

Lois McMaster Bujold

Paladinul sufletelor

Lois McMaster Bujold s-a născut în Columbus, Ohio, în 1949. Din 1995 trăieşte în Minneapolis, Minnesota. A început să citească SF la nouă ani şi a scris primele texte înainte de a intra la liceu. A scris primul roman *(Shards of Honor)* în 1983, iar în următorii doi ani încă două *(The Warrior's Apprentice* şi *Ethan of Athos),* pe care le-a trimis unor edituri din New York. În 1984 a vândut prima povestire la Twillight Zone Magazine. În octombrie 1985 Baen Books i-a cumpărat toate cele trei romane, pe care le-a publicat în 1986. Cel de-al patrulea roman, *Falling Free,* i-a fost publicat în serial de Analog Magazine (1987-1988) şi i-a adus primul premiu Nebula, în 1989. Pe al doilea l-a câştigat în anul următor, pentru nuvela „The Mountains of Mourning" (care i-a adus şi Premiul Hugo în 1990). Este foarte cunoscută datorită seriei Miles Vorkosigan, începută în 1986, din care a publicat până în prezent 12 romane. În 2006 a început o nouă serie, Sharing Knife, din care a publicat *Beguilement,* iar un al doilea roman, *Legacy,* va apărea în iulie.

LOIS MCMASTER BUJOLD

PALADINUL SUFLETELOL

Traducere de RALUCA CHIRVASE

Pentru Silvia Kelso, o expertă în sintaxă şi o partizană înfocată a Istei

Capitolul 1

Ista se aplecă printre crenelurile din vârful turnului porţii, sprijinindu-se pe piatra grunjoasă cu mâinile ei albe, şi privi în jos cu o sfârşeală mută în vreme ce ultimii rămaşi la priveghi se făceau nevăzuţi pe poarta castelului. Caii lor băteau cu copitele pe lespezile roase de timp ale pavajului, iar strigătele lor de rămas-bun răsunau prin portalul boltit. Preacinstitul ei frate, Provincarul de Baocia, împreună cu familia şi suita sa, erau ultimii rămaşi din mulţimea care trebuia să plece, la două săptămâni încheiate după ce preoţii sfârşiseră ritualurile funerare şi ceremoniile de înmormântare.

Dy Baocia mai stătea încă de vorbă pe un ton moderat cu intendentul castelului. Ser dy Ferrej, care se îndrepta spre scara şeii acestuia, cu o mină gravă pe chipul ridicat în timp ce asculta, fără îndoială, şuvoiul unor ultime porunci. Credinciosul dy Ferrej, cel care fusese în slujba răposatei Văduve Moştenitoare Provincara în ultimii

douăzeci de ani ai îndelungatei sale şederi aici, la Valenda. Cheile castelului şi ale donjonului sclipeau la chimirul care-i încingea mijlocul robust. Cheile mamei ei, pe care Ista le adunase şi le păstrase, pe care mai apoi le încredinţase fratelui ei mai mare laolaltă cu toate celelalte documente, inventare şi instrucţiuni care au rămas în urma morţii acelei măreţe femei. Şi pe care dy Baocia le înapoiase, pentru a fi păstrate în deplină siguranţă şi pentru totdeauna, nu surorii lui, ci bunului, bătrânului, cinstitului dy Ferrej. Chei care să ferece porţile castelului în faţa oricărei primejdii… şi, la nevoie, care să o ţină ferecată pe Ista.

E doar un obicei, zău. Iar eu nu mai sunt nebună, pe cuvânt.

Nu că ar fi vrut înapoi cheile mamei ei, nici viaţa mamei ei care s-a dus odată cu ele. Nici măcar nu ştia prea bine ce vroia. Ştia de ce se temea în schimb – să fie închisă într-un spaţiu strâmt, întunecat, de oameni care o iubeau. Un duşman şi-ar fi putut slăbi vigilenţa, istovit de atâta pază, ar fi lăsat garda jos; dragostea însă n-ar fi putut da greş. Îşi frământă cu nelinişte degetele pe piatra zgrunţuroasă a zidului.

Cavalcada lui dy Baocia se împrăştie pe coasta dealului, coborându-se la vale, înspre cetate, iar în curând se pierdu în zare, prin mulţimea de acoperişuri din ţiglă roşie. Întorcându-se, Dy Ferrej păşi istovit înăuntru, pe poartă, dispărând şi el din

vedere.

Adierea vântului răcoros de primăvară desprinse o şuviţă din părul cenuşiu al Istei, abătându-i-o peste faţă şi prinzându-i-o de buze; făcu o grimasă şi îşi îndesă şuviţa la loc în împletitura meticuloasă care-i încununa creştetul. Era atât de strânsă încât o durea scalpul.

Vremea se încălzise în aceste ultime două săptămâni, prea târziu ca să-i mai aducă uşurare unei bătrâne, doborâtă la pat de boală şi dureri. Dacă mama ei n-ar fi fost atât de bătrână, oasele ei zdrobite s-ar fi vindecat mai uşor, iar plămânii nu i s-ar mai fi inflamat atât de rău. De n-ar fi fost atât de plăpândă, poate că acea căzătură de pe cal nu i-ar fi fărâmat oasele înainte de toate. De n-ar fi fost atât de cumplit de încăpăţânată, poate că n-ar fi avut ce căuta pe acel cal la vârsta ei… Ista privi în jos la degetele care-i sângerau şi le ascunse degrabă în faldurile fustei.

La ceremonia funerară, zeii arătaseră că sufletul bătrânei fusese luat la cer de Maica Verii, aşa cum era de aşteptat şi cum era cuvenit. Nici măcar zeii nu îndrăzneau să-i încalce părerile acesteia asupra protocolului. Ista şi-o imagină pe bătrâna Provincară poruncind cerurilor şi zâmbi un pic sinistru.

Şi uite că am rămas singură în cele din urmă.

Cugetă la spaţiile goale ale acelei singurătăţi, la preţul ei teribil. Soţul, tatăl, fiul şi mama îi

plecaseră cu toţii în mormânt, înaintea ei, fiecare când i-a venit sorocul. Fiica îi fusese revendicată de regatul Chalionului, într-o îmbrăţişare la fel de strânsă ca cea a unui mormânt şi era tot atât de puţin probabil că se va reîntoarce din poziţia ei înaltă, prin voia celor cinci zei, ca şi ceilalţi de sub pământ. *Cu siguranţă că am terminat cu toate.* Datoriile care o definiseră, erau în întregime duse până la capăt. Pe vremuri, fusese fiica părinţilor ei. Apoi, soţia măreţului şi nefericitului Ias. Mama copiilor ei. În cele de pe urmă, păzitoarea mamei ei. *Ei bine, nu mai sunt nimic din toate astea acum.*

Cine sunt eu, atunci când nu mai sunt înconjurată de zidurile vieţii mele? Când s-a ales de toate praful şi pulberea?

În orice caz, rămânea în continuare ucigaşa Lordului dy Lutez. Cea de pe urmă rămăşiţă a micii şi secretei ei tovărăşii rămasă în viaţă acum. Cea în care se transformase şi tot ceea ce mai rămânea din ea.

Se sprijini din nou printre creneluri, tocindu-şi mânecile de culoarea lavandei, ale rochiei de doliu curtenesc, de piatra aspră care-i agăţa firele de mătase. Urmări cu privirea în lumina dimineţii drumul care pornea de la stâncile din vale şi care curgea în jos pe coasta dealului, prin cetate, peste râu… şi care ducea unde oare? Toate drumurile se uneau într-unul singur, se spunea. O mare reţea aruncată peste lume, care se despărţea şi se

reunea. Toate drumurile aveau două sensuri. Se spunea. *Eu vreau o cale fără de întors.*

Un suspin îngrozit care se auzi în spatele ei o făcu să-şi întoarcă capul. Una dintre doamnele ei de companie stătea pe meterezele castelului, cu mâna la gură, făcând ochii mari şi gâfâind din pricina urcuşului. Zâmbi silit.

— Milady, v-am căutat peste tot. Dați-vă… daţi-vă la o parte de marginea aia, haideţi…

Ista îşi răsfrânse buzele într-un surâs ironic.

— Fii pe pace. Nu tânjesc să dau ochii cu zeii pe ziua de azi.

Ori în vreo altă zi. Nu mai vreau deloc.

— Nu mă aflu în cele mai bune relaţii cu ei.

O lăsă pe femeie să o apuce de braţ şi să pornească cu ea ca într-o plimbare întâmplătoare de-a lungul meterezelor castelului, înspre scările interioare, cu grijă, observă Ista, ocupând locul din afară, dintre Ista şi hăul în care ar fi putut cădea. *Fii pe pace, femeie. Nu-mi doresc stâncile.*

Îmi doresc să iau calea pribegiei.

Gândul acela o făcu să tresară, aproape o şocă. Era un gând nou. *Un gând nou, eu?* Toate gândurile ei cele vechi păreau a fi la fel de firave şi sfâşiate ca o bucată de împletitură lucrată şi apoi sfâşiată şi lucrată şi sfâşiată din nou până când urzeala se rodea, devenind tot mai uzată, însă nicidecum mai mare. Dar cum i-ar fi fost *ei* cu putinţă să plece la drum? Drumurile erau făcute

pentru bărbaţi tineri, nu pentru femei trecute de prima tinereţe. Sărmanul orfan îşi strânse desaga şi porni la drum în căutarea speranţei pe care-o purta în suflet... o sumedenie de poveşti începeau în felul acela. Ea nu era săracă, nu era un băiat, iar inima îi era cu siguranţă la fel de golită de orice nădejde aşa cum numai viaţa şi moartea erau în stare să redea speranţa. *Dar am rămas şi eu orfană, cu toate astea. N-o fi de-ajuns să mă facă vrednică de a porni la drum?*

Dădură ocol culmii castelului, îndreptându-se către turnul rotund în care se afla scara îngustă ce cobora în spirală până în grădina interioară. Ista aruncă o ultimă privire în zare, peste tufişurile ogârjite şi copacii piperniciţi care se întindeau până sus, la zidul de apărare. Pe cărarea ce urca dinspre râpa nu prea adâncă ce înconjura castelul, un servitor târa după el un măgăruş, încărcat cu lemne de foc, îndreptându-se către poarta din dos.

În grădina de trandafiri a răposatei sale mame, Ista încetini pasul, împotrivindu-se mâinii care-i forţa braţul şi o luă cu încăpăţânare înspre tufişul de trandafiri încă desfrunzit.

— Sunt istovită, făcu ea. Am să mă odihnesc aici un pic. Poţi să-mi aduci un ceai.

Îşi observă însoţitoarea întorcând în minte pe toate feţele riscurile ce şi le asuma, privindu-şi preţioasa povară cu suspiciune. Ista se încruntă cu răceală. Femeia făcu o reverenţă.

— Da, milady, am să-i spun uneia din slujnice. Şi am să mă întorc *de îndată.*

Nici nu mă aşteptam să faci altcumva. Ista aşteptă numai atât cât dădu femeia colţul donjonului, că ţâşni imediat în picioare şi alergă înspre poarta din dos.

Străjerul tocmai dădea drumul înăuntru servitorului şi măgarului. Maiestuoasă, Ista trecu val-vârtej pe lângă ei, fără să întoarcă capul, prefăcându-se că nu aude întrebarea şovăielnică a străjerului care făcu după ea:

— Milady…?

O luă iute la picior pe cărarea abruptă. Buruienile şi mărăcinişul pe lângă care trecea îi agăţau trena rochiei şi mantaua învolburată, ca nişte mâini încleştate care încercau să o ţină din drumul ei. Odată ieşită din raza vizuală şi pierdută printre primii copaci, îşi iuţi şi mai tare paşii, aproape fugind. Obişnuia să alerge pe acea potecă care ducea la râu, pe vremea când era numai o fetiţă. Înainte să devină ceva în raport cu ceilalţi.

Nu mai era o fetiţă acum, fu nevoită să recunoască. Era ameţită şi tremura atunci când strălucirea râului se ivi printre hăţişuri. Se întoarse şi o luă la pas de-a lungul malului. Cărarea îşi păstrase direcţia pe care şi-o amintea ea, ducând tot către podeţul cel vechi de peste apă, iar apoi urcând din nou, către unul din drumurile principale care şerpuiau în jurul dealului către – sau dinspre –

cetatea Valendei.

Drumul era plin de noroi şi înfundat de urmele copitelor de cai; pesemne că ceata fratelui ei tocmai trecuse în drumul său către cetatea de scaun a provinciei Taryoon. El îşi petrecuse mult timp, în ultimele două săptămâni, încercând să o convingă să-l însoţească acolo, promiţându-i odăi şi doamne de companie în palatul lui, sub oblăduirea ochiului său protectiv şi binevoitor, ca şi cum n-ar fi avut ea destule încăperi, însoţitoare şi ochi iscoditori şi aici. O apucă în direcţia opusă.

Doliul curtenesc şi papucii din mătase nu erau veşminte cu care să mergi pe un drum de ţară. Faldurile rochiei îi foşneau în jurul picioarelor de parcă se chinuia să răzbată prin nişte ape adânci. Smârcurile îi îngreunau încălţările uşoare. Soarele care urca la zenit îi încălzea spatele înfăşurat în mătase, făcând-o să asude aşa cum nu se cuvenea unei adevărate doamne. Păşi înainte, simţindu-se din ce în ce mai incomodată şi mai ridicolă. Era o nebunie ce făcea ea. Era taman acel comportament care le punea pe unele femei sub cheie, în vârfuri de turnuri, păzite de însoţitoare sărace cu duhul, şi oare nu avusese ea parte destul de asemenea lucruri toată viaţa ei? Nu avea nici măcar haine de schimb la ea, vreun plan, vreun ban, baremi vreo vaidă de aramă. Îşi duse mâna la giuvaierurile pe care le purta la gât. *Putea scoate bani pe ele.* Da, de-o valoare prea mare însă – ce cămătar de la ţară

putea face faţă unei asemenea valori? Nu erau o sursă de bani; erau doar o ţintă, o momeală pentru tâlhari.

Huruitul unei căruţe o făcu să-şi ridice privirile de pe prundişul prin care îşi croia drum. Un ţăran mâna un cal rotofei, trăgând din urmă o încărcătură de bălegar putred, cu care să-şi îngraşe ogorul. Omul întoarse capul ca să se uite năucit la apariţia ei pe drum. Ea îi răspunse printr-o înclinare plină de eleganţă a capului – la urma urmei, ce altceva putea să facă? Era mai-mai să răbufnească într-un hohot de râs zgomotos, dar îşi înăbuşi acea pornire indecentă şi îşi văzu mai departe de mers. Fără să se uite înapoi. Neîndrăznind să o facă.

Bătuse cale mai bine de-un ceas când, în cele din urmă, simţindu-şi picioarele ostenite de povara veşmântului lung, se împiedică, oprindu-se. Aproape că-i venea să plângă, copleşită de neputinţă. *Nu merge aşa. Nu mă pricep cum să fac. N-am avut nicicând şansa să învăţ să fac asta, iar acum sunt prea bătrână.*

Se auziră din nou zgomotele copitelor unor cai şi un strigăt. O străfulgeră gândul că, printre altele, nu izbutise să-şi facă rost de o armă, măcar un cuţit de purtat la cingătoare, cu care să se apere în faţa unor atacuri. Se şi văzu măsurându-şi puterile cu un spadasin, orice spadasin, cu orice fel de armă ar fi fost ea în stare să apuce şi să rotească în

aer, şi pufni. Nu reuşi să-şi imagineze decât o scurtă scenă, care nici măcar nu merita un efort de imaginaţie.

Aruncă o privire scurtă peste umăr şi oftă. Ser dy Ferrej şi un servitor veneau la trap apăsat în urma ei, făcând noroiul să sară în stropi de pe copitele cailor lor. Ista nu era, îşi spuse ea, îndeajuns de mânioasă, ori de nebună, încât să-şi dorească să dea cu ochii de nişte bandiţi în locul lor. Poate că ăsta era baiul; poate că *îi lipsea* acea doză de nebunie. Adevărata sminteală nu cunoştea graniţe. Era îndeajuns de nechibzuită încât să-şi dorească să se avânte într-o nebunie de care nu era în stare – aşa că tot ceea ce-i rămânea era o idee nebunească care nu-i folosea la nimic.

Sentimentul de vină îi strânse inima la vederea chipului roşu, trecut de sudori al lui Ser dy Ferrej, în timp ce acesta se oprise lângă ea.

— Roina! strigă el. Milady, ce căutaţi aici?

Aproape că pică de-a rostogolul din şa, ca să o apuce de mâini, holbându-se la faţa ei.

— M-a istovit toată jalea de la castel. M-am hotărât să fac o plimbare prin soarele primăverii, ca să-mi mai uşurez mâhnirea.

— Milady, dar aţi mers cale de cinci mile! Drumul ăsta nu-i potrivit pentru domnia voastră…

Da, nu-s potrivită eu pentru el.

— Fără nicio însoţitoare, fără gărzi – pe toţi zeii, dar gândiţi-vă la rangul şi la siguranţa domniei

voastre! Gândiţi-vă la părul meu alb! Mi-aţi făcut părul măciucă cu plecarea asta!

— Îmi cer scuze din respect pentru părul dumitale alb, zise Ista cu o reală smerenie. Nu merit atâta grijă din partea dumitale, bunul meu dy Ferrej. Am vrut doar… să fac o plimbare.

— De altă dată să mă înştiinţaţi, am să mă ocup eu de asta…

— De una singură!

— Sunteţi văduva Rigăi Chalionului, declară ferm dy Ferrej. Sunteţi nici mai mult, nici mai puţin decât *mama* Roinei Iselle, pentru numele zeilor! Nu se poate s-o luaţi la sănătoasa pe drum, ca o lele de la ţară.

Ista suspină la gândul de a-şi lua picioarele la spinare ca o fetişcană de la ţară, nemaigândindu-se la ipostaza ei tragică. Cu toate că nu se îndoia că leliţele de la ţară îşi aveau şi ele tragediile lor şi prea puţină simpatie idilică, aşa cum aveau parte femeile de rangul ei. Dar nu avea nimic de câştigat dacă s-ar fi certat cu el în mijlocul drumului. Dy Ferrej îi porunci slujitorului să renunţe la calul lui, iar ea încuviinţă să fie urcată în şa. Poalele veşmântului pe care-l purta nu erau despicate ca pentru echitaţie, aşa că i se strânseră incomod în jurul pulpelor când încercă să se aşeze în scări. Ista se încruntă din nou în vreme ce slujitorul îi luă hăţurile din mână ca să dirijeze el calul.

Dy Ferrej se aplecă în şa şi o apucă de mână ca

să o consoleze, când o văzu cu ochii înlăcrimaţi.

— Ştiu, murmură el cu blândeţe. Moartea mamei dumneavoastră este o pierdere grea pentru fiecare dintre noi.

Eu am încetat să o mai jelesc de acum câteva săptămâni, dy Ferrej. Cândva îşi jurase că n-o să mai plângă şi n-o să se mai roage vreodată, dar îşi încălcase ambele jurăminte în acele ultime zile îngrozitoare din odaia în care bolea mama ei. După aceea, nici plânsul, nici rugăciunea nu mai păreau să-şi aibă rostul. Se hotărî să nu-l mai tulbure pe intendentul castelului cu explicaţii, cum că plângea acum pentru ea şi nu de durerea pricinuită de moartea mamei, nici de mânie. Mai bine să creadă că era afectată din cauza doliului; ea îşi consumase deja doliul.

Aproape la fel de istovit ca şi ea de ultimele săptămâni de jale şi oaspeţi, nu o mai tulbură nici el cu alte discuţii, iar servitorul nu îndrăzni să o facă. Rămase aşezată în şaua calului care bătea din copite şi lăsă drumul să se aştearnă din nou sub picioarele ei, asemeni unui covor care era strâns şi pus la păstrare, refuzându-i-se întrebuinţarea. Se întrebă la ce mai servea ea acum. Îşi muşcă buza şi rămase cu privirea pierdută înainte, printre urechile ciulite ale calului. După un timp, calul flutură din urechi. Ista urmări direcţia în care fornăi animalul şi dădu cu ochii de o altă cavalcadă care se lăsa la vale pe un drum lăturalnic, vreo

duzină-două de oameni călare pe cai şi catâri. Dy Ferrej se ridică în scări şi privi suspicios, dar apoi se lăsă uşurat înapoi în şa la vederea celor patru călăreţi din avangardă, înveşmântaţi în tunici albastre şi pelerine cenuşii, uniforma oştenilor din frăţia Ordinului Fiicei, a căror menire includea şi transportul pelerinilor pe drum. Pe măsură ce alaiul se apropia, se putea vedea că membrii acestuia erau atât bărbaţi, cât şi femei, cu toţii gătiţi în culorile zeităţii lor alese, sau cel puţin în măsura în care le permitea garderoba proprie, căci purtau panglici colorate la mâneci, ca simbol al sfintei lor destinaţii.

Cele două grupuri ajunseră în locul în care se uneau cele două drumuri, în acelaşi timp, iar dy Ferrej schimbă saluturi liniştitoare din cap cu oştenii din frăţie, oameni neclintiţi în sentimentul conştiinţei ce-i anima, la fel ca şi el. Pelerinii se uitară lung, cu neîncredere, la Ista, îmbrăcată în veşmintele ei fine şi sobre. O femeie voinică, cu faţa roşie – *cu siguranţă că nu-i mai în vârstă decât mine* – îi zâmbi voioasă Istei. După o clipă de nesiguranţă, buzele Istei se arcuiră în chip de răspuns şi înclină şi ea din cap. Dy Ferrej se interpuse cu calul între pelerini şi Ista, însă scopul lui de a sta scut fu învins, atunci când femeia cea voinică trase de hăţuri pentru a-şi sili calul să dea înapoi, ca apoi să-l îmboldească cu genunchii pentru a porni la galop pe lângă el.

— Fie ca cei cinci zei să vă dea o zi bună, doamnă, pufăi femeia.

Calul ei bălţat şi rotofei era supraîncărcat cu desagi îndesaţi şi totuşi, alţi desagi erau atârnaţi de aceştia, legănându-se şi clătinându-se la fel de nesigur ca şi posesoarea lor. Calul se opri din galop, rămânând la pas, iar femeia îşi recăpătă suflul, îndreptându-şi pălăria de paie. Purta verdele Mamei, asortat la nişte nuanţe mai închise, cuvenite unei văduve, însă panglicile împletite care-i înconjurau mânecile indicau tot panteonul: albastru împletit cu alb, verde cu galben, roşu cu portocaliu, negru cu gri şi alb cu crem.

După un moment de ezitare, Ista dădu din nou din cap:

— Şi dumitale.

— Suntem pelerini din ţinuturile Baociei, anunţă liniştitor femeia. Călătorim spre altarul morţii miraculoase a Cancelarului dy Jironal, din Taryoon. Mă rog, cu excepţia bunului Ser dy Brauda de colo.

Făcu un semn cu capul înspre un om mai în vârstă, în nuanţe maronii stinse, care purta o emblemă roşu-cu-portocaliu, ce-i arăta supunerea faţă de Fiul Toamnei. Un tânăr echipat în culori mult mai vii mergea călare alături de acesta, aplecat în şa, cu o căutătură urâtă, abia stăpânită în direcţia femeii îmbrăcate în verde.

— El îşi duce băiatul, cel de colo – nu-i aşa că-i un flăcău frumuşel, ei?

Băiatul se trase un pic înapoi şi îşi fixă privirea înainte, îmbujorându-se tot, ca pentru a se armoniza cu fundele pe care le purta pe mâneci; tatăl lui nu reuşi să-și reprime un zâmbet.

— … tocmai la Cardegoss ca să fie învestit în Ordinul Fiului, aşa cum a fost şi tăticul lui înainte, precis. Ceremonia o să fie celebrată de însuşi sfântul general, Principele-Consort Bergon! Ce n-aş da să-l văd şi eu. Se zice că-i un bărbat tare chipeş. Ţărmul ibranez, de unde vine el, este vestit pentru creşterea aleasă a tinerilor. Va trebui să-mi caut un motiv ca să mă rog în Cardegoss şi eu, şi să-mi desfăt privirile-mi bătrâne cu aşa o frumuseţe.

— Într-adevăr, făcu Ista pe un ton neutru la auzul acelei descrieri anticipative, dar, în linii mari, destul de exactă, făcută ginerelui ei.

— Eu sunt Caria din Palma. Am fost nevasta unui şelar de-acolo, până de curând. Acum sunt văduvă. Şi dumneata, preabună doamnă? Tovarăşul ăsta posac al dumitale, ţi-e bărbat?

Ascultând cu o evidentă dezaprobare asemenea familiarităţi pe care şi le îngăduia obositoarea femeie, intendentul castelului avu o tentativă de a-şi trage calul înapoi de căpăstru ca să o facă să înceteze, dar Ista îl opri, ridicând o mână.

— Fii pe pace, dy Ferrej.

El ridică din sprâncene, dar dădu din umeri şi îşi ţinu gura.

Ista zise în continuare către femeia pelerin:

— Sunt o văduvă… din Valenda.

— Chiar aşa? Ca să vezi, şi eu la fel, îi întoarse femeia vorba, cu vioiciune. Primul meu bărbat era de acolo. Cu toate că am îngropat trei soţi la un loc, declamă femeia ca şi cum asta ar fi fost vreo realizare. Adică nu laolaltă, bineînţeles. Fiecare pe rând.

Îşi iţi capul, plină de curiozitate la vederea veşmintelor de doliu ale Istei, ce-i trădau clasa socială.

— Abia l-ai îngropat pe-al dumitale, coniţă? Păcat. Nu-i de mirare că arăţi aşa de tristă şi de palidă, atunci. Ei, drăguţă, să ştii că-i greu, mai ales cu primul. La început, îţi vine să mori – aşa am păţit eu – dar atunci vorbeşte doar frica din tine. Lucrurile intră pe făgaş din nou, n-ai grijă!

Ista schiţă un zâmbet şi clătină din cap în semn de uşoară dezaprobare, dar nu simţi impulsul de a-i corecta femeii impresia greşită. Pe dy Ferrej îl mâna clar imboldul de a-i dezumfla acelei fiinţe tot avântul de a o aborda pe roină atât de direct, făcându-i acesteia cunoscut rangul Istei, şi prin urmare, şi pe al său, şi poate că ar fi pus-o pe goană, însă Ista îşi dădu seama, uşor surprinsă, că o găsea amuzantă pe Caria. Gargariseala văduvei nu-i displăcea şi nu vroia ca aceasta să se oprească.

Şi după câte se vădea, nici nu avea de gând să se oprească. Caria din Palma arătă înspre tovarăşii ei

de călătorie, făcându-i Istei o relatare cu verzi şi uscate despre popasurile, originile şi sfintele lor ţeluri, iar dacă aceştia s-ar fi îndepărtat din raza auditivă, i-ar fi împuiat capul şi cu păreri gratuite, referitoare la moravurile şi comportamentul lor. În afară de amuzatul veteran, devot al Fiului Toamnei, şi băiatul îmbujorat al acestuia, procesiunea mai includea patru bărbaţi care făceau parte dintr-o frăţie a ţesătorilor, ce mergeau să se roage la Părintele Iernii pentru un rezultat favorabil al unui proces în justiţie; un bărbat care purta panglicile Maicii Verii, ce se ruga pentru siguranţa uneia din fiicele sale, căreia i se apropia sorocul să nască; şi o femeie ale cărei mâneci arătau supuşenia faţă de Fiica Primăverii, ce îşi dorea un bărbat pentru fiica *ei.* O femeie zveltă în nişte robe frumos croite, de acolită a Ordinului Mamei, care avea o slujnică şi doi servitori numai ai ei, se dovedi a fi nu moaşă, nici doftoreasă, ci revizor. Un neguţător de vinuri călătorea ca să aducă mulţumiri şi să-şi reînnoiască jurământul de credinţă faţă de Tată pentru că se întorsese teafăr şi nevătămat acasă cu caravana sa, pe care fusese la un pas să şi-o piardă cu o iarnă în urmă în trecătorile înzăpezite din munţii de la graniţa cu Ibra.

Pelerinii din preajma lor, care călătoriseră în mod evident împreună cu Caria de câteva zile bune, dădeau ochii peste cap, exasperaţi, care mai de care, pe măsură ce femeia nu se mai oprea din

melițat. Excepție făcea un tânăr în veșmânt alb, înnegrit din pricina drumului, care nu putea fi decât un preot al Bastardului. Acesta mergea alene, în liniște, cu o carte deschisă pe curbura pântecelui, lăsând libere frâiele catârului său cel alb și-nămolit, ridicându-și privirea doar atunci când dădea pagina, clipind cu ochi miopi și cu un zâmbet năuc.

Văduva Caria cercetă cu privirea soarele care urcase deasupra capetelor lor.

— Abia aștept să ajungem la Valenda. E acolo un han vestit unde avem de gând să ospătăm și unde specialitatea casei e cea mai delicioasă friptură de purcel de lapte.

Femeia plescăi din buze de nerăbdare.

— Chiar există un asemenea han în Valenda, da, zise Ista.

Ea nu mâncase niciodată acolo, își dădu seama, niciodată în toți anii ei de ședere la Valenda.

Femeia-revizor din ordinul Maicii, care fusese unul dintre cei mai posomorâți ascultători involuntari ai văduvei, își țuguie buzele a dispreț.

— Eu n-am să mănânc niciun fel de carne, le dădu ea de știre. Am făcut un legământ, cum că n-am să pun gura pe niciun fel de carne grosolană pe toată durata acestei călătorii.

Caria se lăsă înainte în șa și bombăni înspre Ista:

— De-ar fi făcut legământ că o să-și înghită vanitatea în locul salatelor ei, ar fi avut mai multă

noimă tot acest pelerinaj, părerea mea.

Se ridică înapoi în capul oaselor, rânjind; femeia aflată în slujba Mamei pufni pe nas şi se prefăcu a nu fi auzit nimic.

Negustorul care purta panglicile negru-cu-gri ale Tatălui, pe mânecă, făcu o remarcă, aparent fără ţintă:

— Sunt încredinţat că zeii n-au trebuinţă de o flecăreală fără rost. Ar trebui să ne folosim timpul mai bine – discutând lucruri elevate, care să ne pregătească mintea pentru rugăciune, nu burdihanul pentru ospeţe.

Caria se uită chiorâş la el, zicându-i:

— Ba nu cumva ar trebui mai degrabă să ne gândim la părţile mai pământeşti ale lucrurilor bune? Şi mai umbli şi cu însemnele Tatălui pe mânecă pe deasupra! Mai mare ruşinea!

Neguţătorul încremeni.

— Nu *asta* îl defineşte pe zeul la care am de gând – sau am nevoie – să mă rog, vă asigur, doamnă!

Preotul din ordinul Bastardului aruncă o ocheadă din cartea lui şi murmură împăciuitor:

— Zeii guvernează toate părţile din noi, din cap până-n picioare. Există un zeu pentru fiecare dintre noi şi pentru fiecare părticică din noi.

— Zeul *dumitale* se vede că are nişte gusturi triviale, remarcă neguţătorul, tot pe un ton înţepat.

— Nimeni din cei care îşi deschid inima pentru

oricare zeitate din Sfânta Familie, nu va fi ignorat. Nici măcar cei fuduli, zise preotul făcând o plecăciune peste pântecele lui impresionant, în direcţia neguţătorului.

Caria izbucni într-un hohot de râs voios; neguţătorul fornăi de indignare, dar se lăsă păgubaş. Clericul se întoarse la cartea lui.

Caria îi şopti Istei:

— Îmi place de băiatul ăla gras, pe onoarea mea. Nu prea e vorbăreţ el, dar şi când deschide gura, vorbeşte la obiect. De obicei, oamenii citiţi nu prea au răbdare în ce mă priveşte, cât despre mine, nu-i înţeleg şi pace! Dar ăsta are o purtare de-ţi e mai mare dragul. Cu toate că eu sunt de părere că rostul unui bărbat e să-şi ia o nevastă, să facă nişte copii şi să muncească în folosul lor, nu să umble de zănatec în căutarea zeilor. Acuma, dacă e s-o spun pe aia dreaptă, bărbatul meu de-al doilea nu dădea nici el în brânci cu munca, în schimb se apucase de băut. Băutura l-a băgat în mormânt până la urmă şi toţi cei care-l cunoşteau au răsuflat uşuraţi atunci, odihnească-i zeii sufletu-n pace!

Spunând acestea, îşi făcu semnul cel sfânt, ducându-şi mâna la frunte, buze, piept, vintre şi-apoi la inimă, răsfirându-şi degetele peste pieptu-i durduliu. Îşi ţuguie apoi buzele, îşi înălţă bărbia şi vocea şi strigă curioasă:

— Dar acum, că-mi adusei aminte, nouă nu ne-aţi spus deloc pentru ce mergeţi să vă rugaţi,

Luminăţia-Voastră.

Sacerdotul îşi puse degetul între filele cărţii şi îşi ridică privirea:

— Nu, nu cred că v-am spus, răspunse el echivoc.

Neguţătorul interveni:

— Te rogi pentru ca toţi cei care-ţi sunt neamuri să ajungă la zeul dumitale, nu-i aşa?

— Eu m-am rugat adesea ca sufletul meu să primească atingerea zeiţei, spuse femeia-revizor, supusă Mamei. Cea mai mare aspiraţie spirituală a mea e să-I văd chipul. Şi-ntr-adevăr, de multe ori am impresia că I-am simţit prezenţa când şi când.

Oricine îşi doreşte să dea ochii cu zeii nu-i decât un nesăbuit, se gândi Ista. Deşi acesta nu fusese un impediment în cele ce trăise ea pe pielea ei.

— Nu-i nevoie să vă rugaţi pentru asta, zise preotul. E de ajuns să mori. Nu-i chiar atât de greu, mai spuse el scărpinându-şi guşa. De fapt, e inevitabil.

— Să primeşti atingerea zeilor atâta timp cât eşti în viaţă, îl corectă femeia-revizor, glacială. *Aceasta-i* marea binecuvântare, după care tânjim cu toţii.

Ba bine că nu. Dac-ai vedea chipul Mamei chiar în clipa asta, femeie, te-ai prăbuşi plângând în mocirla de pe drumul ăsta şi nu te-ai mai ridica zile în şir. Ista deveni conştientă de faptul că preotul o cerceta pieziş, cu o curiozitate cu greu mascată.

Să fi fost *el* unul din cei care primiseră atingerea

zeilor? Ista avea experienţă în a-i recunoaşte pe aceştia. Reciproca era valabilă, din nefericire. Sau poate că, mai degrabă, privirea aceea de viţel era doar miopie. Indispusă, se încruntă şi ea la el.

El clipi în chip de scuză şi îi spuse:

— Adevăru-i că am plecat la drum cu treburi pentru ordinul meu. Un devot aflat în jurisdicţia mea a dat din întâmplare peste un mic demon rătăcit care a pus stăpânire peste un dihor domestic. Îl duc la Taryoon pentru ca arhipreotul să-l poată trimite înapoi zeului, după un ritual adecvat.

Zicând acestea, se răsuci în şa, după desagii lui voluminoşi şi scotoci prin ei, lăsând înăuntru cartea şi scoţând, în schimb, o cuşcă împletită din nuiele. O umbră micuţă, cenuşie, se învârti înăuntru.

— A-haa! Care va să zică, asta ascundeai dumneata acolo! se apropie Caria pe calul ei, strâmbând din nas. Mie mi se pare că arată ca orice altă nevăstuică.

Vietatea se ridică în două picioruşe, sprijinindu-se de marginea cuştii şi amuşinând din mustăţi la ea.

Preotul cel gras se răsuci în scări şi ridică cuşca pentru ca Ista să o poată vedea. Animalul care se învârtea în cerc îngheţă la vederea Istei, încruntată; pentru o clipă, ochii lui, ca două mărgele negre, luciră, trădând altceva decât o simplă inteligenţă animală. Ista privi la creatură

fără pic de interes. Dihorul îşi plecă căpşorul şi dădu înapoi, până când se lovi de peretele din spate al cuştii. Preotul îi aruncă Istei o căutătură curioasă.

— Dumneata eşti sigur că biata vietate n-o fi cumva suferindă? întrebă Caria, plină de dubii.

— Dumneavoastră ce credeţi, doamnă? o întrebă pe Ista sacerdotul.

Ştii şi dumneata prea bine că-i posedată de-un demon adevărat. La ce bun mă mai întrebi pe mine?

— Ei bine – eu cred că preabunul arhipreot va şti cu siguranţă ce-i cu vietatea aceasta şi ce trebuie să facă cu ea.

Preotul schiţă un zâmbet slab la acest răspuns precaut.

— Într-adevăr, doar nu-i cine ştie ce demon.

Şi cu aceasta, îndesă cuşca înapoi, în desagi.

— Eu n-aş zice că-i mai mult de-un spirit primar, minor şi neformat. N-a ajuns de multă vreme pe lume, aş zice eu, şi tocmai de aceea e prea puţin probabil să ispitească oamenii la cele necurate.

Pe Ista n-o ispitea cu siguranţă, dar ea înţelese nevoia preotului de a păstra discreţia. Să pui stăpânire pe un demon însemna să devii vrăjitor, tot aşa cum dacă puneai stăpânire pe un cal, deveneai călăreţ, rămânând în discuţie dacă erai unul iscusit, ori unul prost. La fel ca şi un cal, un demon o putea lua la sănătoasa cu stăpân cu tot.

Dar spre deosebire de cai, de pe un demon nu mai puteai descăleca. Spre marea primejdie în care s-ar fi aflat sufletul acelui stăpân; de unde şi preocuparea Templului pentru un asemenea caz.

Caria dădu să vorbească din nou, însă cărarea către castel se bifurca în acel loc, iar dy Ferrej îşi trase calul de hăţuri într-o parte. Văduva din Palma îşi preschimbă gândul din vorbă într-un gest vioi de rămas-bun, iar dy Ferrej o escortă pe Ista cu fermitate pe drumul lăturalnic.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr în timp ce se pregăteau să coboare pe un dâmb, într-o pădurice.

— Ce femeie vulgară! Pun rămăşag că nu-i umblă nici măcar un gând pios prin mintea aia a ei! Se foloseşte de acest pelerinaj, numai ca să-şi ia o vacanţă departe de rudele ei care o dezaprobă şi ca să-şi facă rost de o escortă înarmată şi ieftină la drum.

— Cred că ai perfectă dreptate, dy Ferrej, zise Ista, privind şi ea în urmă la ceata de pelerini care înaintau spre drumul principal. Văduva Caria încerca acum să-l înduplece pe preotul Bastardului să intoneze imnuri împreună cu ea, deşi cel pe care i-l propunea ea aducea mai degrabă a cântec de beţie.

— N-avea nici măcar un bărbat din familia ei care să o însoţească, continuă indignat dy Ferrej! Presupun că n-avea încotro în lipsa soţului ei, dar

nu credeţi că putea găsi măcar vreun frate, sau fiu, ori măcar vreun nepot? Îmi pare rău că a trebuit să fiţi expusă la aşa ceva, Roina!

Sunetele unui duet nu tocmai armonios, însă destul de înzestrat cu har, se ridicară în urma lor, devenind tot mai slabe pe măsură ce se depărtau.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Ista. Un zâmbet plăpând îi înflori pe buze. *Nu-mi pare rău deloc.*

Capitolul 2

Ista şedea în grădina de trandafiri a mamei ei, răsucind o batistă fină între degete. Doamna ei de companie stătea aşezată lângă ea, împungând într-o bucată de broderie cu un ac aproape la fel de subţire, sau mai degrabă la fel de ascuţit ca şi mintea ei. Ista se tot plimbase de jur împrejurul grădinii în aerul rece al dimineţii, până când femeia o rugase, ridicând tonul, să înceteze. Acum se oprise din cusut ca să se zgâiască la mâinile Istei, iar Ista, agasată, şi-a aşezat bucata de pânză chinuită deoparte. Pe sub poalele rochiei, cu grijă pentru a nu fi observată, începuse să bată nervos – ba nu, cu furie – dintr-un picior, încălţat cu papuc uşor din mătase.

Un grădinar umbla de colo-colo, fără astâmpăr, udând florile din ciubere, care fuseseră aşezate de-a lungul drumului care ducea la intrare, în cinstea Anotimpului Fiicei, întocmai cum o făcuse ani de-a rândul, sub îndrumarea bătrânei Provincare. Ista se întrebă cât timp va mai trece până când acele obiceiuri repetitive se vor stinge – ori aveau să continue la nesfârşit, ca şi cum stafia scrupuloasei bătrâne continua să supravegheze fiecare îndeletnicire? Dar nu, duhul ei fusese cu adevărat

luat la ceruri, departe de lumea oamenilor; nu mai apăruseră alţi strigoi la castel, altfel Ista i-ar fi simţit. Toate spiritele ciuntite care mai rămăseseră aici, erau străvechi şi ostenite şi estompate, devenite o simplă boare de răcoare în zidurile castelului pe timp de noapte.

Ista oftă bosumflată, răsucindu-şi ambele picioare, ascunse de poalele rochiei. Aşteptase câteva zile ca să-i vină intendentului cu propunerea de a pleca în pelerinaj în acel anotimp, în speranţa că acesta uitase de văduva Caria între timp. Un pelerinaj modest, cu un anturaj restrâns; vreo două însoţitoare, nişte haine simple, fără alai împărătesc de-o sută de călăreţi, aşa cum se gândise el din prima clipă că s-ar fi cuvenit, pe puţin. Dy Ferrej o agasase cu o sumedenie de obiecţii practice pe care le ridicase şi se mira de evlavia ce-o apucase aşa din senin. Nici nu vru să audă de aluziile Istei la penitenţa pe care o cerea pentru păcatele ei, având impresia că n-ar fi putut comite niciunul atât de grav, sub supravegherea lui atentă. Ceea ce-ar fi însemnat, trebui ea să admită, vreun păcat carnal ordinar după câte îşi închipuia el; mintea lui dy Ferrej nu era în stare însă de subtilităţi teologice. Pe măsură ce Ista îşi sporea insistenţele, dy Ferrej devenea tot mai impasibil şi mai precaut, până ce Ista fu nevoită să-şi stăpânească o pornire isterică de a răcni la el. Cu cât era mai aprigă pledoaria ei, cu atât îşi înrăutăţea mai tare situaţia în ochii lui,

era sigură de asta. Un paradox care o scotea din minţi.

Un paj traversă cu paşi mărunţi grădina, făcându-i Istei din mers o plecăciune curtenitoare şi cât se poate de ciudată, un soi de reverenţă săltăreaţă. Se făcu nevăzut imediat în donjon. La numai câteva minute, îşi făcu apariţia dy Ferrej, cu pajul pe urmele sale, bătând apăsat drumul în sens invers, de-a latul grădinii. Cheile castelului, însemnul statutului său de gardian, îi luceau la cingătoare.

— Încotro, dy Ferrej? întrebă alene Ista, silindu-se să n-o ia din loc după ei.

El se opri şi i se înclină dinainte, pe măsura rangului ei, dar şi în măsura în care îi permitea demnitatea şi talia sa voluminoasă, îndemnându-l pe paj să se încline la rândul lui, aşa cum cerea eticheta.

— Am fost înştiinţat cum că au sosit călăreţi de la Cardegoss, Roina.

Făcu o scurtă pauză, după care, adăugă:

— Pledoaria domniei tale, potrivit căreia vă datorez supunere, prin jurământ făcut numai şi numai domniei voastre, m-a preocupat mult în ultima vreme.

Aşadar, nu-şi bătuse ea gura chiar de pomană. *Bun.* Ista zâmbi uşor.

Îi răspunse şi el tot printr-un zâmbet uşor, iar expresia de uşurare vădită de pe chipul lui, se

preschimbă într-un aer triumfător.

— Cum rugăminţile mele nu par să vă fi mişcat, am scris la curte pentru a le cere acelora cărora *le veţi da* ascultare, să îşi unească vocea cu a mea, precum şi augusta lor autoritate cu a mea. Bătrânul dy Ferrej nu are într-adevăr niciun drept să vă împiedice, decât în virtutea îngăduinţei ce i-aţi putea-o acorda din mărinimie pentru şirul de ani în care v-a slujit cu credinţă.

Ista strânse din buze la auzul vorbelor lui. *Ce joc murdar!*

— Însă Roina Iselle şi Principele Bergon vă sunt suverani acum, pe lângă faptul că se preocupă de siguranţa domniei voastre în calitate de mamă a lor, iar Cancelarul Cazaril este un om de a cărei părere ţineţi seama, cred eu. Dacă nu mă înşel, mesagerii aceştia aduc veşti liniştitoare.

Zicând acestea, înclină din cap cu satisfacţie şi spălă putina.

Ista îşi încleştă dinţii. Nu vroia să-i blesteme pe Iselle, Bergon, ori Cazaril. La o adică, nici pe *Bătrânul dy Ferrej,* aşa cum îi făcea acestuia plăcere să se autointituleze – un simplu şiretlic pentru a o intimida, căci n-avea mai mult de zece ani decât Ista. Dar încordarea ce-i pusese stăpânire pe tot trupul părea să o sufoce. Mai că era încredinţată că în elanul lor de a o proteja de vechea ei nebunie, preacinstiţii ei proteguitori aveau să o aducă din nou pe culmile disperării.

Pocnetul copitelor de cai, glasurile amestecate cu strigătele lacheilor, pluteau în aer pe după colţul donjonului. Dintr-o dată, Ista se ridică în picioare şi păşi în urma lui dy Ferrej. Doamna ei de companie se descâlci din firele broderiei la care lucra şi lipăi după ea, protestând zgomotos, după un prost obicei ce-l avea, îşi spuse Ista.

În curtea micuţă de la intrare, acoperită cu prundiş, doi călăreţi în veşmântul Ordinului Fiicei descălecau, sub privirea primitoare şi binevoitoare a lui dy Ferrej. Cu siguranţă că nu erau oameni din partea locului, de la templul din Valenda – nimic din îmbrăcămintea sau echipamentul lor nu era nepotrivit, grosolan, ori rustic. De la cizmele lustruite, pantalonii şi tunicile albastre, fără cusur, până la mantalele fără mâneci, din lână albă, brodată şi pelerinele cenuşii, cu glugă, tipice ordinului lor, toată acea îmbrăcăminte sărea în ochi, arătând că fuseseră lucrate de croitori din Cardegoss. Armele şi apărătorile lor erau curate şi meticulos îngrijite, lucrătura era lustruită, iar pielea fusese frecată cu grăsime – dar nimic nu era nou. Ofiţerul-devot era cu puţin mai înalt decât media, zvelt şi vânjos. Tânărul mai scund era bine legat, iar sabia lată şi grea care îi atârna la bandulieră nu era, în mod evident vreo jucărie de curtean.

După ce dy Ferrej le ură bun-venit şi sfârşi cu poruncile pentru servitori, Ista păşi de-a dreapta

lui, şi mijindu-şi ochii, îi întrebă:

— Domnilor. Nu vă cunosc cumva?

Zâmbind, tinerii îşi lăsară frâiele cailor în mâinile servitorilor care se strânseseră ciorchine şi îi făcură reverenţe curtenitoare:

— Roina, murmură cel mai înalt. E o plăcere să vă revedem.

Nedându-i ocazia de a se face de ruşine din cauza memoriei care-i juca feste, adăugă imediat:

— Ferda dy Gura; fratele meu, Foix.

— Ah, da. Voi sunteţi cei doi tineri care l-au însoţit pe Cancelarul dy Cazaril în însemnata lui misiune în Ibra, acum trei ani. V-am cunoscut la învestitura lui Bergon. Cancelarul şi Principele Bergon vă preţuiesc deosebit de mult.

— Îs binevoitori domniile lor, murmură cel voinic, Foix.

— Este o cinste să vă putem fi de folos, doamnă.

Dy Gura cel mare se prezentă solemn în faţa ei şi intonă:

— Cancelarul dy Cazaril ne-a trimis pentru a ne pune în slujba domniei voastre, cu toate complimentele sale, pentru a vă escorta în călătoria pe care o veţi întreprinde, Roina. Vă roagă să ne consideraţi ca pe mâna voastră dreaptă. Mâinile. Ferda se poticni şi începu să improvizeze: sau ca pe mâna dreaptă şi stângă, cum o fi cazul.

Fratele lui ridică impasibil dintr-o sprânceană la

el şi bombăni:

— Dar care şi cum?

Privirea satisfăcută a lui dy Ferrej se preschimbă într-una şocată:

— Cancelarul *consimte* la această, această… aventurare?

Ista se întrebă oare ce alt cuvânt mai puţin flatant îşi înghiţise intendentul.

Ferda şi Foix schimbară ocheade între ei. Foix ridică din umeri şi se întoarse ca să scotocească prin traista atârnată de chingile şeii.

— Milord dy Cazaril mi-a dat să vă înmânez acest bilet personal, milady.

Şi cu o fluturare voioasă, îi oferi o hârtie împăturită, conţinând atât sigiliul mare şi roşu al cancelariei, cât şi pecetea personală a lui Cazaril, o cioară cocoţată pe literele CAZ, imprimate cu ceară albastră.

Ista o luă cu mulţumiri şi cu un aer vădit misterios. Dy Ferrej îşi întinse gâtul în timp ce ea rupse pe loc sigiliile, împrăştiind ceară pe pietrele din curte. Se îndepărtă puţin de el ca să o citească. Era scurtă şi încondeiată într-un stil rafinat cancelăresc, adresându-i-se cu toate titlurile formale pe care le deţinea; antetul era mai consistent decât restul scrisorii. Scria aşa: *Vi-i dau pe aceşti doi fraţi de nădejde, Ferda şi Foix dy Gura, să vă slujească în calitate de căpitani şi tovarăşi în drumul domniei voastre, oriunde v-ar*

purta el. Am încrederea că vă vor sluji la fel de bine cum au făcut-o şi în cazul meu. Fie ca toţi cei cinci zei să vă călăuzească paşii în călătorie. Al dumneavoastră, cel mai umil şi supus slujitor, urma apoi un semicerc şi o mâzgălitură înflorită, semnătura lui Cazaril.

Cu acelaşi scris colţuros – degetele lui Cazaril aveau mai multa forţă decât delicateţe, îşi aminti Ista – era scris un post-scriptum: *Iselle şi Bergon vă trimit o pungă, în amintirea giuvaerurilor amanetate pentru o altă călătorie care ne-a adus o patrie. I-am încredinţat-o lui Foix. Să nu vă sperie firea lui, e un om mult mai simplu decât pare.*

Încet-încet, colţurile buzelor Istei se ridicară.

— Cred că e destul de limpede.

Îi înmână scrisoarea neliniştitului dy Ferrej care se tot iţea după ea. Chipul acestuia se pleoştea tot mai mult, pe măsură ce parcurgea rândurile. Mimă un O, însă era prea bine dresat ca să mai scoată şi sunetul corespunzător. Ista îi mulţumi bătrânei Provincare pentru acest lucru.

Dy Ferrej îşi ridică privirea înspre cei doi fraţi.

— Dar – roina nu poate să pornească la drum numai cu doi cavaleri însoţitori, indiferent cât de buni ar fi ei.

— Bineînţeles că nu, domnule, îi făcu Ferda o mică plecăciune. Ne-am adus toată trupa cu noi. I-am lăsat jos, în cetate, să se ghiftuiască din proviziile templului, cu excepţia a doi dintre ei pe

care i-am însărcinat cu o altă treabă. Aceştia se vor întoarce mâine, ca să ne întărească rândurile.

— Altă treabă? făcu dy Ferrej.

— Mareşalul dy Palliar a profitat de drumul nostru încoace ca să ne mai dea o corvoadă. A trimis un superb armăsar roknar pe care l-am capturat în campania din toamna trecută de la Gotorget, pentru iepele de prăsilă de la ferma noastră din Palma.

Chipul lui Ferda se însufleţi.

— Oh, mi-aş fi dorit să aveţi ocazia să îl vedeţi şi dumneavoastră, Roina! Abia atinge pământul când o ia la trap – un cal aşa frumos, argintat, că orice neguţător de mătăsuri ar leşina de invidie văzându-l. Copitele-i sună ca nişte ţimbale când lovesc pământul, coada-i ca un stindard în vânt, coama-i asemeni părului unei fecioare, o minunăţie a firii…

Fratele lui îşi drese vocea.

— Ăăă, conchise Ferda, un cal foarte frumos, unde mai pui.

— Presupun, zise dy Ferrej, cu privirea pierdută în gol, ţinând încă misiva cancelarului în mână, că am putea să-i scriem fratelui domniei voastre, dy Baocia, din Taryoon ca să ne trimită un detaşament din cavaleria provinciei sale, în plus. Şi doamne de la curtea sa, care să vă acompanieze, cu toată pompa. Preabuna dumneavoastră cumnată, poate – ori vreo nepoată care să aibă vârsta potrivită… doamne de la curtea sa şi doamnele voastre de

companie, desigur, precum şi toate cameristele şi lacheii de care e nevoie. Şi trebuie să trimitem vorbă în vale, la Templu, după un conducător spiritual. Ba nu, mai bine – ar trebui să scriem la Cardegoss şi să-i cerem Arhipreotului Mendenal să ne recomande un preot de înaltă clasă.

— Asta ne-ar mai lua încă zece zile, zise Ista alarmată. *Pe puţin.*

Entuziasmul ei în faţa schimbării de atitudine din partea lui dy Ferrej, se preschimbă în disperare. Dacă acesta şi-ar fi pus în aplicare toate planurile, pe care ea nu prea avea şanse să le eludeze, ar fi fost constrânsă să cutreiere ţara cu o adevărată armată după ea.

— Eu nu-mi doresc o asemenea întârziere. Vremea şi drumurile sunt mult mai bune acum, i-o trânti ea, un pic disperată. Aş prefera să profit de cerul ăsta limpede.

— Bine, bine, ne-nţelegem noi în privinţa asta, zise el, trăgând cu ochiul la cerul senin, ca şi cum i-ar fi dat dreptate, doar că nu îndeajuns. Am să vorbesc cu doamnele de companie şi am să-i scriu fratelui domniei voastre, mai spuse el, luând o mină gravă, cufundat în gânduri. Iselle şi Bergon au trimis un mesaj clar prin acea pungă. Poate că, Roina, nu v-aţi gândit că vor să vă rugaţi pentru un nepot în pelerinajul domniei voastre? Asta ar fi cu adevărat o mare binecuvântare pentru regatul Chalionului, precum şi un scop nimerit pentru

rugăciunile voastre.

Era clar că el găsea mult mai atrăgătoare ideea aceea decât ea, de vreme ce fusese extrem de încântat chiar de curând de naşterea primului său nepot. Dar de vreme ce era prima remarcă pozitivă pe care o făcuse deocamdată cu privirea la… aventura ei, se abţinu să-l mai contrazică.

Fraţii dy Gura şi caii lor fură conduşi pentru a fi găzduiţi, care în castel, care în grajduri, după caz, iar dy Ferrej plecă să-şi îndeplinească sarcinile pe care singur şi le asumase. Femeia care o însoţea pe Ista începu de îndată să bombăne din pricina noianului de probleme pe care le implica alegerea garderobei pentru o astfel de deplasare extenuantă prin toată lumea, de parcă Ista îşi propusese o expediţie peste munţi, până în Darthaca sau chiar dincolo de acel ţinut, şi nu o plimbare în buiestru prin împrejurimile Baociei. Ista se gândi să acuze o migrenă ca să o facă să înceteze cu mieliţatul, dar ajunse la concluzia că acele pregătiri serveau mai bine scopului ei, aşa că strânse din dinţi şi îndură în tăcere.

Femeia continuă cu bodogăneala şi cu grijile până înspre seară. Cu trei cameriste pe urmele ei, se preumbla prin odăile Istei, din donjonul cel vechi, tot alegând mormane de veşminte, robe, mantii şi încălţări, schimbându-le pe cele care corespundeau doliului cel mare în care se afla Ista,

cu pregătiri pentru ocazii de zi cu zi mai mult sau mai puţin aşteptate. Ista şedea la o fereastră care dădea în curtea de la intrare, lăsând şuvoiul nesfârşit de cuvinte să curgă pe lângă ea, precum şiroaiele de apă care se scurg din uluci. Durerea aceea de cap era acum cât de poate de reală, îşi spuse ea.

Un tropot de copite şi zarva de la poarta castelului anunţară, în mod surprinzător, un alt vizitator. Ista se îndreptă de spate şi se uită pe fereastră. Un cal murg păşi la trap prin poarta boltită; călăreţul purta livreaua ce înfăţişa castelul şi leopardul, însemnul heraldic al cancelariei Chalionului, peste nişte haine în culori mai şterse. Călăreţul sări din şa, ţopăind în vârful degetelor ca – oh, ca o femeie; curierul era o femeie cu chipul proaspăt, cu părul împletit într-o coadă neagră, ce-i cădea pe spate. Aceasta apucă o legăturică din spatele şeii şi o derulă, scuturând-o cu un pocnet, dând la iveală o fustă. Cu o modestie voit simulată, îşi ridică gulerul tunicii, înfăşurându-şi îmbrăcămintea în jurul pantalonilor şi a taliei mlădioase, scuturându-şi tivul din jurul gleznelor înfăşurate în cizme, cu un legănat uşor din şolduri.

Dy Ferrej îşi făcu apariţia, jos la poartă; fata desfăcu sigiliul tolbei sale cancelăreşti şi o răsturnă cu susul în jos, ca din aceasta să cadă o singură scrisoare. Dy Ferrej citi destinatarul şi o desfăcu imediat, iar din acestea, Ista deduse că era

o misivă personală de la scumpa lui fiică, Lady Betriz, doamna de companie a Roinei Iselle, la curte. Probabil conţinea veşti despre nepotul său, căci trăsăturile feţei i se îmblânziră. Venise vremea să îi iasă dinţişorii? Dacă era aşa, atunci Ista avea să afle despre realizările copilului la timpul potrivit. Nu putu să-şi înfrâneze un zâmbet.

Fata îşi întinse oasele ca să se dezmorţească, îşi întoarse tolba, controlă picioarele şi copitele calului.

După care înmână frâiele animalului unui argat împreună cu un şir de instrucțiuni. Ista îşi dădu deodată seama că doamna ei de companie trăgea şi ea cu ochiul la fereastră, peste umărul ei.

Ista îi zise arţăgoasă:

— Vreau să vorbesc cu acea fată curier. Adu-o la mine!

— Milady, avea numai o singură scrisoare.

— Prea bine atunci, va trebui să aud veştile de la curte din gura ei.

Femeia pufni:

— O asemenea fată necioplită nu prea are cum să fie confidenta doamnelor de la curtea din Cardegoss.

— Chiar şi aşa, adu-o!

Pesemne că o fi fost tonul aspru al vocii sale; în orice caz, femeia o zbughi.

În cele din urmă, un miros pătrunzător de grajd şi de piele tăbăcită anunţă sosirea fetei în camera

de primire a Istei, chiar înainte ca doamna ei de companie să îngaime:

— Milady, iată curierul, aşa cum aţi poruncit.

Ista se întoarse brusc pe locul ei de lângă fereastră şi îşi ridică privirea, făcându-i semn slujnicei sale să se retragă; aceasta plecă, exprimându-şi dezaprobarea printr-o încruntătură.

Fata se uită după ea, cu o curiozitate intimidată. Reuşi să se încline stângaci, undeva între o plecăciune şi o reverenţă curtenitoare.

— Roina, cu ce pot să vă fiu de folos?

Ista nu prea ştia nici ea.

— Cum te numeşti, fetiţo?

— Liss, milady.

După un moment de tăcere penibilă, adăugă cu respect:

— Prescurtarea de la Analiss.

— De unde vii?

— Azi? Mi-am luat săculeţul cu corespondenţa de la stația din…

— Nu – în general.

— Ah! Hm. Tatăl meu avea o mică proprietate, lângă oraşul Teneret, din provincia Labra. Creştea cai pentru Ordinul Fiului şi oi pentru piaţa de lână. Încă se mai ocupă cu asta, din câte ştiu eu.

Un om înstărit; nu plecase ca să scape dintr-o sărăcie lucie, aşadar.

— Cum ai ajuns curier?

— Nu mă gândisem la asta până când într-o zi,

sora mea şi cu mine ne-am dus la oraş ca să ducem nişte cai la templu şi am văzut o fată în goana calului, făcând curierat pentru Ordinul Fiicei.

Tânăra zâmbi ca şi cum o amintire veselă i-ar fi venit în minte.

— De-atunci n-am mai avut astâmpăr.

Poate că era încrederea chemării ce-o simţea, ori a tinereţii şi forţei sale; fata, cu toate că era foarte politicoasă, nu se sfia să-şi sloboade gura în prezenţa roinei, spre uşurarea acesteia din urmă.

— Nu-ţi este teamă să fii singură pe drumuri?

Ea scutură din cap, făcându-şi coada să se legene:

— Am fost mai iute decât toate primejdiile. Până acum, în orice caz.

Ista era în stare să o creadă. Fata era mai înaltă decât ea, dar cu toate astea mai mică de statură şi mai uşoară decât un bărbat de talie mijlocie, chiar şi decât oamenii slabi şi musculoşi care erau folosiţi cu predilecţie drept curieri. Nu cântărea prea greu în şa.

— Sau… sau poate că-ţi e neplăcut? Trebuie să mergi călare prin arşiţă, frig, pe orice fel de vreme…

—Ploaia nu mă topeşte. Iar mersul călare mă încălzeşte pe timp de ninsoare. La nevoie, pot să dorm, înfăşurată în mantou, direct pe pământ, sub un copac. Ori în copac, dacă pe pământ mi se pare primejdios. E-adevărat că priciurile de la staţiile de

curierat sunt mai călduroase şi mai lipsite de hârtoape.

Se amuză, făcând să-i apară încreţituri fine în jurul ochilor.

— … aproape.

Ista suspină, căzută într-o uşoară admiraţie faţă de o asemenea energie neobosită.

— Şi de când faci curierat în slujba cancelariei?

— S-au făcut trei ani de-acum. De când aveam cincisprezece ani.

Oare ce făcea Ista la vârsta de cincisprezece ani? Se pregătea să fie soţia unui mare lord, presupuse ea. Atunci când Ias şi-a abătut privirea asupra ei, pe la vârsta la care era fata asta acum, depăşise cele mai nebuneşti vise ale familiei sale în privinţa învăţăturii – până când visul s-a prefăcut încet în nesfârşitul coşmar al blestemului lui Ias. Care acum fusese rupt, mulţumită zeilor şi Lordului dy Cazaril; care fusese rupt în urmă cu trei ani. Negura lui înăbuşitoare i se ridicase de pe minte din acea zi. Monotonia vieţii ei, impasul în care intrase sufleteşte de atunci, erau doar o obişnuinţă îndelungată.

— Cum de te-a lăsat familia ta să pleci de acasă atât de tânără?

Veselia licări pe chipul fetei, aşa cum razele soarelui pătrund printre ramurile înverzite ale unui copac.

— Am impresia că am uitat să cer voie, dacă stau

bine şi mă gândesc.

— Iar dispecerul ţi-a permis să te angajezi fără consimţământul tatălui tău?

— Am impresia că şi el a uitat să întrebe, având mare nevoie de curieri tocmai atunci. E uimitor cum se pot schimba regulile într-o clipită. Dar cu alte patru fete de măritat pe cap, nu mă aşteptam ca tata şi fraţii mei să o ia la goană după mine pe coclauri.

— Te-ai dus chiar în acea zi? întrebă Ista înspăimântată.

Rânjetul cel alb se lărgi – avea şi dinţi sănătoşi pe deasupra, observă Ista.

— Bineînţeles. M-am gândit că dacă trebuia să mă întorc acasă şi să mai torc încă un caier de lână, aş fi urlat şi-aş fi făcut o criză de isterie. În plus, mamei mele nu i-au plăcut niciodată caierele mele. Zicea că-s pline de noduri.

Ista simpatiza pe deplin cu acea atitudine a fetei. Un zâmbet îndărătnic de confirmare îi ridică colţurile buzelor.

— Fiica mea adoră să călărească.

— Tot Chalionul a auzit asta, milady.

Ochii lui Liss sticliră.

— De la Valenda la Taryoon, într-o singură noapte, ba unde mai pui că eschivându-se de trupele inamice în acelaşi timp – eu n-am avut parte niciodată de o asemenea aventură. Nici n-am câştigat o astfel de răsplată la sfârşit.

— Să sperăm că spectrul războiului nu va ameninţa Valenda atât de tare din nou. Încotro pleci de aici?

Liss ridică din umeri.

— Cine ştie? O să plec călare înapoi, la halta mea ca să aştept următorul sac pe care dispecerul mi-l va încredinţa şi voi pleca unde mă va trimite el. Repejor, dacă dy Ferrej se va grăbi cu un răspuns, sau mai domol ca să-mi cruţ calul, în caz că el n-o va face.

— N-o să scrie un răspuns în seara asta.

Ista nu prea vroia să o lase să plece, dar fata arăta răvăşită şi prăfuită de pe drum. Cu siguranţă că ar fi vrut să se spele şi să se împrospăteze.

— Să mai vii să-mi ţii companie, Liss din Labra. Toată lumea de la castel ia cina cam într-o oră. Aşteaptă-mă acolo şi pofteşte la masa mea.

Sprâncenele întunecate ale fetei se ridicară a mirare pentru o clipă. Se înclină cu respect încă o dată.

— La ordinul domniei voastre, Roina.

Aleasa masă a bătrânei provincare era aşezată întocmai cum fusese de mii şi mii de ori înainte, în zilele în care niciun festival nu spărgea monotonia de la castel. Trebuie să recunoaştem că era confortabil să iei masa în sala aceea micuţă din clădirea cea mai nouă din tot castelul, cu şemineu şi ferestre de sticlă. Anturajul rămăsese acelaşi şi

era la fel de restrâns. Lady dy Hueltar, care era ruda mai în vârstă şi însoţitoarea de ani de zile a mamei Istei, cele mai importante doamne de companie ale acesteia, dy Ferrej cel sobru. Printr-o înţelegere tacită, scaunul bătrânei provincare stătea încă neocupat. Ista nu făcuse nicio mişcare ca să pretindă locul central de la masă, şi poate că dintr-un concept deplasat al durerii sale, nimeni nu o zorise să o facă.

Sosi dy Ferrej, conducându-i pe Ferda şi Foix, amândoi având o înfăţişare foarte curtenească. Şi tânără. Fata curier intră şi ea din urma lor şi făcu plecăciuni politicoase. O înfruntase şi singură pe Roina Ista cu destul curaj, însă atmosfera vârstei cumpătate de aici era de ajuns cât să-i le înmoaie genunchii şi celor mai duri soldaţi. Îşi ocupă locul la masă cu rigiditate, ca şi cu cum ar fi încercat să treacă neobservată, deşi le arunca ocheade pline de interes celor doi fraţi. Mirosul de cal nu mai era atât de înţepător; cu toate astea, Lady dy Hueltar strâmbă din nas. Însă mai rămăsese încă un loc neocupat – în afară de cel al provincarei – vis-a-vis de scaunul Istei.

— Aşteptăm vreun musafir? îl chestionă Ista pe dy Ferrej.

Pesemne că bătrânii casei îşi aşteptau niscai prieteni de-o seamă cu ei; Ista nu îndrăzni să se aştepte la altceva mai extravagant.

Dy Ferrej tuşi şi făcu un semn aprobator din cap

înspre Lady Hueltar.

Pe chipul veştejit al acesteia apăru un zâmbet.

— Am cerut Templului din Valenda să ne trimită o faţă bisericească potrivită pentru a-ţi fi ghid spiritual de-a lungul pelerinajului dumitale, Roina. Dacă tot nu mai trimitem după un cărturar şcolit la curtea din Cardegoss, m-am gândit că am putea să o solicităm pe Învăţata Tovia, din Ordinul Mamei. N-o fi ea chiar un teolog de primă mână, dar este o vindecătoare nemaipomenită şi te cunoaşte de multă vreme. E o mare uşurare să te-nsoţească cineva cunoscut, de-ar fi să apară vreo boală femeiască pe drum, ori de-ar fi să răbufnească vechile dumitale necazuri. Şi nimeni altcineva n-ar fi mai oportun, dat fiind sexul şi statutul dumitale.

O uşurare pentru cine oare? Preoteasa Tovia fusese tovarăşă la cataramă cu bătrâna sa mamă şi cu Lady dy Hueltar. Ista îşi putea imagina lesne acel trio, desfătându-se cu o promenadă lejeră, prin soarele primăvăratec. Pe toţi zeii, oare Lady dy Hueltar şi-o fi închipuit că o să meargă *şi* ea? Ista îşi reprimă o pornire nedemnă de a ţipa din toţi rărunchii, la fel ca şi Liss, de teamă să nu fie înghiţită de ghemele ei interminabile de lână.

— Ştiam eu că o să fii încântată, îi dădu înainte Lady dy Hueltar. M-am gândit că o să vrei să porţi o discuţie cu privire la itinerariul cel sfânt ce ai de gând să îl urmezi, împreună cu ea, la cină.

Zicând acestea, se încruntă.

— Nu prea-i stă în fire ei să întârzie.

Cutele de pe fruntea bătrânei dispărură atunci când intră un servitor care anunţă:

— Preotul e aici, milady.

— Oh, ce bine. Pofteşte-o înăuntru de îndată.

Servitorul deschise gura ca pentru a mai spune ceva, dar imediat se înclină şi se retrase.

Uşa se dădu în lături din nou. O siluetă durdulie, care părea în mod surprinzător cunoscută, intră, se opri, împotmolindu-se în faţa zidului de priviri aţintite asupra sa. Era preotul cel tânăr şi gras al Bastardului pe care Ista îl întâlnise pe drum în urmă cu mai bine de două săptămâni. Sutana lui albă era cu doar o idee mai curată acum, eliberată de mizeria groasă de pe drum, însă mânjită de pete care nu mai ieşeau la spălat, în jurul poalelor şi în faţă.

Încercarea lui de a zâmbi deveni nesigură.

— Seara bună, stimate doamne şi domni. Mi s-a spus să mă pun la dispoziţia unei anumite Lady dy Hueltar. Ceva în legătură cu un preot de care este nevoie pentru un pelerinaj…?

Lady dy Hueltar, care rămăsese fără grai, se adună şi-i spuse:

— Eu sunt aceea. Dar înţelesesem că templul avea să trimită pe tămăduitoarea Maicii, pe Preoteasa Tovia. Dumneata cine eşti?

Ista simţi că întrebarea ei sunase cam a *Cine mai eşti şi dumneata?* dată fiind lipsa de tact de

care dădea dovadă Lady dy Hueltar.

— Oh, făcu el, lăsându-şi capul între umeri. Sunt învăţatul Chivar dy Cabon, în slujba domniei voastre.

Cel puţin, pretindea că are un nume de rang. Aruncă o privire fugară înspre Ista şi dy Ferrej; se recunoscură reciproc, se gândi Ista, iar surprinderea era la fel de mare, de ambele părţi.

— Unde e Învăţata Tovia? întrebă sec Lady dy Hueltar.

— Cred că a plecat la o solicitare de ordin medical, un caz destul de grav, la ceva distanţă de Valenda, zâmbi el din ce în ce mai descurajat.

— Fii bine venit, cărturare dy Cabon, zise Ista apăsat.

Dy Ferrej se dezmetici şi el, preluându-şi îndatoririle.

— Într-adevăr. Eu sunt intendentul castelului, dy Ferrej; aceasta este Văduva Moştenitoare Roina Ista…

Dy Cabon îşi miji ochii cu suspiciune şi privi ţintă la Ista.

— Aşadar dumneata eşti… şopti el.

Neluând în seamă ori neauzindu-i vorbele, dy Ferrej îi prezentă pe fraţii dy Gura şi pe celelalte doamne, în ordinea rangului, iar la urmă, oarecum în silă:

— Liss, un curier al cancelariei.

Dy Cabon făcu plecăciuni în faţa tuturor, cu

aceeaşi însufleţire.

— Dar lucrurile au luat-o razna de tot – sigur e o greşeală, Învățatule dy Cabon.

Lady dy Hueltar nu se lăsă, uitându-se rugător cu coada ochiului la Ista.

— *Însăşi* văduva moştenitoare e aceea care şi-a propus să pornească în pelerinaj în acest anotimp, pentru a se ruga zeilor să-i fie dăruit un nepot. Dumneata nu eşti – asta nu-i – nu ştim dacă – e un preot din Ordinul Bastardului, *chiar* cea mai adecvată, ăăă, persoană, ăă…

Se bâlbâi, implorând cu privirea ca cineva, oricine, să o scoată din acea încurcătură.

Undeva în sinea ei, Ista începu să zâmbească. Zise apoi, cu blândeţe:

— Greşeală au ba, sunt sigură că cina noastră aşteaptă să fie servită. Binevoiţi a ne binecuvânta această seară cu erudiţia domniei voastre, cărturare, precum şi a ne conduce invocaţia de mulţumire către zei pentru aceste merinde?

El se lumină la faţă.

— Aş fi mai mult decât onorat, Roina.

Zâmbind şi clipind, se aşeză în scaunul pe care i-l arătă Ista şi privi plin de nădejde în vreme ce servitorul trecea printre ei cu un castron plin cu apă parfumată cu lavandă în care mesenii să-şi spele mâinile. Binecuvânta bucatele ce aveau să vină la masă în cuvinte simple şi pe un ton blând; orice ar fi fost el, era limpede că nu era un ţărănoi.

Se servi din felurile oferite cu un entuziasm ce i-ar fi înmuiat inima bucătarului Provincarei, dacă ar fi fost de faţă, descurajat cum era de îndelunga servitute faţă de gusturile celor mai în vârstă şi plini de indiferenţă. Foix ţinea pasul cu el, fără vreun efort aparent.

— Sunteţi din neamul acelor Caboni înrudiţi cu actualul General dy Yarrin al Ordinului Fiicei? întrebă cu politeţe Lady dy Hueltar.

— Am impresia că sunt un soi de văr de a treia sau a patra spiţă al lui, doamnă, răspunse preotul după ce-şi înghiţi dumicatul. Tatăl meu a fost Ser Odlin dy Cabon.

Amândoi fraţii dy Gura se emoţionară, cuprinşi de interes.

— Oh, spuse surprinsă Ista. Cred că l-am cunoscut cu ani în urmă, la curte, în Cardegoss. *Rotofeiul nostru Cabon,* cum fusese poreclit cu jovialitate de rigă; dar îşi dăduse sufletul cu bravură ca orice nobil suplu din slujba rigăi în bătălia dezastruoasă de la Dalus. Ista mai spuse după o clipă:

— Aduceţi tare mult la chip cu el.

Preotul îşi plecă capul, vădit încântat:

— Nu-mi pare rău câtuşi de puţin.

Un impuls de răutate o înghionti pe Ista să întrebe, căci era sigur că nimeni din cei de faţă n-aveau sa o facă:

— Şi sunteţi de asemenea şi fiul doamnei dy

Cabon?

Ochiul clericului scânteie de după o furculiţă, ticsită cu friptură.

— Din păcate, nu. Însă tatăl meu s-a bucurat de mine în ciuda acestui fapt şi a stabilit o dotă în folosul meu, la Templu, atunci când am ajuns la vârsta învăţăturii. Lucru pentru care – în cele din urmă am ajuns să-i mulţumesc din toată inima. Chemarea nu s-a abătut asupra mea ca fulgerul, să ştiţi, ci mai degrabă încetişor, aşa cum creşte un copac.

Chipul rotund al lui dy Cabon şi sutana de preot îl făceau să pară mai în vârstă decât era, îşi spuse Ista. Nu putea să aibă mai mult de treizeci de ani, poate chiar mai puţin.

Pentru prima oară după un timp îndelungat, conversaţia nu se îndreptă înspre diversele boli, dureri, junghiuri şi probleme digestive ale unora şi altora, ci se extinse la întreg ţinutul Chalion-Ibra. Fraţii dy Gura aveau destule mărturii de făcut din campania victorioasă din ultimul an, condusă de Mareşalul dy Palliar pentru recucerirea fortăreţei montane Gotorget, ce avea controlul asupra hotarului cu ostilele principate roknare din nord, precum şi prezenţa picantă de pe câmpul de luptă a Principelui-Consort Bergon.

Ferda zise:

— Foix, pe care-l vedeţi aici, de faţă, a primit o pălitură de la un roknar, cu un ciocan de război în

timp ce luam cu asalt pentru ultima oară fortăreaţa şi a zăcut la pat cam toată iarna – i-a fărâmat nişte coaste şi drept urmare i s-au inflamat plămânii. Cancelarul dy Cazaril l-a făcut copist în slujba lui, cât a durat să i se lipească oasele la loc. Vărul nostru, dy Palliar s-a gândit că niţică mişcare, cu calul la drum, îl va ajuta să-şi intre în formă din nou.

O uşoară roşeaţă năvăli pe chipul masiv al lui Foix şi îşi plecă capul. Liss se uită la el un pic insistent, dar Ista nu-şi putu da seama dacă fata şi-l imaginase mânuind sabia ori condeiul.

Lady dy Hueltar nu pregetă să aducă în discuţie obişnuielnica ei critică la adresa Roinei Iselle, care plecase şi ea călare către miazănoapte pentru a fi în preajma soţului ei şi a acelor evenimente tulburi, cu toate că – sau poate că tocmai din acea cauză – căzuse la pat şi adusese pe lume o fetiţă mai apoi.

— Eu nu cred, zise Ista sec, că dacă Iselle ar fi trândăvit în Cardegoss ar fi ieşit un băiat, în orice caz.

Lady dy Hueltar bombăni ceva; Ista îşi aminti de admonestările propriei ei mame atunci când născuse ea primul copil al lui Ias, pe Iselle, cu ani în urmă. Ca şi cum ar fi putut face ea ceva ca să schimbe rezultatul acelei sarcini. Ca şi cum, atunci când a rămas grea pentru a doua oară şi a adus pe lume un băieţel, a fost mai bine… pe frunte i se iviră cute, răscolită de o durere de demult. Îşi

ridică privirea care i se încrucişă cu căutătura pătrunzătoare a lui dy Cabon.

Clericul ghidă uşor discuţia spre subiecte mai puţin apăsătoare. Dy Ferrej se făli cu vreo două istorioare din arsenalul lui prăfuit, pentru care Ista nu putu să-i poarte pică. Dy Cabon făcu şi el o glumă cu tentă licenţioasă, cu toate că mult mai fină decât numeroasele poveşti ce îi fusese dat Istei să le audă la masa rigăi; fata curier izbucni într-un râset zgomotos, se alese cu o căutătură urâtă din partea bătrânei dy Hueltar şi îşi duse mâna ruşinată la gură.

— Nu te codi, rogu-te, îi spuse Ista. N-a mai râs nimeni aşa în casa asta de săptămâni la rând. De luni de zile. *De ani de zile, chiar.*

Cum ar fi fost oare în pelerinajul ei, dacă în loc să târâie după ea la drum o mulţime de străjeri obosiţi, drum care nu le-ar fi priit deloc ciolanelor lor îmbătrânite, ar fi putut să călătorească cu oameni care *ştiu să râdă!* Cu oameni tineri, care nu erau blazaţi de păcate vechi şi de pierderi? Cu oameni zglobii? Cu oameni faţă de care, îndrăzni ea să-şi închipuie, ea avea avantajul vârstei care cerea respect şi nu era un copil ratat ce trebuia admonestat? *Cum porunceşti, Roina,* şi nu, *Ei, Lady Ista, doar ştii că n-ai voie să…*

Se pomeni zicând:

— Luminate dy Cabon, îi sunt recunoscătoare Templului pentru grija ce mi-o poartă şi aş fi

încântată să pornesc la drum sub îndrumarea dumitale spirituală.

— Mă simt onorat, Roina.

Rămânând aşezat, dy Cabon se înclină atât cât îi permise pântecele.

— Când plecăm?

— Mâine, zise Ista.

Din jurul mesei se ridică un zumzet de obiecţiuni: liste cu persoane şi întăriri care nu erau încă puse în ordine, cu doamnele de companie, slujnicele şi lacheii acestora, cu îmbrăcămintea, echipamentul, cu animalele de tracţiune şi cu armata lui dy Baocia care nici nu sosise.

Era pe punctul de a adăuga cu voce pierită. *Sau de îndată ce va fi totul pregătit,* dar apoi rămase neclintită în decizia pe care o luase. Privirea îi căzu asupra lui Liss, care mesteca şi asculta cu o fascinaţie detaşată.

— Aveţi dreptate cu toţii, ridică Ista tonul vocii pentru a acoperi trăncăneala din jurul mesei, care se preschimbă într-un oftat de uşurare. Apoi adăugă:

— Eu n-am nici tinereţea, nici energia, nici curajul, ori ştiinţa de a-mi croi drumul. Aşa că o să mi le recrutez. Am să o iau pe Liss, curierul, ca să-mi fie doamnă de companie şi argat deopotrivă. Şi nimic altceva. Asta o să scutească o duzină de catâri dintr-un foc.

Liss fu cât pe ce să scuipe dumicătura ce-o

mesteca.

— Dar fata asta e doar un curier! zise cu năduf Lady dy Hueltar.

— Vă asigur că domnia sa, Cancelarul dy Cazaril n-o să-mi poarte pică din cauza ei. Curierii sunt pregătiţi să urce pe cal şi să plece oriunde li se ordonă. Ce spui de asta, Liss?

Liss, cu ochii cât cepele, înghiţi pe nemestecatelea şi se căzni să îngaime:

— Cred că m-aş descurca mai bine ca rândaş, decât ca doamnă de companie, Roina, dar am să-mi dau silinţa pentru dumneavoastră.

— Bun. Nici n-aş putea avea pretenţii mai mari.

— Dar sunteţi văduva moştenitoare! mai că se văicări dy Ferrej. Nu puteţi ieşi la drumul mare atât de lipsită de fast!

— Mi-am propus un pelerinaj al umilinţei, dy Ferrej, nu o paradă de falã. Şi totuşi… să zicem că n-aş fi o roină. Să zicem că aş fi o simplă văduvă de familie bună. Ce slugi, ce precauţii de bun simţ mi-aş putea lua atunci?

— Să călătoriţi incognito?

Învăţatul dy Cabon prinse ideea din zbor, pe când ceilalţi bolboroseau tot soiul de cârteli greşit canalizate.

— Asta v-ar scuti cu siguranţă de o grămadă de bătăi de cap în meditaţia voastră spirituală, Roina. Bănuiesc doar… că o asemenea femeie ar cere pur şi simplu Templului să îi pună la dispoziţie o

escortă, aşa cum se procedează de obicei, în măsura în care se poate face faţă cererii, alegând dintre călăreţii disponibili.

— Foarte bine. Asta s-a rezolvat pentru mine deja. Ferda, oamenii tăi sunt în stare să pornească mâine?

Vacarmul de proteste fu întrecut doar de răspunsul simplu dat de dy Gura:

— Sigur că da. La ordinele voastre, Roina.

Tăcerea şocată care urmă, era fără îndoială cauzată de perplexitatea în care căzuseră cu toţii. Ba chiar, se prea putea să fie şi prudenţa care puse stăpânire pe ei, dacă nu ne ducem totuşi cu gândul prea departe.

Ista se relaxă, cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Trebuie să chibzuiesc ce nume să îmi iau, zise ea într-un târziu. Nici dy Chalion, nici dy Baocia nu sunt de ajuns, oricât de cuprinzătoare ar fi ele.

Dy Hueltar? Ista fu scuturată de un tremur. Nu. Parcurse în minte un şir de rubedenii minore ai provincarilor dy Baocia.

— Dy Ajelo e foarte bun.

Nu prea dăduse ochii cu cei din familia Ajelo de-a lungul vieţii sale, iar aceştia nu au trimis nici măcar o dată vreo doamnă de companie care să o ajute pe Ista la… treburile curţii. Nu avea nimic împotriva lor. Am să-mi păstrez numele de Ista, cred. Nu-i chiar un nume atât de neobişnuit încât să atragă atenţia.

Preotul îşi drese vocea.

— Trebuie să stăm un pic de vorbă în această seară, în cazul ăsta. Nu ştiu încotro vreţi să vă însoţesc. Un pelerinaj trebuie să aibă atât un plan spiritual, cât şi unul material, pentru ca primul să poată reuşi.

Iar al ei nu avea nimic din toate astea. Iar dacă nu-şi impunea ea punctul de vedere în privinţa asta, i s-ar fi impus altul din afară. Îl întrebă cu prudenţă:

— Cum i-aţi îndrumat până acum pe credincioşi, cărturare?

— Ei bine, depinde foarte mult de ţelul acestor credincioşi.

— Am eu nişte hărţi prin desagi, din care ne-am putea inspira. Mă duc să le aduc dacă doriţi, se oferi Ferda.

— Da, zise recunoscător preotul. Ar fi de mare folos.

Ferda ieşi în mare grabă din încăpere. Afară, ziua se apropia de asfinţit, iar servitorii se mişcau alene prin preajma sălii de masă, aprinzând candelabrele din pereţi. Foix se făcu mai comod, sprijinindu-şi coatele de masă, îi zâmbi prietenos lui Liss, şi mai găsi loc pentru o altă felie de prăjitură cu nucă şi miere în aşteptarea fratelui său.

Ferda păşi înapoi în sala unde se cina, în numai câteva minute, având mâinile încărcate cu hârtii

împăturite.

— Aici… ba nu, aici e Baocia, şi provinciile de la apus, tocmai până la Ibra.

Desfăcu o hârtie pătată şi uzată de atâtea călătorii, pe masă între preot şi Ista. Dy Ferrej iscodi şi el curios, peste umărul lui dy Cabon.

Preotul privi grav la hartă preţ de câteva minute, apoi tuşi ca să vorbească şi se uită peste masă la Ista.

— Am fost învăţaţi că itinerariul unui pelerinaj ar trebui să servească ţelului său spiritual. Care poate fi, de asemenea, simplu sau felurit, însă care să împărtăşească cel puţin una din cele cinci aspiraţii: sprijinul, implorarea, recunoştinţa, prorocirea şi căinţa.

Căinţa. Pocăinţa în faţa zeilor. *Dy Lutez,* nu se putu ea înfrâna să nu gândească. Amintirea înfiorătoare a acelui ceas rău încă îi mai întuneca inima în această seară luminoasă. Şi totuşi cine îi era dator Cui cu iertarea pentru acea nenorocire? Cu toţii suntem implicaţi în asta, zeii şi dy Lutez şi Ias şi eu. Şi dacă înjosirea pe altarul zeilor era leacul pentru acea rană veche, ea înghiţise destulă mizerie cât pentru o mână de dy Lutezi. Şi totuşi rana încă mai sângera, în taină, dacă era zgândărită.

— Am văzut odată un om care se ruga pentru catâri, făcu Foix binevoitor.

Dy Cabon clipi. După o clipă, întrebă:

— Şi a căpătat vreunul?

— Da, toţi aleşi pe sprânceană.

— Căile zeilor sunt... misterioase, uneori, murmură dy Cabon, aparent cugetând la asta. Hm! Al dumitale, Roina, este un pelerinaj de rugă pentru un nepot din câte am înţeles eu. Aşa este? făcu el o pauză, aşteptând un răspuns afirmativ.

Nicidecum. Dar dy Ferrej şi Lady dy Hueltar scoaseră amândoi nişte murmure de încuviinţare, iar Ista o lăsă moartă. Dy Cabon îşi trecu degetele peste harta aceea complicat desenată, înţesată cu nume de locuri, brăzdată de râuleţe şi garnisită cu ceva mai mulţi copaci decât existau de fapt pe podişurile din Baocia. Indică diverse altare dedicate fie Mamei, fie Tatălui, la o distanţă considerabilă de Valenda, descriindu-le virtuţile fiecăreia. Ista se sili să arunce şi ea o privire pe hartă.

Înspre miazăzi, dincolo de marginile hărţii, se situa Cardegoss-ul, cu giganticul castel-fortăreaţă Zangre, cel de tristă amintire. Nu. La răsărit se afla Taryoon-ul. Nu. La apus şi la miazănoapte, aşadar. Trasă o linie cu degetul de-a curmezişul hărţii, către creasta muntoasă a Colţilor Bastardului, semeţul masiv care marca lungul hotar de la nord la sud, cu Ibra, proaspăt unită cu Chalionul în patul nupţial al fiicei ei. La nord, de-a lungul capătului munţilor, un drum mai uşor.

— Pe-aici!

Dy Cabon se încruntă şi se uită chiondorâş la hartă.

— Nu prea sunt sigur ce…

— După aproape o zi de mers la vest de Palma, e un oraş unde Ordinul Fiicei are un han modest, destul de plăcut, observă Ferda. Noi am mai tras acolo şi înainte.

Dy Cabon se linse pe buze.

— Hm. Ştiu un han pe lângă Palma, unde am putea ajunge până la căderea serii, dacă nu tândălim pe drum. Are nişte bucate pe cinste. Oh, şi o fântână sfinţită, foarte veche. E un loc sacru de mai mică însemnătate, dar de vreme ce Sera Ista dy Ajelo îşi doreşte un pelerinaj umil, poate că un început ca acesta îi va fi de mare ajutor. Iar marile temple sunt cam aglomerate în această perioadă a anului.

— Atunci negreşit, Înţelepte dy Cabon, haideţi să evităm îmbulzeala şi să căutăm smerenia şi să ne rugăm la acea fântână. Sau la acea masă, după caz, zise Ista cu ironie.

— Nu văd nicio trebuinţă în a ne drămui rugăciunea, ca şi cum ar fi o monedă de schimb primejdioasă, răspunse dy Cabon voios, încurajat de zâmbetul ei pasager. Haideţi mai bine să ne rugăm şi la una şi la alta şi să mulţumim cu prisosinţă pentru ceea ce ni se oferă din belşug.

Duhovnicul îşi aşeză degetele butucănoase în chip de compas şi măsură drumul de la Valenda la

Palma, către punctul în care bătuse uşor cu degetul Ferda. Şovăi un pic, apoi îşi roti din nou unul din degete.

— La o zi de mers de acolo, dacă ne trezim destul de devreme, se află Casilchas. O localitate micuţă şi adormită, dar ordinul meu are o şcoală acolo. Câţiva dintre bătrânii mei dascăli mai sunt încă acolo. Unde mai pui că are şi o bibliotecă deosebită pentru acel colţ uitat de lume, căci mulţi clerici profesori care au murit şi-au lăsat cărţile acolo. Mă pun chezaş că un seminar în spiritul ordinului Bastardului nu e chiar… tocmai scopul acestui pelerinaj, dar mărturisesc că mi-ar plăcea să consult cărţile din acea bibliotecă.

Ista se întrebă, uşor agasată, dacă acea şcoală nu cumva are şi un bucătar deosebit de priceput. Îşi sprijini bărbia într-o mână şi îl cercetă pe tânărul cel planturos din faţa ei. Ce *naiba* îi apucase pe cei de la Templul din Valenda să i-l trimită tocmai pe el, până la urmă? Să fi fost obârşia lui pe jumătate aristocratică? Nu prea credea să fie asta. În orice caz, ghizii spirituali cu experienţă în pelerinaje, îşi aveau croite dinainte planurile de bătaie care cădeau în sarcina lor. Existau neîndoios cărţi cu instrucţiuni devoţionale pe tema aceasta. Poate că tocmai asta vroia dy Cabon din bibliotecă, un manual care să îl îndrume. Poate că-şi aruncase în grabă ochii peste destul de multe astfel de lecturi evlavioase, în Casilchas.

— Prea bine, zise Ista. Vom primi ospitalitatea Fiicei pentru următoarele două nopţi, iar pe cea a Bastardului după aceea.

Asta o să o ducă la o distanţă de cel puţin trei zile de mers călare, departe de Valenda. Era un început promiţător.

Dy Cabon păru extrem de uşurat.

— Minunat, Roina.

Foix cugeta deasupra hărţilor; scosese una care înfăţişa întregul Chalion, mult mai puţin amănunţită decât cea pe care o studiase dy Cabon. Trasă cu degetele ruta de la Cardegoss, către nord înspre Gotorget. Fortăreaţa stătea de strajă la capătul unui lanţ bolovănos, nu foarte înalt, de munţi care se întindeau în parte de-a lungul hotarului dintre Chalion şi principatul roknar Borasnen. Foix se încruntă. Ista se gândi ce amintiri dureroase i-o fi trezit în minte numele acelei fortăreţe.

— O să vreţi să evitaţi acea zonă, bănuiesc, zise dy Ferrej privind mâna lui Foix care se oprise deasupra Gotorgetului.

— Într-adevăr, milord. Cred că ar trebui să ne ferim de toată partea centrală din miazănoapte a Chalionului. E încă destul de nesigură în urma campaniei de anul trecut, iar Roina Iselle şi Principele Bergon deja s-au apucat să concentreze forţe armate acolo pentru toamna care vine.

Dy Ferrej ridică din sprâncene cu interes.

— Deja s-au gândit să atace Vispingul?

Foix ridică din umeri, lăsându-și degetele să alunece înspre nordul coastei şi spre oraşul-port amintit.

— Nu sunt sigur că Vispingul *poate* fi cucerit într-o singură campanie, dar ar fi bine dacă ar fi posibil. Să se taie o breşă în mijlocul celor cinci principate, să se câştige o ieşire la mare pentru Chalion în care să se poată refugia flota ibraneză…

Dy Cabon se sprijini pe masă, apăsându-şi burdihanul de marginea acesteia şi examină şi el harta.

— Principatul Jokona, de la apus, va urma după Borasnen, atunci. Ori vom lovi înspre Brajar? Sau în ambele părţi deodată?

— Ar fi o nebunie să luptăm pe două fronturi deodată, iar Brajarul nu e un aliat sigur. Proaspătul prinţ din Jokona e tânăr şi neîncercat în luptă. Mai întâi să prindem la strâmtoare Jokona între Chalion şi Ibra – să o strângem în laţ. Apoi să ne întoarcem către nord-est.

Foix miji ochii şi strânse din buzele lui frumoase, contemplându-şi strategia.

— Vei lua şi dumneata parte la campania din toamnă, Foix?

El încuviinţă din cap.

— Oriunde se duce Mareșalul dy Palliar, fraţii dy Gura îl urmează negreşit. Ca maestru de călărie, Ferda va fi nevoit să strângă degrabă cai pentru

cavalerie până la jumătatea verii. Şi ca să nu-i duc cumva dorul şi să mă prăpădesc în lipsa lui, o să-mi găsească şi mie vreo îndeletnicire murdară, de ultimă oră. Niciodată nu duc lipsă de aşa ceva.

Ferda necheză. Rânjetul pe care i-l întoarse fratele lui păru cu desăvârşire lipsit de ranchiună.

Ista găsi că judecata lui Foix era sănătoasă şi n-avea nicio îndoială cu privire la felul în care ajunsese să facă asemenea afirmaţii. Mareşalul dy Palliar şi principele Bergon şi Roina Ista nu erau nişte nătângi, iar Cancelarul dy Cazaril avea cu adevărat o isteţime sclipitoare şi nicio urmă de simpatie pentru lorzii de coastă roknari care îl vânduseră pe vremuri în sclavie, la galere. Visping era o răsplată pentru care merita să te lupţi.

— Vom cârmi către apus, departe de toate frământările astea, atunci, zise ea.

Dy Ferrej dădu din cap aprobator.

— Foarte bine, Roina, spuse dy Cabon. Oftă oarecum nostalgic în timp ce împăturea hărţile lui Ferda şi i le înapoia. Se cutremura oare la gândul destinului de războinic al tatălui său, ori îl pizmuia? Nu se putea spune.

Adunarea se împrăştie la scurt timp după aceea. Plănuielile şi complicatele liste-itinerarii, precum şi văicărelile femeilor din slujba Istei păreau să nu mai ia sfârşit. Ele nu mai conteneau cu gâlceava, observă Ista; dar ea putea. Aşa ar fi vrut. *Nu poţi să rezolvi problemele dacă fugi de ele,* i se spusese,

iar ea, ca un copil cuminte ce era, crezuse asta. Dar nu era adevărat. Unele probleme nu puteau fi rezolvate *decât* dacă fugeai de ele. Atunci când doamnele ei cicălitoare suflară în cele din urmă în lumânări şi o lăsară să se odihnească, zâmbetul i se furişă din nou pe buze.

Capitolul 3

Ista îşi petrecu prima parte a dimineţii sortându-şi garderoba, împreună cu Liss, în căutarea unor straie potrivite pentru drum, nu unele pentru ţinuta obişnuită a unei roine. O mulţime de straie vechi zăceau prin dulapurile şi cuferele Istei, dar foarte puţine din ele erau simple. Orice veşmânt bogat împodobit sau delicat care o făcea pe Liss să strâmbe din nas a îndoială, era aruncat imediat în mormanul cu haine de lepădat. Ista reuşi să-şi încropească un costum de călărie, alcătuit din cizme cu carâmbi înalţi, o fustă despicată, o tunică şi o mantie fără mâneci, dar care nu avea nicio fâşie din verdele simbolic al Mamei. În cele de pe urmă, luară la mână fără cruţare şi garderobele doamnelor şi slujnicelor Istei, spre indignarea acestora din urmă. Obţinură o grămăjoară ordonată de haine – practice, simple, uşor de spălat şi, mai presus de orice, *puţine la număr.*

Liss se arătă bucuroasă să fie trimisă la grajduri ca să aleagă cei mai nimeriţi cai, precum şi asinii pentru bagaje. *Un singur* asin de povară. Pe la ora prânzului, determinarea febrilă de care dădea dovadă Ista avu drept rezultat faptul că ambele doamne erau echipate de drum, caii erau înşeuaţi,

iar asinul încărcat. Fraţii dy Gura le găsiră aşteptând în curtea pavată cu lespezi atunci când intrară pe poarta castelului în fruntea a zece oameni călare, în veşmântul Ordinului Fiicei şi cu dy Cabon în urma lor, călare pe un catâr alb.

Argaţii îi ţineau calul roinei şi o îndemnară să urce pe postamentul pentru încălecat. Liss sări uşor pe murgul ei semeţ fără vreun asemenea ajutor. În tinereţile ei Ista călărise mult; vâna din zi şi până-n seară şi dănţuia până ce se iveau zorile, la curtea strălucitoare a rigăi, atunci când ajunsese ea acolo pentru prima dată. Îşi petrecuse într-adevăr prea mult timp stând la pat în acest castel străvechi şi de tristă amintire. O îndatorire uşoară pentru a-şi redobândi condiţia fizică de pe vremuri era tocmai lucrul pe care şi-l dorea.

Învăţatul dy Cabon se căzni destul de mult să coboare de pe catârul lui ca să se cocoaţe pe calapodul pentru încălecat şi să intoneze o rugăciune scurtă de binecuvântare a acelei aventuri. Ista îşi plecă capul, dar nu dădu glas răspunsurilor. *Nu vreau nimic din partea zeilor; am avut parte de darurile lor în trecut.*

Paisprezece oameni şi optsprezece animale numai ca să poată ea porni la drum. Oare cum reuşeau să se descurce alţi pelerini numai cu un toiag şi o tolbă?

Lady dy Hueltar şi toate doamnele şi slujnicele din slujba Istei coborâră cu cârdul în curte, nu ca

să-i ureze drum bun, după cum se văzu, ci ca să se căineze într-o ultimă rugă stăruitoare şi fără izbândă de a o face să se răzgândească. În ciuda realităţii evidente, Lady dy Hueltar se văicări:

— Oh, dar nu e hotărâtă – opreşte-o, pentru numele Maicii, dy Ferrej!

Scrâşnind din dinţi, Ista rămase impasibilă la strigătele lor care se abăteau asupra ei, ricoşând asemeni unor săgeţi care se lovesc de o cămaşă din zale. Catârul lui dy Cabon porni în fruntea grupului pe poarta boltită şi apoi în jos pe colină la pas, dar chiar şi atunci vocile lor răsunau în urma lor. Adierea blândă a primăverii îi trecu prin păr Istei. Nu aruncă nicio privire în urma ei.

Ajunseră la hanul din Palma pe la apus, abia. Trecuse multă vreme, se gândi Ista în timp ce era ajutată să descalece, de când nu mai petrecuse o zi întreagă în şa, la vânătoare ori călătorind. Liss, vădit plictisită de ritmul lent al pelerinajului, sări din şaua animalului ei de parcă îşi petrecuse acea după-amiază tolănită pe o canapea. Foix îşi reveni din amorţeala rămasă în urma vătămărilor, ce-i dăduseră de furcă în prima parte a călătoriei. Nici măcar dy Cabon nu mergea bălăbănindu-se ca şi cum l-ar fi durut ceva. Când preotul îi oferi braţul, Ista îl acceptă cu recunoştinţă.

Dy Cabon trimisese un om călare înainte să aranjeze cu paturile şi masa pentru tot alaiul şi

fusese o idee inspirată după cum se dovedi, căci hanul era neîncăpător. Un alt grup, de tinichigii, tocmai făcea cale întoarsă de la han atunci când ajunseră ei. Lăcaşul fusese pe vremuri o fermă îngustă fortificată, acum devenită mai întinsă, după adăugirea unei aripi. Fraţilor dy Gura şi preotului li se dădu o singură odaie pe care să o împartă, Istei şi lui Liss alta, iar restului străjerilor li se împărţiră saltele din paie în podul grajdului, deşi blândeţea nopţii făcu ca acest amănunt să nu fie un disconfort.

Hangiul şi nevasta lui întinseră două mese alături de izvorul cel sfânt, într-o mică dumbravă din spatele clădirii şi agăţară cu dărnicie felinare în copaci. Muşchiul cel gros şi ferigile, campanulele şi arborii de sânger, cu inflorescenţele lor albe, ca nişte steluţe, cu ramurile lor întreţesute şi susurul domol al apei care curgea peste pietrele şlefuite făcură ca acel ambient să fie cu mult mai plăcut decât sălile de mese în care şezuse Ista ani de-a rândul. Cu toţii îşi spălară mâinile cu apă de izvor, adusă într-un vas de aramă şi binecuvântată de preot şi care nu mai avea nevoie să fie parfumată. Nevasta hangiului era vestită pentru bunătăţile pe care le avea în cămară. Doi servitori nu mai prididea cărând afară, de torţi, tot soiul de tăvi şi carafe: pâine bună şi brânzeturi, raţe fripte, carne de oaie, cârnaţi, fructe uscate, zarzavaturi şi verdeţuri de

primăvară, ouă, măsline negre şi ulei de măsline de la miazănoapte, tarte cu mere şi nuci, bere proaspătă şi cidru – hrană frustă, dar foarte sănătoasă. Duy Cabon făcu nişte atacuri flatante asupra acestor bunătăţuri şi până şi apetitul Istei, rămas indiferent de luni de zile, se trezi. Când se dezbrăcă în cele din urmă şi se aşeză lângă Liss în patul cel mic şi curat din odaia de sub streaşină, se cufundă într-un somn atât de adânc încât abia îşi mai aminti cum de adormise, a doua zi de dimineaţă.

Să se trezească în acel pat, pe când lumina zorilor se strecura prin oblonul pe jumătate deschis al ferestrei, i se păru un pic ciudat. Deşi dintr-un prost obicei înrădăcinat, Ista stătu nemişcată pentru o vreme şi aşteptă să fie îmbrăcată, ca o păpuşă, până ce-şi dădu seama că noua ei slujnică va avea nevoie de instructaj. La momentul acela, îi venea mai uşor să-şi aleagă şi să-şi îmbrace veşmintele de una singură, cu toate că ceru o mână de ajutor la unele şireturi care trebuiau strânse. Se poticniră amândouă pentru o clipă la problema aranjatului coafurii Istei.

— Eu nu mă pricep cum să aranjez părul unei doamne, mărturisi Liss atunci când Ista îi înmână peria şi se aşeză pe o băncuţă mai joasă.

Fata se zgâi încurcată la coama bogată a Istei, care-i atârna până la talie. Ista avuse proasta

inspiraţie să desfacă elaborata împletitură strânsă cu grijă de însoţitoarea ei anterioară, înainte să se culce. Cârlionţii îşi reluaseră forma rebelă pe timpul nopţii, iar acum erau gata-gata să-şi arate colţii şi poate că să şi mârâie şi să muşte.

— Să zicem că ţi-l aranjezi pe-al tău. Cum faci?

— Păi, mi-l împletesc în coadă.

— Şi altfel?

— Mi-l împletesc în două cozi.

Ista căzu pe gânduri pentru o clipă.

— Tu te ocupi şi de ţesălatul cailor?

— Oh, da, milady. Le împletesc coama în spirală, le-o împodobesc cu panglici şi le-o înnod la capăt cu mărgele de Ziua Maicii, iar pentru Ziua Fiului le strâng coama în sus şi le-o împletesc cu pene, şi…

— Astăzi deocamdată, fă-mi o coadă.

Liss răsuflă uşurată.

— Da, milady.

Avea iuţeală şi îndemânare, mult mai multă iuţeală decât doamnele de companie de dinainte ale Istei. Mâinile lui Liss erau mai pe potriva pretenţiilor modestei Sera dy Ajelo.

Întregul grup se reuni în dumbravă la rugăciunile din zori, pentru acea primă zi plină de pelerinaj. Zori, vorba vine, oricum – soarele se ridicase pe cer cu câteva ore înainte ca oaspeţii hanului să se ridice din pat. Hangiul, nevasta sa, toţi copiii şi servitorii acestora fură şi ei scoşi afară pentru ceremonie, căci vizita unui preot erudit de

seamă era un lucru rar prin acele părţi. Pe lângă asta, se gândi Ista cu cinism, era şi posibilitatea că, dacă era destul de măgulitor primit, preotul putea recomanda şi altora acel loc de pelerinaj de mai mică însemnătate.

Cum izvorul fântânii era simbol sacru al Fiicei, dy Cabon se postă pe malul pârâiaşului, în umbra frunzişului prin care răzbăteau razele soarelui şi începu cu o scurtă rugăciune de primăvară, dintr-o cărticică de rugăciuni ocazionale pe care o purta în tolba sa. Explicaţia exactă pentru care acea fântână era sacră pentru zeitatea guvernatoare a primăverii, nu era tocmai clară. Ista găsi afirmaţia hangiului, cum că acela era adevăratul loc al miracolului fecioarei cu ulciorul de apă, oarecum neconvingătoare, având în vedere faptul că ea mai ştia cel puţin alte trei aşezări numai în Chalion care îşi revendicau acea legendă. Însă frumuseţea locului era cu siguranţă o scuză întemeiată pentru reputaţia sacrosanctă de care se bucura.

Dy Cabon, a cărui rasă monahală plină de pete părea aproape albă în acea lumină curată, se buzunări după cărticică şi îşi drese vocea pentru slujba de dimineaţă. De vreme ce mesele din spatele lor erau aşezate pentru ca micul dejun să fie servit când rugăciunile se vor fi terminat, Ista avea convingerea că predica urma să fie succintă.

— Deoarece acesta este începutul unei călătorii spirituale, am să mă întorc la povestea

începuturilor pe care cu toţii am învăţat-o în copilărie.

Clericul închise ochii pentru o clipă ca şi cum şi-ar fi răscolit adânc printre amintiri.

— Iată istoria aşa cum o deapănă Ordol în ale sale *Scrisori către Tânărul Principe dy Brajar.* Deschise din nou ochii, iar vocea luă tonalitatea molcomă a unui povestitor: la început era lumea, iar lumea era o flacără, fluidă şi înfricoşătoare. Pe măsură ce flacăra se răcea, materia se forma, câştigând forţă şi rezistenţă, un glob imens cu o inimă de foc. Din focul aflat în inima lumii fu zămislit uşor-uşor Sufletul-Lumii.

Însă ochiul nu se poate întoarce asupra sieşi, nici chiar Ochiul Sufletului Lumii. Aşa că Sufletul-Lumii se desfăcu în două, ca să se poată astfel percepe pe sine; şi astfel au apărut pe lume Tatăl şi Mama. Şi odată cu acea percepţie suavă, pentru prima oară, s-a ivit iubirea în inima Sufletului-Lumii. Iubirea a fost primul dintre roadele cu care tărâmul spiritului l-a binecuvântat pe cel al materiei, cea care i-a fost origine şi temelie. Dar nu şi cel de pe urmă, căci i-a urmat cântecul, apoi vorbirea.

Vorbind, Dy Cabon rânji scurt şi trase adânc aer în piept.

— Iar Tatăl şi Mama începură să pună ordine în lume, astfel ca existenţa să nu fie lipsită de durată şi mistuită de foc şi haos şi tulburătoarea

distrugere. Când s-au iubit prima oară, au zămislit pe Fiică şi pe Fiu şi au împărţit anotimpurile lumii între aceştia, fiecare cu frumuseţea sa aparte, fiecare cu stăpânirea şi atribuţiile sale. Iar în armonia şi siguranţa acelei noi structuri, materia lumii spori ca formă şi diversitate. Şi din năzuinţa sa de a crea frumuseţe, se iviră plantele şi animalele şi oamenii, căci dragostea făcea acum parte din inima învăpăiată a lumii, iar materia se străduia să copleşească cu daruri spirituale împărăţia spiritului, ca dovezi ale dragostei sale.

Pe chipul cel onctuos al lui dy Cabon licări o umbră de satisfacţie, iar tonul lui deveni mai cadenţat pe măsură ce devenea tot mai absorbit de povestea sa. Ista avu vaga bănuială că tocmai atunci ajungeau la partea lui preferată.

— Însă focul din inima lumii avea şi puteri distrugătoare care nu puteau fi contestate. Şi din acest haos se ridicară demonii, care se eliberară şi pătrunseră în lume ca să prade noile suflete ce se iviseră acolo, tot aşa cum lupii din munţi tabără asupra mieilor din văi. Era Anotimpul Marilor Vrăjitori. Ordinea lumii fu răsturnată, iarna şi primăvara şi vara şi toamna se contopiră una într-alta. Seceta şi potopul, gheaţa şi focul ameninţau vieţile oamenilor, ale minunatelor plante şi ale vieţuitoarelor create cu atâta dibăcie, pe care materia, molipsită de dragoste, le oferise pe altarul Sufletului-Lumii.

Apoi, într-o bună zi, un demon ajuns puternic, viclean şi hain prin nimicirea multor suflete de oameni, dădu peste un schimnic care trăia într-o sihăstrie dintr-o pădure. Ca o pisică ce vrea să se joace cu prada ei, demonul acceptă ospitalitatea cerşetorului, pândind ocazia de a sări din trupul sleit în care sălăşluia atunci, în altul nou şi proaspăt. Căci bărbatul, chiar şi înveşmântat în zdrenţe, era minunat: privirea îi era asemeni tăişului unei săbii, iar răsuflarea, înmiresmată.

Dar lordul-demon rămase buimăcit atunci când primi un mic vas din lut cu vin, pe care îl bău dintr-o înghiţitură şi se pregăti să se năpustească asupra prăzii sale; căci sfântul îşi împărţise propriul lui suflet şi îl turnase în băutură şi i-l dăduse demonului de bună-voie. Şi astfel, pentru prima oară, un demon căpătă suflet, odată cu toate darurile frumoase şi amarul ce vin odată cu un suflet.

Lordul-demon se prăbuşi pe podeaua chiliei din lemn şi urlă din răsputeri, în chinul uluit al copilului care se naşte, căci în acea clipă a venit pe lumea materiei şi-a spiritului deopotrivă. Şi luând înfăţişarea ermitului ce fusese un dar liber-consimţit, şi nu furat, nici jinduit, fugi în pădure îngrozit, înapoi la teribilul castel vrăjitoresc şi se ascunse acolo.

Luni în şir stătu chircit acolo, prins în capcana propriei frici, dar încetişor, cucernicul cu suflet

mare începu să îi arate frumuseţile virtuţii. Sfântul era un devot al Maicii şi invocă mila Ei divină pentru a-l vindeca pe demon de păcatul său, căci odată cu darul liberului-arbitru a apărut şi posibilitatea păcatului, precum şi ruşinea arzătoare care-i urmează acestuia, ce îi provoca demonului o suferinţă nemaiîntâlnită de când venise pe lume. Iar între biciul păcatelor sale şi învăţăturile sfântului, sufletul demonului deveni cinstit şi puternic. Ca un mare vrăjitor-paladin, cu binecuvântarea Maicii fluturând pe mâneca-i împlătoșată, începu să se mişte în lumea materiei şi să se lupte cu maleficii demoni, în numele zeilor, în locurile unde Ei nu puteau ajunge.

Magnificul demon însufleţit deveni apărător al Maicii şi conducător de oşti în numele Ei, iar Ea îl iubea neţărmurit pentru frumuseţea fără seamăn, incandescentă a sufletului său. Şi astfel începu bătălia pentru eliberarea lumii de demonii turbaţi şi restabilirea ordinii anotimpurilor.

Ceilalţi demoni îi duceau frica şi încercară să se alieze împotriva lui, dar în zadar le fu încercarea, căci o asemenea alianţă era mai presus de firea lor; cu toate astea, atacul năprasnic al acestora fu cumplit, iar măreţul demon însufleţit al Maicii fu ucis pe câmpul de bătaie.

Şi astfel luă naştere ultimul dintre zei, Bastardul, pruncul din flori al zeiţei şi al marelui demon cu suflet. Unii spun că s-a născut în ajunul

ultimei bătălii, ca fruct al împreunării din grandiosul Ei culcuş; alţii spun că îndurerata Mamă a adunat rămăşiţele împrăştiate ale demonului de pe câmpul de bătaie şi le-a amestecat cu propriul Ei sânge, creându-l astfel pe Bastard, cu priceperea ei fără seamăn. Oricum s-ar fi întâmplat, Fiul lor a fost unica divinitate căreia i s-a dat putere atât asupra spiritului, cât şi a materiei, căci el i-a moştenit drept servitori pe demonii pe care sacrificiul imens al tatălui Său i-a doborât şi i-a pus sub robie şi care, în acest chip, au fost şterşi de pe faţa pământului.

O minciună sfruntată, continuă dy Cabon pe un ton mai prozaic, dacă nu chiar mânios, este erezia cvadriană, potrivit căreia, măreţul demon cu suflet a siluit-o pe Mamă, dând astfel naştere Bastardului împotriva voinţei Ei… O minciună obscenă, necugetată şi blasfemică…

Ista nu era sigură dacă încă îl mai parafraza pe Ordol, ori dacă asta era tălmăcirea lui personală. Clericul îşi drese glasul şi încheie pe un ton mai formal:

— Aici ia sfârşit legenda şi povestirea lui Ordol cu privire la apariţia celor cinci zei.

Ista auzise diverse versiuni ale istoriei zeilor de sute de ori din copilărie şi până acum, dar fu nevoită să recunoască, forma în care prezentase dy Cabon acea poveste străveche, avea elocvenţa şi sinceritatea ce o făceau să pară inedită. Mai mult

ca sigur, majoritatea variantelor nu acordau complexei poveşti a Bastardului mai mult spaţiu decât restului Sfintei Familii luate la un loc, dar oamenii aveau nevoie să-şi pună în valoare favoriţii. În ciuda convingerilor sale, era impresionată.

Dy Cabon reveni la ritual şi invocă binecuvântarea încincită, cerându-i fiecărui zeu în parte darurile pe care le putea pogorî asupra lor, îndrumându-i pe cei din auditoriu să răspundă cu laudă în schimb. De la Fiică, spor şi învăţătură şi iubire; de la Mamă, copii, sănătate şi tămăduire; de la Fiu, bună tovărăşie, vânătoare şi recoltă; de la Părinte, copii, dreptate şi o moarte uşoară la momentul cuvenit.

— Iar Bastardul ne blagosloveşte… – vocea lui dy Cabon, reluând tonul ceremonios, blând şi cadenţat, se poticni pentru prima oară, domolindu-se – în ceasul cel mai greu, cu cele mai mici daruri: cu copita calului, cu ţinta din osie, cu cepul butoiului, cu pietricica din vârful muntelui, cu un sărut în deznădejde, cu o vorbă potrivită. În beznă, ne dă înţelepciune.

Dy Cabon, clipi, părând speriat.

Bărbia Istei zvâcni în sus; pentru o clipă, simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Nu. Nu. *Nu se întâmplă nimic, nu-i nimic aici, nu-i nimic. Nimic, mă auzi?* Se căzni să răsufle uşor.

Aceea nu era exprimarea obişnuită. Cele mai

multe rugăciuni cereau ca cel de-al cincilea zeu să nu-şi abată atenţia asupra credincioşilor, ca zeu al tuturor dezastrelor şi al lucrurilor nedorite ce era. Preotul îşi făcu în grabă semnul sacru, ducându-şi mâna la frunte, buze, plex, vintre şi inimă, răsfirându-şi degetele peste piept, deasupra burdihanului său imens, iar apoi repetă semnul în aer, cerând binecuvântarea asupra celor adunaţi acolo. Eliberat, auditoriul începu să se mişte, să-şi întindă mădularele, câţiva începând să vorbească pe şuşotite, alţii ducându-se la treburile lor de zi cu zi. Dy Cabon se îndreptă spre Ista, frecându-şi mâinile şi zâmbind cu nerăbdare.

— Vă mulţumesc, cărturare, zise Ista, pentru acest minunat început.

El făcu o plecăciune, uşurat la auzul încuviinţării ei.

— Mi-a făcut o imensă plăcere, milady.

Zicând acestea, se lumină la faţă şi mai tare la vederea servitorilor de la han care se grăbeau să aducă ceea ce promitea a fi un mic dejun copios. Ista, un pic ruşinată de reuşita efortului lui pentru a-l mai năpăstui pe preot cu bănuieli de un simulacru de pelerinaj, se pomeni însufleţită şi ea la gândul că dy Cabon punea suflet în munca lui.

Ţinutul de la vest de Palma era o câmpie stearpă, cu numai câteva pâlcuri de copaci răzleţite pe firul apei care tăia priveliştile

nesfârşite şi monotone. Păşunatul, nu cultivarea pământului, era principala ocupaţie a gospodăriilor fortificate ce se vedeau risipite ici şi colo de-a lungul drumului aceluia rar străbătut. Băieţi şi câini supravegheau oi şi vite, moţăind cu toţii în peticele îndepărtate de umbră. După-amiaza călduţă părea să fie atât de liniştită încât îmbia la somn şi nu la călătorit, însă dată fiind plecarea târzie, procesiunea Istei se străduia să meargă mai departe în atmosfera dulce şi somnoroasă. Atunci când ajunseră la o porţiune de drum mai lată, Ista se pomeni încadrată de asinul frumos şi voinic al lui dy Cabon pe o parte şi de murgul sprinten al lui Liss de cealaltă. Ca să-l facă pe dy Cabon să înceteze cu căscatul molipsitor, Ista începu să-l iscodească:

— Spuneţi-mi, cărturare, ce s-a ales de acel demon mărunt pe care îl duceaţi atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată?

Liss, care mersese tot drumul cu picioarele scoase din scări şi cu hăţurile calului lăsate slobode, întoarse capul ca să asculte.

— A, totul s-a terminat cu bine. L-am încredinţat arhipreotului din Taryoon şi i-am vegheat împreună manifestările. S-a dus de pe lume în deplină siguranţă. De fapt, tocmai mă întorceam acasă de acolo când mi-am petrecut noaptea în Valenda, şi, mă rog…

Un gest smucit din cap în direcţia şirului de

călăreţi care venea din urma lor, indică noua lui îndatorire neaşteptată în slujba roinei.

— Un demon? Aţi avut un demon? făcu Liss neîncrezătoare.

— Nu eu, o corectă dispreţuitor preotul. Intrase în trupul unui dihor. Din fericire, nu e un animal tocmai greu de controlat. În comparaţie cu un lup sau un bivol. Făcu o grimasă. Sau cu un om care caută să intre prin vicleşug în posesia puterilor unui demon.

Ea se schimonosi.

— Şi cum trimiți un demon afară din lume?

Dy Cabon oftă.

— Dându-i-l în stăpânire cuiva care părăseşte această lume.

Ea se încruntă la urechile calului ei pentru o clipă, apoi se dădu bătută, neştiind să tălmăcească tâlcul vorbelor lui.

— Ce?

— Dacă demonul nu a devenit prea puternic, cel mai uşor chip în care îl poţi înapoia zeilor este să îl dai în custodia unui suflet care se ridică la zei. Care moare, adăugă el, văzându-i privirea prostită.

— Oh, făcu ea, după altă pauză. Şi aţi omorât dihorul?

— Nu e, din păcate, chiar atât de uşor. Un demon liber care îşi pierde prin moarte un trup-gazdă, sare pur şi simplu într-un altul. Vezi tu, o formă primară de existenţă care a scăpat în lumea

materiei nu poate exista în afara unei forme materiale care să îi împrumute inteligenţă şi putere, căci prin natura sa, nu poate crea o astfel de ordine de unul singur. Poate doar fura. La început este lipsit de minte, formă, la fel de distructiv în inocenţa sa ca şi un animal sălbatic, asta cel puţin până apucă să deprindă păcate mai complexe de la oameni. Este constrâns la rândul său de puterea animalului sau persoanei asupra căreia se năpusteşte. Un demon scos din bârlogul lui va încerca întotdeauna să sară asupra sufletului cel mai puternic aflat în apropierea sa, creatură care trece într-o creatură mai mare, de la animal la om, de la om la un om mai mare, căci devine ceea ce devorează, într-un anume fel.

Dy Cabon trase aer în piept şi păru să sondeze într-un puţ al amintirilor.

— Dar când un preot cu o experienţă îndelungată ajunge pe patul de moarte în cele din urmă, în casa ordinului lui sau al ei, demonul poate fi silit să intre în trupul muribundului. Dacă demonul e îndeajuns de slab, iar preotul are o inimă şi o minte tare chiar şi în acele momente extreme, atunci, problema se rezolvă de la sine.

Dy Cabon îşi înlătură răguşeala din glas.

— Fiinţe cu suflet puternic, care s-au detaşat de cele lumeşti şi care aspiră să ajungă la zeul lor. Căci un demon poate ispiti o persoană mai slabă, la vrăjitorie, cu promisiuni de a-i lungi viaţa.

— O asemenea putere e rară, zise Ista după o clipă de tăcere.

Să fi asistat el oare tocmai la o astfel de scenă extraordinară lângă patul de moarte al cuiva? Aşa se părea. Nu era de mirare, la aerul lui de smerenie.

Dy Cabon dădu crispat din umeri a confirmare.

— Da. Eu nu ştiu dacă aş fi vreodată în stare de o asemenea forţă. Din fericire, demonii rătăciţi sunt rari. Doar că…

— Doar că ce? îl îmboldi Liss, atunci când discursul lui teologic dezlânat păru să se fi împotmolit de tot.

Dy Cabon strâmbă din buze.

— Arhipreotul a fost cum nu se poate mai tulburat. Al meu a fost cel de-al treilea dezertor care a fost capturat anul acesta numai în Baocia.

— Câţi prindeţi de obicei? întrebă Liss.

— Nici măcar unul pe an în tot Chalionul, sau măcar aşa au stat lucrurile timp de ani de zile. Cea mai mare izbucnire a fost în ziua Rigăi Fonsa.

Tatăl lui Ias, bunicul Isellei, care era mort de cincizeci de ani.

Ista căzu pe gânduri la vorbele lui dy Cabon.

— Şi dacă demonul e îndeajuns de slab?

Dy Cabon încuviinţă:

— A. Da.

Rămase tăcut pentru o clipă, fixându-şi privirea pe urechile pleoştite ale asinului său, care-i

atârnau de-o parte şi de alta a capului, ca două vâsle.

— Tocmai din pricina asta ordinul meu se preocupă atât de mult şi depune toate eforturile pentru a-i îndepărta atâta timp cât sunt încă mici.

Drumul se îngustă atunci, şerpuind la vale către un podeţ de piatră de peste un pârâiaş verzui, iar dy Cabon o salută politicos pe Ista şi îşi înghionti asinul să păşească mai înainte.

Capitolul 4

Cea de a doua zi de călătorie începu devreme şi durǎ mult, dar treptat-treptat, pământurile aride ale Baociei rămaseră în urmă. Ţinutul deveni mai lesne de străbătut, tot mai udat de ape şi mai împădurit, îndreptându-le paşii către munţii care se întrezăreau înspre orizontul apusean. Era totuşi un tărâm aspru.

Oraşul Casilchas îmbrăţişa un afloriment stâncos deasupra unui curs de apă limpede şi rece, încărcat cu petice de zăpadă pe care primăvara le dislocase din înălţimile îndepărtate. Piatra cenuşie şi gălbuie, aspră sau şlefuită, alcătuia atât zidurile, cât şi clădirile, însufleţite ici şi colo de tencuiala spoită în roz ori verde pal, sau de uşile ori obloanele din lemn vopsit în roşu aprins, albastru sau verde, în lumina piezişă a după-amiezii aceleia târzii de primăvară. *Ai putea să bei lumina asta aşa cum bei vinul şi să te-mbeţi de culoare,* cugetă Ista în timp ce caii lor păşeau tropotit pe străduţele înguste.

Templul oraşului era situat în faţa unei piaţete pavate cu lespezi neregulate din granit, îmbinate ca un joc de puzzle. Peste drum de clădirea templului, în ceea ce avea înfăţişarea unui conac

vechi al vreunui aristocrat băştinaş, lăsat moştenire ordinului, alaiul Istei descoperi seminarul Bastardului. O ferestruică micuţă din partea de jos a uşii cu ferecături din fier se deschise la bătaia lui dy Cabon, iar un uşier îşi făcu apariţia. Acesta clătină descurajator din cap la primul salut adresat de preot. Dy Cabon dispăru înăuntru pentru câteva minute. Apoi ambele uşi se deschiseră larg, iar mai mulţi lachei şi slujitori consacraţi ai templului dădură buzna să-i ajute pe pelerini cu caii şi calabalâcurile. Calul Istei fu dus de frâu înăuntru. Trei etaje cu balcoane din lemn ornamentat se ridicau deasupra unei curţi pietruite. Un acolit în rasă albă se grăbi cu un buştean care să-i ajute la descălecat. Un preot mai în vârstă se înclină şi le ură cu smerenie bun-venit. Numele Serei Ista dy Ajelo fu cel invocat, însă Ista nu se lăsă înşelată; în faţa Istei dy Chalion se ploconea el. Se prea putea ca dy Cabon să fi fost mai puţin discret decât şi-ar fi dorit ea; dar fără îndoială că lucrul ăsta le-a adus odăi mai bune, servitori mai săritori şi cea mai bună îngrijire pentru caii lor istoviţi.

Apa pentru spălat a fost adusă imediat ce au intrat în odaia spre care Ista şi Liss fuseseră îndrumate. Nicio încăpere dintr-un seminar nu era spaţioasă, bănui Ista, dar a lor avea loc pentru un pat, pentru un pat pe rotile şi pentru o masă cu scaune, cu un balcon care avea vedere spre zidul

oraşului şi spre apa curgătoare din spatele acestei clădiri impunătoare a oraşului. Bucatele pentru cele două femei fuseseră aduse de îndată pe nişte tăvi, împodobite cu ghivece în care fuseseră aranjate în grabă flori albastre şi albe, de sezon.

După masa de seară, Ista îşi luă companioana, cu Ferda şi Foix drept escortă, şi colindă prin prejurul oraşului în lumina crepusculului. Cei doi ofiţeri consacraţi ordinului Fiicei făceau o pereche arătoasă, în tunicile albastre şi pelerinele lor cenuşii, cu săbiile purtate mereu la îndemână, dar nu de fanfaronadă; şi nu puţine fete – şi femei măritate – din Casilchas întoarseră capul după ei din mers. Pasul şi înălţimea lui Liss erau deopotrivă cu cele ale fraţilor dy Gura, o paradă de tinereţe şi sănătate, demnă de a face mătăsurile şi giuvaierurile cele mai de preţ să pară nişte jucării ţipătoare. Compania aceea i se păru Istei de o splendoare comparabilă cu cea de care se bucurase pe vremea când era la curtea rigăi.

Templul era construit după tiparul obişnuit, chiar dacă la o scară mai mică: patru lobi surmontaţi de cupole, câte unul pentru fiecare membru al Sfintei Familii, în jurul unei curţi deschise în care focul cel sfânt ardea în vatra centrală, cu Turnul Bastardului ridicându-se independent de celelalte, în spatele curţii Mamei Sale. Pereţii erau duraţi din piatra cenuşie din partea locului, deşi arcadele acoperişului erau

rafinat sculptate în lemn, înfăţişând câte o mică cohortă de demoni pictaţi în culori strălucitoare, de sfinţi, de animale sacre şi plante definitorii pentru fiecare zeu în parte, înşirate de-a lungul grinzilor. În lipsa unui alt soi de distracţie, luară parte şi ei la slujba de vecernie de aici. Ista era sătulă până peste cap de zei, dar fu nevoită să recunoască faptul că era o plăcere să cânte, iar seminarul avea un cor entuziast, înveşmântat în robe albe. Efectul evlavios fu doar uşor stricat de solista corului care mai trăgea din când în când cu ochiul la Ista pentru a-i surprinde reacţia. Ista oftă în sinea ei, dar avu grijă să zâmbească şi să dea aprobator din cap pentru a-i potoli neliniştea femeii.

Cele trei zile de călătorie fuseseră istovitoare atât pentru oameni, cât şi pentru animale; a doua zi, aveau să se odihnească aici. O alinare inefabilă părea să îi fi picurat Istei în suflet – dacă izvorul acesteia era lumina soarelui, mişcarea, anturajul vesel şi tânăr, ori distanţa de Valenda, nu prea ştia, însă se simţea recunoscătoare pentru acest simţământ nou. Se strecură sub plapuma din pene, găsind pătuţul acela îngust mai voluptos decât cele mult mai împodobite, dar mai puţin confortabile din castelele regale, şi adormi înainte ca Liss să termine cu foiala în patul ei pe roţi.

Ista visa şi ştia că visează.

Se făcea că traversa curtea pietruită a unui

castel într-o amiază de primăvară târzie, ori vară timpurie.

De jur-împrejurul curţii era un pasaj boltit din piatră, sprijinit pe pilaştri din alabastru preţios, încrustaţi cu ornamente decorative întruchipând viţe de vie şi flori în stil roknar. Soarele strălucea fierbinte, deasupra, în înaltul cerului, iar umbrele se întindeau întunecate la picioarele ei. Ea urca – ba nu, plutea – în sus, pe scările din piatră din capătul pasajului, care duceau într-o galerie din lemn ce se întindea deasupra. În capătul celălalt, se afla o încăpere în care ea intră uşor, fără să deschidă uşa sculptată care părea să se despice şi apoi să se închidă în jurul ei, ca apa.

Încăperea era sumbră şi rece, dar o reţea de lumină cădea printre obloane, pe preşurile ţesute, făcând culorile stinse să se aprindă pentru o clipă. În odaie era un pat, iar pe pat, o formă. Ista pluti mai aproape de pat, ca un strigoi.

Silueta aceea era a unui bărbat, adormit sau mort, dar foarte palid şi nemişcat. Trupul lui prelung şi slab era înveşmântat într-o robă din pânză nevopsită, pliată pe piept şi strânsă la mijloc cu un cordon din acelaşi material. În partea stângă a pieptului lui, un petic de sânge roşu închis se prelingea prin stofă.

În ciuda alurii vânjoase, osatura feţei lui era aproape delicată, cu fruntea înaltă, falca fin conturată, bărbia oarecum ascuţită. Pielea îi era

neatinsă de vreo cicatrice ori alt cusur, însă unele riduri fine îi brăzdau fruntea, îi încadrau buzele şi îi radiau împrejurul ochilor. Părul întunecat şi drept era dat pe spate, descoperind o uşoară calviţie; era răsfirat pe pernă, revărsându-i-se pe umeri, ca un râu al nopţii, vălurindu-i în luciri mărunte ale reflecţiei firelor argintii de lună ce pătrundeau în odaie. Sprâncenele îi erau arcuite, ca nişte aripi, nasul drept, buzele desfăcute.

Mâinile spectrale ale Istei desfăcură cordonul, despăturiră roba din pânză, dezvelindu-i trupul. O dâră uşoară de păr îi întuneca pieptul, dar pe măsură ce cobora în josul pântecelui, devenea mai des. Pasărea cuibărită acolo era plăpândă şi albă, iar Ista zâmbi. Dar rana din stânga pieptului se căsca precum o gură mică şi neagră. Pe când o privea, sângele începu să izvorască din ea.

Ea apăsă cu mâinile pe despicătura cea întunecată ca să oprească sângerarea, însă lichidul roşu se prelinse printre degetele ei albe, un şuvoi neaşteptat, care-i spălă tot pieptul, revărsându-se ca un reflux stacojiu peste aşternuturi. El deschise ochii larg şi gemu de durere.

Ista se trezi, ţâşni în capul oaselor, îndesându-şi încheieturile degetelor în gură ca să-şi înăbușe ţipătul. Se aştepta să dea de gustul sângelui, fierbinte şi lipicios, şi fu aproape şocată că nu simţi nimic. Tot trupul îi era scăldat în sudoare. Inima îi bătea mai să-i sară din piept şi gâfâia ca şi cum ar

fi alergat.

Odaia era întunecată şi rece, dar lumina lunii se filtra printre stinghiile obloanelor trase. Dincolo, din patul ei pe roţi, Liss bolborosi ceva şi se întoarse.

Fusese unul din *acele* vise. Cele adevărate. Nu avea cum să le confunde.

Ista îşi încleştă degetele în păr, deschise gura într-un rictus şi zbieră pe muţeşte. Şopti:

— *Blestemat să fii* oricare din Ei ai fi tu, luate-ar naiba şi pe tine şi pe cei cinci. Să-mi ieşi din minte! Să-mi ieşi din minte!

Liss se miorlăi şi murmură somnoroasă:

— Doamnă? Vă e bine?

Se ridică într-un cot, clipind.

Ista înghiţi ca să-şi vină în fire şi tuşi gâtuită.

— N-a fost decât un vis ciudat. Culcă-te la loc, Liss.

Liss mormăi înţelegătoare şi se întoarse pe partea cealaltă.

Ista se lăsă pe spate, ţinându-şi strâns lipită de ea cuvertura din pene în ciuda sudorilor ce-i scăldau trupul.

Oare o lua din nou de la capăt?

Nu. Nu. N-am să las să se întâmple una ca asta. Răsuflă întretăiat şi abia se abţinu să nu izbucnească în suspine. În câteva minute i se linişti respiraţia.

Cine fusese omul acela? Nu era cineva pe care

să-l mai fi văzut vreodată în viaţa ei, era convinsă. L-ar recunoaşte instantaneu dacă l-ar mai vedea din nou, cu toate astea; simţea că trăsăturile feţei lui fine i se întipăriseră în minte, ca un stigmat fierbinte. La fel ca şi… ca şi restul trupului său. Să fie vreun duşman? Prieten? Avertisment? Chalionez, Ibranez, Roknar? De viţă nobilă sau om de rând? Ce-o fi însemnat şuvoiul acela roşu de sânge, sinistru? Nu ceva de bine, de asta era aproape sigură.

Orice ai vrea de la mine, nu pot să o fac. Am dovedit asta şi înainte. Pleacă. Pleacă.

Rămase aşa culcată, tremurând mult timp; lumina lunii se preschimbase în ceaţa cenuşie care precede zorile, înainte ca ea să poată adormi din nou.

Ista nu se trezi atunci când Liss se strecură afară din încăpere, ci atunci când fata se strecură înapoi. Fu stânjenită să descopere că însoţitoarea ei o lăsase să doarmă în timpul rugăciunilor de dimineaţă, ceea ce era o grosolănie din partea unui pelerin, oricât de fals ar fi fost acesta, dar şi în calitate de oaspete.

— Păreaţi atât de obosită, se scuză Liss atunci când Ista o admonestă. Am impresia că nu prea aţi dormit bine azi-noapte.

Aşa şi era. Ista trebui să recunoască, era bucuroasă pentru surplusul de odihnă. Un acolit

care nu mai contenea cu plecăciunile îi aduse micul dejun pe o tavă, deşi nu era un serviciu obişnuit pentru un pelerin care era atât de mocăit încât să piardă slujba de dimineaţă.

După ce s-a îmbrăcat şi i s-a aranjat părul într-o coadă ceva mai elaborată decât una obişnuită – fără să semene prea mult cu un cal, spera ea – se plimbă cu Liss prin preajma conacului. Recuperară timpul pierdut în curtea care acum era luminată din plin de soare. Stând pe o băncuţă lângă perete, priviră la obişnuiţii şcolii cum zoreau fiecare la îndatoririle lor, studenţi, profesori şi slujbaşi. *Un alt lucru* pe care Ista îl aprecia la Liss, hotărî ea, era faptul că fata nu clevetea. Ştia să poarte o discuţie în mod destul de plăcut atunci când i se adresa cineva; în restul timpului, se complăcea fără resentimente într-o tăcere tihnită.

Ista simţi o răsuflare rece în ceafă venind din peretele de care se sprijinea: una din stafiile locului. Se înfăşură în jurul ei, ca o pisică ce caută să se culcuşească în poală, iar Ista aproape că ridică o mână în aer ca să o pună pe goană, dar imediat impresia aceea dispăru. Vreun spirit trist ce nu fusese luat de zei, ori care se refuza zeilor, ori care se pierduse cumva. Stafiile recente îşi păstrau forma pe care o avuseseră în viaţă, pentru o vreme, adesea violente, dure, mânioase, însă cu timpul erau cu toate sortite acelei uitări încete, devenind şterse, fără formă. Pentru o asemenea

clădire veche, stafiile de aici păreau puţine la număr şi liniştite. Fortăreţele – aşa cum era Zangrele – erau de obicei cele mai rele. Ista se resemnase cu acea sensibilitate care-i rămăsese de pe vremuri, atât timp cât niciun astfel de suflet irosit nu lua formă în faţa privirii ei lăuntrice. *Să vadă* un astfel de spirit ar însemna că unul din zei era mult prea aproape, că cea de-a doua vedere îi revenea – dar şi tot ceea ce implica asta.

Ista cugetă la curtea din visul ei. Nu era un loc în care sa fi păşit vreodată, de acest lucru era încredinţată. Era la fel de convinsă că acel loc exista în realitate. Ca să-l evite… ca să fie sigură că avea să-l evite, tot ceea ce avea de făcut era să se înapoieze la castelul din Valenda şi să zacă acolo, până când aveau să-i putrezească oasele.

Nu. N-am să mă întorc.

Gândul acela o nelinişti şi se ridică, ca să colinde prin preajma şcolii cu Liss, prezentă la datorie, pe urmele sale. Numeroşi preoţi şi acoliţi, aflaţi în trecere prin pasajele de pe terase sau pe coridoare, făceau plecăciuni şi zâmbeau, de unde concluzionă ea că indiscreţia lui dy Cabon se răspândise acum peste tot. Să pretindă că era Sera dy Ajelo o făcea să se simtă destul de bine; dar să vadă vreo cincizeci de oameni complet necunoscuţi că se prefac sârguincioşi împreună cu ea, îi crea o stare stranie de nemulţumire.

Femeile priviră la o înşiruire de încăperi micuţe

ticsite cu cărţi, aranjate în rafturi şi aşezate teancuri pe mese: mult dorita bibliotecă după care tânjea dy Cabon. Spre surprinderea Istei, Foix dy Gura stătea ghemuit într-un scaun de lângă o fereastră, cu nasul într-un volum. Tânărul îşi ridică privirea, clipi, se ridică şi făcu o mică reverenţă.

— Doamnă. Liss.

— Nu ştiam că te pasionează teologia, Foix.

— Oh, eu citesc de toate. Şi nu toate cărţile de aici sunt teologice. Mai sunt sute de alte lucruri, unele foarte ciudate. Nimic nu se aruncă aici. Există o întreagă încăpere încuiată, unde ţin cărţi despre vrăjitorie şi demoni şi, ăăă, cărţile indecente. Sub lacăt.

Ista ridică din sprâncene.

— Ca să nu fie deschise?

Pe chipul lui Foix apăru în treacăt un rânjet.

— Ca să nu fie luate, cred eu.

Ridică cartea pe care o ţinea în mână ca să le-o arate.

— Mai sunt romane cavalereşti în versuri ca acesta. V-aş putea găsi unul.

Liss, care se uita uluită în jur la toate acele cărţi adunate într-un singur loc, lucru ce nu-i mai fusese dat să vadă în viaţa ei, părea amatoare. Ista scutură din cap.

— Mai târziu, poate.

Dy Cabon îşi iţi capul prin deschizătura uşii şi zise:

— Ah. Doamnă. Ce bine. V-am tot căutat.

Zicând acestea, îşi mişcă făptura mătăhăloasă înăuntru. Ista îşi dădu seama că nu-l mai văzuse de când sosiseră, nici măcar la slujba de seară. Părea obosit, cu cearcăne şi pungi sub ochi. Să fi stat treaz până târziu ca să prindă cât mai multe ore de studiu?

— Vă cer – vă rog – să-mi acordaţi o întrevedere în particular, dacă se poate.

Liss îşi ridică privirea de unde stătea, trăgând cu ochiul peste umărul lui Foix:

— Să vă las singuri, Roina?

— Nu. Ceea ce trebuie să facă o doamnă de companie, în caz că stăpâna ei îşi doreşte o discuţie privată cu un domn care nu face parte din familia ei, e să se îndepărteze în asemenea fel încât să nu poată auzi discuţia, dar să rămână totuşi în aria vizuală, în caz că este strigată.

— Ah, făcu Liss dând din cap în semn că a priceput.

Ista nu avea să mai fie nevoită să repete vreodată acea indicaţie. O fi fost Liss neşcolită, dar pe toţi zeii, ce bucurie era să aibă o însoţitoare destupată la minte!

— I-aş putea citi eu în camera asta, ori în cealaltă, se oferi Foix neîntârziat.

— Ăă… dy Cabon făcu semn înspre o masă cu scaune ce se vedeau printr-o arcadă, în odaia alăturată. Ista încuviinţă şi o luă înaintea lui. Foix

şi Liss se retraseră pe un loc confortabil de la fereastră.

Alte discuţii despre sfântul lor itinerar aveau să urmeze, bănui Ista, precum şi scrisori plictisitoare de scris, după aceea, prin care să îl înştiinţeze pe dy Ferrej de ruta lor plănuită. Dy Cabon îi ţinu scaunul să se aşeze, apoi dădu ocol mesei ca să ia loc şi el. Ista îl auzea pe Foix care începuse să murmure în odaia alăturată, prea încet ca să-i desluşească vorbele de aici, dar intonând apăsat şi rar strofe narative.

Preotul îşi împreună mâinile pe masă, şi le contemplă pentru o clipă iar apoi o privi drept în ochi. Pe un ton echilibrat, îi adresă întrebarea:

— Doamnă, care este motivul *adevărat* pentru care vă aflaţi în acest pelerinaj?

Ista ridică surprinsă din sprâncene la acest început lipsit de menajamente. Se hotărî să-i răspundă cu un răspuns la fel de direct; era un lucru rar care se întâmpla în prezenţa unei roine şi se cuvenea a fi încurajat.

— Ca să scap de temnicerii mei. Şi de mine însămi.

— Nu aveţi şi nu aţi avut, atunci, nicio intenţie reală de a vă ruga pentru un nepot?

Ista făcu o grimasă.

— N-aş aduce o asemenea insultă Isellei sau micuţei mele nepoate, Isara, pentru toţi zeii din Chalion. Încă îmi mai aduc aminte cum am fost eu

mustrată şi făcută de ocară pentru că i-am făcut o fiică lui Ias, în urmă cu nouăsprezece ani. Nimeni alta decât inteligenta fată care este acum cea mai strălucită speranţă a regatului Chalionului, aşa cum n-a mai existat o alta de patru generaţii încoace!

Ista îşi domoli tonul mânios care îl făcuse în mod vădit pe dy Cabon să ia distanţă.

— De-ar veni şi-un nepot, la momentul cuvenit, bineînţeles că aş fi foarte încântată. Dar n-am să cerşesc zeilor niciun fel de favoare.

Dy Cabon mistui spusele ei, apoi încuviinţă din cap.

— Da. Bănuiam eu că aşa stau lucrurile.

— Mă pun chezaşă că nu este un gest prea cucernic să mă folosesc de un pelerinaj în acest chip şi să profit de pe urma bunei paze pe care Ordinul Fiicei mi-o pune la dispoziţie. Cu toate astea, sunt chiar sigură că nu sunt prima care îşi face vacanţa pe cheltuiala zeilor. Punga mea va compensa cheltuielilor Templului cu vârf şi-ndesat.

— Asta nu mă priveşte pe mine.

Şi dy Cabon alungă cu un gest al mâinii aceste argumente pecuniare.

— Doamnă, am tot citit. Am stat de vorbă cu superiorii mei. Am meditat pe tema asta. Am… mă rog, nu mai contează asta acum. Trase aer în piept. Roina, sunteţi conştientă – vă daţi seama – am motive să cred, vedeţi dumneavoastră, că aţi fi

deosebit de înzestrată spiritualiceşte.

I se uită pătrunzător în ochi, cercetând-o până în străfunduri.

Unde găsise motive? Ce poveşti secrete, trunchiate să fi auzit omul ăsta? Ista se lăsă pe spate; de fapt, se feri, dându-se înapoi.

— Mă tem că nu este aşa.

— Cred că vă subestimaţi. Vă subestimaţi foarte mult. Un asemenea lucru, trebuie să recunosc, este rar întâlnit la o femeie de rangul domniei-voastre, dar am ajuns să cred că sunteţi o femeie foarte neobişnuită. Dar cred că, prin rugăciune, îndrumare, meditaţie şi instruire, aţi putea atinge o culme a sensibilităţii spirituale, a chemării împlinite, la care, ei bine, la care mulţi dintre noi, cei care purtăm culorile zeului nostru, doar visăm şi aspirăm. Acestea nu sunt haruri care să fie ignorate cu uşurinţă.

Nu cu uşurinţă, într-adevăr. Cu mare chin. Cum de-o fi ajuns el, în numele celor cinci zei, să-şi facă o astfel de iluzie neaşteptată? Figura nerăbdătoare a lui dy Cabon, îşi dădu seama Ista, ardea cu privirea unui om pe care-l trăsnise o idee măreaţă. Oare se şi închipuia cu mândrie drept mentorul ei spiritual? N-avea să-şi schimbe convingerea cum că fusese scos în calea ei pentru a o ajuta, făcându-i un serviciu vital sau sfânt, prin nicio scuză vagă din partea ei. Nu s-ar fi lăsat păgubaş decât dacă i-ar fi spus întregul adevăr. Ista simţi un gol în stomac.

Nu.

Ba da. La urma-urmei, i se mai confesase pe de-a-ntregul şi înainte unui om aflat în gheara zeilor. Poate că lucrurile deveneau mai uşoare prin repetiţie.

— Vă înşelaţi. Înţelegeţi, cărturare. Am mai străbătut calea asta deja, până la cea mai amară consecinţă. Pe vremuri, am fost o sfântă.

Era rândul lui să cadă pe spate de uluire. Inspiră adânc.

— Aţi fost un potir al zeilor?

Chipul i se schimonosi de consternare.

— Asta explică… ceva. Ba nu, deloc.

Se apucă cu mâinile de păr, dar imediat îşi descleştă degetele.

— Roina, *nu înţeleg.* Cum aţi ajuns să primiţi atingerea zeilor? Când s-a întâmplat acest miracol?

— Cu mult, mult timp în urmă, suspină ea. Oficial, această istorie a fost un secret de stat. O crimă de stat. Presupun că nu mai este în prezent. Dacă în timp va ajunge un zvon, ori o legendă, ori va rămâne moartă şi-ngropată, asta nu mai ştiu. În orice caz, nu trebuie povestită mai departe, nici măcar superiorilor dumneavoastră. Ori, dacă veţi considera că aveţi vreun motiv întemeiat să o faceţi, consultaţi-vă mai întâi cu Cancelarul dy Cazaril. El cunoaşte tot adevărul despre povestea asta.

— Se spune că e foarte înţelept, spuse dy Cabon,

cu ochii cât cepele acum.

— În privinţa asta, ceea ce se zice e adevărat.

Făcu o pauză, adunându-şi gândurile, amintirile, cuvintele.

— Câţi ani aveai dumneata atunci când marele curtean al Rigăi Ias, Lordul Arvol dy Lutez a fost executat pentru trădare?

Dy Lutez. Tovarăşul din copilărie, fratele de arme, cel mai credincios supus de-a lungul domniei sale profund tulburate, de treizeci şi cinci de ani. Puternic, inteligent, curajos, bogat, chipeş, manierat… se părea că darurile cu care zeii – şi riga – îl copleşiseră pe magnificul Lord dy Lutez erau nelimitate. Ista avea optsprezece ani atunci când s-a căsătorit cu Ias. Las şi braţul său drept, dy Lutez, atinseseră vârsta de cincizeci de ani. Dy Lutez aranjase căsătoria, a doua la număr pentru riga care îmbătrânea, căci deja existau griji în privinţa unicului său fiu şi moştenitor în viaţă, Orico.

— Păi, eram mic copil.

Şovăi, îşi drese vocea răguşită.

— Cu toate că am auzit vorbindu-se despre asta, mai târziu, când am crescut. Umbla vorba că…

Se opri brusc.

— Zvonul pe care l-ai auzit era că dy Lutez mă sedusese şi murise din pricina asta, de mâna augustului meu soţ, nu-i aşa? completă ea cu răceală.

— Aăă, ba da, doamnă. Era – nu era –

— Nu. Nu era adevărat.

Dy Cabon îşi mască un suspin de uşurare.

Ea strâmbă din buze.

— Nu pe mine mă iubea în felul acela, ci pe Ias. Dy Lutez ar fi trebuit să fie un laic dedicat al ordinului *vostru,* cred, în loc să fi fost sfântul general al Fiului.

Pe lângă copiii din flori, artiştii de ocazie, şi alte mărunţişuri aruncate prin lume, Ordinul Bastardului era refugiul acelora cărora nu le era dat să se conformeze relaţiilor fructuoase dintre bărbaţi şi femei, proteguite de celelalte patru divinităţi, ci să-şi caute semenii de acelaşi sex. La asemenea distanţă în timp, spaţiu şi păcat, era aproape amuzant să priveşti faţa lui dy Cabon pe măsură ce descâlcea misterul din descrierea ei politicoasă.

— Trebuie să fi fost… dificil pentru domnia-voastră, ca tânără mireasă.

— La momentul acela, da, recunoscu ea. Acum…

Întinse o mână şi o desfăcu, ca şi cum ar fi lăsat fire de nisip să i se scurgă printre degete.

— Nu ăsta este subiectul care ne interesează. Mult mai greu mi-a fost să descopăr că de la moartea dezastruoasă a tatălui lui Ias, Riga Fonsa, un greu şi ciudat blestem căzuse pe casa regală a Chalionului. Şi că mi-am adus copiii pe lume întru acel blestem, fără să ştiu. Fără să mi se spună, fără

să fiu prevenită.

Dy Cabon făcu o grimasă de mirare.

— Aveam vise profetice. Coşmaruri. Pentru o vreme, am crezut că îmi pierdeam minţile.

Pentru o vreme, Ias şi dy Lutez o lăsaseră în acea teroare, singură, nemângâiată. Acea atitudine îi păruse atunci, şi îi mai părea şi acum, o trădare mai gravă decât orice îmbrăţişare asudată, trivială, pe care cei doi bărbaţi şi-ar fi dat-o pe sub aşternuturi.

— M-am rugat neîncetat la zei. Şi rugăciunile mele au primit un răspuns, dy Cabon. Am stat cu Mama faţă în faţă, cum mă vezi şi cum te văd.

Ista fu scuturată şi acum de un tremur la amintirea acelei incandescenţe copleşitoare.

— O mare binecuvântare, răsuflă el plin de veneraţie.

Ea scutură din cap.

— O mare năpastă. La indicaţiile zeilor, aşa cum mi-au fost transmise, noi – dy Lutez, Ias şi cu mine – am pus la cale un ritual primejdios ca să rupem blestemul, ca să-l trimitem înapoi la zei, de unde pornise pe vremuri. Dar noi – *eu,* în neliniştea şi frica pe care le simţeam, am făcut o greşeală, o mare greşeală voită, iar dy Lutez a murit drept urmare a acestei greşeli. Vrăjitorie, miracol, spune-i cum doreşti, ritualul a eşuat, zeii şi-au întors faţa de la mine… Ias în groaza care-l cuprinsese a împrăştiat zvonul cu trădarea, ca să explice

moartea lui dy Lutez. Cea mai luminoasă stea de la curtea lui, cea mai mare dragoste a lui, fusese ucisă, îngropată – apoi defăimată, ceea ce era ca şi cum l-ar fi omorât din nou, căci dy Lutez ţinuse la onoarea lui mai presus de viaţă.

Dy Cabon se încruntă.

— Dar… acea calomnie postumă a Lordului dy Lutez, răspândită de soţul domniei-tale, nu a fost şi o calomnie la adresa dumitale deopotrivă, doamnă?

Ista îngăimă ceva la auzul acelei păreri pe care nu o luase în considerare până atunci.

— Ias ştia adevărul. Ce mai conta părerea altora? Ca lumea să mă considere în mod fals o adulterină, părea a fi mult mai puţin hidos decât dacă m-ar fi ştiut pe bună dreptate o asasină. Însă Ias a murit de inimă rea la scurt timp după aceea, părăsindu-mă, lăsându-mă să mă vait în cenuşa dezastrului, cu mintea înceţoşată şi rămasă mai departe sub puterea blestemului.

— Câţi ani aveaţi? întrebă dy Cabon.

— Nouăsprezece când a început totul. Douăzeci şi doi când s-a terminat.

Se încruntă. Când părea să se fi terminat…

— Eraţi foarte tânără pentru o povară atât de grea, o compătimi el, aproape dând glas propriului ei gând.

Apoi îşi frământă buzele a dezaprobare.

— Ofiţeri ca Ferda şi Foix sunt trimişi în luptă şi la moarte la o vârstă nu cu mult mai mare. Eram

mai în vârstă decât este Iselle acum, cea care poartă întregul regat al Chalionului pe umerii ei plăpânzi, doar o copilă.

— Dar nu e singură. Are curteni de seamă şi pe Principele-Consort Bergon.

— Ias îl avea pe dy Lutez.

— Dar *dumneavoastră* pe cine aveaţi, doamnă?

Ista tăcu. Nu-şi aducea aminte. Să fi fost cu adevărat atât de singură? Scutură din cap şi îşi trase răsuflarea.

— O altă generaţie a adus un alt om, mai umil şi mai impozant decât dy Lutez, cu o gândire mult mai profundă, mai potrivit pentru acea sarcină. Blestemul a fost rupt, dar nu de către mine. Şi totuşi nu înainte ca fiul meu, Teidez, să moară şi el – din pricina blestemului, din pricina nepriceperii mele de a rupe acel blestem atunci când el era mic, din pricina trădării celor care ar fi trebuit să îl apere şi să îl îndrume. În urmă cu trei ani, prin chinul şi sacrificiul altora, am fost eliberată de sub blestemul care mă ţinea legată. Ca să rămân prizoniera unei vieţi tăcute la Valenda. O tăcere de nesuportat. Nu sunt *bătrână*…

Dy Cabon îşi flutură mâinile durdulii în semn de protest.

— Într-adevăr, nu sunteţi, milady! Sunteţi încă foarte drăguţă!

Ea făcu un gest repezit cu mâna ca pentru a contracara răstălmăcirea pe care el o dăduse

vorbelor ei.

— Mama mea avea patruzeci de ani când m-am născut eu, ultimul ei copil. Acum împlinesc şi eu patruzeci de ani, în această primăvară nefericită a morţii ei. Mi s-a dus jumătate din viaţă, iar jumătate din ceea ce a trecut mi-a fost furată de blestemul cumplit al lui Fonsa. Cealaltă jumătate mi se aşterne înainte. Ce să fac, să mă las pradă unei decadenţe lente şi îndelungate?

— Bineînţeles că nu, doamnă!

Ea ridică din umeri.

— Mi-am mărturisit păcatul de două ori până acum. Poate că o a treia ocazie mă va elibera.

— Zeii… zeii pot ierta multe unei inimi cu adevărat pocăite.

Zâmbetul ei deveni amar ca seva deşertului.

— Zeii n-au decât să o ierte pe Ista cât vor ei. Dar dacă Ista nu se iartă pe sine, zeii pot să se ducă naibii.

Clericul încercă să nu se arate prea şocat. Dar ca o fiinţă drept-credincioasă ce era, se simţi dator să mai încerce.

— Dar chiar să vă întoarceţi faţa de la zei în felul ăsta – Roina, îndrăznesc să spun – că vă bateţi joc de darurile cu care aţi fost hărăzită!

Ea se aplecă înainte, îşi coborî tonul din glas până ce se transformă într-un mârâit răguşit.

— Ba nu, învăţate. Să nu cumva să-ndrăzniţi!

El se lăsă pe spate şi rămase tăcut pentru câteva

momente după asta. Într-un târziu, faţa i se crispă din nou.

— Şi atunci cum rămâne cu pelerinajul dumneavoastră, Roina?

Ea făcu o grimasă, flutură din mână nepăsătoare.

— Alege o rută prin locurile vestite pentru mâncărurile alese, dacă doreşti. Să mergem oriunde, atâta vreme cât nu ne întoarcem la Valenda. *Atâta vreme cât nu devenea din nou Ista dy Chalion.*

— Dar va trebui să vă întoarceţi acasă până la urmă.

— Mai curând m-aş arunca într-o prăpastie, doar dacă nu aş cădea în braţele zeilor, cu Care nu doresc să mai dau ochii vreodată. Ieşirea aceea e blocată. N-am de ales decât să trăiesc în continuare. Mereu…

Îşi domoli deodată tonul.

— Lumea nu-i decât cenuşă, iar zeii sunt oribili. Spune-mi, cărturare, încotro aş mai putea să mă îndrept?

El clătină din cap, neştiind ce să-i răspundă, cu ochii măriţi de groază. Acuma, uite că băgase frica-n el şi îi părea rău că o făcuse. Îl bătu pe mână, chinuită de remuşcări.

— De fapt, aceste câteva zile de călătorie mi-au adus mai multă pace decât ultimii trei ani de lâncezeală. O fi început fuga mea de la Valenda ca

o convulsie, aşa cum un om pe cale să se înece se luptă să iasă la suprafaţă, dar sunt încredinţată că am început să respir, cărturare. Acest pelerinaj ar putea să mă vindece în ciuda mea.

— Eu… eu… Cu voia zeilor ar putea fi aşa, Doamnă.

Îngăimând astea, îşi făcu semnul sfânt. Ea îşi dădu seama din felul în care îi şovăia mâna în fiecare punct sfânt, că de data aceasta nu era un simplu gest ritualic.

Aproape că se simţi tentată să-i povestească visul pe care îl avusese. Dar nu, asta avea să-l răvăşească din nou. Bietului om îi ajunsese cu vârf şi-ndesat pentru o singură zi. Se îngălbenise la faţă ca ceara.

— Am să… ăăă, mai meditez la asta, o asigură el şi-şi trase scaunul de la masă. Plecăciunea pe care i-o făcu nu era una ca de la conducătorul unui grup către cineva aflat în grija sa, nici ca de la curtean la stăpân.

I se înclină cu acea supunere adâncă de pietate, menită unui sfânt în carne şi oase.

Mâna ei ţâşni şi o înşfăcă pe-a lui la jumătatea drumului acelui gest de respect imens.

— Nu. Nu-i cazul. Nici n-a fost vreodată. Să nu mai faci asta!

El înghiţi în sec şi, tremurând, îşi preschimbă salutul de rămas-bun într-o reverenţă repezită şi îşi luă tălpăşiţa.

Capitolul 5

Mai zăboviră încă două zile în Casilchas, aşteptând să se termine o ploaie mocănească primăvăratică, sufocaţi de o ospitalitate pe care Ista o resimţea ca fiind din ce în ce mai supărătoare. Era invitată să ia masa în refectoriul seminarului, dar nu într-un spirit de austeritate cărturărească, ci într-o curată benchetuială dată în cinstea prezenţei sale, cu preoţi superiori şi notabili ai oraşului, care se înghesuiau discret pentru a-şi găsi un loc la masa ei. Continuau să i se adreseze pe numele de Sera dy Ajelo, însă ea tot se simţea obligată să renunţe la tihna pe care abia şi-o găsise odată cu călătoria incognito, în schimbul constrângerii vechilor maniere curteneşti, dobândite într-o şcoală prea severă, ce-i păreau date uitării pe vecie. Se purta cu graţie; era atentă cu oaspeţii ei; făcea complimente şi zâmbea, scrâşnind din dinţi, iar în cele din urmă îl trimise pe Foix să-i dea de ştire lunecosului dy Cabon că era musai să-şi sfârşească cercetările, de orice natură ar fi fost acestea, şi asta cât de curând. Venise vremea să purceadă mai departe.

Zilele care urmară au fost mult mai bune, o hoinăreală plăcută pe drumurile de ţară pline de

pomi în floare, de la un altar puţin însemnat la un altul; era aproape ceea ce-şi dorise Ista de la pelerinajul ei. Mergând constant spre nord-vest, părăsiseră ţinutul Baociei, trecând în provincia învecinată, Tolnoxo. Lungile ore petrecute în şa erau presărate cu drumuri lungi şi obositoare la picior, prin jurul aşezărilor istorice sau de interes teologic – fântâni, ruine, dumbrăvi, morminte renumite, piscuri semeţe, tranşee care fuseseră pe vremuri linii de bătălie. Tinerii care făceau parte din alai scotociră aşezările militare în căutare de vârfuri de săgeţi, fragmente de săbii şi oseminte, contrazicându-se dacă petele de pe acestea erau sau nu sângele unor eroi. Dy Cabon căpătase o altă carte pentru biblioteca lui ambulantă, una cu istoria şi legendele din acea regiune, din care dădea citire unor paragrafe înflorite, pe măsură ce se iveau ocazii. În pofida ciudatului şir de cârciumi modeste şi hanuri sfinte, cu totul diferite de ceea ce întâlnise în viaţa ei monarhică şi chiar ca mezină a provincarului. Ista dormi mai bine ca niciodată… din câte îşi amintea. Visul acela tulburător nu mai reveni, spre marea ei uşurare nemărturisită.

Primele predici matinale ale lui dy Cabon de după Casilchas dovediră roadele cercetărilor lui grăbite, fiind în mod evident plagiate după vreun volum de lecţii model. Însă următoarele zile aduseră un material mai îndrăzneţ şi mai original,

povestiri eroice despre sfinţi chalionezi şi ibranezi şi martiri „atinşi” de zei, aflaţi în slujba zeităţilor lor alese. Preotul făcea conexiuni deplasate între pilda fiecărei zile şi aşezămintele pe care urmau să le vadă, dar Ista nu se lăsă înşelată. Istorisirile sale despre miracole celebre pe care bărbaţii şi femeile le înfăptuiseră în calitate de receptacole ale puterii zeilor, avură darul de a le aduce strălucire în ochi lui Ferda şi Foix, ba chiar şi lui Liss, cuprinşi de un spirit de emulaţie, însă Ista găsi că mesajul preotului, la toate nivelurile sale multiple, nu era întru totul irezistibil. El o privea cu nerăbdare, aşteptându-i reacţia; ea îi mulţumea cu răceală. El i se pleca pe dinainte şi îşi înghiţea dezamăgirea, la fel ca şi, din fericire, ghesul de a redeschide subiectul făţiş.

Cu toate acestea, campania mascată a lui dy Cabon cunoscu o breşă pe când dădeau ei roată poalelor lanţurilor muntoase apusene şi ajunseră în cetatea Vinyasca, tocmai la vremea festivităţilor care marcau miezul primăverii. Sărbătoarea cădea în toiul acelui anotimp, taman la jumătatea perioadei dintre Ziua Fiicei şi cea a Mamei. În Vinyasca, acea zi era legată şi de recondiţionarea caravanelor neguţătorilor care străbătuseră trecătorile înzăpezite, aducând din Ibra vin nou şi ulei, fructe uscate şi peşte, şi sute de alte delicateţuri din acel ţinut cu climă blândă, precum şi carne de vânat exotic de pe alte meleaguri, chiar

mai îndepărtate.

Fusese ridicat un târg în afara zidurilor cetăţii, între cursul stâncos al râului şi un codru de pini. Un fum care-ţi lăsa gura apă se ridica din gropile cu jar din spatele corturilor care etalau obiecte artizanale şi lucruri meşteşugite de fecioarele din acea zonă, care se întreceau una pe alta în virtuţi în numele zeiţei. Liss ridică din umeri în faţa corturilor cu broderii, cusături şi împletituri din lână; dy Cabon şi Foix se întoarseră cu coada între picioare dintr-o recunoaştere pe la cortul cu mâncăruri, aducând vestea cum că nimeni nu căpăta mostre din acele bucate în afară de experţii degustători.

Or fi fost merindele punctul de atracţie, dar nu lipsea nici energia tinerească. Cu toate că era o sărbătoare a fetelor, flăcăii îşi măsurau priceperea şi curajul în întreceri ca să câştige câte o ocheadă din partea lor. Dându-se în vânt după acele provocări, gărzile Istei implorară indulgenţă din partea comandantului lor şi se împrăştiară ca să-şi încerce norocul, cu toate că Ferda distribui cu grijă câte doi dintre ei, care să stea la dispoziţia roinei cu rândul. Severitatea lui Ferda se mistui ca din senin când descoperi cursele de cai. Neavând un superior căruia să-i ceară permisiunea, ceru învoire de la Ista, iar ea îşi înfrână un zâmbet şi îl trimise să-şi pregătească calul.

— Calul meu de curier, spuse Liss pe un ton plin

de jind, le-ar putea face pe mârţoagele astea de la ţară să pară nişte cai de tras la plug, ceea ce şi sunt, fără-ndoială.

— Mă tem că întrecerea pentru femei s-a ţinut mai devreme, zise Ista.

Îi văzuse pe câştigători în trecere, atât calul cât şi fata, garnisiţi cu ghirlande albe şi albastre, împresuraţi de rubedenii vesele.

— Aia a fost pentru *fetişcane,* zise Liss, în al cărei glas se simţea pizma. Mai sunt şi femei mai în vârstă care se pregătesc acum pentru o întrecere mai lungă – doar le-am văzut.

— Eşti sigură că nu sunt argaţi, sau neamuri, sau proprietari ai cailor din cursa trecută?

— Nu, pentru că îşi leagă panglici colorate pe mâneci. Şi arată a călăreţi.

Aşa cum arăta şi Liss, neîndoios. Tânăra îşi dădea toată silinţa să nu-şi piardă aerul de demnitate, dar ţopăia de nerăbdare.

— Bine atunci, făcu Ista amuzată, dacă măcar Foix se va încumeta să nu mă abandoneze…

Foix, surâzător, o gratulă cu o plecăciune de fidelitate.

— Oh, vă mulţumesc, milady! ţipă Liss şi o şi şterse din loc, ca şi cum s-ar fi angajat într-o cursă de alergare, înapoi la grajdurile hanului, unde-şi adăpostiseră animalele.

Ista colindă acele împrejurimi mustind de expediente, la braţului lui Foix, fiind cu băgare de

seamă la orice concurs la care participau oamenii ei. O întrecere la galop, în care trebuia să culegi cu vârful suliţei nişte inele mici, cocoţate pe nişte prăjini, a fost câştigat de un om din escorta ei; un alt meci care presupunea saltul de pe un cal pentru a doborî un juncan la pământ, a fost câştigat chiar de juncan. Cu toţii şi-au înfăţişat premiile ofiţerului Foix, pentru ca Ista să-i remarce, evident; ea se simţi pe jumătate curtenitoare, pe jumătate mămoasă, şi îşi arătă compasiunea pentru cel care se luase la trântă cu tăuraşul şi care arăta acum tăvălit într-un hal făr’ de hal, cu tot atâtea cuvinte câte fusese în stare să găsească pentru a-i felicita pe concurenţii norocoşi.

La început, îşi acceptase trupa de gardă ca pe o povară inevitabilă şi n-o luase în seamă. Însă de-a lungul zilelor călătoriei sale, le-a învăţat acestora numele, feţele, istoriile personale – cele mai multe fiind foarte scurte. Începuseră să arate tot mai puţin a soldaţi cu feţe şterse, a căror responsabilitate era siguranţa ei, şi mai mult a copii mari. Ei nu-i păsa de această schimbare de percepţie apăsătoare. Nu vroia să fie responsabilă pentru ei. *Nu am avut noroc cu fiii mei.* Cu toate astea, loialitatea trebuie să funcţioneze în ambele sensuri, altfel s-ar preschimba într-un germene al trădării.

Atunci când concurenţii se adunară pentru cursa de cai, Foix îi găsi Istei un locşor pe costişa care

dădea spre drum, deasupra celor mai mulţi care formau gloata ce aştepta cu sufletul la gură. Cu un gest galant, îşi desfăcu mantaua pe care o purta pe braţ în acea după-amiază însorită de primăvară şi o aşeză pe pământ pentru ca ea să se poată aşeza. Avură parte de o privire de ansamblu superbă asupra punctului de pornire şi de sosire, marcat de un ciot masiv de copac de la marginea drumului. Ruta mergea în josul văii preţ de vreo două mile, încercuia un pâlc de stejari de pe o colină, iar întoarcerea se făcea pe aceeaşi rută.

Mai bine de douăzeci de cai cu tot cu călăreţi se învârteau în cerc larg pe acel drum. Ferda dy Gura, pe animalul său negru lucitor, îşi scurtă scările, cercetându-i pe ceilalţi, când Liss apăru şi ea la galop, pe murgul cu picioare lungi. El se întoarse şi-o privi insistent şi contrariat, dar fără să fie deloc încântat. Pesemne că îi adresase nişte cuvinte tăioase, căci faţa lui Liss se pleoşti. Ea căzu pe gânduri pentru o clipă, apoi îi răspunse cu o remarcă muşcătoare. Ferda se aplecă înspre ea şi îi mai spuse ceva, mai pe-ndelete. Ea îşi smuci calul, roşind; culoarea mâniei îi păli imediat de pe chip, ca să-i apară în loc o încruntare îngândurată, apoi un rânjet furiş.

— Ce-a mai fost şi asta? se întrebă Ista cu voce tare.

Foix, care stătea în spatele ei, schiţă un zâmbet de atotcunoscător.

— Cred că fratele meu căuta să-şi etaleze dibăcia în faţa lui Liss, nu să se ia la întrecere cu ea. Mă tem că nu i-a picat prea bine surpriza.

Se sprijini într-un cot, cu un aer plăcut interesat care nu părea însă a fi datorat nerăbdării de a se delecta cu întrecerea care urma.

— Cum se face că nu eşti şi dumneata acolo jos? îl întrebă ea. Încă îţi mai dă de furcă durerea din coaste?

— Nu, doamnă. Numai că eu nu sunt un mare călăreţ. Îşi miji ochii, amuzat. O să-mi aleg terenul, când o să vină vremea, şi o s-o fac mai cu cap.

Ista avu bănuiala că Foix nu se referea la concursuri din cadrul vreunui festival rural.

Sub îndrumarea a doi organizatori care răcneau din toţi bojocii, călăreţii se aranjară înghiontindu-se, într-o linie nu prea dreaptă, de-a latul drumului. Preotul cetăţii Vinyasca, cu o eşarfă albastru-cu-alb înfăşurată în jurul mijlocului, se urcase pe buturugă şi încântă o scurtă binecuvântare pentru a închina cursa aceea zeiţei, apoi ridică în aer o batistă albastră. Lăsă mâna în jos. Cu strigăte atât din partea călăreţilor, cât şi de cea a privitorilor, caii se năpustiră înainte.

La început, ca să-şi ocupe poziţia, caii se aruncară într-o învălmăşeală ce-ţi făcea inima să stea-n loc – un călăreţ căzu – dar în vreme ce primii parcurseseră o bună bucată din drumul către punctul de întoarcere, şirul se răsfiră. Murgul lui

Liss şi armăsarul cel negru al lui Ferda alergau amândoi aproape de cei din fruntea grupului. Ista scrută neliniştită zarea, cu buzele întredeschise şi răsuflarea din ce în ce mai precipitată. Când alergătorii apărură din nou de după movila cu stejari, cei doi conduceau detaşat. Grupul care o însoţea pe Ista izbucni în urale.

Pe la jumătatea drumului de întoarcere de la pâlcul de copaci, Liss îi aruncă o privire peste umăr lui Ferda şi roibului lui care mânca pământul, apoi se aplecă înainte peste gâtul calului ei. Murgul ei ager părea să se ridice şi să plutească pe deasupra pământului, iar spaţiul dintre ei se căscă cu iuţeală.

Chiar şi Ista se pomeni chiuind în acele momente:

— Aşa! Du-te! Ha!

Liss se afla la vreo două duzini de lungimi de cal înainte, apropiindu-se de ciotul din dreptul punctului de sosire. Dar pe neaşteptate, se ridică dreaptă în şa. Calul ei îşi domoli pasul brusc; după câţiva iarzi, murgul îşi schimbase galopul în trap. Calul înspumat al lui Ferda trecu ca săgeata pe lângă ei, iar Liss îşi slăbi frâiele şi îşi lăsă calul să meargă la galop mic, cu sfială în urma lui. Animalul ei arăta ca şi cum ar fi fost gata să mai alerge încă o cursă ca aceea, iar Ista îşi aminti că o bretea de drum pentru un curier obişnuit nu era mai scurtă de cinsprezece mile şi ceva. Aclamaţiile privitorilor

căpătară o intonaţie hotărât uluită. Restul celor rămaşi în câmp atinseră şi ei punctul final în răpăitul copitelor, iar mulţimea se coborî ca un anafor pe drum.

Foix, cu un braţ în jurul genunchilor, clătinându-se pe vine, îşi astupă gura cu mâna, ca să-şi înăbuşe bolboroseala.

Ferda se ridicase în scări, năucit şi roşu de atâta efort şi furie. A fost, cu toate astea, sărbătorit drept învingător de către localnicii plinii de dubii, care o săgetau pe furiş din priviri pe Liss. Cu nasul în vânt, Liss trecu cu calul pe lângă el, îndreptându-se către oraş şi grajdurile care aşteptau. Ferda arăta de parcă i-ar fi venit să dea de pământ cu ghirlanda alb-cu-albastru, la picioarele ei, într-atât de mânios era, dar nu era în stare să aducă o atare insultă zeiţei ori gazdelor sale.

— Dacă ăsta e felul lui de a face curte unei femei, îi spuse Ista lui Foix, oare n-ar trebui să-i dai nişte sfaturi fratelui dumitale în privinţa, ah, metodei lui de abordare?

— Pentru nimic în lume, zise Foix, căruia îi mai venise inima la loc, dar căruia îi mai scăpau mici icnete din când în când. Nici nu cred că mi-ar fi prea recunoscător dacă aş face-o. Acuma, băgaţi bine de seamă, milady, m-aş arunca fără să stau pe gânduri într-o încăierare între fratele meu şi un arcaş roknar. De fapt, am şi făcut-o. Dar trebuie să

existe anumite limite ale sacrificiului de sine chiar şi între fraţi, părerea mea.

Ista zâmbi sec:

— Aşa stau lucrurile? Înţeleg.

Foix ridică din umeri.

— Mă rog, cine ştie? Timpul le va rezolva cu siguranţă.

— Aşa este.

Replica asta o duse pe Ista cu gândul nici mai mult nici mai puţin decât la politica cea veche de la curte, la o scară mai mică. Trebuia să o sfătuiască pe Liss să nu creeze disensiuni în cadrul micuţei sale trupe, fie din întâmplare, fie înadins. Cât despre Foix… nu era prea sigură că Foix ar fi avut nevoie de sfatul cuiva.

Foix se ridică în picioare, cu o sclipire în priviri.

— Trebuie să mă duc sa îmi felicit fratele pentru izbânda lui. Ăsta nu-i un moment care trebuie ratat.

Se întoarse să o ajute şi pe ea să se ridice, făcând o temenea care nu ar fi fost deplasată la curtea din Cardegoss.

Mai târziu în cursul acelei după-amiezi, când Liss se întoarse la locul care i se cuvenea lângă Ista, Foix descoperi un concurs de tăiat lemne. Tânărul îşi abordă umilul exerciţiu care necesita forţă în schimb, înfăţişându-se pe dinaintea ochilor femeilor fără cămaşă. Nu avea nicio cicatrice gravă pe trunchiul musculos, cu toate că pielea îi mai era

marmorată încă de rănile suferite, observă Ista. Ea şi-l imagină rotindu-şi sabia lată la fel de încântător cum lucra cu toporul. Dar ori nu-şi revenise încă pe de-a-ntregul de pe urma vătămărilor, aşa cum susţinea, ori era prea subtil, căci la final se clasă numai pe un victorios loc doi. Îl bătu prieteneşte pe umăr pe câştigător, îi făcu cinste acestuia cu o carafă de bere şi plecă fluierând.

Ista nu găsi niciun prilej să stea de vorbă cu însoţitoarea ei până târziu, înspre seară. Se retraseră amândouă în balconul iatacului ei de la han, o cameră aleasă pe sprânceană, cu vedere înspre piaţa oraşului. Pe strada pietruită de sub balcon, începuse o petrecere cu muzică şi dansuri, în lumina sutelor de felinare minunate din metal forjat, răspândite împrejurul pieţei şi atârnate prin arborii din faţa templului, împrăştiind o lumină dantelată. Spiritele nu se încinseseră deocamdată, având în vedere că tinerele femei se aflau toate sub ochiul vigilent al familiilor lor. Mai spre seară, după ce fetişcanele au plecat acasă, Ista se aştepta să înceapă adevărata chefuială.

Ista se aşeză într-un scaun ce-i fusese scos pe balcon; Liss se sprijini pe balustrada din lemn, privind cu nostalgie la cei care dansau jos.

— Aşadar, rosti Ista după o vreme, ce-ai avut de împărţit cu Ferda de v-aţi aprins amândoi atât de tare, înainte de cursă?

— Oh, se schimonosi Liss, întorcându-se un pic într-o parte. Prostii. Mi-a zis că nu e cinstit ca eu să iau parte, căci calul meu de curier e prea arătos şi într-o formă prea bună pentru acea întrecere de ţărani. De parcă al lui nu e cel mai de soi din hergheliile de la Cardegoss! Apoi mi-a zis că acela nu e un concurs pentru o femeie – când mai erau vreo şase femei de faţă! O întrecere în numele zeiţei! Bărbaţii de acolo au participat în numele soţiilor lor – el s-a înscris în numele *dumitale!*

— Nu-i o scuză plauzibilă, crede-mă, şopti Ista.

— S-a purtat oribil. Oricum! I-am arătat eu lui.

— Mm, dar într-un fel i-ai arătat că a avut dreptate. Calul tău le-a lăsat de căruţă în mod clar pe bietele animale din Vinyasca.

— La fel şi al lui. De-ar fi fost să nu intru în concurs pe motivul ăsta, nici el n-ar fi trebuit să o facă.

Ista zâmbi pe ascuns, iar Liss, după o clipă, se întoarse din nou să privească la dansatorii din stradă. În dansul popular de aici, bărbaţii şi femeile dansau când despărţiţi, prinzându-se de mâini în cerc, când împreună, în figuri complicate, după cum li se cânta. Cele mai multe scheme de dans se desfăşurau în forţă, într-o învolburare de fuste şi jupoane şi bătăi ritmice din picior.

Ista încercă să-şi dea seama dacă tensiunea dintre principalii ei însoţitori era cu adevărat o problemă, ori dimpotrivă. De fapt, nu ştia nici

măcar dacă fata, luată din fuga calului în slujba ei, mai era fată mare. Fetele din cadrul serviciului de curierat aveau probabil grijă să nu rămână grele, altminteri şi-ar fi pierdut pâinea, dar asta nu însemna neapărat că trăiau în abstinenţă, nici că erau inocente, ori neştiutoare. Ba dimpotrivă, de vreme ce inocenţa izvorâtă din neştiinţă nu le-ar fi fost un paznic bun.

La curtea lui Ias, Ista nu a avut cum să nu înveţe anumite lucruri despre felul în care bărbaţii şi femeile – sau alte combinaţii de participanţi – se bucurau de plăcerile cărnii fără să rişte consecinţe precum apariţia unor copii nedoriţi. Ista nu avea de unde şti câte din aceste secrete circulau prin dormitoarele fetelor-curier, nici cât de mult învăţau ele de la supraveghetoarele lor, care erau la rândul lor foste curiere şi care aveau acum grijă de tinerele care le cădeau în sarcină. În orice caz, ca fată de ţară, familiarizată cu creşterea animalelor, Liss era fără îndoială mai bine informată asupra regulilor elementare, decât fusese Ista la vârsta ei. Numai că era în legea firii ca atunci când omul se lăsa pradă simţămintelor, să se aleagă prăpădul de tot, într-o curte atât de îngrădită cum e cea a pornirilor trupeşti.

Ista nu era sigură nici dacă intenţiile oricăruia dintre fraţii dy Gura de a face curte unei femei erau onorabile, ori pură seducţie. Discrepanţa socială dintre micul aristocrat scăpătat şi copila

unui om liber avut ar putea înclina către cea de a doua variantă, dar nu o excludea în totalitate nici pe prima. Mai ales dată fiind zestrea, deşi asta părea o iluzie în cazul lui Liss.

Dar puţinul timp petrecut în compania nepăsătoare a lui Liss, le trezise cu siguranţă interesul ambilor fraţi, şi nici nu era de mirare. Fata era frumoasă şi deşteaptă, tinerii erau sănătoşi şi viguroşi... în toate privinţele, Ista nu văzu niciun motiv de a se grăbi să dreagă ruptura, altfel ar fi putut risca să înlocuiască o problemă cu alta, mai greu de mânuit.

Cu toate astea, mai încercă terenul:

— Şi ce părere ai despre fraţii dy Gura?

— Ferda părea de treabă la început, dar în ultima vreme s-a făcut cam îngâmfat.

— Îşi ia în serios responsabilităţile, cred eu.

Liss ridică din umeri.

— Iar Foix, mă rog, Foix e în regulă, cred.

Oare Foix ar fi fost dărâmat dacă ar fi auzit acea apreciere călduţă? Poate că nu. Ista încercă o aluzie:

— Sper că niciun om din garda mea nu te-a jignit cu avansuri necuviincioase. Pentru a sta mărturie cinstei doamnei sale, orice doamnă de companie trebuie să fie ea în primul rând fără reproş.

— Nu, toţi par să-şi respecte jurământul faţă de zeiţă cu seriozitate. Pufni. Doar dacă Ferda nu i-o fi ales pe fiecare de fuduli ce sunt. Un zâmbet vesel

făcu să i se ivească o gropiţă în colţul gurii. În schimb, prea cuviosul preot n-a pierdut vremea. *El* mi-a făcut propuneri din prima noapte, la Palma.

Ista clipi din ochi cu surprindere.

— Ah, făcu ea precaută. Trebuie să ţinem seamă ca nu oricine din Ordinul Bastardului are acel, ăăă, gen de preferinţe. Cumpăni apoi cum să-şi formuleze următoarea întrebare. Nu trebuie să suporţi afronturi din partea nimănui, indiferent de rangul sau chemarea lor. De fapt, ca subordonată ce-mi eşti, nu ai voie. Nu e nimic rău în a mi te plânge dacă apar asemenea probleme.

Liss scutură din cap.

— Presupun că ar fi trebuit să mă simt jignită, dar a fost destul de amuzant în toată treaba asta, pe cuvântul meu. Şi-a primit refuzul fără supărare şi a plecat să încerce la cameristă.

— Dar eu n-am primit nicio plângere!

Liss chicoti.

— Nici nu cred că a avut de ce să se plângă. Când au ieşit din odaia ei ceva mai târziu, ea se hlizea toată. Asta m-a făcut să mă întreb ce-am avut de pierdut.

Ista încercă să dea un exemplu de seriozitate şi să nu râdă, dar încercarea nu-i reuşi.

— Vai de mine!

Liss rânji din nou şi se întoarse să se uite cu jinduială la dansatori. După o vreme, pe Ista n-o mai răbdă inima şi îi dădu voie să se ducă şi ea la

petrecere. Liss păru încântată de hatârul neaşteptat şi o băgă un pic în sperieţi pe Ista sărind de-a dreptul peste balcon, rămânând atârnată într-o mână şi apoi căzând pe caldarâm. Spălă putina într-o clipită.

Ista avu un sentiment ciudat, odată rămasă singură. Se alese cu câteva strigături oarecum grosolane, dacă nu chiar neprietenoase, din partea unor bărbaţi care treceau pe stradă, pe care ea habar n-avu cum să le primească şi prin urmare le ignoră. Bărbaţii aveau un comportament din ce în ce mai grosolan şi mai puţin prietenos. Liss schimbase câteva astfel de vorbe de batjocură un pic mai devreme, cu detaşare, trimiţându-şi cu un râs înfundat, admiratorii chercheliţi să-şi vadă de drum. *Eu nu fac parte din lumea asta.* În pofida acestui lucru, ea cârmuise pe vremuri această lume, pasămite, din înălţimile învăluite în ceaţă din Cardegoss.

Ferda dy Gura, care îşi făcu apariţia pe balconul învecinat, o găsi pe Ista de una singură, punându-şi pe goană cu nişte priviri ucigătoare un aşa-zis curtezan, şi o admonestă, dar în termeni politicoşi, că se dispensase de însoţitoarea ei. Tânărul dispăru din nou, ca să iasă pe uşa hanului, jos, şi să se avânte în puhoiul din stradă în căutarea lui Liss. Când apărură din nou la orizont, amândoi erau cu pumnii încleştaţi. Orice schimb de replici înverşunate or fi avut, şi le-au înăbuşit înainte ca

Ista să poată auzi ceva.

Ista plecă prima la culcare. Sărbătoarea continuă în zarvă încă câteva ore, dar asta nu o ţinu trează.

Târziu în noapte, porţile visului i se deschiseră ca să se pomenească din nou în acea curte misterioasă de castel. De data aceasta, decorul era întunecat; era aidoma acelei nopţi – să fie cu putinţă? Ceea ce părea a fi aceeaşi lună aflată în descreştere, care veghea asupra Vinyascăi, arunca o lumină bolnăvicioasă, nefirească. Dar tenebrele nu era tocmai de nepătruns, căci o lucire stranie plutea în văzduh, asemeni unei funii împletită din fire incandescente. Cădea asupra curţii şi se strecura în sus, pe scări, făcându-se nevăzută după aceeaşi uşă grea din capătul pasajului. Ista cea din vis abia de-ndrăznea să o atingă, cu toate că-i lua ochii. O urmări încă o dată, în sus pe scări, de-a lungul dalelor de piatră. Pe uşă.

Dormitorul era mai obscur decât curtea, cu obloanele lăsate, văduvit de lumina lunii, dar totuşi luminat; frânghia de foc părea să izvorască din inima bărbatului întins pe pat. Flăcările palide licăreau de-a lungul acelui trup ca şi cum ar fi fost aprins, şerpuind din inima lui, radiind împrejur… iar atunci Ista se întrebă dacă privea o frânghie, sau un canal. Şi locul unde acel canal se golea. Privi înapoi la acea linie plutitoare de lumină şi fu

îmboldită să o apuce cu mâna, ca să se lase trasă înspre capătul acesteia, aşa cum un odgon ar scoate o femeie de la înec.

În vis, întinse mâna, înşfăcă; dâra de lumină se disipă, fărâmându-i-se printre degete, împroşcând în toate părţile picături strălucitoare.

Bărbatul de pe pat se trezi gâfâind, dând să se ridice. O zări. Întinse o mână arzândă.

— Dumneata! gemu el. Doamnă! Ajută-mă, în numele zeului…

Care zeu? nu se putu Ista abţine să nu se întrebe în gând, cuprinsă de un soi de isterie pe care încercă să nu şi-o arate. Nu îndrăznea să apuce acea mână îngrozitoare, aprinsă, care se întindea după ea.

— Cine eşti tu?

El o devora din priviri.

— Vorbeşte!

Vocea i se înecă.

— Doamna mea, te implor, nu pleca…

Ista căscă ochii mari în obscuritatea iatacului ei de la hanul din Vinyasca.

Aproape singurul sunet care se auzea era respiraţia regulată, înceată a lui Liss, care dormea în aşternutul ei, de cealaltă parte a încăperii. Petrecerea câmpenească se sfârşise de bună seamă, ultimii cheflii plecaseră înspre casele lor, sau cel puţin leşinaseră prin ganguri, în stradă.

Ista îşi coborî încetişor picioarele afară din pat şi

păşi până la ferestrele oblonite ale balconului. Trase ivărul şi se strecură afară. Singurele lumini erau o pereche de felinare agăţate de ziduri, arzând la flacără mică, de o parte şi de alta a uşilor ferecate ale templului din partea cealaltă a pieţei. Ridică ochii pe cerul nopţii, la luna aflată în scădere. O recunoscu ca fiind aceeaşi din viziunea ei. Locul acela, bărbatul, erau la fel de reale ca şi ea, oriunde s-ar fi aflat. O fi visat-o şi omul ăsta straniu în noaptea asta la fel cum Ista îl visase pe el? Ce i s-o fi înfăţişat privirii aceleia întunecate şi încordate care tindea către ea cu atâta disperare, şi oare să fi fost şi el la fel de tulburat la vederea ei, aşa cum a fost ea din pricina lui?

Vocea lui avea un timbru frumos, deşi alterat de durere sau frică sau istovire. Însă vorbise în limba ibraneză, comună Ibrei, Chalionului şi Brajarului, nu în roknară, nici în darthacană – deşi cu un accent chalionez de nord, nuanţat de cadenţe roknare.

Nu pot să te ajut. Oricine ai fi tu, n-am cum să te ajut. Roagă-te la zeul tău, de vrei salvarea. Cu toate că eu nu te-aş sfătui s-o faci.

Se retrase din lumina lunii, închise oblonul la loc, se culcuşi înapoi în patul său, fără să facă niciun zgomot cu putinţă, cu grijă să nu o trezească pe Liss. Îşi trase pilota umplută cu pene peste cap. Asta o ferea să mai vadă ceva, în afară de singura imagine pe care nu vroia să o vadă, arzându-i

imaginaţia. Când se trezi a doua zi dimineaţa, toate întâmplările din ziua precedentă i se păreau un vis mai şters decât acesta. Îşi încleştă mâinile în aşternuturi şi aşteptă să se lumineze.

În vreme ce Liss îi împletea Istei părul, imediat ce răsărise soarele a doua zi dimineaţă, se auzi un ciocănit la uşa camerei lor, însoţit de vocea lui Foix dy Gura:

— Milady? Liss?

Liss se duse la uşă şi o deschise înspre galeria ce înconjura curtea interioară, în care se afla fântâna hanului. Îmbrăcat de drum, Foix o salută din cap, făcând o mică plecăciune Istei, care veni şi ea la uşă din urma lui Liss.

— Bună dimineaţa, milady. Învăţatul dy Cabon vă transmite umilele lui scuze, dar nu poate ţine slujba de dimineaţă. A căzut la pat.

— Oh, nu se poate, zise Ista. E grav? Să trimitem la templu după vreun doftor?

Vinyasca era mult mai mică decât Valenda; o fi fost Ordinul Mamei destul de mare încât să întreţină un vindecător învăţat?

Foix îşi frământă buzele, încercând să îşi stăpânească un rânjet mânjesc.

— A, cred că încă nu-i nevoie, milady. O fi doar ceva ce a mâncat ieri. Sau, ăăă… i-o fi rău de la băutură.

— Dar nu era beat când l-am văzut eu ultima

oară, zise Ista plină de îndoieli.

— Hm, asta s-a întâmplat mai devreme. Mai târziu, a plecat cu un grup de la templul de aici şi, ei bine, a fost adus înapoi destul de târziu. Nu că aş fi în stare să pun diagnostice din dosul uşilor, dar gemetele lui şi sforăitul păreau a fi de om beat. Oribil de cunoscute, mi-au stârnit amintirile. Amintiri din fericire destul de şterse, dar totuşi…

Liss chicoti pe înfundate.

Ista o făcu să înlemnească cu o privire aspră şi spuse:

— Foarte bine. Spune-le oamenilor tăi să coboare şi să le dea cailor fân pe săturatelea. O să asistăm atunci la slujba matinală de la templu şi vom hotărî dacă vom pleca din nou la drum… mai târziu. Nu-i nicio grabă la urma urmei.

— Prea bine, milady.

Foix înclină din cap şi schiţă un mic gest de salut şi plecă.

Slujba de dimineaţă ţinu o oră, cu toate că Ista avu impresia că fusese scurtată şi fusese ţinută cam de mântuială; preotul din zonă era şi el puţin palid şi slăbit. După aceea, colindă împreună cu Liss şi Foix prin orăşelul liniştit. Se strângeau corturile pentru festival şi erau puse la păstrare. Se plimbară pe malul râului, pe locul unde se ţinuse întrecerea, iar Foix o îndemnă pe Liss să facă o relatare amănunţită a cursei sale, cu detalii despre cai şi călăreţi pe care Ista abia dacă le

remarcase. Liss explică faptul că elanul remarcabil pe care l-a făcut pe finalul cursei a fost în parte iluzoriu; n-a fost decât oboseala care-i dovedise pe ceilalţi cai în acea etapă a întrecerii. Ista avu plăcuta surpriză să constate că plimbarea de cinci mile pe care o făcuse nu o mai ostenise aşa cum păţise în ziua în care evadase de la castelul din Valenda şi n-o puse pe seama faptului că purta îmbrăcăminte şi încălţăminte mai comodă.

Eruditul dy Cabon ieşi din odaia lui în jurul orei prânzului, pământiu la faţă. Ista îl măsură din priviri, anulă planurile de plecare pe acea zi şi îl trimise înapoi în pat. El se retrase spăşit, îngăimând cuvinte de recunoştinţă demne să stârnească mila. Ea fu uşurată să vadă ca nu avea febră. Verdictul dat de Foix, cum că băutura era cea care îi venise de hac, părea unul sănătos, confirmat atunci când preotul se furişă afară din nou, ruşinat, pe înserat şi luă o cină cu pâine prăjită şi ceai, refuzând îngreţoşat şpriţul care i se oferise.

Până a doua zi dimineaţă, dy Cabon părea să-şi fi revenit pe deplin, cu toate că predica lui din zori reveni la unul din modelele preluate din cartea sa. Suita Istei se porni la drum pe răcoare, trecând prin râul dintre stânci şi urcând dealul ca să lase în urmă Vinyasca, îndreptându-se spre miazănoapte.

Ţinutul pe care îl străbăteau, pe coasta aridă a

munţilor, era sporadic împădurit: pâlcuri de pini şi stejari cu frunza veşnic verde, cu mici arbuşti presăraţi ici şi colo şi colţuri stâncoase care străpungeau ierburile uscate. Terenul era mult prea sărac pentru a fi cultivat, cu excepţia unor petice şi grădini în terase, săpate şi îngrijite manual, iar în curând zona slab populată din jurul Vinyascăi lăsă locul unui peisaj cu totul sălbatic. Drumul urca şi cobora prin văioage care semănau una cu cealaltă. Din când în când, poduri sau punţi vechi, şubrezite, făceau trecerea peste şuvoaie de apă care curgeau din înălţimi îndepărtate, pe partea stângă a sensului lor de mers, dar de cele mai multe ori, caii şi asinii lor erau nevoiţi să-şi croiască drum peste bolovanii din apă. Au făcut un popas aproape de vremea prânzului ca să ia masa pe iarba de la marginea unui asemenea curs de apă; apa era cel mai de preţ dar al acestui ţinut, limpede şi curată şi rece.

Destinaţia pe care trebuiau sa o atingă până la căderea nopţii era un aşezământ sacru, ascuns sus în munţi, satul în care se născuse o sfântă vindecătoare, Devotă a Mamei, ale cărei minuni fuseseră înfăptuite departe de acolo. Altminteri, reflectă Ista în timp ce se îndreptau spre acel loc, acele minuni n-ar mai fi fost la fel de populare. Că doar nu era să le scrie şi să le răspândească ca să atragă acolo generaţii întregi de călători străini, acei popândăi de stâncă, galbeni, iuţi de picior,

care trăiau în partea locului şi care le săreau în cale şi chiţăiau neprimitor. După vizita aceea, itinerariul lor avea să coboare către drumurile mai accesibile ale şesului chalionez. Şi să cotească din nou înspre miazăzi, către Baocia şi acasă?

Nu vroia să se ducă înapoi. Dar totuşi cât ar fi putut continua în felul acela, târându-i după ea pe acei tineri, pe drumuri de ţară întâmplătoare? Ei aveau să fie consemnaţi în scurt timp la datorii mult mai neplăcute, de vreme ce lorzii din Chalion pregăteau campania de toamnă din nord. *Ei bine, atunci, să mai amânăm încă puţin datoriile care aşteaptă.* Vremea era blândă, anotimpul era prielnic; în aerul acelei după-amiezi plăcute adia o mireasmă de cimbrişor de munte şi salvie. Miasmele de sânge şi sudoare şi fier aveau să îi copleşească destul de curând.

Poteca se lăţi, făcând un ocol în jurul unei costişe împădurite şi apoi cobora. Ferda şi dy Cabon deschideau calea, urmaţi de unul din străjerii cei tineri şi de Foix. Liss se ţinea aproape în spatele Istei, iar restul veneau din urmă.

Ista fu străbătută pentru început de un val de emoţie: o ameninţare imediată, nelămurită; durere şi disperare; o lipsă cumplită de aer. O clipă mai apoi, calul ei se poticni, oprindu-se brusc şi tremurând. Smuci scurt din cap şi sforăi.

Din umbra copacilor, năvăli un urs. Venea cu capul în jos şi ceafa ridicată; blana-i ca bronzul

vălurea în lumina piezişă a după-amiezii. Se mişca incredibil de repede pentru o astfel de creatură mătăhăloasă, iar mormăitul lui sfâșie văzduhul ca un fierăstrău.

Fiecare cal şi asin din cortegiu dădu să facă cale-ntoarsă şi să o ia la goană mâncând pământul. Tânărul străjer din avangardă, Pejar, se bălăngăni în partea stângă în timp ce calul lui se sperie, luând-o la dreapta, şi astfel se despărţiră. Ista n-a apucat să-l vadă izbindu-se de pământ, căci calul ei se ridică şi el în două picioare, nechezând. Prea târziu încercă ea să strângă de frâie, să se apuce de coama animalului. Oblâncul şeii o lovi puternic în stomac, şaua îi fugi de sub ea şi apoi se răsuci în aer, prăbuşindu-se, rămasă aproape fără suflare. Ameţită, se rostogoli ca să se ridice în picioare, nereuşind să apuce hăţurile care fluturau în aer.

Caii o luaseră care-ncotro, stăpânii lor furioşi smuceau de frâie într-un efort disperat de a recâştiga controlul. Calul lui Perjar, cu şaua liberă, ajunsese deja hăt în josul drumului, cu calul Istei pe urmele lui, azvârlind înnebunit din copite. Tânărul lăţit la pământ se holba înspăimântat în timp ce ursul bălos se ivea deasupra lui. Să fi fost turbat de atacase în felul acela? În mod obişnuit, astfel de urşi de munte erau temători, timizi; iar acesta nu era o mamă care să-şi apere puii, ci un mascul imens.

Nu e un urs. Sau – mai bine zis, nu era doar un

urs. Gâfâind fascinată, Ista se apropie cu paşi împiedicaţi, în ciuda impresiei pe care o lăsase la început, de energie înfiorătoare, nu era niciun urs sănătos. Avea o blană, acum că i-o putea observa mai îndeaproape, râioasă, cu petice mari năpârlite, şi în ciuda proporţiilor uriaşe, era slab. Picioarele îi tremurau. Se uită în sus la Ista de parcă ar fi fost şi el la fel de fascinat, cum era şi ea de el.

Avea sentimentul că fiara era vlăguită de vigoarea firească a unui urs, din interior. Ochii care o fixau ţintă aveau o sclipire roşiatică de inteligenţă care nu se datora minţii niciunui soi de animal. *E posedat de un demon. Iar demonul aproape că l-a devorat.*

Şi acum călăreţul caută un alt trup pe care să-l încalece.

— Cum *îndrăzneşti!* scrâşni Ista. Nici măcar un biet urs nu merită *asta. Tu n-ai ce căuta aici, diavole! Întoarce-te la blestemată-tu de stăpân!*

Privirile li se ciocniră; ea mai făcu un pas înspre el; ursul se retrase de lângă băiatul albit la faţă. Încă un pas. Şi-ncă unul. Ursul-demon îşi plecă capul aproape la pământ, cu ochii căscaţi şi încercuiţi cu alb, fornăind, trăgându-se înapoi temător.

— Roina, vin acum!

Ista îl văzu cu colţul ochiului pe Foix care apăru cu un strigăt răguşit şi mantia în vânt, răsucindu-şi paloşul cu putere în aer. Avea buzele întinse într-o

grimasă şi dinţii puternic încleştaţi de efortul cu care se pregătea să lovească.

— Nu, Foix! ţipă Ista, dar prea târziu.

Tăişul greu îi reteză capul ursului dintr-o singură mişcare şi se înfipse adânc în ţărână. Una din labele din faţă ale animalului zvâcni; uriaşul trup se prăbuşi într-un maldăr de blană.

Ista părea să perceapă prezenţa demonului cu fiecare fibră a fiinţei ei, mai puţin cu ochii, o forţă palpabilă, un foc muiat în sânge, un miros ca de metal încins. Mugi la ea, apoi, dintr-o dată, se prăvăli înapoi, într-un soi de teroare animalică. Avu o clipă de şovăială disperată între Foix şi băiatul căzut la pământ. Apoi se scurse în corpul lui Foix.

Foix făcu ochii mari.

— Ce? făcu el, pe un ciudat ton familiar. Apoi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi.

Capitolul 6

Liss fu prima care reuşi să-şi stăpânească calul şi îl mână la galop înapoi; sări din mers de pe murgul ei, cu răsuflarea întretăiată de zăpăceală şi panică. Gemând, Pejar se căzni să se ridice în picioare, holbându-se îngrozit la ursul decapitat. Se încruntă mirat la vederea lui Foix care zăcea la pământ lângă cadavrul din care încă se mai scurgea sânge fierbinte.

— Cavalere…?

Căderea de pe cal o zguduise pe Ista până în stomac, însă şocul creat de trecerea demonului dintr-un corp în altul a fost acela care i-a trimis reverberaţii în fiece mădular. Îşi simţi mintea nefiresc de departe de trup. Îşi scoase mantia, o împături şi îngenunche, încercând să tragă trupul greu al lui Foix ca să i-o pună în chip de pernă sub cap.

Liss rosti:

— Doamnă, staţi un pic – era buimăcit de lovitură când l-a aruncat calul? Ar putea avea ceva oase fărâmate…

— A fost aruncat de pe cal? N-am văzut. Asta ar putea explica faptul că a fost primul care a ajuns la urs, cu siguranţă. Ba nu, nu era rănit atunci. A

omorât fiara. *Cu atât mai rău pentru el.*

— A alunecat de pe crupa calului direct pe, ăăă, spate. Cred că n-avea ce oase să-şi rupă pe-acolo.

Liss îşi înfăşură un ham pe după braţ ca să-şi stăvilească armăsarul ce sforăia şi se trăgea înapoi, şi îngenunche ca să dea o mână de ajutor, iţindu-se impresionată la leşul ursului, la paloş şi la capul care zburase cât colo.

— Pe toţi zeii, ce pălitură!

Se zgâi, aplecată asupra lui Foix. Acesta se făcuse pământiu la faţă.

— Dar *ce-i* cu el?

Ferda veni şi el călare, aruncă o privire şi făcu un salt din şa, fără să se mai sinchisească măcar de frâiele calului său.

— Foix! Roina, ce s-a-ntâmplat?

Îngenunche şi el, pipăindu-şi fratele pe tot trupul să vadă unde era vătămat, aşteptându-se, în mod evident, la vreo rană sângerândă de pe urma ghearei masive care se abătuse asupra lui. Ridică din sprâncene, negăsind niciuna. Dădu să-l rostogolească pe Foix. Dy Cabon se trudea să îi ajungă din urmă, rămas fără catâr, gâfâind din greu.

Ista îl apucă pe Ferda de braţ.

— Nu, fratele tău nu a fost lovit.

— I-a retezat ursului căpăţâna. Apoi s-a… prăbuşit pur şi simplu din picioare, întări Perjar.

— Era turbat animalul ăsta de-a atacat în

asemenea hal? întrebă dy Cabon cu răsuflarea tăiată. Se aplecă peste burdihanul lui imens, împreunându-şi mâinile pe genunchi şi privind şi el uimit de jur împrejur.

— Turbat, nu, zise Ista placidă. Posedat de un demon.

Dy Cabon făcu ochii mari, cercetându-i chipul atent.

— Sunteţi sigură, Roina?

— Pe deplin sigură. L-am… simţit. M-a *simţit şi el.*

Ferda se legănă pe călcâie, cu o faţă perplexă.

— Unde s-a…

Dy Cabon rămase cu întrebarea în aer, neslăbindu-l din ochi pe străjerul cutremurat, pe Ista care se ţinea dreaptă şi părea a fi în toate minţile, pe Foix care zăcea de parcă primise o măciucă în moalele capului.

— Doar n-a trecut în *el,* nu?

— Ba da. Ista îşi umezi buzele. Animalul bătea în retragere. Am încercat să îl opresc, dar tot ce-a văzut în faţa ochilor era un urs turbat, cred, care părea să mă ameninţe.

Dy Cabon repetă pe muţeşte cuvântul, *părea?* O scruta din ochi tot mai intens.

Convingerea manifestată în cele din urmă de dy Cabon îl făcu pe buimăcitul Ferda să înţeleagă la rându-i. Chipul acestuia se schimonosi şi izbucni în lacrimi.

— Cărturarare, *ce se va alege de Foix?*

— Asta depinde – zise dy Cabon cu un nod în gât – în cea mai mare măsură de felul demonului respectiv.

— Era unul grosolan, îl înştiinţă Ista, pe acelaşi ton sec. Probabil că a mai devorat şi alte creaturi înaintea ursului, dar n-ar fi putut ingera firea sau inteligenţa vreunei fiinţe umane până acum. Era lipsit de grai. *Dar acum se află în posesia unui adevărat festin de cuvinte şi inteligenţă.* Cât de iute va începe să se înfrupte?

— Lucrurile nu vor rămâne aşa, murmură dy Cabon, ca un ecou al gândurilor Istei. Trase adânc aer în piept. Nu o să se întâmple nimic pe moment, declamă el ridicând tonul. Ista nu luă chiar de bună asigurarea asta. Foix poate rezista. Dacă aşa îi va dicta voinţa. Un demon neexperimentat are nevoie de timp ca să crească, ca să înveţe.

Ca să înfulece, completă Ista în sinea ei. Ca să sleiască un suflet de vlagă, ca să se pregătească de asalt.

Asta avea să ducă în timp la un demon experimentat, îngrăşat cu multe suflete de oameni, care să ajungă să pună stăpânire pe orice, dintr-o suflare?

— Cu toate astea, ar trebui să-i dăm cât mai puţin timp ca să... să nu-i dăm niciun răgaz. Un templu dintr-o cetate de scaun a unei provincii ar dispune de mijloacele necesare, de savanţii care să

ştie să o scoată la capăt cu asta. Trebuie să-l ducem de îndată la arhipreotul din Taryoon – ba nu! Asta ne-ar lua o săptămână. Aruncă o privire peste coama dealurilor, înspre câmpiile îndepărtate. Templul provinciei Maradi e mai apropiat. Ferda, unde-ţi sunt hărţile? Trebuie să găsim ruta cea mai scurtă.

Ceilalţi străjeri se apropiau şi ei de-acum, după ce prinseseră caii şi catârii sloboziţi. Unul din ei trăgea de dârlogi calul lui Ferda. Ferda se ridică să caute prin desagi, dar se întoarse cu iuţeală auzindu-l pe Foix mişcându-se şi gemând.

Foix deschise ochii. Se uită lung la cer şi la cercul de feţe neliniştite care se formase deasupra lui şi sări ca ars.

— Oh, îngână el.

Ferda îngenunche la căpătâiul lui, desfăcând şi strângând din pumni neputincios.

— Cum te simţi? se încumetă el să întrebe în cele din urmă.

Foix clipi.

— Mă simt foarte ciudat. Schiţă un gest stângaci cu o mână – părea ca o labă, lovind aerul cu putere – şi încercă să se întoarcă pe o parte ca să se ridice în picioare. Ajunse să stea de-a buşilea, în schimb. Mai făcu vreo două încercări până să reuşească să stea în picioare. Dy Cabon îl sprijinea de un braţ, iar Ferda de celălalt, pe când el clipea bulversat şi îşi mişcă falca de jos înainte şi înapoi de câteva ori.

Îşi duse mâna la gură, nu nimeri şi încercă din nou. Pipăi cu degetele ca şi cum ar fi vrut să se asigure că aceea era o falcă şi nu un bot.

— Ce s-a întâmplat?

Nimeni nu îndrăzni să răspundă câtva timp. El se uită în jur la feţele lor terifiate cu o disperare crescândă.

În cele din urmă, dy Cabon spuse:

— Suntem de părere că te-ai ales cu un demon. Era în trupul ursului, atunci când a atacat.

— Ursul era pe moarte, spuse Ista. Chiar şi ei îi suna propria-i voce ciudat de detaşată. Am încercat să te previn.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa? întrebă Ferda. Imploră. Nu poate fi adevărat.

Chipul lui Foix încremeni, introspectiv; avea ochii ficşi, privi în gol preţ de mai mult timp.

— Oh, făcu el din nou. Da. Este… asta este ceea ce…

— Ce anume? Dy Cabon încerca să-i vorbească pe un ton blând, dar care ieşi gâtuit de nelinişte.

— Este ceva… în capul meu. Speriat. Făcut ghem. Ca si cum ar încerca să se ascundă într-o grotă.

— Hm.

Era din ce în ce mai vădit că Foix nu avea sa se transforme într-un urs, un demon, sau orice altă arătare, ci era mai degrabă un tânăr buimăcit, deocamdată. Sprijinindu-l pe Foix, persoanele cele

mai vârstnice din alai se duseră împreună la o aruncătură de băţ mai încolo şi se aşezară pe pământ ca să consulte hărţile. Vreo două străji se sfătuiră cu voce scăzută în privinţa stârvului şi hotărâră că nu se merita să jupoaie blana aceea bolnavă, cu toate că îi adunară dinţii şi ghearele ca suveniruri, apoi îl târâră deoparte din drum.

Ferda îşi scoase harta acelei regiuni şi o întinse peste un bolovan lat şi neted. Trasă cu degetul o linie.

— Cred că cea mai bună cale până la Maradi este să rămânem pe drumul ăsta încă vreo 30 de mile şi ceva, până la acest sat. Apoi să ocolim şi să coborâm, aşa cum şi suntem nevoiţi, către est.

Dy Cabon aruncă un ochi spre soarele care coborâse deja dincolo de zidul muntos dinspre apus, deşi cerul era încă de un albastru luminos intens.

— N-o să ajungem acolo mai devreme de-nserat.

Ista se încumetă să-şi pună şi ea degetul alb pe hartă.

— Dacă mai mergem tot aşa încă puţin, vom ajunge la acea răspântie care se face înspre satul bătrânei sfinte pe care intenţionam să-l vizităm. Avem deja asigurate mâncarea şi nutreţul ca să înnoptăm acolo. Şi am putea să pornim iar la drum dis-de-dimineaţă. Iar acolo ar fi avut ziduri zdravene care să-i ferească de alţi urşi. *Dar nu şi de demon* – un gând pe care se hotărî să nu-l mai

împărtăşească şi altora.

Ferda se încruntă.

— Oricare din cele două drumuri ne-ar mai lua încă şase mile în plus. Şi mai multe în caz că greşim iarăşi calea.

Tocmai o astfel de bifurcaţie înşelătoare îi costase o oră, în cursul acelei zile.

— O jumătate de zi de drum pierdută. Avem destulă mâncare la noi şi nutreţ pentru o noapte – putem să ne refacem proviziile acolo unde o să cotim spre est.

Şovăi un moment, apoi spuse mai cu băgare de seamă:

— Asta dacă sunteţi dispusă să înduraţi disconfortul unei nopţi sub cerul liber, Roina. Cel puţin vremea se menţine frumoasă.

Ista nu spuse nimic. Nu agrea acel plan, dar cel mai mult îi displăcea aluzia la faptul că ar fi în stare să-şi pună confortul propriu mai presus de nevoia evidentă a credinciosului ei ofiţer. Să împartă grupul în două ca să trimită cei mai rapizi călăreţi înainte, cu Foix? Nu-i plăcea nici această idee.

— Nu… am nicio pretenţie.

— Cum te simţi călare? îl întrebă Ferda pe frate-său.

Foix şedea cu fruntea îngândurată şi cu acea privire lăuntrică, precum un om apucat de crampe.

— Cum? Oh. Nu mai rău decât de obicei. Mă

doare şezutul, dar asta n-are nimic de a face cu... celălalt lucru.

Rămase tăcut pentru o clipă, apoi mai spuse:

— Decât în mod indirect.

Ferda propuse pe un ton milităresc, decisiv:

— Haideţi să ne forţăm să mergem cât mai repede în seara asta, atunci.

Un murmur de aprobare se auzi din rândul celor adunaţi la sfat, ghemuiţi în jurul bolovanului. Ista strânse din buze.

Îl urcară pe Foix înapoi pe calul lui nervos – a fost nevoie de doi oameni care să ţină animalul pe loc, iar acesta a mers speriat şi fornăind la început, dar apoi s-a mai liniştit când au pornit-o la drum cu toţii din nou. Dy Cabon şi Ferda mergeau aproape de Foix, de-o parte şi de alta. Ca să îl apere. Prea târziu.

Ista se uită lung în urma lor în timp ce păşeau pe drum la vale. Simţul care îi indicase prezenţa demonului, atât de arzător pentru o clipă, o părăsise din nou. Să fi fost astupat de materie, sau poate că se ascundea în noul lui bârlog de carne? Ori era propria ei neputinţă de a-l mai percepe? Îşi reprimase sensibilitatea timp îndelungat; să şi-o dezvolte din nou era ca şi cum ai forţa un muşchi atrofiat. Durea.

Lord dy Cazaril susţinea că universul spiritului şi cel al materiei coexistau, ca două feţe ale aceleiaşi monede, sau ale unui zid; zeii nu se aflau undeva

departe, într-un alt spaţiu, ci chiar în acesta, în permanenţă, imediat după colţul percepţiei noastre. O prezenţă la fel de atotpătrunzătoare şi de invizibilă cum e căldura soarelui simţită pe piele, ca şi cum cineva ar sta dezgolit şi legat la ochi într-o amiază de neînchipuit.

Cu demonii era la fel, deşi ei se purtau mai degrabă ca nişte hoţi care se strecoară pe furiş pe fereastră. Ce sălăşluia acum în lăuntrul lui Foix? Dacă cei doi fraţi s-ar apropia din urma ei în acest moment, ar şti ea oare să-i deosebească fără să se uite?

Închise ochii pentru a-şi pune la încercare percepţiile. Scârţâitul şeii în care stătea, călcătura celorlalte animale, pocnitura uşoară a unei copite care loveşte o piatră; mirosul calului ei, al propriei sudori, mireasma răcoroasă a pinilor… nimic mai mult, acum.

Şi apoi se întrebă că văzuse demonul când a privit-o pe Ista.

Îşi stabiliră tabăra pe malul unui alt râu limpede, atunci când abia mai rămăsese o geană de lumină, cât să găsească lemne de foc. Oamenii adunară o grămadă de lemne; Ista avu bănuiala că nu era singura îngrijorată în privinţa traiului în sălbăticie. Oamenii mai încropiră pentru ea şi Liss un adăpost, dacă se putea numi astfel, din buşteni şi crengi, iar pe jos, un aşternut de otavă, tăiată la repezeală. Nu

prea-i părea un adăpost sigur împotriva urşilor.

Foix refuză să fie tratat ca un invalid şi insistă să meargă şi el la adunat de lemne. Ista îl privea discret, ca şi dy Cabon de altfel, observase ea. Foix aburcă în spinare un ditamai buşteanul ca să descopere mai apoi că era găunos, înţesat de larve. Privea în jos, la bucata lui de lemn, cu o expresie foarte ciudată.

— Cărturare! zise el pe nepusă masă.

— Da, Foix?

— O să mă transform într-un urs? Sau într-un bezmetic care se crede urs?

— Nu. Niciuna din astea, răspunse ferm dy Cabon.

Deşi dacă era s-o spunem pe cea dreaptă, Ista îl suspecta pe dy Cabon că habar n-avea.

— Ceea ce era propriu ursului va dispărea în timp.

Dy Cabon vorbea ca să-l liniştească, dar nu părea să fie nici el prea liniştit. Dacă era ca demonul să aducă din ce în ce mai puţin cu ursul, asta nu putea să fie decât din cauză că devenea tot mai mult ca Foix, nu?

— Ce bine! suspină Foix. Trase un rânjet apoi. Pentru că viermii ăştia îmi cam fac cu ochiul.

Lovi buşteanul cu piciorul de se rostogoli cât colo, cu ceva mai multă forţă decât era nevoie şi plecă să caute alte uscături.

Dy Cabon se tot codea pe lângă Ista.

— Doamnă…

Pe toţi zeii, tonul lui plângător era întocmai ca al lui Foix de mai devreme. Abia reuşi să-şi schimbe răspunsul care-i stătea pe buze, *Da, dy Cabon?* într-un *Poftim?* mai dur, de teamă să nu creadă că-şi bătea joc de el.

— În legătură cu visele domniei tale. Cele inspirate de zei, pe care le aveai cu mult timp în urmă.

Nu chiar cu mult timp în urmă.

— Ce-i cu ele?

— Păi… cum ştiţi când visele sunt reale? Cum deosebiţi profeţiile divine de, să zicem, peştele împuţit?

— Profeţiile n-au nimic bun în ele. Tot ceea ce pot să-ţi spun este că n-ai cum să le confunzi. E ca şi cum ar fi mai veridice decât însăşi memoria, nu mai prejos. Vocea i se înăspri, cuprinsă de o bănuială instantanee. Dar de ce întrebi?

El se bătu nervos cu degetele pe unul din şoldurile lătăreţe.

— Mă gândeam că aş putea să învăţ de la domnia voastră.

— Cum aşa, învăţătorul să ia lecţii? încercă ea să schimbe tonul discuţiei, deşi i se făcuse stomacul ghem. Templul n-ar fi de acord cu asta.

— Nu sunt de aceeaşi părere, doamnă. Ce ucenic n-ar căuta sfatul unui maestru, dacă ar avea ocazia?

Zicând acestea, îşi îngustă privirea. Pe toţi zeii – şi niciodată sudalma asta n-a părut mai nimerită – ce-o fi visat? Să fi fost cel în care un bărbat era cufundat într-un somn ca de moarte, pe un pat dintr-o odaie întunecată… nu, nici măcar n-ar fi îndrăznit să facă ea vreo aluzie la acea viziune secretă.

— Dar ce-ai visat?

— V-am visat pe dumneavoastră.

— Ei, şi? Oamenii îi visează pe cei pe care îi cunosc.

— Da, dar asta a fost înainte. Pe vremuri, înainte să vă văd în acea primă zi în care mergeaţi călare pe drumul din apropierea Valendei.

— Poate… ai fost vreodată în Cardegoss în copilărie, sau altundeva, pe vremea când Ias şi cu mine ne arătam în faţa mulţimii? Tatăl dumitale, ori altcineva, te-o fi ridicat pe umăr ca să priveşti procesiunea rigăi.

El scutură din cap.

— Vă însoţea Ser dy Ferrej atunci? Purtaţi liliachiu şi negru, mergeaţi călare pe un cal, dus de căpăstru de un rândaş, pe un drum de ţară? Aveaţi patruzeci de ani, eraţi tristă şi palidă? Nu prea cred, Roina. Aruncă o privire scurtă într-o parte. Demonul dihorului vă ştia şi el. Ce a văzut el de n-am fost eu în stare să văd?

— N-am nici cea mai vagă idee. L-ai întrebat înainte să îl livrezi la destinaţie?

El scoase un rânjet şi clătină din cap.

— Nu ştiam destule ca să întreb. La vremea aceea. Celelalte vise au urmat mai târziu, mai vii.

— Ce vise, cărturare? Întrebarea ei sună aproape ca o şoaptă.

— Am visat cina aceea de la castelul din Valenda. Am visat că plecam împreună la drum, aproape în compania aceloraşi oameni care ne însoţesc acum. Uneori Liss, Ferda şi Foix erau prezenţi, alteori erau alţii.

Privi în jos, îşi ridică privirea, mărturisi:

— Cei de la Templul din Valenda nu m-au trimis niciodată să vă fiu îndrumător. M-au trimis doar ca să vă transmit scuzele Înţeleptei Tovia şi ca să vă spun că avea să vă viziteze de îndată ce se va fi întors. V-am furat pelerinajul, Roina. Am crezut că zeul îmi poruncise astfel.

Ea deschise gura, dar fără să poată face nimic altceva decât să expire. Îşi luă un ton cât se poate de neutru, apucându-se cu mâinile de copăcelul pe care se sprijinea cu spatele, ca să-şi stăpânească tremurul.

— Continuă!

— M-am rugat. Am îndrumat grupul către Casilchas ca să îmi pot consulta superiorii. Mi-aţi vorbit. Visele au încetat. Superiorii mi-au sugerat să mă mobilizez cu adevărat pentru a vă deveni ghid spiritual, de vreme ce mersesem atât de departe şi vreau să vă spun că eu chiar am

încercat.

Ea îi făcu un semn cu mâna pentru a-i potoli îngrijorarea, deşi nu era sigură că el putea să o vadă în lumina aceea crepusculară. Aşadar, convingerile lui stranii în legătură cu înzestrările ei spirituale, pe care şi le manifestase de când erau în Casilchas, se iviseră dintr-o sursă mai directă decât vechile vorbe de clacă care circulau pe seama ei. Lumina focului începuse să se ridice din două gropi săpate în malul nisipos al râului, printre copacii răzleţi, sfidând cu vioiciune bezna care se lăsa. Focurile păreau… minuscule la poalele acelor munţi maiestuoşi. Colţii Bastardului, aşa era numit acel lanţ muntos, umblând vorba că în trecătorile cele înalte muşcau din trecători.

— Dar apoi visele au revenit, acum câteva nopţi. Altele. Sau mai bine zis, un altul, ce s-a repetat de trei ori. Un drum aproape ca acesta. Un ţinut aproape ca acesta.

Îşi flutură mânecile albe în umbra nopţii.

— Se făcea că sunt prins de o coloană de oameni, soldaţi roknari, eretici cvadrieni. Mă doboară de pe catâr. Mă…

Dy Cabon se opri brusc.

— Nu toate visele premonitorii se adeveresc. Sau nu se adeveresc în felul în care le percepi prima dată, spuse Ista cu prudenţă. Tulburarea lui era cât se poate de reală, era ea de părere, şi foarte profundă.

— Nu, aveau cum să se adeverească.

Deveni aproape nerăbdător.

— … căci m-au ucis în fiecare noapte într-un alt mod, cu cruzime.

Vorba i se domoli apoi, cuprins de îndoială.

— De fiecare dată începeau cu degetele cele mari, totuşi.

Şi când te gândeşti că ea şi Liss făcuseră haz de mahmureala lui… de după acele vise în care murea înecat, nu cumva asta visase? Nu era cu putinţă. O încercase şi ea pe pielea ei, cu mult timp în urmă, la curtea lui Ias.

— Trebuia să-mi fi spus asta! Mult mai devreme!

— N-au ce să caute roknari pe-aici, acum. Ar însemna să străbată două provincii ca să ajungă în locul ăsta.

Se simţea în glasul lui o încercare de a respinge întunericul cu forţa raţiunii.

— Acel vis aparţine cu siguranţă unui alt viitor, mai îndepărtat.

N-ai cum să lupţi împotriva tenebrelor cu raţiunea. Arma de care trebuie să te foloseşti e focul. De unde-i venise gândul acela?

— Sau niciunui viitor. Unele vise nu sunt decât avertismente. Fii cu băgare de seamă la ce-ţi spun ele şi pericolul se risipeşte.

Vocea lui deveni pierită, în întuneric.

— Mă tem că i-am dezamăgit pe zei, iar asta îmi va fi pedeapsa.

— Nu, îl contrazise Ista cu răceală. Zeii sunt mult mai nemiloşi. Dacă se folosesc de tine în lucrarea lor, nu îţi acordă mai mult interes decât o face un pictor cu o pensulă învechită şi ruptă, ce trebuie aruncată şi înlocuită.

Ista avu o ezitare.

— Dacă te biciuiesc şi te mână în continuare, atunci poţi fi încredinţat că încă mai vor ceva de la tine. Ceva ce n-au obţinut deocamdată.

— Oh, făcu el cu acelaşi glas şovăielnic.

Ea strânse trunchiul copăcelului mai tare. Vroia să plece. Ar fi putut să părăsească acel drum? Le-ar fi luat mai mult să bată calea-ntoarsă la Vinyasca decât să meargă înainte. Ar fi fost ei în stare să o ia de-a dreptul prin acel râu ca să ajungă în câmpie? Îşi închipui cascade, încurcături periculoase, blocuri de stâncă peste care ar fi fost imposibil să treacă fie călare, fie pe jos. Oamenii ei ar fi crezut că nu-i în toate minţile de-ar fi insistat asupra unei asemenea rute nebuneşti. O apucă tremuratul.

— Ai dreptate în privinţa roknarilor, totuşi, zise ea. Ar putea pătrunde până încoace în sud, fără să fie văzuţi, spioni răzleţi, ori grupuri mici sub acoperire. Dar niciun alt pericol îndeajuns de mare care să dea gata escorta noastră bine înarmată, în orice caz. Chiar dacă Foix nu poate fi mobilizat.

— Adevărat, încuviinţă el.

Ista îşi muşcă buza, privind în jur ca să se

asigure că tânărul plecase pe câmp şi nu-i putea auzi.

— Dar în privinţa lui Foix, cărturare? Pentru o clipă, am văzut – era ca şi cum aş fi văzut cu ochii mei sufletul ursului. Era mult mai dezorientat şi mai degradat decât trupul animalului, zvârcolindu-se în agonia putreziciunii. Aşa va păţi şi Foix…?

— Primejdia care-l paşte pe el este reală, dar nu şi iminentă.

Vocea lui dy Cabon părea să fie mai încrezătoare pe acest teren nou, iar trupul lui mătăhălos, înveşmântat în alb se redresă.

— Ceea ce a căpătat el în mod fortuit, alţii oameni păcătoşi, cu minţi înguste sau disperaţi, caută de fapt înadins. Ca să prindă un demon şi să-l hrănească lent în schimbul ajutorului lui – asemenea oameni se preschimbă în vrăjitori. Pentru o vreme. Unii dintre ei pentru o vreme destul de îndelungată, dacă sunt vicleni sau prudenţi.

— În cazul ăsta, cine ajunge să conducă?

Dy Cabon îşi drese vocea.

— Aproape de fiecare dată, demonul. Până la urmă. Dar cu acest element primar tânăr, Foix ar fi stăpânul pentru început, dacă şi-ar da silinţa. Eu nu am de gând să discut asta cu el, ori să-i fac o asemenea sugestie, şi v-aş ruga să fiţi cu băgare de seamă şi dumneavoastră, Roina. Cu cât mai… întrepătrunşi devin unul cu celălalt… cu atât devin

mai greu de despărţit.

Apoi adăugă cu voce joasă:

— Dar de unde tot *vin?* Ce spărtură din iad îi scapă înapoi în lume în număr atât de mare deodată? Ordinul meu este menit să ţină în frâu această stare de lucruri subterane, la fel cum trupele din ordinele Fiului şi Fiicei combat pe lumină, cu săbii şi scuturi, un rău mult mai concret. Slujbaşii celui de-al cincilea zeu merg singuri prin întuneric, înarmaţi cu ascuţimea spiritului. Spunând acestea, dy Cabon scoase un suspin neajutorat. Mi-aş dori să am o armă mult mai bună în asemenea momente.

— Somnul ne va ascuţi mintea, trebuie să sperăm, spuse Ista. Poate că dimineaţa ne va fi un sfetnic ceva mai bun.

— Mă rog să fie aşa, Roina.

O conduse prin desiş înapoi la adăpostul ei. Ista se abţinu să-i ureze vise plăcute. Sau orice alt fel de vise.

Nerăbdătorul Ferda îi trezi pe toţi în zorii zilei, mai puţin pe frate-său. Numai atunci când micul dejun a fost gata, s-a lăsat pe vine lângă aşternut şi a atins cu grijă, pe umăr, silueta care dormea adânc. Liss, care trecea pe lângă Ista cărând o şa, se opri şi privi acea duioşie îngrijorată, iar buzele îi tremurară de nelinişte.

Nu pierdură prea mult timp cu masa, cu strânsul

taberei şi porniră din nou pe calea cea bolovănoasă, în serpentine. Munţii asimetrici le stăvileau înaintarea, dar Ferda conducea procesiunea cu viteză constantă, care totuşi înghiţea milele. Dimineaţa şi drumul rămâneau încet-încet în urma lor.

Toată suflarea era tăcută, mergând înainte, pierdută în cine ştie ce reflecţii grave. Ista nu-şi dădea seama ce anume îi displăcea mai mult, pacostea care căzuse pe capul lui Foix, sau visele lui dy Cabon.

Ursul-demon al lui Foix putea fi o neşansă, dacă deocamdată se întrevedea vreo şansă cât de mică. Visele lui dy Cabon erau avertismente clare, poate descurajante ca să le dai curs, însă prea periculoase pentru a fi ignorate.

Înlănţuirea aceea de lucruri nenaturale care începea să se învolbure în jurul Istei, o făcu să i se zbârlească părul de pe ceafă. Avu sentimentul neplăcut că pătrunsese într-un tipar pe care încă nu-l desluşise. *Da. O să ne întoarcem acasă pe la Maradi.*

Hotărârea luată în sinea ei nu-i aduse niciun fel de uşurare; încordarea rămase în continuare, ca o frânghie întinsă ce stă să plesnească. La fel ca apăsarea aceea ce o lăsase fără suflu şi care îi făcuse vânt pe poarta din spate a castelului şi pe drum la vale, în doliu de curte şi papuci de mătase, în acea dimineaţă la Valenda. *Trebuie să mă mişc.*

N-am voie să stau locului.

Dar unde? Şi de ce?

Ţinuturile muntoase de aici erau chiar mai secetoase decât cele de mai jos, din sud, în ciuda faptului că încă mai curgeau pâraie, umflate de zăpada care se topise pe versanţii de mai sus. Pinii cioturoşi creşteau din ce în ce mai piperniciţi şi mai risipiţi iar în schimb, erau tot mai des întâlnite albii de râu stâncoase, aproape lipsite de vegetaţie. Când ajunseră în vârful unui urcuş, dy Cabon aruncă o privire în urmă. Trase brusc de dârlogii asinului.

— Ce-i asta?

Ista se răsuci în şa. Imediat peste creasta îndepărtată pe care o lăsaseră în urmă, venea un călăreţ – ba nu, mai mulţi călăreţi.

Foix strigă:

— Ferda? Tu ai ochi mai buni.

Ferda întoarse calul şi scrută zarea în lumina orbitoare; soarele ardea din ce în ce mai tare, urcând la zenit.

— Oameni călare.

Se adumbri la faţă.

— Înarmaţi – văd cămăşi de zale – suliţe. Armurile sunt după modelul roknar… fir-ar dracii Bastar – pe toţi zeii! Alea-s blazoanele principatului din Jokona. Văd tocmai de-aici păsările albe pe fond verde.

Oricât ar fi cercetat cu privirea, Ista nu vedea

mai mult de nişte pete verzi. Întrebă cu nelinişte în glas:

— Ce fac aici, pe meleagurile astea liniştite? Sunt gărzile vreunor negustori, conduc vreo caravană? Or fi emisari?

Ferda se ridică în scări, îşi lungi gâtul.

— Soldaţi. Toţi sunt soldaţi.

Aruncă o privire împrejur la compania lui micuţă şi îşi duse mâna la garda sabiei.

— Dar bine, la fel suntem şi noi.

— Ăă… Ferda? făcu Foix după o clipă. Tot mai vin.

Ista îi văzu buzele mişcându-i-se în timp ce număra. Rând pe rând, înaintând călare câte doi sau trei în şir, intruşii se revărsau peste buza dealului. Socoteala pe care o ţinea Ista trecuse de treizeci, când dy Cabon, care se albise la faţă precum slănina, îşi făcu semnul divin şi se uită la ea. Fu nevoit să tuşească ca să-şi poată găsi cuvintele. Vorbele păreau să i se agaţe de buzele uscate.

— Roina? Nu cred că vrem să-i întâlnim pe oamenii ăştia.

— Sunt sigură de asta, cărturare. Începuse să-i bată şi ei inima.

Cei din fruntea coloanei îi văzuseră la rândul lor. Oamenii gesticulau înspre ei şi strigau.

Ferda îşi lăsă braţul în jos şi strigă înapoi la cei din compania lui.

— Mergeţi înainte!

Porni în fruntea lor, conducându-i cu paşi mici şi repezi. Asinii de povară se împotriviră să fie târâţi cu acea viteză şi îi încetiniră pe cei care îi aveau în grijă. Catârul lui dy Cabon, care era mai inimos, s-a descurcat mai bine pentru început, dar începu să pufnească la fiecare sforţare pe care o făcea cu trupul cel mătăhălos ce i se legăna în şa. Tot aşa gemea şi dy Cabon. Când ajunseseră pe culmea următorului urcuş, după o jumătate de milă, văzură că trupa din Jokonan detaşase un escadron de vreo doisprezece călăreţi în faţă, care galopau cu intenţia clară de a ajunge din urmă alaiul Istei.

Acum era o întrecere în toată regula, iar ei nu se simţeau în formă pentru aşa ceva. Puteau abandona asinii încărcaţi cu bagaje, dar ce se făceau cu dobitocul preotului? Nările acestuia erau umflate şi înroşite, iar părul alb i se umpluse de spume în dreptul gâtului, greabănului şi picioarelor din spate. În ciuda îndemnurilor strigate şi ale picioarelor pe care i le înfigea dy Cabon în coaste, nu vroia să meargă la galop, ci la un trap mărunt ce-i zguduia ciolanele sacerdotului. Îl scutura pe dy Cabon ca pe-o piftie; acesta se schimba la faţă din stacojiu în străveziu şi apoi iar se înroşea. Arăta de parcă mai avea un pic şi îşi vărsa şi duhul de atâta strădanie şi panică.

Dacă aceştia erau năvălitorii de care se temeau – şi cum oare, în numele celor cinci zei apăruseră de

la sud de ei, aşa, pe nepusă masă? — Ista ar fi putut să ceară să fie răscumpărată împreună cu oamenii Fiicei, însă preotul din ordinul celui de-al cincilea zeu ar fi fost tratat ca un eretic şi pângărit – ar fi început într-adevăr prin a-i tăia degetele cele groase de la mâini. Şi apoi limba, iar mai apoi organele genitale. După aceea, în funcţie de timpul şi ingeniozitatea lor, orice moarte oribilă pe care soldaţii Cvadrieni ar fi putut-o născoci, ori s-ar fi îndemnat unul pe altul să i-o sortească – spânzurătoarea, trasul în ţeapă, ceva poate şi mai rău. Trei nopţi la rând îşi visase moartea, spusese dy Cabon, în fiecare noapte altfel. Ista se întrebă ce moarte ar putea fi mai grotescă decât uciderea prin tragere în ţeapă.

Ţinutul acela nu le putea oferi un ascunziş. Copacii erau pitici şi chiar dacă vreunul din ei se înălţa deasupra câmpului vizual, nu era sigură că îl puteau cocoţa şi pe preotul care abia îşi mai trăgea sufletul. Rasa lui monahală, aşa murdară cum era, ar fi atras privirile ca un far, printre frunze. S-ar fi văzut de la o poştă prin tufişuri, la fel ca şi catârul lui. Dar atunci ajunseră în vârful unui alt urcuş, pentru scurtă vreme feriţi de ochiul hăitaşilor lor, iar în fundul văioagei care li se aşternea la picioare…

Ista trase o cravaşă pe crupa calului ei pentru a se apropia de Ferda şi ţipă:

— Preotul – nu trebuie să fie luat!

El aruncă o privire pe deasupra celor ce-l însoţeau şi dădu din cap aprobator.

— Să facem schimb de cai? strigă el, nehotărât.

— Nu-i destul de sigur, strigă la rândul ei. Arătă în faţa lor. Ascundeţi-l sub podeţul din vale!

Îşi domoli calul, lăsându-i pe ceilalţi să treacă, până ce dy Cabon apăru şi el căznindu-se să urce mai repede. Foix şi Liss îşi înfrânară caii împreună cu ea.

— Dy Cabon! strigă ea. Te-ai visat vreodată fiind scos dintr-un canal?

— Nu, doamnă! tremură el legănându-se.

— Ascunde-te în acela, atunci, până ce vor trece pe deasupra ta.

Foix – Foix era şi el într-o primejdie groaznică dacă ar fi fost luat captiv, în cazul în care Cvadrienii ar fi aflat de ordalia lui diabolică. L-ar fi putut la fel de bine lua drept vrăjitor şi l-ar fi ars de viu.

— Te-ai visat împreună cu Foix?

— Nu!

— Foix! poţi să rămâi cu el – să îl ajuţi? Rămâneţi pitiţi şi nu ieşiţi afară orice s-ar întâmpla!

Foix privi în grabă în jos la adăpostul pe care i-l arăta ea şi păru să-i înţeleagă planul imediat.

— Da, Roina!

Se opriră în scrâşnet de copite deasupra podeţului tubular de peste apă. Pârâiaşul de aici nu

îl umplea până sus, deşi era incomod şi înghesuit să te pitulezi pe vine în acel loc, mai ales pentru corpolentul dy Cabon care dârdâia din toate mădularele. Foix sări de pe cal, îi aruncă frâiele lui Perjar şi îl prinse pe preotul care gâfâia după ce căzuse pe jumătate de pe animalul lui.

— Înfășoară-te în asta şi ascunde-ţi sutana aia albă.

Foix îşi aruncă pelerina cenuşie în jurul lui dy Cabon, zorindu-l de pe drum. Unul dintre străjeri începu să tragă îndârjit după el catârul lui dy Cabon; uşurat de uriaşa lui povară, animalul începu să mărească din nou pasul. Galopul nu le-ar fi fost de ajuns, se gândi Ista.

— Aveţi grijă unul de altul! ţipă ea disperată. Cei doi se chinuiau să înainteze deja spre gura joasă a podeţului, iar ea nu-şi dădu seama dacă o auziseră sau nu.

Porniră din nou. Mai era cineva care nu trebuia să cadă în mâna răcanilor acelora nemiloşi, medită ea.

— Liss! strigă ea.

Fata se apropie. Calul Istei era lac de sudoare, suflând greu; murgul lui Liss mergea cu uşurinţă la galop în continuare.

— Ia-o înainte…

— Roina, n-am să vă las…

— Ascultă, prostuţo! Mergi înainte şi dă de veste oricui îţi iese în cale, vin năvălitori jokonieni.

Ridică ţara în picioare! Caută ajutoare şi trimite-le încoace!

Fata făcu feţe-feţe, înţelegând.

— Da, Roina!

— Aleargă ca vântul! Nu te uita în urmă!

Cu chipul grav, Liss o salută şi se aplecă peste grumazul calului ei. Animalul luă distanţă. Cele trei sau patru mile pe care le parcurseseră până atunci fuseseră în mod vădit doar o încălzire pentru el. Din când în când, murgul îi depăşea pe ceilalţi cai din cortegiu şi se avânta tot mai mult înainte.

Aşa, zboară, fetiţo. Nici măcar nu eşti nevoită să îi depăşeşti pe jokonieni, de vreme ce eşti în avans faţă de noi…

În timp ce se apropiau de următorul urcuş, unde drumul făcea o cotitură, Ista privi înapoi. Nu se vedea nici urmă de preot ori de Foix. Primii călăreţi jokonieni veneau la galop peste podeţul cu pricina, fără să se oprească ori să se uite în jos, încordaţi asupra prăzii din faţa lor. Ista simţi că apăsarea din piept o mai lasă un pic, deşi încă mai gâfâia.

În cele din urmă, cu toată vâltoarea în care i se învârtea mintea, începu să-şi vină în simţiri. Dacă era luată captivă, trebuia să-şi ascundă în continuare identitatea? Ce valoare ar putea avea pentru ei o femeie insignifiantă, o vară a bogatului provincar de Baocia? Era statutul Serei dy Ajelo suficient pentru a câştiga şi siguranţa oamenilor

ei? Însă roina văduvă moştenitoare a Chalionului, mama Roinei Iselle în persoană, era un trofeu mult prea ispititor ca să fie lăsat să încapă în ghearele lacome ale unei bande de mercenari jokonieni. Aruncă o privire împrejur la însoţitorii ei, pe chipul cărora se citea încrâncenarea. *Nu vreau ca aceşti tineri credincioşi să-şi dea viaţa pentru mine. Nu vreau să mai moară nimeni pentru mine, niciodată.*

Ferda veni în goană alături de ea şi arătă înapoi.

— Roina, trebuie să dăm drumul asinilor!

Ea dădu din cap în semn că a înţeles şi respiră adânc. O dureau pulpele de atâta cât strânsese coastele calului.

— Desagii lui dy Cabon – trebuie să ne descotorosim de ei – să-i ascundem – toate cărţile şi hârţoagele lui au să-l dea de gol, ar putea să se întoarcă din drum şi să scotocească! Şi pe ale mele la fel, am scrisori pe numele meu adevărat…

El făcu o grimasă, înţelegând situaţia; se ridică în scări şi rămase în urmă. Ea se răsuci în şa ca să scotocească în dosul şeii, pe crupa calului, unde-i erau prinşi desagii. Din fericire, Liss îi legase cu un rost; nodurile puternice se desfăcură când trase de ele. Ferda se apropie din nou la galop în dreptul ei, acum că luase cele două traiste grele ale preotului la oblâncul şeii sale. Ea privi înapoi. Catârii uşuraţi de bagaje şi dobitoaca cea albă a lui dy Cabon rămăseseră în urmă, poticnindu-se într-un povârniş, plecând hai-hui din drum, din fericire.

Se apropiau de un pod peste un râu repede. Ferda ridică un braţ ca să-i ceară şi desagii ei pe care îi şi înşfăcă. Îşi înghionti calul la deal, deasupra podului şi aruncă cu putere prima pereche de desagi, apoi pe cealaltă, peste balustrada de piatră care stătea să se prăbuşească, într-o parte a şuvoiului care curgea sub ei. Sacii fură duşi de ape, lovindu-se de stânci, cufundându-se încet şi pierind din vedere. Ista se gândi cu părere de rău la cărţile preotului şi la pungile lor cu bani – dar nu şi la corespondenţa incriminatoare şi la alte indicii ale identităţii sale.

Această măsură de precauţie le apropie şi mai mult sorocul impactului cu căpeteniile jokoniene. Ista îşi propti şi mai tare picioarele în scări şi nu se mai gândi la nimic altceva decât cum să-şi îmboldească calul cel stors de vlagă, către următorul urcuş. Poate că dacă s-ar fi abătut din drum ca să prindă asinii lor de povară, hăituitorii ar mai fi rămas un pic de căruţă. *Unii din ei.* Inamicul avea o mulţime de oameni de care se putea lipsi, din câte se părea. Apucase să arunce o ocheadă la capul coloanei acestora; nu-i văzuse însă şi coada.

Era limpede *ce* erau acei oameni. Ambele tabere făcuseră generaţii la rând astfel de jocuri malefice care presupuneau incursiuni şi represalii peste graniţe, acele graniţe pe care Cvinterienii chalionezi le împingeau acum încet-încet înapoi

înspre miazănoapte. În regiunile disputate, oamenii erau crescuţi aşteptându-se la raiduri ale năvălitorilor timp de o viaţă, ca şi cum asta era vreun soi de meserie. Uneori jocul se ducea după reguli de etichetă elaborate, cu aranjamente de felul tranzacţiilor în vederea răscumpărărilor, amestecate cu bizare împrejurări în care-şi demonstrau onoarea. Alte ori nu era niciun fel de regulă şi nu era nici de joacă, iar onoarea se pierdea în ororile sângeroase ale măcelurilor şi ale ţipetelor.

Cât de disperaţi le erau hăitaşii? Păreau să fi picat din cer. Se aflau la distanţă de o provincie şi jumătate de hotarele Jokonei, năvălind pe un drum pierdut, de munte. Să fi fost trupe proaspete, care încercuiau pentru atac vreo ţintă, ori unele obosite, care se retrăgeau spre casă? Dacă purtau livrelele prinţului, cel puţin nu erau o bandă întâmplătoare de pui de bandiţi, care ieşiseră la prădat ce le pica în gheară, ci oameni care se supuneau unei discipline militare, plecaţi într-o misiune mai cuprinzătoare. Probabil.

În vârful următorului urcuş, de pe calul ei împiedicat, Istei i se înfăţişă o panoramă largă înainte. Murgul lui Liss se vedea hăt, în depărtare, mâncând pământul.

Ista simţi că-i stă inima-n loc. De pe drumul care se povârnea pe coasta acoperită cu arbuşti, se năpusti o altă mână de călăreţi jokonieni asupra lui

Liss. Un grup de cavalerie trimis în recunoaştere, trimis înaintea forţei principale, evident. Ista încercă să măsoare din ochi unghiuri, distanţe, viteze de înaintare. Jokonienii se lăsau la vale ca şi cum ar fi vrut să o smulgă pe Liss de pe drum, aşa cum înşfacă un şoim o veveriţă de pe o creangă. Liss nu-i văzuse deocamdată, nu o putea auzi nici pe Ista de-ar fi strigat după ea ca să o avertizeze. Ferda se ridică în scări, cu o privire de groază neputincioasă; îşi biciui calul care făcea sforţări peste puterile lui, dar nu putu să-l facă să înainteze şi mai repede.

Mai aproape, tot mai aproape veneau invadatorii – Liss privi într-o parte în cele din urmă, îi văzu. Cu siguranţă că până şi neînfricatul ei cal ajunsese la capătul puterilor... Trecu ca din praştie pe lângă căpetenii. O arbaletă luci, o săgeată porni prin văzduh. Ferda ţipă chinuit, dar proiectilul lansat de la o distanţă prea mare şi de pe spinarea unui cal care sălta în galop, nu-şi nimeri ţinta.

Patrula ajunse pe drum. Ofiţerul gesticula. Doi dintre călăreţi se desprinseră de grup şi porniră pe urmele lui Liss. Restul îşi întoarseră caii şi se adunară aşezându-se de-a latul drumului. În aşteptare.

Ferda înjură, privi înapoi, privi înainte, scrâşnind din dinţi; îşi aruncă pe spate mantia şi îşi duse mâna la garda spadei. Aruncă o privire îngrijorată într-o parte, la Ista, încercând în mod

evident să şi-o imagineze în cazul în care compania lui ce se împuţina ar fi încercat să spargă noua blocadă ce se crease. Ista îi urmări privirea aruncată în urmă. Puhoiul de călăreţi veneau de peste culmea din spatele lor, părând să nu se mai termine.

Odată ce s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, lucrurile ar fi scăpat de sub control. Moartea ar fi cerut moarte.

— Ferda! strigă Ista. Din gură nu-i ieşi decât un croncănit. N-avem cum. Trebuie să ne oprim, să ne predăm condiţionat!

— Ba nu, Roina! Chipul i se strânse de suferinţă. Am jurat pe onoarea mea, nu! O să murim ca să vă apărăm!

— M-aţi apăra mai bine în viaţă cu ascuţimea minţii voastre şi control de sine, Ferda!

Numai că îşi lăsaseră cea mai iscusită minte şi omul cel mai stăpân pe el, în urmă, pe drum, într-un podeţ tubular. Ea trase adânc aer în piept, îşi învinse frica psihică, cu mult mai mare decât teroarea trupească pe care o simţea, şi se căzni să vorbească:

— Din ordinul meu! Trebuie să ne oprim!

Ferda îşi încleştă fălcile, dar adevărul era că nu prea mai aveau de ales. Grupul cel mare de jokonieni erau aproape în spatele lor, împingându-i înspre blocada care se crease de-a latul drumului. Ista vedea cum se ridicau cam o duzină de arbalete

printre călăreţii care aşteptau acum pe poziţii mai stabile.

Ferda îşi avântă o mână în aer.

— Ne oprim!

Caii osteniţi ai companiei lor se poticniră, înfrânaţi cu bruscheţe. Oamenii îşi aruncară pelerinele pe spate, căutându-şi armele.

— Nu scoateţi armele! mugi Ferda.

Unii răcniră de spaimă sau protestând. Alţii erau roşii la faţă, vărsând lacrimi de frustrare şi epuizare. Dar se supuseră. Ştiau şi ei regulile jocului, la fel ca şi Ista. Şi cu toţii ştiau cum fuseseră încălcate acestea.

Jokonienii, cu săbiile scoase, cu suliţele şi arcurile pregătite, îi împresurară din ambele părţi, încercuindu-i lent.

Capitolul 7

Ista se ridică în scări, se căzni să articuleze într-o roknară ruginită – Cer să fiu răscumpărată –. Apoi în ibraneză:

— Sunt Sera dy Ajelo, iar provincarul de Baocia mi-e protector! Mă pun zălog că va plăti preţul răscumpărării pentru mine şi pentru aceşti oameni din slujba mea! Pentru toţi!

Repetă apoi în roknară, pentru mai multă siguranţă: ~ Răscumpărare pentru toţi! ~

Un ofiţer ieşi din rândul oamenilor săi. Se deosebea de ceilalţi printr-o cămaşă de zale care arăta că era de rang mai înalt, prin decoraţii deosebite, placate cu aur bătute pe pielea harnaşamentului, a şeii şi a tecii sabiei, precum şi printr-o centură din mătase verde, lucrată cu fir de aur şi argint, înfăţişând pelicani în zbor, simboluri ale Jokonei. Avea părul creţ de culoarea bronzului, tipic pentru un roknar, împletit în zig-zaguri ce-i brăzdau scalpul, terminându-i-se într-o singură coadă. Îi numără din ochi pe chalionezi; pesemne băgase de seamă veşmintele şi emblemele Ordinului Fiicei cu o uşoară umbră de respect? Ista, care renegase în sinea ei rugăciunea în toate aceste săptămâni ale pelerinajului, cu

toate că îşi mişcase buzele mecanic, psalmodiind răspunsuri în cadrul slujbelor, se ruga acum cu toată inima ce bătea să-i spargă pieptul: *Crăiasă a noastră, în acest anotimp al puterii Tale depline, pogoară o mantie de protecţie asupra umililor Tăi credincioşi!*

Într-o ibraneză acceptabilă, ofiţerul strigă:

— Depuneţi armele!

Cu o ultimă ezitare dureroasă, Ferda îşi smuci în lături pelerina şi îşi scoase peste cap centura cu spada. Teaca şi sabia izbiră pământul cu un zdrăngănit puternic. La fel făcu şi cu cuţitul de la brâu. Oamenii din compania lui răspunseră ordinului cu o aversiune la fel de mare. O jumătate de duzină de arbalete şi tot atâtea suliţe fură aruncate mai cu grijă pe maldărul care creştea. Armăsarii lor înspumaţi, care suflau din greu, rămaseră liniştiţi în vreme ce Ferda şi oamenii lui erau siliţi să descalece şi să se aşeze pe pământ un pic mai deoparte, înconjuraţi de jokonieni care-i păzeau cu săbiile scoase şi arbaletele armate.

Unul din soldaţi apucă de hăţuri calul Istei şi îi făcu semn să coboare. Aproape că o lăsară picioarele când atinse pământul; îşi simţea genunchii tremurându-i ca piftia. Se smuci din mâna care se ridicase să o apuce, cu toate că îşi dădu aproape imediat seama că omul n-a vrut decât să o înşface de cot, ca nu cumva să cadă. Ofiţerul se apropie, schiţând un salut în direcţia ei,

poate ca să o liniştească.

— Nobilă chalioneză.

Era o întrebare pusă pe jumătate; veşmântul ei simplu nu prea îi susţinea pretinsul statut. El căuta din priviri, dar nu găsea nici urmă de giuvaeruri, inele, broşe.

— Ce cauţi pe-aici?

— *Eu* am tot dreptul să mă aflu aici, răspunse Ista ridicându-şi mândră bărbia. Iar voi mi-aţi întrerupt pelerinajul.

— Cvinteriană din cultul necuratului, începu el scuipând ritualic, într-o parte. Pentru ce te rogi, ia zi, femeie?

Ista ridică dintr-o sprânceană.

— Pentru linişte. Adăugă imediat: Iar mie să mi te adresezi cu „Sera”!

El pufni, dar păru convins, sau cel puţin deveni mai puţin curios. Vreo şase oameni începeau să scotocească prin desagi; cu un potop de cuvinte în roknară, prea repezi ca Ista să le poată urmări, se avântă printre ei şi îi îmbrânci înapoi.

Îşi dădu seama îndată de ce, în timp ce restul coloanei termina de urcat dealul, iar doi bărbaţi care cărau sacii cei verzi ai amploiaţilor regali, se grăbiră să o ia înainte, urmaţi de cei care erau evident ofiţeri superiori. Acum desagii fură traşi de pe cai şi jefuiţi într-o manieră mai organizată, cu un inventar succesiv. Funcţionarii se aflau acolo ca să se asigure că a cincea parte, care i se cuvenea

prinţului de Jokona, era socotită ca la carte. Unul din ei se preumbla, însemnând cu un stilet pe tăbliţa sa, caii şi harnaşamentele aferente. Era fără îndoială vorba de un soi de expediţie oficială şi nu de un act banditesc spontan.

Ofiţerul le dădu un raport superiorilor săi; Ista auzi cuvântul *Baocia* de două ori. Unul dintre cei care scotoceau prin desagi sări scoţând un strigăt de bucurie; Ista îşi închipui că o fi găsit vreo pungă cu bani, dar în loc de asta, omul flutură în aer hărţile lui Ferda. Dădu fuga la ofiţerii săi, strigând în roknară, ~ Priviţi, domnilor, priviţi! Hărţi ale Chalionului! Acum nu mai suntem pierduţi! ~

Ista clipi. Apoi începu să se uite în preajmă mai cu grijă.

Caii celor care îi ajunseseră din urmă erau tot la fel de înspumaţi şi de osteniţi ca şi ai lor, iar Ista, aducându-şi aminte de observaţiile făcute de Liss în privinţa cailor rămaşi de căruţă la acea cursă, se întrebă dacă ceata ei n-ar fi fost în stare să îi lase în urmă totuşi, de n-ar fi căzut în capcana patrulei care le blocase înaintarea. Bărbaţii arătau înfierbântaţi, epuizaţi, soioşi şi nebărbieriţi. Părul împletit după acele modele deosebite roknare le era în dezordine, ca şi cum nu şi-l mai îngrijiseră de zile în şir sau chiar de săptămâni. Cei de pe urmă arătau şi mai rău. Mulţi purtau bandaje, erau plini de vânătăi şi de răni, iar cei mai mulţi dintre ei duceau de hăţuri alţi cai, cu şeile goale, chiar şi

câte trei sau patru pe-o funie. Nu erau pradă de război, căci aproape toţi erau împodobiţi după tipicul harnaşamentelor roknare. Dar nu toţi. Şirul de animale de povară ce şchiopătau în urma lor era ciudat de restrâns.

Dacă animalele care duceau bagajele încheiau plutonul şi cum nu se vedea nici urmă de Foix sau de Dy Cabon printre prizonieri… Ista îşi îngădui un tremur de speranţă. Chiar dacă slujbaşii regali care însemnau în catastife numărul cailor, puneau şi oamenii la socoteală şi observaseră cele două şei goale, până când ar fi făcut ei cale-ntoarsă ca să cerceteze terenul, Foix l-ar fi luat de acolo pe preot şi şi-ar fi găsit un adăpost mai bun. Asta dacă Foix ar fi fost tot atât de iute de picior pe cât era de gură – dacă demonul din urs n-ar fi apucat să-i sucească minţile prea tare – şi dacă jokonienii nu i-ar fi ucis pur şi simplu şi nu le-ar fi lăsat cadavrele la marginea drumului…

Un lucru era sigur, Jokonienii aceştia nu aveau de gând să dea vreun atac secret. Se retrăgeau dintr-o înfrângere, din câte se părea, ori dintr-o victorie teribilă pentru care plătiseră scump. Fugeau spre nord, acasă. Ista se bucura pentru Chalion, însă devenea tot mai neliniştită pentru ea şi Ferda şi oamenii săi. Încordaţi, epuizaţi, oamenii aceia aflaţi la capătul puterilor şi care se făceau stăpâni pe libertatea lor deveneau pentru ei nişte duşmani primejdioşi. Ofiţerul se întoarse şi o

îndrumă să se aşeze la marginea drumului, în umbra pestriţă a unui copăcel pipernicit, o specie ciudată nordică cu frunze palmate, late. Din desagii lui Foix ieşi la iveală o pungă cu galbeni care îi înveseli pe funcţionarii princiari şi îi făcu pe ofiţeri să o privească cu ceva mai mult respect, sau măcar cu ceva mai multă chibzuială. Ajunseră să desfacă şi calabalâcul de pe asinii capturaţi. Ista întoarse capul într-o parte ca să nu fie nevoită să asiste la felul în care răcanii aceia se jucau cu hainele ei, făcând tot soiul de comentarii răguşite. Ofiţerul o chestionă mai în detaliu cu privire la legătura dintre ea şi Provincarul de Baocia, iar Ista începu să-i turuie despre arborele genealogic imaginar al Serei dy Ajelo. El părea nerăbdător să se asigure cum că bogatul provincar ar fi în stare să dea bani pentru răscumpărarea ei.

— Oh, da, zise Ista cu răceală. Mă aştept să vină personal pentru aşa ceva. *Cu zece mii de spadasini în spate, cu cinci mii de arcaşi şi cu cavaleria Mareşalului dy Palliar unde mai pui.* Îi veni în minte că, în cazul în care nu vroia ca oamenii să-şi dea viaţa pentru ea, procedase exact pe dos. Dar nu. Mai puteau fi şanse să scape, ori să fie eliberată în schimbul unei părticele din adevărata ei valoare, dacă rămânea incognito. Liss... O fi scăpat Liss? Deocamdată nu se ivise de-a lungul drumului niciun oştean care să o târască după el pe îndărătnica Liss şi nici vreun cal în şaua căruia

să fie aruncat trupul neînsufleţit al fetei.

Ofiţerii se luară la ceartă cercetând hărţile, în timp ce oamenii şi animalele se odihneau în micile porţiuni de umbră pe care le găseau, muştele roind în jurul lor. Ofiţerul care ştia ibraneză îi aduse apă într-o ploscă din piele destul de urât mirositoare; ea şovăi, îşi trecu limba peste buzele prăfuite şi crăpate, apoi bău. În cele din urmă fu urcată din nou pe calul ei, cu mâinile legate strâns de oblâncul şeii, iar calul fu la rândul lui legat laolaltă cu alţi câţiva, în urma şirului de animale de povară. Oamenii lui Ferda fură şi ei legaţi într-un şir asemănător, dar mult mai în faţă, flancaţi de mai mulţi soldaţi înarmaţi. Cercetaşii din avangardă au fost redispuşi în formaţie de luptă, iar convoiul se puse din nou în mişcare îndreptându-se către miazănoapte.

Ista privi în jur la tovarăşii ei prizonieri, legaţi de caii lor, aşa cum era şi ea. Erau în număr ciudat de mic, câteva duzini de femei şi bărbaţi costelivi şi niciun copil. O altă femeie mai în vârstă se apropie călare de ea, ţâşnind dintr-un alt şir de cai osteniţi. Veşmintele ei, deşi jigărite, erau lucrate fin şi împodobite cu accesorii minuţioase – evident nu era o femeie de rând, ci una a cărei familie putea oferi un preţ gras drept răscumpărare. Ista se aplecă înspre ea.

— De unde vin soldaţii ăştia? Lăsând la o parte Jokona.

— Din vreun infern roknar, bag seama, zise femeia.

— Nu, acolo vor ajunge, îi murmură Ista.

Un zâmbet amar îi ridică un colţ al gurii femeii; bun, înseamnă că şocul de a fi luată prizonieră nu o prostise. Sau cel puţin îşi revenise între timp.

— Pentru asta mă rog şi eu în fiece oră. M-au capturat în cetatea Rauma, din Ibra.

— În Ibra! Ista privi la stânga, către masivul muntos care se ridica în depărtare. Probabil că bătuseră în retragere peste munţi, din Ibra printr-o trecătoare puţin umblată şi se lăsaseră la vale prin Chalion ca să scurteze drumul de nord spre casă. Iar prigoana trebuie să fi fost aprigă de i-a împins la un asemenea truc disperat.

— Nu-i de mirare că par să fi picat din cer.

— Unde anume în Chalion ne aflăm?

— În provincia Tolnoxo. Invadatorii ăştia mai au de bătut mai bine de o sută de mile ca să ajungă în siguranţă, trebuie să străbată restul provinciei Tolnoxo şi tot Caribastos, până să ajungă la graniţa cu Jokona. Dacă or să poată.

Ista avu o ezitare, înainte să-şi ducă mai departe gândul.

— Trag nădejde că prezenţa lor aici nu mai e un secret. Cred că o parte din escorta mea a scăpat.

Privirea femeii se lumină pentru o clipă.

— Ce bine!

După un timp, adăugă.

— Au năvălit asupra cetăţii Rauma în zori, pe nepusă masă. A fost un asalt bine ticluit – cred că au trecut pe lângă vreo duzină de cetăţi mai bine fortificate de la hotar. Eu îmi adusesem fiicele la oraş ca să închinăm ofrande pe Altarul Fiicei, căci fiica cea mare era – mă rog zeiţei să mai fie încă – pe cale să se mărite. Jokonienii erau mai interesaţi să adune capturi decât să jefuiască şi să nimicească, pentru început. Nu s-au atins de restul templului, cu toate că i-au ameninţat cu sabia pe toţi cei găsiţi acolo. Dar apoi şi-au amânat retragerea ca să pună la pământ Turnul Bastardului şi să o chinuie pe biata preoteasă în atribuţiile căreia intra acea parte de templu.

Femeia făcu o grimasă.

— Au prins-o când încă era îmbrăcată în odăjdiile cele albe; nu era nicio şansă să poată fi ascunsă. I-au ucis bărbatul atunci când i-a sărit în apărare.

În cazul unei femei credincioase celui de-al cincilea zeu, cvadrienii începeau tot prin tăierea degetelor mari şi a limbii. Apoi urma violul, mai mult ca sigur prelungit şi cu perversiuni.

— I-au dat foc în turnul zeului ei, la sfârşit.

Femeia suspină.

— De-acum arderea părea aproape un act milostiv. Dar blasfemia aceasta i-a costat tot ceea ce câştigaseră, căci trupele marchizului din Rauma au venit peste ei când se aflau încă în oraş. Graţie

Fiului pentru braţul lui de fier! Nu le-a arătat îndurare, căci era frate pe jumătate cu preoteasa. I-a închinat acea victorie, bănuiesc, ca să-i aducă uşurare sufletului ei.

Ista scoase un şuier de compătimire printre dinţi.

— Fiicele mele au scăpat în devălmăşia aceea… Cred. Poate că Maica mi-a auzit rugăciunile, căci în groaza care mă cuprinsese, m-am oferit pe mine în schimbul lor. Dar am fost azvârlită în spinarea unui cal şi dusă de aceşti invadatori care au fost înfrânţi şi au bătut în retragere, pentru că şi-au dat seama după îmbrăcăminte şi bijuterii că le-aş putea aduce un câştig.

Femeia nu mai purta niciun fel de bijuterie acum, evident.

— Dată fiind lăcomia lor, faţă de mine au dovedit ceva respect, cu toate că s-au folosit de slujnica mea… în mod oribil. Cred că încă mai e în viaţă totuşi. Şi-au abandonat prizonierii de mai mică însemnătate în pustietate, căci îi îngreuiau la urcuş. Dacă au rămas împreună şi nu au intrat în panică, s-ar fi putut ajuta unii pe alţii ca să se salveze până acum. Nădăjduiesc… nădăjduiesc că i-au cărat pe răniţi.

Ista dădu din cap. Se întrebă ce punea oare la cale Prinţul Sordso de Jokona, de a permis – ba nu, a expediat – acel raid. Părea a fi mai degrabă o sondare de teren decât un prim val invadator.

Poate că intenţia a fost doar să pună pe jar nordul Ibrei, să ţină în loc trupele bătrânului rigă, pe poziţii amplu defensive şi astfel să le zădărnicească detaşarea în sprijinul Chalionului în campania de toamnă împotriva Vispingului? Dacă era aşa, strategia lor avusese un succes de scurtă durată. Cu toate că aceşti oameni ar fi putut să fie destinaţi sacrificiului chiar fără ştirea lor…

Cei care nu erau răniţi prea grav mergeau călare şi ei, alături de echipajul care purta bagajele. Cei cu răni severe, presupuse Ista, fuseseră lăsaţi de-a lungul drumului la mila îndoielnică a coloanei de victime recente. Unul din oameni îi atrase privirile Istei. Era un ofiţer bătrân, cu rang înalt judecând după îmbrăcămintea şi echipamentul său. Nu avea nici urmă de bandaj ori de rană vizibilă, dar mergea călare legat de şaua calului ca un prizonier, cu un chip vlăguit şi gemând, având părul despletit. Vorbele lui îmbălmăjite nu erau inteligibile nici în roknară, judecă Ista. Să fi suferit vreo lovitură la cap, poate? O supăra priveliştea lui jalnică, cu balele scurse, iar gemetele pe care le scotea o enervau la culme; se simţi uşurată în sinea ei atunci când echipajul cu bagaje şi-a schimbat ordinea, iar bărbatul acela a fost dus mai departe de ea.

La vreo câteva mile mai încolo, au dat peste oamenii care fuseseră trimişi pe urmele lui Liss; amândoi erau călare pe un cal împiedicat, trăgân-

du-l de hăţuri pe cel de-al doilea care şchiopăta. Fură întâmpinaţi cu nişte înjurături roknare foarte inventive şi cu scatoalce din partea comandantului care fierbea de mânie; ambii cai care nu mai erau buni de nimic au fost lăsaţi liberi şi înlocuiţi cu alţi doi din numeroşii cai de rezervă. Ista îşi disimulă un rânjet de satisfacţie. Mai consultară hărţile lui Ferda şi trimiseră alţi oameni în recunoaştere. Cohorta se urni din nou.

O oră mai târziu, ajunseră la cătunul unde Ista şi alaiul ei plănuiseră să cotească înspre răsărit şi să apuce pe calea spre Maradi. Sătucul era pustiu cu desăvârşire, nu se vedea nici ţipenie de om, nici picior de animal, în afară de câteva găini zburătăcite, pisici şi iepuri. *Liss a apucat să ajungă până aici, se pare,* se gândi Ista, mulţumită. Jokonienii răscoliră locul cu repeziciune, prăduind hrana şi nutreţul care le pică în mână, se luară la harţă dacă să-i dea foc sau nu, mai dezbătură din nou hărţile şi într-un sfârşit se grăbiră să ia drumul nordului, pe o porţiune anevoioasă. Încă mai ţineau cont de judecată şi disciplină, chiar dacă mai fără tragere de inimă, căci lăsară cătunul în picioare în urma lor, fără nicio dâră de fum care să se ridice deasupra sa, care s-ar fi văzut de la o poştă şi le-ar fi făcut simţită prezenţa în zonă. Soarele cobora pe după munţi.

Amurgul se lăsa când cohorta ajunse la cotul drumului care devenea de-acum mai lesne de

străbătut, însă primejdios de deschis, şi începu să urce pe un făgaş ce ar fi fost în orice alt anotimp o albie de râu secată. În mijlocul acesteia clipocea acum un pârâu. După vreo câteva mile, o luară înspre miazănoapte din nou, croindu-şi cale printre tufişuri către o zonă mai împădurită, unde ar fi găsit ascunziş. Ista se întrebă cât de zadarnică s-ar fi dovedit o încercare de camuflare – lăsaseră destule urme de copite, vegetaţie culcată la pământ şi bălegar în urma lor, după care până şi ea ar fi fost în stare să le ia urma.

Jokonienii îşi făcură tabără într-o vâlcea umbrită, aprinzând numai câteva focuri, lăsându-le şi pe acelea să ardă numai cât să-şi perpelească păsările furate. Dar a fost nevoie să le dea răgaz animalelor să mănânce nutreţul şi cerealele prăduite şi să-şi recapete puterile. Cele şase prizoniere au fost puse laolaltă, li s-au dat nişte scoarţe pe care să doarmă, nu mai rele decât cele pe care înşişi jokonienii le foloseau – probabil că erau aceleaşi. Nici mâncarea captivilor nu era mai rea decât ceea ce mâncau jokonienii. În orice caz, nu părea a fi pisică la grătar. Ista se gândi că poate dormea în aşternutul vreunui mort şi la ce vise avea să-i aducă acel culcuş.

Nu mi-ar strica un vis folositor. Nu era tocmai o rugăciune. Dar niciun vis profetic, ci câteva din cele obişnuite i se perindară prin minte în timp ce se foia de pe o parte pe alta, moţăind chinuit,

trezindu-se la auzul unor sunete ciudate, ori când una din celelalte femei începuse să suspine în scoarţele ei cu nişte gemete înăbuşite cam ciudate.

Unul din jokonienii răniţi muri peste noapte, aparent din cauza febrei pe care i-o pricinuiseră rănile. A fost îngropat în zori, în pripă şi fără niciun fel de ceremonial, însă Fratele în mila Lui nemărginită i-a primit la El sufletul, gândi Ista; sau cel puţin ea n-a simţit prezenţa niciunui strigoi neliniştit în timp ce trecea pe lângă mormântul jalnic săpat la suprafaţă. Şi fiul ei, Teidez, murise din cauza unei răni infectate. Aşteptă un moment în care niciun jokonian nu avea privirea îndreptată spre ea şi făcu pe ascuns semnul sacru cvadrian de binecuvântare înspre movila de deasupra gropii, în caz că i-ar fi putut aduce vreun dram de mângâiere băiatului aceluia mort pe pământ străin.

Convoiul nu a mai revenit pe drum, ci a înaintat către miazănoapte prin pustia montană. Inevitabil, mersul le-a fost mai anevoios, iar ea simţea cum cei care îi luaseră în captivitate deveneau tot mai încordaţi cu fiece oră care trecea.

Munţii de la stânga lor scădeau în înălţime; la un moment dat, înspre seară, au trecut graniţa nemarcată cu provincia Caribastos. Porţiunile sălbatice erau prezente acum doar pe alocuri, forţându-i să facă ocoluri largi şi pe ascuns prin jurul zidurilor cetăţilor şi satelor. Apele curgătoare erau din ce în ce mai răzleţe. Jokonienii poposiră

devreme ca să înnopteze pe malul unei gârle, şi ca să-şi odihnească animalele. Cum era o provincie chalioneză de la hotarul cu cele Cinci Principate, Caribastos era mai bine militarizată, având fortăreţele în stare mai bună, iar locuitorii gata oricând de luptă, căci starea de beligeranţă era endemică în acele locuri. Probabil că jokonienii aveau să încerce să taie de-a curmezişul acel ţinut, la adăpostul întunericului, încă trei zile de marş le mai trebuiau, estimă Ista.

Prizonierele care le puteau aduce bani au fost aşezate într-o parte, sub copaci, li s-a adus de mâncare şi au fost lăsate în pace. Până când ofiţerul care vorbea ibraneza, flancat de doi dintre superiorii săi, se apropie de ele în lumina apusului. Ţinea în mână nişte hârtii, cu o expresie încordată, bulversată. Se opri dinaintea Istei care şedea pe o buturugă, cu spatele la un copac. Ea nu spuse nimic, lăsându-l pe el să vorbească primul.

— Complimente, *Sera.*

Titlul ei căpătă un accent straniu în gura lui. Fără vreun alt cuvânt, îi înmână acele hârtii.

Era o epistolă, pe jumătate terminată, boţită după ce fusese strânsă într-o desagă. Era scrisul lui Foix, apăsat şi pătrăţos. Ista îşi simţi stomacul strângându-i-se, chiar înainte de a citi forma de adresare. Era adresată Cancelarului dy Cazaril, din Cardegoss. După o înşiruire respectuoasă şi inconfundabilă a funcţiilor şi titlurilor înaltului

curtean, scrisoarea începea astfel:

„Stimatul meu Lord,

Îmi continui darea de seamă în măsura în care este posibil. Am lăsat în urmă oraşul Casilchas şi ne îndreptăm spre Vinyasca: urmează să se ţină o sărbătoare acolo mâine. M-am bucurat că am rupt legătura cu Casilchasul. Învăţatul dy Cabon nu are nici cea mai mică idee despre respectarea unei taine, nici discreţie. După ce a făcut tot soiul de gafe, jumătate din oraş a aflat cu siguranţă că Sera dy Ajelo este nimeni alta decât văduva roină şi a început să o curteze, ceea ce nu cred că i-a căzut tocmai bine la inimă. În urma unor observaţii suplimentare, ajung să vă dau dreptate; Roina Ista nu e nebună în sensul comun acceptat, cu toate că există unele momente în care mă face să mă simt ciudat şi cam prost, ca şi cum ar fi în stare să vadă sau să simtă sau să ştie lucruri necunoscute mie. Şi acum mai are perioade lungi de muţenie, pierdută undeva în gândurile ei triste. Nu ştiu de unde aveam eu impresia că femeile clevetesc. Aş fi mai uşurat dacă aş auzi-o vorbind mai mult. Cât despre faptul dacă pelerinajul domniei sale ar fi urmarea vreunui îndemn din partea zeilor, aşa cum vă temeaţi în urma lungilor rugăciuni pe care le-aţi închinat în Cardegoss, încă nu pot să mă pronunţ cu siguranţă. Dar dacă stau şi mă gândesc, am asistat la adevărate miracole în prezenţa dumitale

săptămâni la rând fără s-o ştiu, aşa că asta nu dovedeşte nimic.

Sărbătoarea Fiicei ar trebui să mă distragă de la grijile mele, aşa că ar fi binevenită. Am să-mi continui scrisoarea mâine."

Urmă data zilei următoare, iar scrisul îngrijit reluă firul relatării.

„Festivalul a decurs bine” – urmară două paragrafe de descriere amuzantă. *„Dy Cabon s-a dus să se îmbete criţă. El zice că face asta ca să scape de coşmaruri, dar eu sunt de părere ca nu face decât să şi le inducă în felul ăsta. Lui Ferda nu prea i-a convenit, dar preotul a avut de a face cu Roina Ista mai îndeaproape decât oricare dintre noi, aşa că probabil are şi nevoie să bea. La început l-am considerat un imbecil grăsan şi sperios, dar acum mă întreb dacă nu cumva imbecilul sunt chiar eu.*

Am să scriu mai multe pe tema asta la următorul nostru popas, care va fi într-un sătuc nemaipomenit din creierul munţilor, locul de baştină al unei sfinte. Şi eu mi-aş dori să mă trag dintr-un asemenea loc, dacă mi-ar sta în putinţă. Am să pot expedia această misivă în siguranţă de la casa Fiicei din Maradi, dacă o vom lua pe-acolo. Am să încerc să le sugerez celorlalţi asta. Nu sunt de părere că ar trebui să ne aventurăm mai departe în

partea de nord şi nu mi-a mai rămas nimic de citit."

Scrisoarea se întrerupea acolo, rămânând jumătate de pagină neumplută. Probabil că Foix fusese prea zdruncinat ca să mai adauge o relatare a episodului cu ursul înainte ca jokonienii să-i ajungă din urmă a doua zi.

Ista îşi ridică privirea. Unul din jokonieni, brunet şi mai tânăr, o privea cu un zâmbet încântat şi lacom. Cel mai în vârstă, mai mic la stat, care purta o bandulieră verde, încrustată cu mai mult aur şi pe care ea îl credea a fi comandantul expediţiei, ori în orice caz, cel mai important dintre ofiţerii supravieţuitori, se încruntă gânditor. Ista citi în ochii lui un respect de natură strategică, mult mai neliniştitor decât simpla lăcomie. Ofiţerul vorbitor de ibraneză avea o figură temătoare.

Ea mai făcu un ultim efort de a se agăţa de identitatea ei falsă, oricât de zadarnic părea. Ridică hârtia cu o mină indiferentă:

— Ce are a face asta cu mine?

Interpretul transmise mesajul.

— Într-adevăr, Roina.

O complimentă cu o plecăciune în stilul curtenesc roknar, descriind un cerc prin aer cu mâna dreaptă până la pământ, cu degetul cel mare ascuns în palmă: în parte ironic, în parte prudent.

Comandantul zise în roknară, ~ Aşadar, asta-i mama Roinei Iselle, căreia i s-a dus buhul de nebună, adevărat? ~

~ Aşa se pare, milord. ~

~ Mărinimia zeilor s-a pogorât asupră-ne, ~ zise cel brunet pe o voce care tremura de aţâţare. Făcu semnul cvadrian al binecuvântării, în patru puncte, atingându-şi fruntea, plexul, buricul şi inima, cu degetul cel mare îndoit cu grijă în interior. ~ Ne-a lovit norocul dintr-un foc, toate durerile noastre şi-au găsit răsplata şi iată-ne oameni căpătuiţi. ~

~ Credeam că o ţin încuiată într-un castel. Cum au putut fi atât de neglijenţi încât să o lase să umble slobodă pe coclauri în felul ăsta? ~ întrebă comandantul.

~ Gardianul ei n-avea cum să ştie dinainte că noi o să ne aflăm pe aici. Nici măcar *noi* n-am ştiut că o să avem drum pe aici, ~ făcu cel cu părul negru.

Comandantul se încruntă la scrisoare, deşi era limpede că nu era în stare să citească mai mult de o vorbă din trei fără ajutorul ofiţerului său. ~ Iscoada asta a cancelarului bate câmpii prea necuviincios la adresa zeilor. E o blasfemie. ~

Şi asta te îngrijorează. Bun, gândi Ista. Era greu să te gândeşti la Foix ca la un spion. Cu toate că puterea ei de a-i estima subtilitatea şi inteligenţa dăduse greş de data asta, având în vedere că nici el făcuse vreo aluzie la mandatul lui de a înştiinţa pe cineva în privinţa ei. Gândindu-se retrospectiv, găsea o noimă în toate astea, desigur. Dacă i-ar fi scris oricui altcuiva din lume în afară de Lordul dy Cazaril, ar fi jignit-o profund pe Ista, dar tot ce

mişca în Chalion era în grija cancelarului – iar datoria pe care o avea ea faţă de acest om era la fel de imensă ca marea nesfârşită.

Comandantul îşi drese glasul şi apoi continuă către Ista într-o ibraneză cu accent pronunţat:

— Vă credeţi atinsă de zei, regină nebună?

Imperturbabilă, Ista îşi permise un zâmbet abia schiţat, enigmatic.

— Dacă dumneata ai fi primit atingerea zeilor, nu ai mai avea nevoie să întrebi. Ai cunoaşte răspunsul.

El făcu un salt brusc înapoi, mijindu-şi ochii.

— Cvinteriană hulitoare!

Ea îl fixă cu cea mai impasibilă dintre privirile de care era în stare.

— Întreabă de zeul dumitale. Îţi promit ca ai să-L întâlneşti cât de curând. Amprenta Lui îţi este întipărită pe frunte, iar braţele Lui ţi se deschid pentru a te primi.

Cel brunet scoase un sunet intrigat, ofiţerul care vorbea ibraneza traduse remarca ei rece, o săgeată trasă la nimereală, din punctul ei de vedere. Deşi nu prea era nevoie să comunici cu zeii ca să faci o astfel de profeţie, dată fiind situaţia precară a năvălitorilor jokonieni. Comandantul strânse din buze şi mai tare, dar nu mai făcu nicio încercare de a-i adresa vreun cuvânt. Cel puţin părea să înţeleagă cu cât mai periculoasă ajunsese să le fie retragerea din cauza prezenţei ei aici, ca prizonier.

Evadarea lui Liss fusese un dezastru mai mare decât îşi imaginase el la început.

Femeile fură mutate lângă locul unde-şi stabilise tabăra comandantul şi alte două străji fură desemnate să le supravegheze – să o păzească pe Ista, fără îndoială.

Rămase în continuare o seară zbuciumată. Un ostaş jokonian fusese adus târâş şi biciuit pentru o nelegiuire comisă – cel mai probabil, încercase să dezerteze. Ofiţerii superiori se adunară la sfat – din când în când izbucnind în înjurături mânioase, pe un ton prea ridicat, pe care şi le înăbuşeau de îndată – întrebându-se dacă era mai bine să menţină convoiul laolaltă pentru a se apăra reciproc, ori să se împartă în grupuri mici şi să-şi termine astfel fuga către Jokona mai pe nesimţite.

N-avea să dureze prea mult până ce unii nu vor mai aştepta la ordin ca să rupă rândurile şi să-şi ia tălpăşiţa. Ista îşi petrecuse o parte a îndelungatei călătorii, până atunci, abătându-şi gândurile şi socotind numărul jokonienilor – ajunsese cu socoteala pe la vreo nouăzeci şi doi de oameni. Era interesant să fi numărat din nou a doua zi, când avea să se lumineze. Cu cât li se micşora compania, cu atât mai slabă ajungea apărarea jokonienilor. Cât mai avea să dureze până când şirul inamic s-ar fi divizat prin lipsa de la datorie?

Comandantul jokonian avea toate motivele, atât de ordin intern cât şi extern, să grăbească

înaintarea pe cât de repede posibil, iar Ista nu fu deloc surprinsă când a fost trezită în miez de noapte şi zorită să urce din nou pe cal. De data aceasta, totuşi, a fost mutată din caravana cu calabalâcuri şi dată chiar pe mâna ofiţerului care vorbea ibraneza. Doi alţi călăreţi îi flancau îndeaproape. Convoiul se pusese în mişcare prin beznă, în hopuri şi printre înjurături.

Ista se aşteptase în primă instanţă ca trupele provinciale din Tolnoxo să atace din spate, luându-se pe urmele evidente lăsate de ei, dar cu siguranţă că apucaseră să taie acea regiune cu mult timp în urmă. Cu fiecare oră ce trecea, sorţii li se schimbau: şansele de atac din spate scădeau în favoarea posibilităţii unei ambuscade frontale. Asta avea şi o noimă tactică – să-i lase pe jokonieni să-şi cheltuiască energia în timp ce se deplasau către un câmp de bătălie ales de inamicii lor.

Şi totuşi… să fi fost posibil ca Liss să ţină încă sub secret identitatea adevărată a Istei şi doar să anunţe autorităţile că o nobilă de rang neînsemnat plecată într-un pelerinaj, fusese răpită de aceşti fugari nepoftiţi? Ista şi-l imagină pe provincarul de Tolnoxo dându-se înapoi atât cât era necesar ca problema jokonienilor fugari să intre în atribuţiile provincarului de Caribastos. Dy Cabon şi Foix n-ar fi permis o asemenea abordare impasibilă a situaţiei, totuşi – or fi ajuns în siguranţă cei doi? Să fie încă rătăciţi prin munţi? Doborâţi ori distraşi de

demonul acela rudimentar care pusese stăpânire pe Foix, devenit brusc mai puternic prin forţă, inteligenţă şi voinţă în timp ce se înfrupta din isteţimea trupului său gazdă?

Ghidându-se după cine ştie ce rapoarte din partea cercetaşilor lor, jokonienii părăsiseră codrul răsfirat şi o luară pe drumul cufundat în întuneric, parcurgând câteva mile la trap iute. Se crăpa de ziuă când ajunseră la albia unei râu pe jumătate secat, copitele cailor scoţând un zgomot puternic peste prundişul şi nisipul din acea zonă. Daca vroiau să vorbească, oameni erau nevoiţi să se apropie mult unul de altul. Ista îşi umezi buzele uscate, îndreptându-şi spatele care o durea, atât cât era posibil, de vreme ce avea mâinile legate în faţă. I se lăsase o jumătate de lungime de funie de la încheieturile mâinilor legate între ele şi inelul şeii de care era legată funia, aşa că dacă îşi ridica mâinile şi se apleca un pic, abia putea să-şi atingă nasul. Trecuse mult prea mult timp de când fusese lăsată să bea, ori să mănânce, ori să-şi facă nevoile, iar interiorul pulpelor i se rosese de la şa încât devenise carne vie.

Şi dacă cumva cohorta reuşea să scape şi de eventuala ambuscadă, strecurându-se peste hotarul cu Jokona până la urmă? Fără îndoială că avea să fie dată în primire Prinţului Sordso, dusă la castelul acestuia, instalată cu tot confortul, ba nu, în lux chiar, cu doamne de companie… multe

doamne de companie vigilente. Oare evadase dintr-un castel doar ca să sfârşească prin a fi prizonieră într-un altul – ba mai rău de atât, să fie transformată într-o pârghie politică împotriva puţinilor oameni pe care îi iubea…?

Bezna se prefăcea în zori, umbrele în siluete care prindeau culoare, în timp ce bolta înstelată pălea în lumina crepusculară ce preceda zorile. O ceaţă prelungă plutea deasupra apei, curbându-se deasupra malurilor netezi, iar caii o tulburau în trecere ca pe o perdea lăptoasă. O faleză joasă, săpată în mal de cursul râului, se ridică la stânga lor, culorile roşiatice ale straturilor ei succesive abia începând să lucească.

O piatră plescăi în apa întunecată care curgea pe la poalele acelei faleze. Una din străjile care o flancau pe Ista îşi suci capul la auzul acelui zgomot apărut din senin.

Un şuier – o săgeată de arbaletă îi înflori în piept. Abia mai scoase un ţipăt slab când se prăbuşi pe prundiş. O clipă mai apoi, Ista simţi şocul morţii bărbatului ca un trăsnet care-i străbătu simţurile, năucind-o. Calul ei o rupse dintr-o dată la trap, apoi la galop. De jur împrejur oamenii începuseră să ţipe, să dea comenzi răcnite, să înjure. Strigăte de răspuns şi mai multe săgeţi începură să cadă în rafale de deasupra.

Pe toţi zeii, fie ca atacul să se termine iute! Ferda şi oamenii lui se aflau în cea mai mare

primejdie, în cazul în care jokonienilor le-ar fi căşunat să-şi ucidă dintr-un foc prizonierii cei mai periculoşi, înainte de a întoarce armele împotriva noului duşman. Moartea lovea iar şi iar, îi şfichiuia percepţiile interioare ca nişte limbi incandescente, chiar dacă simţurile externe i se învârtejeau într-un tumult de mişcare. Îşi smuci înainte şi-napoi încheieturile suferinde, cuprinsă de frustrare faţă de acele legături, însă nodurile erau legate strâns şi nu se slăbiseră în ciuda faptului că încercase să le forţeze cât mersese toată noaptea. Dacă şi-ar fi eliberat picioarele din scări şi s-ar fi opintit să sară într-o parte într-un efort nebun de a descăleca, ar fi însemnat să-şi frângă încheieturile mâinilor înainte să-şi rupă legăturile; apoi ar fi fost pur şi simplu târâtă de cal.

Un tunet de copite, de strigăte şi urlete se ridică din fruntea coloanei; o cavalerie se năpustise mugind, din josul văii râului, asupra avangardei jokoniene într-o încleştare şi-o ciocnire metalică. Caii nechezau, fornăiau şi se prăvăleau. Alte strigăte veniră din spate. Ofiţerul care o trăgea după el de funie îşi smulse frâiele atât de brutal încât calul acestuia se trase înapoi. Se holba de jur împrejur, cuprins de panică.

Comandantul veni la el în galop, ieşind din busculadă cu sabia scoasă, zbierând în roknară, făcând semne altora să îl urmeze. O înşfăcară pe Ista şi pe cel care o ţinea captivă şi rupseră

rândurile, ieşind într-o margine, căţărându-se pe malul jos din acea parte. Spadasinii din avangardă îşi croiră drum printre nişte luptători înarmaţi cu arbalete şi înveşmântaţi în livrele cenuşii necunoscute care alergau în direcţia unde se dădea lupta. Mâna aceea de jokonieni care o luaseră cu ei pe Ista, trecu ca săgeata pe lângă alţi călăreţi şi pătrunseră la galop în tufărişul care mărginea copacii de pe malul râului.

Ista, cu capul bubuind, cu privirea înceţoşată, avea imagini când înnegrite, când albe din pricina şocurilor răscolitoare ale morţilor; atâtea suflete înghesuite într-un singur loc şi timp, dezrădăcinate violent de trupurile lor. Se căznea să nu leşine şi să se prăbuşească – în viteza aceea, s-ar fi putut alege cu mâinile smulse. Nu se putea gândi la altceva decât la nedreptatea comisă asupra bietului soldat, biciuit de cu seară pentru că încercase să dezerteze, când până şi propriul lui comandant l-a părăsit *pe el* fără pic de ezitare…

Nu mai vedea nimic în afară de gâtul calului, încordat în faţa ochilor ei, cu urechile lăsate pe spate, precum şi pământul tare care-i sărea cu plesnet la picioare. Bietul ei cal speriat nu mai avea nevoie să fie tras de hăţuri, mâncând pământul laolaltă cu animalul de-alături, fiind pe punctul de a-i întrece pe ceilalţi, lăsându-i de căruţă pe gardieni. Calea cotea către dreapta, făcând un ocol larg. Încetiniră în cele din urmă în

vreme ce pătrunseră într-o zonă mai stâncoasă, presărată cu coline joase printre desişuri răsfirate care îi puteau ascunde acum de privirile oricăror hăitaşi. Dar mai venea cineva oare pe urmele lor?

Comandantul îşi luă în cele din urmă răgazul de a-şi băga înapoi sabia în teacă. Nu şi-o mânjise cu sânge, observă Ista. O luă înainte în fruntea grupului, ferindu-se şi ocolind bolovanii şi copacii. Ista avu bănuiala că n-avea nici gând să aleagă un traseu în afară de a înainta la nimereală, după cum îi dicta instinctul şi că avea în scurt timp să se afle şi el în mare încurcătură iarăşi. Oricum, probabil că era în stare să găsească nordul, şi cu atât de puţini oameni în urma lui pe care să-i ascundă, poate că nici nu avea nevoie să ştie mai mult. Pădurea se îndesea. Urcară un deluşor şi coborâră într-un defileu. Ista încercă să estimeze cam câte mile făcuseră din locul ambuscadei. Cinci sau şase, pe puţin.

Îşi calculă pericolul în care se afla, în timp ce caii îşi făceau loc încetişor printre pietrele unui pârâiaş, iar ea îşi recăpăta suflul din nou. Nu era cu mult mai rău decât înainte. Nu se temea că ar putea fi siluită ori supusă cu cruzime torturii, cu toate că urma să aibă parte fără îndoială de toate greutăţile pe care jokonienii le pricinuiseră în retragerea lor pripită. Aceşti ofiţeri pierduseră totul – oamenii, echipamentele, prada de război, onoarea, până şi calea. Însă numai de-ar fi putut să

i-o aducă pe Ista plocon lui, şi prinţul de Jokona le-ar fi iertat fiecare nenorocire suferită. Ea era nădejdea lor de izbăvire. N-aveau să o elibereze nici pentru bani, nici de-ar fi fost ameninţaţi, n-ar fi predat-o nici cu preţul vieţii lor. Aşa că n-avea cum să-şi afle sfârşitul de mâna lor, nu; dar moartea într-un accident sau drept urmare a unei proaste judecăţi, oh, da, foarte posibil. Nu prea vedea vreun avantaj în situaţia de acum.

Merseră şerpuit în josul defileului preţ de încă o milă. Râpa se adâncea tot mai mult, iar marginile deveneau tot mai abrupte, împădurite sau în surplombă, dar Ista dădu cu ochii în zare de o tentă galbenă înceţoşată. Făcură o cotitură ca să descopere că defileul se sfârşea brusc înspre un râu care curgea lucind, pe loc drept.

Flancat din ambele părţi, blocând singura cale de ieşire, stătea un călăreţ singuratic. Ista îşi simţi respiraţia îngheţându-i, sau poate că era un tremur de emoţie? Coastele calului, de culoarea mangalului, săltau din greu şi erau asudate, nările îi erau umflate şi roşii, dar bătea cu copita pe loc, mişcând nervos, cu muşchii încordaţi ca pentru a o lua din loc. În schimb, omul nu părea să respire greu deloc.

Părul lui de un roşu închis nu era împletit, ci tăiat scurt în stil chalionez şi dat după urechi în şuviţe încâlcite. O barbă scurtă îi acoperea obrazul. Purta o cămaşă din zale, platoşe din piele grea

care-i apărau antebraţele şi o tunică cenuşie din zale, încrustată toată cu aur. Tunica îi era stropită cu sânge. Ochii îi licăreau în vreme ce-şi calcula şansele: se îngustau, luceau.

Îşi trase sabia cu o mişcare amplă, în semn de salut. Mâna care ţinea strâns mânerul sabiei era murdară şi acoperită de sânge închegat. Doar pentru o clipă, cel mai cumplit rânjet macabru ce-i fusese dat vreodată Istei să vadă, luci pe chipul acelui om, mai ceva ca oţelul.

Îşi lovi calul în coaste cu călcâiele şi se năpusti înainte.

Capitolul 8

În faţa acestei hotărâri formidabile, istoviţii oşteni jokonieni avură un moment de şovăială cam îndelung. Călăreţul atacator trecu printre primii doi, înainte ca aceştia să apuce să-şi scoată săbiile pe jumătate din teacă şi îi făcu să se învârtă în loc din pricina spintecăturilor din care începuse să gâlgâie sângele chiar în clipa în care se năpustea asupra bărbatului care o târa după el pe Ista. Omul răcni şi se feri în lături, bâjbâind după arma sa; tăind aerul cu un şuierat şi un zbârnâit greu, lama grea a călăreţului trecu prin funia întinsă din faţă. Calul Istei, eliberat, se smuci înapoi.

Armăsarul cel sur se ridică în două copite chiar în dreptul ei. Lama sabiei ţâşni în sus, fu apoi cumva trecută în mâna stângă, nu mai puţin abilă decât dreapta, se roti sclipind şi se strecură printre mâinile Istei şi oblâncul şeii de care îi erau legate încheieturile. Abia găsi timp să-şi retragă pumnii încordaţi înainte ca lama ascuţită să zvâcnească în sus din nou, tăindu-i legăturile şi biciuind văzduhul pe lângă obrazul ei. Călăreţul îi aruncă un zâmbet sinistru peste umăr, la fel de tăios ca şi sabia pe care o mânuia, mugi şi îşi împinse lama oţelită înainte.

Cu un geamăt înfiorat de satisfacţie. Ista îşi descâlci încheieturile mâinilor din blestematele acelea de funii şi dădu să se aplece înainte ca să-şi apuce frâiele calului. Cel care o luase ostatică îşi roti calul la rândul său, izbindu-l pe al ei şi aproape dărâmând-o din şa, apoi înşfăcă înaintea ei hăţurile. Trase de căpăstrul calului ei.

— Pleacă, Pleacă! ţipă ea, lovindu-l peste braţul care o ţinea strâns.

Ţinându-şi cu stângăcie frâiele şi sabia în cealaltă mână, bărbatul îşi pierduse echilibrul, stând aplecat mult într-o parte; cuprinsă de groază, Ista îl apucă brusc de mânecă, într-un moment de inspiraţie, se înfipse bine în scări şi smulse cât de tare putu. Luat prin surprindere, ofiţerul jokonian se răsturnă din şa şi se prăbuşi cu zgomot peste prundişul de pe fundul pârâului.

Ea trăgea nădejde că armăsarul ei îl călcase în copite în timp ce sărea încoace şi-ncolo, dar nu putea fi sigură. Pietrele umede şi netede erau acoperite cu alge verzi, lunecoase sub călcătură. Animalul ei sufla din greu şi zvâcnea păşind împiedicat. Hăţurile îi atârnau pe jos de-acum, riscând să nimerească prinse sub copitele din faţă ale calului. Ea se aplecă peste oblâncul şeii, apucă, dar nu nimeri, apucă iar, le prinse, lăsând pielea plină de noroi să-i alunece printre degetele la fel de murdare şi se ridică dreaptă în şa, pentru prima oară după atâtea zile, stăpână pe mişcările ei.

Săbiile zăngăneau şi scrâşneau. Ista aruncă o privire sălbatică împrejur.

Unul din ostaşii rămaşi mai în urmă încerca să-l împingă pe atacatorul lor înapoi înspre ceilalţi, în vreme ce al doilea călăreţ căuta să-l prindă descoperit. Comandantul îşi îmboldi calul în învălmăşeală, dar mâna stângă, care i se încleştase greoi pe sabie, se lovi cu plesnet de braţul lui drept. Sângele începu să i se prelingă printre degete şi de-a lungul mânecii, făcându-i frâiele să alunece în strânsoarea pumnului. Un alt războinic jokonian care se ţinuse mai departe de cei trei călăreţi din fruntea grupului şi îşi scăpase pielea în felul ăsta în urma primului măcel, izbutise să îşi desprindă arbaleta din legăturile şeii şi o vântura înnebunit în vreme ce calul lui se ferea speriat şi fornăia. Ţinea strâns în dinţi o săgeată de arbaletă. Îşi scuipă proiectilul aducător de moarte în palmă, îl fixă în arc şi începu să-şi ridice arma ca să ţintească. Ţinta era în mişcare, însă raza de acţiune era destul de scurtă.

Ista nu era înarmată… îşi mână calul înainte, lovindu-l în coaste cu călcâiele cizmelor ei fără pinteni şi îl îndreptă la trap silit pe partea cealaltă a pârâiaşului. Calul goni în salturi peste apă şi nimeri pe mal într-un soi de galop mărunt; ea îl smuci de hăţuri făcându-l să se lovească carambo-lesc de armăsarul celui cu arbaleta. Bărbatul sudui în vreme ce coarda zbârnâi, iar proiectilul îşi rată

ţinta. Încercă să o lovească în cap cu arma grea, dar ea se eschivă.

Comandantul răcni în Roknară peste umăr la arbaletier:

~ Prinde femeia! Du-i-o Prinţului Sordso! ~

Lăsându-şi în urmă cei doi străjeri fără cai şi sângerând, îmboldindu-şi calul cu genunchii şi ridicându-se în şa ca să pregătească o lovitură puternică cu ambele mâini, călăreţul cel cărunt se aruncă înainte. Ultimul ordin al nefericitului comandant fu retezat ca din senin, odată cu capul acestuia. Ista avu o nălucire a trupului ce se prăbuşea, împroşcând sânge, cu calul fugind speriat de sub el şi flacăra orbitoare a unui suflet torturat, sfâşiat din învelişul lui trupesc, iar apoi un gând tulbure *„Acum crezi în profeţiile mele?”*

Iar apoi un altul şi mai tulbure: *Dar oare eu cred?*

Spada lucitoare şi calul cenuşiu se rotiră în loc fără răgaz ca să se năpustească asupra arbaletierului, care se împleticea acum înnebunit. Sabia trecu încă o dată din mâna dreaptă în mâna stângă, iar vârful căzu ca o lance. Impactul asupra calului şi spadasinului fu atroce şi perfect concentrat; vârful sabiei străpunse pieptul arbaletierului, trecând prin cămaşa de zale, răsturnându-l din şa şi târându-l pe crupa calului ca să-i ţintuiască trupul de un copac de dinapoia sa. Izbit cu putere, calul căzu şi apoi se ridică

anevoie, cu coastele umflate ca foalele, după care o rupse la goană. Pentru o clipă, sabia grea scăpă din mâna stăpânului ei ce semăna moarte împrejurul lui, însă acesta îşi întoarse brusc calul în loc, fanda ca să apuce mânerul şi o smulse cu iuţeală de unde rămăsese înfiptă. Jokonianul se prăbuşi fără suflare la pământ, udând cu sângele său rădăcinile copacului.

Ista fu cât pe ce să leşine din pricina torentului orbitor de suflete ce scoteau vaiere înnebunite de durere ca nişte vârtejuri ce o împresurau. Apucă strâns oblâncul şeii şi se sili să stea dreaptă, cu ochii larg deschişi ca pentru a nesocoti clarviziunea. Cele mai sângeroase imagini ce i se perindau acum pe dinaintea ochilor nu erau nici pe departe atât de înfiorătoare ca acele viziuni nedorite. Oare câţi muriseră...? Comandantul, arbaletierul... cei doi străjeri din ariergardă nu mai mişcau nici ei. Un cal şi-un călăreţ se pierduseră pe cine ştie unde, lăsând în urma lor o dâră de sânge. La gura defileului, ofiţerul-tălmaci se cocoţa pe un cal slobozit, abandonându-şi sabia în glodul roşu-verzui. Îl apucă de hăţuri şi îl struni la galop în josul râului, nemaiuitân-du-se în urmă. Fără să aibă vreo dificultate la respirat, cu vârful sabiei plecate picurând de sânge, călăreţul cel sur se încruntă în urma lui pentru o clipă, apoi se întoarse şi o cercetă preocupat pe Ista. Îşi îmboldi calul către ea.

— Milady, sunteţi bine?

— Sunt… rănită, gemu ea.

Nălucile acelea se estompau ca nişte pete negre care-ţi persistă pe retină după ce priveşti direct în lumina soarelui.

— Bun! Rânjetul îi apăru din nou fulgerător pe chip, să fi fost veselia pe care i-o provoca triumful – beţia luptei? Era vădit că raţiunea nu-i fusese ştirbită de teamă, dar nici nu părea a fi în toate minţile. Un om cu capul pe umeri n-ar fi atacat de unul singur şase soldaţi duşmani.

— Am văzut cum v-au răpit, continuă el. Ne-am împărţit în patru cete şi-am răscolit pădurea în căutarea dumitale; m-am gândit eu că o s-o luaţi pe drumul ăsta. Zicând acestea, îşi întoarse privirea către malul râpei după vreun semn de primejdie; îşi miji ochii satisfăcut, negăsind niciunul. Îşi şterse lama sabiei de tunica de zale mânjită, o ridică într-un salut scurt către ea şi apoi o băgă în teacă cu un plesnet mulţumit.

— Aş putea să ştiu şi eu cărei doamne am onoarea şi plăcerea de a mă adresa?

— Eu… Ista avu o ezitare. Sunt Sera dy Ajelo, verişoara provincarului de Baocia.

— Hm, făcu el cu o mină gravă. Eu sunt Porifors. Apoi aruncă o privire înspre buza prăpastiei. Trebuie să-mi găsesc oamenii.

Ista încercă să-şi dezmorţească mâinile. Abia dacă îndrăzni să-şi atingă încheieturile acoperite

cu răni şi cruste sângerânde şi roase de funii.

— Şi eu pe ai mei, însă am fost ţinută legată de nenorocitul ăsta de cal de pe la miezul nopţii. Fără răgaz, merinde sau apă, ceea ce la început părea a fi o cruzime, dar acum mi se pare un gest de bunăvoinţă. Dacă ai vrea să-ţi încununezi actul dumitale de eroism matinal, fii bun şi păzeşte-mi animalul şi decenţa cât timp îmi caut eu un tufiş. Aruncă şi ea o ochire suspicioasă în susul defileului. Sau vreun bolovan sau altceva de genul ăsta. Cu toate că nici calul meu nu prea cred să aibă mai mult chef decât mine să mai facă vreun pas.

— Ah, făcu el înseninându-se amuzat. Cum să nu, Sera?

Îşi smuci uşor bidiviul de luptă şi se întinse după hăţurile calului ei. Zâmbetul îi pieri la vederea articulaţiilor ei. Ea descălecă asemeni unui sac cu grăunţe răsturnat; o prinseră nişte mâini puternice care îi lăsară urme roşii mânjite pe tunică. O ţinu dreaptă o clipă ca să fie sigur că se poate ţine pe picioare.

Zâmbetul i se topi cu desăvârşire de pe chip măsurând-o din cap până-n picioare.

— E-o groază de sânge pe poalele rochiei dumitale.

Ea îi urmări privirea. Faldurile fustelor ei despicate erau împestriţate cu pete de sânge, uscat şi proaspăt, în dreptul genunchilor. Ultimul galop îi

zdrelise carnea, provocându-i plăgi adânci.

— Răni de la şa. Sunt vătămări banale, pe care nu mi le-a provocat nimeni.

El ridică din sprâncene.

— Ce numeşti dumneata răni grave atunci?

Ea se îndepărtă împleticindu-se pe lângă cadavrul comandantului decapitat.

— Asta.

El îşi plecă capul, aprobându-i punctul de vedere.

Ea trecu clătinându-se dincolo de trupurile căzute, şi o luă la deal ca să găsească nişte bolovani *cu* tufişuri. Când se întoarse îl găsi îngenunchiat lângă pârâiaş. El îi zâmbi şi îi întinse ceva pe o frunză; ea îi aruncă o căutătură bănuitoare şi, după un moment de năuceală, îşi dădu seama că era o bucată zdravănă de săpun de casă.

— *Oh,* suspină ea. Asta ca să nu izbucnească în lacrimi. Se lăsă în genunchi şi îşi spălă mâinile la un izvor care curgea printre bolovani, apoi, cu mai multă grijă, rănile de la încheieturi. Bău apoi din palmele făcute căuş, fără să se mai poată sătura.

El aşeză o legăturică înfăşurată în pânză pe o lespede plată, iar când o desfăcu, dădu la iveală un teanc de cârpe curate, tăiate pentru bandaje. Probabil că le scosese din tolba lui; jokonienii îşi isprăviseră propriile provizii de acel fel.

— Sera, mă tem că va trebui să vă cer să mai

mergeţi călare o bună bucată de drum. N-ar fi mai bine să vă curăţaţi şi să vă bandajaţi genunchii mai întâi?

— Oh. Ba da. Vă mulţumesc mult, domnule.

Se aşeză pe un colţ de stâncă, îşi scoase cizmele pentru prima dată în ultima vreme şi îşi sumeţi cu grijă poalele fustei care i se făcuseră una cu rănile acoperite de cruste, după ce se lipiseră şi se uscaseră acolo. El se învârti în jurul ei, cu palmele proaspăt spălate, desfăcute în încercarea de a o ajuta, dar îşi strânse pumnii văzând-o cum se încăpăţânează să se descurce singură. Veni rândul săpunului, dureros dar ogoitor. Şi revelator.

O zdrelitură adâncă sângerie din care supura un lichid galben.

— O să dureze o săptămână ca să se vindece astea, observă el.

— Pesemne că da.

Cum era un călăreţ trecut prin multe lupte, era neîndoios că-şi oblojise şi el multe răni provocate de şaua calului, aşa că verdictul lui era unul avizat. Mai zăbovi ceva timp cu privirea asupra ei de parcă ar fi vrut să se asigure că n-avea să i se întâmple nimic rău, îşi întinse degetele şi-şi scărpină obrazul, apoi se ridică şi se duse să cerceteze cadavrele pe toate părţile.

Le examină metodic, dar nu cu scopul de a le jefui, căci abia dacă învrednici cu atenţie inelele sau agrafele scumpe de la mantale sau pungile pe

care le dădură la iveală trupurile celor răpuşi. Orice hârtie pe care se întâmpla să o descopere, o analiza şi apoi o dosea în tunică după ce o împăturea cu grijă. Acest Porifors – sau dy Porifors; nu spusese dacă era vorba de numele lui cel mic sau cel de familie – era ofiţer, fără îndoială, şi chiar unul însemnat; vreun ostaş vasal al provincarului de Caribastos, sau în orice caz, antrenat ca un războinic adevărat. Din câte se părea, scrisoarea lui Foix fie rămăsese în urmă, la cei din coloana părăsită, fie se pierduse odată cu unul dintre fugari.

— Îmi puteţi spune, Sera, câţi erau la număr ceilalţi prizonieri din convoiul jokonian?

— Câţiva, zeii fie lăudaţi. Şase femei din Ibra şi şapte bărbaţi, pe care jokonienii i-au socotit destul de valoroşi încât să-i târâie după ei peste munţi. Şi doisprezece, ba nu, unsprezece gardieni din Ordinul Fiicei, care s-au angajat să mă însoţească în pelerinajul meu, capturaţi de coloana jokoniană acum… două zile. Numai două zile să fi trecut? Sper din tot sufletul ca unul din gardienii mei şi alţi câţiva din grupul meu să fi scăpat în Tolnoxo, acolo unde ne-au prins pentru prima dată.

— Şi dumneata erai singura doamnă din Chalion printre cei prinşi? El ridică din sprâncene, mirându-se din ce în ce mai tare.

Ea încuviinţă scurt din cap şi încercă să găsească ceva folositor de spus acestui ofiţer atent.

— Aceşti invadatori au năvălit sub stindardul Prinţului Sordso, căci aveau cu ei ofiţeri care însemnau pe răboj cea de-a cincea parte din capturi, cuvenită prinţului. Au venit prin Ibra şi au jefuit cetatea din Rauma din zonă, după care s-au retras prin trecătorile din munţi atunci când marchizul de Rauma i-a pus pe goană. Cel de colo, căruia i-ai luat gâtul – făcu ea un semn din cap înspre leşul a cărui vedere te întrista – era cel mai în vârstă, deşi nu cred că era comandant de la bun început. Ieri, de pildă, numărul lor se ridica cam la nouăzeci şi doi, deşi câţiva din ei or mai fi dezertat pe timpul nopţii, înainte să se împrăştie la repezeală din cauza ambuscadei voastre.

— Tolnoxo… El îşi scutură mâinile de praf, se ridică de lângă ultimul cadavru şi se duse să vadă în ce stadiu mai era ea cu oblojitul rănilor. Tocmai îşi înfăşura benzi de pânză în jurul celui de-al doilea genunchi căptuşit. Purtarea lui atent curtenitoare o făcea cumva să fie şi mai conştientă de faptul că era singură cu un străin.

— Nici nu-i de mirare. Vă aflaţi acum la nici treizeci de mile distanţă de graniţa cu Jokona. Coloana aceea a străbătut aproape o sută de mile în astea două zile.

— Au înaintat fără să-şi precupeţească eforturile. Cu frica-n sân. Ista se uită împrejur la acel tablou. Muşte verzi lucitoare începuseră să se se adune cu un zumzăit supărător în umbra umedă.

Dar nu le-a fost îndeajuns de frică să rămână acasă în primul rând, din nefericire.

El schiţă un zâmbet amar.

— Poate că data viitoare frica o să le fie un sfetnic mai bun. Se scărpină în barbă. Nu avea nuanţa aceea întunecat roşcată pe care o avea părul lui, ci mai deschisă, încărunțită din loc în loc. E prima dumitale luptă, Sera?

— Prima de felul acesta, da, zise ea terminând de bandajat şi făcând un nod strâns.

— Îţi mulţumesc că l-ai îmbrâncit pe individul ăla cu arbaleta. A fost la ţanc.

Cum, băgase de seamă şi asta? Pe toţi zeii! Îl crezuse prins întru totul în ceea ce făcea.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Văd că nu te pierzi cu firea.

— Ştiu.

Îşi ridică privirea la auzul remarcii lui grave, dar şi surprinse. Îi zise cu şovăială în glas:

— Dacă vei continua să fii prea amabil cu mine, o să mă apuce plânsul şi o să stric toată impresia pe care am lăsat-o.

El o privi oarecum perplex, apoi dădu din cap.

— Crudă femeie, să-mi interzică să fiu amabil! Fie şi-aşa! Trebuie să pornim însă acum, spre un loc mai sigur unde să ne putem odihni. Repejor şi cu grijă, căci am impresia că oamenii dumitale nu au fost singurii supravieţuitori rătăciţi de grup. Sper să-i întâlnim pe unii dintre ai mei, mai întâi.

Se încruntă, uitându-se în jur. Am să-i trimit înapoi ca să-i strângă pe ăştia şi caii lor.

Privi şi ea în treacăt la scena încremenită. Leşurile zăceau lăţite la pământ; niciunul din caii epuizaţi nu se îndepărtaseră prea mult. Viziunile acelea, care gemeau sinistru, dispăruseră cu totul – observă ea, fără să zică *slavă zeilor* – însă râpa încă mai părea să reverbereze de vaiere. Abia aştepta să scape de-acolo.

El o ajută să se ridice în picioare; ea îi mulţumi cu o înclinare din cap. Trupul părea să-i înţepenească cu fiece minut de odihnă. Încă puţin şi n-ar mai fi fost în stare să meargă în picioare *sau* călare. Sau să urce pe cal. Încercarea lui de a o ajuta să urce în scări eşuă când ea suspină convulsiv; văzând astea, o luă pur şi simplu de mijloc şi o ridică. Nu era o femeie înaltă, dar nici mlădie ca o trestie, cum era la optsprezece ani. Nu era drept – bărbatul acesta era cam de-o vârstă cu ea, însă vigoarea nu-i fusese ştirbită de trecerea anilor care-i încărunţiseră barba. Cu siguranţă că de vreme ce bătuse neîncetat meleagurile astea mlăştinoase, se menţinuse în formă. Se aruncă şi el în şa cu o uşurinţă uimitoare. Ista se gândi că superbul animal marmorat trebuie să fi fost din aceeaşi rasă cu murgul zvelt al lui Liss, musculos şi antrenat să reziste la goană.

El o luă înainte înspre albia râului, mergând în amonte. Ista văzu urmele copitelor calului lui în

prundişul şi nisipul de la marginea apei, coborând şi se linişti când observă că nu mai erau şi alte urme. După câteva minute bune de mers, urmele se întoarseră înspre – sau mai degrabă, dinspre – un pâlc de copaci care mărgineau malul râului. Cei doi merseră înainte de-a lungul apei curgătoare. Calul ostenit făcea paşi mici şi rigizi; numai prezenţa celuilalt cal îl mai făcea să continue, se gândi ea. *La fel ca pe mine.*

Îşi scrută salvatorul, odată ajunşi mai la lumină. La fel ca şi calul şi sabia, restul echipamentului lui erau de cea mai bună calitate, dar fără a fi împopoţonat cu podoabe de prost gust sau cu încrustaţii metalice. Nu era un amărât de ofiţer aşadar, ci unul care-şi lua rolul foarte în serios. Ca să supravieţuiască două decenii la frontiera asta, aşa cum arătau barba şi cutele brăzdate pe chipul lui, un bărbat trebuia să fie extrem de atent la tot ce făcea.

Chipul acela îi atrase privirea. Nu era chipul unui flăcău, proaspăt şi îmbujorat ca cel al lui Ferda sau Foix, nici chipul unui om în vârstă, ofilit ca cel al lui dy Ferrej, ci unul în deplinătatea puterii pe care vârsta matură o dă unui om. Perfect armonios, la apogeul vieţii. Palid însă, în ciuda vigorii evidente. Poate că iarna trecută fusese neobişnuit de aspră în Caribastos.

O primă impresie uluitoare, nu era unul şi acelaşi lucru cu dragostea la prima vedere. Cu

toate astea, era cu siguranţă o invitaţie la a medita pe tema asta.

Dar ce avea dragostea de a face cu ea la urma urmei? La optsprezece ani, fusese ridicată de Lordul dy Lutez la triumful scânteietor, facil şi înveninat al mariajului înalt cu Riga Ias. Acesta se topise în îndelungata, sumbra ceaţă a văduviei şi blestemului, care au căzut ca o năpastă asupra minţii şi inimii ei. Cea mai mare parte a existenţei ei fusese o pierdere înnegrită, iar şirul acelor ani nu avea să mai fie regăsit sau înlocuit vreodată. Nu se alesese nici cu traiul, nici cu învăţămintele pe care orice altă femeie de vârsta ei se presupune că le-ar fi tras din toate astea.

În ciuda idealismului necruţător care se crease în jurul virginităţii, fidelităţii şi celibatului – în ceea ce le privea pe femei – Ista cunoscuse o grămadă de femei de rang de la curtea lui Ias care îşi luaseră amanţi, în mod făţiş sau pe ascuns.

Ista nu avea decât o idee vagă despre cum procedau acestea. Asemenea situaţii de concubinaj nu aveau ce căuta la curtea modestă a Văduvei Provincare de la Valenda, se-nţelege; bătrâna doamnă nu arăta niciun fel de toleranţă pentru asemenea absurdităţi, şi nici nu ţinea astfel de persoane absurde în preajma sa, cu excepţia fiicei sale, Ista, care o luase razna şi era un motiv de ruşine pentru ea. În cele două călătorii la Cardegoss pe care le făcuse de la ruperea

blestemului, în alaiul Provincarei, o dată pentru încoronarea Isellei şi apoi pentru a o vizita pe micuţa Isara în toamna trecută, abia dacă trecuse printre curteni. Cu toate astea, avea impresia că nu dorinţă citise în ochii lor, ci pur şi simplu lăcomie. Îşi doreau favorurile roinei, nicidecum dragostea Istei. Nu că Ista ar fi simţit vreo urmă de dragoste. De fapt nu simţea absolut nimic, îşi dădu ea seama. Cu excepţia ultimelor trei zile de groază care o anesteziaseră, poate. Şi totuşi, până şi frica aceea păruse să rămână de partea cealaltă a unui val de sticlă, în mintea ei.

În orice caz – se uită ea pe furiş – era un bărbat a cărui vedere nu putea să te lase rece. Pentru încă un ceas, îşi mai putea permite să rămână modesta Ista dy Ajelo, care să viseze la o idilă cu un ofiţer chipeş. Odată călătoria terminată, visul avea să se spulbere.

— Sunteţi foarte tăcută, doamnă.

Ista îşi drese glasul.

— Eram cu mintea pe coclauri. M-a cam ajuns oboseala, cred. Încă nu ajunseseră la loc sigur, dar când aveau să o facă, îşi închipui că o să cadă buştean. Cred că şi dumneata ai fost în picioare toată noaptea, pregătind acea minunată primire.

El zâmbi la auzul vorbelor ei, dar spuse doar atât:

— Eu nu prea mai am nevoie de somn, în ultima vreme. O să mă odihnesc un pic la amiază.

Intensitatea privirii lui, începând iar să o studieze, o tulbura. Avea aerul că se uita la ea ca la o enigmă sau la o dilemă. Ea îşi feri privirea, încurcată, şi astfel fu prima care descoperi ceva plutind în josul cursului de apă.

— Un cadavru, făcu ea un semn cu capul înspre lucrul acela. E acelaşi râu pe unde-a venit la vale cohorta de jokonieni?

— Da, face un cot pe-aici…

Îşi îndemnă calul în apa tumultoasă, care urca până mai sus de burta animalului, se apleacă şi apucă trupul de un braţ ca să-l scoată pe nisipul de pe mal. Nu era îmbrăcat în straiele albastre ale Fiicei, observă cu uşurare Ista. Era un alt oştean tânăr, care acum nu mai avea să cunoască bătrâneţea.

Ofiţerul se încruntă privind în jos la el.

— Iscoada din fruntea coloanei, se pare. Îmi vine să-l las purtat de ape la vale ca să ajungă drept mesager în Jokona. Dar sunt convins că sunt alţii, mai limbuţi, care să ducă veştile. Întotdeauna scapă unii. Ăsta poate fi adunat odată cu restul.

Zicând acestea, abandonă trupul acela mustind de apă şi îşi îndemnă calul înainte cu un plescăit.

— Nu puteau s-o ia decât pe-aici, ca să evite şi fortăreaţa din Oby şi scutul castelului Porifors. Care a fost conceput de fapt cu faţa spre sud, nu spre nord. Ar fi putut mai bine să se împartă în două sau trei cete să se strecoare pe lângă noi; ar

fi pierdut o parte din oameni în felul ăsta, dar nu pe toţi. S-au lăsat ademeniţi de ruta cea mai scurtă.

— Şi cea mai sigură, de-ar fi ştiut că râul duce în Jokona. Păreau cam dezorientaţi. Nu cred că linia asta de retragere era inclusă în planul lor de la început.

Ochii lui luciră de satisfacţie.

— Fra... cel mai bun sfetnic al meu zicea că aşa ar sta lucrurile, într-o asemenea situaţie. Avea dreptate ca obicei. Din acelaşi motiv am întins tabăra pe marginea râului ăstuia azi-noapte şi am aşteptat în tihnă să ne pice singuri în gheară. Mă rog, mai puţin iscoadele noastre, care au isprăvit vreo câţiva cai ca să ne ţină la curent.

— Mai e mult de mers până la tabăra voastră? Cred că sărmanul meu cal mai are un pic şi îşi dă duhul.

Animalul ei părea să se împiedice din cinci în cinci paşi.

— E al meu personal şi n-aş vrea să-l ologesc şi mai rău.

— Da, aproape că le-am dat de urmă jokonienilor numai cu ajutorul cailor sfârşiţi pe care i-au lăsat de izbelişte în urma lor. Clătină din cap dur dezaprobator, în ciuda faptului că fusese greu încercat în acea dimineaţă, elegantul lui bidiviu părea să aibă parte de o îngrijire aleasă.

Un zâmbet abia perceptibil îi zbură pe chip.

— Haideţi odată să scutim de povară calul ăsta.

Veni lângă ea, lăsă dârlogii liberi pe greabănul calului, se întinse, o culese din şa şi şi-o aşeză în poală cu picioarele într-o parte; Ista îşi înăbuşi un scâncet nedemn de protest. El nu-şi continuă mişcarea surprinzătoare cu vreo încercare de a fura un sărut sau vreo altă familiaritate ruşinoasă, doar o încercui cu braţele ca să-şi poată apuca din nou hăţurile cu o mână şi pe cele ale calului ei cu cealaltă, trăgându-l în urma calului său. Lăsând-o să-şi petreacă braţele în jurul *lui* pentru a avea mai multă stabilitate. Ceea ce şi făcu. Cu mare prudenţă.

Forţa lui detaşată părea aproape şocantă de la o asemenea apropiere. Nu duhnea a sudoare stătută, aşa cum se aşteptase – n-avea niciun dubiu că ea mirosea mult mai urât în momentul ăsta. Sângele închegat, care-i păta livreaua cenuşie, nu prea avea miros, dar cu toate astea o răceală de moarte părea să plutească în jurul lui. Se odihni pe încheietura cotului lui, la distanţă de petele acelea umede, conştientizând cu acuitate greutatea coapselor ei peste ale lui. Nu se mai relaxase în braţele unui bărbat de… nici nu mai ţinea minte de când, dar nici acum nu o făcea. Amorţeala epuizării nu era totuna cu relaxarea.

Îşi aplecă faţa spre creştetul capului ei; avea senzaţia că îi adulmeca părul. O apucă un tremur uşor. Îi murmură pe un ton îngrijorat:

— Acuma să ştiţi că îi fac un bine calului şi-atâta tot.

Ea pufni uşor şi simţi că încordarea din trupul lui slăbeşte un pic, convins de râsul ei simulat. Era grozav să-şi imagineze că poate lăsa garda jos, chiar şi pentru o clipă. Să îşi imagineze că siguranţa era un dar pe care cineva i-l putea oferi. Şi de care se mai putea bucura timp de câteva momente; cu siguranţă că nu şi-ar fi ocupat braţul din dreptul sabiei cu ea în felul acesta, dacă nu s-ar fi aflat aproape în raza vizuală a taberei sale. Dar probabil că, atâta vreme cât ea se complăcea în postura aceasta, făcea şi el acelaşi lucru. Aşa că se lipi de el şi se lăsă legănată de mersul calului, moţăind.

Se auzi zgomotul unor copite de cai lovind prundişul, un strigăt; ştiu că se afla printre prieteni chiar înainte să se uite, căci simţi un alt fel de încordare în îmbrăţişarea lui plăcută. *Ţi s-a sfârşit visul. E timpul să te trezeşti.* Oftă.

— Milord! strigă un călăreţ.

Unul dintr-un grup de trei oameni în tunici argintii, după câte întrezărea ea printre gene, ce coborau în galop mărunt pe malul râului în lumina soarelui de dimineaţă. Soldaţii înveşmântaţi în zale îşi încetiniră galopul şi se adunară în jurul lor râzând.

— Aţi luat-o! continuă cel ce vorbea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

În glasul salvatorului se simţea amuzamentul şi poate şi un dram de îngâmfare.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că o să vă daţi seama.

Ista contemplă tabloul acela eroic pe care-l întruchipau în şaua calului cel marmorat; halal spectacol pentru oamenii nobilului acestuia. O să le iasă vorbe printre trupeţi la noapte, mai mult ca sigur. Şi iată cum îşi întreţinea un comandant aura de mister – ea nu-i purtă pică pentru că se înfăţişase înadins în felul acesta înaintea oamenilor săi, dacă o făcuse într-adevăr înadins. Iar dacă, bărbat fiind, se delectase strângând-o cavalereşte în braţe, profitând de faptul că era sfârşită, nu putea să-i poarte pică nici pentru asta.

Oamenii începură să-i facă într-o suflare un raport asupra ultimelor evenimente; despre ostaticii luaţi, despre zona care fusese asigurată, despre răniţii cărora li se dăduseră îngrijiri sau fuseseră transportaţi cu căruţele până la cel mai apropiat oraş, despre numărul morţilor.

— N-am isprăvit încă să-i prindem pe toţi cei care au scăpat atunci, le spuse comandantul. Cu toate că încep să mă îndoiesc de exactitatea avertismentelor din partea Lordului dy Tolnoxo. Se pare că avem numai nouăzeci de jokonieni de care să luăm seama, nu două sute, aşa cum pretindea el. O să mai găsiţi cinci morţi în josul râului. Unul pe care l-am tras afară din apă cu vreo 3 mile mai la

vale, cred că o fi căzut când i-am atacat prima dată. Alţi patru, aproape de gura râpei ăleia de la o milă şi ceva mai încolo, unde i-am prins încercând să o șteargă cu doamna pe care o vedeţi. Ia câţiva oameni şi adună-i şi pe ei şi caii lor cu tot cu harnaşamente şi puneţi-i la un loc cu ceilalţi ca să-i trecem pe o listă.

Aruncă frâiele calului Istei unuia dintre supuşi.

— Îngrijește-te cu mare atenţie de animalul ăsta – este al Serei aici de faţă. Adu-i apoi harnaşamentul la mine-n cort. Pune-i pe toţi cei care au fost implicaţi la salvarea ostatecilor din caravană să-mi facă o dare de seamă imediat. O să mă duc să văd ce se întâmplă cu răniţii şi prizonierii după amiază.

Ista îl chestionă şi ea plină de interes pe soldat:

— Erau nişte oameni din Ordinul Fiicei, luaţi prizonieri de jokonieni – sunt teferi?

— Da, am văzut câţiva din ei.

— Câţi? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu ştiu exact, milady – sunt câţiva în tabără, îşi însoţi spusele cu o smucitură din cap indicând zona din amonte.

— O să vă întâlniţi cu ei cât de curând şi o să aflaţi mărturiile lor în legătură cu cele petrecute dimineaţă, o linişti salvatorul ei. Îşi salută oamenii, iar aceştia se împrăştiară care încotro.

— Ai cui sunt soldaţii ăştia nemaipomeniţi? întrebă Ista.

— Ai mei, din fericire, răspunse el. Ah, scuzele mele; n-am apucat să mă prezint aşa cum trebuie cu toată graba aia. Arhys dy Lutez, Marchiz de Porifors, la ordinele dumitale, Sera. Castelul Porifors e vârful de lance al Chalionului la hotarul dintre Jokona şi Ibra, iar oamenii locului sunt lustrul acestei lănci. Graţie zeilor că povara asta s-a mai uşurat cât de cât, acum că Ibra ne-a devenit prietenă sub domnia Roinei Iselle.

Ista îngheţă în strânsoarea lui blândă.

— Dy Lutez? repetă ea îngrozită. Eşti cumva rudă cu...?

El înţepeni la rândul său; amabilitatea lui voioasă căpătă un iz de răceală. Dar tonul, devenit brusc studiat, rămase destins.

— Marele cancelar şi trădător, Arvol dy Lutez? Tatăl meu.

Nu era unul din cei doi moştenitori principali ai lui dy Lutez, fiii cancelarului din prima căsătorie, care l-au urmat la curte în vremurile Istei. Cei trei copii bastarzi recunoscuţi ai celebrului curtean fuseseră toţi fete, măritate cu oameni de rang şi cu putere financiară, în urmă cu mult timp. Dy Lutez rămăsese văduv de două ori până să-l cunoască Ista, cea de a doua soţie având deja zece ani de când murise. Acest Arhys nu putea decât să fie un fiu de la cea de a doua soţie, în cazul ăsta. Cea pe care dy Lutez, aflat în floarea vârstei, o lăsase singură pe domeniile ei, ca el să poată alerga în

voie după Ias, la curte sau pe câmpul de război, nestânjenit. Moştenitoarea unui nobil din nord, da, atât parcă îşi mai amintea Ista.

Vocea lui deveni mai aspră.

— Vă miră că fiul unui trădător este în stare să slujească Chalionul?

— Ba deloc.

Îşi întoarse privirea, urmărindu-i osatura feţei, atât de aproape de ochii ei. Poate că avea ceva din bărbia frumoasă şi nasul drept al mamei sale, dar energia aceea bărbătească impresionantă era în întregime a Lordului dy Lutez.

— A fost un mare om. Ai ceva din… înfăţişarea lui.

Vorbele ei stârniră uluiala pe chipul lui; întoarse capul să o privească de data aceasta într-un fel cu totul diferit, cu o curiozitate şi o nerăbdare pe care abia şi le putea stăpâni. Ea nu-şi dăduse seama cât de mascată este atitudinea lui, până nu lăsă să-i scape:

— Adevărat? L-aţi întâlnit vreodată? În carne şi oase?

— Dar ce? Tu nu?

— Nu cât să-mi amintesc. Mama avea un tablou de-al lui. Dar nu era reuşit. Se încruntă.

— Eram aproape de vârsta la care aş fi putut să fiu adus la curte când a… murit. Eram destul de mare. Dar… poate că a fost mai bine aşa.

Toată curiozitatea aceea dispăru, se retrase la

loc în vizuina ei secretă. Zâmbetul lui abia schiţat era oarecum stânjenit. Un bărbat în toată firea, la patruzeci de ani, prefăcându-se că nu dă doi bani pe durerea unuia de douăzeci. Ista îşi reconsideră convingerea cât priveşte insensibilitatea care pusese stăpânire pe ea, simţind acea străfulgerare a revelaţiei că i se răsuceşte în măruntaie ca un cuţit.

Ocoliră un cot al râului ca să descopere în curbura interioară a apei un tăpşan mărginit de o pădurice. Iarba era călcată în picioare şi împestriţată cu resturile unei tabere pe jumătate întinse, cu vetre de foc stins şi harnaşamente împrăştiate.

Un cal priponit între doi copaci, câţiva oameni care înşeuau alţi cai sau care legau sarsanale în cârca unor asini. Oameni care strângeau bagaje, oameni care stăteau pe iarbă, câţiva care dormeau pe pături sau direct pe pământul gol. Corturile câtorva ofiţeri fuseseră întinse la umbra unui crâng din capătul celălalt al pajiștii.

O mână de oameni se repeziră la dy Lutez de îndată ce dădură cu ochii de el, chiuind şi răcnind tot soiul de saluturi şi întrebări, bombardându-l cu veşti şi cerând ordine. O figură bine cunoscută în albastru alerga cu dificultate în urma lor.

— Ah! Ah! A scăpat! ţipă Ferda dy Gura plin de veselie. *Suntem* salvaţi!

Arăta de parcă fusese tăvălit prin praf şi tufişuri

ţepoase vreo milă, murdar, epuizat şi palid, dar teafăr: nici urmă de bandaje, de sânge, şchiopătând doar din pricina rănilor provocate de şaua calului şi doar cu câteva vânătăi. Ista răsuflă uşurată.

— Roina! strigă el. Slavă zeilor, fiecăruia în parte şi tuturor cinci la un loc! Fie lăudată Fiica Primăverii! Puteam să jur că v-au înşfăcat nenorociţii ăia de jokonieni până la urmă! I-am trimis pe toţi cei care mai erau în stare meargă călare, laolaltă cu oamenii marchizului de Porifors, în căutarea domniei voastre…

— Dar însoţitorii noştri, Ferda – e vreunul rănit?

Ista se forţa să stea dreaptă, sprijinindu-se cu o mână de braţul marchizului în timp ce Ferda îşi croia drum până la calul cel pag.

Îşi trecu mâna prin părul care-i stătea ţepos de sudoare.

— Unul a fost lovit în coapsă de o săgeată de arbaletă, trasă de oamenii marchizului, ghinion, unul şi-a rupt piciorul când i s-a prăbuşit calul peste el. I-am pus pe alţi doi să aibă grijă de ei, cât aşteptăm să isprăvească doftorii cu tovarăşii noştri cei mai grav răniţi. Restul sunt bine mersi. Şi eu la fel, acum, că nu mai sunt înnebunit de grijă pentru domnia ta.

Arhys dy Lutez rămăsese neclintit ca o stană de piatră lângă ea.

— Roina? repetă el ca un ecou. *Aceasta* este

Văduva Roina Ista?

Ferda se uită la el cu admiraţie:

— Păi cum, sire? Dacă domnia ta eşti salvatorul ei, o să-ţi sărut mâinile şi picioarele! Am crezut că-mi pierd minţile când am numărat femeile captive şi am descoperit lipsa ei.

Marchizul făcu ochii mari la Ista de-ai fi zis că aceasta s-ar fi prefăcut în oareşce creatură de legendă în faţa lui. *Poate că asta şi sunt.* Care din nenumăratele versiuni ale morţii tatălui său de mâna rigăi Ias o fi auzit-o? Pe care din minciuni o fi luat-o de bună?

— Îmi cer scuze, Marchize, spuse Ista cu o răceală pe care nu o simţea. Sera dy Ajelo era un pseudonim ales de dragul umilinţei pe care o presupunea pelerinajul meu, dar şi din motive de siguranţă mai apoi.

Nu că ar fi ţinut.

— Dar iată-mă scăpată mulţumită curajului dumitale; îndrăznesc să fiu din nou Ista dy Chalion.

— Mă rog, zise el după o clipă. Dy Tolnoxo nu s-a înşelat chiar în toate privinţele. Ce surpriză.

Se uită în sus la el scurt, printre gene. Purta din nou acea mască, acum, impenetrabilă. Marchizul o coborî cu grijă de pe cal în braţele întinse ale lui Ferda.

Capitolul 9

Ista se agăţă de cotul lui Ferda în timp ce o escorta peste pajiştea aceea strivită în picioare şi îi turuia o relatare exaltată despre bătălia din zori aşa cum o văzuse el din fruntea cohortei unde se aflase. Ea nu putea urmări nici măcar o frază din trei, cu toate că înţelesese că era îndrăgostit până peste urechi de calităţile de războinic ale lui Arhys dy Lutez. Privirea i se înceţoşa. Abia îşi mai putea ţine capul drept. *Ochii* îi zvâcneau, ca să nu mai vorbim despre picioare…

— Ferda, îl întrerupse ea cu blândeţe.

— Da, Roina?

— Vreau… o bucată de pâine şi un aşternut.

— Tabăra asta ordinară nu e un loc unde să vă puteţi odihni…

— Orice fel de pâine, orice aşternut.

— S-ar putea să vă găsesc nişte femei ca să vă slujească, dar nu sunt din cele cu care e domnia ta obişnuită…

— O să mă mulţumesc cu aşternutul tău.

— Roina, eu…

— Dacă nu-mi dai nişte scoarţe în care să mă culc, o să mă aşez pe pământ şi o să încep să plâng. Acum.

Ameninţarea asta, făcută pe un ton fără inflexiuni, păru să aibă efect în sfârşit; cel puţin îl determină să nu-şi mai facă tot felul de griji în privinţa lucrurilor pe care credea că trebuie să i le pună la dispoziţie şi care nu erau disponibile, aşa că îi dădu ceea ce ceruse. O conduse la corturile ofiţerilor de lângă pâlcul de copaci, alese unul aparent la întâmplare, îşi strecură capul înăuntru şi apoi o pofti. Era înăbuşitor şi cald şi mirosea a mucegai, a străini, a piei, cai şi unsoare pentru săbii şi zale. Era şi un aşternut acolo. Se aşeză pe el, aşa încălţată cum era, cu fustele pline de sânge, de-a valma.

Ferda se reîntoarse după câteva minute cu o bucată de pâine neagră. Ea ridică o mână şi făcu un gest vag; el îi îndesă în mâna strânsă o bucăţică. O mestecă pe jumătate adormită. Când se întorcea stăpânul cortului… avea cine să aibă de a face cu el. Ferda l-ar fi putut convinge că acel furtişag evident era o onoare pe care o putea preţui cu sfinţenie. Ista n-avea nicio îndoială în privinţa asta. Ferda putea face la fel. Era îngrijorată pentru Foix şi dy Cabon. Colindau oare tot pe jos prin sălbăticie? Liss scăpase cu siguranţă şi ajunsese la Maradi, dar ce mai făcuse după asta? S-or fi găsit unii pe alţii? Şi… şi…

Deschise cu greu pleoapele lipite şi privi în sus. Fascicule subţiri de lumină se strecurau prin pânza

ţesută grosolan a cortului, tremurate de briza uşoară care mişca frunzişul de deasupra capului. O durea fiecare părticică din trup ca după o bătaie zdravănă. O durea şi capul. Găsi o bucată de pâine pe jumătate molfăită pe jos, unde îi căzuse din mână. Să fie ora amiezii? Judecând după lumina scăzută şi presiunea din vezică, nu, era mai târziu. O voce temătoare de femeie şopti:

— Doamnă? V-aţi trezit?

Mormăi şi se rostogoli dând pânza cortului la o parte ca să descopere că Ferda, sau altcineva, îi găsise servitori până la urmă. Două femei cu înfăţişare aspră, care însoţeau tabăra şi o femeie îmbrăcată curat, în haina verde a Maicii, o tămăduitoare-acolit, aşteptau ca ea să se trezească. După câte se vedea, acolita fusese convocată din cel mai apropiat oraş de către un curier al marchizului. Femeile dovediră în scurt timp că aveau mai multe îndemânări practice decât întreaga cohortă de cucoane de familie bună de la Valenda care o năpăstuiseră în trecut cu serviciile lor pe Ista. Aproape jumătate din îmbrăcăminte îi fusese recuperată din prada de război de pe urma roknarilor, probabil de către Ferda sau unul din oamenii lui şi stătea aşezată într-un maldăr pe un alt aşternut. Cu apă de spălat din abundenţă, scobitori şi o pastă de dinţi astringentă din plante medicinale, cu leacuri şi bandaje noi, cu părul ei cel neascultător, bine periat şi împletit, cu

veşminte aproape curate – când ieşi şchiopătând din cort în lumina amurgului la braţul acolitei, Ista se simţi din nou, dacă nu ca o regină, măcar ca o femeie.

Era linişte în tabără, deşi nu era pustie; mici grupuri de bărbaţi veneau şi plecau cu diverse misiuni tainice legate de bătălia care avusese loc. Nimeni, se părea, nu mai dorea să o urce pe cal pe nepusă masă, ceea ce o scuti de o criză de isterie pentru care nici nu mai avea putere. Nu putea fi decât recunoscătoare. Câţiva oameni din garda ei, primeniţi, dar osteniţi, se adunaseră împrejurul focului lor de tabără în pădurice şi ceruseră ajutor din partea celor care însoţeau oastea marchizului. Fu poftită să ia loc pe un buştean răsturnat, cioplit în grabă în formă de scaun şi aşternut cu pături pliate. De pe acel tron improvizat, asistă pasivă la pregătirea cinei pentru însoţitorii ei. O trimise pe acolită să-şi ofere serviciile oricăruia din oamenii ei care mai avea încă răni de care nu se îngrijise nimeni; femeia se întoarse zeloasă în foarte scurt timp. Într-un târziu apăru şi Ferda. Şi el părea să fi tras un pui de somn, spre uşurarea Istei, deşi părea tot obosit.

În vreme ce mirosurile aromate se ridicau din foc, Arhys dy Lutez se apropie şi el, însoţit cam de o duzină de ofiţeri şi străji. Se apropie de ea şi îi făcu o plecăciune care n-ar fi fost deplasată la palatului unui nobil din Cardegoss. Se interesă cu

politeţe de felul în care fusese tratată, acceptând cam cu îndoială asigurările ei cu privire la serviciile excelente de care avusese parte.

— La Cardegoss, pe timpul verii, doamnele de la curte organizau frecvent ieşiri la iarbă verde în pădure şi se arătau dornice de deliciile astea rustice, îi spuse ea. Era chiar la modă să iei cina pe o pânză ţesută, aşternută la umbra unui astfel de crâng, pe o vreme la fel de frumoasă ca aceasta.

Tabloul era cam acelaşi, mai puţin răniţii şi echipamentele de război risipite peste tot care să-l întregească.

El zâmbi.

— Trag nădejde ca în curând să vă putem oferi ceva mai bun de atât. Eu am câteva chestiuni de care trebuie să mă ocup aici şi rapoarte de trimis lordului meu de Caribastos. Dar până mâine dimineaţă, vom avea drumul sigur şi curăţat de jokonieni răzleţiţi. Mi-ar face o deosebită plăcere şi onoare să acceptaţi ospitalitatea castelului Porifors până când vi se vor vindeca rănile şi oamenii vor fi întremaţi, iar apoi să vă ofer escortă până unde veţi dori să ajungeţi.

Ea îşi ţuguie buzele, analizând propunerea. Simţi privirea lui plină de solicitudine insistând asupra ei.

— Porifors e cea mai apropiată oază de linişte?

— E cel mai puternic fort. Mai sunt sate şi oraşe în apropiere, dar nu au ziduri aşa înalte şi nu sunt,

cinstit vorbind, decât nişte locaşuri umile. Încă o jumătate de zi de mers călare pentru domnia ta, doar atât, şi asta cu mici popasuri, vă dau cuvântul meu. Şi – pe buze îi înflori un zâmbet, o văpaie de şarm şi căldură – trebuie să vă mărturisesc că este căminul meu; aş fi încântat şi mândru să vi-l prezint.

Ista nu vru să se arate impresionată, cu toate că-şi simţea inima topindu-se ca ceara sub flacăra unei lumânări. Numai că acceptându-i compania ar fi însemnat inevitabil să discute cu el mai îndeaproape, ceea ce ar fi dus la… cine ştie ce. Ferda, observă ea, o privea plin de speranţă. Tânărul ofiţer-devot scoase un suspin de uşurare când o auzi:

— Vă mulţumesc, milord. O să ne prindă bine odihna şi refugiul.

După o clipă adăugă:

— Poate că cei din grupul nostru, de care ne-am pierdut, ne-ar putea găsi acolo, dacă mai zăbovim o vreme. Când îi veţi scrie lui Caribastos, n-aţi vrea să-l rugaţi să trimită vorbă că îi căutăm şi suntem îngrijoraţi, şi să îi zorească în caz că sunt găsiţi?

— Sigur că da, Roina.

Ferda îi şopti:

— Iar dacă vă ştiu la loc sigur, apoi aş putea să plec şi eu în căutarea lor.

— Poate, îi răspunse ea murmurând. Stai să ne vedem ajunşi mai întâi.

La invitaţia cea mai sinceră din partea lui Ferda, marchizul mai zăbovi la foc în timp ce soarele cobora la apus, iar însoţitorii armatei lui Porifors, cuprinşi de zel în prezenţa Istei, pregătiră o masă surprinzător de bogată. Ista habar n-avea că se putea coace pâine cu aromă de plante, usturoi şi ceapă, într-o tigaie deasupra focului. Arhys refuză orice fel de mâncare, spunând că luase masa deja, dar acceptă o cană cu vin îndoit cu apă, sau mai degrabă, nişte apă colorată cu câţiva stropi de vin.

Se retrase devreme, scuzându-se. Ista văzu licărirea lumânărilor la el în cort în timp ce scria ceva pe un soi de pupitru de campanie pe care slujitorii îl cărau după ei în asemenea incursiuni, primea liste cu numele răniţilor, morţilor şi celor capturaţi, trimitea ordine şi rapoarte şi răvaşe, purtate departe în noapte de călăreţi rapizi. Văzu cum unul din ofiţerii jokonieni, însărcinat cu inventarierea capturilor de război, era condus înăuntru pentru un lung interogatoriu. Când plecă şi ea la culcare în cortul ei de împrumut, eliberat acum de echipamentul posesorului şi presărat cu ierburi parfumate, cortul lui Arhys era tot luminat, ca un felinar în noaptea aceea lungă.

Plecarea le fu întârziată a doua zi dimineaţă din pricina unor treburi pe care le mai avea trupa lui Arhys şi a unor delegaţii din oraş, unde îi trimisese pe prizonierii jokonieni, ceea ce Ista văzu că îl

nemulţumea, însă în cele din urmă corturile fură strânse. Ei i se aduse un cal odihnit, din partea marchizului, un bălan jugănit, pe care fuseseră deja aşezate şaua şi celelalte lucruri care îi aparţineau ei. Observase că tânărul soldat care i l-a adus îl plimbase în jurul tăpşanului mai devreme, ca să se asigure că nu o să-şi arunce noua stăpână din şa. O stăpână obosită şi trecută de prima tinereţe. Ea ar fi preferat să i se aducă o scăriţă ca să încalece, dar se descurcă şi cu palmele tremurânde, făcute căuş, ale soldatului care o ajută să urce în şa.

— Sper că o să fie bun pentru domnia ta, Roina, spuse tânărul, plecându-şi capul. L-am ales cu mâna mea. Îi ducem lipsa maestrului nostru de călărie, de când a căzut la pat – stăpânul nostru încearcă să facă cât doi. Dar o să fie mai uşor când o să ne-ntoarcem la Porifors.

— Sunt convinsă.

Grupul lor se mări când începură toţi să se adune din valea râului şi apucară pe drumul prăfos de ţară. Erau patruzeci de călăreţi în livrelele cenuşii cu însemnele heraldice Porifors, în cămăşi de zale şi înarmaţi, înaintea Istei şi a trupei decimate conduse de Ferda. Urma apoi un cârd de asini încărcaţi cu provizii şi slujitori, apoi încă douăzeci de bărbaţi care formau ariergarda. Urmară o potecă, apoi ocoliră înspre miazănoapte pe un drum mai lat. Iscoadele veneau şi plecau

înainte şi pe flancuri, ca să schimbe rapoarte scurte, dar aparent liniştitoare, cu ofiţerii lui Arhys, mereu în alertă.

Merseră la pas uşor prin aerul cald al dimineţii. Într-un târziu, Arhys se eliberă de îndatoririle lui de comandant aşa încât să poată rămâne în urma convoiului şi să i se alăture.

O salută plin de voioşie, acum că micuţa lui armată se îndrepta în direcţia dorită.

— Roina, sper că aţi dormit bine şi că acest ultim drum e suportabil pentru domnia ta…

— Da, am să o scot la capăt. Cu toate că m-aş răscula dacă ar fi s-o luăm la galop.

El chicoti.

— Nimeni nu o să vă ceară aşa ceva, în cazul ăsta. O să facem un popas de odihnă la prânz şi o să ajungem la Porifors chiar la timp ca să luăm o cină mai bună decât ce v-am putut oferi aseară.

— Atunci o să avem o masă pe cinste. Abia aştept, se pomeni ea rostind aceste curtoazii ca pe nişte automatisme. Însă zâmbetul lui încordat îi sugera că îşi dorea mai mult decât un schimb de plezanterii.

— Simt nevoia să îmi cer scuze pentru că nu v-am recunoscut ieri, continuă el. Curierul de la Tolnoxo, care ne-a avertizat în privinţa coloanei, ne-a turnat o poveste ciudată cum că şi domnia ta ai fi printre cei răpiţi, dar toate rapoartele lui păreau deformate. Totuşi, când i-am văzut pe jo-

konieni prigonind o femeie, mi-a trecut prin minte că ar putea fi adevărat totuşi. Apoi pseudonimul dumitale m-a derutat din nou.

— Nu-mi datoraţi niciun fel de scuză. Eu am fost prea prudentă, după cum s-a şi dovedit.

— Ba deloc. Nu… mi-aş fi închipuit vreodată că am să vă întâlnesc. În carne şi oase.

— Trebuie să-ţi spun că mă bucur tare mult că ai făcut-o. Altfel m-aş fi trezit în cine ştie ce loc neplăcut din Jokona în dimineaţa asta.

El schiţă un zâmbet şi privi înspre Ferda, care mergea de cealaltă parte a Istei, asistând plin de mulţumire la toate politeţurile pe care şi le schimbau. Curiozitatea dădea o luptă grea cu groaza în sufletul Istei, dar înţelese aluzia şi îi făcu lui Ferda un semn să îi lase singuri.

— Bunul meu devot, lasă-ne un moment.

Cu o privire dezamăgită, îşi strânse frâiele calului şi rămase în urmă. Ea cu Arhys rămaseră mergând la pas unul lângă celălalt, un cal alb ca de perlă şi celălalt cenuşiu ca antracitul, un tablou elegant care forma cel mai perfect echilibru între intim şi respectabil.

Simţi cum o roade dorul de Liss şi se întrebă pe unde era fata în clipa aceea. Îşi ducea la îndeplinire sarcinile cu conştiinciozitate, fără doar şi poate.

Arhys o privi închizând ochii pe jumătate, ca şi cum ar fi contemplat o enigmă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Am simţit o solemnitate în prezenţa domniei tale din prima clipă când te-am văzut. Şi cu toate astea nu arăţi cum mi-am imaginat eu că ar fi trebuit să fie strălucitoarea Ista.

Dacă ăsta era începutul vreunui flirt dulceag, era prea obosită ca să-i ţină piept. Dacă însemna altceva… era mul*t pre*a obosită. În cele din urmă reuşi să îngaime:

— Cum ţi-ai închipuit că arăt?

El făcu un gest ambiguu.

— Mai înaltă. Cu ochii mai albaştri. Cu părul mai deschis la culoare – auriu ca mierea, după cum spuneau barzii de la curte.

— Poeţii de la curte sunt plătiţi să mintă ca nebunii, dar într-adevăr, eram mai blondă în tinereţe. Ochii mi-au rămas la fel. Cu diferenţa că acum văd mai limpede, poate.

— Nu mi-am închipuit nişte ochi de culoarea ploii hibernale, niciun păr cu nuanţa câmpiilor în anotimpul îngheţat. Mă întreb dacă nu cumva mâhnirea îndelungată de care ai suferit ţi-a adus anotimpul ăsta trist pe chip.

— Nu, întotdeauna am fost o fiinţă cam ştearsă, scutură ea din cap la presupunerea lui. El nu se amuză. Asta ar fi ajutat-o.

— Să ştii că vârsta nu mi-a adus nimic bun în afară de ceva minte la cap. *Dar până şi mintea asta e suspectă.*

— Roina – dacă nu e prea mult pentru domnia ta – îmi poţi spune câte ceva despre tatăl meu?

Vai, n-am crezut că aici vroia să ajungă cu tot discursul ăla despre ochii mei plânşi, ca ploaia.

— Ce a mai rămas de spus în afara lucrurilor pe care le ştim cu toţii? Arvol dy Lutez era priceput la toate cele. La scrimă, la călărie, la muzică, la poezie, la război, la guvernare… Dacă perfecţiunea lui avea vreo hibă, aceea era însăşi nestatornicia, care i-a şi ştirbit eforturile susţinute ce l-ar fi…

Îşi lăsă vorba în aer, dar îşi duse gândul mai departe. Îşi dădu seama după atâta amar de vreme că măreţele începuturi de drum ale lui dy Lutez ajungeau să eşueze în final. Asemeni florilor parfumate ale unui pom, care în loc să se transforme în fructe pârguite, ajung crude şi putrede la maturitate… Da. *Ar fi trebuit să îmi dau seama de atunci, tocmai atunci, mai mult ca niciodată. Sau, dacă judecata mea de copilă nu m-a lăsat să văd, unde era judecata zeilor, care nu au niciun fel de scuză?* Era o bucurie pentru toate privirile care se abăteau asupra lui. *Nu şi ale mele.*

Arhys îşi lăsă privirile în pământ.

— Ştearsă nu, zise el după un moment de tăcere. Mi-a fost dat să văd femei mai frumoase, dar de la domnia ta nu pot să-mi iau ochii… E ceva ce nu pot să explic.

Un curtean linguşitor, hotărî ea, n-ar fi comis niciodată gafa de a admite existenţa unor femei

mai încântătoare decât cele în prezenţa cărora se afla şi ar fi continuat să peroreze, măgulindu-şi auditoriul. Unui simplu flirt i-ar fi putut pune capăt cu un zâmbet. Dar observaţiile lui Arhys erau cu mult mai îngrijorătoare, dacă era să le ia în serios.

Continuă apoi:

— Încep să înţeleg de ce a vrut tatăl meu să-şi rişte viaţa pentru dragostea domniei tale.

Cu un mare efort de voinţă, Ista îşi stăpâni un ţipăt:

— Lord Arhys. Opreşte-te!

El se uită la ea speriat, apoi îşi dădu seama că nu a vrut să-i spună să-şi oprească calul.

— Roina?

— Văd că zvonurile romantice au pătruns până la Caribastos. Dar Arvol dy Lutez nu a căzut niciodată în păcat în felul acesta, şi avea nişte gusturi extraordinare, însă nu mi-a fost amant.

Uluit de cele ce auzea, îi rumegă cuvintele un timp. În cele din urmă, îndrăzni cu precauţie:

— Presupun că… nu ai niciun motiv, acum, să ascunzi adevărul.

— Întotdeauna am spus adevărul. Limbile ascuţite ale clevetitorilor şi calomniatorilor nu porneau de la mine. Eu mai mult am tăcut.

Şi oare fusese mai puţin vinovată chiar şi aşa? Ba bine că nu.

Pe fruntea lui apărură cute de încruntare încercând să desluşească sensul vorbelor ei.

— Dar Riga Ias nu a crezut în protestele domniei tale, când ţi-ai apărat onoarea?

Ista se scărpină pe frunte.

— Văd că trebuie să te pun la curent cu câte ceva. Care ţi-ai imaginat tu că era adevărul în şirul acela de întâmplări fatale, în toţi aceşti ani?

El se încruntă stânjenit.

— Am crezut… am ajuns la concluzia că… tatăl meu a fost torturat ca să-şi mărturisească vina de a se fi îndrăgostit de domnia ta. Şi atunci când, ca să-şi apere onoarea, a refuzat să vorbească, inchizitorii au mers prea departe cu pedeapsa, iar el a murit dintr-un accident în temniţele Zangrelui. Învinuirile de delapidare şi afaceri secrete cu riga din Brajar au fost doar praf în ochi ca să-l scutească de vină pe riga Ias, după aceea. Un adevăr acceptat în mod tacit de las, atunci când moştenitorii lui dy Lutez nu au fost privaţi de drepturile lor de proprietate, aşa cum sunt trataţi adevăraţii trădători de stat, ci şi-au primit cele cuvenite.

— Eşti foarte perspicace, observă ea.

Şi nu se înşela decât în mică măsură. Din logica ipotezei lui nu lipsea decât miezul secret al evenimentelor.

— Dy Lutez a fost aproape la fel de curajos după cum spui, într-adevăr. E o poveste la fel de bună ca oricare alta, chiar mai bună decât majoritatea.

El o săgetă cu privirea.

— V-am jignit, doamnă. Umilele mele scuze.

Ea încercă să-şi controleze mai bine tonul. Îşi dorea cu disperare ca el să nu creadă că fusese amanta tatălui lui. Şi de ce? Ce mai conta, în ceasul al treisprezecelea? Convingerile lui în legătură cu lordul dy Lutez, tatăl care, din câte își putea ea da seama, îl ignorase cu desăvârşire, erau nobile şi romantice, şi de ce să-i răpească ea acum singura moştenire de suflet pe care o avea?

Îi contemplă ţinuta maiestuoasă, privindu-l cu colţul ochiului. Ei bine, *acea* întrebare nu mai avea nevoie de răspuns, nu-i aşa?

Nu avea niciun rost să înlocuiască neadevărul lui frumos cu o altă minciună. Dar ca să-i dezvăluie adevărul în toată complexitatea – şi complicitatea – lui, nu prea venea în ajutorul niciunui vis romantic pe care îl nutrea ea. Poate că, atunci când va ajunge să-l cunoască mai bine, ar îndrăzni să-i spună totul. *Adică ce, că tatăl lui fusese înecat la ordinul meu? Cât de bine va trebui să îl cunosc pentru asta?*

Trase aer adânc în piept.

— Tatăl tău nu a fost un trădător, nici în pat, nici în afara lui. A fost un om curajos şi nobil cum n-a mai avut Chalionul vreodată în slujba sa. Numai o sarcină care să ceară un curaj supraomenesc l-ar fi putut înfrânge.

L-ar fi putut face să eşueze, într-un moment critic. Eşecul nu însemna trădare, chiar dacă

dezastrul pe care-l lăsa în urmă era aidoma consecinţelor unei trădări.

— Doamnă, mă năuciţi.

Simţi că o lasă nervii. *Chiar şi pe dy Lutez, oare nu?*

— E un secret de stat, iar Ias a murit înainte să mă mai elibereze de jurământul tăcerii. Am promis că nu voi spune niciodată vreunui suflet viu nimic din toate astea. Nu pot să spun mai mult, decât să te asigur că trebuie să porţi numele tatălui tău fără să-ţi fie ruşine.

— Of, făcu el ca un ecou, descumpănit. Un secret de stat. Oh.

Şi bietul om *acceptă* spusele ei, slavă zeilor. Ei îi venea să zbiere. *Zeilor, pentru ce m-aţi adus aici? N-am fost destul pedepsită? Vi se pare amuzant?*

Vorbea cu o uşurinţă simulată.

— Dar să nu mai dezgropăm morţii. Vorbeşte-mi despre vii acum. Spune-mi mai multe despre domnia ta.

Era o tactică conversaţională care ar fi trebuit să le umple timpul care le mai rămăsese din călătorie; ea n-ar mai fi fost nevoită să se deranjeze decât să scoată ici şi colo câte un zgomot prin care să-şi manifeste interesul. Asta în cazul în care se dovedea a fi ca restul curtenilor pe care îi cunoscuse.

El ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus. M-am născut în

provincia asta şi am trăit aici toată viaţa. Am bătut-o în lung şi-n lat ca să o apăr, de când eram băiat. Mama a murit când noi aveam – când eu aveam vreo doişpe ani. Am fost crescut de credinciosul ei – de alte rude şi am primit o pregătire militară din motive de necesitate. Am moştenit de fapt ţinutul Porifors de la mama mea şi mi-a fost atribuit de provincar când am ajuns la vârsta la care să pot avea grijă de el. Marile proprietăţi ale tatălui meu au revenit în mare parte primei lui familii, deşi câteva domenii de aici din Caribastos mi-au revenit mie printr-o simplă logică a lucrurilor – cred că a fost ceva târguială între executori, dar pe mine disputa mă depăşea la acel moment.

Tăcu apoi.

Terminase, după câte se părea. Tatăl său, ca un povestitor de excepţie ce fusese, ar fi putut să captiveze un larg auditoriu o seară întreagă fără să aibă nevoie de atâtea imbolduri. El privi împrejur, scrutând lumina aceea rece de la miazănoapte şi adăugă un amănunt:

— Iubesc pământul ăsta. Aş şti să-l străbat milă cu milă şi prin întuneric.

Ea îi urmări privirea pe curba orizontului. Munţii rămăseseră mici în urma lor, în timp ce drumul se aşternea drept în faţă, curat, sub cerul luminos. Vremea era destul de caldă pentru pâlcurile de măslini, care îţi bucurau privirile cu un verde brumat, împrăştiate ici şi colo de-a lungul coastelor

domoale. În zare se vedeau sate împrejmuite cu ziduri, luminoase ca nişte jucării lucitoare. În acea zi liniştită, perechi de boi trăgeau la plug prin văi. O moară semeaţă mugea pe un curs de apă, răsunând slab în depărtări, în timp ce trăgea udătura pentru a iriga parcelele din grădini şi rândurile de vie brodate pe terenurile mai joase şi mai fertile. De-a lungul înălţimilor, ciolanele cenuşii ale lumii se strecurau prin straturile superficiale de sol, scăldându-se în soare ca nişte bătrâni pe o bancă în piaţă.

Cred că nici povestea ta nu se rezumă doar la atât. Dar acel ultim amănunt avea greutatea şi consistenţa unui adevăr prea important ca să fie negat. Cum se putea ca un om să schimbe mască după mască, asemeni unui actor, ascunzându-şi orice intenţie şi cu toate astea, să-şi pună inima pe masă, fără grijă, nepăzită, în văzul tuturor?

Se apropie unul din cercetaşi şi îşi salută comandantul cu deferenţă. Arhys se dădu în lături pentru un moment ca să discute cu el, apoi se uită clipind în soare şi se încruntă.

— Roina, trebuie să mă ocup de nişte lucruri. Aştept cu nerăbdare să mă mai delectez în compania domniei tale.

Şi cu o plecăciune scurtă, se scuză şi se îndepărtă de lângă ea.

Ferda se înapoie, zâmbind ca să-şi reprime destul de rezonabil curiozitatea. În câteva minute,

câţiva dintre asinii încărcaţi cu bagaje şi servitori fură trimişi înainte, la galop mărunt, escortaţi de vreo şase călăreţi. La distanţă de câteva mile, drumul făcea o curbă înspre o vale lungă şi nu foarte adâncă, îmbrăcată în verdele argintat al pomilor şi al viilor. Un orăşel fortificat se adăpostea acolo, pe malul unui mic curs de apă. În livada de măslini de lângă râu, servitorii întindeau câteva corturi, făceau un foc şi încropeau de mâncare. Lordul Arhys, Ista, compania lui Ferda şi o mână de gărzi se retraseră în livada aceea. Restul convoiului de bagaje şi soldaţi îşi continuă drumul fără să se mai uite înapoi.

Ista zâmbi recunoscătoare când Ferda o ajută să coboare de pe calul ei bălan. Soldatul cel tânăr apăru din nou să-l ia repede de-acolo, să-l adape şi să-l îngrijească, iar un altul o invită pe Ista, la braţul lui Ferda, la umbra unui măslin secular în timp ce i se pregătea prânzul. Îi încropiră un jilţ din şei, cârpe şi cergi împăturite, destul de moale ca să-şi poată odihni mădularele ostenite. Lord Arhys îi aduse cu mâinile lui o cană de vin îndoit cu apă, apoi bău şi el dintr-o sorbitură o altă carafă, tot aşa, mai mult apă decât vin.

Se şterse la gură şi îi dădu cana unui servitor care aştepta.

— Roina, trebuie să mă odihnesc un pic. Oamenii mei or să stea la dispoziţia domniei tale. Celălalt cort este pentru domnia ta, în caz că doreşti să te

retragi.

— Oh. Mulţumesc. Dar deocamdată, îmi este de ajuns umbra asta plăcută.

Erau corturile modeste ale unor ofiţeri, uşor de întins şi de strâns; cortul lui cel mare, de comandant, fusese evident trimis înainte cu convoiul.

Se înclină în faţa ei şi se îndepărtă, ca să se facă nevăzut în cortul lui. Nu era de mirare că profita de ceasul acela de răgaz dacă, aşa cum bănuia Ista, stătuse treaz două nopţi la rând. Servitorul lui îl urmă în cort, apoi ieşi la câteva minute ca să se aşeze cu picioarele încrucişate în faţa tendei trase.

Acolita, slujnica ei temporară, se interesă de nevoile Istei, care nu erau multe, iar apoi se aşeză lângă ea, la umbră. Ista o încurajă la flecăreală, aflând multe despre viaţa la ţară din acea zonă cu ocazia asta. Însoţitorii taberei îi aduseră de mâncare, o priviră nerăbdători în timp ce mânca şi părură uşuraţi şi mândri când ea le zâmbi şi le mulţumi.

Sătucul acela era prea mic ca să poată avea un templu, dar aflând că lângă fântâna din piaţă fusese ridicat un altar închinat chiar Fiicei, Ferda şi restul oamenilor săi plecară după masă ca să aducă mulţumiri zeiţei pentru că fuseseră salvaţi. Ista le dădu binecuvântarea ei, nesimţind nicio nevoie să găsească vreun loc special unde să-i caute pe zei; divinităţile păreau oricum să o

preseze prin toate părţile, în orice moment. Dacă era după ea, ar fi meritat să facă un pelerinaj într-un loc unde să fie sigură că *nu* dă peste vreun zeu. Acum moţăia în atmosfera acelei după-amiezi calme, luminoase. Acolita se făcu ghem pe nişte pături lângă ea, adormind de-a binelea. Avea un sforăit demn de o doamnă, cam ca o pisică care toarce zgomotos. Ista îşi potrivi o pătură şi se sprijini de scoarţa copacului. Trunchiul noduros număra mai mult ca sigur vreo cinci veacuri. Oare şi satul acela era la fel de străvechi? Pesemne că da. Chalionezii, ibranezii, câteva principate roknare, apoi iarăşi chalionezii… stăpânirile se perindaseră aşa cum spală fluxul mării ţărmul şi cu toate astea dăinuise iar viaţa îşi continuase cursul în acel loc. Pentru prima dată după atâtea zile Ista îşi simţea trupul destins cu adevărat, la adăpostul acelei ore de calm din şirul atâtor veacuri de zbucium. Îşi permise să închidă ochii, doar pentru scurt timp.

Gândurile ei începură să-şi piardă conturul, alunecând spre hotarul viselor. Se făcea că alerga primprejurul castelului de la Valenda, sau poate de la Zangre, nemulţumită din cauza unor veşminte care nu-i veneau. Păsări în zbor. Un iatac dintr-un castel, lumina unei lumânări.

Chipul lui Arhys, schimonosit de spaimă. Cu gura căscată de groază, cu mâinile întinse încercând să scape, în timp ce se împiedica în fugă.

Se trezi brusc, respirând greu, ecoul acelui ţipăt răsunându-i în urechi. Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur, cu inima bătând să-i spargă coşul pieptului. Acolita dormea în continuare. Câţiva bărbaţi şedeau la umbră, în marginea livezii, în apropierea cailor, jucând un joc de cărţi. Alţii dormeau. Nimeni altcineva nu părea să fi auzit ţipătul acela şocant; nimeni nu întorsese capul spre cortul lui Arhys. Servitorul plecase de la locul lui de la intrarea în cort.

A fost un vis… nu-i aşa? Şi cu toate astea, avea atâta consistenţă, părea atât de real; era altfel decât şovăielile minţii ei care îl precedaseră, era ca o stâncă într-un curs de apă. Se forţă să se culce la loc pe spate, dar nu-şi mai regăsi liniştea. Avea senzaţia că nişte cercuri strânse îi încorsetează pieptul, lăsând-o fără suflare.

Încet-încet, se sprijini într-o mână şi se ridică în picioare. Nu se uita nimeni la ea în clipa aia. Făcu câţiva paşi tiptil în bătaia soarelui dintre arborele ei şi următorul, apoi se furişă în umbră. Se opri la uşa cortului. Dacă dormea, ce scuză putea să găsească ca să-l trezească? Dacă era treaz, să zicem, dacă-l găsea îmbrăcându-se, ce motiv avea să dea buzna în intimitatea lui?

Trebuie să aflu.

Ista ridică pânza cortului şi păşi înăuntru, încercând să se obişnuiască cu umbra aceea. Ţesătura de culoare pală a cortului, era destul de

subţire încât să poată vedea umbrele înguste ale frunzelor de măslin mişcându-se deasupra, sclipind în lumina puternică de afară, care scânteia şi prin zecile de orificii mici ca gămălia din ţesătură.

— Lord Arhys? Lord Arhys, eu... şoapta îi muri pe buze.

Tunica şi cizmele lui Arhys erau împăturite pe o pătură în partea dreaptă. El era culcat cu faţa în sus pe un pat de campanie în stânga ei, învelit numai cu o pânză foarte uşoară, cu capul lângă ieşire. Avea legată în partea de sus a braţului, direct pe piele, un şnur împletit din gri şi negru, în chip de rugă intimă către Părintele Iernii.

Avea pleoapele închise, cenuşii. Era ţeapăn, avea pielea palidă, translucidă, ca de ceară. În partea stângă a pieptului, scurgându-se prin pânza cu care era acoperit, înflorise o pată de un roşu aprins.

Ista înlemni, înăbușindu-și un ţipăt. Căzu în genunchi lângă pat. *Pe toţi zeii, a fost asasinat!* Dar cum? Nu intrase nimeni la el în cort de când ieşise servitorul. Să fi fost o trădare fatală din partea acelei slugi? O fi fost vreun spion roknar? Cu mâna tremurândă, dădu la o parte giulgiul acela.

Rana din stânga pieptului se căsca ca o gură mică, întunecată. Sângele gâlgâia încet din ea. O lovitură de pumnal, pesemne, ţintită direct în inimă. *O mai fi trăind?* Îşi lipi mâna pe gura aceea şi îi simţi sărutul lipicios în palmă, ca şi cum rana

ar fi tânjit după o lovitură sau o bătaie uşoară ca să arate că inima încă îi mai bătea. Nu putea să-şi dea seama. Să îndrăznească să-şi culce urechea pe pieptul lui?

O viziune hidoasă îi reveni cu putere în minte, o amintire a omului zvelt din visul ei şi a şuvoiului roşu de sânge care îi izvora printre degete. Îşi retrase mâna brusc.

Am mai văzut rana asta. Simţea cum i se accelerează pulsul, zvâcnindu-i în gât şi învăpăindu-i faţa, bubuindu-i in urechi. Parcă avea tot capul umplut cu câlţi.

Era exact aceeaşi rană, putea să jure, identică până în cel mai mic detaliu. Dar era pe trupul unui alt om.

Zeilor, zeilor, zeilor, ce-i grozăvia asta?

Pe când îl privea, el întredeschise gura. Pieptul lui dezgolit se ridică, inhalând adânc.

Pornind de la margini, rana se închise încet, spintecătura întunecată pălind, strângându-se. Netezindu-se. El scoase un geamăt uşor, dând semne că se trezeşte.

Ista se ridică în picioare poticnindu-se, strângând în pumnul mâinii drepte lichidul lipicios. Cu un pas grăbit şi răsuflarea tăiată, se strecură afară, clipind năucită în lumina după-amiezii. I se scursese tot sângele de pe chip. Se învârtea pământul cu ea. Se retrase repede în spatele cortului, adăpostindu-se între el şi trunchiul

măslinului imens, fără să poată fi văzută cât timp îşi trase sufletul. Auzi patul de campanie scârţâind, mişcare de partea cealaltă a pereţilor opaci, din pânză, un suspin. Îşi desfăcu mâna dreaptă şi privi lung la pata aceea de culoarea carminului care îi mânjea palma.

Nu pricep.

În câteva minute simţi că poate să meargă din nou fără să se poticnească, să respire fără să ţipe şi să-şi păstreze o mină calmă. Plecă înapoi la locul ei şi se lăsă să cadă cu zgomot. Acolita tresări şi se ridică de unde era culcată.

— Roina? Oh, deja s-a făcut timpul să o luăm din loc?

— Cred că da, zise Ista.

Observă mulţumită că vocea nu-i tremura şi nici intonaţia nu i-o luase razna.

— Lordul Arhys s-a sculat… observ.

El împinse foaia cortului de la intrare şi păşi afară; trebui să-şi încline capul ca să poată ieşi. Era din nou încălţat cu cizmele. Se îndreptă, încheindu-şi ultimul găitan de la tunică. De la tunica lui nepătată, intactă. Îşi întindea oasele, se scărpina în barbă şi zâmbea împrejur; era imaginea unui om care tocmai trăsese un pui de somn după masă. Cu deosebirea că el nu mâncase nimic…

Servitorul lui dădu fuga înapoi la el, ca să-l ajute să-şi tragă peste cap tunica din zale şi centurionul. Omuleţul îi mai aduse o manta din stofă cenuşie,

brodată migălos cu fir de aur pe margini şi îi aranjă faldurile care cădeau splendid în mers. Dădu un ordin-două cu o voce leneşă, punându-şi oamenii la treabă ca să se pregătească din nou de drum.

Acolita se ridică ca să-i adune lucrurile Istei şi să le pună în bagaje. Ferda trecu prin preajmă, îndreptându-se către locul unde erau priponiţi caii. Ista îl chemă la ea cu un glas stins.

Privea pierdută în gol. Pe un ton forţat sec îi spuse:

— Ferda. Uită-te în palma mea dreaptă şi spune-mi ce vezi.

El se aplecă asupra mâinii ei, apoi se îndreptă.

— Sânge! Milady, v-aţi rănit? Am să chem acolita…

— Mulţumesc, sunt nevătămată. Am vrut doar să ştiu… dacă şi tu ai văzut ce-am văzut eu. Asta-i tot. Isprăveşte-ţi treaba, te rog.

Îşi şterse palma de pături şi îi întinse celălalt braţ ca să o ajute să se ridice în picioare. După o clipă, îi mai spuse:

— Să nu vorbeşti nimănui despre asta.

El pufni din buze încurcat, dar o salută şi îşi văzu de drum.

Cea de a doua bucată de drum fu mult mai scurtă decât se aştepta Ista, doar vreo cinci mile şi ceva până la primul lanţ de dealuri şi apoi dădură de un curs de apă mai lat. Drumul şerpuia înainte şi înapoi de câteva ori, coborând pe panta abruptă,

apoi urma cursul râului. Arhys mergea când în faţa, când în spatele coloanei, dar veni către sfârşitul drumului la ea şi la Ferda.

— Priviţi, acolo.

Arătă în faţă, cu un gest amplu.

— Castelul Porifors.

Un alt sat împrejmuit cu ziduri, mult mai mare decât ultimul, se adăpostea pe malul râului, la poalele aflorimentului maiestos de stâncă. De-a lungul culmii acelui afloriment, dispunând de o panoramă vastă asupra văii, se întrezărea un şir neregulat de ziduri dreptunghiulare, întrerupte din loc în loc de nişte turnuri circulare. Zidurile impenetrabile, perforate doar de mici deschizături pentru arcaşi şi încununate de creneluri, erau durate din piatră meşteşugit cioplită, de un auriu pal în lumina aceea lichidă. Spiralele încrustate într-un stil elaborat, care înconjurau zidurile ca nişte şiraguri din piatră albă lucitoare contrastantă.

Identificau cetatea ca fiind cea mai bună lucrare a zidarilor roknari cu câteva generaţii în urmă, atunci când Porifors fusese ridicat drept avanpost al Jokonei împotriva Chalionului şi a Ibrei.

Pe chipul lui Arhys, ridicat înspre culmile cetăţii, apăru o expresie ciudată, îmbătat de priveliştea aceea, ba încordat şi nerăbdător, ba plin de dorinţă şi ezitant. Dar în cele din urmă se întoarse către Ista cu un zâmbet mai deschis.

— Haideţi, Roina! Aproape am ajuns.

O mare parte din convoi se împărţi în dreptul satului, la fel şi soldaţii. Arhys îşi conduse restul trupei şi pe cea a lui Ferda dincolo de zidurile mai mici în înălţime şi apoi la deal, în şir, pe un drumeag mai îngust care şerpuia pe versant. Tufişuri verzi se agăţau ameţitor de stânci, cu rădăcini ca nişte degete încleştate. Pulpele cailor zvâcneau şi se contractau, propulsându-i până pe ultima porţiune din acel urcuş ucigător. Strigăte de bun venit se auziră de deasupra lor, reverberând în blocurile de stâncă. De-ar fi fost atacatori, ar fi fost primiţi cu o ploaie iute de săgeţi şi bolovani.

Cavalcada încercui zidurile şi se apropie de podul mobil coborât peste o despicătură naturală în stâncă, al cărei povârniş adăuga alte douăzeci şi mai bine de picioare la înălţimea peretelui. Arhys, aflat acum în fruntea trupei sale, flutură din mână şi scoase un strigăt victorios, apoi îşi mână calul la galop mărunt prin galeria acoperită de la intrarea în castel, cu un tropot ca de darabană.

Ista îl urmă la pas domol, ca să se pomenească dintr-o dată într-o cu totul altă lume, o grădină luxuriantă. Curtea dreptunghiulară de la intrare era bordată cu ghivece mari pline cu flori şi cu arbuşti plini de sevă. Văzu un perete spart, acoperit cu altă pleiadă de vase, agăţate în inele din fier forjat prinse în pereţi, într-o explozie de culori – violet, alb, roşu, albastru, purpuriu – din

care cădeau lujere verzi în cascadă, până pe dalele reci de piatră. Lângă un alt perete se lăfăia un cais ridicat pe spalieri de imens ce era, făcând pereche cu un migdal, la fel de bătrân, ambii în floare. În celălalt capăt al curţii, o arcadă din pilaştri zvelţi din piatră susţineau un balcon. O scară delicat sculptată cobora ca o cascadă din alabastru alb, în curte.

O tânără înaltă, cu faţa luminată de bucurie, zbură de-a dreptul pe scări. Părul negru îi era strâns împletit de la tâmple, încadrându-i trăsăturile de fildeş cu nuanţe rozalii, dar îi cădea apoi liber în vălurele ca mătasea pe umeri. Ţesături uşoare îi înnobilau trupul suplu, iar în jurul ei flutura o mantie din mătase verde pal, cu broderii late din aur pe tivul mânecilor, umflându-se ca pânzele unei corăbii în timp ce cobora. Arhys sări de pe calul lui ca antracitul şi aruncă hăţurile unui rândaş, exact la timp ca să-şi desfacă braţele la impactul îmbrăţişării ei tumultoase.

— Milord! Milord! Toţi zeii fie binecuvântaţi, te-ai întors teafăr acasă!

Soldatul cel tânăr îşi făcu apariţia lângă calul Istei şi aştepta să o ajute să descalece, dar nu putu să nu întoarcă capul să remarce scena aceea, cu o invidie făţişă în priviri, chiar dacă îngăduitor-amuzată.

— Ce tânără incredibil de încântătoare, remarcă Ista. Nu ştiam că Lord Arhys are o fiică.

El reuşi să-şi întoarcă privirea spre ea şi se grăbi să-i ţină scările.

— Oh, dar fiica stăpânului meu nu locuieşte aici, Roina…

Abia îşi recăpătă echilibrul după ce coborî de pe cal, că Lord Arhys se şi îndreptă către ea, cu tânăra femeie agăţată de braţul său.

— Roina Ista, zise Arhys, abia trăgându-i suflarea de mândrie şi în urma unui sărut lung. Am plăcerea şi onoarea de a v-o prezenta pe soţia mea, Cattilara dy Lutez, Marchiză de Porifors.

Bruneta făcu o reverenţă plină de graţie.

— Regină mamă, umila mea casă e onorată de prezenţa domniei voastre aici. Nădăjduiesc să pot face tot ce-mi stă în putinţă ca şederea domniei voastre alături de domnul meu şi mine să rămână o plăcere de neuitat.

— Cu binecuvântarea zeilor, vă dau bineţe, Lady dy Porifors, îngăimă Ista. Sunt încredinţată că veţi face întocmai.

Capitolul 10

Flancată de două doamne de companie zâmbitoare, tânăra marchiză o conduse pe Ista printr-o arcadă răcoroasă şi sumbră aflată sub balcon, într-o curte interioară. Ferda şi doftoreasa din slujba Istei îi urmară nesiguri, până când Lord Arhys îi îndemnă cu un gest. Curtea era binecuvântată cu o fântână micuţă din marmură în formă de stea, cu apă cristalină şi numeroase alte vase cu arbuşti şi flori ce stăteau înşiruite şi aici. Lady Cattilara ţâşni ca din arc în sus pe scări, spre galeria celui de-al doilea etaj unde se opri să aştepte, privind îngrijorată în vreme ce acolita o ajuta pe Ista, căznindu-se să urce din pricina rănilor de la picioare. Ferda se grăbi şi el să-i ofere braţul. Ista făcu o grimasă de recunoştinţă amestecată cu enervare.

Paşii lor răsunară pe dalele de piatră care duceau într-un colţ al castelului unde se întrezărea un turnuleţ, până în momentul în care Lord Arhys îi opri brusc:

— Catti, nu! Nu în încăperile alea, nu se poate!

Lady Cattilara se opri în faţa uşilor duble sculptate pe care femeile ei tocmai dădeau să le deschidă şi îi zâmbi încurcată lui Arhys:

— Milord? Dar sunt cele mai bune odăi din toată casa – nu putem să-i oferim reginei mame ceva mai puţin demn de statutul ei!

Arhys se repezi la ea şi îi spune cu o voce scăzută, printre dinţi:

— Bagă-ţi minţile-n cap!

— Dar au fost măturate şi împodobite special pentru ea…

— Catti, nu!

Ea îl privi uluită.

— Eu – îmi pare rău, milord. O să… o să mă gândesc la ceva. La altceva.

— Pe toţi zeii, chiar te rog, se retrase el brusc, cu vocea şi chipul emanând de exasperare. Printr-un efort de voinţă, îşi schimbă totuşi expresia într-una de bunăvoinţă pentru oaspeţii lui.

Lady Cattilara se întoarse, zâmbind silit.

— Roina Ista. N-aţi vrea… să vă retrageţi în odăile mele ca să vă odihniţi şi să vă schimbaţi înainte de cină? Haideţi pe-aici…

Se strecură printre ei ca să le arate drumul şi se întoarseră cu toţii în direcţia opusă înspre o altă pereche de uşi asemănătoare aflate în celălalt capăt al galeriei. Ista se pomeni deodată mergând lângă Arhys.

— Dar ce au camerele acelea? întrebă ea.

— E spart acoperişul, mormăi el după un răstimp.

Ista ridică privirea la cerul azuriu, fără urmă de

nori.

— Oh.

Bărbaţii fură nevoiţi să se retragă în faţa acestor uşi.

— Să vă aduc toate lucrurile aici, Roina? întrebă Ferda.

Ista îi aruncă o privire cam codită lui Arhys.

— Pentru moment, da, răspunse el, găsind după câte se părea noua cazare mai acceptabilă, chiar dacă era temporară. Hai, dy Gura, am să te conduc pe tine şi pe oamenii tăi în camerele voastre. Probabil că o să vrei să te îngrijeşti de cai.

— Da, milord. Vă mulţumesc.

Ferda o salută pe Ista şi îl urmă pe Arhys înapoi pe scări.

Ista păşi în încăpere, trecând pe lângă doamna de companie care se oprise ca să-i ţină uşa deschisă. Femeia zâmbi si făcu o reverenţă.

Ista încercă în scurt timp un sentiment de uşurare văzându-se ajunsă în cele din urmă în ceea ce arăta a fi budoarul unei femei. O lumină dulce se strecura prin nişte obloane elaborat lucrate la ferestrele înguste, deschise în peretele din partea opusă. Tapiţeriile care împodobeau pereţii, vazele cu flori proaspăt tăiate dădeau culoare ungherelor austere, văruite în alb. O uşă, închisă, făcea legătura prin interior cu o încăpere alăturată, iar Ista se întrebă dacă o fi cea a lui Arhys. De-a lungul pereţilor, locul era ticsit cu cufere, cioplite în fel şi

chip, încrustate sau ferecate cu fier; femeile Cattilarei strânseră cu iuţeală teancuri de îmbrăcăminte şi alte urme de dezordine, apoi aşezară o pernă umplută cu puf pe un astfel de cufăr pe care să se aşeze Ista. Ea aruncă o privire printre zăbrelele de la fereastra care dădea înspre acoperişul unei alte curţi interioare, aşezându-se cu grijă.

— Ce încăpere plăcută, făcu Ista remarcând stângăcia evidentă a Cattilarei, văzându-şi intimitatea atât de brusc invadată.

Lady Cattilara zâmbi recunoscătoare.

— Casa mea aşteaptă să vă onoreze la masa noastră, dar am crezut că poate veţi dori să vă îmbăiaţi şi să vă odihniţi mai întâi.

— Da, într-adevăr, spuse Ista nerăbdătoare.

Acolita făcu o plecăciune în faţa castelanei şi spuse cu hotărâre:

— Şi rogu-vă, doamnă, roinei ar trebui să i se schimbe şi bandajele.

Cattilara clipi:

— Sunteţi rănită? Soţul meu nu mi-a spus în scrisoarea lui…

— Nişte zgârieturi fără importanţă. Însă, da, baia şi odihna mai întâi de toate.

Ista nu avea de gând să-şi neglijeze rănile. Fiul ei, Teidez, murise doar, din câte se zicea, din pricina unei răni neîngrijite de la picior, nu cu mult mai gravă decât o zgârietură, care-i provocase o

febră infecţioasă. Ista bănuia alţi factori supranaturali; rugăciuni pe care băiatul şi le abătuse asupra sa, dar care dispăruseră în neştiut.

Lady Cattilara se lepădă de momentul de stânjeneală în zorul de a da ordine doamnelor şi slujnicelor ei pentru pregătirea acestor lucruri practice. S-au adus fructe uscate şi pâine şi ceai, au fost cărate înăuntru lighene şi o baie de şezut şi apă; acolita le-a pus pe slujitoarele Cattilarei să se îngrijească nu doar de trupul Istei, ci să îi spele şi părul. Până când s-au sfârşit toate abluţiunile acestea de bun-venit, iar Ista s-a înfăşurat din nou în straie de împrumut, gazda ei şi-a recăpătat vioiciunea.

La directivele ei, doamnele veniră cu braţele încărcate de podoabe ca Ista să le poată inspecta, iar Cattilara îşi deschise casetele cu giuvaericale.

— Milord mi-a spus că toate bunurile domniei voastre au încăput în mâinile jokonienilor, spuse Cattilara cu răsuflarea întretăiată. V-aş ruga să acceptaţi orice ar fi pe placul domniei voastre din ale mele.

— De vreme ce călătoria mea mea s-a vrut a fi un pelerinaj, nu mi-am luat foarte multe lucruri, aşa că pierderile au fost foarte mici, spuse Ista. Zeii mi-au cruţat oamenii; orice altă pierdere poate fi reparată.

— Din câte se pare, a fost un adevărat calvar, zise Cattilara.

Gemuse cuprinsă de consternare când acolita dezvelise leziunile, evident grave, de pe genunchii Istei.

— Nici jokonienilor nu le-a fost mai bine până la urmă, mulţumită bărbatului dumitale şi oamenilor săi.

Cattilara se lumină la faţă de plăcere la auzul acestor elogii indirecte la adresa marchizului.

— Nu-i aşa că-i grozav? M-am îndrăgostit nebuneşte de el din prima clipă în care l-am văzut intrând pe porţile castelului Oby împreună cu tatăl meu, într-o zi de toamnă. Tatăl meu e marchizul de Oby – cea mai mare fortăreaţă din Caribastos, cu excepţia cetăţii de scaun a provincarului.

Ista replică cu acreală:

— Vă asigur că Lord Arhys pe calul său face asupra oricui o impresie puternică la prima vedere.

Cattilara turui mai departe:

— Arăta splendid, dar atât de trist. Prima lui soţie murise pe patul de lehuzie, cu câţiva ani în urmă, când s-a născut micuţa Liviana şi se spunea că nu îşi mai plecase privirea asupra niciunei femei de atunci. Aveam numai paisprezece ani. Tatăl meu zicea că sunt prea tânără şi că pasiunea mea nu e decât un moft de copilă, dar i-am dovedit că se înşela. Nu mai puţin de trei ani am dus muncă de lămurire cu tata ca să intru în graţiile domnului meu şi până la urmă l-am câştigat!

— *Chiar că da.* Sunteţi căsătoriţi de multă

vreme?

— De-acum se împlinesc 4 ani, replică ea zâmbind, plină de mândrie.

— Copii?

Se pleoşti la faţă, iar tonul din voce îi coborî.

— Încă nu.

— Ei bine, zise Ista într-un efort de a lega o punte peste acel abis neaşteptat de suferinţă secretă care răbufnise atât de vizibil pe chipul fetei, eşti într-adevăr tânără… hai să ne uităm la îmbrăcăminte.

Istei i se strânse stomacul contemplând darurile Cattilarei. Gusturile marchizei se situau în zona confecţiilor epatante, diafane, învoalate care îi puneau, fără îndoială, în valoare silueta prelungă şi zveltă, extrem de mult. Ista îşi închipui că pe trupul ei scurt ar fi arătat ca nişte draperii târâte de un pitic. Încercă să caute nişte scuze cât mai puţin jignitoare.

— Din păcate sunt încă în doliu după moartea recentă a doamnei mamei mele. Iar pelerinajul meu, deşi întrerupt atât de grosolan de invadatorii jokonieni, este departe de a se fi încheiat. Poate că ceva în culori care să fie în ton cu durerea mea…?

Doamnele de companie mai în vârstă ale Cattilarei se uitară la Ista şi la mătăsurile lucitoare şi părură să interpreteze corect rugămintea Istei. După alte scotoceli prin cufere şi câteva drumuri la locurile unde era depozitată îmbrăcămintea,

dădură la iveală într-un final câteva rochii şi mantii, cu o croială mai sobră şi cu trene mai scurte, în culori potrivite, negru cu violet. Ista zâmbi şi scutură din cap la vederea casetei cu bijuterii. Cattilara contemplă opţiunile pe care le avea, apoi făcu o reverenţă pe neaşteptate şi se scuză.

Ista îi auzi paşii afară în galerie plecând şi venind aproape imediat; apoi printr-un perete, ecoul unor voci, a Cattilarei şi a unui bărbat. Se întorsese Lord Arhys, din câte se părea. Timbrul şi cadenţa vocii lui erau de neconfundat. Paşii uşori se auziră venind în grabă, apoi încetinind în dreptul uşii, aşa cum i se cădea unei doamne. Cattilara intră, cu o expresie de satisfacţie şi îi întinse ceva. În mâna ei era o broşă de doliu, încrustată cu ametiste şi perle.

— Domnul meu nu are prea multe obiecte moştenite de la marele om care i-a fost tată, spuse ea cu timiditate, dar acesta este unul din ele. I-aţi face o mare cinste dacă aţi vrea s-o purtaţi, de dragul acelor vremuri trecute.

Surprinsă la vederea broşei, Ista fu cuprinsă de un acces de râs.

— Aşa este. Cunosc piesa asta de bijuterie. Lord dy Lutez obişnuia să o poarte la pălărie, atunci când se ivea ocazia.

Riga Ias i-o dăruise – unul dintre cele mai neînsemnate daruri ale lui, care ajunseseră să-i

înjumătăţească regatul înainte să i se năruiască cu totul.

Cattilara o privea cu ochi plini de strălucire. Ista ar fi jurat că era strălucirea mută a unui sentiment romanţat. Probabil că marchiza împărtăşea teoriile eroice ale bărbatului ei, cu privire la căderea tatălui acestuia. Ista nu era nici acum sigură dacă Arhys o crezuse când îi tăgăduise relaţia amoroasă cu un om a cărui reputaţie ca amant nu era cu nimic mai prejos decât cea de războinic, sau dacă se prefăcuse că-i înghite povestea doar din politeţe. Oare îşi imagina că ea încă îl mai jelea pe dy Lutez? Ori pe Ias? Ori vreo dragoste pierdută pentru oricine altcineva? Broşa purta un mesaj ambiguu, dacă într-adevăr era vreun mesaj ascuns în spatele ei.

Simţise carnea lui Arhys în palmă, când atinsese acea rană străină, ţeapănă şi rece ca ceara. Şi cu toate astea, se ridicase, umblase şi urcase pe cal, vorbise şi îşi sărutase nevasta, se bucurase şi se mâniase ca orice alt soţ viu. Ista ar fi putut să se păcălească până acum că avusese vedenii, sau că visase, dacă n-ar fi fost mărturia lui Ferda care văzuse urmele de sânge, cât se poate de reale, din palma ei.

Ista strânse în palmă misterul intenţiilor lui şi spuse:

— Vă mulţumesc şi mulţumiţi-i soţului domniei voastre din partea mea.

Cattilara părea extrem de mulţumită de ea.

Ista fu culcată în patul acesteia cu părul încă jilav răsfirat pe un ştergar din pânză, sub supravegherea atentă a acolitei, aşezată pe un scăunel în celălalt colţ al camerei. Cattilara îşi uşui companioanele din odaie şi îşi lăsă onoratul oaspete să se odihnească până când avea să se servească masa de seară. Pesemne că, se gândi Ista, se grăbise să plece ca să se îngrijească de pregătirea mesei. În liniştea odăii aceleia slab luminate, osteneala şi imensa uşurare de a-şi simţi pielea şi straiele curate îi dădură Istei senzaţia – sau poate iluzia – de a fi ajuns în sfârşit într-un culcuş. Durerea de cap putea fi doar un puseu de febră din pricina rănilor inflamate şi de la fuga aceea de coşmar... în ciuda zumzetului de încordare a nervilor care-i persista în auz, pleoapele îi căzură grele.

Simţi o suflare îngheţată pe obraz şi deschise ochii din nou, iritată. Nu era de mirare că şi castelul acesta era bântuit de stafii – toate fortăreţele străvechi erau aşa – nu că spiritele ar fi ieşit la iveală ca să cerceteze oaspeţii... Se întoarse pe partea cealaltă. Un roi micuţ de pete albe, estompate îi apăru în imagine. În vreme ce se uita cu ochii ieşiţi din orbite, încruntată şi nevenindu-i sa creadă, alte două spectre se desprinseră din pereţi ca să i se alăture celuilalt, parcă atrase de căldura ei. Suflete bătrâne, acestea din urmă,

diforme şi descompuse, aflate la marginea uitării. A uitării binefăcătoare. Îşi dezveli gingiile într-o grimasă grotescă.

— Pieriţi din faţa mea, ciuntiţilor, şopti ea. N-am ce să vă fac.

Şi măturând aerul cu mâna, împrăştie spectrele acelea ca pe o ceaţă; nu-i mai întunecau vederea. Nicio oglindă n-ar fi putut reda reflexia acelor viziuni, nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să le vadă.

— Roina? se auzi vocea acolitei ca un murmur adormit.

— Nimic, spuse Ista. Visam.

Nu era niciun fel de vis, era doar ochiul ei interior care i se deşteptase din nou. Nedorit, nepoftit, nesuferit. Şi totuşi... ajunsese într-un loc extrem de sumbru în acea după-amiază însorită.

Poate că avea nevoie de asemenea acuitate a percepţiilor.

Zeii nu fac daruri lipsite de clenciuri.

Amintindu-şi de visul ei intens, răscolitor din ultima vreme, Ista abia dacă mai îndrăzni să adoarmă din nou. Moţăi cât s-ar fi scurs praful dintr-o clepsidră, până când Cattilara şi doamnele ei de companie îşi făcură din nou apariţia.

Cea vârstnică îi împleti părul Istei într-un chip ce părea a fi stilul obişnuit în acea zonă, împletit în sus în părţi şi lăsat liber pe spate. La Cattilara, podoaba capilară cădea în valuri fascinante; Ista îşi

imagină că smocul ei cenuşiu, zburlit pe ceafă, arăta mai curând ca un preş din bălării scărmănate. Însă cu un strai de culoarea lavandei, la care potrivise o mantie din mătase neagră, prinsă la piept cu broşa de doliu, reuşea să afişeze o ţinută destul de demnă. Era aproape sigură că afişarea avea să fie următoarea ei sarcină.

Arşiţa verii venise de timpuriu în acesta provincie nordică. Mesele fuseseră întinse în curte, iar bucatele potrivite să fie gata când apunea soarele sub linia acoperişurilor, pentru ca umbrele înserării să îi cruţe pe meseni de lumina supărătoare. Masa principală, aflată în celălalt capăt al curţii, era aşezată în faţa fântânii, iar alte două mese mai lungi erau dispuse perpendicular pe aceasta.

Ista se pomeni aşezată la dreapta Lordului Arhys, cu Lady Cattilara de cealaltă parte a ei. Dacă Arhys fusese uluitor în zale şi-n piele, stropit cu sânge, era nimicitor în straie de curtean, cenuşii cu tuşe aurii şi stropit cu verbină. Te topea cu zâmbetul lui. Istei i se zbătea inima; îşi adună fărâmiţele de rezervă şi îi răspunse la salut cu răceală, apoi se sili să-şi mute privirea de la el.

Ferda primise un loc de onoare lângă marchiză. Un nobil mai în vârstă, îmbrăcat în veşminte de preot de Templu era aşezat lângă un scaun gol, aflat la stânga Lordului Arhys. Una dintre căpeteniile lui Arhys dădu să se apropie de ei, dar

se opri la un semn schiţat de acesta cu două degete deasupra scaunului liber, dădu din cap înţelegător şi plecă să ia loc la una din mesele mai joase.

Observând acestea, Lady Cattilara se aplecă în spatele Istei ca să-i şoptească soţului ei:

— Milord. Cu cinstiţii noştri oaspeţi de faţă, cu siguranţă că ar trebui să întrebuinţăm locul.

Privirea lui Arhys se întunecă.

— Astă seară cu atât mai puţin, dacă-i pe-aşa.

Îşi încruntă sprâncenele la ea cu mânie; duse un deget la buze. În semn de ameninţare?

Cattilara se lăsă la loc în scaun, cu gura crispată, îşi preschimbă imediat grimasa într-un zâmbet, de hatârul Istei şi îi adresă o banalitate politicoasă lui Ferda. Ista fu încântată să-i vadă pe cei rămaşi din compania lui Ferda, odihniţi şi spălaţi şi purtând haine de împrumut curate, împrăştiaţi de-a lungul meselor. Restul convivilor erau ofiţerii lui Arhys şi femeile Cattilarei, precum şi câţiva obişnuiţi ai casei, înveșmântați în haine monahale. De bună seamă că cetățenii de vază din oraşul de la poalele castelului aveau să defileze pe dinaintea Istei la mesele următoare.

Bătrânul preot se ridică cu greutate în picioare şi închină rugăciunile cu un glas tremurat: de recunoştinţă pentru victoria din ziua precedentă şi pentru nemaipomenita eliberare a roinei, de rugă pentru tămăduirea celor răniţi, de binecuvântare pentru bucatele de pe masă. Continuă apoi cu o

referire specială, dar oarecum ambiguă la dârzenia lui Ferda şi a oamenilor săi, în acel Anotimp al Fiicei, lucru care îl satisfăcu vădit pe ofiţerul-devot.

— Şi, ca de obicei, aducem rugă mai ales Maicii, cu Anotimpul Ei ce stă să vină, pentru însănătoşirea Lordului nostru, dy Arbanos.

Zicând acestea, făcu un gest de binecuvântare deasupra jilţului gol aflat de-a stânga Lordului Arhys, iar Arhys încuviinţă, oftând înăbuşit. Un murmur de aprobare, aproape fără cuvinte, se ridică din rândul ofiţerilor de la celelalte mese, iar Ista observă nişte priviri posomorâte.

În vreme ce servitorii începură să treacă printre ei cu ulcioare cu vin şi apă şi cu primele platouri de mâncare, Ista întrebă:

— Cine e Lordul dy Arbanos?

Cattilara îi aruncă o privire circumspectă lui Arhys, dar el răspunse fără să se sinchisească:

— Illvin dy Arbanos, maestrul meu de călărie. A fost destul de… bolnav în ultimele două luni. Îi păstrez locul, după cum vedeţi.

Ultima lui remarcă fusese spusă pe un ton îndărătnic. După un moment îndelungat, mai spuse:

— Illvin este şi fratele meu vitreg.

Ista sorbi din pocalul ei cu vin diluat cu apă, trasând în minte arbori genealogici.

Un alt bastard dy Lutez, nerecunoscut? Dar tocmai că marele curtean ţinuse întotdeauna să-şi

recunoască progeniturile, prin rugăciuni periodice şi ofrande închinate la Turnul Bastardului întru proteguirea acestora.

Pesemne că pe acesta îl avusese cu o femeie deja măritată, apoi copilul fusese trecut pe tăcute în familia acesteia cu consimţământul soţului încornorat…? Asta arăta numele. Pe tăcute, deşi nu în secret, dacă acest dy Arbanos revendicase un loc în casa marchizului, iar acesta îi onorase cererea.

— A fost o mare nenorocire, începu Cattilara.

— Prea mare ca să întunecăm sărbătoarea din seara asta cu ea, mârâi Arhys.

Şi asta nu era niciun fel de aluzie subtilă.

Cattilara amuţi; apoi, cu un efort vizibil, înfiripă un soi de flecăreală neînsemnată despre familia ei din Oby, comentarii asupra tatălui şi fraţilor ei, precum şi despre înfruntările lor cu soldaţii roknari rătăciţi prin ţinuturile de la graniţă în campaniile din toamna trecută. Ista observă că Lord Arhys nu-şi luase decât puţină mâncare în farfurie şi pe aceea mai mult împungând-o încoace şi-ncolo cu furculiţa.

— Dumneata nu mănânci, Lord Arhys, îndrăzni în cele din urmă Ista.

El îi urmări privirea la farfuria mai mult mânjită, cu un zâmbet aproape îndurerat.

— Îmi dă de furcă o criză de febră, de la o pârdalnică de malarie. Mi-am dat seama că înfometarea ar fi cel mai eficient tratament în cazul

meu. O să-mi treacă în curând.

Un grup de instrumentişti care se aşezaseră în galerie atacară o arie vioaie, iar Arhys, dar nu şi Cattilara, o luă drept un pretext destul de bun să pună capăt conversaţiei aceleia care şchiopăta. La scurt timp după aceea, el se scuză şi plecă să se consulte cu unul din ofiţerii lui. Ista aruncă o căutătură la locul neocupat din spatele lui, complet aranjat ca şi cum cineva ar fi urmat să se aşeze. Cineva pusese un trandafir alb proaspăt tăiat pe farfurie, în chip de ofrandă sau rugă.

— Se pare că Lordului dy Arbanos i se duce mult lipsa în rândul domniilor voastre, îi spuse Ista Cattilarei.

Ea se uită prin curte ca să dea de urma soţului ei, care se sprijinise pe o altă masă, adâncit într-o discuţie şi neavând cum să audă ce vorbeau ele.

— Ne lipseşte imens de mult. Ne-am pierdut orice nădejde ca el să se mai facă bine, dar Arhys nici nu vrea să conceapă… e foarte trist.

— E cu mult mai în vârstă decât marchizul?

— Nu, este fratele mai mic al soţului meu. Aproape cu doi ani mai tânăr. Cei doi au fost de nedespărţit cea mai mare parte a vieţii lor – străjerul de la castel i-a crescut împreună după moartea mamei lor, spune tatăl meu, fără să facă vreo deosebire între ei. Illvin a fost maestrul de călărie al lui Arhys dintotdeauna.

— Mama *lor?* În mintea Istei se derulă din nou

cu repeziciune ipoteticul arbore genealogic. Aşadar, acest… Illvin, nu este fiul răposatului Cancelar dy Lutez?

— A, nu, nici vorbă, zise Cattilara cu toată convingerea. A fost o mare idilă la vremea aceea, cu toate astea. Sunt convinsă. Se zice că – aruncă o privire împrejur, roşi un pic şi îşi coborî tonul, aplecându-se către Ista. Lady dy Porifors, mama lui Arhys – se zice că atunci când Lord dy Lutez a părăsit-o pentru viaţa de la curte, s-a îndrăgostit de străjerul castelului, Ser dy Arbanos, iar el de ea. Dy Lutez nu prea a mai dat pe la Porifors, iar data naşterii lui Illvin… ei bine, nu s-a potrivit nicicum. A fost un secret ştiut de toată lumea, îmi închipui, însă Ser dy Arbanos nu l-a recunoscut pe Illvin decât după ce s-a prăpădit mama lor, biata de ea.

Şi iată ieşind la iveală un alt motiv pentru care dy Lutez şi-a neglijat atâta timp mireasa de la miazănoapte… dar care să fi fost cauza şi care efectul? Ista îşi duse mâna la broşa de la piept. În ce impas trebuie să-l fi adus acest Illvin pe dy Lutez cu orgoliul şi posesivitatea lui nemăsurate! Oare fusese un gest îndurător şi iertător să i-l atribuie legal tatălui său adevărat, sau numai o uşurare să scutească, de copilul acela din flori, lista încărcată a moştenitorilor lui dy Lutez?

— Ce boală s-a abătut asupra lui?

— Nu e tocmai o boală. O neaşteptată… năpastă, sau mai degrabă un accident necruţător. Care s-a

înrăutăţit din pricina presupunerilor şi a incertitudinii. A fost un mare necaz pentru domnul meu şi o lovitură pentru întregul Porifors… oh, dar iată-l că vine.

Lord Arhys stătea din nou drept şi se îndrepta spre locul său privilegiat. Ofiţerul cu care discutase îi adresă un salut de confirmare şi îşi croi loc spre ieşirea din curte. Cattilara îi vorbi şi mai şoptit:

— Pe domnul meu îl mâhnesc discuţiile pe tema asta. Am să vă povestesc totul pe îndelete mai târziu, între patru ochi, hm?

— Vă mulţumesc, spuse Ista, neştiind prea bine cum să răspundă acelei eschivări misterioase. Ştia care era următorul lucru pe care vroia să-l întrebe. *Lord Illvin este cumva un bărbat înalt, uscăţiv, cu părul ca un val de beznă îngheţată!* Dy Arbanos cel tânăr putea la urma urmei să fie mic de statură, sau rotofei ca un butoi, sau pleşuv, sau cu părul roşu aprins. Ar fi putut să întrebe, Cattilara ar fi încuviinţat, iar Ista ar fi scăpat de ghemul acela din stomac.

Farfuriile fură golite. Câţiva oşteni, la comanda ofiţerului trimis de Arhys, aduseră o sumedenie de cutii, cufere, desagi şi braţe încărcate de arme şi armuri de toate felurile, pe care le aşezară morman în faţa mesei celei mari. Prăzile de pe urma bătăliei purtate cu o zi în urmă, îşi dădu seama Ista. Lord Arhys şi Lady Cattilara merseră împreună să ridice un cufăraş până la locul în care stătea Ista şi îl

deschiseră în faţa ei.

Ista fu cât pe ce să se tragă în lături în faţa duhorii piericiunii şi durerii care se ridicau din harababura aceea de tinichele îngrămădite înăuntru. Îşi dădu seama într-o clipită că nu era acel miros greu pe care-l putea simţi în nări. Se părea că avea să fie primul moştenitor al dezastrului jokonian. O moviliţă selectată de inele şi broşe şi brăţări, lucrate cu cea mai fină măiestrie, ori de o feminitate vădită, luciră în lumina crepusculară.

Câte din ele fuseseră prăduite oare de curând din Rauma? Câte erau oare menite fetelor jokoniene care n-aveau să-şi mai vadă vreodată pretendenţii? Trase adânc aer în piept, arboră un zâmbet de convenienţă şi căută câteva cuvinte potrivite, de laudă la adresa lui Arhys şi a oamenilor săi pentru curajul şi viteza de reacţie în faţa incursiunii invadatorilor, ridicând glasul pentru a putea fi auzită şi la mesele mai îndepărtate.

Veni rândul unei spade minunate care-i fu oferită lui Ferda, spre vădita lui încântare. Cattilara le oferi apoi câteva obiecte de preţ doamnelor ei, Arhys distribui cea mai mare parte a vrafului ofiţerilor săi, împreună cu câteva cuvinte sau glume adresate fiecăruia, iar rămăşiţele fură puse la dispoziţia preotului în schimbul unor slujbe închinate la templul din cetate. Un tânăr devot,

pare-se ajutorul personal al preotului, luă ofrandele în primire cu un potop de mulţumiri şi binecuvântări.

Ista îşi plimbă degetul deasupra conţinutului cutiei ce-i fusese dăruită. I se încreţi carnea. Nu-şi dorea moştenirea aceea fatală. Dar exista o cale de ieşire din asta. Se apucă să aleagă un inel pentru curajoasa ei domnişoară de companie, întruchipând nişte armăsari minusculi din aur, în galop – pe unde-o fi fost Liss în momentul acela? Dar după o clipă de ezitare, mâna i se îndreptă spre un pumnal curbat, cu mânerul încrustat cu pietre. Avea o anume eleganţă practică care părea a fi mult mai în ton cu stilul călăreţei. Cu un suspin, amintindu-şi că toţi banii ei zăceau pe fundul râului din Tolnoxo, reţinu câteva gablonţuri drept compensare. Puse atât inelul, cât şi pumnalul deoparte, apoi împinse cutia către Ferda.

— Ferda. Alege cea mai frumoasă piesă pentru fratele tău care lipseşte. Şi apoi următoarele patru în ordinea valorii, pentru răniţii noştri şi pentru oamenii care au rămas cu el. Şi ceva nimerit pentru dy Cabon. Oricine din grupul tău poate să ia ceea ce-i place. Ce rămâne, vă rog să aveţi grijă să ajungă la Ordinul Fiicei, împreună cu mulţumirile de rigoare.

— Desigur, Roina! zâmbi Ferda, dar zâmbetul îi păli imediat.

Se dădu mai aproape de ea, aplecându-se peste

scaunul gol al marchizei.

— Vroiam să vă întreb. Acum că sunteţi cu adevărat la loc păzit şi aveţi de gând să rămâneţi în siguranţă aici, sub protecţia marchizului pentru o vreme, îmi puteţi da permisiunea să plec în căutarea lui Foix, a lui Liss şi a preotului?

Nu ştiu ce-i cu locul acesta ciudat, dar numai sigur nu-l pot numi. Nu putea spune cu voce tare ce gândea. Mai că-i venea să-i dea ordin să-şi pregătească oamenii de plecare în acea zi. *În seara asta.* Practic, era imposibil. Nu se cădea. Oamenii Fiicei erau aproape tot atât de osteniţi ca şi ea. Jumătate din caii lor erau încă pe drum, însoţiţi de rândaşii de la Forifors, aduşi la pas domol.

— Şi tu ai tot atâta nevoie de odihnă ca oricare dintre noi, îi tăie ea avântul.

— O să mă odihnesc mai bine când voi şti ce s-a ales de ei.

Nu putu să nu-i dea dreptate, dar gândul de a rămâne blocată aici, fără escorta ei proprie, îi dădu un fior de nelinişte pe spinare. Se încruntă cuprinsă de incertitudine văzând-o pe Cattilara fluturându-şi voalurile înspre locul pe care şi-l părăsise.

Se întoarse şi Lord Arhys, ca să se lase în scaun cu un suspin de epuizare, mascat. Ista îl întrebă de scrisorile de anchetă cu privire la soarta oamenilor ei dispăruţi. El ascultă cu o atenţie îngrijorată, ce îi păru Istei că simpatiza cu grija lui Ferda pentru

fratele lui, dar îşi dădu cu părerea că era prea devreme ca să primească vreun răspuns. Printr-o înţelegere tacită, niciunul nu aminti de complicaţia cu demonul-urs.

— Ştim că Liss, cel puţin, a ajuns la Provincarul de Tolnoxo, pledă Ista. Alţii ar fi putut să dea de ştire asupra năvălitorilor, dar numai ea ştia că eu eram printre cei prinşi. Şi dacă a ajuns la loc sigur, cu siguranţă că i-a dat prin minte să ceară ajutoare pentru depistarea fratelui tău şi a bunului părinte.

— Asta… aşa e, îşi muşcă Ferda buzele, măcinat între nădejde şi grijă. Dacă i-ar fi dat cineva ascultare. Dacă i-or fi dat adăpost…

— Staţiile de poştalion ale Cancelariei i-au dat mai mult ca sigur adăpost, chiar dacă dy Tolnoxo n-a făcut-o, cu toate că dacă nu i-a răsplătit curajul cu o primire aşa cum se cuvine – şi dacă nu i-a răspuns la apel cu toată solicitudinea – o să aibă de a face cu mine. Şi cu Cancelarul dy Cazaril, la fel, îmi pun capul. Din scrisorile Lordului Arhys, lumea va şti în scurtă vreme unde am tras. Dacă rătăciţii noştri vor găsi drumul către Porifors în timp ce tu umbli pe coclauri pe urmele lor, Ferda, ai să le duci lipsa la fel de mult. În orice caz, cred că nu vrei s-o iei la picior aşa în plină noapte, în seara asta. Stai să vedem ce sfetnic – sau ce mesager – ne va aduce dimineaţa.

Ferda fu nevoit să admită că vorbele ei erau înţelepte.

Umbrele înserării se lăsau peste curte. Muzicanţii îşi încheiară numărul fără să se încingă vreun dans sau să aibă loc vreo feerie. Bărbaţii se îngrijiră ca nicio picătură de vin să nu fie irosită, apoi fură închinate ultimele rugăciuni şi binecuvântări. Preotul îşi târşâi paşii tremurând la braţul devotului său, urmat de enoriaşii templului său rustic. Ofiţerii lui Arhys făcură plecăciuni pline de veneraţie reginei-mame, părând a fi onoraţi să li se permită să îngenuncheze şi să sărute mâinile legendare. Din felul în care plecară mai apoi, cu feţele deja concentrate la sarcinile previzibile, Istei i se reaminti faptul că aceea era o fortăreaţă *sub asediu.*

Cattilara îi oferi braţul ca să o ajute să se ridice.

— *Acum,* vă pot conduce în încăperile maiestăţii voastre, Roina! spuse ea zâmbind. Îi aruncă o ocheadă lui Arhys. Nu sunt la fel de spaţioase, însă… acoperişul e într-o stare mai bună.

Mâncarea şi vinul, fu nevoită Ista să recunoască, îi tăiaseră orice dorinţă de a se mai muta în seara aceea.

— Îţi mulţumesc Lady Cattilara. Ar fi tare bine.

Arhys îi sărută mâna formal de noapte bună. Ista nu era sigură dacă buzele lui erau calde sau reci, tulburată de senzaţia bulversantă pe care i-o lăsă urma lor pe încheieturile degetelor. Oricum, nu ardeau de febră, deşi atunci când el îşi ridică privirea limpede cenuşie în ochii ei, *ea* roşi.

Escortată de obişnuitul cârd de femei gălăgioase, marchiza o luă de braţ şi o însoţi printr-o altă arcadă de sub galeria acoperită, iar apoi apucară în jos printr-un alt coridor mai puţin lung. Cotiră din nou şi o luară pe sub alte acoperişuri ca să iasă într-o curte pătrată. Nu se întunecase încă, însă prima stea lumina pe bolta înaltă albastră.

Un pasaj acoperit cu arcade durate în piatră încercuia marginile curţii, cu pilaştri cizelaţi din alabastru, gravaţi cu motive decorative închipuind viţe de vie şi flori în stil roknar…

Nu simţi nici arşiţa miezului zilei, nici răcoarea miezului nopţii luminat de semilună, dar cu toate astea era una şi aceeaşi curte din visurile Istei, identică până în cel mai mic detaliu, negreşit, întipărită în amintirea ei ca şi cum ar fi fost săpată cu dalta şi ciocanul. Simţi că i se taie picioarele. Nu-şi putea da seama dacă chiar era surprinsă.

— Cred că vreau să mă aşez, spuse cu voce pierită. Acum.

Cattilara îi aruncă o privire speriată, simţind tremurul mâinii Istei pe braţul ei. Docilă, o conduse la o bancă, una din multele dispuse pe marginile curţii şi se aşeză împreună cu ea. Marmura lustruită de patina timpului de sub degetele Istei mai era caldă încă de la arşiţa zilei, cu toate că în aer se simţea o răcoare plăcută. Se apucă brusc de marginea de piatră, apoi se forţă să stea dreaptă şi să inspire adânc. Locul acesta părea a fi o parte

mai veche a fortăreţei. Aici lipseau omniprezentele ghivece cu flori; numai moştenirea dăltuitorilor în piatră roknari îi mai atenua din aerul auster.

— Roina, vă simţiţi bine? întrebă Cattilara cu sfiiciune.

Ista cumpăni în minte mai multe minciuni, sau adevăruri, pentru chestiunea în cauză – *Mă dor picioarele. Mă doare capul.* Se hotărî asupra:

— O să mă simt mai bine dacă mă odihnesc o clipă.

Cercetă profilul neliniştit al marchizei.

— Îmi spuneaţi ce anume l-a doborât pe Lord Illvin.

Cu mare greutate, Ista se abţinu să privească înspre acea uşă, din celălalt capăt, din partea stângă a scărilor care ducea la galerie.

Cattilara şovăi, încruntându-se foarte tare.

— Nu e vorba despre ce, ci mai degrabă cine, credem noi.

Ista ridică din sprâncene.

— Vreun atac malefic?

— Cam aşa e, dacă e s-o spunem p-aia dreaptă. E o treabă încâlcită.

Îşi ridică ochii la companioanele ei care aşteptau şi le făcu semn să plece.

— Lăsaţi-ne, dacă nu vă e cu supărare. Le urmări cu privirea, aşezându-se pe o bancă de cealaltă parte a curţii, unde nu le puteau auzi, apoi îşi coborî glasul pe un ton confidenţial.

— Cam acum trei luni, a venit un grup de soli din Jokona, aşa cum se întâmplă primăvara, ca să negocieze un schimb de prizonieri, să stabilească răscumpărări, să obţină scrisori de liberă trecere pentru neguţătorii lor, chestiuni de ambasadă. Numai că *de data aceasta,* au venit cu o ofertă de pace extrem de neaşteptată, drept stratagemă – o soră de-a Prinţului Sordso de Jokona, rămasă văduvă. O soră mai mare, care fusese măritată de două ori, bag seama, cu niscai lorzi jokonieni putred de bogaţi, care au păţit ce păţesc lorzii bătrâni. Nu ştiu dacă o mai fi refuzat să fie sacrificată în felul ăsta din nou, sau dacă şi-a pierdut valoarea de vânzare din cauza vârstei – avea aproape treizeci de ani. Cu toate că, trebuie să recunosc, era încă destul de atrăgătoare. Prinţesa Umerue. La scurt timp am înţeles cu toţii că ai săi căutau o căsătorie de alianţă cu fratele domnului meu, dacă ea l-ar fi găsit pe plac.

— Interesant, făcu Ista pe un ton neutru.

— Domnul meu l-a luat drept un semn bun, crezând că e o cale să asigure acceptul tacit din partea Jokonei în campania viitoare împotriva Vispingului. Dacă ar fi vrut şi Illvin. Şi în curând s-a dovedit că Illvin – eu de fapt nu l-am văzut niciodată pe Illvin să-şi piardă capul în felul acela după nicio altă femeie, deşi el n-a vrut să recunoască. Întotdeauna era mai degrabă dispus la glume acide decât la complimente mieroase.

Dar dacă Illvin era cu puţin mai tânăr decât Arhys…

— Lord Illvin – adică Ser dy Arbanos – n-a mai fost căsătorit până acum?

— Ser dy Arbanos de fapt, da – a moştenit titlul nobiliar al tatălui său în urmă cu aproape zece ani, cu toate că n-a mai primit mare lucru pe lângă asta. Dar nu. De două ori a fost la un pas de a se logodi, am impresia, însă negocierile au dat greş. Tatăl lui l-a consacrat Ordinului Bastardului o bună parte din tinereţea lui, pentru a fi educat, cu toate că el spune că nu a simţit nicio chemare. Dar pe măsură ce trecea timpul, oamenii au început să facă tot felul de presupuneri. Am văzut că tot timpul l-a supărat lucrul ăsta.

Ista îşi aminti că şi ea intrase la bănuieli de acelaşi fel în legătură cu dy Cabon şi se crispă la faţă.

Cu toate astea, chiar dacă această prinţesă Umerue îşi pierduse serios valoarea ca partidă, uniunea cu un lord neînsemnat de credinţă cvinte-riană şi căruia i se dusese buhul de bastard era o ambiţie ciudat de redusă pentru o asemenea cvadriană de prim rang. Bunicul ei pe linie maternă fusese nimeni altul decât Generalul de Aur, dacă Ista îşi mai amintea bine vechile alianţe maritale ale celor Cinci Principate.

— Şi ea avea de gând să se convertească în cazul în care peţeala avea să aibă succes?

— Drept să zic, nu sunt sigură. Illvin era atât de vrăjit de ea, că ar fi fost în stare să treacă el la credinţa ei. Făceau o pereche uluitoare. El brunet ca pana corbului, ea blondă-aurie – avea tenul acela clasic roknar de culoarea mierii proaspete şi un păr pe măsură. Era foarte… oricum, era foarte limpede încotro aveau să se îndrepte lucrurile. Dar apoi s-a întâmplat un lucru nefericit.

Cattilara trase aer adânc în piept, cu privirea adumbrită.

— Era un curtean jokonian în alaiul prinţesei, ros de gelozie şi de resentimente. Şi-o dorea pentru el, bănuiesc, şi nu putea să priceapă de ce fusese oferită drept marfă de schimb unui duşman în locul lui. Rangul şi averea Lordului Pechma nu erau cu nimic mai prejos de cele ale bietului Illvin, deşi, bineînţeles că nu se bucura de reputaţia militară a lui Illvin. Într-o noapte… într-o noapte ea şi-a alungat însoţitoarele, iar Illvin… a vizitat-o.

Cattilarei i se puse un nod în gât.

— Noi suntem convinşi că Pechma a urmărit şi a văzut cu siguranţă. A doua zi de dimineaţă, Illvin nu era de găsit nicăieri, până când femeile ei au intrat în apartamentele stăpânei lor şi au descoperit cel mai îngrozitor tablou. Au venit şi ne-au trezit pe mine şi pe domnul meu – Arhys nu a vrut să mă lase să intru în odaia aceea, dar cică – tonul povestitoarei scăzu şi mai mult – Lord Illvin a fost găsit dezbrăcat, înfăşurat cu totul în

cearşafurile ei, fără cunoştinţă şi plin de sânge. Prinţesa căzuse moartă lângă fereastră, ca şi cum se luptase încercând să cheme ajutoare, cu un cuţit roknar otrăvit, împlântat în piept. Iar Lord Pechma, şi calul lui şi harnaşamentul, şi toţi banii suitei jokoniene care îi fuseseră încredinţaţi, dispăruseră din Porifors.

— Oh, făcu Ista.

Cattilara îşi înăbuşi un hohot de plâns şi se frecă la ochi.

— Oamenii noştri şi servitorii prinţesei au plecat împreună în căutarea ucigaşului, dar acesta apucase să fugă de mult. Anturajul prinţesei s-a preschimbat în cortegiu funerar, însoţind trupul lui Umerue înapoi în Jokona. Illvin… nu şi-a mai venit în simţiri deloc de atunci. Nu ştim cu siguranţă dacă i s-a tras de la vreo otravă nenorocită de-a roknarilor de pe lama cuţitului care l-a străpuns, sau dacă s-a lovit la cap în cădere, sau dacă o fi primit vreo altă lovitură puternică. Dar ne temem destul de tare că şi-a pierdut minţile. Cred că oroarea asta îl mâhneşte pe Arhys mai mult decât chiar moartea lui Illvin, căci întotdeauna şi-a pus mare nădejde în ascuţimea minţii fratelui său.

— Şi cum a fost vestea primită în Jokona?

— Deloc bine, chiar dacă necazul a venit din partea lor. Au fost tensiuni mari la hotar de atunci. Lucru care v-a fost de folos, la urma urmei, căci toţi oamenii soţului meu stăteau pregătiţi în orice

moment să pornească la semnalul curierului provincarului de Tolnoxo.

— Nu-i de mirare că Lord Arhys e la capătul puterilor. Groaznice întâmplări, într-adevăr. *Era spart acoperişul, într-adevăr.*

Ista nu putea decât să-i fie recunoscătoare mâniei lui Arhys, care nu permisese ca ea să fie cazată în odaia în care-şi găsise sfârşitul Prinţesa Umerue. Cumpăni asupra relatării înfiorătoare a Cattilarei. Lugubră şi dureroasă, categoric. Dar nu era nimic supranatural în toate astea. Niciun zeu, nicio viziune, nici flăcări orbitoare dar care să nu ardă. Nici răni sângerânde omeneşti care să se deschidă şi să se închidă aşa cum s-ar încheia cineva la tunică.

Aş vrea să-l văd pe acest Lord Illvin, îi veni ei să zică. *Poţi să mă duci înăuntru să-l văd?* Şi ce scuză ar fi găsit pentru curiozitatea aceea morbidă, dorinţa aceea dubioasă de a intra în camera în care zăcea un om bolnav? Oricum, nu-şi dorea să se uite ca proasta la măreţul muribund. Ceea ce-şi dorea cu adevărat era să încalece – ba nu – să se urce într-un car şi să plece văzând cu ochii de acolo.

Se întunecase de-a binelea şi nu mai putea vedea mare lucru; chipul Cattilarei era ca o ceaţă fină şi palidă.

— A fost o zi lungă. Încep să simt oboseala.

Zicând acestea, Ista se ridică în picioare.

Cattilara sări să o ajute să urce scările. Ista

scrâşni din dinţi, îşi lăsă mâna uşor să se sprijine pe braţul tinerei şi înaintă ţinându-se cu mâna dreaptă de balustradă.

Prinse încă într-o conversaţie, doamnele Cattilarei se împrăştiară şi ele în urma lor.

Pe când ajungeau în capul scărilor, uşa din capătul celălalt se deschise brusc. Ista întoarse repede capul. Ieşi un omuleţ pipernicit, crăcănat, cu o barbă scurtă sură, cărând un morman de rufărie murdară şi o găleată cu capac. Văzându-le pe femei, îşi puse greutatea jos în faţa uşii şi se grăbi înspre ele.

— Lady Catti, spuse el pe un ton grav, plecându-şi capul. Îi trebe mai mult lapte de capră. Cu mai multă miere-n el.

— Nu acum, Goram.

Strâmbând din nas enervată, Cattilara îi făcu semn să plece.

— O să vin mai încolo.

El îşi plecă din nou capul, dar ochii îi luciră de sub sprâncenele groase în vreme ce o scruta pe Ista. Ea nu putu să-şi dea seama în întunecimea aceea dacă era curiozitate sau nu ceea ce citise ea pe chipul acelui om, însă îi simţi privirea pătrunzătoare ca o mână înfiptă în ceafă în timp ce se întorcea să o urmeze pe Cattilara în apartamentele pregătite pentru ea în celălalt capăt al galeriei.

Îl auzi îndepărtându-se pe culoar şontâcăind.

Aruncă o privire înapoi exact la timp ca să vadă uşa din capătul opus deschizându-se şi închizându-se încă o dată, apoi dunga portocalie a flăcării unei lumânări, pâlpâind, subţiindu-se, şi stingându-se.

Capitolul 11

Femeile Cattilarei o înfăşurară pe Ista într-o cămaşă de noapte uşoară, străvezie, şi o culcară într-un pat înfăşat cu cele mai fin brodate pânzeturi. Ista le porunci să-i lase lumânarea aprinsă în vasul de sticlă de pe măsuţă. Femeile ieşiră din odaie în vârful degetelor şi închiseră uşile exterioare ale celor două încăperi în care urmau să doarmă acolita şi servitoarea în noaptea aceea, ca să fie la îndemână în caz că roina avea nevoie de ele. Ista se ridică între pernele bogate, contemplând lumina pâlpâitoare şi întunericul pe care îl ţinea la distanţă. Cântărindu-şi alternativele.

Ar fi putut să reziste nedormită câteva zile la rând până când avea să se învârtă odaia cu ea, iar nălucirile ciudate şi diforme aveau să-i întunece vederea ca nişte scântei scuipate de foc. Mai încercase asta odată, pe vremea când zeii i-au tulburat visele pentru întâia dată, atunci când se temuse că înnebunea, iar Ias o lăsase să creadă că aşa era. Şi nu i-a fost prea bine. Ar fi putut să-şi înece minţile, şi visele, în băutură. Pentru o perioadă. O încercase şi pe asta şi s-a dovedit a fi o alegere şi mai proastă până la urmă. Nu avea cum să-şi găsească refugiu din calea zeilor nici în

nebunie; ba dimpotrivă.

Se duse cu mintea la ceea ce putea să zacă pe un pat, nu diferit de acela, poate nu tot atât de înmiresmat, în odaia aceea din capătul celălalt al galeriei. De fapt avea impresia că ştie cu destulă certitudine cum arătau patul, pledurile şi încăperea – şi cel ce se afla acolo. Nici măcar nu avea nevoie să mai vadă. *Pe Goram nu l-am mai văzut până acum, totuşi.* Cu toate că presupunea că existenţa lui era implicită.

Aşadar, m-ai târât până aici, oricare dintre Voi ai fi Tu, ăla care mă bântui. Dar nu mă puteţi forţa să păşesc pragul uşii ăleia. Nici nu o puteţi deschide singuri. Nu puteţi ridica nici măcar o frunză; să-mi frângeţi voinţa ar fi la fel de greu cum ar fi să-ndoiţi fierul, mai presus de puterile voastre. Se aflau în impas. Ea şi zeii. Era în stare să-i sfideze cât e ziua de lungă.

Dar nu şi cât e noaptea de lungă. Până la urmă, va trebui să adorm; o ştim cu toţii.

Suspină, se apleacă peste marginea patului şi suflă în lumânare. Mirosul de ceară încinsă îi persistă în nări, iar lumina orbitoare îi lăsă pete pe retină în timp ce se întorcea pe o rână, potrivindu-şi perna sub cap. *Nu poţi deschide uşa aceea. Şi nici nu poţi să mă faci pe mine să o deschid, orice vise mi-ai trimite.*

N-ai decât să-Ţi abaţi năpasta cea inofensivă asupra mea. Răul cel mai mare deja mi l-ai făcut.

La început, somnul i-a fost lin, netulburat de vise. Apoi se cufundă un răstimp în nişte vise care nu aveau nimic ieşit din comun, a căror absurdităţi neliniştitoare se contopeau una în alta. Apoi păşi într-o odaie şi totul se preschimbă; odaia era solidă, pătrată cu colţuri dure ca oricare alta şi cu toate astea, nu semăna cu niciun loc în care să mai fi fost. Nu era nici odaia Lordului Illvin. Nici a ei. Era o după-amiază însorită, după lumina care cădea printre zăbrelele de la fereastră. O recunoscu ca fiind o încăpere din castelul Porifors după stilul ornamentat, apoi îşi dădu seama că mai *aruncase* o privire în acea cameră odată, la lumina unei lumânări. Lord Arhys strigase…

Totul era senin şi gol acum. Odaia era curată şi măturată. Şi lipsită de orice prezenţă, cu excepţia ei – ba nu, numai puţin. Se deschise o uşă.

Un chip binecunoscut apăru brusc luminat din spate de ziua de afară, din curtea împestriţată de flori. Silueta aceea umplea tot cadrul uşii, îşi opinti şoldurile generoase înăuntru, lăsând uşa să se închidă cu zgomot în urma sa. Imediat îşi simţi inima săltând de bucurie şi de uşurare la vederea lui dy Cabon teafăr şi nevătămat.

Numai că… nu era dy Cabon. Sau mai bine zis, nu era doar dy Cabon.

Era mai gras, mai luminos, mai alb. Uşor androgin. Se buhăise carnea aceea ca şi cum ar fi

încăput în ea acum ceea ce nu putea lua formă omenească? Veşmintele îi erau fără pată – chiar şi numai după amănuntul acela, Ista ar fi ştiut să facă diferenţa – şi radios ca luna. Deasupra ridurilor pe care zâmbetul i le crea în jurul gurii, voios continuate de curbele ample ale bărbiei, privirea zeului o străfulgeră. Mai cuprinzătoare ca zările, mai profundă ca genunile mării, complexitatea acelei priviri se răsfrângea nesfârşită în interior, desfăcându-se neîncetat în mii şi mii de învelişuri tot mai mici şi mai mici. Ochi care puteau sonda în acelaşi timp fiece fiinţă umană sau vietate din întreaga lume, întorcându-le pe dos, cu aceeaşi atenţie calmă.

Stăpâne Bastard. Ista nu rosti cu voce tare numele Lui, de teamă ca El să nu-l interpreteze drept invocaţie. În schimb, întrebă cu glas pierit:

— Nu cumva sunt pusă în inferioritate?

El se înclină peste pântecele imens.

— Mică dar puternică. Eu, după cum ştii, nu pot să clintesc nici măcar o frunză. Nici să-nconvoi fierul. Şi nici voinţa ta. Scumpa mea Ista.

— Nu sunt a Ta.

— Nutresc speranţe şi aşteptări ca orice peţitor.

Zâmbetul îi încreţi chipul grosolan şi mai mult.

— Sau mai degrabă viclenia unui şobolan.

— Şobolanii, remarcă el, suspinând, sunt nişte creaturi josnice, timide şi directe. Foarte limitate. Numai omul poate fi viclean. Sau femeia. Viclenie,

înşelătorie… Adevăr, victorie… capcane pentru urşi…

Ea tresări la această posibilă aluzie la Foix.

— Urmăreşti ceva. Limbile zeilor pot deveni mieroase, atunci când vor ceva. Când a fost să vreau şi eu ceva – atunci când mă prosternam cu umilinţă, cuprinsă de lacrimi şi de groază cumplită – *ani în şir* – unde erai atunci? Unde erau zeii în noaptea în care s-a prăpădit Teidez?

— Fiul Toamnei şi-a trimis mulţi soli drept răspuns la rugile tale, dulce Ista. Dar ei s-au abătut din drum şi n-au mai ajuns la destinaţie. Căci El nu le-a putut încovoia voinţa, nici influenţa paşii. Şi uite aşa s-au împrăştiat ca frunza în vânt.

Buzele Lui se răsfrânseră într-un zâmbet copleşitor de grav, mai sever decât orice privire încruntată pe care o văzuse Ista la viaţa ei.

— Acum altcineva se roagă cu o disperare la fel de neagră ca şi-a ta. Cineva la fel de drag mie, precum îi era Teidez Fratelui Meu autumnal. Iar eu te-am trimis – pe tine. Te vei abate şi tu din drum? Aşa cum s-a abătut şi salvarea lui Teidez? Tocmai la liman, când mai ai atât de puţini paşi de parcurs?

Se lăsă tăcerea.

Ista îşi simţi vorbele înecate de furie. Şi de alte sentimente mai complicate, un amalgam clocotitor chiar dacă nu era în stare să le desluşească şi să le spună pe nume. Un fel de fiertură de suferinţă, îşi

imagină. Mârâi printre dinţi.

— Stăpâne Bastard, *fiu de căţea* ce eşti!

El rânji pur şi simplu, înnebunitor.

— Când s-o ivi omul ăla care să te facă să râzi, sumbră Ista, mânioasă Ista, împietrită Ista, atunci o să ţi se vindece inima. Pentru asta nu te-ai rugat: e o răsplată pe care nici zeii nu ţi-o pot da. Noi avem puteri limitate când vine vorba de lucruri mărunte, cum ar fi izbăvirea de propriile-ţi păcate.

— Ultima oară când am încercat să urmez sfintele învăţături încâlcite şi nepotrivite ale zeilor, am fost indusă în eroare şi-am săvârşit o crimă, îi aruncă ea în faţă cu turbare. Dar pentru Tine, *n-aş avea* nevoie de izbăvire. Nu vreau să fiu părtaşă la vrerea Ta. Dacă aş crede că mă pot ruga pentru uitare, aş face-o; să fiu redusă la o pată, să fiu elimată, ştearsă, ca duhurile ciuntite care pier în moarte şi se eliberează de suferinţa lumească. Ce-mi mai pot da *mie* zeii?

El ridică din sprâncene cu o expresie evidentă de bunăvoinţă prefăcută.

— Păi cum aşa? De lucru, scumpă Ista!

Păşi mai aproape de ea; scândurile podelei scârţâiră şi gemură înfricoşător sub tălpile Lui. Ea încercă să se dea înapoi, închipuindu-şi deja cum aveau să se prăbuşească amândoi prin plafonul camerei de mai jos. El întinse mâinile deasupra umerilor ei, fără să o atingă. Atunci observă, cu o extremă neplăcere, că era goală. Se apleacă

ciocnindu-şi burdihanul de pântecele ei şi murmură:

— Mi-am pus pecetea pe fruntea ta.

Îşi trecu buzele peste sprâncenele ei. Locul acela ardea ca un stigmat.

Mi-a dat înapoi harul clarviziunii. Percepţia directă, nemijlocită a lumii spirituale, împărăţia Lui. Îşi aminti cum îi pârjolise pielea amprenta buzelor Mamei, la fel ca acum, în viziunea aceea trezită cu atâta timp în urmă care dusese la acele consecinţe dezastruoase. *Poţi să-mi dai cu de-a sila darul Tău, dare eu pot să nu-l deschid. Îl refuz şi Te sfidez!*

Ochii Lui luciră mai intens. Îşi lăsă mâinile butucănoase să-i alunece pe spatele ei dezgolit şi o îmbrăţişă şi mai strâns, lipind-o de cingătoarea lui, apoi se aplecă din nou şi o sărută pe gură cu o poftă lascivă şi o îngâmfare ieşită din comun. Ea roşi din cap până-n picioare, ruşinată şi excitată, ceea ce o scotea şi mai mult din sărite.

Întunecimile acelea nesfârşite dispărură ca din senin din ochii Lui, atât de apropiaţi de ai ei încât se încrucişau. O simplă privire umană pierdută se căscă, apoi se înspăimântă. Învăţatul dy Cabon se înăbuşi, îşi retrase limba şi făcu un salt înapoi, ca un viţel speriat.

— Roina! chelălăi el. Iertare! Eu, eu, eu,...

Privirea lui făcu înconjurul încăperii, o scrută fugitiv, se făcu şi mai mare şi căută tavanul,

podeaua, sau pereţii din celălalt capăt al camerei.

— Nu prea ştiu unde sunt…

Nu, nu ştia, acum, în visul ei. Ista ar fi putut să bage mâna-n foc pentru asta. Era şi visul lui. Şi avea să şi-l amintească şi el în amănunt când avea să se trezească. Oriunde s-ar fi aflat.

— Zeul tău, sări Ista cu gura la el, are un simţ *abject* al umorului.

— Ce? întrebă el absent. A fost aici? Şi eu l-am *pierdut?*

Era complet năucit, dacă era să te iei după expresia întipărită pe chipul lui rotofei.

Dacă astea erau vise adevărate, ale amândurora…

— Unde ești? întrebă grăbită Ista. Foix este cu tine?

— Ce?

Ista făcu deodată ochii mari.

Era culcată pe spate în dormitorul întunecat, înfăşurată de-a valma în rufăriile fine şi-n îmbrăcămintea transparentă a Cattilarei. Singură singurică. Scoase o înjurătură.

Era aproape miezul nopţii, bănui ea; peste fortăreaţă se aşternuse liniştea. Din depărtări, strecurându-se prin zăbrelele de la fereastra ei, se auzea slab ţârâitul greierilor. O pasăre de noapte scoase un tril dulce, abia auzit. O rază slabă de lună se prelinse înăuntru, diluând bezna ca de smoală din încăpere.

Se întrebă cine o fi fost cel ale cărui rugăciuni o aduseseră aici. Tot soiul de oameni se rugau la Bastard, apelând la El ca la zeul celei de pe urmă şanse, nu doar cei cu o descendenţă îndoielnică. Putea fi oricine din Porifors. Cu excepţia unui bărbat care nu se trezise niciodată dintr-un colaps exsangvinat. *Dacă o să aflu vreodată cine mi-a făcut una ca asta, o să-l fac să-şi dorească să nu mai spună rugăciuni seara la culcare...*

Un scârţâit de lemn şi un târşâit prudent de paşi se auzi pe scările care duceau în galerie.

Ista se descâlci din aşternuturi, îşi coborî picioarele goale afară din pat pe dalele reci şi păşi tiptil către fereastra care dădea în curtea interioară. Trase bara de pe oblonul interior din lemn şi îl deschise; din fericire nu scârţâi. Îşi lipi faţa de dantelăria grătarului din fier forjat, uitându-se cu atenţie în curte. Faţa palidă a lunii nu coborâse încă dincolo de linia acoperişurilor. Lumina bolnavă a astrului cobora pieziş pe galerie.

Ochii Istei, obişnuiţi cu întunericul, putură desluşi cu uşurinţă silueta înaltă, graţioasă a Cattilarei, într-un veşmânt pastelat, neînsoţită, lunecând pe nesimţite de-a lungul balconului. Se opri în fata uşii din capătul opus al culoarului, o deschise uşor şi se strecură înăuntru.

Oare ar trebui să mă duc după ea? Să mă strecor şi să iscodesc, să ascult pe la uşi, să trag cu ochiul ca un hoţ? Ei bine, refuz să fac asemenea lucru!

Indiferent de cât de a naibii de curioasă m-ai face, blestematule...

Nu era nicio cale ca zeii să o oblige pe Ista cu forţa să o urmeze pe Lady Cattilara în odaia suferindului ei cumnat. Ista închise oblonul, se întoarse, se duse înapoi în pat. Ascunzându-se sub aşternuturi.

Rămase trează, ascultând.

După ce fierse câteva minute, se ridică din nou. Luă încetişor un scăunel şi-l duse la fereastră şi se aşeză, rezemându-şi capul de zăbrelele din fier, veghind. Lumina slabă a unei lumânări răzbătea de după zăbrelele de dincolo. Într-un târziu, se stinse. Mai trecu ceva vreme şi uşa se deschise din nou pe jumătate, atât cât să se poată strecura o femeie zveltă. Cattilara făcu cale-ntoarsă, coborând scările. Nu părea să ducă nimic cu ea.

Aşadar, se preocupa de îngrijirea unui bolnav. Nu era ceva care să depăşească îndatoririle unei castelane, pentru un bărbat de viţă nobilă, un ofiţer atât de important, o rudă atât de apropiată şi, din câte se părea, preţuită de soţul ei. Poate că era timpul ca Lord Illvin să-şi ia medicaţia de noapte, vreun tratament promiţător pe care doftorii îl prescriseseră. Erau o puzderie de explicaţii banale, inofensive posibile.

În orice caz, câteva tot erau.

Sau măcar vreo două.

Ista mai scuipă o ocară printre dinţi şi se

întoarse în pat. Trecu supărător de mult timp până adormi din nou.

Pentru o femeie care umblase prin castel pe ascuns în toiul nopţii, Lady Cattilara îşi făcu apariţia în odăile Istei cu noaptea-n cap, debordând de voioşie, ospitalitate, având de gând să o târască pe Ista la templul din sat pentru rugăciunile matinale de recunoştinţă. Făcând ceva sforţări, Ista îşi reprimă nervozitatea muşcătoare pe care prezenţa marchizei i-o provoca. Când ajunse în curtea ornată cu flori şi îl descoperi pe Pejar ţinându-i calul pregătit, fu prea târziu ca să mai găsească scuze să nu meargă. Simţind în continuare dureri şi slăbiciune în tot trupul, pentru care numai recunoscătoare nu se putea numi, se lăsă urcată pe cal. Pejar îi duse calul de dârlogi la pas. Lady Cattilara mergea în fruntea procesiunii, semeaţă, cu braţele legănându-i-se în voie şi având destul suflu ca să înalţe un imn împreună cu însoţitoarele ei, în vreme ce coborau pe cărarea înşelătoare.

Satului din Porifors, înghesuit în spatele porţilor, îi trebuiau după câte se vedea, fie mai multe ziduri, fie un climat de pace, în care să nu mai fie nevoie de ziduri. Templul era în egală măsură de strâmt şi de vechi, altarele celor patru zei nefiind altceva decât patru firide boltite dispuse în jurul curţii centrale, iar Turnul Bastardului una din acele

clădiri exterioare provizorii care rezistase uimitor în timp. Cu toate astea, după ceremonialul religios, bătrânul preot se arătă nerăbdător să-i arate reginei mame toate micile comori ale templului său. Ferda îi făcu un semn lui Pejar să o escorteze pe Ista şi se scuză, pretinzând că nu va întârzia prea mult. Ista murmură nemulţumită la auzul promisiunii lui.

Comorile se dovediră a nu fi chiar atât de neînsemnate în realitate, având în vedere că templul beneficia de pe urma mărinimiei Lordului Arhys, după cele mai victorioase raiduri şi incursiuni ale sale. Şi numele Lordului Illvin fu amintit de multe ori în inventarierea entuziastă a preotului. Era adevărat, sigur că da, mâna criminală care îl doborâse fusese o întâmplare extrem de nefericită. Şi vai, tămăduitorii de la templul de aici n-au putut face mai nimic pentru el, deşi mai erau speranţe că alţi oameni, mai învăţaţi care să fie aduşi din oraşele mari din Ibra sau Chalion ar mai putea încă să facă vreo minune, atunci când trimişii Lordului Arhys vor aduce vreunul până la urmă. Până să se întoarcă Ferda, preotul îşi depanase cele mai interesante ori făloase istorisiri asupra obârşiei sale şi se apucase să facă o relatare amănunţită a planurilor sale de ridicare a unui alt templu, în aşteptarea vremurilor de pace şi sub patronajul marchizului şi al marchizei.

Ferda avea o figură îngrijorată. Se opri ca să îngenuncheze în fugă în firida dedicată Domniţei Primăverii, cu ochii închişi şi murmurând ceva, înainte să vină lângă Ista.

— Iertaţi-mă, Părinte, interveni Ista brutal peste monologul preotului. Trebuie să vorbesc cu bunul meu ofiţer-devot.

Se întoarseră împreună în firida Domniţei.

— Ei? Spune! întrebă Ista şoptit.

El îi răspunse la fel de încet.

— Curierul de dimineaţă din partea Lordului de Caribastos a sosit. Nicio veste despre Foix sau dy Cabon sau despre Liss. De aceea vă cer permisiunea să iau doi dintre oamenii mei ca să plecăm în căutarea lor.

Aruncă o privire încărcată de admiraţie firească la Lady Cattilara care preluase sarcina de a asculta cu politeţe discursul preotului.

— Sunteţi în mod vădit pe cele mai bune mâini aici. Va lua doar câteva zile ca să bat drumul până la Maradi şi să mă întorc – Lord Arhys s-a angajat să ne dea nişte cai buni, odihniţi. Mă aştept să fiu înapoi înainte ca domnia voastră să fie din nou gata de drum.

— Nu-mi place deloc treaba asta. N-aş vrea să mă lipsesc de sprijinul tău, în cazul în care s-ar ivi nişte urgenţe.

— Dacă trupele Lordului Arhys nu vă pot proteja, eu cu propriile mele puteri n-aş putea face mai

mult, spuse Ferda.

Apoi rânji.

— Aşa cum s-a şi dovedit, mă tem. Roina, în împrejurări obişnuite, v-aş sta pavăză fără să mă codesc.

Coborî şi mai mult tonul vocii.

— Şi apoi e chestiunea cu ursul.

— Dy Cabon e mai în măsură să facă faţă unor asemenea complicaţii decât oricare dintre noi.

— Dacă o mai trăi, îndrăzni Ferda.

— Sunt convinsă că e în viaţă.

Ista era hotărâtă să nu-i explice cum se făcea de ştia. Mai rău, nici nu se putea pune chezaşă şi pentru Foix.

— Îmi cunosc fratele. Poate fi puternic şi convingător. Şi viclean, dacă primele atribute nu-l ajută. Dar dacă… nu mai poate fi stăpân pe propria lui voinţă şi cu toate astea este conştient… Nu sunt sigur că dy Cabon îi poate face faţă. Eu pot. *Am* mijloacele mele.

Chipul i se lumină pentru o clipă de o frântură de zâmbet fratern.

— Mmm, făcu Ista. Puterea de convingere, se pare că la voi e trăsătură de familie.

— Şi apoi mai e şi Liss, zise el vag.

Ce era cu Liss, nu mai vru să explice, iar Ista se abţinu din bunătate să-l mai aţâţe.

— Îmi doresc tare mult s-o ştiu înapoi lângă mine, asta-i adevărat, spuse Ista. După un moment

adăugă:

— Şi pe dy Cabon.

Poate că mai ales pe dy Cabon. Oricare ar fi fost intenţiile zeului, tulburatul acela de preot făcea şi el parte din ele.

— Atunci îmi puteţi da permisiunea să plec, Roina? Devotul Pejar vă poate sluji în orice situaţie aţi avea nevoie la curtea aceasta provincială, sunt sigur. Şi este dornic să o facă.

Ista lăsă să treacă neobservată zvâcnirea aceasta de aroganţă tipică pentru Cardegoss. Chiar dacă Porifors ar fi fost o banală curte de ţară, Ferda ar fi avut tot atâta dreptate.

— Ai de gând să pleci de îndată?

El dădu din cap.

— Imediat, v-aş ruga. Dacă e vreo problemă, cu cât ajung mai devreme, cu atât mai bine.

Văzând-o că se încruntă fără să mai spună nimic, adăugă:

— Şi dacă nu-i nimic grav, cu atât mai curând aş putea să mă-ntorc.

Ea îşi muşcă, buza gânditoare:

— Şi apoi e, aşa cum ai spus, necazul cu ursul. *Capcană pentru urşi,* spusese zeul. Blestematul *lui* animăluţ de companie, scăpase. N-avea niciun rost să se roage la zeu pentru protecţie; dacă şi-ar fi putut ţine în frâu în mod direct sălbaticii demoni sloboziţi pe tărâm lumesc, pesemne că ar face-o şi nu şi-ar lăsa neputinţa divină să atârne de

slăbiciunea omenească.

— Prea bine, oftă ea. Du-te atunci. Dar întoarce-te repede.

El îi adresă un zâmbet forțat.

— Cine ştie? S-ar putea să-i găsesc venind la vale pe drumul de la Tolnoxo şi ne-am putea întoarce înainte de căderea serii.

Îngenunche şi-i sărută mâna recunoscător. Cât ai clipi, faldurile mantalei lui se făcuseră deja nevăzute pe uşile templului.

Spre disperarea ei, Ista descoperi că dejunul era o petrecere câmpenească dată în cinstea reginei mame, în piaţa din sat, cu tot tacâmul până la un cor de copii din sat care oferiră un recital de cântece, imnuri şi dansuri neaoşe şi nu neapărat ritmate. Lord Arhys nu era de faţă; tânăra marchiză făcu onorurile castelului, într-un stil cald şi vădit aprobat de părinţii mândri şi emoţionaţi. Nu o dată o surprinse Ista uitându-se la micuţi cu o langoare nedisimulată.

După ce ştrengarii şi-au terminat ciudata ţopăială, iar Ista fu pupată pe mâini de toţi şi de alţi diverşi, a fost aburcată înapoi pe cal şi i s-a dat drumul. Pe ascuns, îşi şterse cu răceală de coama calului ofrandele băloase care-i fuseseră lăsate pe degete de copiii de pripas. În clipa aceea era aproape bucuroasă să vadă acel cal. Aproape.

Descălecând din nou în curtea înflorită, Ista

încerca să se decidă dacă se simţea agasată sau bucuroasă pentru sugestia delicat exprimată a Cattilarei că poate vârsta măriei sale, roina, ar cere un pui de somn după-amiaza, când se auzi un chiot dincolo de porţile care tocmai se închideau.

— Hei, Castel Porifors! Curier de la castelul Oby!

Ista se întoarse pe călcâie la auzul vocii aceleia cunoscute, gălăgioase. Intrând pe poartă, călare pe o mârţoagă grasă, şargă, plină de spume, era nimeni alta decât Liss. Era îmbrăcată cu livreaua ei înfăţişând castelul-şi-leopardul şi ţinea ridicată desaga din piele după obiceiul oficial, cu sigiliile din ceară atârnând la capătul unor sfori. Cămaşa de sub tunică era muiată de sudoare, aşa cum era şi calul, iar chipul îi era pârjolit de soare. Rămase cu gura căscată la vederea vaselor smălţuite în toate culorile şi a întregii vegetaţii.

— Liss! ţipă Ista în culmea fericirii.

— Ha, Roina! Deci *eraţi* aici până la urmă! Liss îşi scutură picioarele din scări, îşi petrecu un picior peste gâtul calului şi sări. Cu gura până la urechi, îngenunche în maniera curtenească la picioarele Istei; Ista o ridică de mâini. Era tot ce putea să facă ca să nu-i sară în braţe.

— Cum ai ajuns aici pe calul ăsta – te-a găsit Ferda?

— Păi, am ajuns aici pe calul ăsta, bineînţeles, aşa puturos cum e. Ferda? Ferda e-n siguranţă?

Salut, Pejar!

Aprodul-devot care se ţinea ca umbra de Ista îi răspunse cu un rânjet larg.

— Binecuvântată fie Fiica, ai reuşit!

— Dacă istoriile care mi-au ajuns la urechi au fost adevărate, voi ceilalţi aţi trecut prin încercări mult mai grele decât mine.

Ista spuse neliniştită:

— Nu sunt nici trei ore de când a plecat Ferda – probabil că ai trecut pe lângă el în drumul către Tolnoxo, nu?

Liss ridică din sprâncene.

— Eu am venit pe drumul dinspre Oby totuşi.

— Oh. Dar cum ai ajuns să – oh, vino, vino, stai lângă mine şi povesteşte-mi tot! Cât mi-au lipsit pieptănatul şi îngrijirea ta!

— Da, scumpă Roina, dar trebuie să-mi înmânez epistolele, de vreme ce-s din nou curier pentru o zi şi să mă îngrijesc de animalul ăsta. Nu e-al meu, slavă zeilor! E de la poştalionul aflat la mijlocul drumului către Oby. Aş fi recunoscătoare pentru o găleată cu apă, să ştiţi.

Ista îi făcu semn lui Pejar, iar el încuviinţă din cap şi plecă în grabă.

Cattilara şi doamnele ei se înfăţişară şi ele. Marchiza zâmbi nedumerită la tânăra curier şi apoi la Ista.

— Roina…?

— Aceasta este cea mai credincioasă şi

curajoasă însoţitoare a mea, Annaliss din Labra. Liss, fă o reverenţă Cattilarei dy Lutez, Marchiză de Porifors şi de asemeni acestor…

Ista trecu în revistă în ordinea rangului, doamnele de companie ale Cattilarei care se zgâiau la fată. Liss se conformă cu o serie de plecăciuni scurte, prietenoase la şirul de prezentări.

Pejar se înapoie de-a fuga cu o găleată plină cu apă, bâltâcâind. Liss i-o înşfăcă din mână şi îşi cufundă capul cu totul în ea. Ieşi la suprafaţă după aer cu un suspin de uşurare, iar coada ei neagră, fleaşcă de apă, aruncă stropi într-un arc care aproape că le împroșcă pe doamnele Cattilarei care se traseră înapoi.

— Ah! Acum e mai bine. Pe toţi zeii, dar Caribastos e un ţinut canicular în anotimpul ăsta.

Renunţă la căldare în favoarea calului, bătându-l zdravăn pe crupă cu palma.

Pejar spuse nerăbdător, în vreme ce calul îl înghiontea vârându-şi botul în apă:

— Eram siguri că i-ai avertizat pe cei din satul de la răscruce, dar unde te-ai dus după asta, nu ne-am mai dat seama.

— Calul meu cel vrednic, de curier, era sfârşit când am ajuns acolo, însă livreaua şi bastonul cancelăresc i-au convins să-mi împrumute un altul. Ei nu aveau luptători care să se pună cu jokonienii, aşa că i-au lăsat să se salveze cum puteau şi am fugit călare pe cât de repede am putut să biciuiesc

bietul cal de tras la plug care gâfâia de mama focului. Au scăpat sătenii nevătămaţi?

— Fugiseră cu toţii când am ajuns noi acolo, aproape de înserat, spuse Pejar.

— Ah, bun. Ei bine, imediat după ce s-a lăsat întunericul, am ajuns la o staţie de poştalion de pe drumul principal către Maradi şi odată ce i-am convins că nu băteam câmpii, au început căutările. Sau cel puţin aşa mi s-a dat de înţeles. Am înnoptat acolo şi am plecat spre Maradi a doua zi dimineaţă la pas mai aşezat ca să-l găsesc pe provincarul de Tolnoxo taman când pornea în fruntea cavaleriei sale pe porţile cetăţii, pe urmele duşmanului. La felul în care se mişcau jokonienii m-am temut că era deja prea târziu.

— Aşa s-a şi dovedit, încuviinţă Ista. Dar un curier a ajuns la castelul Porifors în timp util ca Lordul Arhys să organizeze o ambuscadă pe linia de retragere a jokonienilor.

— Da, ăla trebuie să fi fost unul din colegii mei de breaslă care au plecat direct de la staţia aceea de curieri, blagoslovească-i zeii pentru isteţimea de care au dat dovadă. Unul din ei chiar spunea că-i de prin partea locului. Am tras nădejde că ştie ce face.

— Ai aflat ceva de Foix şi de Cărturarul dy Cabon? întrebă Ista ca pe ghimpi. Nu i-am mai văzut de atunci, după ce i-am ascuns sub podeţul acela.

Liss scutură din cap încruntându-se.

— Le-am vorbit despre ei celor de la staţia de curierat şi le-am dat de ştire şi locotenenţilor Lordului dy Tolnoxo, când am trecut, ca să se uite după amândoi. Nu eram sigură dacă au fost răpiţi de jokonieni, ca şi voi, sau dacă au scăpat, ori au făcut cale-ntoarsă, ori s-au abătut în tufişuri sau mai cine ştie ce… Aşa că am mers la templul din Maradi şi am găsit o înaltă preoteasă din ordinul lui dy Cabon şi i-am povestit despre toate necazurile noastre şi că preotul nostru se afla probabil pe drumuri şi avea mare nevoie de ajutor. Iar ea s-a angajat să trimită câţiva devoţi în căutarea lor.

— Bine te-ai mai gândit, zise Ista cu căldură în voce, aprobând deciziile fetei.

Liss zâmbi recunoscătoare.

— Mi s-a părut destul de puţin. Am aşteptat o zi la biroul cancelariei din Maradi, dar n-a venit nicio veste din partea coloanei Lordului dy Tolnoxo. Aşa că mi-a venit în minte o rută mai rapidă înspre miazăzi şi m-am oferit voluntar să servesc de curier către Oby. M-am gândit că de vreme ce-i o fortăreaţă mai mare, era cel mai posibil să fiţi salvaţi de ostaşii ei şi duşi acolo. Apoi am zburat – nu cred că vreun alt curier a parcurs drumul acela mai repede decât mine, în ziua aceea.

Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr umed lipită pe faţa arsă de soare, pieptănându-şi-o pe spate cu

degetele.

— Toată lumea era încă în aşteptare când am ajuns la fortăreaţă în noaptea aceea. Dar osteneala mi-a fost răsplătită a doua zi de dimineaţă, când a sosit o scrisoare de la marchizul de Porifors în care zicea că sunteţi cu toţii salvaţi şi în siguranţă. Lordul din Oby şi oamenii lui porniseră şi ei să patruleze în căutarea jokonienilor, dar s-au întors înapoi în aceeaşi după-amiază.

— Tatăl meu e marchizul de Oby, remarcă Cattilara, cu un ton impacientat în voce. L-ai văzut?

Liss îşi făcu plecăciunea ei unică, pe jumătate, apoi reverenţa abia schiţată.

— E bine, sănătos, milady. I-am cerut să-mi facă hatârul să mă trimită în calitate de curier la Porifors ca să pot să mă alătur roinei cât mai repede.

Îşi ridică desaga.

— M-a petrecut până la porţile castelului în zorii dimineţii ăsteia. Am primit astea din mâinile dumisale. Ar putea fi ceva şi pentru domnia ta – ah.

Şi ochii îi sclipiră la apropierea intendentului, un boiernaş scăpătat, în vârstă, care îi aminti mult Istei de Ser dy Ferrej, cu excepţia faptului că acesta era vânos şi nu rotofei. Lacheul Goram venea în urma sa. Intendentul o descotorosi de desagă, spre uşurarea lui Liss şi plecă în grabă cu ea, după ce-i porunci lacheului să ajute la îngrijirea calului curierei.

— Cred că eşti frântă de oboseală, spuse Lady Cattilara, care făcuse ochii mari de mirare în timpul relatării lui Liss. Ce calvar de neînchipuit!

— Oh, dar eu îmi iubesc meseria, spuse Liss voioasă, scuturându-şi livreaua prăfuită. Lumea îmi dă cai rapizi pe mână, iar eu îmi fac mendrele.

Buzele Istei zvâcniră într-un tic nervos. Halal motiv de voioşie, într-adevăr.

Dar cel puţin se părea că nu-l lăsase pe Ferda să plece în zadar, cu toate că o ratase pe Liss pe drum. Şi că putea nădăjdui că până când va ajunge el la Maradi, să-şi găsească fratele cel bântuit de demonul ursului şi pe însoţitorul acestuia la adăpost, în grija templului de acolo.

Încercând să-şi urmeze calul pe care Goram i-l conducea de căpăstru, Liss făcu mici plecăciuni de scuze în toate părţile.

Ista spuse cu blândeţe:

— Când va isprăvi cu calul, domnişoara mea de companie va avea nevoie de o baie, aşa ca şi în cazul meu. Şi v-aş ruga, un rând de schimburi cu împrumut de asemenea. Lucrurile ei i-au fost furate de jokonieni odată cu ale mele.

De fapt, garderoba extrem de sărăcăcioasă a lui Liss se afla în mare parte în desagile de la coburile şeii sale. Însă Ista judecă că doamnele Cattilarei se strâmbau în aer nu doar la izul iute de cal şi la sudoarea călăreţei de condiţie joasă.

— Şi nişte nutreţ, rogu-vă, dragă Roina! strigă

Liss peste umăr.

— O să fii răsplătită pentru călătoria măreaţă pe care ai făcut-o, a cărei faimă va ajunge până la Cardegoss prin următoarea mea scrisoare, promise Ista.

— Fie orice doriţi, numai să vie mai repede!

Liss petrecu mult timp la grajduri, dar într-un final se prezentă în noile încăperi ale Istei. Doamnele Cattilarei, fiice de nobili neînsemnaţi de ţară, care se călcau pe picioare pentru onoarea de a o servi pe regina-mamă, nu se dădeau deloc în vânt pentru servicii menajere în favoarea noii venite. Cu toate astea, Liss se alese cu o baie, sub supravegherea fermă a Istei, printre îmbucăturile furate de pe o tavă cu pâine, măsline, brânză şi fructe uscate şi o duşcă de ceai călâu din plante. Hainele ei oficiale de călărie au fost trimise servitorilor pentru a fi spălate cum se cuvine.

Îmbrăcămintea lepădată de Cattilara se potrivi cu vârsta şi statura lui Liss mult mai bine decât Istei, chiar dacă avea decolteuri prea generoase pentru tânăra călăreaţă. Liss izbucni în râsete de plăcere şi uimire, fluturând o mânecă amplă, delicată, iar Ista zâmbi văzând-o copleşită de acea bogăţie cu care nu era obişnuită.

Bucuria pe care cineva o putea simţi în prezenţa lui Liss nu putea fi disimulată; doftoreasa acolită avea în cele din urmă pe cineva căreia să-i

încredinţeze îngrijirea rănilor Istei ca ea să se poată întoarce la templul şi familia pe care şi le abandonase. Nici nu apucase bine Liss să se usuce până când acolita îşi termină dăscăleala cu ea, îi înmâna un rând de bandaje şi unguente, îşi adună lucrurile, primi un ciubuc din partea Istei pentru toată osteneala ei şi îşi luă picioarele de-a spinare înapoi acasă.

Masa de seară din acea după-amiază a fost pusă într-o încăpere micuţă departe de curtea cu fântâna în formă de stea şi se dovedi a fi aproape în întregime o adunare femeiască, sub guvernarea Cattilarei. Niciun scaun nu rămase neocupat în chip ritualic.

— Lord Arhys nu cinează în seara asta? întrebă Ista văzând că fusese aşezată de-a dreapta marchizei. *Sau vreodată?* Mă gândesc că frigurile acelea de care suferă ar trebui să vă îngrijoreze.

— Nu atât de mult pe cât mă îngrijorează îndatoririle lui militare, i se destăinui Cattilara cu un suspin. Şi-a luat câţiva oameni ca să vegheze asupra hotarului nordic. Acum stau cu inima-n gât până când îl văd înapoi. Mă perpelesc de grija lui ori de câte ori porneşte călare, cu toate că desigur zâmbesc şi nu-i dau nimic de bănuit. Dacă s-ar întâmpla ceva cu el, cred că aş înnebuni. Of!

Îşi acoperi vorbele nesăbuite cu o sorbitură de vin şi îşi înălţă cupa către Ista ca să ciocnească.

— Dar *domnia ta* înţelegi, sunt sigură. Aş vrea să-l ţin lângă mine pentru totdeauna.

— Dar oare nu măiestria lui neobişnuită de războinic face parte din atracţia – *aşa zis înspăimântătoare* – pe care o exercită asupra tuturor? Priponeşte-l de dumneata şi vei risca să ucizi exact lucrul acela pe care-l admiri mai mult la el, în încercarea de a-l păstra.

— Oh, nu, făcu Lady Cattilara cu gravitate.

Nega, dar nu răspundea nicicum la obiecţiunea ei, observă Ista.

— Dar îl oblig să-mi scrie în fiecare zi, când e plecat. Dacă ar uita, aş fi foarte supărată pe el – apoi îşi răsfrânse buzele într-un zâmbet, mijindu-şi ochii – timp de o oră cel puţin! Dar nu uită el. Oricum, ar trebui să fie înapoi înainte de căderea nopţii. Am să mă uit pe drum după el din turnul de la miazănoapte şi când am să-i văd calul, o să-mi mai vină inima la loc, fără să-mi mai bată de o mie de ori pe minut.

Chipul i se destinse anticipând deja momentul.

Ista luă o muşcătură sănătoasă din pâine.

Mâncarea, în orice caz, era excelentă. Lady Cattilara, sau bucătarul castelului, cel puţin nu încercau să imite excesele, sau mai rău, ceea ce ar fi fost după mintea lor excesele care se făceau la festinele de la Cardegoss. În loc de asta serviră pur şi simplu vânat proaspăt. În seara aceea păreau a fi mai multe dulciuri, cărora Ista nu putu să le

găsească cusur şi din care Liss se înfruptă după pofta inimii, dând gata o porţie de invidiat. Era foarte tăcută în acest anturaj, faţă de care Ista consideră că fata era cuprinsă de o admiraţie exagerată. Ista se gândi că ar fi preferat să asculte poveştile lui Liss în locul clevetelilor din partea locului care umplură timpul. Când se descotorosiră de doamnele de companie şi se întoarseră în curtea pătrată de piatră, Ista îi împărtăşi gândurile sale şi făcu haz de timiditatea ei.

— Pe cuvântul meu, recunoscu Liss. Cred că-i din cauza rochiei. M-am simţit ca o adevărată toantă pe lângă acele fete de rang mare. Nu ştiu cum se descurcă ele cu ţoalele astea fistichii. Parcă văd că o să mă-mpiedic în ele şi-am să rup ceva.

— Atunci hai să ne plimbăm pe sub coloane ca să-mi mai întind şi eu rănile, aşa cum ne-a instruit acolita, iar tu ai să poţi să exersezi cum să te mişti în mătăsurile astea foşnitoare ca să mă reprezinţi onorabil la curtea asta. Şi spune-mi mai multe despre călătoria ta.

Liss făcu paşii mai mici într-o manieră cât mai feminină, acompaniind şchiopătatul lent al Istei în răcoarea pasajului retras. Ista o potopi cu întrebări în legătură cu fiecare aspect al călătoriei ei. Nu că ar fi avut nevoie de o catalogare a fiecărui tip de păr, beteşug, virtute sau ciudăţenie a fiecărui cal pe care încălecase fata în ultimele zile, dar vocea lui Liss era o încântare binevenită pentru urechile

ei, că abia mai conta ce spunea. Ista nu avea prea multe de relatat, îşi dădu ea seama, cu privire la propria-i călătorie, şi cu siguranţă nu amănunte despre carnea de cal jokoniană, cu care avusese de a face drept penitenţă. Nici nu avea vreo tragere de inimă să-şi amintească de muştele verzi care se adunau roiuri ca să sugă sângele închegat.

Trecând pe lângă un stâlp, Liss întinse mâna ca să îşi plimbe degetele peste motivele decorative sculptate.

— Arată ca o dantelărie în piatră. Porifors e un castel mult mai frumos decât mi-am închipuit. E Lordul dy Lutez aşa mare spadasin aşa cum se lăuda marchiza?

— Da, aşa este. A omorât patru din duşmanii care au încercat să fugă cu mine. Doi au scăpat.

Nu îi uitase. Aruncând o privire în urmă la cele întâmplate, era aproape bucuroasă că ofiţerul tălmaci fusese unul din cei care fugise. Vorbise cu el, între patru ochi, de prea multe ori ca să şi-l imagineze drept un nimic, estompat printre şirurile de morţi fără chip. Era o slăbiciune femeiască asta, poate ca şi aceea de a refuza să mănânce din carnea oricărui animal care avea un nume şi era considerat drept animal de casă.

— E-adevărat că marchizul a venit călare cu domnia ta pe şaua calului lui?

— Da, răspunse Ista scurt.

Liss miji ochii de încântare.

— Ce minunat! Păcat că-i însurat, nu? E într-adevăr atât de chipeş cum îl crede nevastă-sa?

— N-aş putea spune, mârâi Ista.

Rectifică apoi cu reticenţă:

— Arată, în orice caz, destul de bine.

— Ce minunat, să ai un asemenea lord la picioarele tale, oricum. Mă bucur că aţi ajuns într-un asemenea loc, după toate câte s-au întâmplat.

Ista schimbă *N-a fost tocmai la picioarele mele* în:

— N-am de gând să zăbovesc prea mult pe-aici.

Liss ridică dintr-o sprânceană:

— Acolita Maicii a zis că nu sunteţi în măsură să mergeţi pe cal prea departe deocamdată.

— Că nu s-ar cuveni, mai degrabă. Dar aş putea s-o fac la nevoie. Ista urmări privirea admirativă a lui Liss împrejurul curţii, umbrită în lumina piezişă a înserării şi încercă să caute un motiv pentru starea de nelinişte ce-o simţea care să nu includă visele urâte. Un motiv raţional, rezonabil, pentru o femeie care nu era câtuşi de puţin plecată cu sorcova. Îşi scărpină fruntea unde simţea o mâncărime.

— Suntem prea aproape de graniţa cu Jokona aici. Nu cunosc ce tratate de ajutor reciproc există în prezent între Jokona şi Borasnen, dar oricine ştie că portul de la Visping este lumina ochilor fiicei mele împărăteşti. Ceea ce urmează să se petreacă în toamnă nu va fi doar o descindere la hotar. Iar

aici a avut loc un incident groaznic în primăvara asta care nu are cum să vină în sprijinul relaţiilor cu prinţul din Jokona în vreun fel.

Ista se abţinu să privească înspre odaia din colţ.

— Vă referiţi la felul în care maestrul de călărie de la Porifors a fost înjunghiat de curteanul acela jokonian? Goram mi-a povestit despre asta cât am stat să ţesălăm calul cel galben şi gras. Ciudat individ – am impresia că-i cam prostovan – dar îşi cunoaşte meseria.

Apoi mai spuse:

— Ia uitaţi-vă, Roina, şchiopătaţi mai rău decât cel de-a doilea cal al meu. Staţi jos, odihniţi-vă.

Alese o bancă umbrită din marginea curţii, cea pe care se adunaseră doamnele Cattilarei în seara precedentă, şi cu un aer de prudenţă hotărâtă, o aşeză pe Ista acolo.

După un moment de tăcere, aruncă o privire cu coada ochiului la Ista.

— Hazliu bătrânelul ăsta, Goram. Vroia să ştie dacă o roină este mai mare în rang decât o prinţesă. Pentru că o prinţesă este fiică de prinţ, iar domnia ta eşti doar fiica unui provincar. Şi dat fiind faptul că văduva Rigăi Orico, Sara, a rămas văduvă moştenitoare mai recent decât domnia ta. I-am spus că un provincar chalionez face tot cât un prinţ roknar, şi unde mai pui că domnia ta eşti mama *nimeni alteia* decât roinei care domneşte peste întreg ţinutul Chalion-Ibra.

Ista se sili să zâmbească.

— Nu toată ziua i se ivesc roine în cale, bănuiesc. L-au liniştit răspunsurile tale?

Liss ridică din umeri.

— Aşa mi s-a părut.

Apoi cutele de pe frunte i se adânciră.

— Nu-i ciudat ca un om să zacă nemişcat aşa luni la rând?

Veni rândul Istei să ridice din umeri.

— Atacuri de apoplexie, capete sparte, gâturi rupte… înecuri… se întâmplă şi aşa câteodată.

— Dar unii îşi revin totuşi, nu-i aşa?

— Cred că cei care sunt recuperabili, încep să-şi revină… într-un timp mai scurt. Cei mai mulţi care sunt doborâţi în felul acesta nu supravieţuiesc mult timp, decât în cazul în care au parte de o îngrijire extraordinară. E o moarte lentă, hidoasă pentru o fiinţă omenească. Sau pentru orice altă fiinţă. E mai bine să te cureţi repede din prima.

— Dacă Goram ţine la Lord Illvin măcar pe jumătate cât ţine la caii lui, poate că asta explică faptul că i-a lungit zilele.

Ista îşi dădu seama că piticania despre care vorbeau ieşise din odaia din colţ şi se chincise pe după balustradă, uitându-se la ele. După un răstimp se ridică, coborî pe scări şi traversă curtea. Pe măsură ce se apropia, făcea paşii din ce în ce mai mărunţi, îşi vâra capul între umeri ca o ţestoasă, frământându-şi mâinile.

Se opri la o oarecare distanţă, îngenunche şi îşi plecă capul, mai întâi înspre Ista, apoi către Liss, apoi iarăşi în direcţia Istei, ca şi cum ar fi vrut să se asigure. Avea ochi de culoarea oţelului neşlefuit. Privea fără să clipească, de sub sprâncenele stufoase.

— Îhî, făcu el în cele din urmă, adresându-se unui punct aflat între cele două femei. Ea-i aceia despre care tot bâiguia el, fără-ndoială.

Îşi umflă buzele, apoi îşi mută privirea fixă asupra lui Liss.

— Ai întrebat-o?

Liss zâmbi stângaci.

— Bună, Goram. Păi, asta încercam să fac.

El se cuprinse cu braţele, legănându-se înainte şi înapoi.

— Întreab-o, atunci.

Liss înclină din cap la el.

— Dar de ce n-o faci chiar tu? Nu te muşcă.

— ’M ’ş ’c, bolborosi el nedesluşit, aruncând o căutătură urâtă la cizmele cu care era încălţat. Tu!

Liss dădu din umeri nedumerită şi amuzată şi se întoarse către Ista.

— Roina, Goram vrea să veniţi ca să-i vedeţi stăpânul.

Ista se lăsă pe speteaza băncii, amuţită timp de câteva momente, ţinându-şi respiraţia.

— De ce? întrebă într-un târziu.

Goram se iţi la ea, apoi iar la picioare.

— Mata eşti cea despre care vorbeşte într-una.

— Cu siguranţă, mai zise Ista după un alt răstimp, nimeni nu şi-ar dori să fie văzut pe patul de boală de nişte străini.

— Nu face nimica, pronunţă Goram.

Clipi şi se holbă la ea.

Râzând cu toată fiinţa ei, Liss îşi făcu mâinile pâlnie şi îi şopti Istei la ureche:

— Era mai vorbăreţ la grajduri. Cred că se teme de domnia ta.

Erau vorbe rostite clar şi convingător, cărora Ista crezu că le poate ţine piept. Nu era în stare să vadă o ieşire din toată încâlceala asta stranie. O privire insistentă, o limbă încleiată, apăsarea tăcută a aşteptării… Putea să înjure un zeu. Dar nu putea să înjure un lacheu.

Aruncă o privire în jurul curţii. Nu era nici miezul nopţii, nici amiaza, acum; niciun fel de amănunt nu se potrivea cu cele din visele ei. În visele ei nu apăreau nici Goram, nici Liss, momentul zilei era cu totul altul… poate că nu era niciun pericol, poate că era o rugăminte inofensivă. Trase adânc aer în piept.

— Ei bine, Liss. Hai să reînnoim pelerinajul meu şi să mergem să vedem o altă ruină.

Liss o ajută să se ridice în picioare, cu chipul animat de curiozitate. Ista se căţără pe scări la braţul ei, încetişor. Goram o privea nerăbdător, mişcând din buze, ca şi cum i-ar fi dat câte un

impuls mental la fiecare pas.

Femeile îl urmară pe lacheu până în capătul galeriei. El deschise uşa, se retrase din calea lor, mai făcu o plecăciune, Ista şovăi, apoi o urmă pe Liss înăuntru.

Capitolul 12

Odaia era mai luminoasă decât îi apăruse ei în acea viziune, storurile de pe peretele opus erau deschise acum către cerul albastru. Efectul era eteric şi diafan. Camera nu mirosea a boleşniţă, nu erau mănunchiuri de plante puternic mirositoare atârnate de grinzi şi care să mascheze vreun iz de fecale, de vomă, de sudoare ori de deznădejde. Doar un aer răcoros, miros de lustru de lemn şi o aromă slabă, nu neplăcută, a unei prezenţe masculine. Deloc dezagreabilă.

Ista se forţă să privească spre pat şi rămase neclintită.

Patul era făcut. El odihnea deasupra cuverturilor nu ca un om pe patul de boală, ci ca unul care se aşezase pentru o clipă în toiul unei zile încărcate. Sau ca un cadavru întins în cele mai bune straie ale sale, pregătit pentru funeralii. Prelung şi slab, întocmai ca-n visele ei, dar îmbrăcat altfel: nu ca un pacient sau ca un om adormit, ci ca un curtean. O tunică din piele argăsită brodată cu frunze împletite şi încheiată până la gât. Pantalonii care se asortau cu tunica erau pliaţi în nişte cizme lustruite, strânse până la gambe. O manta castanie era desfăcută sub el şi împrejurul lui, iar o sabie în

teaca ei era întinsă pe faldurile aranjate cu grijă, cu mânerul încrustat în mâna sa stângă fără vlagă. Un inel cu pecete lucea pe unul din degete.

Părul nu-l avea pur şi simplu pieptănat pe spate, ci împletit în şiruri perfecte care porneau de la fiecare tâmplă împrejurul capului. Şuviţele întunecate cu luciu ca de gheaţă se terminau într-o coadă petrecută pe după umărul lui drept şi aşezată pe piept, al cărei capăt, de sub legătura de la gât castanie, era periat drept. Era proaspăt ras. Ista simţi în nări parfum de apă de levănţică.

Îşi dădu seama că Goram o privea cu o intensitate dureroasă, cu mâinile încleştate una în alta.

Toată frumuseţea aceea mută nu putea fi decât munca lui. Ce o fi fost înainte bărbatul acela care zăcea pe pat ca să aibă parte de un asemenea devotament din partea lacheului său acum, când îşi pierduse atât de clar orice putere de a pedepsi sau a răsplăti?

— Pe toţi zeii, gâfâi Liss. A *murit.*

Goram fornăi.

— Ba nu. Nu-l ia putreziciunea.

— Dar nu mai suflă!

— Ba da. Poţi să-ţi dai seama cu oglinda, io-te!

Făcu un ocol sfios patului şi luă o oglindă micuţă de mână dintr-un cufăr aflat în apropiere. Şi cu o ocheadă furişă la fată, pe sub sprâncenele-i ţepoase, o ridică sub nările Lordului Illvin.

— Vezi?

Liss se apleca mai aproape peste silueta neclintită şi aruncă o privire neliniştită în jos.

— Aia e amprenta degetului tău gros.

— Ba nu-i!

— Mă rog… poate…

Liss se îndreptă de spate şi se retrase cu o tresărire, ca şi cum ar fi poftit-o pe Ista să-i ia locul de la marginea patului şi să se convingă şi ea cu ochii ei.

Ista se dădu mai aproape sub privirea neliniştită a lui Goram, încercând să găsească ceva de spus acelui individ suriu.

— Îl îngrijeşti tare bine. Mare păcat că Ser dy Arbanps a fost doborât aşa mişeleşte.

— Îhî, făcu el. Atunci… haideţi, doamnă.

— Poftim?

— Păi… sărutați-l.

Pentru o clipă, Ista strânse din dinţi atât de tare că îi zvâcni falca. Dar lui Goram nu-i ardea de glumă, cu faţa încordată, nu dădea semne că ar fi luat-o în râs.

— Nu pricep ce vrei să spui.

El îşi morfoli buza.

— O prinţesă l-a adus în halu' asta. M-am gândit că poate dumneata l-ai putea trezi. Dacă tot eşti de neam regesc.

După ce mai rumegă un moment, adăugă:

— Regină-mamă.

Era cât se poate de serios, observă Ista exasperată. Îi spuse cu toată blândeţea de care era în stare:

— Goram, astea-s poveşti de adormit copiii. Nu suntem copii, din păcate.

Un zgomot uşor înăbușit îi atrase atenţia. Liss se hlizea toată, dar se abţinea să izbucnească în râs, slavă zeilor.

— Aţi putea *încerca* măcar. N-ar fi nimic rău dacaţi *încerca.*

Din nou începuse să se legene agitat, înainte şinapoi.

— Mă tem că nici bine nu i-ar face.

— Nimic rău, repetă el stăruitor. Tre' săncercăm *ceva.*

Probabil că-şi petrecuse câteva ore cu acele pregătiri meticuloase ale întregii scene, ca să-şi înfăţişeze stăpânul înaintea ei. Ce speranţă nebunească îl mânase până-ntr-acolo?

Poate că i se arată şi lui în vise ceva. Gândul acela o făcu să se sufoce.

Amintirea celui de-al doilea sărut al Bastardului îi învăpăie faţa. Dar dacă n-ar fi fost o batjocură profană, ci un alt dar – unul care trebuia dat mai departe? Să-i fi fost hărăzit ei să poată înfăptui miracolul vindecării, într-un fel atât de agreabil ca acesta? *În felul ăsta sunt seduşi sfinţii de zeii lor.* Inima îi bătea plină de surescitare ascunsă. *O viaţă pentru o altă viaţă, şi cu îndurarea Bastardului,*

păcatul mi se va şterge.

Oarecum fascinată, se aplecă înainte. Pielea proaspăt rasă de pe obrazul lui Illvin se mula fină peste oasele delicate. Buzele îi erau incolore, uşor întredeschise peste dinţii regulaţi şi albicioşi.

I le simţi nici reci, nici calde în vreme ce-şi apăsa buzele peste ele…

Suflă în gura aceea. Îşi aminti că limba era organul considerat sfânt pentru Bastard, aşa cum era uterul pentru Mamă, organele sexuale masculine pentru Tată, inima pentru Frate şi creierul pentru Fiică. De vreme ce limba era izvorul tuturor minciunilor, ereticii Cvadrieni o incriminau pe nedrept. Încercă pe ascuns să-şi plimbe limba peste acei dinţi, să atingă vârful rece al limbii lui cu a ei, aşa cum zeul îi invadase gura în vis. Îşi răsfiră degetele, plutind deasupra inimii lui, nehazardându-se să-l atingă, să pipăie după vreun bandaj înfăşurat în jurul pieptului lui, pe sub tunica aceea decorată. Nu i se mişca pieptul. Ochii lui întunecaţi, iar ea le cunoştea deja culoarea pe de rost, nu i se deschiseră larg de uimire. Zăcea inert.

Îşi înghiţi un hohot de dezamăgire, îşi ascunse suferinţa, îşi recăpătă poziţia dreaptă. Îşi găsi şi graiul, pierdut pe undeva.

— După cum vedeţi. Nu ajută cu nimic. *Ce nădejde prostească şi ce eşec tâmpit!*

— Eh, îngăimă Goram.

O scruta atent, cu privirea lui pătrunzătoare. Şi

el arăta dezamăgit, dar nicidecum dărâmat.

— Tre’ să fie altceva.

Lăsaţi-mă să plec de aici. E prea dureros.

Liss, care stătea în picioare privind jocul acela, îi adresă Istei o privire mută de scuză. O prelegere despre îndatoririle unei domnişoare de companie, privind discernerea lucrurilor inoportune, de cele clare şi de cele ciudate din societatea stăpânei sale părea a fi tardivă.

— Dar dumneata eşti cea despre care tot aiura, repetă Goram pe un ton insistent.

Recăpătându-şi îndrăzneala, se părea. Sau poate zădărnicia sărutului ei îi diminuase respectul faţă de ea. Era la urma urmei, doar *văduva* unui monarh, evident neîndeajuns de puternică pentru a aduce un muribund la viaţă.

— Mică la stat, cu păr ondulat căzând în neorânduială pe spate, cu ochi cenuşii, cu faţa încremenită – severă, aşa a zis, că erai severă.

O măsură din cap până-n picioare şi dădu scurt din cap, ca şi cum ar fi fost satisfăcut de severitatea de pe chipul ei.

— Taman măria ta.

— *Cine* a zis – cine mi te-a descris aşa? întrebă Ista, exasperată.

Goram smuci din cap în direcţia patului.

— El.

— Când? ţipă Ista, fără să vrea; Liss tresări.

Goram desfăcu mâinile în lături.

— Când se trezeşte.

— Dar se mai şi *trezeşte?* Am crezut – Lady Cattilara mi-a dat de înţeles – că nu şi-a mai revenit niciodată din somnul ăsta, după ce a fost înjunghiat.

— Eh, Lady Cati, spuse Goram şi pufni.

Ista nu era sigură că era un comentariu din partea lui sau doar îşi sufla nasul.

— Da' nu *rămâne* treaz, 'ţelegi? Se scoală aproape în fiecare zi puţin, p'in juru' prânzului. Noi încercăm mai ales să-l îndopăm cât putem fără să se-nece. Nu mâncă destul. Se topeşte văzând cu ochii, cum şi vedeţi. Lady Cati, i-a venit ideea să-i turnăm lapte de capră pe gât cu un tub subţire din piele, şi după cum vedeţi merge, da' nu de-ajuns. E prea slăbit acuma. Pe zi ce trece, strânsoarea mâinii lui e tot mai slabă.

— Vorbeşte *limpede* când se trezeşte?

Goram ridică din umeri.

— Ei…

Nu era un răspuns încurajator. Dar dacă totuşi se trezea, de ce nu o făcea acum, în urma sărutului ei, sau în orice alt moment? De ce tocmai în momentul în care fratele lui dormea acel somn ca de moarte… mintea i se chirci la gândul acela.

Goram mai spuse:

— Câteodată mai şi vorbeşte. Unii ar spune că bate câmpii.

Liss întrebă:

— Nu credeţi că e ceva straniu? Vreo vrăjitorie roknară?

Ista se înfioră la ideea aceea. *N-aveam de gând să întreb. N-aveam de gând să insinuez lucrul ăsta. Nu vreau să am nimic de a face cu cele nefireşti.*

— Vrăjitoria e ilegală în principate şi în Arhipelag.

Nici în Chalion nu era încurajată, şi nu doar din motive teologice. Cu toate astea, dacă se ivesc oportunităţi – şi dacă e suficientă disperare, criminalitate sau sfidare faţă de zei – un demon rătăcit prin lume poate ispiti la fel de mult un cvadrian ca şi un cvinterian. Mai mult chiar, de vreme ce un cvadrian care a contractat un demon riscă acuzaţii primejdioase de păcatul ereziei dacă cere ajutor din partea Templului său.

Goram dădu din nou din umeri.

— Lady Catti, ea crede că e otrava de la cuţitul ăla roknar, pen'că rana nu se trece ca lumea. Pe vremuri omoram şobolanii din grajduri cu otravă – încă n-am văzut nicio otravă ca asta.

Liss deveni mai gravă cercetând silueta rigidă.

— L-ai slujit mult timp?

— Merg pe trei ani.

— Ca rândaş?

— Rândaş, sergent, mesager, om bun la toate. Însoţitor acuma. Ăilalţi îs prea îngroziţi. Li-i frică să pună mâna pe el. Io-s singurul care o face cum trebe.

Ea înclină capul; nedumerirea încurcată de pe chip nu i se şterse încă.

— De ce poartă părul după obiceiul roknar? Cu toate că, trebuie să recunosc, îl prinde.

— El se duce acolo. Se ducea acolo. Ca cercetaş al marchizului. Era destul de bun ca să treacă drept roknar, ştie limba – tatăl maică-sii era din neamul lor, cu toate că ea l-a-nvăţat să-şi facă semnul Celor Cinci, aşa mi-a spus odată.

Se auzi zgomot de paşi afară, iar el ridică privirea neliniştit. Uşa se deschise. Cattilara spuse pe un ton ascuţit:

— Goram, ce tot faci? Aud voci – oh. Îmi cer scuze, Roina.

Ista se întoarse încrucişându-şi braţele; Lady Cattilara făcu o reverenţă, deşi îi azvârli o căutătură furioasă rândaşului. Purta un şorţ peste rochia delicată în care apăruse la cină, iar din urma ei venea o slujnică care ducea un urcior acoperit. Făcu ochii mari un pic la vederea veşmintelor curteneşti ale pacientului. Pufni înfuriată.

Goram se chirci, lăsând privirea în pământ şi se refugie din nou, în mod neaşteptat în mormăitul lui neinteligibil.

Ista rămase mişcată de privirea lui de câine milog încât încercă să-l scutească de necazuri.

— Trebuie să-l scuzaţi pe Goram, spuse ea cu blândeţe. Eu i-am cerut voie să-l văd pe Lord Illvin

pentru că…

Da, chiar, de ce? Ca să vadă dacă îi semăna fratelui lui? Nu, ăsta nu era un motiv solid. *Să văd dacă semăna cu cel din visele mele?* Mai rău.

— Mi-am dat seama că Lord Arhys era cât se poate de mâhnit din cauza situaţiei acesteia grele. Am hotărât să-i scriu unei tămăduitoare extrem de experimentate, o cunoştinţă de-a mea din Valenda, Înţeleapta Tovia, ca să văd dacă are vreun sfat în cazul ăsta. Aşa că am vrut să fiu în stare să i-l descriu şi să-i descriu simptomele cu exactitate. Ea ţine foarte mult la precizie în diagnosticele pe care le pune.

— Sunteţi *tare* bună, Roina, să vă oferiţi propriul vraci, spuse Lady Cattilara, părând impresionată. Soţul meu este afectat într-adevăr de tragedia prin care trece fratele lui. Dacă maeştrii vindecători după care am trimis se dovedesc în continuare reticenţi în a bate atâta drum până aici – asemenea adepţi sunt de obicei cam în vârstă, am aflat – nu putem fi decât foarte recunoscători pentru un asemenea sprijin.

Aruncă o privire plină de îndoială la slujnica cu urciorul.

— Credeţi o să vrea să vadă cum îl hrănim cu lapte de capră? Mă tem că e o treabă cam urâtă. Câteodată îl varsă înapoi.

Implicaţiile erau clare, sinistre şi respingătoare. Dată fiind toată truda prin care trecuse Goram ca

să-şi prezinte stăpânul decăzut, în lumina cea mai demnă posibilă, Ista nu avu inima să asiste la despuierea acelui trup subţiratic de podoabele de curtean şi să vadă cum era supus la acele înjosiri, oricât ar fi fost ele de necesare.

— Presupun că Înţeleapta Tovia este familiarizată cu toate dedesubturile îngrijirii unui bolnav. Nu cred că e nevoie să observ toate astea.

Lady Cattilara păru uşurată. Făcându-le semn să-şi vadă de treabă slujnicei şi lui Goram, le conduse pe Ista şi pe Liss înapoi în galerie şi merse împreună cu ele înspre încăperile Istei. Întunericul se îndesea; curtea era cuprinsă în întregime de umbre, cu toate că cei mai înalţi nori de pe cer luceau într-o nuanţă de piersică pe fondul albastru întunecat.

— Goram este un om foarte sârguincios, se scuză Cattilara faţă de Ista, dar mă tem că e cam redus mintal. Deşi este de departe cel mai bun dintre oamenii lui Illvin care şi-au asumat îngrijirea lui. Ceilalţi sunt prea îngroziţi, cred. Goram a avut o viaţă mai dură, înainte, şi nu se scârbeşte aşa uşor. Nici n-aş fi putut să mă apuc să am grijă de Illvin fără el.

— Nici nu-i de mirare.

O fi fost Goram modest la vorbă, dar făcea minuni cu mâinile, din câte îşi dădea seama Ista, cu toate că părea a fi un exemplar de slugă retardată.

— Pare să dea dovadă de o fidelitate rar întâlnită

faţă de Lord Illvin.

— Nimic surprinzător. Am impresia că a fost ordonanţa unui ofiţer în tinereţea lui şi că a fost prins de roknari în timpul uneia din campaniile de rău-augur ale Rigăi Orico, apoi vândut ca sclav cvadrienilor. În orice caz, Illvin l-a găsit – în timpul uneia din incursiunile lui în Jokona, pare-mi-se. Nu ştiu dacă l-a cumpărat pur şi simplu, cu toate că se pare că s-a întâmplat o nenorocire pe parcurs. Goram nu s-a mai dezlipit de Illvin de atunci. Bine, cred că e prea bătrân să-şi mai ia lumea-n cap ca să-şi facă un rost altundeva.

În privirea Cattilarei apăru o scânteie.

— Ce a vrut nefericitul ăsta să vă spună?

Liss dădu să deschidă gura; mâna Istei o apucă de braţ înainte să poată răspunde. Răspunse ea în loc:

— Mi-e teamă că-i un pic senil. Sperasem că este un slujitor mai vechi şi că ar fi putut să-mi povestească despre tinereţea celor doi fraţi, dar s-a dovedit că nu-i cazul.

Cattilara zâmbi cu simpatie.

— De pe vremea când trăia Lord dy Lutez şi era tânăr, vreţi să spuneţi? Mă tem că bătrânul cancelar – era deja cancelarul Rigăi Ias pe vremea aceea, sau doar un curtean în ascensiune? – nu prea dădea pe la Porifors.

— Aşa se explică, zise Ista cu răceală.

Şi cu asta, o făcu pe Cattilara să le lase în pace

în apartamentul lor şi să fugă înapoi la îndatoririle ei de infirmieră.

Sau la ce făcea ea pentru Illvin. Ista se întrebă dacă nu mai era şi altceva turnat în laptele acela de capră în afară de miere, sau ce mirodenii ciudate or fi fost presărate în mâncarea aceea care-i era turnată pe gât o dată pe zi. După care îndruga vrute şi nevrute, apoi dormea până a doua zi, fără să poată fi trezit.

Era o judecată seducător de raţională aceea. Nu doar o singură doză de otravă de la un pumnal roknar, ci un regim continuu, dintr-o sursă mult mai apropiată de casă? Asta ar fi explicat simptomele evidente destul de corect. Îi păru rău că se gândise la asta. *Oricum, e mai puţin tulburător decât visele despre şuvoaie albe de foc.*

— De ce m-aţi pişcat de mână? întrebă Liss când se închise uşa.

— Ca să te fac să taci.

— Ei, mi-am dat seama. Dar de ce?

— Marchiza n-a fost prea încântată de sinceritatea rândaşului ei. Am vrut să-l scutesc de-o chelfăneală, sau măcar de-o ceartă.

— Oh, se încruntă Liss chibzuind la vorbele ei. Îmi pare rău că l-am lăsat să vă necăjească. Părea inofensiv la grajduri. Mi-a plăcut cum s-a purtat cu calul. Nu mi-am închipuit că o să vă ceară ceva atât de nebunesc.

După o clipă, adăugă.

— Aţi fost cumsecade că nu l-aţi batjocorit şi că nu i-aţi refuzat rugămintea.

Cumsecădenia nu are nimic de a face cu asta.

— Şi-a dat toată silinţa să-şi facă propunerea cât se poate de *atrăgătoare.*

Lui Liss îi reveni scăpărarea aceea veselă în ochi ca răspuns la tonul ei aspru.

— *Aşa-i.* Şi totuşi… n-a făcut decât să pară şi mai trist totul, într-un fel.

Ista nu putu decât să încuviinţeze din cap.

Istei i se luă o greutate de pe inimă acum că avea parte din nou de serviciile practice şi lesnicioase ale lui Liss, când veni ora de culcare. Liss îi ură veselă „noapte bună” şi plecă să se culce în odaia din faţă, de unde să o poată auzi în caz că ar fi chemat-o peste noapte. Fata lăsă lumânarea să ardă, la fel ca în nopţile dinainte la rugămintea Istei, iar ea rămase ridicată între perne, meditând la cele ce i se dezvăluiseră peste zi.

Bătea darabana cu degetele. Se simţea la fel de neliniştită ca atunci când se plimba întruna în jurul meterezelor Castelului de la Valenda, până făcea băşici la picioare şi i se desprindeau tălpile papucilor, iar însoţitoarele ei se rugau de ea să aibă milă de ele. Asta era ca un narcotic pentru gândurile ei, deşi nu o ajuta cu nimic.

Deşi i se părea că o înşiruire ciudată de accidente o adusese la Porifors, Bastardul susţinea

că Ista nu era aici din pură întâmplare. Zeii erau zgârciţi, îi spusese cândva Lord dy Cazaril şi profitau de ocazii ori de câte ori li se ofereau. Nu pretinsese că era o trăsătură pozitivă, fiind un om atât de încercat de zei. Ista zâmbi amar dându-i dreptate.

Şi la urma urmei, cum primeau rugăciunile răspuns? Căci rugăciunile erau nenumărate, iar miracolele sporadice. Zeii îi puneau pe alţii să muncească în locul lor, se părea. Căci, indiferent cât de incomensurabil ar fi un zeu, nu putea dispune decât de îngustimea unui singur suflet ca să pătrundă în lumea materiei: fie pe uşă, pe fereastră, prin spărtura unui zid, prin crăpături, prin urechile acului…

Demonii, chit că se presupunea că erau legiuni întregi, nu erau fără număr nici aceia, neputând pune stăpânire pe profunzimi nesfârşite ca *acei* Ochi, ci aveau şi ei limitările lor; exceptând faptul că puteau devora de la margini înspre interior orice portaluri vii, supradimensionându-le astfel, în timp.

Aşadar cui avea să-i reproşeze că se rugase pentru venirea ei? Sau poate nu pentru ea, ci doar pentru ajutor, iar mandatarea ei nu era decât batjocura răutăcioasă a Bastardului.

Îl absolvise pe Lord Illvin de vină, când îl crezuse inconştient, dar dacă Goram spunea adevărul, el mai avea momente de… dacă nu

luciditate, măcar deşteptare. Şi Goram însuşi o implorase, cu truda mâinilor lui, dacă nu prin cuvinte. Cineva aşezase acea rugă mută a trandafirului alb pe farfuria goală a lui Illvin. Lady Cattilara suferea clar din dorul pentru un copil, iar bărbatul ei… nu era nici el ce părea.

Era o nebunie mai presus de orice nădejde să trimiţi o femeie trecută de prima tinereţe, care mai avusese şi probleme mintale, să alerge pe drumurile Chalionului ca să ajungă aici. Şi pentru ce? Ratată ca sfântă, ratată ca vrăjitoare, ratată ca roină, ratată ca soţie, mamă, fiică, ratată ca… oricum, amantă nu fusese un rol la care să năzuiască. Cu atât mai ratată în ierarhia nenorocirilor ei. La început, descoperind relaţia Lordului Arhys cu dy Lutez, bănuise toată înlănţuirea de întâmplări drept o judecată a zeilor, pentru crima cu sânge rece şi păcatul ei străvechi mărturisit lui dy Cabon pe când se aflau în Casilchas. Se temuse că era pedepsită şi târâtă din nou prin acel păcat perimat: *Aduceţi o găleată cu apă pentru femeia asta care se îneacă!*

Dar acum… se părea că aşteptările ei în care se implicase erau zădărnicite în batjocură. Nu ea, ci altcineva se afla în centrul atenţiei zeului. Pufni într-un râs amar. Iar ea era doar… ce? Ispitită să se amestece?

Ispitită, de bună-seamă. Bastardul îi dăduse un impuls vădit prin sărutul Lui lasciv. Limba lui

cercetătoare nu-i transmisese niciun mesaj criptic; partea aceea Ista o percepuse cât se poate de limpede, cu trupul şi mintea.

Ce rost avea să trezească pofta aceea amorţită acum? Ce rost mai avea? Nu i se servise niciun fel copios în răstoaca aceea de Valenda care să o facă să saliveze, chiar dacă blestemul nu o paralizase prea mult de la brâu în jos sau în sus. Nu i se prea putea găsi pricină că îşi ratase obligaţiile de femeie dat fiind că nu se îndrăgostise *acolo.* Încercă să şi-l imagineze pe dy Ferrej, sau pe oricare alt nobil din anturajul Provincarei, drept obiect al dorinţei şi pufni în râs. *Era tot un drac.* Oricum, o doamnă modestă trebuia să-şi ţie mereu privirile plecate. Învăţase regula aceea de la vârsta de unsprezece ani.

Muncă, spusese Bastardul.

Nu *flirturi.*

Dar ce fel de muncă? De tămăduire? Ispititor gând. Dar dacă era aşa, nu putea fi făcută cu un simplu sărut, din câte se părea. Poate că omisese ceva la prima încercare, ceva evident. Sau subtil. Sau de profunzime. Sau poate *obscen?* Cu toate că nu o mai trăgea inima să facă şi a doua încercare. Se pomeni în scurt timp dorindu-şi ca zeul să fi fost mai explicit, apoi retractă ca şi cum nu-şi formulase bine gândul.

Dar pe cât de dezastruoasă era deja acea situaţie, era oare *ea* în stare să o înrăutăţească şi

mai mult? Poate că se afla acolo din acelaşi raţionament în baza căruia tinerii doftori îşi puneau în practică noile experimente şi poţiuni în cazurile deznădăjduite. Aşa că nu purtau nicio vină în cazul eșecurilor, pe care de regulă nu le puteau evita. *Muribunzi, asta se întâlnea şi la Porifors.* Un mic cobai pe care să experimenteze, acea dramă domestică atât de liniştită. Doi fraţi, o soţie stearpă, un castel... poate că nu-i depăşea competenţele Istei. Nu se compara cu viitorul unui regat, sau cu soarta lumii. Nu ca prima dată când zeii o recrutaseră în slujba lor.

Dar de ce să mă trimiţi drept răspuns la o rugăciune, când ştii destul de bine că nu pot să fac nimic fără Tine?

Nici nu era prea greu să urmăreşti logica acelui lucru, până la concluzia sa inevitabilă.

Dacă nu mă deschid Ţie, nu eşti în stare să clinteşti o pană. Dacă nu mă pătrunzi cu prezenţa ta, eu nu pot face... ce?

Dacă ieşirea printr-o deschidere era un pasaj de trecere sau o barieră, nu mai depindea de materialul din care era făcută, ci de poziţia acesteia. Liberul arbitru al portalului, asta era. Toate uşile deschise în ambele direcţii. Ea nu-şi putea nici întredeschide poarta singură ca să arunce o privire şi să mai aibă şi pretenţia că rămâne pe baricade. *Dar nu am cum să văd...*

Se apucă să-I înjure pe zei gospodăreşte, în câte

cinci rime împerecheate, într-o parodie feroce a unei rugăciuni vechi de pe vremea copilăriei pe care o spunea seara, la culcare, se întoarse pe partea cealaltă şi îşi acoperi capul cu perna. *Asta nu e sfidare. E şovăială.*

Dacă se bălăcise vreun zeu în visele ei, Ista nu-şi mai aminti atunci când deschise ochii în toiul nopţii. Dar indiferent de fantasmele care-i tulburau mintea, nevoile fiziologice rămâneau tot aceleaşi. Oftă, îşi scoase picioarele afară din pat şi merse să deschidă oblonul greu din lemn, ca să intre un pic de lumină în odaie. Era aproape miezul nopţii, bănui ea după luciul argintiu diform al lunii. Era lună nouă de-acuma, dar noaptea era răcoroasă şi senină. Scotoci pe sub pat după oala de noapte.

După ce termină, aşeză capacul la loc cu un zăngănit, se încruntă la cum se auzi de tare în liniştea nopţii şi dosi oala sub pat. Se întoarse la fereastră, având de gând să tragă din nou oblonul.

Un târşâit de papuci se auzi din curtea de jos, apoi paşii lipăiră repede în sus pe scări. Ista îşi ţinu respiraţia, trăgând cu ochiul printre spiralele de fier. Era tot Catti, înfăşurată toată în mătăsuri lucitoare, care i se unduiau în ape pe lângă corp, în lumina selenară. Ai fi crezut că blestemata aceea de fată ar fi putut să răcească.

Nu ducea nicidecum vreun urcior cu lapte de data aceasta. Nu ducea nici măcar o lumânare. Ista

nu-şi putea da seama dacă ascundea vreo sticluţă cu doctorii periculoase, sau doar îşi strângea la piept roba uşoară.

Deschise încetişor uşa de la Lord Illvin şi se strecură înăuntru.

Ista rămase încremenită la fereastra ei, cu privirea aţintită în întuneric, ţinându-se cu mâinile de frunzişul rece de fier.

Ei bine. Ai câştigat. Nu mai suport situaţia asta.

Scrâşnind din dinţi, Ista scotoci prin hainele care atârnau acum pe şirul de cârlige din perete, scoase roba din mătase neagră şi şi-o trase peste cămaşa de noapte în culori pale. Nu vroia să rişte să o trezească pe Liss, orbecăind prin beznă dacă ar fi fost să iasă pe uşa exterioară. Oare fereastra de la camera ei se deschidea? Nu era sigură că bara de fier care ţinea gratiile închise s-ar fi clintit din locaşul ei, dar până la urmă cedă cu o smucitură. Gratiile se deschiseră în afară. Îşi ridică şoldurile pe pervaz şi îşi trecu picioarele afară.

Cu picioarele desculţe făcea mai puţin zgomot pe podeaua galeriei decât făcuse Catti cu papucii. De vreme ce nu răzbătea nicio lumină portocalie din odaia întunecată de vis-a-vis, Ista nu se miră când găsi obloanele interioare ale camerei lui Illvin deschise în lumina lunii. Însă dacă asta era în avantajul Istei, înlesnindu-i escaladarea pe marginea cârceilor de viţă din fier care protejau fereastra deschisă, Catti nu se distingea decât ca o

umbră întunecată care se mişca pe fundalul unor forme şi mai obscure, un foşnet, o răsuflare, un scârţâit pe scândurile podelei, mai slabe decât chiţăitul unui şoricel.

Pata de pe fruntea Istei frigea ca şi cum s-ar fi opărit cu o zi în urmă numai.

Nu pot să văd nimic în întunericeala asta. Vreau să văd.

În încăpere, se auzea un foşnet de ţesături.

Ista înghiţi în gol, sau încercă. Şi se rugă, în felul ei: sau făcu o rugăciune născută din furie, aşa cum alţii pretindeau că fac cântece sau diverse alte lucruri prin priceperea mâinilor. Atâta timp cât era făcută din inimă, îi promisese preotul, zeii aveau să o audă. Inima ei dădea în clocot.

Mi-am ferit privirea, atât cea interioară, cât şi cea din afară. Nu sunt nici copil, nici fecioară, nici nevastă de rând, să-mi fie teamă că jignesc pe cineva. Nimeni nu-i stăpân pe ochii mei decât mine. Dacă n-am avut curajul până acum să-mi ridic privirea la nimic pe lumea asta, bun sau rău, frumos sau abject, când am s-o fac? E prea târziu pentru candoare. Speranţa mea e-o consolare cu atât mai dureroasă pentru cuminţenie. Care nu poate izvorî decât din cunoaştere.

Dă-mi percepţia adevărată. Vreau să văd. Trebuie să ştiu.

Stăpâne Bastard. Blestemat fie-ţi numele.

Deschide-mi ochii!

Durerea pe care o simţea pe frunte se ascuţi, apoi îi trecu.

Mai întâi văzu vreo două stafii bătrâne, plutind prin văzduh: nefiind atrase din curiozitate, căci niciun spirit atât de şters şi rece n-ar fi putut să nutrească stări emoţionale atât de coerente, ci atrase asemeni moliilor de lumină. Apoi mâna lui Catti, şfichiuind nervoasă aerul, gonindu-le la fel cum ar fi încercat cineva să măture din cale nişte insecte enervante.

Le vede şi ea.

Ista trecu cu vederea peste implicaţiile acestui aspect, lăsându-le drept subiect de meditaţie pentru mai târziu, căci vederea îi fu invadată de acel foc lăptos care i se arătase în vis. Illvin era sursa acelui şuvoi, o incandescenţă pâlpâitoare care curgea de-a lungul trupului lui, ca un ulei încins şi împroşcat dintr-un stigmat. Catti era mult mai întunecată, mai densă, dar trăsăturile chipului ei, ale trupului, ale mâinilor, prinseră încet-încet formă şi concreteţe. Şedea pe celălalt capăt al patului lui Illvin, iar funia de foc topit îi curgea printre degetele încârligate. Ista întoarse capul ca să urmărească dâra aceea ieşind pe uşă, traversând curtea. Fără îndoială, mişcarea aceea lichidă pleca dinspre, nu era condusă înlăuntrul siluetei aceleia culcate pe pat.

Acum era din nou îmbrăcat într-o robă de casă din pânză nevopsită, deşi părul îi era tot îngrijit

pieptănat. Catti se aplecă peste el, îi deznodă cordonul de la brâu şi îi desfăcu larg amândouă părţi ale veşmântului, de la umăr până la glezne. Era gol, cu excepţia acelei benzi de bandaj alb care-i încercuia pieptul, chiar pe sub inimă, izvorul ascuns din care ţâşnea şi se scurgea torentul acela palid de foc.

Figura lui Catti era rece, încremenită, aproape lipsită de expresie. Întinse mâna să apuce bandajul. Lumina cea albă părea să i se înfăşoare pe degete asemeni lânii pe caier.

De un singur lucru Ista putea fi sigură: Cattilara nu era poarta către niciun zeu. Lumina zeiască, cu tot spectrul ei de culori nu putea fi confundată de un clarvăzător. Iar Ista cunoştea o singură sursă pentru asemenea vrăjitorii.

Prin urmare, unde era demonul? Ista nu îi simţise prezenţa malefică înainte; ceea ce simţise în mare parte în prezenţa Cattilarei era nervozitate. Destul cât să-i mascheze acea nelinişte profundă? Nu în întregime, îşi dădea ea seama acum, analizând lucrurile din perspectiva timpului, cu toate că luase starea de tensiune sporită din preajma marchizei, drept invidie. *În parte totuşi,* îşi corectă ea gândul cu onestitate sumbră. Ista se concentră cu toată puterea de care era în stare pentru a-şi limpezi vederea, deschizându-şi ochiul lăuntric ca să absoarbă toată lumina vieţii împrăştiată trist în valuri haotice prin acea

încăpere.

Nu vedea nimic luminos, numai beznă, umbre. Plutind sub sternul Cattilarei, se răsucea înăuntru un nod violet întunecat. Se ascundea? Dacă era aşa, nu prea reuşea, la fel ca o pisică într-un sac, care a uitat să-şi tragă înăuntru şi coada.

Dar care să fi fost posesorul şi care posedatul? Termenul *vrăjitor* se potrivea, în mod ambiguu, ambelor stări spirituale; în ciuda faptul că preoţii pretindeau că erau două lucruri distincte din punct de vedere teologic, din afară nu prea era nicio modalitate concretă de a le diferenţia.

Eu pot, din câte se pare. Dar totuşi, eu privesc din cealaltă parte. Cattilara stăpânea acest demon şi nu invers; dorinţa ei era cea care prevala în cazul acesta, sufletul ei era ascensiv în acel trup drăgălaş. Deocamdată.

Cattilara trasă o linie cu unghia unui deget în josul trunchiului Lordului Illvin de la adâncitura gâtului, până la ombilic şi dincolo de acesta. Focul părea să se intensifice în urma acelei dâre, redirecţionat în jos, de parcă ar fi curs printr-un canal nou.

Ea se tolăni în pat lângă el, se sprijini într-un cot şi începu să-i mângâie trupul porţiune cu porţiune, de la umeri în jos, de la glezne în sus, deplasând sursa luminii aceleia deasupra vintrelor lui. Apoi mângâierile ei deveniră mai explicite. Pleoapele lui cenuşii nici nu s-au clintit, însă alte părţi ale

trupului lui Illvin începură să reacţioneze la această concentrare de atenţie. De viu, era viu la un anumit nivel, trupesc dacă nu şi cerebral. Vizibil.

Atunci, să fie amanţi? Ista ridică nedumerită din sprâncene. Cu toată iscusinţa de care dădea ea dovadă, acel gen de atingere era cel mai lipsit de afecţiune din câte văzuse Ista vreodată. Căuta să simuleze, nu să desfete, şi nici nu gusta din plăcerea aceea. De i-ar fi fost ei dat să-şi plimbe degetele peste pielea aceea ca fildeşul, peste muşchiul acela ca un şfichi de bici, peste acea sensibilitate de catifea mai întunecată, atunci n-ar fi făcut-o cu bruscheţe, cu duritate, cu încrâncenare. Palmele *ei* ar fi fost desfăcute, sorbind cu desfătare. Asta... în caz că ar fi avut curajul să se atingă de cineva. Patima ce-o vedea aici era furie şi nu dorinţă. *Stăpâne Bastard, binecuvântările tale sunt irosite în patul acela.*

Catti şoptea:

— Da. Aşa. Haide.

Degetele ei alergau.

— Nu-i cinstit. Nu e. Sămânţa ta e groasă şi-n schimb a domnului meu s-a prefăcut în apă. Tu ce nevoie mai ai de ea? Tu ce nevoi mai poţi avea?

Mişcarea mâinilor ei încetini. Îi scânteiară ochii, iar glasul îi coborî şi mai mult.

— Putem să punem stăpânire pe *el,* ştii doar. Nimeni n-ar afla vreodată. Şi-am căpăta şi-un copil

totodată. Tot ar moşteni jumate din Arhys. Fă-o acum, cât încă mai e timp.

I se zbătuse cumva nodul cel întunecat de sub osul pieptului?

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi vocea ei şuieră:

— *Îl vreau pe cel mai bun din ei.* Ăsta oricum nu m-a plăcut niciodată. Cu toate glumele lui prosteşti pe care nu le-am priceput niciodată. Nu e altul pentru mine decât Arhys. Nu va fi niciodată un alt bărbat pentru mine în afară de Arhys. În vecii vecilor.

Ghemul cel violet se strânse din nou. *Aha,* observă Ista. *Nu tu eşti pruncul pe care îl vrea ea, îmi pun capul.*

Palmele Cattilarei se deschiseră: înfăşurând falusul încordat, carnea frământată zămisli un fir de foc alb din vârf.

— Aşa. Asta ar trebui să ajungă un timp.

Se coborî din patul care scârţâi şi strânse pulpanele halatului lui aproape la fel ca înainte. Ridică din nou cearşaful, uşor, coborându-i-l apoi până la piept. Urmări cu mâna firul de lumină incandescentă, fără să-l atingă, ocolind piciorul patului. Ista îşi feri capul, ghemuindu-se, ascunzându-şi faţa şi părul în dosul mânecii negre şi ample. Urmă apoi scârţâitul uşii deschizându-se şi închizându-se la loc, pocnetul unui zăvor. Sunetul unui mers tiptil, grăbit. Ista privi peste balustradă.

Catti se îndepărta într-un freamăt de falduri pe pavimentul de jos, alergând cu mătăsurile fluturând în urma ei, urmând linia continuă de lumină. O lumină care nu arunca nici umbre, nici reflexii.

Se făcu nevăzută sub arcadă laolaltă cu dunga aceea de lumină.

— *Ce-i cu vrăjitoria asta, Cattilara?* clătină Ista din cap uluită.

Atunci am să-mi înfrupt privirile flămânde. Poate atunci când vor fi ghiftuite, mă vor învăţa... ceva.

Iar de nu, tot am să înhaţ o firimitură.

Balamalele de la uşa lui Illvin erau foarte bine unse, observă Ista. Uşa grea din lemn sculptat se mişcă uşor. De aici, putea să audă un sforăit slab din odaia alăturată, din spatele unei uşi interioare. Goram ori vreun alt slujitor, dormea în apropiere, de-ar fi fost să se întâmple vreun miracol şi s-ar fi trezit Illvin ca să strige. Cu grijă să nu atingă linia de lumină care plutea prin aer, îşi făcu loc pe lângă un cufăr şi păşi peste scoarţele aşternute pe jos către patul lui Illvin. De cealaltă parte a patului, nu cea pe care stătuse Cattilara. Îl dezveli cu delicateţe, îi desfăcu roba, aşa cum făcuse şi Catti şi îl cercetă din cap până-n picioare.

Ignorând ceea ce-i sărea în ochi pentru o clipă, încercă să cerceteze lumina curgătoare ca să desluşească vreun tipar sau vreun mesaj ascuns în ea. Cea mai luminoasă parte se concentra efemer

în vintrele lui, însă sclipeau şi alte nuclee deasupra ombilicului, buzelor, frunţii precum şi a inimii. Cele din dreptul buzelor şi a frunţii erau extrem de slabe. Putea să bage mâna-n foc că era mai slab decât îl văzuse ea în primul ei vis, cu obrajii mai supţi, cu coastele… nu-i mai văzuse coastele înainte, însă acum i le putea număra cu siguranţă. Putea să-i distingă linia osului pelvin pe sub pielea întinsă. O mângâie cu vârful degetelor, se opri.

Se mişcase, uşor: zvâcniri slabe, inconfundabile, de poftă trupească… sau poate, erau ecourile unei astfel de mişcări, transmise prin firul tremurător de lumină, asemeni unei unde venind înapoi dinspre vreun ţărm mai îndepărtat? Se scurseră mai multe minute, îşi putea număra bătăile inimii. Putea să i le numere şi pe ale lui. Se înteţeau. Pentru întâia dată, Illvin îşi mişcă buzele, dar numai ca să scoată un geamăt surd.

O sforţare, un tremur, o licărire mai puternică de lumină, şi asta a fost tot. Focul acela rece se scurgea haotic deasupra trupului său, apoi îşi recentră sursa din care izvora deasupra bandajului de sub inimă, continuând să pulseze. Pompând în afară… ce oare?

Pielea lui deveni din nou ca de mort.

— Care va să zică… răsuflă încordată Ista. Curată… ciudăţenie.

Înţelepciunea, sau măcar cunoaşterea nu i se revelau încă. În fine, unele lucruri la care tocmai

asistase îi erau cât se poate de clare. Unele... nu.

Uşor-uşor, îl acoperi din nou cu roba, îi legă cordonul. Trase cearşaful la loc, aşa cum fusese. Cercetă linia plutitoare de lumină. Îşi aminti visul ei despre asta.

— *Să îndrăznesc?*

În orice caz, nu ajunge nicăieri doar holbându-se la dâra de lumină. Întinse mâna şi cuprinse cordonul acela ireal. Se opri.

— *Goram, te salut.*

Îşi săltă şoldul în pat şi se aplecă. Îşi atinse buzele de ale lui Illvin, apoi simţi o mângâiere mai adâncă din partea lui. Strânse pumnul.

Ţâşniră scântei de lumină.

El deschise ochii mari; îi inhală răsuflarea ei. Ea se sprijini într-o mână, la căpătâiul lui şi sondă cu privirea ochii aceia, la fel de negri cum şi-i amintea din primele ei viziuni. El îşi mişcă mâna, o încercui pe după cap şi o apucă de păr.

— Oh. Ăsta-i *cu adevărat* un vis mai frumos.

Glasul lui era vâscos ca mierea învechită, cu un uşor accent nordic roknar: mai bogată de inflexiuni decât şi-o amintea din visele cu el. Îi răspunse şi el la sărut, prudent la început, apoi mai încrezător – nu atât cu credinţă, ci mai degrabă lepădându-se ameţitor de orice credinţă.

Ea desfăcu pumnul. Cordonul de lumină se reînnodă, urcând în spirale dinspre el, curgând mai departe. Cu un suspin de durere, se stinse din nou,

nemaiputând să-şi închidă pleoapele de-a binelea. Licărirea care i se întrezărea printre gene era cu atât mai răscolitoare cu cât el rămânea neclintit. I le închise ea cu blândeţe.

Nu era sub niciun chip sigură de ceea ce făcuse, însă dâra aceea de lumină dispăruse cât vedea cu ochii. Oare dispăruse la fel şi la celălalt capăt? Şi dacă era aşa… fusese rândul altcuiva să cadă în nesimţire? Al lui Arhys? În braţele lui Catti?

Cândva, prinsă între ignoranţă, nerăbdare turbată şi groază, dăduse o mână de ajutor la crearea unui dezastru. Noaptea în care Arvol dy Lutez murise în temniţele castelului Zangre fusese tulbure şi încărcată de vrăjitorie, ca aceasta. Împroşcată cu viziuni mistuitoare ca şi aceasta.

Dar pusă în mişcare de o Ista – *alta* decât aceasta…

Cât despre oroarea care îi zvâcnea surd în minte acum, n-avea ce face decât să o îndure. *Să îndur… măcar la atâta lucru oi fi devenit şi eu pricepută până acum.* Cât despre nerăbdare, era în stare să o înghită, ca pe doctoria amară dată de un doftor. Iar la capitolul ignoranţă… ar fi putut face progrese. Asemeni unei armate cu stindarde, sau unei acţiuni disperate, nu era sigură. Cu toate astea, nu era pregătită să facă faţă chinului unei alte nopţi ca aceea, până nu ştia dacă era pe cale să înfăptuiască o minune sau o crimă.

Grăbită, încărcată de regret, se ridică de pe

marginea patului Lordului Illvin, netezi aşternutul, îşi strânse roba pe ea şi se furişă pe uşă. Alergă în vârful picioarelor de-a lungul galeriei, ridicând grilajul oblonului şi se strecură înăuntru. Trase la loc pârghia care baricada grilajul. Închise şi zăvorî obloanele din interior. Se aşeză în capul oaselor în pat, urmărind printre crăpăturile storurilor.

O clipă mai târziu, lumina roşiatică îndepărtată a unei lumânări licări în trecere, însoţită de lipăitul unor papuci pe galerie. După câteva minute, paşii făcură cale-ntoarsă în acelaşi fel – încet, ca şi cum persoana respectivă ar fi fost pusă pe gânduri. Nedumerită? Murmurând ceva nedesluşit în vreme ce cobora scările.

Sunt tare nepotrivită pentru treaba asta necurată. Bastardul nici măcar nu era zeul nimerit pentru ea. Ista nu avea nicio îndoială asupra obârşiei sale, nici asupra dorinţelor ei stângace, curmate de timpuriu, lipsite de speranţă. *Deşi un dezastru inoportun, cu siguranţă că sunt.* Dar indiferent cât de mulţi curieri mai buni decât ea fuseseră trimişi, se pare că era singura care ajunsese de fapt la destinaţie. Aşa cum ajunsese.

Într-un fel sau altul, era hotărâtă să dea ochii cu Lord Illvin a doua zi. Ceea ce era doar o aiureală incoerentă pentru alţii s-ar fi putut dovedi limpede ca lumina zeiască pentru o femeie nebună.

Capitolul 13

Nici nu se ridicase bine soarele la orizont când Lady Cattilara năvăli pe uşă, gata să o însoţească pe Ista la slujba de dimineaţă de la Templu, urmată de un concurs de tras cu arcul, organizat pentru doamne şi mai apoi un prânz oficial. De data aceasta, însă, Ista avea scuzele gata pregătite.

— Mă tem că m-am forţat să fac prea multe ieri. Am avut frisoane şi mi-a fost rău astă-noapte. Am de gând să rămân în linişte în odăile mele astăzi ca să mă odihnesc. Vă rog să nu vă gândiţi că trebuie să fiu întreţinută clipă de clipă, Marchiză!

Lady Cattilara îi şopti pe un ton confidenţial.

— Adevărul e că oraşul Porifors are prea puţine distracţii de oferit. Noi suntem la hotar aici şi oricât de aspră şi de modestă ar fi menirea noastră, trebuie să ne-o îndeplinim. Dar i-am scris tatălui meu – Oby este al doilea oraş, după Caribastos, după cetatea de scaun a provincarului, şi sunt convinsă că tatăl meu ar fi profund onorat să vă primească acolo într-o manieră mai demnă de rangul domniei voastre.

— Nu sunt în stare să călătoresc deocamdată, dar când am să fiu, Oby va fi un popas binevenit în drumul meu de întoarcere.

Mai puţin expus decât Porifors la pericolele ce pasc călătorii la hotar şi mult mai populat, nu se putu abţine Ista să reflecteze.

— Dar asta e o hotărâre pe care n-o s-o iau azi.

Lady Cattilara încuviinţă din cap, dând de înţeles că era în asentimentul interlocutoarei sale, însă păru încântată să audă acceptul Istei. *Da, îmi închipui că ai fi uşurată să mă vezi spălând putina încotro s-ar putea.* Sau – acel ceva care zăcea în ea ar fi fost mai degrabă uşurat de plecarea roinei, constată Ista scrutând-o din priviri.

Pe dinafară, părea la fel ca întotdeauna, toată numai mătăsuri străvezii şi pânzeturi uşoare, învăluind un trup promiţător fecund de femeie. Pe dinăuntru…

Ista îi aruncă o privire lui Liss, care se tot învârtea în jurul ei, terminându-i de aranjat părul şi îmbrăcând-o ca pentru a ieşi. O fiinţă sănătoasă ar avea sufletul una cu trupul, cu spiritul învelit în materia din care izvorăşte şi care îl hrăneşte, şi astfel aproape la fel de imperceptibil pentru clarviziune, ca şi pentru vederea cea obişnuită. Cu sensibilitatea ei de acum, amplificată de atingerea zeiască, Ista îşi închipui că putea pătrunde, nu inteligenţa sau emoţia, ci însăşi esenţa sufletului. Al lui Liss era luminos, scânteietor, colorat de energii învolburate şi pe deplin echilibrat. Slujnica ce aştepta să ducă de-acolo apa de spălat avea un suflet mai tăcut, întunecat de umbra

resentimentelor, însă la fel de concordant cu restul fiinţei sale.

Spiritul Cattilarei era cel mai întunecat şi mai opac, tulbure de încordare şi de nenorocire ascunsă. Aproape de suprafaţă, pândea o altă graniţă, mai întunecată şi chiar mai densă, ca o mărgea de sticlă roşie picată într-un pahar cu vin rubiniu. Demonul părea încovoiat chiar mai strâns decât astă-noapte. Se ascundea? De cine?

De mine, îşi dădu în cele din urmă seama Ista. Cicatricile divine brăzdate în ea, ce nu puteau fi văzute de ochii muritorilor, mai mult ca sigur că luceau ca nişte focuri de veghe în amurg în faţa percepţiilor ieşite din comun ale demonilor. Dar oare demonul împărtăşea aceleaşi observaţii cu fiinţa pe care o încălecase? Oare de când să fi fost Lady Cattilara bântuită de călătorul ei? Ursul aflat pe moarte păruse sfâşiat, de parcă demonul ce-l stăpânea era niscai tumoră nesăţioasă, întinzându-şi viţele-i acaparatoare în orice colţişor, devorând şi înlocuind esenţa sufletului animalului cu a sa. Orice-ar fi fost sufletul Cattilarei, părea a fi încă stăpână pe acesta.

— S-a întors teafăr Lord Arhys aseară, spre uşurarea inimii domniei tale? se interesă Ista.

— O, da. Cattilara zâmbi cald şi misterios.

— Curând rugăciunile domniei tale către Mamă se vor preschimba din implorare în recunoştinţă, mă pun chezaşă.

— Oh, aşa trag şi eu nădejde! îşi făcu Cattilara semnul sfânt. Domnul meu are numai o fiică – cu toate că Liviana e un copil reuşit, merge pe nouă anişori, trăieşte cu bunicii dinspre mamă – dar eu ştiu că el tânjeşte după un fiu. Dacă i-aş face eu unul, m-ar cinsti mai presus de orice femeie!

Mai presus, te pomeneşti, de memoria primei lui soţii? Te iei la întrecere cu o femeie moartă, fetiţo? Lumina înceţoşată a amintirii stârni în ea ecouri greu de egalat de vreo fiinţă în carne şi oase. Fără să vrea, Ista fu mişcată de milă.

— Îmi amintesc asemenea perioade de aşteptare – dezamăgirile din fiecare lună – mama îmi trimitea scrisori în care mă mustra, pline de sfaturi despre dietă, de parcă eram *eu* de vină că nu zămisleam nimic în pântece.

Cattilara se însufleţi la faţă, plină de interes.

— Ce nedrept! Riga Ias era *destul* de bătrân – mult mai bătrân decât Arhys.

Şovăi, plină de curiozitate, apoi întrebă pe un ton mai timid:

— Şi… ai făcut ceva anume? Ca să o ai pe Iselle?

Ista făcu o grimasă, amintindu-şi.

— Orice doamnă de companie de la Zangre, chit că născuse vreodată au ba, îmi venea cu câte o duzină de leacuri cu care să mă îndoape.

Cattilara se schimonosi pe neaşteptate la faţă, interogând:

— Lui Ias i-au dat ceva?

— O mireasă foarte tânără părea a fi un stimul suficient pentru el. *La început.*

Lascivitatea rezervată a lui Ias de la început, pălise în timp, odată cu dezamăgirea, de altfel bine-mascată, de la naşterea unui copil care fusese fată. Mai apoi blestemul şi vârsta i-au justificat şi restul problemelor. Ista avea o bănuială: mai curând decât faptul că înghiţea tot soiul de poţiuni nocive, îşi mai făcuse o obişnuinţă din a da un ocol pe la iubitul său, pentru imbold, înainte să vină în iatacul ei. Şi dacă ar fi rămas stearpă, ar fi putut Lordul dy Lutez să-l convingă pe Ias să renunţe la ocolişuri şi să îl lase pe *el* direct în patul ei? Şi oare cât ar mai fi trecut până când implacabila aşteptare ar fi forţat-o pe Ista la supunere? Şi pe bună dreptate să fi fost indignată când un asemenea alint o făcea să roşească şi mai tare de vreme ce ascundea o adevărată tentaţie, căci Arvol dy Lutez fusese un bărbat izbitor de frumos. Partea aceea, măcar, din furia ciudată a Cattilarei pe cumnatul ei, Illvin, Ista putea s-o înţeleagă cât de cât.

Ista clipi, găsind soluţia spinoasei probleme de a o ţine pe Cattilara – şi pe demonul ei – sub control, la vremea când se trezea Illvin în jurul prânzului. O intrigă urâtă, însă eficace. Adăugă cu jumătate de gură:

— Eu una, ultimul lucru pe care l-am încercat înainte să rămăm grea cu Teidez, a fost o

cataplasmă cu degeţel-de-crin. Leacul acela a fost contribuţia bătrânei moaşe a Doamnei dy Vara, din câte îmi amintesc. Iar ea avusese şase copii până atunci.

Cattilara făcu, atentă, ochii mari:

— Degeţel-de-crin? Nu cred că ştiu floarea asta. Creşte pe aici, prin părţile noastre?

— Nu ştiu. Cu toate că am văzut câteva în apropiere de pajiştea unde şi-a întins Lord dy Lutez tabăra, deunăzi. Liss ar recunoaşte planta asta, sunt convinsă.

De după umărul Cattilarei, Liss ridică din sprâncene, în semn de protest; Ista ridică două degete ca să o facă să tacă. Apoi continuă:

— Bătrâna moaşă zicea că trebuie culese de însăşi cea care se roagă, desculţă, taman la amiază, când e soarele mai rodnic. Trebuie tăiate cu un cuţit de argint, rugându-te la Mamă, petalele trebuie înfăşurate într-o fâşie de pânză în care se strecoară brânza – sau mătase, în cazul unei femei de viţă nobilă – şi purtate la brâu până când femeia se împreunează din nou cu bărbatul ei.

— Cum sună rugăciunea? întrebă Cattilara.

— În niciun fel anume, atât timp cât e sinceră.

— Şi-a mers în cazul dumitale?

— Cine poate şti cu siguranţă?

De fapt, ea nu-şi pusese mintea cu niciun fel de leac băbesc din toate cu care fusese copleşită de binevoitori. Mai puţin rugăciunea. *Şi ştim cu toţii*

cât de bine a funcţionat asta până la urmă. Ista îşi plăsmuia în minte următoarea momeală, când se pomeni cu peştele sărindu-i direct în plasă.

— Roina… dacă tot nu se mai ţine nicio petrecere a doamnelor în după-amiaza asta… aş putea să o iau cu împrumut pe însoţitoarea domniei-tale, Liss, ca să mă ajute să găsesc nişte flori din acelea minunate?

— Ba bine că nu, Marchiză, zâmbi Ista. Eu am să-mi iau un răgaz şi-am să scriu nişte misive.

— O să am grijă să ţi se aducă prânzul, promise Cattilara, şi făcu o plecăciune ieşind. Ca să se ducă după un cuţit de argint şi o eşarfă de mătase, bănui Ista.

— Roina, şuşoti Liss, când paşii marchizei se auziră tot mai slab pe scări afară. Nu cunosc nimic despre floarea asta de care vorbiţi.

— Ca să-ţi spun adevărul, e un lăstar verde, cu nişte inflorescenţe albe, ca un şirag, numite clopoţeii Mamei, dar nu prea are nicio importanţă. Ce vreau eu de la tine, e să o duci pe Marchiză cât de departe de Porifors şi să o convingi să caute până la amiază. Las-o să culeagă orice floare vrea, numai să nu fie otrăvitoare.

Îi mai veni ceva în minte destul de tentant… Ista îşi aminti când dădea în copilărie peste anume ierburi cum era iedera ce-i umplea pielea de băşici, sau urzica pişcătoare şi rânji îndârjită. Însă ceea ce i se întâmpla Cattilarei era teribil de grav şi nu era

un pretext pentru şicane, indiferent de cât de mult o călca pe nervi fata asta pe Ista.

— Fii atentă dacă cumva devine din senin nerăbdătoare să se întoarcă, ori dacă vorbeşte ciudat. Fă-o să întârzie pe cât de mult posibil, fără să o faci să intre la bănuieli.

Liss se încruntă, mirată:

— De ce?

Ista şovăi, apoi o întrebă:

— Atunci când căpetenia unei staţii de poştalioane îţi încredinţează o desagă cu sigiliu, tu tragi cu ochiul înăuntru?

— Nicidecum, Roina! făcu Liss indignată.

— Am nevoie să-mi fii curier în povestea asta.

Liss clipi.

— Oh!

Şi îşi execută plecăciunea ei scurtă.

— Umblatul ăsta pe coclauri nu o să-i strice marchizei. Cu toate că… ar fi bine dacă ai putea să fii un pic vicleană şi să o îndrumi pe căi greşite, însă ai grijă să nu o superi.

Faptul că demonul nu îndrăznise să se arate în faţa Istei, nu însemna că n-ar fi îndrăznit să se facă simţit în prezenţa altora. Ista nu avea nici cea mai mică idee despre puterile şi limitările acestuia, deocamdată.

Nedumerită, însă îndatoritoare, Liss se angajă să urmeze poruncile stăpânei sale. Ista luă un mic dejun uşor în odaia ei, deschise obloanele, scăldată

în lumina dimineţii şi se aşeză la masa de scris cu pene şi hârtie de împrumut.

Prima misivă era o notă scurtă, incisivă, adresată provincarului de Tolnoxo, exprimând fără menajamente nemulţumirea Istei cu privire la felul neglijent în care fusese tratată curiera ei şi neputinţa lui de a da mai repede de urma rătăciţilor Foix şi dy Cabon, cerându-i de asemenea un sprijin mai eficient pentru Ferda. Urmă o epistolă pe un ton mai neutru către arhipreotul de Maradi, solicitând ajutor din partea Templului în căutarea suferindului Foix şi a companionului său. Liss găsise calea către Porifors destul de repede; oare ce grozăvie să-i fi abătut din drum pe cei doi…?

Ista îşi potoli neliniştea înăbuşită încondeind o scrisoare Cancelarului dy Cazaril de la Cardegoss, lăudându-i pe Liss, pe Ferda, pe Foix şi pe însoţitorii lor pentru curajul şi loialitatea de care dăduseră de curând dovadă. Apoi o misivă amabilă către Valenda, asigurându-i pe toţi de faptul că era în siguranţă, omiţând să amintească orice amănunt neplăcut al peripeţiilor prin care trecuse în ultima vreme. Un bilet mai puţin formal, însă în egală măsură de liniştitor către Iselle şi Bergon, declarând că era în siguranţă, dar că dorea un mijloc de întoarcere… Aruncă o privire printre barele grătarului de fier de la fereastră înspre peristilul din faţă şi lăsă scrisoarea deoparte,

neterminată, nefiind încă sigură că doreşte să se întoarcă.

După ce petrecu ceva vreme bătându-se uşor cu pana peste obraz, desfăcu scrisoarea adresată Lordului dy Cazaril şi adăugă un post scriptum.

Mi-a revenit vederea cealaltă. Avem de a face cu o situaţie grea aici.

Într-un târziu, îşi făcu apariţia un paj care venise să o ia pe Liss în expediţia ei de după-amiază, cu marchiza. La scurt timp după asta, sosi o slujnică aducând prânzul Istei pe o tavă, însoţită de o nobilă din suita marchizei, însărcinată pesemne să-i ţină companie Istei. Ista o rugă pe slujnică să lase tava pe masă şi să se retragă, după care o concedie fără milă şi pe dezamăgita doamnă de companie.

De îndată ce paşii acestora se pierdură în curtea interioară, Ista se strecură în camera din faţă şi apoi afară pe uşă. Soarele, observă ea încruntată, arunca o lumină puternică şi arzătoare din înaltul cerului în curtea de piatră, accentuând petele întunecate ale umbrelor. Ajunsă în celălalt capăt al peristilului, Ista ciocăni la uşa sculptată de la odaia Lordului Illvin. Uşa aproape că sări din ţâţâni. Goram, cu vocea lui găunoasă, se porni să turuie:

— Ia să vedem, de data asta l-ai pus pe netotu' ăla de bucătar să fiarbă carnea mai bine – apoi se stinse. Roina… îşi înghiţi Goram vorbele şi îşi plecă capul, dar fără să o invite înăuntru.

— Bună ziua, Goram.

Ista ridică mâna şi împinse uşa în lături. El cedă neajutorat, părând speriat.

Încăperea era întunecoasă şi rece, dar prin obloane cădea o dantelă de lumină pe scoarţele împletite de pe jos, făcând culorile lor şterse să scapere pentru o clipă. Ista scrută din ochi asemănările cu visul ei cel dintâi, dar la fel de repede şi le alungă din minte atunci când făptura lui Goram îi captă ochiul lăuntric.

Sufletul lui era evident straniu, ca niciun altul pe care să-l fi văzut ea până atunci. Îi amintea de nimic altceva decât de o pânză jerpelită, care fusese stropită cu vitriol, sau mâncată de molii, până nu mai rămăsese decât o urmă de urzeală. Îşi aminti de ursul sfâşiat de demon. Cu toate astea, era evident că Goram nu era în acel moment infestat de vreo prezenţă demonică şi nici nu dădea semne să fi fost pe moarte. *Nu-i a bine, totuşi. Ceva nu-i… tocmai în ordine. Tre*bui să se smulgă din gândurile acelea şi să-şi îndrepte atenţia asupra învelişului lui fizic diform.

— Doresc să-i vorbesc stăpânului tău atunci când se trezeşte, îi spuse ea.

— El, ăăă, nu vorbeşte todeauna cu noimă.

— Nu-i nimic.

Rândaşul îşi vârî din nou capul între umeri, ca o ţestoasă care se retrage în carapace.

— Lady Catti, n-o să-i convină.

— Te-a ocărât ieri, după ce am plecat? *Şi cât de aspru?*

El încuviinţă, uitându-se în podea.

— Ei, lasă, acum e ocupată. A plecat călare departe de castel. Nu-i nevoie să-i spui că am trecut pe-aici. Şi când i-aduce servitorul tava Lordului Illvin, ia-o şi trimite-l de aici. Şi-n felul ăsta nu va şti nimeni.

— Oh, făcu el.

Păru că-i rumegă vorbele un răstimp, apoi dădu din cap şi se retrase, târşâindu-şi picioarele, ca să îi facă loc să intre.

Lordul Illvin era întins pe pat în cămaşa lui lungă de in, cu părul despletit şi pieptănat pe spate, aşa cum îl văzuse ea pentru întâia oară, în vis. Ţeapăn ca un mort, însă nedespuiat de substanţa sufletului lui; dar nici nu avea sufletul echilibrat şi armonios ca cel al lui Liss şi nici sfârtecat în bucăţi ca al lui Goram. Arăta ca şi cum i-ar fi fost smuls din inimă ca să se scurgă în acea linie albă de foc, care-i devenise de acum atât de familiară ei. Mai rămăsese o urmă uşoară din el, îngrădită în hotarele trupului lui de acum.

Ista se aşeză pe un cufăr de lângă perete, de-a dreapta lui Illvin, analizându-i profilul neclintit.

— Mai are mult până se trezeşte?

— Nu prea.

— Îngrijeşte-te de treburile tale, aşa cum faci de obicei, atunci.

Goram dădu din cap agitat şi trase un scăunel şi o măsuţă de cealaltă parte a patului. Sări ca ars auzind un ciocănit la uşă. Ista se lăsă pe spate ferindu-se să fie văzută în timp ce el primea tava grea, acoperită cu un ştergar de pânză, după care îl expedie pe purtător. Servitorul păru uşurat auzind că este concediat atât de repede. Goram se aşeză pe scăunelul lui, cu mâinile încleştate şi rămase cu privirea aţintită asupra Lordului Illvin. Tăcerea se lăsă grea peste odaie.

Linia albă de foc începu încet-încet să se subţieze. Se împuţină până când ajunse cât un firicel. Trupul lui Illvin părea să hrănească din nou substanţa sufletului lui devenit dens sub privirea interioară a Istei, dar fremătând de-o tulburare neînţeleasă.

Buzele lui Illvin se întredeschiseră. Trase aer brusc în piept, apoi îl dădu afară. Deschise ochii larg, fixând tavanul. Tresări brusc, acoperindu-şi faţa cu mâna.

— Goram? Goram! se simţi panica în strigătul lui.

— Aici, m’lord, sări Goram.

— Ah. Aici erai!

Vorbea nedesluşit. Umerii îi tresăltau. Se frecă la ochi, îşi lăsă mâinile să-i cadă peste cuvertură, se holbă la picioare, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

— Am avut iar visul ăla nesăbuit azi noapte.

Femeia aia care radia. Pe toţi zeii, numai că a fost atât de intens. I-am atins părul…

Goram se uită la Ista. Illvin întoarse capul, urmărindu-i privirea. Căscă ochii şi mai tare.

— Tu! *Cine eşti?* Tot mai visez?

— Nu. De data asta, nu, zise ea şovăielnic. Mă numesc… Ista. Mă aflu aici pentru un motiv clar, dar nu ştiu care este.

El pufni într-un râs amar.

— Ah. Şi eu la fel.

Goram se repezi să-i ridice pernele; el se afundă înapoi în ele, ca şi cum efortul pe care îl făcuse ridicându-se, îl epuizase deja. Goram se şi repezi să-l îmbie cu o îmbucătură de carne înăbușită într-o lingură, înmiresmată de ierburi şi usturoi.

— Io-te carne, m'lord. Gura mare, iute, iute!

Illvin o apucă, în mod clar, înainte să apuce să se împotrivească; o înghiţi nemestecată şi îi făcu semn să-l scutească de următoarea îmbucătură. Întoarse iarăşi capul înspre Ista.

— Nu mai… luceşti în întuneric, acum. Oare *chiar* te-am visat?

— Da.

— Oh, făcu el, ridicând din sprâncene. De unde ştii?

De data asta nu mai reuşi să se eschiveze în faţa lingurii insistente, aşa că fu redus cu forţa la tăcere.

— Lord Illvin, ce-ţi mai aduci aminte din noaptea

în care ai fost înjunghiat? În odăile Prinţesei Umerue?

— Înjunghiat, eu? N-am fost…

Bâjbâi cu mâna pe sub cămaşă, apucând bandajul cu care era înfăşurat la piept.

— Lua-te-ar dracii, Goram, ce tot mă înfăşori cu blestemata asta de cârpă? Ţi-am spus… ţi-am spus… Apucă şi trase de bandaj până îl slăbi, după care îl aruncă la picioarele patului. Pielea de pe piept îi era nevătămată.

Ista se ridică în picioare, se apropie de pat şi răsuci pânza albă. Tamponul de sub bandaj era îmbibat cu o pată de sânge de un roşu maroniu. Îl ridică înspre privirea lui, ridicând din sprâncene. El se încruntă aprig şi scutură din cap.

— N-am nicio rană! Nu am nici febră. Nici nu vomit. De ce dorm atât? Puterile-mi slăbesc… mă clatin ca un viţel abia fătat… nu pot să mă gândesc… zeilor vă implor, nu vreau să ajung un paralitic, cu bale la gură şi schilod…

Brusc ridică tonul vocii, alarmat.

— Arhys, l-am văzut pe Arhys la picioarele mele. Sânge – unde e fratele meu –?

Goram se auzi exagerat de liniştitor:

— Haide, m’lord, gata. Marchizul e bine. V-am spus de vreo cincizeci de ori, doar. Îl văd în fiecare zi.

— De ce nu vine să mă vadă?

De data asta, vorbele lui nedesluşite aveau un

ton certăreţ, aproape plângăcios, ca al unui copil prea obosit.

— Ba vine. Da' vă găseşte mereu dormind. Nu vă mai *necăjiţi* aşa!

Cu o privire chinuită, Goram îi aruncă o căutătură Istei.

— Iaca. Mâncaţi carne.

Fusese şi Arhys în încăperile lui Umerue în noaptea aceea? Povestea începuse deja să se abată de la versiunea bine ticluită a Cattilarei.

— Te-a înjunghiat Lordul Pechma? întrebă Ista.

Illvin clipi nedumerit. Înghiţi cu noduri ultima îmbucătură pe care i-o îndesase Goram şi spuse:

— Pechma? Netrebnicul ăla? Încă mai e aici, la Porifors? Ce amestec are Pechma în toate astea?

Ista întrebă cu răbdare:

— A fost cumva Lord Pechma acolo?

— Unde?

— În odaia Prinţesei Umerue.

— Nu! Dar ce să caute? Căţeaua aia bălaie îl trata ca pe ultimul sclav, la fel ca şi pe ceilalţi. Făţărnicie… prefăcăto…

Tonul din vocea Istei deveni tăios.

— Căţea bălaie? Umerue?

— Pe Maică şi Fiică, dar nemilos de frumoasă mai era! Uneori. Numai când uita să mai privească înspre mine, era banală. La fel ca atunci când am văzut-o prima dată, în Jokona. Dar când îşi aţintea ochii aceia ca ambra asupra mea, *eu* m-aş fi târât

în faţa ei ca un sclav. Nu, nu ca un sclav. Eram un sclav! Dar şi-a îndreptat privirea asupra bietului Arhys… toate femeile fac la fel…

— Mda, aşa e…

— L-a văzut. L-a vrut. L-a înşfăcat, la fel de uşor ca şi cum ai culege ceva… Eu mi-am dat seama. I-am urmărit. Îl trântise pe pat. Îl apucase cu gura de…

— Carne, făcu Goram, îndesându-i o altă îmbucătură.

O femeie de o frumuseţe exotică, un bărbat viril, o vizită în miez de noapte, un pretendent dispreţuit… rolurile – aceleaşi, numai actorii difereau de cei pe care-i invocase Cattilara în varianta ei. Nu Pechma, ci Illvin fusese intrusul cu intenţii criminale în acea scenă intimă? Avea sens; nu era greu să-ţi imaginezi că Umerue, trimisă să-l peţească pe Illvin de dragul vreunei alianţe cu Jokona, ar fi putut, din motive fie personale, fie politice, să-şi schimbe ţinta către fratele mai vârstnic şi mai influent. Cattilara ar fi fost un impediment în această urzeală, adevărat, însă nu era decât un hârtop pe un drum, pe care nişte otrăvuri subtile aveau puterea să îl netezească.

Ceea ce era mai greu de imaginat, era cum ar fi putut o asemenea femeie fatală să treacă de Cattilara şi să ajungă la Lord Arhys în primul rând. Cattilara o privea în mod evident pe Ista ca pe o mătuşă mai în vârstă, chiar dacă una cu o poveste

romantică delicios de tragică; în orice caz, marchiza şi-l revendicase în mod tranşant pe Arhys în faţa Istei. Să fi fost posesivitatea ei feroce un obicei – ori rezultatul unei temeri recente?

Noua poveste era mult mai verosimilă. Bastardul dispreţuit, deja pe jumătate deposedat de privilegii, ademenit cu o prinţesă frumoasă, doar ca să se pomenească cu ea suflată de sub nas de un frate mai mare, care avea de toate, *inclusiv* o soţie frumoasă, care nu mai avea nevoie de nimic; bogatul care fură de la nevoiaş…

Motive cu vârf şi-ndesat să atenteze la viaţa fratelui său într-un atac de gelozie. Oameni de condiţie mai joasă comiteau astfel de acte orişiunde, fie ei cvadrieni ori cvinterieni, de orice fel de rasă şi din orice ţinut.

Prin urmare: Illvin îşi atacă amanta şi fratele într-un acces de gelozie, înjunghiind-o pe căţeaua de prinţesă, după care pierde cuţitul în încăierare şi este înjunghiat la rândul lui de Arhys, înspăimântat de cele întâmplate şi în final este abandonat în aşternuturi, crezându-se că e mort?

Sau mai degrabă… Illvin este dezbrăcat, iar hainele lui, care în mod curios au rămas nepătate de sânge, sunt aşezate teanc pe un scaun, cuţitul este împlântat înapoi în trupul lui Umerue, şi abia apoi leşul lui este abandonat. Ista strâmbă din nas.

Într-un fel sau altul, au fost făcuţi dispăruţi şi Lord Pechma şi calul lui. Să acţioneze pe ascuns nu

prea părea stilul lui Arhys, dar – presupunând că se temea de reînceperea unui război, pornit de Prinţul de Jokona drept răzbunare pentru moartea prea-frumoasei – sau banalei – lui surori? Era un motiv suficient să se dezbare de caracter şi să recurgă la toate aceste aranjamente, astfel încât să arunce vina asupra fugarului curtean jokonian. Sau asupra curteanului jokonian ucis şi îngropat, după caz. Arhys avea de bună seamă şi puterea şi curajul să facă aşa ceva. Planul de a induce în eroare lumea i-ar mai fi servit şi la a-şi ascunde infidelitatea faţă de consoarta care dormea în momentul acela. Rugăciunile publice şi grija faţă de fratele suferind îndepărtau şi acestea suspiciunile, ori erau manifestări ale culpei pe care o simţea.

Încă o poveste frumos croită. Doar că nu explica apariţia demonului Cattilarei, precum şi o rană mortală care se pare că era împărtăşită de ambii fraţi. Şi faptul că tânăra părea să ştie mai multe despre cele ce se întâmplau, decât însuşi Arhys. Şi visele Istei. Şi cordonul de foc. Şi faptul că o divinitate i se arătase. Şi…

— Am impresia, zise Lord Illvin cu o voce gâtuită, că îmi pierd minţile.

— Ei bine, ai nevoie de o călăuză experimentată pe drumul ăsta? Dacă da, eu sunt femeia care-ţi trebuie.

El o privi complet uluit.

Din visul pe care-l avusese în timp ce dormea în

cort, îşi aminti de bocetul trist al lui Arhys într-o încăpere luminată de lumânări. Dar era oare o imagine din trecut sau din viitor?

Nu avea nicio îndoială că omul din faţa ei era capabil de minciuni subtile şi inteligente, atunci când era perfect lucid. Era la fel de evident că în clipa asta era cu minţile rătăcite pe coclauri. Putea el bine să îngaime lucruri de neînţeles, să bată câmpii sau să aiureze; un lucru era sigur: nu minţea. Aşadar... în câte feluri s-ar fi putut trei oameni ucide între ei cu acelaşi cuţit? Ista îşi frecă fruntea.

Goram îi făcu cătrănit o plecăciune.

— Doamnă. Rogu-vă. Trebuie să apuce să mănânce. Şi să-şi facă nevoile.

— Nu, n-o lăsa să plece, zvâcni braţul lui Illvin, după care căzu moale înapoi.

Ea îl linişti cu un semn pe rândaşul agitat.

— Am să ies un picuţ. Nu mă duc departe. Revin curând, adăugă ea către zbuciumatul Illvin. Promit.

Ieşi în peristil şi se sprijini de un perete, cu braţele încrucişate. Cercetă linia plutitoare de lumină, care ajunsese cât un firicel slab, însă la fel de neîntreruptă.

Prin urmare, Illvin nu şi-a mai văzut deloc fratele ca să stea de vorbă cu el; Arhys nu l-a mai văzut pe Illvin treaz. Din noaptea aceea, cei doi nu au mai avut prilejul să confrunte situaţiile prin câte trecuseră, sau măcar fragmente din ceea ce

trăiseră.

În orice caz, Lady Cattilara îi vedea pe amândoi. Le vorbea amândurora. Le îndruga cine ştie ce poveşti avea ea chef, la amândoi.

Ia să vedem dacă putem să schimbăm starea asta de lucruri.

Ista aşteptă până ce Goram isprăvi cu îngrijitul nevoilor celor mai intime ale stăpânului său, până ce îl culcă înapoi în pat, până ce-i îndesă pe gâtlej în grabă mâncărurile fierte moi, ca pentru un om bolnav. Cordonul de lumină începea să se îngroaşe uşurel. Apoi vizibil. Întinse mâna şi îl înconjură delicat cu degetul mare şi cel arătător în formă de cerc.

Stăpâne Bastard, călăuzeşte-mă după cum ţi-e vrerea, ori, în cazul Tău, după cum ţi-s toanele.

Reuşi cu puterea voinţei să scurteze funia aceea, să o facă să i se înfăşoare pe palmă ca lâna toarsă din caier. Darul Bastardului cuprindea mai mult decât clarviziunea, se pare, căci nu făcuse pic de efort să manevreze cordonul de lumină. La început se prefăcu că îl înfăşoară pe mâini, dar în curând descoperi că putea să-l oprească să curgă. Rămase cu privirea aţintită la arcada din faţă, pe unde trecea un pasaj din curtea alăturată.

Lord Arhys păşi pe dalele spălate de soare.

Purta o îmbrăcăminte uşoară, potrivită cu amiaza aceea toridă: mantia fără mâneci din pânză cenuşie, cu tivul de aur care-i cădea legănat în

jurul pulpelor. Era curat, cu barba proaspăt tunsă. Căscă mai să-l trosnească fălcile, apoi aruncă o privire în sus la odaia din colţ, o văzu sprijinită de balustradă şi îi făcu o plecăciune curtenitoare.

Abia te-ai trezit din somnul de după-amiază, nu-i aşa? Şi ştiu exact cât de târziu ai rămas treaz azi-noapte.

Cu mare greutate, Ista îşi abătu privirea de la înfăţişarea lui elegantă.

Sufletul lui era cenuşiu, ciudat de palid, descentrat, de parcă atârna în urma lui, lăsând o dâră de fum.

Ah. Da. Acum văd cu adevărat. Ista luă o atitudine semeaţă şi se îndreptă spre scări ca să îi iasă în întâmpinare.

Ajunseră faţă în faţă, ea rămânând cu două scări mai sus de firul care se oprea sub cizma lui. Arhys aşteptă politicos, zâmbind încurcat la ea.

— Roina?

Ea apucă bărbia aceea puternică în mână, tremurând la atingerea aspră a bărbii lui, se aplecă şi îl sărută pe gură.

El făcu ochii mari, scoase un sunet înăbuşit de surpriză, dar nu se dădu înapoi. Ea îi simţi gura: rece ca apa şi la fel de lipsită de aromă. Se retrase întristată.

Aşadar. Nici asta nu a mers.

El îşi răsuci buzele într-un rânjet înnebunitor de reprobabil şi ridică din sprâncene la ea, ca şi cum

ar fi spus: *Ce-nsemnă asta, doamnă?* De parcă femeile l-ar fi sărutat din senin pe scările de prin castel toată ziua, bună-ziua, iar el ar fi considerat că ar fi fost un gest nepoliticos să se ferească.

— Lord Arhys, spuse Ista. De când eşti mort?

Capitolul 14

Zâmbetul lui Arhys deveni fix şi circumspect. O privea pe Ista cu îngrijorare şi uimire, de parcă se temea că o apucase din nou o criză chiar sub ochii lui, iar el, ca o gazdă neglijentă ce era, ar fi putut fi tras la răspundere.

— Doamnă – glumiţi…?

Era o invitaţie la a-şi retracta vorbele. O sugestie clară, *Vă rog, nu faceţi asta…*

— Săruturile mele nu sunt atât de dispreţuite de obicei! N-am fost în viaţa mea mai puţin pusă pe glume ca acum.

El izbucni într-un râs neliniştit:

— Recunosc, frigurile mi-au dat mult de furcă în ultima vreme, dar vă asigur că sunt departe de a fi pe marginea gropii.

— N-ai niciun fel de febră. Nici măcar nu transpiri. Pielea ta nu e mai caldă ca aerul. De n-ar fi canicula din regiunea asta, multă lume şi-ar fi dat seama până acum.

El rămase holbându-se la ea cu aceeaşi expresie perplexă.

Pe toţi zeii. Chiar nu ştie. I se făcu inima cât un purice.

— Cred, spuse ea cu băgare de seamă, că

trebuie să stai de vorbă cu fratele dumitale.

El făcu o grimasă îndurerată.

— Credeţi că eu n-aş vrea să pot? Mă rog pentru asta zi de zi. Dar nu-şi mai revine de pe urma rănii ăleia otrăvite.

— Ba da, se trezeşte. În fiecare după-amiază când îţi faci dumneata siesta. Singurul moment al zilei în care dormi. Nu ţi-a spus soţia domniei tale lucrul ăsta? Ea merge aproape în fiecare zi să se ocupe de îngrijirea lui. *Iar câteodată şi noaptea. Cu toate că nu grija pentru el o preocupă pe ea, bag de seamă.*

— Roina, vă asigur că nu-i aşa.

— Tocmai am vorbit cu el. Vino cu mine.

Zâmbetul lui neîncrezător nu se schimbă, dar când Ista se întoarse să urce din nou scările, o urmă.

Intrară în odaia bine îngrijită a lui Illvin. Goram, care veghea asupra bolnavului rămas în grija lui, ţâşni în picioare văzându-l pe Arhys, îi făcu o plecăciune tremurată şi stranie, murmurând o bolboroseală servilă, un fel de:

— ’mnia voastră!

Privirea lui Arhys coborî asupra siluetei neclintite care zăcea în pat.

— E la fel.

Ista îi spuse:

— Lord Arhys, stai jos.

— O să rămân în picioare, Roina.

— Cum pofteşti.

Cordonul de lumină incandescentă dintre cei doi era scurt şi gros. Acum, că ştia cum să-l caute, simţea prezenţa demonului din legătura aceea, o lucire slabă, violetă, asemeni unui canal care trecea pe dedesubt. Curgea în trei sensuri, dar numai una din acele legături era plină de substanţă sufletească. Ista înconjură cu mâna legătura dintre cei doi bărbaţi, strângând-o în pumn atât cât să o reducă la jumătate din grosimea ei. Lumina cea albă, astfel îngrădită, se retrase fremătând înapoi în trupul lui Illvin.

Lordului Arhys i se înmuiară genunchii şi se prăbuşi grămadă la pământ.

— Goram, ajută-l pe Marchiz să se aşeze pe un scaun, îi porunci Ista. *Stai,* îi ordonă ea şoptit legăturii invizibile şi într-adevăr aşa se şi întâmplă.

Se apropie de patul lui Illvin, cercetând nodurile de lumină. *Urcaţi-vă,* le ordonă ea mental şi dădu să le împingă cu mâna pentru a le concentra în dreptul frunţii şi a gurii, aşa cum le direcţionase Cattilara spre… celălalt punct teologic. Lumina circula după cum îi dicta ea. *Rămâi pe loc.* Îşi înălţă capul şi studie rezultatul. Aşa. *Cred.*

Goram se grăbi să tragă de la perete, până la patul lui Illvin, un scaun făcut din curburi de lemn lustruite şi împletite. Îl trase de umeri pe Arhys care şedea înmărmurit şi îl aşeză în el. Arhys închise gura, frecându-şi obrazul cu o mână

devenită brusc slăbită şi tremurătoare. Paralizase oare? Ista înşfăcă scăunelul lui Goram şi îl aşeză la capătul patului, instalându-se în el aşa încât să vadă figurile ambilor fraţi.

Illvin deschise ochii; inspiră, mişcându-şi fălcile. Fără vlagă, începu să se ridice într-un cot, până ce privirea lui căzu asupra fratelui său, stând de-a dreapta lui şi uitându-se la el cu ochii cât cepele.

— Arhys!

Din glasul lui, răzbătea bucuria. Zâmbetul neaşteptat îl transfigură; Ista se trase înapoi, clipind, la vederea acelui om atât de fermecător, dezvăluit în felul acela. El încerca în continuare să se ridice în capul oaselor, cu gura căscată de mirare.

— Ah! Ah! Trăieşti! Nu i-am crezut – se fereau să mă privească în ochi, am crezut că mă minţeau ca să mă cruţe – ai scăpat! Am scăpat *şi eu!* Pe toţi zeii, suntem *cu toţii* salvaţi!

Se prăbuşi înapoi pe spate, respirând greu şi rânjind, izbucni şocant în lacrimi preţ de câteva clipe, apoi îşi stăpâni răsuflarea întretăiată.

Arhys rămăsese prostit, ca un bou lovit cu maiul în moalele capului.

Illvin nu mai vorbea împiedicat de data asta, observă Ista uşurată, cu toate că membrele inferioare erau aproape paralizate. Se rugă ca şi judecata să nu-i fi fost afectată. Pe un ton impasibil, mascându-şi emoţia, întrebă:

— De ce ai crezut că fratele tău a murit?

— Păi, pe toţi zeii, ce era să cred? Am simţit afurisitul ăla de cuţit cum a pătruns – până-n plăsele, altfel n-aş fi scăpat din atâtea bătălii pe seama unuia sau altuia – am simţit în palmă cum s-a oprit şi apoi cum a intrat, atunci când i-a străpuns inima. Aproape că am vomitat de frică.

Oh, zeilor, vă implor, nu fratricid! N-am vrut să fie fratricid… Ea îşi păstră calmul din voce, în ciuda tremuratului din stomac.

— Cum ai ajuns în situaţia asta? Spune-mi totul de-a fir a păr. Spune-mi de la început.

— *Ea* l-a luat în odăile ei.

Apoi adăugă, uitându-se la Arhys:

— Intrasem în panică, deoarece Cattilara aflase totul de la băgăcioasa aia de servitoare şi eram hotărât să vin după tine. De-acum începusem să-mi dau seama că avea ceva necurat în ea…

— Care ea? întrebă Ista. Prinţesa Umerue?

— Da. Fata aia sclipitor de aurie. Arhys – spuse el cu un zâmbet mânzesc – ai putea te rog să nu mai cazi pe spate de fiecare dată când vreo seducătoare pornită pe interes se apucă să te sărute? Ar fi o mare uşurare pentru neamurile tale.

Arhys, căruia îi râdeau şi ochii de încântare asemeni fratelui lui, plecă capul smerit.

— Mă jur că nu fac nimic ca să le încurajez.

— Asta, îţi garantez eu, e perfect adevărat, o asigură Illvin pe Ista, părtinitor. Nu că ar fi vreo

consolare pentru noi ceilalţi, să vedem cum femeile trec ciotcă pe lângă noi fără să ne arunce măcar o privire, ca să se agaţe de el. Îmi aduce aminte de un băiat de la bucătărie, dând grăunţe la găini.

— Nu eu sunt de vină. Ele se aruncă asupra mea.

Aruncă o privire furişă Istei şi adăugă:

— Chiar şi de pe scări.

— Tu ai putea să le eviţi, îi sugeră Illvin drăgăstos. Ia să încerci.

— Dar asta şi fac, lua-te-ar naiba! Ai o părere extrem de flatantă despre vârsta mea răscoaptă dacă îţi închipui că doamna Cattilara îmi mai lasă răgaz pentru flirturi în ultima vreme.

Ista nu era prea convinsă în ce măsură convergea declaraţia aceea cu acţiunile lui din prima lor călătorie, dar poate că era la fel de încântător cu toate doamnele pe care le salva, chiar şi pentru a le distrage de la accesele lor de plânsete. Cu părere de rău, Ista le tăie cheful – evident exersat între ei şi imens de despovărat – de a se tachina. Fără îndoială că zeul o trimisese să rătăcească prin acest labirint dureros, îmboldind-o deopotrivă şi cu o curiozitate şi cu acea obligaţie secretă, însă în ceea ce o privea, nu-şi dorea să mai zăbovească în acea postură.

— Şi atunci de ce te-ai dus în iatacurile Prinţesei Umerue? Dacă te-ai dus.

Arhys şovăi, expresia de frivolitate dispărându-i de pe chip. Îşi frecă fruntea, apoi obrazul şi

mâinile.

— Nu prea mai ştiu. Mi s-a părut o idee bună în momentul acela.

Illvin zise:

— Cattilara ar putea spune că prinţesa ţi-a strecurat vreo poţiune de dragoste, iar tu nu ai mai fost stăpân pe tine. Cu toate că mă scoate din sărite cu fanteziile ei, am… tras nădejde că asta s-a şi întâmplat. Pentru că cealaltă variantă era mult mai gravă.

— Care? Că m-am îndrăgostit de Umerue?

— Nu. Nu la asta m-am gândit.

Privirea Istei deveni mai atentă.

— Dar la ce te-ai gândit?

Mimica lui Illvin deveni introspectivă, gravă.

— Pentru că a avut acelaşi efect asupra mea. La început. Apoi a pus ochii pe Arhys şi a uitat de mine. S-a descotorosit de mine ca de un sac cu tărâţe. Şi… apoi mi-a venit şi mie mintea la cap. Mi-am amintit în sfârşit unde o mai văzusem, numai că nu era chiar ea – Arhys, îţi mai aduci aminte de incursiunea mea în Jokona în urmă cu vreo trei ani, când am plecat deghizat în negustor de cai? Atunci când m-am întors cu Goram şi cu planul castelului Hamavik?

— Da…

— Am adus nişte vite cumpărate de la Lordul de Hamavik. Pe care am plătit mai mult decât făceau, ceea ce l-a făcut fericit şi guraliv şi chitit să mă ia

de prost. M-a invitat la cină în vila lui de la marginea mării, după care mi-aş fi dat seama în ce hal mă jupuise de bani, dacă n-aş fi ştiut deja. Mi s-a lăudat cu cele mai bune acareturi ale lui, şi în fugă chiar şi cu nevastă-sa. O prinţesă de Jokona, nepoată a însuşi Generalului de Aur, mi-a zis el, de parcă femeia asta ar fi fost vreo achiziţie frumuşică în materie de sânge nobil pe care a luat-o printr-un târg ingenios. Ceea ce mi-am dat seama că a şi făcut, căci Regenta, regina mamă, Joen nu se bucură de faima că şi-ar da copii pe degeaba. Pe toţi zeii, era un ţap bătrân dezgustător. Ea era într-adevăr o făptură bălaie, dar ca un şoarece de tristă şi tăcută, cum nu mi-a mai fost dat să văd vreo altă femeie. Şleampătă. Fricoasă. *Şi nu ştia mai mult de şase cuvinte în ibraneză.*

— Nu era aceeaşi prinţesă în cazul ăsta, spuse Arhys. Prinţul din Jokona are un cârd de surori. Probabil că ai încurcat-o cu alta. Umerue avea o limbă ascuţită şi iscusită.

— Da. Făcea calambururi în două limbi. Şi doar dacă nu avea vreo soră geamănă, cu acelaşi nume, îmi pun capul că e una şi aceeaşi femeie.

Illvin oftă, apoi ridică din sprâncene.

— Catti a urcat val vârtej, furioasă-foc, în odaia prinţesei, iar eu, după ea. Mi-era teamă – nici eu nu ştiu de ce, dar m-am gândit că măcar să te pun în gardă şi să evit o scenă.

— Omul meu credincios, din umbră.

— *Asta* era dincolo de limitele datoriei, mi-am zis în sinea mea. Aveai să îmi rămâi dator, iar eu aveam de gând să-mi primesc răsplata. Am rugat-o pe Catti să mă lase pe mine să intru primul, dar s-a strecurat pe sub cotul meu. Intrarea noastră de-a valma nu putea să fie mai prost nimerită. Că tot vorbeam de limbi iscusite…

Oamenii morţi, observă Ista, nu roşeau. Dar ar fi putut măcar să arate ruşinaţi.

— Nici măcar *eu* n-aş fi putut să o acuz pe Catti că turbase, continuă Illvin. Dar dacă pumnalul ăla deosebit de împodobit ar fi stat sub mormanul ăla de haine şi nu deasupra lui, aş fi putut s-o înşfac mai repede. S-a dus ţintă la prinţesă, urlând. Vroia să-i ciopârţească faţa. Din motive lesne de înţeles.

— Îmi aduc aminte partea asta, spuse Arhys încetişor. Îmi revine acum în minte…

— Tu ai împins-o pe căţeaua aia blondă din calea ei, eu am apucat-o pe Catti de mână şi, fie vorba între noi, am fi putut salva situaţia dacă nu te-ai fi împiedicat când ai sărit din pat. Erai chiar atât de înfierbântat de n-ai mai avut răbdare să te dezbraci? De-aş avea *eu* o asemenea ocazie – dar în fine, nu contează. Dar cel mai bun spadasin din Caribastos, să rămână priponit în proprii lui *nădragi* – pe toţi zeii, Arhys! Catti n-ar fi avut puterea să împlânte lama aia mare în cineva dacă n-ar fi încercat cu disperare să se lupte pentru tine, dacă n-ai fi căzut grămadă peste noi, cu gleznele

răsucite.

Brusc, indignarea dispăru de pe faţa lui, iar tonul exaltat din vocea lui se domoli.

— Dar am simţit lama pătrunzând. Am fost sigur că te-am dovedit în îngrămădeala aia.

— Nu a fost vina lui Catti! se repezi Arhys. Of, toată jalea aia de pe chipul ei – era ca şi cum aş fi fost înjunghiat din nou. Nu-i de mirare că a… După aia… după aia, nu mai ştiu.

— Ai căzut la picioarele mele. Nătânga aia de fată a smuls cuţitul din tine – am ţipat, *Nu, Catti!* Dar era prea târziu. Cu toate că nu eram sigur că dacă l-am fi lăsat înfipt ar fi oprit sângele, după felul în care a ţâşnit împroşcând în toate părţile. Încercam să ţin o mână apăsată pe rana ta şi cu cealaltă mă agăţasem de mâneca lui Catti, dar s-a răsucit şi a scăpat pe sub rochia largă. Umerue scotea nişte ţipete stridente, cocoţându-se înapoi în pat şi încercând să ajungă la tine – nu mi-am dat seama de ce. Catti s-a aruncat cu cuţitul drept în stomacul ei. Umerue a apucat mânerul, apoi a ridicat ochii şi mi-a aruncat cea mai tristă privire. Scoţând un *Oh,* cu o voce pierdută. Cu aceeaşi… cu aceeaşi voce ca în vremea când am văzut-o pentru întâia dată.

Tonul lui Illvin scăzu în intensitate.

— N-a spus decât acel *Oh.* Figura lui Catti a căpătat o expresie foarte ciudată şi după asta… nu-mi mai amintesc.

Se cufundă înapoi între perne.

— De ce nu pot...?

Mâinile Istei tremurau. Şi le ascunse între faldurile rochiei.

— Care-i primul lucru pe care ţi-l mai aminteşti după toate astea, Lord Illvin? întrebă ea.

— Că m-am trezit aici. Cu capul cât baniţa. Ameţit şi simţindu-mă rău. Şi apoi trezindu-mă tot aici. Iar şi iar şi iar. Şi – ceva trebuie să mi se fi întâmplat. Am fost lovit pe la spate?

— Cattilara a spus că Pechma te-a înjunghiat, spuse Arhys.

Îşi drese vocea.

— Şi Umerue.

— Dar el nu era acolo. Să fi venit din urma noastră? Şi-n plus de asta, eu nu-s – Illvin îşi duse mâna la piept, sub pânza aspră, apoi o scoase mânjită cu un roşu sângeriu – vai!... înjunghiat?

— Cum era Pechma? întrebă Ista schimbând vorba.

— Era secretarul lui Umerue, spuse Arhys. Avea un gust oribil în materie de îmbrăcăminte şi era ciuca bătăii în rândul celor din suita ei – întotdeauna trebuie să fie câte un astfel de măscărici. Când mi-a spus Cattilara că el îl atacase pe Illvin, am spus că era imposibil. Iar ea mi-a spus că mai bine era să fie posibil, altfel mă aştepta un război cu Principele Sordso înainte ca trupul ei să fi fost transportat înapoi acasă. Şi că niciun

jokonian nu i-ar fi luat apărarea lui Pechma. Şi într-adevăr, a avut dreptate în privinţa asta. Mi-a mai spus să am răbdare că Illvin îşi va reveni. Începusem să mă îndoiesc, dar acum văd că-i adevărat!

Ista interveni:

— Nu ai mâncat nimic în ultimele două luni şi cu toate astea nu-ţi pui întrebări?

Illvin îşi ridică privirea de la mâna lui pătată de sânge ca să-l fixeze pe Arhys, speriat, mijindu-şi ochii bănuitor.

— Ba am mâncat. Numai că nu pot să înghit. Se pare că nu-mi trebuie.

— Dar o să se simtă bine, spuse Illvin încetişor, nu-i aşa?

Ista şovăi:

— Nu, n-o să se mai simtă bine.

Privirea ei se mută la spectatorul tăcut al întregii discuţii, pe jumătate cocârjat lângă peretele din capătul celălalt al odăii.

— Goram. Tu ce părere ai despre Prinţesa Umerue?

Gâlgâitul pe care îl scoase acesta semănă mai curând cu mârâitul unui câine:

— Era rea, aia.

— Cum ţi-ai dat seama?

El se schimonosi.

— Când punea ochii-n mine, îmi îngheţa sângele de spaimă. Mă ţineam deoparte din calea ei.

Ista îi cercetă substanţa sufletească. *Îmi dau seama şi de ce.*

— Aş vrea să cred că Goram mi-a băgat minţile-n cap, spuse Illvin mâhnit, dar tare mă tem că a fost doar efectul lipsei de atenţie din partea lui Umerue.

Ista îl străfulgeră cu privirea pe Goram. Cicatricile sufletului lui nu făceau decât să-i distragă atenţia, îşi dădu ea seama; nu erau decât semnele unei vătămări mai vechi şi tenebroase. Dacă, după cum începuse ea să bănuiască, fusese devorat de un demon, asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Ceea ce nu însemna decât că…

— Umerue era vrăjitoare, declară Ista.

Un rânjet fugar, nestăpânit, apăru pe chipul lui Illvin.

— Eram sigur de asta!

După care o întrebă şovăielnic:

— Cum de ţi-ai dat seama?

Iar după o clipă:

— Cine eşti dumneata?

I-am văzut demonul slobozit, gândi Ista, fără să dezvăluie acest lucru deocamdată. Îşi dori cu disperare ca dy Cabon să fi fost în acel moment acolo, cu toată ştiinţa lui teologică pentru a descâlci misterul acela. Illvin se uita fix la ea, precaut şi îngrijorat – dar nu neîncrezător, înţelese ea.

— Se spune că ai studiat la seminarul teologic în

tinereţe, Lord Illvin. Nu se poate să fi uitat tot. Un preot cărturar, chiar din Ordinul Bastardului, mi-a spus că dacă fiinţa posedată de un demon moare, el trece într-un alt trup. Vrăjitoarea a murit, iar demonul nu se află în niciunul din voi doi, credeţi-mă. Cine a mai rămas?

Arhys se făcu şi mai livid. Pentru un cadavru ambulant, asta ar fi trebui să fie un lucru îmbucurător, se gândi Ista, numai că nu era.

— Este în Catti, şopti el.

Nu se contrazicea cu ea în privinţa asta, observă Ista. Ea îl aprobă din cap, simţindu-se penibil, ca un soi de dascăl care îşi lăuda învăţăcelul după ce a obţinut un rezultat corect.

— Da. Este în Catti acum. Şi l-a acceptat cu condiţia să te ţină în viaţă. Sau, mă rog, aparent în viaţă. Atâta timp cât pot fi constrânse puterile demonului să lucreze în sensul ăsta.

Arhys deschise gura, apoi o închise la loc. În cele din urmă spuse:

— Dar lucrurile astea sunt primejdioase! Demonii ăștia sunt rapace – vrăjitorii îşi vând sufletul lor. Catti trebuie vindecată – trebuie să-i convoc pe teologii de la Templu, să-l alunge din ea…

— Stai un pic, Arhys, spuse Illvin cu o voce gâtuită. Cred că trebuie să cugetăm bine la lucrul ăsta…

Se auzi o bufnitură în galeria exterioară:

zgomotul unor paşi grăbiţi. Două perechi de paşi. Uşa se dădu de perete. Cattilara, desculţă, cu veşmintele de călărie în dezordine, cu părul răvăşit de vânt, se năpusti înăuntru gemând. O urmă Liss, cu răsuflarea întretăiată.

— Arhys! ţipă Cattilara şi se aruncă asupra lui. Pe toţi zeii! Pe toţi zeii! Ce ţi-a făcut femeia aia!

— Îmi pare rău, Roina, murmură Liss la urechea Istei. Era în mijlocul unui câmp, când deodată a strigat că s-a întâmplat ceva rău cu bărbatul ei, s-a repezit la cal şi a gonit mâncând pământul. Nu era chip s-o opreşti decât doar cu vreo lovitură de arbaletă.

— Şşş. Nu-i nimic.

Ista îşi reprimă o uşoară strângere de stomac la festa pe care i-o jucase lui Catti, chiar dacă se dovedise eficientă.

— Bine – ajunge. Aşteaptă lângă Goram, dar nu vorbi sau interveni în vreun fel. Oricât de ciudat ţi s-ar părea ce auzi.

Liss făcu o reverenţă cum era de datoria ei şi se duse să sprijine peretele alături de rândaş, care o primi cu o înclinare din cap. Se uită curioasă la Lady Cattilara, care suspina în îmbrăţişarea slăbită a Lordului Arhys.

Cattilara îl apucă la rândul ei de mână, văzându-l cât era de vlăguit şi îşi întoarse chipul pătat de lacrimi către cel al bărbatului ei.

— Ce ţi-a făcut? întrebă ea.

— Ce mi-ai făcut *tu,* Catti!? o întrebă el cu blândeţe.

Apoi, aruncând o privire către fratele lui:

— Ce ne-ai făcut la amândoi?

Cattilara se uită împrejur, aruncându-le priviri ucigătoare Istei şi lui Illvin.

— M-ai *înşelat!* Arhys, orice spun ei, să ştii că mint!

Illvin ridică din sprâncene:

— Ei, asta da acuzaţie inteligentă, mormăi el.

Ista se sili să nu ia în seamă, pentru o clipă, ceea ce se vedea la suprafaţă. Demonul era mai strâns închistat decât îl văzuse Ista până atunci, dens şi radiant, ca şi cum, cu toate celelalte canale de energie blocate, ar fi încercat să se retragă în interiorul său. Părea că tremură.

Oare de groază? De ce? *Ce crede că pot să-i fac eu?* Mai mult de atât: *Ce ştie el şi nu ştiu eu?* Ista se încruntă încercând să descâlcească iţele tainei aceleia.

— Catti.

Arhys o mângâie pe păr, netezindu-i-l şi înăbuşindu-i suspinele pe umărul lui.

— E vremea să spui adevărul. Şş, taci. Uită-te la mine.

Îi luă bărbia în mână, îi ridică capul, zâmbi în faţa ochilor ei plini de lacrimi cu o privire care i-ar fi făcut Istei inima să se topească – nu se putu ea abţine să se gândească – şi să i se scurgă în

călcâie. Asupra istericii Catti avu un efect şi mai devastator. I se prelinse din braţe şi i se trânti la picioare, udându-i genunchii cu lacrimi ca un copil rătăcit, singurele ei vorbe desluşite fiind: *Nu, Nu!*

Illvin ridică ochii în tavan şi se frecă la frunte, plin de exasperare, pufnind uşor. Arăta de parcă ar fi făcut bucuros un târg cu ceea ce mai rămăsese din sufletul lui numai că să poată scăpa din odaia aceea. Ridică ochii şi întâlni privirea compătimitoare a Istei; ea ridică două degete, *Ai răbdare…*

— Ba da, ba da, îi murmură Arhys nevesti-sii, punându-i o mână pe cap şi clătinându-i-l într-o parte şi-n alta. Eu sunt căpetenia întregului Porifors; toate sufletele care trăiesc aici sunt în mâinile mele. Trebuie să ştiu totul. Ba da.

— Bine, Arhys, bombăni Illvin. Impune-te în faţa ei, măcar de data asta.

Ista îşi astupă gura cu mâna, căci vorbea Arhys. *Da, e mai bine să vină din partea lui. Lui nu o să-i poată rezista, sau cel puţin, nu atât de mult.*

— Ce s-a întâmplat după ce ai înjunghiat-o pe… vrăjitoare? întrebă Arhys. Cum te-ai ales cu demonul ei?

Catti pufni, înghiţi, se înecă şi tuşi. Pe un ton aspru, răspunse:

— A *venit* pur şi simplu la mine. N-am făcut *nimic.* Nu avea de ales decât între mine şi Illvin, iar de Illvin îi era mai teamă.

Un zâmbet răutăcios îi străbătu faţa.

— Mi-a promis orice dacă aş fi fost dispusă să fug de aici. Dar era un singur lucru pe care mi-l doream. Am vrut să te am înapoi. L-am *făcut* să te facă la loc. Încă mai vrea să scape, dar n-am să-i dau voie niciodată, *niciodată.*

O voinţă împotriva altei voinţe. Demonul era unul versat, bănui Ista, puternic după ce devorase mai multe vieţi. Dar în anumite privinţe restrânse, Cattilara era şi mai voluntară. Mai mult decât voluntară: obsedată. Dacă demonul o confundase cu o pradă mai uşoară decât Illvin, atunci creatura avusese parte de o surpriză interesantă. Cu toată exasperarea la care o aducea Catti, Ista simţi o mulţumire diabolică la gândul panicii demonului.

— Dar îţi dai seama, spuse Ista, că demonul fură viaţă de la Illvin ca să îl menţină pe Arhys… în mişcare?

Catti scutură din cap.

— E un târg cinstit. Doar *el* l-a înjunghiat pe Arhys; n-are decât să plătească *el!*

— Ia stai aşa! spuse Illvin. Nu numai eu am fost în învălmăşeala aia.

— Dacă nu m-ai fi ţinut de mână, nu s-ar fi întâmplat!

— Nici dacă Arhys nu s-ar fi împiedicat, sau dacă Umerue nu s-ar fi ferit, ori, ori, dacă nu s-ar fi întâmplat sute de alte lucruri. Dar cu toţii am contribuit. Şi s-a întâmplat, spuse Illvin cu o

grimasă gravă.

— Da, rosti Ista. Patru persoane amestecate ca să ajungă la o consecinţă dorită, aş spune eu, de nimeni. Nu sunt sigură de cea... de a cincea parte aici prezentă.

— E adevărat, spuse Illvin, că demonii îşi trag seva din nefericire şi haos; aşa e în firea lor, iar magia din care împart altora este parte din natura lor. Sau cel puţin aşa m-au învăţat pe mine preoţii.

Spunând acestea, Illvin se propti mai bine între perne şi îşi studie cumnata neliniştit.

— Ei bine, *acest* demon a fost trimis aici, spuse Cattilara. *Înadins.* Era menit să îl seducă pe Illvin, sau pe Arhys, sau pe amândoi şi să pună stăpânire pe castelul Porifors din interior în beneficiul prinţului de Jokona. *Eu* am împiedicat să se întâmple acest lucru. La fel cum un soldat împinge o scară de asalt de pe un zid în timpul unui asediu.

Îşi scutură părul şi îi scăpără din priviri pe ceilalţi, ca şi cum i-ar fi provocat să-i conteste izbânda asta.

Illvin făcu o grimasă simulând o revelaţie neaşteptată. Arhys se încruntă demoralizat.

— Şi Lord Pechma? interveni Ista.

— Oh, cu Pechma a fost uşor. Demonul ştia tot în ceea ce-l priveşte. Aici Cattilara pufni a dispreţ. Tot ce a trebuit să fac, după ce l-am aranjat pe Illvin şi l-am dus pe Arhys înapoi în patul *nostru,* a fost să-l găsesc pe Pechma, să arunc vina asupra lui şi să-l

conving că n-avea şanse să scape de ştreang dacă nu fugea. A făcut singur restul. Probabil că încă mai fuge.

Tânăra avusese o noapte încărcată, se gândi Ista. Pizma cu care *aranjase* să-l lase despuiat pe Illvin la locul crimei o şocă. Un soi de răzbunare, poate, împotriva celui care nu se lăsase orbit de alegerea pe care o făcuse fratele lui atunci când o luase de soaţă?

— Aşa că nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina lui Arhys, continuă Cattilara cu patimă. De ce ar trebui să sufere *numai* el?

Îşi întoarse chipul furios înspre Ista.

— Aşa că orice ai fi făcut ca să îl ţii legat de scaunul ăla – dă-i drumul!

Ista îşi duse degetul la buze.

— Foarte mulţi oameni care nu au greşit suferă, spuse ea. Nimic nou pe lumea asta. Am să-l eliberez – cum spui tu – pe Arhys imediat, dar mai întâi trebuie să spun şi eu ce cred. Teologii ne învaţă că demonii fac miracole în schimbul unui preţ teribil. Cam cât timp crezi că îl vei ţine pe acesta sub controlul tău?

Cattilara se bosumflă.

— Nu ştiu. Atât timp cât trăiesc şi am voinţă! Pentru că dacă demonul încetează să mai facă minuni, Arhys o *să moară.*

— Dacă… asta este într-adevăr alternativa, interveni brusc Illvin, poate că o să facem cu

schimbul în felul ăsta, nu e un lucru chiar rău. Să spunem că jumătate de zi e a mea şi cealaltă a lui Arhys?

Şi în cazul acesta nu mai era cazul să se pună problema de fratricid? Sau măcar un sfert de fratricid? Speranţa asta se citea clar pe chipul lui. Cattilara se însufleţi la neaşteptata ofertă de alianţă şi privi la Illvin cu o altă speculaţie încolţită în priviri.

Ista şovăi, zguduită de convingerile ei. De *incertitudinile* ei, îşi corectă ea gândul sumbru.

— Cred că, spuse ea, asta nu poate să funcţioneze, sau în orice caz, nu poate să ţină la nesfârşit. Oricât de înfometat ar fi, demonul sigur o devorează treptat pe Catti, în caz contrar i-ar fi slăbit puterile până acum, sau n-ar fi fost în stare să-şi menţină vraja. Învăţatul dy Cabon mi-a spus că demonul întoarce întotdeauna sorţii în defavoarea celui posedat, dacă are destul timp la dispoziţie.

— Dacă în felul ăsta este salvat Arhys, o să-mi asum riscul! spuse Cattilara.

Arhys inspiră adânc în semn de protest şi scutură din cap.

— Mie mi se părea că merită riscul, murmură Illvin întunecat.

— Dar nu e vorba de un risc asumat, ci de o certitudine. Iar Arhys tot ajunge să moară, iar Cattilara e distrusă.

— Dar *când,* peste cât timp, aceasta-i întrebarea! o contrazise Cattilara. Se pot întâmpla fel şi fel de lucruri înainte… de asta.

— Da. Şi aş putea să-ţi spun vreo câteva chiar eu, răspunse Ista. Illvin sunt convinsă că a studiat teologia magiei morţii la seminarul Bastardului. M-am familiarizat şi eu cu practicile astea, pe vremuri. Arhys nu este *viu* acum. Demonul i-a luat pradă spiritul ciuntit şi i l-a înapoiat ca să îi bântuie trupul. Un sălaş cunoscut, plăcut lui în anumite privinţe, bănuiesc. Dar şi-a pierdut sprijinul zeului său, iar spiritul lui este deopotrivă rupt de materia care îl hrăneşte. Nu poate să alimenteze viaţa, decât cu ceea ce pradă de la Illvin, nici nu o poate spori şi nici *genera.*

Cattilara tresări, dând din umeri în semn de protest.

Ista înaintă pe pipăite în labirintul acela de consecinţe nefaste.

— Aşa că soarta lui nu poate să fie decât aceea a sufletelor pierdute. Este sortit să se stingă încet-încet, să devină obscur, să-şi piardă identitatea, să uite de lume, să-şi piardă amintirile – pe cine iubeşte şi pe cine urăşte – să se piardă în uitare. Să devină senil într-un fel. Eu am văzut strigoi orbi, rămaşi în voia sorţii. E un blestem tăcut şi milostiv – pentru ei. Mai puţin milos pentru un om care încă îşi mai păstrează trupul, cred.

— Vrei să spui că o să-şi piardă minţile? întrebă

Illvin înspăimântat.

— Asta… nu-i a bine, spuse Arhys. Eu am mai multe de pierdut decât tine, încercă el să-i zâmbească fratelui său.

Încercarea eşuă lamentabil.

Ista îşi muşcă buza şi continuă:

— Am o bănuială de ce îi lasă demonul lui Illvin atât de puţin timp, aproape atât cât – ba nu, nici măcar atât – cât să mănânce. De ce momentele în care sunt treji sunt atât de inegale. Cred că, atunci când Illvin este treaz, demonul… pierde teren, păstrând trupul lui Arhys în forma sa. Cu fiecare oră de trezie dată lui Illvin, trupul cel mort se descompune câte puţin. În timp, putreziciunea va deveni evidentă şi în ochii altora.

Ea o putea percepe deja cu simţurile ei ascuţite, acum că ştia cum să privească. *Nu-mi place deloc ce-am învăţat în ultima vreme.*

— Asta-i soarta pe care ţi-o doreşti pentru bărbatul tău frumos? O minte senilă, prizonieră într-un trup descompus?

Cattilara mişcă din buze, *Nu, nu,* dar nu scoase niciun cuvânt. Îşi ascunse faţa între genunchii lui Arhys.

Zeilor, de ce mi-aţi dat mie sarcina asta ticăloasă? Ista continuă să vorbească, fără milă.

— Illvin moare la fel, fiind secătuit încet de mai mult decât este el în stare să înlocuiască. Iar dacă Illvin moare, Arhys va… înceta şi el să trăiască. Fiii

aceleiaşi mame pierduţi laolaltă. Nu asta ar fi fost dorinţa ei, vă asigur. Care va sfârşi primul în cursa asta necurată, nu-mi dau seama. Însă aceasta-i socoteala finală a magiei demonice: două vieţi în schimbul uneia singure, apoi aceea este scăzută la rându-i. Lăsând nimic în schimbul trudei voastre. Am socotit corect din punct de vedere teologic, Lord Illvin?

— Da, şopti el.

Înghiţi ca să-şi recapete vocea.

— Magia demonică – spun preoţii – generează invariabil mai mult haos decât poate produce ordine vreodată. Costul e întotdeauna mai mare decât premiul. Cei care se spurcă cu cele demonice încearcă să împartă preţul mai multora şi să păstreze recompensa pentru ei. Rareori durează mult timp. Cu toate că se zice că unii teologi foarte înţelepţi şi dibaci, preoţi ai Templului, pot folosi magia demonică în concordanţă cu natura acesteia şi nu împotriva ei, şi cu toate astea, să facă bine. N-am înţeles niciodată prea bine partea asta.

Ista era foarte nesigură în privinţa următoarei mişcări pe care avea să o facă, însă părea că urma progresia logică. Nu avea încredere deloc în logică; era foarte probabil să-ţi croieşti un raţionament, pas cu pas, şi să te împotmoleşti în mlaştina unui păcat adânc. Era ca şi cum te-ai fi aruncat cu capul înainte.

— Am ascultat mărturiile fiecăruia dintre voi, cei

implicaţi, cu excepţia unuia. Cred că demonul ăsta a dobândit darul vorbirii. Ne-am putea întreba de la cine, atâta timp cât ştie să facă… jocuri de cuvinte în două limbi. Aş vrea să vorbesc cu el. Lady Cattilara, îl poţi lăsa să iasă la suprafaţă pentru puţin timp?

— Nu, se încruntă ea la Ista şi adăugă: Nu eu sunt problema. Încearcă să scape. O să încerce să fugă cu tot cu trupul meu, dacă va putea.

— Hm, făcu Ista.

Nu prea avea mare încredere în Cattilara, însă afirmaţia asta ar fi putut fi totuşi adevărată.

— Legaţi-o de scaun, sugeră laconic Liss de lângă perete.

Ista privi peste umăr la fată; Liss ridică din sprâncene şi dădu din umeri. Stătea destul de relaxată, însă în ochii ei mari se citea fascinaţia, de parcă urmărea o piesă de teatru şi ar fi vrut să asiste la următorul act.

— Nu înţelegeţi, spuse Cattilara. Nu o să mai vrea să intre la loc, după aceea.

— O să îl ţin pe loc, îmi asum lucrul acesta, răspunse Ista.

Illvin se încruntă plin de curiozitate la ea:

— Cum?

— Nu cred că eşti în stare, spuse Cattilara.

— Ba sigur că pot. Altfel nu s-ar teme de mine atât de mult, cred eu.

— Oh, căzu pe gânduri Cattilara.

— Cred că, spuse Arhys încet, interogatoriul „acestui prizonier” ar putea fi unul important. Este vorba despre apărarea cetăţii Porifors. Vrei să încerci să-l provoci, scumpă Catti – pentru mine?

Ea pufni, se încruntă, scrâşni din dinţi.

— Ştiu că ai curaj să o faci, mai spuse el privind-o.

— Oh – foarte bine, se strâmbă ea ridicându-se în picioare. Dar nu cred că o să meargă.

Tânăra marchiză privi îngrozită cum Goram, cu ajutorul lui Liss, îl târî din scaun pe Arhys, pe jumătate paralizat, ca să-l aşeze pe podea, sprijinit de marginea patului. Cu toate astea, Cattilara cooperă, lăsându-se cu zgomot să cadă în locul eliberat de el şi aşezându-şi mâinile pe braţele din lemn ale scaunului. Goram se grăbi să încropească nişte legături improvizate din provizia lui Illvin de cordoane şi bandaje.

— Foloseşte stofă, îi spuse Arhys neliniştit. În felul ăsta nu o să-i taie pielea.

Ista aruncă o privire la rănile din jurul încheieturilor ei, ca nişte brăţări.

— Leagă-mă şi de glezne, insistă Cattilara. *Mai strâns.*

Goram se dovedi prea grijuliu, sub ochiul îngrijorat al marchizului, însă Liss reuşi în cele din urmă să lege nişte noduri cu care fu de acord şi Cattilara. Legăturile acelea păreau mai degrabă nişte snopi, decât bandaje, atunci când Liss isprăvi

treaba.

Ista îşi trase scăunelul aşa încât să stea faţă în faţă cu Cattilara, extrem de conştientă de prezenţa trupului puternic şi amorţit al lui Arhys, aşezat la poalele ei.

— Hai, atunci, Lady Cattilara. Dă drumul demonului, lasă-l să iasă la iveală.

Cattilara închise ochii. Ista îi închise şi ea pe jumătate, încercând să vadă acele hotare lăuntrice cu ochiul interior. Nu prea se punea problema să-i dea voie să iasă, se părea, ci mai mult să îl facă să iasă la suprafaţă.

— Ieşi afară! bolborosi Cattilara, ca un băieţel care zgândăreşte cu băţul un viezure în vizuina lui. Hai sus!

Un jet de lumină violetă invizibilă – Ista îşi mobiliză întreaga percepţie. La suprafaţă, expresia Cattilarei se schimbă, neliniştea rigidă făcu loc, în scurt timp, unui surâs apatic; îşi trecu lasciv limba peste buze. Trăsăturile i se crispară, întinzându-i muşchii feţei în direcţii nefireşti. Tenta violetă i se revărsă în tot corpul, până în vârful degetelor. Inspiră.

Deschise brusc ochii, căscaţi de groază la vederea Istei.

— Cruţă-ne, Luminoase! ţipă ea.

Toată lumea din cameră tresări la strigătul acela ascuţit.

Începu să se legene şi să-şi smucească

legăturile:

— Dă-ne drumul, slobozeşte-ne! Îţi poruncim! Dă-ne drumul, dă-ne drumul!

Se opri şi rămase răsuflând greu, după care o mină timidă îi apăru pe chip. Se lăsă în scaun, închise ochii, îi deschise din nou, revenind la acea nelinişte rigidă, clipind des.

— După cum vedeţi, e inutil. Drăcia asta nu vrea să iasă la vedere, nici măcar pentru mine. Daţi-mi drumul.

Nuanţa aceea violetă, observă Ista, era în continuare prezentă în fiecare părticică din trupul Cattilarei. O opri cu un gest pe Liss, care pornise descumpănită să o dezlege.

— Nu, creatura asta minte. Încă e aici.

— Oh, făcu Liss întorcându-se din nou la perete.

Cattilara se transfigură iar, topindu-se în mânie.

— Eliberaţi-ne! Capete seci ce sunteţi, habar n-aveţi ce urgie aţi pogorât asupra Poriforsului!

Arunca din picioare şi se zvârcolea cu o forţă îngrozitoare, clătinând scaunul.

— Să fugim, să fugim! Trebuie să fugim! Cu toţii! Să plecăm cât mai e timp! *Ea* vine încoace. *Ea* vine încoace. Daţi-ne drumul, daţi-ne drumul – glasul Cattilarei se ridică ajungând un zbieret fără cuvinte. Scaunul fu aproape să se răstoarne: Goram îl prinse şi îl ţinu în vreme ce bufnea şi hârşâia.

Convulsiile acelea turbate nu conteneau deloc,

deşi Cattilara se făcuse stacojie la faţă din pricina efortului, iar pieptul îi sălta ca foalele, scoţând horcăieli înfiorătoare. Să fi fost demonul îndeajuns de disperat încât să încerce să evadeze prin moartea Cattilarei, dacă îi stătea în putere să i-o provoace? Da, hotărî Ista. Deja şi-l închipuia rupându-i gâtul gazdei sale, mânând-o nebuneşte într-un zid, sau azvârlind-o cu capul înainte peste vreun balcon. Ameninţarea cu durerea fizică era evident zadarnică, chiar dacă Arhys ar... în orice caz, el n-ar avea de ales decât să asiste neputincios. În orice caz, asta era clar o tactică inutilă.

— Foarte bine, oftă Ista. Arată-te iar, Lady Cattilara!

Torentul violet părea să se retragă şi să se reverse între zăgazurile trupului cuprins de spasme al Cattilarei. Tenta dădea îndărăt, dar imediat o inundă la loc. Nu era în stare Cattilara să îşi recapete controlul? Ista nu se aşteptase la una ca asta. *Oh, nu. Şi i-am promis că am să-l ţin în frâu...*

— Stai, zise Ista. Am fost trimisă de zeu ca să tai nodul ăsta. Eliberează-l pe Arhys şi am să te eliberez şi eu pe tine.

Oare o credea? Şi mai ales, ameninţarea ei ar fi putut s-o zdruncine pe Catti încât să o facă să iasă la suprafaţă din nou?

Demonul Catti încetă brusc să se mai zbată, rămânând cu privirea căscată. Materia sufletească

din canalul energetic se retrase tumultos înspre Illvin. Fulgerător, expresia oripilată se topi de pe chipul lui Arhys, ca să-i ia locul – nimicul absolut. O rigiditate lâncedă, pierită. Căzu într-o parte ca o păpuşă de cârpe.

Ca un cadavru care se prăbuşeşte. Eroul strălucit din Porifors transformat într-un leş, o grămadă ciudată de carne pe care numai doi oameni ar fi putut să o mişte din loc.

Cu toate astea, spiritul lui nu fusese dezrădăcinat de focul cel alb pe care Ista îl văzuse până atunci la cei ce mureau. Duhul lui plutea în derivă doar, desprinzându-se de lăcaşul trupului său, fără să se transforme însă în mod esenţial. Un fior de groază o străbătu pe Ista. *Pe toţi zeii. Este deja prins între două lumi. Zeul lui nu-l poate ajunge. Ce-am făcut?*

— Mmm ADU-L ÎNAPOI! — se dezlănţui Cattilara, redobândind controlul asupra ei însăşi, ca un dulău slobozit care doboară un taur, înşfă-cându-l de bot. Lumina violetă se adună cu un plesnet într-un ghem strâns, defensiv, canalele reapărură, iar focul începu să curgă iar. Arhys trase aer în piept, scuturat de un spasm; clipi şi deschise gura ca să-și dezmorţească maxilarul şi se ridică înapoi în şezut, arătând aproape năuc.

Ista rămase bulversată. Şiretlicul ei avusese efect asupra Cattilarei, aşa cum intuise ea, însă scosese la iveală… ceva ce cu greu putea pricepe.

Gata cu şiretlicurile. *Nu mai am sânge în mine pentru asemenea lucruri.*

Cattilara atârna gâfâind în legăturile ce o ţintuiseră de scaun, fixând-o cu o privire încărcată de ură pe Ista.

— Tu. Căţea bătrână şi netrebnică ce eşti. M-ai tras pe sfoară.

Ista le făcu semn lui Goram şi lui Liss, iar ei începură să desfacă cu grijă legăturile marchizei.

Illvin care trăsese cu ochiul îngrijorat peste marginea patului la fratele lui, se lăsă din nou pe spate, zgâindu-se neliniştit la Ista.

— Cum reuşeşti să faci asemenea lucruri, doamnă? Nu cumva eşti vrăjitoare şi dumneata? Suntem acuma nevoiţi să ne târguim cu un duşman demonizat pentru un altul şi mai puternic?

— Nu, spuse Ista. Harurile mele inoportune izvorăsc dintr-o altă sursă. Întreabă-l pe… animalul de companie al lui Catti. El *ştie*.

Mai bine decât mine, am impresia. Dacă a stăpâni un demon sau a fi stăpânit de un demon transformă o fiinţă omenească în vrăjitor, iar găzduirea unui zeu – într-un sfânt, ce soi nedesluşit de corcitură devine cineva în mâinile unui zeu-demon?

— Atinsă de zei, atunci – pretinzi? întrebă el nici cu neîncredere, nici convins, ci mai degrabă precaut.

— Spre nesfârşita mea mâhnire.

— Şi cum de s-a întâmplat?

— Vreun bastard suferind s-a rugat la un zeu prea ocupat să aibă grijă de el, iar El mi-a delegat mie sarcina asta. Sau cel puţin, aşa mi-a pretins.

Illvin se cufundă adânc în aşternuturile lui.

— Of, făcu el, cugetând la sensul vorbelor ei.

O clipă mai târziu, spuse:

— Aş vrea să vorbim mai multe despre asta. Într-un moment, ăă, mai liniştit.

— O să văd ce pot să fac în sensul ăsta.

Arhys îşi mişcă mâna aproape complet amorţită şi îi mângâie glezna nevesti-sii.

— Catti. Lucrurile astea trebuie să înceteze.

— Dar, iubirea mea, ce putem face?

Îşi clătină capul ca să-i arunce Istei o privire rănită.

— Nu poţi să-l iei *acum.* E prea curând. Nu vreau în ruptul capului să renunţ la el acum.

Îşi masă semnele roşii întipărite pe braţe în vreme ce scăpa de legături.

— Deja a avut mai mult timp decât îi este dat multor oameni, o mustră Ista. El şi-a asumat riscurile chemării sale de soldat cu mult timp în urmă; când te-ai legat de el prin căsătorie, le-ai acceptat şi tu.

Dar ce era să fi făcut cu sufletul lui ciuntit? Moartea trupului era o durere destul de mare. Descompunerea lentă a strigoilor, suflete care-şi refuză zeii, era o autodistrugere. Însă Arhys nu

alesese acest exil; îi fusese impus. Nu era vorba despre o sinucidere a sufletului, ci de uciderea lui…

Ista stătu în cumpănă.

— Dar nu, nu e nevoie să se întâmple astăzi, în grabă, cu toată zăpăceala asta. A mai rămas ceva timp. Destul cât să îşi pună în ordine treburile atâta vreme cât mai e stăpân pe judecata lui, şi, dacă nu trage de timp prea mult, destul cât să îşi ia rămas bun în scris sau prin viu grai. Dar nu mai mult de atât, cred.

Cumpăni la starea periculos de şubrezită a lui Illvin. *Încâlceala asta e mult mai gravă decât am bănuit eu la început. Şi nici măcar clarviziunea nu mă ajută să găsesc o cale de ieşire.*

Arhys se urni în capul oaselor.

—Aveţi dreptate, doamnă. Ar trebui să chem notarul de la templu – să îmi revizuiască testamentul…

— Nu e cinstit! răbufni din nou Cattilara. Illvin te-a ucis şi acum o să se aleagă cu averile tale!

Illvin smuci mândru din cap.

— Eu nu-s un *sărăntoc.* Nu-mi doresc proprietăţile dy Lutez. Şi ca să evit asemenea acuzaţii, renunţ cu dragă inimă la orice pretenţii. Dă-i-le nepoată-mii sau Templului – sau chiar ei.

Şi cu o grimasă de dezgust, arătă înspre soţia fratelui său. Apoi şovăi.

— Mai puţin domeniul Porifors.

Arhys zâmbi, cu ochii în pământ.

— Aşa te vreau. Noi nu cedăm nimănui Poriforsul. Ţine cu dinţii de el şi îmi vei rămâne credincios chiar şi atunci când mormântul meu va fi înghiţit toate legămintele.

Cattilara izbucni în lacrimi.

Ista îşi ridică trupul sfârşit de puteri de pe scăunel. Se simţea de parcă fusese ciomăgită.

— Lord Illvin, fratele dumitale mai are nevoie să împrumute din energia dumitale încă o vreme. Eşti gata?

— Eh, bombăni el, lipsit de entuziasm. Faceţi ce trebuie să faceţi.

Apoi îşi ridică privirea în fugă către ea şi mai spuse cu o insistenţă suprimată:

— Ai să mai vii, da?

— Da, răspunse ea şi, cu o mişcare a mâinii, eliberă legătura dintre cei doi.

Illvin căzu din nou în nesimţire. Arhys păşi pe picioarele lui, redevenit o imagine a forţei.

— Ah!

O cuprinse cu braţul pe Cattilara zguduită de plânsete şi o îndrumă spre ieşire, şoptindu-i alinturi consolatoare la ureche.

Da, gândi Ista cu amărăciune. *Tu te-ai pricopsit cu ea – pun rămăşag că nici măcar n-ai încercat să te eschivezi – acuma tu s-o scoţi la capăt cu ea…*

Şi avea să facă întocmai, era convinsă. Măcar la atâta lucru te puteai aştepta de la un bărbat care

poartă săpun în desagii de la şaua calului... îi zvâcneau tâmplele.

— Liss, am de gând să mă culc acum. Mă doare capul.

— Oh.

Liss veni de îndată lângă ea, oferindu-i braţul drept sprijin. Ca doamnă de companie avea cusururile ei, dar Ista trebuia să recunoască, era unul dintre curtenii cei mai desăvârşiţi pe care-i întâlnise vreodată.

— N-aţi vrea să vă spăl tâmplele cu apă de levănţică? Am văzut o doamnă făcând asta odată.

— Mulţumesc. Ar fi minunat.

Întoarse privirea înapoi către Illvin care zăcea din nou tăcut, golit de viaţă şi de judecată.

— Ai grijă de el, Goram.

Omuleţul schiţă o plecăciune, îi adresă o privire mută plină de frustrare şi pe neaşteptate, căzu în genunchi şi îi sărută poala rochiei.

— B’necuvântato! îngăimă el. Scapă-ne. Scapă-ne pe toţi!

Ista îşi înghiţi supărarea, îi zâmbi silit, îşi trase poalele din mâna lui încleştată şi o lăsă pe Liss să o petreacă afară din încăpere.

Capitolul 15

Linţoliul tăcerii se lăsă peste Porifors în acea seară. Stăpânul castelului şi consoarta lui se retraseră în conclavul lor intim, iar toate festivităţile puse la cale până atunci fură brusc anulate. Ista nu se putea simţi decât despovărată că era lăsată să rămână în odăile ei. La căderea serii, Liss o înştiinţă că mai mulţi ofiţeri de nădejde ai lui Arhys fuseseră chemaţi la el, de unde ieşiră mult mai târziu, negri de supărare. Ista spera că pe marchiz îl dusese capul să lase neschimbată povestea morţii lui Umerue, aşa cum o ştia toată lumea, şi să născocească o altă poveste ca să-şi justifice iminenta – sau mai curând retroactiva – boală de moarte. Însă având în vedere că adevărul o incrimina pe marchiză de uciderea prinţesei jokoniene, Ista nu şi-o imagina pe Cattilara zorindu-se să facă o mărturie publică, şi nici pe Arhys permiţând asemenea lucru.

Ista avu un somn în noaptea aceea netulburat de zei sau viziuni, cu toate că neplăcut din pricina coşmarurilor sinistre şi bizare în care se făcea că plecase într-o călătorie dezastruoasă, pe cai istoviţi sau pe moarte, sau că rătăcea prin castele cu arhitectură stranie care se năruiau şi pe care se

simţea datoare ea, într-un fel, să le dreagă. Se trezi mai mult obosită şi aşteptă nerăbdătoare să vină ora prânzului.

O trimise pe Liss să îl ajute pe Goram şi să îl anunţe de vizita ei, apoi veghe până ce tava cu mâncare era adusă sus. Fu înmânată la ușa Lordului Illvin de către servitoare; la scurt timp după aceea, ieşi Liss, care traversă galeria până în odăile Istei.

— Goram o să ne facă semn deschizând uşa, atunci când va fi gata, o înştiinţă Liss. Era supusă, cu toate că încă răvăşită de minunile diavoleşti de cu o zi înainte şi din ce în ce mai îngrijorată în privinţa lui Foix, cu toate asigurările pe care i le dăduse Ista cum că tânărul ar fi trebuit să fie pe mâini bune deja, în grija arhipreotului din Maradi. Liss se simţi mai împăcată atunci când Ista îi atrase atenţia că Lady Cattilara primise în trupul ei un demon mai puternic decât cel al lui Foix, de mai bine de două luni, fără să sufere vreo degradare vizibilă. Ista nu-şi dori decât să se convingă în inima ei de acelaşi lucru pe care-l împărtăşise fetei.

Într-un târziu, uşa sculptată din capătul celălalt al galeriei se dădu de perete, iar Liss o însoţi pe Ista într-acolo.

Illvin stătea ridicat în pat, îmbrăcat cu tunică şi pantaloni, cu părul pieptănat pe spate şi legat la ceafă.

— Roina, spuse el şi îşi plecă capul.

Era circumspect şi uluit. Goram sau Liss sau probabil amândoi îl înştiinţaseră asupra rangului şi identităţii Istei, în intervalul scurt de când îşi venise în simţiri.

— Îmi pare rău, jur că m-am rugat doar pentru ajutor, nu ca să vii domnia ta!

Vorbirea îi era din nou împiedicată. Ista îşi aminti că în vreme ce ea a avut o zi întreagă la dispoziţie ca să rumege la turnura pe care o luaseră lucrurile, Illvin nu avusese la dispoziţie decât o oră. Ea oftă, se îndreptă către marginea patului lui şi dislocă din focul incandescent concentrat în partea inferioară a corpului pentru a o întări pe cea de sus. Illvin clipi şi îşi înghiţi un nod din gât.

— Nu-i vorba de – n-am vrut să insult…

Cuvintele îi trenau, fiind confuz şi stânjenit, dar fără a mai fi neclare acum, doar bâlbâite. Încercă să îşi mişte picioarele, nu reuşi şi în privirea lui se citiră negre presimţiri.

— Bănuiesc, răspunse ea, că nu în calitate de *roină* am fost eu chemată aici. Zeii nu măsoară rangul aşa cum o facem noi. O roină sau o slujnică arată foarte asemănător din perspectiva lor.

— Trebuie să recunoaşteţi totuşi că slujnice se văd mai la tot pasul.

Ea îi zâmbi înnegurată.

— Se pare că eu am o chemare. Nu că aş fi avut de ales. Zeii par să fie atraşi de mine. Ca muştele

care se strâng la sânge.

El flutură din mână în semn de protest la auzul unei asemenea metafore.

— Drept să spun, nu m-am gândit niciodată la zei ca la nişte muşte.

— Adevăru-i că nici eu.

Îşi aminti cum se uita pierdută în acele hăuri negre.

— Doar că preocuparea pentru adevărata lor natură îmi produce o suferinţă… mentală. Mă scoate din minţi.

— Poate că zeii ştiu ce au de făcut. De unde ştiaţi ce am visat? Eu v-am văzut de trei ori, când m-am trezit în vis. În două rânduri, străluceaţi într-un nimb neobişnuit.

— Am avut şi eu aceleaşi vise.

— Chiar şi pe cel de-al treilea?

— Da.

Acela nu fusese vis defel, numai că ea se simţea ruşinată de acel sărut nesăbuit. Cu toate că după reprezentaţia pe care o dăduse Cattilara, asta părea o simplă indulgenţă a propriei slăbiciuni…

Illvin îşi drese vocea.

— Îmi cer iertare, Roina.

— Pentru ce?

— Ah… făcu el trăgând o ocheadă la buzele ei şi apoi ferindu-şi privirea. Pentru nimic.

Ea încercă să nu se gândească la gustul buzelor lui însufleţite. Goram trase scaunul acela oarecum

încercat, până la marginea patului lui Illvin pentru ca ea să se poată aşeza, trase şi scăunelul de la piciorul patului, pentru Liss, înainte de a se retrage ca să sprijine cocârjat, dar iscoditor, peretele din celălalt capăt al camerei. Ista şi Illvin fură lăsaţi să se uite unul la celălalt la fel de încurcaţi, era convinsă.

— Presupunând, reluă el, că nu sunteţi aici din întâmplare, ci la rugăciunile, să spunem – tuşi ca să-şi alunge stânjeneala – cuiva – atunci înseamnă că e pentru a descâlci încurcătura asta. Nu-i aşa?

— Să spunem mai curând că pentru a scoate la lumină adevărul. Rezolvarea mă depăşeşte.

— Credeam că aveţi influenţă asupra demonului lui Catti. N-o să-l izgoniţi?

— Nu ştiu cum, recunoscu ea agitată. Bastardul mi-a dat vederea lăuntrică – mi-a redat, aş putea spune, vederea lăuntrică, căci asta nu e prima oară când zeii m-au băgat în bucluc. Însă zeul nu mi-a dat niciun fel de instrucţiuni, doar dacă nu or fi ascunse în alt om pe care l-am văzut în visele mele.

Şi viceversa.

La o gândire mai atentă, însă... să fi fost apariţia lui dy Cabon, în urma celui de-al doilea sărut misterios al Bastardului, vreun fel de aluzie lipsită de altă semnificaţie?

— Zeul mi-a trimis o călăuză, pe învăţatul dy Cabon, şi tare mi-aş mai dori sfatul lui în privinţa aceasta, înainte să întreprind ceva. El a studiat

ceva, cred, despre felul în care demonii pot fi trimişi aşa cum trebuie înapoi la Stăpânul lor. Sunt convinsă că el era menit să fie prezent aici. Dar l-am pierdut pe drum şi mă cam tem pentru siguranţa lui.

Avu o ezitare, după care mai spuse:

— Nu vreau să mă pripesc în cazul ăsta. Nu văd niciun merit în a-l elibera pe Arhys de trupul lui cel pământesc, numai ca să-i aduc damnarea unui suflet pierdut.

— Adică, un strigoi? Sunteţi sigură?

— L-am văzut când vraja a fost întreruptă ieri. Nu s-a întâmplat… nimic, aşa cum ar fi trebuit. Un muget alb, clocotitor, irumpe atunci când porţile unui suflet le sunt deschise zeilor, prin moarte; este ceva strivitor. Damnarea e tăcere, o împietrire lentă.

Se frecă la ochi, obosită.

— Ba mai mult – chiar dacă aş şti cum să poată găsi o cale către zeul lui, nu sunt nicidecum sigură că Arhys şi-ar putea convinge nevasta să îi dea drumul. Şi totuşi, dacă el nu reuşeşte să o convingă, cine altcineva ar putea? Mă tem că nici eu. Şi chiar de l-ar lăsa ea să plece… demonul cu care s-a pricopsit pare a fi viclean şi redutabil. Iar dacă ea îşi pierde voinţa cu care-l imobilizează pe demon ca să îl menţină pe Arhys aparent în viaţă, dacă ea cade pradă durerii – atunci devine vulnerabilă în faţa creaturii.

El scoase un „hm” profund dubitativ.

— Are multă tărie de caracter, după părerea dumitale?

El se încruntă.

— N-aş fi spus, înainte să se întâmple toate lucrurile astea. E o fată încântătoare, nimic de spus, îl adoră pe Arhys, dar aş fi jurat că dacă ar fi fost să ţină o lumânare aprinsă în dreptul uneia din încântătoarele ei urechiuşe, aş fi fost în stare să o sting suflând prin cealaltă. Pe Arhys se pare că nu-l deranjează lucrul acesta.

Zâmbi răutăcios.

— Cu toate că, dacă o asemenea frumuseţe m-ar adula pe mine atât de înfocat, nu mi s-ar urca orgoliul la cap şi nici nu mi-ar coborî în altă parte, ci aş rămâne conştient de îngustimea minţii ei. Şi totuşi – uite că ea a rezistat norului necurat adus de Umerue… pe când eu nu.

— Bănuiesc că Umerue a subestimat-o. Iar asta e altă mâncare de peşte, zise Ista. Cum a fost posibil în primul rând ca o prinţesă din Jokona, o cvadriană evlavioasă, să se aleagă cu un demon? Şi să îl ţină ascuns ori să scape de orice fel de acuzaţie? Acolo vrăjitoarelor li se dă foc, deşi nu ştiu cum reuşesc preoţii cvadrieni să îi împiedice pe demoni să sară prin flăcări. Probabil că fac ceva ca să îi ţină legaţi de fiinţa pe care o posedă, înainte de a-i alunga pe amândoi.

— Da, aşa este. Pentru asta e nevoie de ritualuri

şi rugăciuni puternice. E o treabă urâtă; ba mai rău, una care nu iese aşa cum trebuie întotdeauna.

Illvin căzu pe gânduri.

— Catti a zis ca vrăjitoarea a fost *trimisă.*

— De către cine? De prinţ, de frate-său? Presupunând că moştenitorii răposatului ei bărbat s-au descotorosit de ea şi au trimis-o înapoi la el.

— Cred că aşa s-a şi întâmplat, da. Numai că… mi-e greu să mi-l imaginez pe Sordso, ăla îndobitocit de băutură, îndeletnicindu-se cu vrăji diabolice de dragul Jokonei.

— Sordso, Beţivanul? Aşa îl numesc cei din Caribastos pe tânărul principe?

— Aşa îl numeşte toată lumea de ambele părţi ale graniţei. A ales să-şi petreacă intervalul de timp dintre moartea tatălui său şi sfârşitul regenţei mamei sale, nu studiind arta guvernării sau a războiului, ci în petreceri cu vin şi ticluind versuri. Adevărul e că e un poet destul de bunicel, dintr-un filon al conştiinţei melancolice de sine, dacă e să judec după mostrele de versuri care mi-au ajuns la urechi până acum. Cu toţii am tras nădejdea că îşi va urma chemarea, lucru care părea să-l mulţumească mai mult decât preocupările ce ţin de un principe.

Rânji în treacăt.

— Stăpânul meu, dy Caribastos, ar fi fericit să-i acorde o rentă viageră şi-un palat şi astfel să-l scutească de povara guvernării, căzută pe umerii

lui înguşti.

— Nu s-ar spune că prinţul e atât de distrat în momentul de faţă. El a fost cel care a trimis detaşamentul acela în Ibra, care a fost pus pe fugă la est de Rauma peste munţi şi care a dat peste mine. Aveau cu ei funcţionari vistiernici care ţineau socoteala celei de-a cincea părţi din pradă în beneficiul prinţului. Ţi-a povestit Liss lucrul ăsta?

— Foarte pe scurt, răspunse el dând din cap aprobator în direcţia fetei, care-i confirmă spusa prin aceeaşi mişcare a capului.

Se opri, încruntându-şi sprâncenele negre.

— Rauma? Ciudat. De ce Rauma?

— Am impresia că pentru a-i da de furcă Vulpoiului din Ibra ca să-şi ţină trupele acasă, în eventualitatea declanşării campaniei din toamnă, în loc să le trimită în sprijinul fiului lui, împotriva Vispingului.

— Mm, se poate. Numai că Rauma mi se pare un teritoriu ibranez destul de îndepărtat, în inima ţării, ca să-l ataci aşa, pur şi simplu. Fără linii avantajoase de retragere, cum au şi descoperit invadatorii.

— Lord Arhys a zis în treacăt că, după socoteala lui, din cei trei sute de oameni care au plecat din Jokona, doar trei au mai ajuns înapoi.

Illvin fluieră.

— *Bravo* lui Arhys. Da’ scump l-a mai costat pe Sordso diversiunea asta!

— Numai că au fost la un pas să-şi scoată pârleala luându-mă pe mine prizonieră în schimb. Însă asta n-avea cum să facă parte din planul lor iniţial. Nici măcar nu aveau la dispoziţie hărţi ale Chalionului.

— Îl ştiu de multă vreme pe marchizul de Rauma. Îmi închipui că le-a făcut o primire fierbinte jokonienilor. Era unul dintre cei mai redutabili opozanţi ai noştri, până să devenim rude prin alianţă cu cei din Ibra. Căsătoria fiicei domniei tale a degrevat foarte mult flancul de vest al Poriforsului, lucru pentru care îi mulţumesc, Roina.

— Prinţul Bergon e un băiat tare bun.

Nu că Ista n-ar fi putut fi de acord cu oricine altcineva care s-ar fi îndrăgostit până peste cap în mod atât de vădit de fiica ei, ca tânărul soţ ibranez al Isellei.

— Taică-său, riga, e un soi de cactus, în schimb. Spinos şi uscat la suflet.

— În orice caz, e cactusul nostru acum.

— Aşa este.

Ista se reculese, cu un oftat de necaz.

— Vestea cum că – cel puţin, vestea că o doamnă de viţă nobilă de la curtea din Jokona a adăpostit un demon şi a încercat să corupă o fortăreaţă chalioneză prin mijloace necurate – n-ar trebui ţinută sub tăcere. Am să îi scriu o misivă de avertizare Arhipreotului Mendenal de la Cardegoss şi Cancelarului dy Cazaril, măcar.

— N-ar strica, admise el ezitant, cu toate că sunt profund ruşinat de cât de aproape de izbândă a fost Umerue. Şi cu toate astea – nu arhipreotul din Cardegoss a fost târât vrând-nevrând aici, în fundul Chalionului, ci domnia ta. Cel mai surprinzător răspuns la rugile mele; cum nu mi-aş fi închipuit vreodată.

El strâmbă din gură încurcat, uitându-se cu coada ochiului la ea.

— Te-ai rugat la Bastard în momentele dumitale de luciditate?

— Să spunem, *de trezie,* mai degrabă decât *de luciditate.* Totul mi-era înceţoşat în minte până – mai ieri? Ieri a fost un pic mai devreme. Da, m-am rugat cu disperare. Era ultimi resort la care puteam apela în momentul acela. Nici măcar nu puteam articula cuvinte cu voce tare. Nu puteam decât să urlu în străfundul meu. La zeul meu, pe care îl abandonasem – nu prea mi-a mai ars de rugăciuni de când am devenit bărbat. Dacă mi-ar fi răspuns: *Scuteşte-mă, băiete, ai vrut să fii independent, acuma ia de mănâncă ce-ai copt cu mâna ta,* l-aş fi crezut pe deplin îndreptăţit.

Îi spuse apoi cu o voce mai scăzută:

— De ce domnia ta? Doar dacă povestea asta n-are nişte rădăcini şi mai adânci, ceva legat de tatăl fratelui meu şi de politica de curte de la Cardegoss.

Agerimea presupunerii lui o puse în încurcătură.

— Am într-adevăr un nod de vină, vechi, uscat,

ce mi-a rămas de dezlegat în legătură cu răposatul Lord dy Lutez, însă nu are nimic de a face cu Arhys. Şi să ştii că nu, Arvol *nu* mi-a fost amant!

Illvin rămase şocat de vehemenţa ei.

— Dar n-am spus eu aşa ceva, doamnă!

Ea expiră cu putere.

— Nu, nu ai spus. Lady Cattilara e cea care confundă vechea calomnie cu o poveste *romantică,* ferească-mă cei cinci zei. Arhys mă consideră vreo mamă vitregă spirituală, cred.

El scoase un pufnit care o descumpăni.

— Ar vrea el.

Felul exasperat de afectuos în care clătină din cap nu o făcu defel să se dumirească cu privire la remarca lui absconsă.

Îi spuse pe un ton muşcător:

— Până să vă aud pe amândoi vorbind, aproape că ajunsesem să cred că *tu* erai criminalul gelos. Fratele bastard cel dispreţuit, lipsit de tată, de titlu, de proprietăţi, şi pentru care picătura care a umplut paharul a fost această ultimă pierdere.

Hohotul lui de râs aproape aspru nu îi lăsă impresia că ar fi fost în vreun fel ofensat.

— Am mai întâlnit oameni care s-au înşelat în felul ăsta în privinţa mea. Adevărul stă exact pe dos. *Eu* am avut un tată de când mă ştiu, sau în orice caz, atât cât a trăit el. Arhys a avut – un vis. Tatăl meu a luat asupra lui creşterea noastră, a amândurora, sub toate aspectele practice, şi a

încercat să nu-l dezamăgească pe Arhys, însă de fiecare dată făcea un efort în plus de atenţie cu el. Faţă de mine, dragostea lui a fost firească, fără piedici.

— Iar Arhys nu a fost niciodată gelos sau ranchiunos pentru că, vezi dumneata, într-o bună zi, toate aveau să fie aşa cum trebuia. Într-o bună zi, tatăl lui cel bun avea să îl cheme la curte. Atunci când avea să crească destul de mare. Când avea să devină destul de bun, un spadasin, un călăreţ, un ofiţer destul de bun, Marele Lord dy Lutez avea să îl pună de-a dreapta lui, să îl prezinte suitei sale strălucite şi să le spună prietenilor lui cei puternici, *Vedeţi, ăsta e fiul meu, nu-i aşa că-i un tânăr desăvârşit?* Arhys nu purta niciodată lucrurile lui cele bune; şi le pusese la păstrare pentru călătorie. Pentru momentul în care avea să fie chemat. Era gata să plece pe loc, la o oră după primirea veştii. Apoi Lordul dy Lutez a murit, iar… visul lui a rămas un simplu vis.

Ista clatină din cap cu părere de rău.

— În cei cinci ani în care l-am cunoscut, Arvol dy Lutez abia dacă a pomenit de Arhys. N-a zis nimic de tine niciodată. De n-ar fi murit în închisoarea subterană de la Zangre în noaptea aceea… chemarea tot n-ar fi venit, cred eu.

— M-am îndoit şi eu de acelaşi lucru, privind în urmă. Vă conjur, nu-i spuneţi lui Arhys lucrul ăsta.

— Încă nu-s sigură ce ar trebui să-i spun. *Deşi*

am temerile mele.

Însă orice ar fi fost, era limpede că ar fi făcut bine să nu amâne la nesfârşit discuţia aceea.

— Eu cel puţin, am avut un om în carne şi oase drept tată, continuă Illvin. Ce ne mai sfădeam seara, la culcare când eram eu mai mic! Mă bucur tare mult că a trăit îndeajuns de mult încât să ne vadă mari pe amândoi. L-am îngrijit aici, la Porifors după ce a damblagit – chiar dacă nu prea mult. Cred că-şi dorea să se ducă alături de mama noastră în vremea aceea, căci de vreo câteva ori l-am găsit strigând-o.

Timbrul lui cald se sugrumă de emoţie.

— De douăzeci de ani era moartă ea. Iar el nu se poate spune că mai trăia în ultima vreme, aşa că moartea lui, petrecută în anotimpul Tatălui nu a fost atât de dureroasă. L-am ţinut de mână la sfârşit. Era rece şi uscată, aproape transparentă. Pe toţi zeii, cum am ajuns să vorbesc despre asta? Mai am un pic şi mă apucă plânsul.

Deja îşi desfăcuse băierile lacrimilor, gândi ea, dar îşi nesocotea încrâncenat lucirea aceea ciudată ce-i juca în ochi, iar ea, din politeţe, făcu la fel.

— Iată, aşadar, care a fost viaţa mea de bastard.

Avu un moment de şovăială, apoi o întrebă:

— Crezi că – domnia ta, care zici că ai dat ochii cu ei – crezi că zeii ne aduc înapoi la cei pe care i-am iubit? Atunci când spiritul nostru se ridică la cer?

— Nu ştiu, răspunse ea, surprinsă de propria-i onestitate.

Oare se gândea în perspectivă, la Arhys, la fel ca şi la Ser dy Arbanos, în momentul acela?

— Poate că n-am iubit vreodată îndeajuns pe cineva ca să ştiu. Cred totuşi că... nu-i o speranţă nesăbuită.

— Hm, făcu el.

Ea îşi mută privirea de la el, simţindu-se ca o intrusă în sufletul acelui om, căzut pe gânduri. Îşi abătu privirea către Goram, care se legăna iarăşi, frângându-şi mâinile. Pe dinafară, un om servil îmbătrânit şi încărunţit. Pe dinăuntru... despuiat, jefuit, făcut scrum, aşa cum arăta un sat devastat de trupe în retragere.

— Cum l-ai găsit pe Goram? îl întrebă Ista pe Illvin. Şi unde?

— Eram plecat într-o recunoaştere prin Jokona, aşa cum îmi stă în obicei, atunci când am o săptămână liberă. Colecţionez planuri de castele şi cetăţi, pentru amuzament.

Zâmbetul fugar care-i trecu peste buze dădu de înţeles că nu colecţiona doar atât, dar continuă.

— Cum plecasem călare la Hamavik, sub înfăţişarea unui negustor de cai şi cum adunasem mai multe capete decât intenţionasem, am descoperit că mai aveam nevoie de un rândaş. Ca negustor roknar, cumpăr prizonieri chalionezi ori de câte ori mi se iveşte ocazia. Cei fără familii nu

au nicio nădejde să fie răscumpăraţi. Goram avea chiar mai puţin decât aceia, de vreme ce era vădit că îşi pierduse aproape judecata şi memoria. După părerea mea, s-a lovit la cap în ultima bătălie la care a luat parte, cu toate că nu are nicio cicatrice, aşa că de vină cred că o fi fost alt soi de tratament abuziv la care o fi fost supus, sau febra. Sau ambele. Era limpede că nimeni de pe piaţă nu-l vroia în ziua aceea, aşa că am făcut un târg mai bun decât m-aş fi aşteptat vreodată. Cum s-a şi dovedit până la urmă.

Zâmbetul acela îi apăru din nou pe chip.

— Când am ajuns la Porifors şi i-am dat drumul, m-a rugat să-l ţin în slujba mea, pentru că nu mai ţinea minte unde îi era casa.

De lângă perete, Goram dădea din cap, ca pentru a susţine adevărul acelei poveşti.

Ista trase aer în piept.

— Îţi dai seama că este pustiit de-un demon?

Illvin sări ca zdruncinat.

— Nu!

Goram părea la fel de consternat. Liss îşi suci gâtul şi se holbă la bietul lacheu, plină de mirare.

Illvin miji ochii suspicios.

— Cum ştii asta, Roina?

— O văd. Pot să-i văd substanţa sufletească. Arată toată zdrenţuită, ca o gioarsă mâncată.

Illvin clipi şi se adânci între perne. După o clipă spuse, cu mai multă băgare de seamă:

— Poţi să o vezi şi pe a mea?

— Da. Mie-mi apare ca un foc alb stins, care îţi izvorăşte din inimă şi se scurge înspre fratele tău. Sufletul lui e cenuşiu ca al unui strigoi, care începe să se descompună şi să se şteargă. Este *în* trupul lui, dar nu e *legat* de trupul lui. Pur şi simplu… pluteşte acolo. Al lui Liss este strălucitor şi colorat, dar foarte centrat, foarte robust şi concentrat în materia care îl hrăneşte.

Liss, care gândi că este complimentată, zâmbi veselă.

După o clipă de reflecţie, Illvin spuse:

— Asta cred că vă înnebuneşte, distrăgându-vă atenţia.

— Da, îi răspunse ea sec.

El îşi drese vocea:

— Vreţi să spuneţi în cazul ăsta că Goram a fost vrăjitor?

Goram scutură din cap, negând oripilat.

— Eu nu-s niciodată aşa ceva, doamnă!

— Ce îţi *mai* aminteşti, Goram? îl întrebă Ista.

El se căzni vizibil să-şi amintească ceva.

— Ştiu că am plecat în oastea lui Orico. Îmi aduc aminte de corturile rigăi, toate din mătase roşie cu auriu, lucind în soare. Îmi aduc aminte… că mergeam încolonat, ca prizonier, cu lanţuri la picioare. Că munceam, pe un câmp încins de soare.

— Cine au fost stăpânii tăi roknari?

El scutură din cap.

— Nu mi-i prea aduc aminte.

— Dar corăbii? Ai fost vreodată pe vas?

— Nu cred. Pe cai, da. Erau cai.

Illvin interveni:

— Noi am mai discutat despre ceea ce îşi putea aduce aminte, atunci când încercam să dau de familia lui. Pentru că sigur a fost prizonier vreme de mai mulţi ani, dacă e vorba de perioada când prinţul de Borasnen a atacat pentru prima dată fortăreaţa din Gotorget, cu doi ani înainte de căderea ei. Am tras concluzia, din anumite lucruri pe care mi le-a spus Goram, că la campania aceea a luat el parte. Dar nu-şi aminteşte prea multe legat de intervalul în care a fost ţinut în captivitate. Din cauza asta am crezut că mintea lui a fost afectată de vreo febră, poate chiar înainte să îmi iasă în cale.

— Goram, îţi mai aduci aminte ce ţi s-a întâmplat de când te-a răscumpărat Lord Illvin? îl întrebă Ista.

— Aha. Asta nu doare.

— Îţi mai aduci aminte ceva din vremea chiar de înainte ca Lord Illvin să te scoată la lumină?

Goram clătină din cap.

— Era un loc întunecat. Îmi plăcea că era răcoare. Puţea, în schimb.

— Judecata şi memoria distruse, demonul a sărit, şi totuşi – nu-i mort, medită Ista. Să-şi lase o gazdă în viaţă, după ce a încălecat-o, nu e uşor pentru un

demon, din câte am înţeles eu de la dy Cabon; victima şi demonul se înlănţuie până ajung un tot cumva. Uciderea persoanei posedate forţează demonul să iasă. Ca în cazul lui Umerue. Sau în arderile ritualice cvadriene.

— Nu mă ardeţi! strigă Goram.

Se făcu şi mai mic, aproape chircit pe vine, uitându-se încovoiat la propriu-i piept.

— Nu o să-ţi dea nimeni foc, îi spuse Illvin pe un ton ferm. În orice caz, nu atâta vreme cât eşti în Chalion, iar acum nici nu e nevoie pentru că spune ea că demonul a plecat. Nu mai e. Corect?

O ţintui pe Ista cu o privire fascinată.

— E dus de-a binelea.

Luând o mare parte din Goram odată cu el, după cum arăta. Se întrebă dacă omul acela *fusese* servitor, înainte – sau ceva mai mult.

— Hamavik… murmură Illvin. Ce interesant! Şi Goram şi prinţesa Umerue erau acolo în acelaşi timp. Oare… distrugerea asta a lui Goram o avea vreo legătură cu demonul din Umerue?

Era o speculaţie ispititoare. Şi cu toate astea…

— Demonul lui Catti nu pare că s-ar fi ospătat cu oşteni. Îmi pare… nu ştiu cum să zic. Prea feminin. Presupun că mai putem încerca să scoatem informaţii de la el. Nu cred că felul în care s-a purtat aici ieri e mai tipic pentru un demon decât pentru o fiinţă umană. Altfel vrăjitorii ar fi cu mult mai speciali, ar ieşi în evidenţă mai mult.

Liss, observă Ista, arăta răvăşită rău. Oare vedea un viitor Foix în chipul devastat, timid şi uluit al lui Goram? Pe unde era băiatul acela? Ista nu era încă destul de disperată încât să se roage, având în vedere ceea ce credea ea despre rugăciune, dar se gândi că avea toate şansele să devină disperată dacă mai trăia mult în incertitudinea aceea hidoasă.

Ista vorbi mai departe:

— Învăţatul dy Cabon mi-a spus că demonii erau, de obicei, foarte rari – dar nu şi în ultimii ani. Că cei de la Templu nu mai văzuseră un asemenea exod din zilele Rigăi Fonsa, acum cincizeci de ani. Nu-mi imaginez ce spărtură în infernul Bastardului îi toarnă înapoi în lume în asemenea număr, însă cam asta încep să-mi imaginez că se întâmplă.

— Din zilele lui Fonsa…

Illvin începu să pronunţe din nou cu dificultate.

— Ciudat.

— Aproape că ţi-a expirat timpul, spuse Ista, cu un ochi nemulţumit la funia cea albă de foc care se îngroşa. Aş putea să-ţi mai măresc porţia.

— Dar ai spus că Arhys ar începe să putrezească, totuşi, obiectă Illvin confuz. E aproape vară. Nu putem să-l lăsăm să-i cadă bucăţi din el în farfurie când mănâncă, nu-i aşa…?

Vocea i se stingea tot mai mult. Se ridică, cuprins de un spasm de disperare.

— Nu! Trebuie să mai fie o cale! Trebuie să

găseşti o altă cale! Doamnă – ai să mai vii…?

— Da, spuse ea.

Auzind promisiunea ei, dădu drumul la tăblia patului de care se încleştase şi alunecă la vale. Chipul i se goli încă o dată de expresie, într-o rigiditate ca de ceară.

Ista rămase iarăşi în odăile ei în acea zi, aşteptând cu nerăbdare ca soarele să îşi parcurgă tranzitul şi să răsară iar. Încondeie o altă misivă către Cardegoss şi, când soarele ajunse la asfinţit, luă la pas curtea de piatră până când chiar şi Liss renunţă să o mai însoţească şi se aşeză pe o bancă de unde o privi umblând în sus şi-n jos. Până a doua zi dimineaţa, nu făcu decât să ticluiască în minte o altă scrisoare incisivă, adresată provincarului de Tolnoxo, cu toate că nici prima nu avusese cum să ajungă până atunci şi nu fusese timp ca să se ia măsuri dictate de conținutul acesteia.

Afară se auziră paşi repezi răsunând pe scări; Ista, care rodea în dinţi pana cu care scria, îşi ridică privirea din hârtii şi apucă să zărească în fugă coada lui Liss trecând prin dreptul zăbrelelor de la fereastră. Fata traversă apăsat anticamera şi îşi vârî capul pe uşă.

— Roina, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Se întâmplă ceva. Lord Arhys a plecat călare cu un detaşament de oameni înarmaţi – mă duc în turnul

de nord, să văd ce se întâmplă.

Ista se ridică atât de grăbită încât fu cât pe ce să îşi răstoarne scaunul.

— Merg şi eu cu tine.

Urcară scara circulară de piatră, care ducea în acel punct de unde puteau avea o vedere panoramică, în urma unui arcaş grăbit, îmbrăcat în livreaua specifică de la Porifors, în culorile cenuşiu şi auriu. Tustrei se îndreptară către cea mai nordică latură a fortăreţei şi se uitară peste creneluri.

Pe partea cea mai apropiată de castel, de cealaltă parte a văii ce ducea la râu, terenul se întindea până în depărtare, cutat de dealuri. Un drum, albit de praf uscat, şerpuia către răsărit, prin ţinutul de ţară arid, în bătaia soarelui torid.

— Ăsta e drumul care vine dinspre Oby, gâfâi Liss.

Doi călăreţi veneau în galop pe drumul acela, dar siluetele lor erau neclare de la o asemenea distanţă. Însă chiar şi aşa, Ista vedea că unul din ei era voinic, iar celălalt şi mai voinic. Cel mai planturos era îmbrăcat cu un veşmânt maroniu peste nişte fâşii albe. Mişcarea ţeapănă a unui cal care se străduia să meargă la galop mărunt sub greutatea zdruncinată a lui dy Cabon era inconfundabilă pentru ochiul exersat al Istei.

La mică distanţă în urma lor, veneau în galop o mână de alţi oameni, vreo doisprezece la număr. O

escortă…? Nu. *Tun*icile înzăuate verzi ale Jokonei, aic*i, sub* ochiul crunt al celor din Porifors? Ista icni de spaimă. Hăitaşii se apropiau ameninţător de perechea din frunte.

Cu un târşâit de papuci şi fluturându-şi mătăsurile, apăru şi Lady Cattilara în vârful turnului şi alergă ca să privească în vale. Se ridică pe vârfuri şi se aplecă peste zid, cu pieptul palid tresăltând.

— Arhys… pe toţi zeii, oh. Părintele Iernii aibă-te în pază…

Ista îi urmări privirea. La poalele cetăţii, Arhys, călare pe cenuşiul lui pag, se aruncase în galop, în fruntea unei trupe de bărbaţi călare pe drumul care urca. Caii mai slabi erau mânaţi cu înverşunare să ţină pasul cu alonjele celui cenuşiu, iar Liss rosti ceva nedesluşit, dar aprobator la vederea acestei demonstraţii de a mânca pământul.

Cattilara respira anevoie, cu gura întredeschisă şi ochii mari, neliniştiţi. Scoase un geamăt slab.

— Ce-i? protestă Ista cu jumătate de glas. Doar nu te temi că poate să fie omorât, la urma urmei.

Cattilara îi aruncă o privire posacă, ridică dintr-un umăr şi se întoarse ca să privească la cele ce se întâmplau pe drum.

Calul lui dy Cabon, împovărat peste puterile lui, se muncea din greu, pierzând teren. Celălalt călăreţ – da, era cu siguranţă Foix dy Gura – trase de hăţurile propriului cal, făcându-i semn preotului

să o ia înainte. Calul lui Foix făcu un salt în drum, împotrivindu-se frâielor, care-l ţineau în loc. Foix apucă strâns cu mâna stângă hăţurile animalului, înşfăcă mânerul sabiei şi se ridică în scări, cu o căutătură feroce aruncată celor de pe urmele lor.

Nu, Foix! gândi Ista neputincioasă. Foix era un spadasin puternic, însă prea puţin rafinat, căruia îi lipsea viteza strălucită de reacţie a Lordului Arhys; ar fi putut să dovedească unul sau doi, poate chiar trei duşmani, însă ceilalţi l-ar fi copleşit apoi. El nu-i văzuse încă pe călăreţii salvatori apropiindu-se, aflaţi dincolo de raza lui de vedere, într-o vâlcea. Se sacrifica pentru a-i scăpa pielea preotului, fără să fie nevoie…

Dădu din nou drumul mânerului spadei, încleştându-şi şi întinzându-şi degetele. Braţul îi ţâşni în lături încordat. Din palma lui licări o lumină slabă violacee, iar Cattilara tresări, profund surprinsă. Liss nu reacţionă; nu putea să perceapă acea lumină, îşi dădu seama Ista.

Primul cal din banda celor care se apropiau se împiedică şi căzu cu gâtul înainte, răsturnându-şi călăreţul. Alţi doi veniră buluc peste acesta, înainte să poată fi struniţi. Câţiva cai se ridicară în două picioare ori se speriară şi încercară să fugă în lături. Foix smulse de frâiele calului său, întorcându-l în loc şi o luă la galop în urma lui dy Cabon.

Prin urmare… Foix *şi-a păstrat ursul de*

companie. Şi pare-mi-se că l-a învăţat să joace. Ista îşi umflă buzele, gândindu-se îngrijorată la implicaţii.

Însă erau alte griji mai presante în acel moment. După ce trecuse de o movilă şi o văioagă, dy Cabon îl întâlni pe Arhys. Murgul plin de spume al preotului se clătină oprindu-se şi rămase cu picioarele răscrăcănate; cenuşiul marmorat se opri în două picioare lângă el. Urmară gesticulări, indicaţii cu mâna. Arhys îşi ridică mâna în aer, iar trupa lui se opri în jurul lui. Urmară alte fluturări din mână şi ordine date cu voce joasă, estompate de vântul uşor, neinteligibile pentru urechile Istei, aflată la depărtare şi la înălţimea aceea teribilă. Săbiile erau scoase din teacă, arcurile încordate, lăncile aliniate, iar compania începuse să se replieze dincoace de culmea drumului.

Calul sfârşit al lui dy Cabon porni împiedicat, la pas, către Porifors, însă mătăhălosul preot rămase răsucit în şa ca să privească peste umăr cum Foix trecea coama dealului. Foix se retrase brusc la vederea trupei înarmate, dar un semn făcut cu palma desfăcută din partea lui Arhys şi un altul circular, cu braţul, din partea lui dy Cabon, îl liniştiră. Îşi şfichiui calul să meargă înainte, schimbă câteva vorbe cu Arhys, se întoarse şi îşi trase sabia din teacă.

Urmă o aşteptare cu respiraţia tăiată. Ista nu mai auzea decât sângele bubuindu-i în urechi, şi

prosteşte, o pasăre care ciripea într-un tufiş, un tril prelung, vesel, indiferent, de parcă era o dimineaţă tihnită. Arhys îşi înălţă sabia şi o coborî iute ca un semnal, iar trupa lui se lansă într-un tropot furtunos.

Cei din Porifors trecură coama dealului şi se abătură asupra trupei jokoniene prea repede ca cei din primul eşalon să mai poată bate în retragere. Cei din avangarda ambelor tabere se încleştară instantaneu. Jokonienii din ariergardă îşi înfrânară caii pe cât de tare putură şi se împrăştiară, dar nu îndeajuns de iute ca cel puţin vreo două săgeţi de arbaletă să-i ajungă. Un călăreţ în tunică verde se răsturnă şi se prăbuşi din şa. Distanţa era prea mare ca arcaşul ce se afla pe metereze alături de Ista să-i poată lua pe inamici în bătaia armei, riscând să-şi irosească săgeţile în încăierarea aceea şi se pomeni înjurând de neputinţă, apoi aruncă o privire înspre roină şi îngăimă o scuză. Ista îl concedie cu un gest regal, se apucă cu mâinile de piatra fierbinte, zgrunţuroasă şi se aplecă peste zid scrutând zarea.

Spada lui Arhys juca în soare, o sclipire înceţoşată. Armăsarul lui vânăt era împresurat de o grămadă de cai care nechezau şi zvârleau din copite. Un soldat jokonian, care reuşise să îşi desprindă lancea îl lovi repetat, întinzându-se peste capul propriului său animal şi îl înghesui strâmb, de-a curmezişul crupei calului unuia care în acel

moment îşi încrucişase spada cu Arhys. Arhys făcu un salt brusc. Cattilara ţipă în vreme ce lancea fu smulsă din el, împroşcând sânge.

— Stăpânul e lovit! strigă arcaşul, aplecându-se peste buza parapetului la fel de încordat ca şi femeile. Oh – ba nu! Uite-l că ridică spada. Slăviţi fie cei cinci zei!

Călăreţii se despărţiră, spadasinul jokonian învârtindu-se în şa. Lăncierul zări o breşă şi îşi mână calul ca să-i urmeze pe camarazii lui care deja băteau în retragere, aplecându-se peste grumazul calului; o săgeată de arbaletă îi zbârnâi pe deasupra capului, îmboldindu-l mai abitir pe drumul pe care apucase.

Fir-ar să fie, vârful lăncii aceleia *lăsase* un semn în umărul lui Arhys; Ista văzuse şocul loviturii în zvâcnetul mâinii jokonianului, aproape smulgându-i suliţa din strânsoarea pumnului. Cu toate astea, spada lui Arhys era într-un du-te-vino nestânjenit…

— Liss, urmează-mă!

— Dar, Roina, nu vreţi să vedeţi ce se întâmplă până la urmă?

— *Urmează-mă!*

Fără să mai aştepte să vadă dacă fata o urma, Ista îşi sumeţi poalele liliachii şi lipăi pe scările şerpuitoare, strâmte şi întunecate ale turnului. Aproape că veni în nas cu tot zorul, apoi se agăţă de peretele exterior şi de treapta cea mai lată, dar nu încetini.

Ieşi pe uşă, tăie încă o curte, trecu pe sub portic, ajunse în curtea de piatră. O luă în sus pe scări. Paşii ei se auzeau apăsat, trecând prin peristil. Smuci în lături uşa sculptată de la odaia lui Illvin.

Goram şedea ghemuit de-a dreapta lui Illvin, gemând de spaimă. Tunica de in a lui Illvin era sfâşiată, dezgolindu-i torsul. Rândaşul aruncă o privire peste umăr la ea şi strigă:

— Doamnă, ajutor!

Servitorul, văzu ea apropiindu-se de pat, îşi ţinea mâinile apăsate pe umărul lui Illvin, înroşite de sânge. Mâneca tunicii era înmuiată şi aceea în stacojiu. Ista se apucă să răscolească prin odaie până ce găsi o bucată de pânză care putea fi împăturită în chip de tampon, o înfăşură cu partea curată în afară şi i-o întinse; Goram întinse mâinile iute, atât cât s-o înşface şi să o îndese în rana crestată de pe umărul lui Illvin.

— Nu eu! Nu eu sunt de vină! strigă Goram la ea, cu ochii ieşiţi din orbite. S-a întâmplat *din senin!*

— Da, Goram, ştiu. Nu-i nimic, îl linişti Ista. Te descurci bine.

Mai că fu ispitită să gâtuiască funia cea albă de foc şi să îi întoarcă spintecătura aceea oribilă posesorului de drept. Dar vedea cât se poate de limpede că acela nu era un moment propice să îl scoată din simţiri şi să îl arunce din şa pe Arhys. Dar cel puţin, pleoapele pământii ale lui Illvin nu se

mişcau, nu tresăreau, nici nu se strângeau de durere. În starea aceea de amorţeală, putea să fie îngrijit în voie, spălat cu apă cu sare, împuns cu ace de cusut. Aşa că Ista se întrebă năucită dacă demonul avea să îi permită să se trezească la amiază în ziua aceea şi dacă semnele plăgii cusute aveau să rămână acolo atunci când rana pe care o ţineau strânsă urma să treacă în trupul fratelui său?

Uşa se deschise; în fine apăruse Liss.

— Liss. Dă fuga de îndată şi caută o femeie care ştie să îngrijească răni – breasla Mamei trebuie să fie foarte pregătită prin părţile astea – pune-o să aducă săpun cu ea şi alifii şi ace. A! Şi o slugă care să care apă.

— Cum? Pentru ce? zăbovi ea curioasă.

— Lordul Illvin e grav rănit.

În clipa aceea, Liss zări sângele şi gemu înăbuşit:

— Da, Roina. Dar cum s-a putut...?

— Doar ai văzut împunsătura de lance.

— *Oh.*

Fata făcu ochii mari, înţelegând, se întoarse şi o luă la goană.

Goram se uită repede sub tamponul acela improvizat şi îl lipi la loc. Ista se aplecă şi ea peste umărul lui. Nu fusese străpuns atât de adânc pe cât se temuse; gâlgâitul sângelui deja începea să se domolească.

— Bine, Goram. Ţine apăsat.

— Da, doamnă.

Ista rămase în aşteptare, bâţâindu-se de pe un picior pe altul, până ce se auziră voci din nou pe coridor. Liss îi deschise uşa unei femei cu şorţ, care ducea un coş, şi o pofti înăuntru; în urma lor venea un servitor.

— Lord Illvin… începu Ista, aruncându-i o privire scurtă lui Goram, a căzut din pat şi s-a lovit la umăr.

În ce? se gândi Ista, simţind că nu o mai ducea mintea să inventeze alte explicaţii.

Trecu imediat la următoarea idee.

— Îngrijiți-i rana şi bandajaţi-o. Ajutaţi-l pe Goram să îl spele. Nu vorbiţi despre asta cu altcineva decât cu mine, cu Lord Arhys sau Lady Cattilara.

Cei din grupul salvatorilor de la Porifors, care nu plecaseră pe urmele jokonienilor, îşi petreceau probabil noii oaspeţi pe poartă în vremea aceea.

— Liss, urmează-mă!

Capitolul 16

Ista trecu în grabă pe sub arcada din curtea de la intrare, chiar în momentul când un om din slujba lui Arhys se încovoia sub greutatea lui dy Cabon, care era coborât de pe cal, roşu la faţă şi abia mai putând respira. Soldatul îl ajută pe preot să facă câţiva paşi clătinându-se, până la umbra unui migdal subţiratic de lângă un zid, unde se prăbuşi. Îşi puse îngrijorat mâna pe fruntea încinsă a lui dy Cabon şi îi spuse ceva unui servitor, care dispăru în grabă. Dy Cabon se luptă să îşi dea jos mantia maronie, fără mâneci, care îi camuflase o parte din sutana albă, lăsând-o să cadă în jurul lui, pe pavimentul presărat cu petale.

Foix, arătând aproape la fel de năduşit şi hăituit, sări de pe cal, aruncă frâiele şi se duse lângă preot.

— Fir-ar să fie, Foix, horcăi dy Cabon, uitându-se în sus la el, ţi-am spus să nu te mai joci cu chestia aia.

— Bine, mârâi Foix în chip de răspuns. N-ai decât să încaleci şi să te duci înapoi la marginea drumului ca să ajungi hrană pentru câinii de jokonieni. Haita aia s-ar înfrupta o lună din dumneata.

Servitorul se întoarse, şi, la un semn al

soldatului, deşartă o găleată cu apă încet deasupra lui dy Cabon, lăsându-i fleaşcă odăjdiile albe, soioase. Dy Cabon nu se feri şi nici nu protestă, ci rămase fără vlagă, ridicându-şi bărbia şi deschizând gura.

Foix dădu din cap recunoscător şi luă o cană de tinichea cu apă pe care un alt servitor i-o întinse dintr-o a doua găleată, o bău pe nerăsuflate, după care mai scoase una şi-ncă una, repetând povestea. Cu o grimasă iritată, mai umplu o cană, se aşeză lângă dy Cabon şi i-o ridică la buze preotului. Dy Cabon apucă cu o mână tremurătoare cana şi o bău hulpav.

Soldatul îi adresă Istei un salut respectuos în vreme ce se apropia şi îi şopti:

— Cât pe ce să facă insolaţie, cel de colo. E un semn rău atunci când un om cu gabaritul lui nu mai asudă. Dar nu vă faceţi griji, Roina, o să-l punem noi pe roate.

Foix întoarse capul.

— Roina! strigă el. Slavă zeilor! Sărut mâinile, sărut picioarele!

Îi mai împinse o cană cu apă în mână lui dy Cabon şi sări într-un genunchi la poalele Istei, apucând-o de mâini şi depunând câte un sărut fierbinte pe dosul fiecăreia.

— Ah! făcu el, lipindu-şi-le de frunte, într-un gest mai puţin formal, în schimb cât se poate de sincer.

Nu se ridică imediat, ci îşi petrecu un picior pe

după celălalt şi rămase aşezat în cruciş şi respirând greu, lăsându-şi umerii laţi să-i cadă de osteneală, de dragul acelei clipe în care se aflau în siguranţă. Îi aruncă un rânjet lui Liss, care venise lângă Ista.

— Deci ai reuşit să ajungi şi tu aici. Ar fi trebuit să îmi dau seama.

Ea îi întoarse rânjetul.

— Da, ar fi trebuit.

— Suntem pe urmele tale de la Maradi. Cei mai rapizi cai erau tot timpul luaţi din anumite motive.

Zâmbetul ei afectat se transformă într-o strâmbătură veselă.

El o privi câş.

— Frumoasă rochie. Ce schimbare!

Ea se dădu un pic înapoi, dându-şi seama de cum arăta.

— E luată cu împrumut.

Auzind un tropot de copite, Foix ridică privirea şi se căzni să se ridice în picioare. Lordul Arhys, flancat de un alt soldat călare, păşi pe poartă pe cenuşiul lui pag, sări din şa şi îşi aruncă frâiele unui lacheu.

— Iată, Roina, se îndreptă Arhys către ea, cu un zâmbet fluturându-i pe buze. Cred că cei pe care i-aţi pierdut vi s-au întors.

Foix îi făcu o plecăciune.

— Numai graţie ajutorului dumitale, domnule. Nu am avut timp să mă prezint acolo. Foix dy Gura,

la ordinele domniei voastre.

— Chiar dacă nu l-aş fi cunoscut pe fratele tău, spada şi duşmanii tăi sunt o recomandare suficientă. Arhys dy Lutez. Eu sunt stăpân peste Porifors. Am să vă fac o primire mai demnă mai târziu, dar mai întâi trebuie să mă ocup de iscoadele mele. Jokonienii ăia nu aveau ce căuta pe drumul ăsta – am luat doi prizonieri în viaţă, aşa că am de gând să descopăr cum de-au ajuns atât de aproape fără să fie văzuţi.

Se uită mohorât la Ista.

— Acum îmi lipseşte cu atât mai mult Illvin – el stăpâneşte limba roknară mai bine decât oricine altcineva de aici.

Arhys îi făcu un semn Devotului Pejar, care pătrunse în grabă în curte, încheiat pe jumătate la tunică şi cu centura pusă pieziş, ca să-şi salute ofiţerul ce i se înapoiase.

— Uite unul din proprii tăi oameni, care să-ţi arate ce să faci.

Strigă apoi un servitor.

— Ai grijă ca cei doi să primească tot ceea ce au nevoie până mă întorc eu. Orice ar cere Pejar sau roina, pune-le la dispoziţie.

Servitorul îi făcu o plecăciune scurtă de confirmare. Privirea lui Arhys era ostenită, în timp ce trecea pe lângă dy Cabon, care rămăsese ud leoarcă pe pavaj. Preotul făcu epuizat un semn din mână, o tentativă de binecuvântare, promiţându-i

alte gesturi ce ţineau de etichetă mai târziu.

Arhys se întoarse din nou după cal, dar se opri când Ista îl apucă de mânecă. Ea întinse mâna şi îi atinse tunica, sfâşiată şi însângerată pe umărul drept, îl pipăi prin haina ruptă, îşi plimbă degetele pe pielea lui rece şi netedă, nevătămată. Îşi trecu mâna prin faţa ochilor lui ca să-i arate în tăcere pata de culoarea carminului.

— Când o să-ţi găseşti cel mai apropiat răgaz, Marchize, ţi-aş sugera să vii să vezi rana fratelui dumitale. Noua rană a fratelui dumitale.

El rămase panicat cu gura întredeschisă; se uită în ochii ei şi se cutremură.

— Înţeleg.

— Mergi cu grijă până atunci. Îmbracă-ţi cămaşa de zale.

— Am plecat în goană…

Pipăindu-şi despicătura din haină, se încruntă şi mai tare.

— Aşa e.

Clătină sever din cap şi se aruncă iarăşi în spatele calului lui sperios. Făcându-le semn oamenilor lui călare să-l urmeze, ieşi pe poartă în galop.

Foix privi în jur şi apoi la Pejar, îngrijorat.

— Ferda e aici? E bine?

— E bine, domnule, dar dus în căutarea domniilor voastre, îi răspunse Pejar. Pesemne că a ajuns la Maradi de-acuma. Cred că o să facă

înconjurul zonei şi o să apară înapoi aici în câteva zile, ocărând că a umblat după potcoave de cai morţi.

Foix făcu o grimasă.

— Sper că nu o să apuce pe acelaşi drum pe care am luat-o noi. N-a fost deloc ce mi-a dat marchizul de Oby de înţeles că se va întâmpla.

De ce nu sunteţi acum în spitalul templului de la Maradi? vru Ista să întrebe, dar se hotărî să mai aştepte. Sufletul lui Foix era la fel de viguros şi de echilibrat ca al lui Liss, dar ochiul ei lăuntric depistă o umbră în formă de urs, ascunsă în măruntaiele lui. Părea să simtă privirea ei iscoditoare, căci se ghemui şi mai mult, de parcă s-ar fi pregătit de hibernat. Ista făcu un semn servitorului care aştepta, deoparte, ordinele ei.

— Îngrijește-te ca oamenii ăştia să fie degrabă schimbaţi de haine, mai ales preotul, şi cazaţi în încăperi vecine cu a mea.

— Da, Roina.

Îi spuse mai apoi lui Foix:

— Trebuie să stăm de vorbă în legătură cu – totul, de îndată ce se va putea. Pune-l pe Pejar să te aducă la mine în curtea de piatră, imediat ce îţi revii.

— Da, spuse el nerăbdător, trebuie să auzim povestea domniei tale. La Oby nu s-a vorbit ieri decât despre ambuscada Lordului Arhys.

Ista oftă.

— Atâtea lucruri cumplite mi s-au întâmplat de atunci, încât aproape am uitat de asta.

El ridică din sprâncene.

— Oh? O să ne grăbim să venim la domnia ta, în cazul ăsta.

Îi făcu o reverenţă şi se întoarse să îi dea o mână de ajutor servitorului care încerca să îl înduplece pe dy Cabon să se ridice de jos. Foix părea destul de obişnuit cu asta, ca şi cum în ultima vreme, devenise o a doua natură pentru el să îl ridice pe grăsan şi să-l forţeze să se mişte pe picioarele lui; mormăielile lui dy Cabon îi erau totuna. Din preotul cel fleşcăit nu picurau stropi, cât mai degrabă ieşeau aburi, dar se părea că îşi mai revenise din starea de dinainte.

Pasul uşor al Cattilarei răsună în galeria acoperită. Bărbaţii întoarseră capul. În ciuda debilităţii sale supraîncinse, dy Cabon zâmbi cucerit pe loc. Foix clipi şi rămase locului.

— Unde e domnul meu? întrebă Cattilara neliniştită.

— A plecat călare înapoi, cu iscoadele lui, îi spuse Ista. Se pare că lovitura aceea de lance pe care am văzut-o noi şi-a găsit o altă ţintă.

Cattilara făcu ochii mari. Întoarse capul către curtea pietruită.

— Da, îi confirmă Ista bănuiala. I se dau îngrijiri deocamdată, oricum.

— Oh. Ce bine.

Suspinul uşurat al Cattilarei era prematur, după părerea Istei. Fata nu avusese timp să digere vestea. Dar nu prea părea să accepte adevărul.

— Lord Arhys se va întoarce până la amiază – fără îndoială.

Cattilara se bosumflă la ea.

Ista continuă:

— Lady Cattilara dy Lutez, Marchiză de Porifors, permiteţi-mi să vi-l prezint pe ghidul meu spiritual, învăţatul dy Cabon, şi pe Foix dy Gura, ofiţer-devot din Ordinul Fiicei. L-aţi cunoscut deja pe căpitanul şi fratele lui, Ferda.

— A, da, răspunse Cattilara schiţând absentă o reverenţă. Bine aţi venit la Porifors.

Făcu o pauză, întorcându-i o privire nesigură lui Foix. Pentru o clipă, rămaseră amândoi încordaţi, ca două pisici care se iau la ochi. Umbrele celor doi demoni ascunşi în cei doi erau atât de închistate în prezenţa Istei, că era greu să ghiceşti reacţia lor în urma acestei apropieri, dar nu părea o întâmpinare veselă. Liss, care observase lipsa de reacţie a lui Foix, tipic bărbătească la vederea încântătoarei marchize, se lumină uşor la faţă.

Ista gesticulă înspre servitorul care aştepta şi adăugă, cu o emfază intenţionată.

— *Lord Arhys* i-a poruncit în mod expres acestui servitor să se îngrijească de nevoile lor. Preotul este teribil de epuizat din cauza arşiţei şi ar trebui îngrijit de îndată.

— Oh, da, fu de acord Cattilara destul de vag. Vă rog, continuaţi. Am să vă fac o primire mai adecvată… mai târziu.

Făcu o reverenţă, Foix o plecăciune, iar ea urcă grăbită scara, în fâlfâitul mătăsurilor. Foix şi dy Cabon plecară în urma servitorului, probabil acolo unde erau încartiruiţi oamenii Fiicei.

Cuprinsă de un fior de nelinişte, Ista o privi pe Cattilara îndepărtându-se. Îşi aminti dintr-o dată de mărturia Lordului dy Cazaril cum că erau căi mai lente prin care demonii îşi ucideau gazdele. Cum erau tumorile, de exemplu. Oare se formase deja una? Încercă să citească în substanţa sufletească a Cattilarei vreo umflătură neagră de şubrezeală şi putreziciune. Fata arăta tulbure, aşa că era greu să fii sigur. Ista îşi imagină deja urmările – pătimaşa Cattilara, înnebunită de nădejde, insistând că simptomele nu indicau decât mult-aşteptata ei sarcină, păzind cu o gelozie straşnică un pântece care se umplea degrabă, dar nu cu viaţă, ci cu moarte… Ista tremură de spaimă.

Illvin are dreptate. Trebuie să găsim o cale mai bună. Şi asta cât mai repede.

Nu trecu nicio oră până când cei doi rătăciţi se întoarseră la Ista în curtea pietruită. Amândoi arătau mult mai înviioraţi, după ce li se încropise o baie bună, împroşcaţi cu găleţi pline, şiroind de apă. Cu părul ud şi pieptănat, în straie uscate,

chiar dacă nu tocmai curate, în orice caz, mai puţin pătate de sudoare, ei reuşiră să se prezinte, într-o replică rufoasă a stilului de la curte, în cinstea ei.

Ista îl pofti cu un gest pe preot, să se aşeze lângă ea, pe o bancă din piatră în umbra arcadei. Foix şi Liss se aşezară la rândul lor, la picioarele ei. Liss petrecu un moment aranjându-şi graţios poalele ample ale rochiei cu care nu era obişnuită.

— Roina, povestiţi-ne despre bătălie, începu nerăbdător Foix.

— Fratele tău are o perspectivă mai bună asupra acestui episod. Află de la el ce s-a întâmplat, atunci când se întoarce. Aş vrea să aud povestea voastră mai întâi. Ce s-a întâmplat după ce v-am lăsat pe drum?

— N-aş spune că ne-aţi lăsat în voia sorţii, obiectă dy Cabon. Mai bine zis ne-aţi *salvat.* Ascunzătoarea dumitale a fost bună, sau dacă nu, zeul mi-a ascultat rugăciunile din inimă. Şi din rărunchi. Îmi era frică să-mi ascult până şi gândurile.

Foix sforăi aprobator.

— Aha. Am petrecut o oră groaznică, ghemuiţi în apa aia rece – pare mult mai îmbietoare acum, privind în urmă – ascultând paşii jokonienilor care treceau pe deasupra capetelor noastre. În cele din urmă ne-am târât afară de sub podeţ şi am tăiat-o prin tufişuri, încercând să ne ferim de ochii celor de pe drum, dar să ne şi ţinem după voi. Mai mult

am mers în patru labe. Se întunecase de-a binelea când am ajuns în sătucul acela de la răscruce şi sărmanii săteni tocmai începeau să se întoarcă pe furiş înapoi la casele lor. Un pic mai sărace acum, că lăcustele alea de jokonieni trecuseră pe acolo, dar se putea şi mai rău. O luaseră pe Liss mai mult ca sigur drept o nebună la început, dar în momentul acela o lăudau ca pe o sfântă trimisă de însăşi zeiţa primăverii.

Liss zâmbi mânzeşte.

— Nu-i de mirare că le-am părut o smintită când am năvălit acolo zbierând. Noroc că aveam livreaua cancelărească pe mine. Mă bucur că m-au ascultat. N-am aşteptat să văd ce fac.

— Asta ni s-a spus şi nouă. Preotul era terminat deja…

— Las' că nici tu nu stăteai mai bine, bombăni dy Cabon.

— Aşa că am acceptat un adăpost de pomană în noaptea aceea. Nu contenesc să mă minunez atunci când văd că oameni care au atât de puţin, împart din puţinul lor cu străinii. Dar-ar zeii să se pogoare toate binecuvântările asupra lor, căci tocmai îşi luaseră toată partea de ghinion pentru un an întreg cel puţin. I-am convins să ne împrumute un asin pentru preot, dar au trimis cu noi şi un băiat ca să fie siguri că o să-l înapoiem şi am pornit spre Maradi a doua zi, de dimineaţă, pe urmele lui Liss. Eu aş fi preferat să venim după domnia ta, Roina,

dar nu aşa neechipaţi cum eram. Aveam nevoie de o armată. Pesemne că zeiţa mi-a auzit gândul, căci am şi găsit una la câteva ore mai târziu, venind pe drum. Provincarul de Tolnoxo ne-a împrumutat cai şi vă daţi seama că am şi sărit să mă alătur trupei lui. Am fi precupeţit nişte eforturi în plus dacă i-am fi lăsat să vină după noi în sat, pentru că a trebuit să trecem din nou pe acolo în după-amiaza aceea – să le lăsăm măgarul, dar măcar l-am făcut fericit pe stăpânul lui.

Îi aruncă o privire scurtă lui dy Cabon.

— Probabil că ar fi trebuit să îl trimit pe dy Cabon la templul din Maradi – poate că ar fi ajuns-o din urmă pe Liss – dar n-a vrut în ruptul capului să se despartă de mine.

Dy Cabon încuviinţă printr-o mormăială surdă:

— Am irosit două zile nenorocite în echipajul lui dy Tolnoxo. Fiecare părticică cu care atingeam şaua calului era plină de vânătăi de-acum, dar chiar şi eu îmi dădeam seama că ne mişcăm prea încet.

— Da, în ciuda urletelor mele, se strâmbă Foix. Tolnoxanii s-au dat bătuţi la hotar, pretinzând că şirul jokonian s-ar fi despărţit în zeci de părţi şi s-ar fi împrăştiat şi că numai oamenii din Caribastos, care îşi cunoşteau ţinutul, mai aveau vreo şansă să îi prindă în plasă. Le-am spus că nu era nevoie decât să mergem după o parte din ei. Dy Tolnoxo mi-a spus că n-am decât să-mi iau calul şi să încerc,

iar eu era cât pe ce să o fac ca să-l sfidez. Aşa ar fi trebuit să şi fac; aş fi ajuns la timp să prind petrecerea de bun-venit pe care le-o pregătise Lordul Arhys. Numai că preotul era înnebunit să mă aducă înapoi la Maradi, pentru toate avantajele *care* s-au adeverit în cele din urmă, iar eu eram îngrijorat din pricina lui Liss, aşa că m-am lăsat convins.

— Nu înnebunit, negă dy Cabon. Doar îngrijorat, am văzut cu ochii mei muştelea alea.

Foix pufni exasperat.

— Dar vrei *să încetezi odată* cu blestematele alea de muşte? Doar nu erau animăluţele nimănui. Mai erau vreun milion în grămada aia de bălegar de unde au venit. Doar nu s-au sfârşit muştele din Tolnoxo. N-o să ne apucăm să le protejăm!

— Nu ăsta-i baiul, ştii foarte bine.

— Muşte…? întrebă Liss nedumerită.

Dy Cabon se întoarse către ea ca să-i explice zelos şi scos din fire cum stăteau lucrurile.

— S-a întâmplat după ce am plecat din tabăra lui dy Tolnoxo şi am ajuns într-un final la templul din Maradi. A doua zi dimineaţă. Am intrat în camera lui Foix şi l-am descoperit făcând instrucţie cu o mână de muşte.

Liss strâmbă din nas.

— Ib… Nu putea să le strivească?

— Nu – nu-i asta – mergeau în cerc. Într-o defilare, ca la paradă, înainte şi înapoi pe blatul

mesei, în şiruri.

— Muşte încolonate, murmură Foix neputând să se stăpânească.

— Făcea experimente pe spinarea demonului, asta făcea, spuse dy Cabon. Şi doar îi spusesem *să lase* creatura aia în pace!

— Nu erau decât *nişte muşte!*

Rânjetul de stânjeneală al lui Foix se strâmbă.

— Pun rămăşag, se descurcau mai bine decât nişte recruţi pe care am încercat eu să-i antrenez.

— Începuseși să te îndeletniceşti cu lucruri necurate, se încruntă preotul. Şi nu ai încetat nici acum. Ce-ai pus la cale de l-ai făcut pe calul ăla jokonian să se împiedice?

— Nimic împotriva firii. Mi-am însuşit perfect predica dumitale – numai zeul dumitale ştie de câte ori mi-ai repetat-o!

— Nu poţi să pretinzi că toată învălmăşeala aia nu a venit direct prin voinţa demonului – ce morman splendid se adunase! Nu? Şi nici că a fost spre binele nostru! Dacă vrăjitorii din ordinul vostru o fac, de ce n-aş putea să o fac şi eu?

— Aceia sunt supravegheaţi şi instruiţi corect!

— Zeii sunt martori că dumneata cu siguranţă mă supraveghezi şi mă instruiești. Şi ajungem tot acolo, am impresia, presupuse Foix. *În orice caz,* îşi reluă el firul povestirii, în Maradi ni s-a spus că Liss a plecat călare către fortăreaţa Oby din Caribastos, gândindu-se că era cel mai nimerit loc

unde o putea găsi pe roină. Sau dacă nu pe ea, atunci pe cineva potrivit care să plece în căutarea ei. Aşa că am pornit şi noi tot într-acolo, cât de repede am fost eu în stare să-l fac pe dy Cabon să meargă. Am ajuns la două zile după ce plecase Liss de acolo, dar am aflat că roina era salvată şi în siguranţă la Porifors, aşa că ne-am îngăduit să rămânem o zi ca să îşi odihnească preotul părţile învineţite de şaua calului…

— Şi tu pe-ale tale, bombăni dy Cabon.

— Şi am urmat calea către Porifors, spuse Foix ridicând aici tonul vocii, pe un drum despre care marchizul de Oby ne-a spus că este perfect sigur şi imposibil de ratat. A doua parte a sfatului pe care ni l-a dat, s-a dovedit a fi adevărată. Pe lacrimile Fiicei, mi-am închipuit că jokonienii se întorseseră ca să îşi ia revanşa, iar noi aveam să pierdem cursa chiar la o aruncătură de băţ de refugiul nostru.

Dy Cabon se frecă la frunte cu un gest precaut şi îngrijorat. Ista se întrebă dacă pârjolul primejdios prin care trecuse dimineaţă nu-i lăsase o durere de cap persistentă.

— Sunt foarte îngrijorată în legătură cu demonul lui Foix, spuse Ista.

— Şi eu la fel, răspunse dy Cabon. Am crezut că cei de la Templu pot să-i găsească leac, dar nu-i chip. Ordinul Bastardului a pierdut-o pe sfânta din Rauma.

— Cine? făcu Ista.

— Preoteasa zeului nostru din Rauma – e un oraş în Ibra, nu departe de munţii de la hotar – ea era mijlocitoarea vie a miracolelor zeului – vă mai aduceţi aminte de dihorul ăla, Roina? Şi ce v-am spus despre el?

— Da.

— Pentru că stihiile cele slabe şi-au găsit culcuş în trupul animalelor, era de ajuns să ucizi animalul cu pricina în prezenţa preotesei aflate pe moarte, pentru ca ea să-l poarte înapoi la zeu.

— Deci asta a fost soarta bietului dihor, spuse Ista.

— Bietul de el, zise Liss.

— Aşa este, recunoscu dy Cabon. E crud pentru un animal nevinovat, dar ce-aţi prefera? Asemenea întâmplări sunt destul de rare în mod obişnuit.

Îşi luă un răgaz să-şi tragă sufletul.

— Cvadrienii folosesc o metodă asemănătoare pentru a se descotorosi de vrăjitori. Un leac mai rău decât boala. Dar, se mai şi întâmplă, rar ce-i drept, să apară un sfânt, hărăziţi de zeu cu darul ăsta.

— Ce fel de har? întrebă Ista căznindu-se să-şi păstreze calmul.

— Harul de a scoate un demon dintr-o fiinţă omenească şi de a-l trimite înapoi la zeu, dar lăsând persoana aceea în viaţă. Şi chiar cu sufletul şi mintea nevătămate, sau aproape, dacă totul merge bine.

— Şi… care-i chichiţa?

El ridică din umeri.

— N-o cunosc.

Ista nu-şi mai putu stăpâni exasperarea care i se trăda în glas.

— Dar ai dormit *la toate* orele de seminar, acolo la Casilchas, dy Cabon? Rostul dumitale era să-mi fii conducător spiritual! Pe cinstea mea, nu eşti în stare nici măcar să dirijezi o pană de pe o pagină pe alta!

— Nu-i niciun fel de chichiţă, răspunse el încolţit; E un *miracol.* Nu poţi să scoţi minuni din cărţi, ca pe descântece.

Ista scrâşni din dinţi, înfuriată şi ruşinată deopotrivă.

— Da, îngăimă ea pe o voce scăzută. Ştiu.

Se lăsă pe speteaza băncii.

— Şi… ce s-a întâmplat cu sfânta aceea?

— A fost ucisă. De aceeaşi bandă de năvălitori jokonieni care ne-au ajuns pe urme în Tolnoxo.

— Aha, oftă Ista. Despre preoteasa aceea e vorba. Am auzit de ea. Sora vitregă bastardă a marchizului de Rauma, aşa mi-a spus una din femeile luate captive. *Siluită, torturată şi arsă de vie pe dărâmăturile Turnului Bastardului. Aşa îi răsplătesc zeii pe cei care-i slujesc.*

— Ea e? întrebă dy Cabon curios. Adică… ea era.

Liss interveni şi ea indignată:

— Ce blasfemie, să omori o sfântă! Lord Arhys a

spus că din trei sute de oameni care-au plecat din Jokona, nu s-au mai întors mai mult de trei în viaţă. Acum înţelegem de ce!

— Ce *irosire.*

Spunând acestea, preotul îşi făcu semnul sfânt.

— Dar dacă e adevărat, atunci a fost cu siguranţă răzbunată.

— Aş fi cu mult mai impresionată de zeul tău, dy Cabon, spuse Ista printre dinţi, dacă ar fi putut să preţuiască viaţa cuiva protejând-o pur şi simplu la timpul potrivit, decât să o răscumpere cu moartea a trei sute de alţi oameni, într-o răzbunare de prost gust, mai târziu.

Inspiră cu mare greutate şi adăugă:

— Mi-a revenit vederea interioară.

El întoarse brusc capul şi o ţintui cu o privire fixă.

— Cum s-a întâmplat asta? Şi când?

Ista pufni.

— Erai şi dumneata acolo. Sau ceva pe-aproape. Mă îndoiesc că ai uitat *visul acela.*

Din roşu ce era la faţă, dy Cabon se făcu stacojiu, apoi păli. Dădea să spună ceva, dar nu putea articula nicio vorbă. Se înecă şi încercă din nou.

— A fost *aievea?*

Ista îşi duse mâna la frunte.

— M-a sărutat pe frunte, aici, aşa cum a făcut-o şi Mama Lui odată, lăsându-mi o povară apăsătoare

în acel loc. Ţi-am spus că lucruri foarte grave s-au întâmplat aici. Ăsta e cel mai puţin grav dintre ele. V-a ajuns vreun zvon la urechi în Oby, în legătură cu uciderea Prinţesei Umerue de către un curtean gelos de-al ei, care s-a petrecut acum vreo două-trei luni, aici, la Porifors? Şi despre înjunghierea lui Ser Illvin dy Arbanos?

— A, da, spuse Foix. Era cel mai discutat zvon, după cel al salvării domniei voastre. Lord dy Oby spunea că îi pare tare rău să audă de Lord Illvin şi că Lord Arhys probabil că îi duce tare mult lipsa. Îi cunoştea pe cei doi fraţi de demult, zicea, cu mult timp înainte să devină socrul Lordului Arhys şi mai zicea că întotdeauna cei doi au cârmuit împreună, în lung şi-n lat colţul ăsta din Caribastos, de vreo douăzeci de ani, că erau ca mâna lui dreaptă şi stângă, la frâiele ţării.

— Ei bine, aceea n-a fost adevărata poveste a crimei.

Foix privi interesat, deşi oarecum sceptic; dy Cabon părea şi el interesat şi extrem de îngrijorat.

— Mi-am petrecut trei zile ca să dau de iţele poveştii ăsteia, printr-un hăţiş de minciuni şi piste false. Umerue o fi fost ea o prinţesă înainte, dar la vremea când a ajuns aici, era o vrăjitoare devorată de un demon. *Trimisă,* iar partea asta o cred, ca să corupă Porifors şi să îl dea pe mâna cuiva de la curtea din Jokona, sau din apropiere. Influenţa pe care lucrul ăsta l-ar fi putut avea asupra apropiatei

campanii de la Visping, mai ales dacă trădarea n-ar fi fost dezvăluită decât în momentul cel mai critic posibil, o las la latitudinea imaginaţiei tale militare, Foix.

Foix clătină încet din cap. Prima parte, o pricepuse fără probleme. Cât despre ceea ce avea să vină însă…

— Într-o încăierare tainică, şi Umerue şi Lord Arhys au fost ucişi.

Dy Cabon clipi nedumerit:

— Roina, poate vreţi să spuneţi Lord Illvin. Tocmai l-am cunoscut pe Lordul Arhys.

— Exact cum auzi. Demonul a sărit în soţia lui Arhys – o greşeală în ceea ce îl priveşte, pentru că ea a pus de îndată căpăstrul pe el şi l-a obligat să îi îndese lui Arhys sufletul ciuntit în trupul mort, furând vigoarea fratelui său mai tânăr, Illvin, pentru a menţine cadavrul în mişcare, la fel ca înainte. Un soi denaturat de magie a morţii – am să vă rog, învăţate, să îmi expuneţi filosofia teologică în legătură cu aspectul ăsta, cu prima ocazie când vom avea timp să stăm de vorbă. Apoi marchiza a pretins că Illvin era rănit, iar prinţesa omorâtă de amploaiatul ei jokonian, pe care chiar ea l-a pus pe fugă.

— Prin urmare asta am simţit prima oară când am văzut-o, şopti Foix, părând edificat acum. Un alt demon.

— Am fost de faţă când fiecare a mărturisit

adevărul, întări Liss spusele stăpânei sale. E foarte adevărat. L-am interogat chiar şi pe demon, deşi nu prea ne-a fost de folos. Când Lordul Arhys a fost lovit în luptă în dimineaţa asta de către lăncierul ăla jokonian, tăietura a apărut pe trupul Lordului Illvin. A fost ceva îngrozitor şi supranatural.

Adăugă apoi îngândurată:

— Şi sângera ca un porc înjunghiat. În fine, aşa arăta – cred că se mai întâmplă să se înjunghie porci şi cu lancea.

Ista privi în soare şi măsură umbrele tot mai scurte din curtea de piatră.

— Peste puţin timp, o să vorbiţi cu toţi cei în cauză şi o să vă convingeţi voi înşivă. Dar, dy Cabon, ascultă! Nu ştiu de ce m-a adus zeul tău în casa asta a jalei. Nu ştiu ce, sau cine, poate fi salvat din încâlceala asta înfiorătoare. Ştiu doar că la un moment dat, într-un fel sau altul, demonul trebuie să fie scos din Lady Cattilara. E turbat să scape, cu tot cu trupul ei, de preferat, dar n-o să facă decât să o ucidă ca să zboare într-un alt trup, dacă are ocazia. Arhys e tot mai şubrezit, cu trupul şi, mă tem că şi cu mintea la fel. Mai rău – am bănuiala că sufletul lui a devenit deja un strigoi. Lord Illvin se stinge încet, fiind vlăguit de vrăjitoria asta de mai multe resurse decât îşi poate el reface. Odată ce moare el, s-a sfârşit şi fratele lui, iar Cattilara, cred, va fi înghiţită de demonul ei.

Ista se opri, îşi trase sufletul, privi împrejur la

chipurile oripilate care se holbau la ea. Nu numai unul din ei, îşi dădu ea seama, simţind că o trece un fior de gheaţă pe spate, toţi se uitau la ea de parcă îi plecase mintea pe coclauri. Cu toţii se uitau la ea de parcă urma ea să le spună ce aveau de făcut în continuare.

Se auzi zgomotul unor cizme străbătând apăsat coridorul acoperit de arcade. Ista ridică privirea ca să dea cu ochii de Lord Arhys în timp ce intra, văzând-o acompaniată de micuţa ei suită şi apropiindu-se. Se opri şi îi făcu o plecăciune, apoi rămânând oarecum descumpănit la privirile şovăitoare, iscoditoare pe care şi le atrase de la noii oaspeţi.

— Lord Arhys, îi adresă Ista o înclinare din cap în semn de recunoaştere.

— Le-am adus la cunoştinţă căpitanului escortei mele şi conducătorului meu spiritual starea de lucruri de aici de la Porifors. E nevoie ca ei să o cunoască, pentru a mă putea păzi şi sfătui cât mai bine.

— Înţeleg.

El îşi preschimbă grimasa într-un zâmbet silit. Păstră tăcerea o clipă ca şi cum ar fi cumpănit la cele ce trebuia să spună în apărarea sa – să ceară scuze pentru că era mort, poate? – apoi, aparent dându-se bătut într-un asemenea impas, trecu la treburi mai urgente.

— Iscoadele mele au fost trimise în

recunoaştere, dar nu s-au întors încă. Prizonierii noştri nu au fost prea cooperanţi, dar se pare că patrula lor era un soi de filtru pentru o altă forţă armată mai numeroasă, având sarcina de a tăia orice legătură de pe drumul dintre Porifors şi Oby. Iar acel atac asupra lui dy Gura şi a preotului a fost prematur într-o manieră pe care nu am izbutit să o scoatem de la ei, cu toate chinurile la care i-am supus. Ne luăm măsuri de precauţie – ne umplem butoaiele, dăm de veste în cetate, trimitem călăreţi care să alerteze zonele mărginaşe pentru a sta de veghe. N-am aflat nimic de o astfel de forţă jokoniană de la oamenii mei de la hotar, dar… am fost foarte tare abătut de la îndatoririle mele în ultimele zile.

Ista îşi ţuguie buzele izbucnind de mânie şi îngrijorare.

— Un atac din partea Jokonei? De ce acum?

El ridică din umeri.

— Represalii întârziate pentru moartea prinţesei lor? Ne-am aşteptat la aşa ceva înainte să se întâmple asta. Sau… o încercare mai puţin întârziată de a recâştiga un trofeu important pe care l-au pierdut de curând.

Privirea lui aţintită asupra ei era gravă.

În ciuda căldurii ucigătoare, pe Ista o apucă un tremurat.

— N-aş vrea să abat asemenea necaz asupra niciunei gazde, iar dumitale cu atât mai puţin.

Poate că… ar trebui să mă îndrept spre Oby.

Să fugă? Era o laşitate care să momească duşmanul destul de rezonabilă. Să plece din castelul acela, din încurcătura aceea, să lase sufletele acelea chinuite şi întunecate să se scufunde sub greutatea gândirii lor greşite, a nenorocirii şi a iubirii lor… putea să fugă. Putea.

— Poate, îi răspunse el încuviinţând vag din cap. Dar numai dacă putem fi siguri că am asigurat drumul, altminteri n-am face decât să vă aruncăm în mâinile jokonienilor, ca pe un plocon deja despachetat. Trebuie să plec în recunoaştere în după-amiaza asta – nu pot să mă opresc acum. Trebuie să mă înţelegeţi, adăugă el pe un ton ciudat de grav. Nu trebuie să mă opriţi acum.

— Dacă tot nu ştiu cum aş putea să o fac, oftă ea, eşti în siguranţă din punctul ăsta de vedere deocamdată. Cât despre alte piedici, nu pot să mă pronunţ.

— Va trebui să-mi iau porţia de odihnă în curând…

— Lui Illvin trebuie să i se dea ocazia să se hrănească, mai ales acum, spuse ea alarmată.

— Asta îmi doresc şi eu. Dar aş vrea să-i văd rana, mai întâi.

— Ah. Asta ar fi un lucru înţelept, cred.

Cum el părea să se aştepte să îl însoţească, se ridică şi îl urmă pe scări, cu oamenii ei venind din urmă, plini de o curiozitate stăpânită. Goram se

alarmă văzând intrând atâta lume în încăpere, dar Ista încercă să îl liniştească cu câteva cuvinte blânde; păru să fie mai împăcat atunci când Liss îl bătu prieteneşte pe umăr. La porunca marchizului, îi desfăcu lui Illvin bandajul cel proaspăt. Arhys îl cercetă scurt, cu un ochi format şi înverşunat. Foix şi dy Cabon iscodeau cu un interes rezervat ruptura însângerată din tunica lui Arhys în vreme ce acesta se apleca tăcut asupra fratelui său. De îndată ce marchizul se întoarse, ei se îngrămădiră la marginea patului ca Liss să le povestească în şoaptă cele întâmplate.

Arhys strângea mânerul spadei şi-apoi îşi descleşta pumnul neputincios. Îi şopti Istei, care-i stătea alături, un pic mai departe de pat.

— Mărturisesc, în ansamblu, nu-mi pare rău că mi-au ieşit în cale soldaţii ăia jokonieni azi dimineaţă. Cred că o parte din mine începuse să spere într-o moarte mai bună. Mai puţin… înjositoare, decât prima, mai puţin ruşinoasă pentru onoarea tatălui meu. Acum încep să văd că planul ăsta nu are cum să meargă.

— Da, îl aprobă Ista.

— Mă simt de parcă aş fi pierdut într-un labirint întunecat, nefast şi nu pot găsi calea de ieşire.

— Da, încuviinţă din nou Ista. Dar… cel puţin nu mai eşti singur în acel labirint.

Un zâmbet tremură pe buzele lui; o strânse tare de mână.

— Într-adevăr. Se strânge cercul de tovarăşi în jurul meu de când zeii v-au îndrumat paşii încoace. Asta-i o alinare mai mare decât m-aş fi aşteptat.

Sosi şi masa. Lord Arhys se scuză pentru a se retrage; Ista avea convingerea că avea să-şi găsească un adăpost sigur în patul lui, atunci când leşinul de la miezul zilei urma să îl doboare. Ea îşi conduse oamenii afară din încăpere, ca să îi lase lui Goram răgaz să facă cele trebuincioase, dar îi porunci lui dy Cabon să rămână, să asiste şi să fie atent.

Sprijinită de balustrada peristilului, îl urmări pe Lord Arhys dispărând din nou, lăsând în urma lui fumul subtil al unui suflet decadent. Se scărpină în palmă, unde mai simţea încă strânsoarea palmei lui.

Aş putea să plec departe de aici. Nimeni de aici nu poate face asta, numai eu pot.

Dacă aş alege varianta asta.

Capitolul 17

Cu privirea încărcată de nelinişte, Foix îşi sprijini coatele de balustradă, alături de Ista, urmărindu-l pe Lord Arhys în vreme ce pleca.

— Excepţional om! remarcă el. Dacă ţinta vrăjitoarei jokoniene a fost să elimine Poriforsul de pe harta strategică, să îi anihileze puterea ca fortăreaţă… s-ar putea chiar să fi repurtat un succes, cu tot eşecul de care a avut parte, după ce a schilodit un asemenea conducător. Sau chiar mai rău de atât, ferească-ne Fiica!

Liss se apropie şi ea ca să se rezeme de balustradă, de cealaltă parte a Istei, ascultând şi încruntându-se îngrijorată.

— Ce ai simţit în legătură cu demonul ăla, când ai întâlnit-o pe Cattilara în curtea de la intrare? îl întrebă Ista pe Foix.

El ridică din umeri.

— Nimic aparte. Am simţit… că m-a furnicat ceva. Nelinişte am simţit.

— Nu l-ai văzut, înstăpânit pe sufletul ei, ca o umbră?

— Nu, Roina, spuse el şovăielnic. Dumneata eşti în stare să îl vezi?

— Da.

Tuşi încurcat.

— Ah… îl poţi vedea şi pe al meu?

Îşi frecă pântecele distrat.

— Da. Arată ca umbra unui urs, tupilat într-o grotă. Îţi vorbeşte cumva?

— Nu… chiar. Ei, mă rog, un pic. Nu cu vorbe, dar pot să-l ascult, dacă stau liniştit şi sunt atent. E mult mai calm şi mai vesel decât era la început. Îmblânzitor de fiare, asta sunt.

Ridică un colţ al gurii într-un rânjet şiret.

— Am început să-l învăţ nişte trucuri, atunci când preotul nu stă pe capul meu.

— Da, l-am văzut pe cel de pe drum. Foarte isteţ din partea voastră, dar foarte periculos. Ai vreo idee despre ceea ce era, sau unde era înainte să te găsească pe tine?

— Un urs, care colinda în sălbăticie. O pasăre, înainte de asta, cred, pentru că nici ursul, nici eu n-am mai văzut munţii de sus, iar acum se pare că am memoria unor astfel de lucruri. Confuze, e drept, dar nu cred că am visat. Înghițeam insecte uriaşe, îh. Numai că nu erau îh. Câh! Înainte de asta… nu mai ştiu. Cred că nu-şi aminteşte cum s-a născut, tot aşa cum nici eu nu-mi aduc aminte de pe vremea când eram în faşă şi scânceam. A existat într-o asemenea formă, dar nu are putere de judecată.

Ista se îndreptă, întinzându-şi mădularele dureroase.

— Când ne-om întoarce în odaia Lordului Illvin, să fii atent la servitorul lui, Goram. Cred că înainte a fost posedat şi el de un demon, aşa ca tine acum.

— *Rândaşul* a fost vrăjitor? Ha. Ei bine, de ce nu? Dacă un demon se poate adăposti într-un urs, de ce n-ar face-o şi cu un prostovan?

— Nu cred că a fost întotdeauna un prostovan. Am impresia că s-ar putea să fi fost pe vremuri un ofiţer al cavaleriei în armata Rigăi Orico, înainte să fie luat prizonier şi trimis în sclavie, fără a fi răscumpărat. Cercetează-l pe Goram îndeaproape, Foix. Ar putea fi oglinda ta.

— Oh, făcu Foix, cutremurându-se un pic.

Cuta dintre sprâncenele lui Liss se accentuă.

În cele din urmă, uşa cioplită se deschise, iar Goram le făcu semn să intre. Aşternuturile fuseseră schimbate, cămaşa însângerată zvârlită, iar Illvin era îmbrăcat ca pentru a primi vizite, cu tunică şi pantaloni şi cu părul legat la spate. Ista fu recunoscătoare în sinea ei că apărea atât de prezentabil în faţa companionilor ei. Goram îi aduse un scaun, şi, făcând mici plecăciuni, o aşeză pe el la marginea patului lui Illvin.

Dy Cabon o informă în şoaptă:

— Tocmai am văzut cum s-au închis rănile. Extraordinar!

Lord Illvin se scărpină uşor la umăr şi îi zâmbi Istei.

— Se pare că am ratat o dimineaţă plină, Roina,

deşi nu prea. Înţeleptul dy Cabon mi-a povestit despre călătoria lui periculoasă. Mă bucur că însoţitorii domniei tale s-au întors. Sper că inima dumitale e mai pe pace acum.

— Foarte mult.

Dy Cabon luă scăunelul de la piciorul patului, un loc destul de precar unde să îşi cocoaţe trupul mătăhălos. Ista îl prezentă pe Foix şi îi relată pe scurt şi abrupt incidentul lui cu ursul, în chip de preambul al descrierii spectacolului pe care l-a dat pe drum. Goram se învârtea agitat pe lângă pat, vârându-i câte o îmbucătură în gură lui Illvin, în timp ce el asculta.

Încruntat, Illvin se eschivă în faţa unei bucăţi de pâine şi spuse:

— Ca o asemenea cavalcadă să ajungă atât de aproape de Porifors arată ori că vreun nechibzuit de jokonian cu caş la gură a venit să se dea în stambă, ori că în urma lor vine ceva. Ce spun iscoadele noastre?

— Au plecat, dar încă nu s-au întors, spuse Ista. Lord Arhys se pregăteşte, ne-a spus, şi a dat sfară în ţară.

— Bun.

Un pic mai liniştit, Illvin se sprijini în perne.

— Să mă ajute zeii, dar zilele astea fug pe lângă mine ca orele. Ar trebui să fiu acolo, călare, acum!

Ea îi mai spuse:

— I-am spus fratelui tău să-şi poarte cămaşa de

zale.

— Ah, făcu el. Da.

Cu dinţii încleştaţi, bâjbâi din nou cu mâna stângă după înşelătoarea rană de pe umăr. Îşi îndreptă privirea către picioare, adâncit în cine ştie ce gânduri. Ista se întrebă dacă mintea lui se învârtea în cercuri la fel ca şi a ei.

Trase adânc aer în piept.

— Goram.

El se opri din mânuitul lingurii.

— Doamnă?

— Ai fost vreodată în Rauma?

El clipi nedumerit.

— Nu ştiu locu’ ăsta.

— E un oraş în Ibra.

El clătină din cap.

— Am fost în război cu Ibra pe vremuri, nu-i aşa? Eu ştiu că am fost în Hamavik, spuse el cu solicitudine, ca pentru a compensa răspunsul pe care ea îl aştepta. Lord Illvin m-a găsit acolo.

— Sufletul tău arată plin de cicatrici lăsate de un demon, grozav de urâte. Şi cu toate astea… dacă ai fi fost vrăjitor în timpul captivităţii, având putere asupra resurselor vreunui demon, ar fi trebuit să fii în stare să evadezi, sau măcar să faci ceva ca să îţi uşurezi soarta.

Goram avea o privire descurajată, de parcă era admonestat pentru proasta lui ţinere de minte.

Ista îi întinse o mână cu palma desfăcută pentru

a-l consola şi continuă:

— Sunt... prea mulţi demoni care bântuie prin preajmă. De parcă s-ar fi revărsat în număr mare aici, aşa mi-a spus preotul, nu-i aşa Învăţate?

Dy Cabon îşi scărpină bărbia cu multe pliuri.

— Cu siguranţă aşa arată lucrurile.

— Au cei de la Templu vreo hartă însemnată cu locurile în care au fost depistaţi? Vin dintr-un loc anume sau din toate părţile în acelaşi timp?

O privire îngândurată apăru pe faţa lui unsuroasă.

— Nu am știință despre mai multe locuri, dar din rapoartele care mi-au ajuns la urechi, par să fi apărut mai mult înspre miazănoapte, da.

— Hm, făcu Ista strângând iarăşi din umerii ei înguşti.

— Lord Illvin, dy Cabon mi-a mai spus că preoteasa Bastardului din Rauma era o sfântă care făcea parte din ordinul său, hărăzită cu meşteşugul de a scoate demonii din cei posedaţi şi de a-i înapoia, într-un anume fel, miraculos, zeului. Invadatorii jokonieni au ucis-o.

Illvin expiră lung, prin buzele strânse.

— *Asta* e o pierdere nenorocită *tocmai* în momentul ăsta.

— Da. Altfel l-ar fi târât pe Foix direct la ea, în loc să vină încoace. Însă acum încep să mă întreb dacă n-ar fi fost o nenorocire şi mai mare. Cât am fost captivă şi-am însoţit caravana jokoniană, am

văzut o arătare ciudată. Un ofiţer de rang înalt, poate chiar comandantul să fi fost, mergea călare alături de noi, legat de şaua calului, asemeni unui prizonier, sau ca un om rănit, în stare de leşin. Era stors de vlagă... nu-şi putea stăpâni balele şi bolborosea, fără cuvinte, iar uneori zbiera ca şi cum i-ar fi fost frică, sau plângea. M-am gândit că poate o lovitură în cap îi spulberase minţile, dar nu purta bandaje şi nu era pătat de sânge defel. Eu n-am nicio îndoială, de-aş fi putut să văd dincolo de lucruri, aşa cum văd acum – ce găuri uriaşe mi-ar fi fost dat să văd în sufletul lui.

Illvin clipi imaginându-şi acel tablou descris de ea. În mintea lui, trase concluzia înainte ca Ista să o afirme cu voce tare.

— Ar fi putut să fie un alt vrăjitor în slujba Jokonei, nu credeţi? La comanda acelei trupe?

— Poate. Dacă sfânta din Rauma n-a murit fără să se lupte, sau pur şi simplu a murit degeaba? Dacă o fi fost ea cea care l-a despuiat de puterile demonice, smulgându-le din rădăcini, chiar în clipa în care a căzut pradă violenţelor lor josnice? La începutul unei campanii, oare nu dăm foc holdelor inamicului, nu le otrăvim fântânile, nu-l lăsăm fără mijloace de supravieţuire? Cred că un sfânt care putea să alunge demonii prin voinţă proprie, ar fi un avantaj puternic împotriva unui duşman afla la comanda mai multor asemenea vrăjitori. Poate că mai mulţi decât aceştia doi. De ce Rauma, m-ai

întrebat ieri. Dacă uciderea sfintei, pe care noi am considerat-o un rău accidental al acestui raid, a fost de fapt scopul principal al incursiunii?

— Dar demonii nu se dau în vânt să conlucreze, obiectă dy Cabon. Un vrăjitor, sus-pus la curtea din Jokona, ar fi în stare să facă mult rău, de-ar fi înclinat în felul ăsta de la natură. Sau, mă rog, dacă ar fi fidel, din fire, admise el. Fidel Jokonei, vreau să spun. Dar să chemi la arme şi să comanzi o legiune de demoni – ăsta e numai apanajul Bastardului însuşi. Un păcat inimaginabil al vanităţii la un om şi cu atât mai mult la un Cvadrian. Şi mai e ceva: o asemenea concentrare primejdioasă de demoni ar aduce după ea numai haosul.

— Se prefigurează război la graniţe, spuse Ista. Un haos mai mare ca ăsta, nu prea pot să-mi imaginez.

Îşi frecă nervoasă fruntea.

— Lord Illvin, dumneata ai cercetat îndeaproape curtea Jokonei, presupun. Povesteşte-mi şi mie ceva. Cum sunt sfetnicii cei mai apropiaţi şi comandanţii Principelui Sordso?

El îi aruncă o ocheadă vicleană.

— În mare parte e acelaşi cerc de bătrâni pe care i-a moştenit de la taică-său. Primul cancelar e unchiul lui pe linie paternă, deşi acesta a murit de curând. Actualul general de Jokona e în serviciul lui de ani de zile. Prietenii şi tovarăşii de chefuri ai

lui Sordso sunt o clică mult mai tânără, dar n-a avut ocazia să numească pe vreunul din ei într-o poziţie influentă. E prea curând să mă pronunţ dacă vreunul din aceştia se va dovedi potrivit pentru război sau guvernare, deşi se pare că printre ei se numără numai fii de oameni cu stare, fără vreo şansă sau pornire de a se deprinde cu propriile lor afaceri. Arhys şi cu mine am făcut diverse speculaţii cu privire la care din ei va porni în ascensiune atunci când cei bătrâni vor începe să moară pe capete.

Oh, şi mai e mama lui, Prinţesa Joen – Văduva Moştenitoare Joen. Ea a fost cea care a deţinut regenţa lui Sordso, împreună cu unchiul lui şi cu generalul, până când el a devenit major. Eu am vrut să fac o incursiune în zona lor atunci când ea a luat frâiele principatului, acum câţiva ani, dar pe Arhys l-a apucat o criză de respect pentru că e femeie şi pentru văduvia ei tristă. Şi, în orice caz, în nebuloasa aia care s-a dovedit a fi boala de sfârşit şi moartea Rigăi Orico, ne-am temut că cei de la Cardegoss n-ar putea fi în stare să ne scape pielea din greşelile pe care le-am fi putut comite. Sau chiar mai rău, n-ar fi putut să susţină o victorie.

— Spune-mi mai multe despre Joen, rosti încet Ista. Ai întâlnit-o vreodată? Dacă Umerue s-ar fi ţinut de planul ei de la început, ţi-ar fi devenit mamă-soacră.

— Mă sperie gândul ăsta. E o dovadă a puterilor lui Umerue că un asemenea impediment nu m-a preocupat niciodată. Nu m-am întâlnit niciodată cu Joen, faţă în faţă. E mai în vârstă cu vreo zece-cincisprezece ani ca mine şi se cantonase mai mult sau mai puţin printre femeile ei la vremea când am început eu să remarc politica principatului. Aş spune că era prinţesa care rămânea cel mai des grea, din toată istoria recentă a Jokonei – cu siguranţă că şi-a îndeplinit îndatoririle faţă de soţul ei. Cu toate astea, nu a fost chiar norocoasă cu odraslele ei, cu toate eforturile pe care le făcea. Din mai bine de o duzină, n-a avut decât trei fii, iar doi dintre aceştia au murit de tineri. A mai avut şi avorturi şi copii născuţi morţi, cred. Şapte fete au trăit până la vârsta măritişului – Sordso are alianţe de familie în toatele cele Cinci Principate. Ah, iar ea tratează descendenţa ei din stirpea Generalului de Aur cât se poate de serios. Îi consolează dezamăgirile pe care i le-au adus bărbatul şi fiul, presupun – sau poate că i le creează, nu ştiu. Generalul de Aur, Leul din Roknar. Pentru o vreme, în timpul Rigăi Fonsa, strălucitul conducător cvadrian a încercat să unească cele Cinci Principate pentru prima oară de-a lungul secolelor, şi să mături ca refluxul mării regatele slabe cvinteriene. Dar a murit de timpuriu, la vârsta de treizeci de ani, distrus de Riga Fonsa într-o lucrare necurată de magie a morţii, în timpul unei nopţi de

auto-sacrificiu suprem. Ritualul care i-a omorât pe ambii conducători a salvat Chalionul de ameninţarea roknară, dar a şi aruncat blestemul care avea să-i bântuie pe urmaşii lui Fonsa până în zilele lui Ias şi dincolo de acestea. Generalul de Aur a lăsat în urma lui ca moştenire doar o dezordine politică reînnoită în principate şi câţiva copii mici, Joen fiind cea mai neînsemnată şi mai tânără.

Nu-i de mirare că a crescut nutrindu-i cultul de erou pierdut. Dar dacă Joen nu a putut să-i calce măreţului ei tată pe urme, potrivnică fiindu-i condiţia de femeie, care a ţinut-o departe de război şi de politică, n-ar fi putut oare măcar să încerce să creeze o replică a lui printr-un fiu? Toate sarcinile acelea…

Ista care trecuse prin două astfel de încercări, nu le subestima efectul brutal pe care îl aveau asupra trupului şi energiei unei femei. Se încruntă.

— Mă gândeam la ceea ce a spus demonul lui Catti. *Ea* vine încoace, a strigat ca şi cum ăsta ar fi un eveniment cumplit. Eu crezusem că se referă la mine, deoarece cred că starea mea de contaminare divină provoacă spaimă demonilor, dar – nu eu eram pe drum. Eu eram deja acolo. Aşa că n-are nicio noimă, sincer. Nu că ar fi avut vreun sens tot ceea ce a spus.

Illvin remarcă îngândurat:

— Dacă într-adevăr cineva de la curtea Jokonei se îndeletniceşte cu asemenea lucrări necurate în

scopul de a ataca Chalionul, trebuie să spun că nu-i merge prea bine. Ambii purtători de prezenţe demonice – trista Umerue *şi* comandantul trupei de invadatori – s-au pierdut în primele două încercări ale actelor lor de bravadă, dacă presupunerea dumitale e corectă.

— Probabil, răspunse Ista. Cu toate astea, nu fără să facă progrese în atingerea ţintelor jokoniene. Sfânta din Rauma e moartă, iar în Porifors… e tulburare mare.

El ridică privirea brusc la auzul vorbelor ei.

— Arhys e în continuare la cârma noastră – nu-i aşa?

— Deocamdată. E limpede că resursele lui se epuizează.

Amintindu-şi de asta, Illvin luă o altă îmbucătură de pâine şi o mestecă conştiincios. Chipul lui se întunecă de gânduri. Înghiţi, apoi spuse:

— Mi se pare că avem pe cineva aici, care trebuie să cunoască toate planurile interne, dacă există astfel de planuri, ale persoanei respective de la curtea lui Sordso care e în spatele întregii tărăşenii. Chiar demonul. Ar trebui să îl interogăm iar. Mai ferm.

Adăugă după un moment de reflecţie:

— Ar putea fi mai bine dacă Arhys nu ar fi prezent de data asta.

— Eu… înţeleg destul de bine ce vrei să spui. Aici, poate, mâine?

— S-ar putea aranja. Nu-s sigur totuşi dacă va fi Catti de acord cu asta, fără Arhys care să o convingă.

— Trebuie să o putem convinge, spuse Ista.

— Va trebui să las treaba asta în seama domniei tale.

Cu destulă nădejde, dacă Ista îi citise corect gândurile. Apoi spuse:

— Dar pierderile astea or fi numărat toţi vrăjitorii jokonieni, sau doar doi din câţi erau? Dacă toate stihiile astea care au fost descoperite recent în Chalion s-au pierdut sau au scăpat de la aceeaşi sursă, câte or mai fi fost prinse aşa cum s-a intenţionat? Şi cum? Poate că astea două au fost sacrificate, aşa cum un comandant cu mai mulţi oameni ar trimite câţiva într-o breşă, ştiind că va suferi pierderi, dar socotind că ceea ce câştigă el în schimb, merită preţul acela. Dar nu şi dacă are puţini oameni. Doar în cazul unui act disperat…

Bătu cu degetele în braţul scaunului.

— Nu, nu poate fi Joen. N-ar fi în stare să îşi pună propria fiică în primejdie.

Îi aruncă o privire lui Goram.

— Doar dacă o fi teribil de ignorantă în privinţa naturii demonilor şi a consecinţelor pe care ei le atrag, iar în cazul ăsta nu prea văd cum ar putea să stăpânească un vrăjitor, darămite mai mulţi.

Illvin o privi ciudat.

— Domnia ta îţi iubeşti fiica foarte mult, înţeleg.

— Cine n-ar face la fel? zâmbi blând Ista. Ea-i steaua luminoasă din Chalion. Mi-a depăşit aşteptările şi meritele, căci nu am fost în stare să fac prea multe pentru ea în vremurile mele de restrişte.

— Hm, îi aruncă el un zâmbet curios. Şi cu toate astea, ai spus că n-ai iubit pe nimeni îndeajuns să te gândeşti la viaţa de apoi.

Ea schiţă un gest de scuză.

— Cred că zeii ne pot da copii ca să ne înveţe ce e iubirea cu adevărat, ca noi să putem fi demni de a sta lângă Ei la sfârşit. O lecţie pentru aceia dintre noi ale căror inimi sunt prea nesimţitoare şi moarte ca să poată învăţa în alt fel.

— Moarte? Sau doar…

Cordonul de foc incandescent începea să se stingă; mâinile lui căzură moi pe cuvertura cu care era învelit. Goram privi descurajat la grămada de mâncare rămasă pe tavă. Ista se uită la Illvin în timp ce acesta se cufunda iar în somn, închizând ochii şi strângând din dinţi frustrat. Avea nevoie în slujba ei de mintea lui pătrunzătoare în tot acel hăţiş de mistere, dar se părea că era nevoie în egală măsură şi de trupul lui Arhys în ziua aceea. Şi-ar fi dorit să fie iarnă, ca să mai fure încă o oră pentru Illvin. Însă era prea înfiorător de cald ca să lase trupul marchizului să intre în putrefacţie.

— Să mai vii, prealuminoasă Ista, şopti el cu un suspin stins. Să o aduci pe Catti…

Şi se duse. Era ca şi cum l-ar fi privit murind în fiecare zi. Ea nu-şi dorea un asemenea exerciţiu.

Ista se îndreptă spre scări şi coborî în curtea de piatră.

— Cărturare, rogu-te, urmează-mă. Avem de vorbit.

— Şi eu, Roina? întrebă încrezătoare Liss.

— Tu poţi să... să te faci comodă un pic mai încolo, ca să mă auzi în caz că te strig.

Înţelegând aluzia, Liss se duse să se aşeze pe o bancă în capătul îndepărtat al curţii. După o clipă de şovăială, Foix o urmă, nepărând să-i displacă lucrul ăsta. Se apucară să se sfătuiască de cum s-au aşezat pe bancă.

Ista îl conduse pe dy Cabon înapoi la banca din umbra pasajul acoperit şi îi făcu semn să se aşeze. El se puse jos cu un mormăit ostenit. Zilele de călătorie şi neliniştea îşi puseseră amprenta pe el; odăjdiile-i albe pline de pete îi atârnau larg, iar la cingătoare îi apăruseră câteva crestături noi. Amintindu-şi de burdihanul imens şi de faldurile abundente ale zeului, în trupul de împrumut al lui dy Cabon din vis, Ista nu putu, în ansamblu, să nu privească intrarea lui la apă, ca pe o îmbunătăţire.

I se alătură pe bancă şi începu:

— Ai spus că ai asistat la alungarea unui element primar, atunci când călăreţul dihorului a fost trimis din lumea asta. Cum s-a întâmplat mai precis? Ce

ai văzut?

El ridică din umerii lui groşi.

— Nu era mare lucru de văzut cu bieţii mei ochi. Arhipreotul din Taryoon m-a condus în prezenţa preotesei care se oferise să îndeplinească sarcina asta. Era o femeie foarte bătrână, fragilă ca foaia de hârtie, aşezată pe un pat al spitalului de la templu. Arăta de parcă se desprinsese pe trei sferturi de lumea asta deja. Sunt atâtea lucruri care să ne facă plăcere în lumea materiei – să te saturi de ea mi se pare o ingratitudine, dar mi-a spus că avusese parte de toate durerile pe care le putea înghiţi şi că putea trece de la acel festin la unul mai bun. Pur şi simplu îşi dorea să ajungă la zeul ei, aşa cum un călător tânjeşte după odihna patului său propriu.

Ista spuse:

— Un om pe care îl cunosc, care a avut o viziune mistică, în cele mai neobişnuite împrejurări, mi-a spus odată că a văzut sufletele muribunzilor ridicându-se ca florile în grădina zeiţei. Dar el era credincios al Zeiţei Primăverii. Cred că fiecare zeu are o metaforă aparte – animale rare pentru Fiul Toamnei, din câte am auzit, bărbaţi vajnici şi femei frumoase pentru Tată şi Mamă. Pentru Bastard – ce oare?

— El ne ia așa cum suntem. Sper.

— Hm.

— Dar, nu, continuă dy Cabon, n-au existat

trucuri speciale, nici măcar rugăciuni. Preoteasa mi-a spus că nu are nevoie de asemenea lucruri. De vreme ce ea era cea care urma să moară, n-am contrazis-o. Am întrebat-o cum era să mori. Mi-a aruncat o privire atât de mustrătoare cu coada ochiului, şi mi-a spus destul de caustică, că atunci când o să afle, o să mă ţină la curent cu siguranţă. Arhipreotul mi-a făcut semn să tai gâtul dihorului atunci, ceea ce am şi făcut, într-un vas. Bătrâna a suspinat şi a pufnit ca la auzul vreunei alte remarci stupide de-ale mele, pe care noi n-am auzit-o. Şi apoi a încremenit. Nu i-a luat decât o clipă să treacă de la viaţă la moarte, dar era ceva inconfundabil. Nu era somn. Ci o golire. Şi asta a fost. Bine, a trebuit să curăţăm locul apoi.

— Asta… nu mă ajută prea mult, oftă Ista.

— Asta a fost ce am văzut eu. Bănuiesc că ea a văzut mai mult. Dar nu prea pot să îmi imaginez ce anume.

— În visul meu – visul în care ai intrat şi dumneata – zeul m-a sărutat de două ori. Prima dată pe frunte – zicând acestea Ista îşi atinse locul – la fel cum a făcut şi Mama lui odată, şi astfel am recunoscut harul clarviziunii, de a vedea lumea spiritelor, aşa cum o văd şi zeii, pentru că l-am mai primit în acelaşi chip şi altă dată. Dar apoi m-a sărutat a doua oară, pe – în – gură. Mai adânc şi mai răscolitor. Învăţate, spune-mi, care e înţelesul celui de-al doilea sărut? Nu se poate să nu ştii –

doar erai acolo.

El înghiţi un nod din gât şi roşi.

— Roina, nu-mi dau seama. Gura este semnul şi semnificantul teologic propriu Bastardului pe trupurile noastre, aşa cum sunt amprentele degetelor noastre de la mână. Nu v-a mai dat şi alte indicii în afară de mine?

Ea clătină din cap.

— A doua zi, Goram, înţelegând destul de vag cam ce înseamnă o roină – chiar dacă numai o regină-mamă – şi care, după mintea lui, ar trebui să fie în stare să desfacă ceea ce-a legat o principesă, m-a invitat să îi sărut stăpânul. Şi pentru o clipă, când m-am simţit încurajată, am crezut că am dezlegat misterul – că trebuia să fie un sărut dătător de viaţă, ca în poveştile pentru copii. Dar nu a avut niciun efect. Nici asupra Lordului Arhys, când am încercat şi cu el acelaşi lucru, mai târziu. N-am îndrăznit să încerc şi mai departe, din fericire pentru reputaţia mea în castelul ăsta. Sărutul acela a fost evident altceva, un alt har sau o povară.

Ista îşi trase sufletul.

— Mă lupt cu un nod triplu. Două părţi ar putea fi dezlegate împreună; dacă aş găsi o cale să alung demonul din Cattilara, Illvin ar fi eliberat, iar marchiza salvată. Dar ce nădejde pot să trag pentru Lord Arhys? Am privit în sufletul lui, Cărturare. Este mai mult ca sigur împărţit, sau

ochiul meu lăuntric este orb. Ar fi destul de rău să îl omor de-a binelea şi să-i eliberez calea către zeul lui. Ar fi şi mai grav să îl trimit la osânda veşnică, lăsându-l să plece în neant.

— Eu… ăăă… ştiu că unele suflete, care trec printr-o moarte distructivă, mai rămân să bântuie câteva zile, ca să li se uşureze calea prin rugăciunile şi ritualurile funerare. Se strecoară prin uşile morţii lor, înainte ca acestea să se închidă definitiv.

— Ar putea riturile de trecere de la Templu să îl ajute să îşi găsească calea către zeul lui, în cazul ăsta?

Era o imagine bizară; era în stare Arhys să meargă la propria-i procesiune funebră, să se aşeze singur pe catafalc?

El făcu o grimasă.

— După trei luni, mi se pare târziu. Alegerea este încercarea la care sunt supuşi toţi aceia prizonieri ai timpului; iar alegerea *aceea* este ultima pe care o impune timpul. Ne-ar putea spune percepţia domniei tale dacă momentul în care el trebuia să ia decizia asta a întârziat, dată fiind obişnuinţa trupului?

— Da, răspunse Ista cu modestie. Poate. Dar vreau un alt răspuns. Asta nu-mi place. Îmi pusesem nădejdea în acel sărut, dar s-a năruit.

El îşi scărpină nasul, încurcat.

— Aţi spus că zeul v-a vorbit. Ce-a spus?

— Că am fost trimisă aici, în chip de răspuns al unor rugăciuni, ale lui Illvin printre ale altora, probabil. Bastardul *m-a provocat,* invocând moartea fiului meu fără de zeu, să nu-mi întorc spatele.

Se încruntă înverşunată la amintirea aceea, iar dy Cabon se trase un pic de lângă ea.

— L-am întrebat ce mi-ar putea da zeii, care l-ar lua pe Teidez în sânul lor, care să fie demn de efortul meu. El mi-a răspuns, *de lucru.* Linguşelile lui erau atât de împănate cu alintături nesuferite, că unui peţitor uman i-ar fi adus o călătorie scurtă în cea mai apropiată baltă cu mocirlă din partea servitorilor mei. Sărutul lui pe frunte m-a ars ca un stigmat. Sărutul pe care mi l-a dat pe gură – Ista şovăi, apoi continuă cu ezitări – m-a stârnit ca pe-o amantă, ceea ce cu siguranţă *nu sunt.*

Dy Cabon se trase şi mai departe, zâmbind silit şi împăciuitor, făcând mici gesturi de aprobare-dezaprobare şi dând din mâini ca din nişte aripioare.

— Într-adevăr, nu sunteţi, Roina. Nimeni nu v-ar putea lua drept aşa ceva.

Ea îi aruncă o căutătură aspră şi vorbi mai departe:

— Apoi a dispărut, lăsându-te pe dumneata să înşfaci prada. Ca să mă exprim aşa. Dacă asta a fost profeţia, atunci nu te văd bine deloc, Învăţate.

El îşi făcu semnul teologic.

— Corect, aşa e. Hm. Dacă primul sărut a fost un dar spiritual, aşa ar trebui să fie şi al doilea. Da, acum îmi e destul de clar.

— Da, dar nu a spus ce însemnă. Bastardul! Una din glumiţele lui proaste, se pare.

Dy Cabon ridică ochii la cer de parcă încerca să se decidă dacă se ruga sau o făcea ca pe un gest mecanic, de prisos, ghici corect şi inspiră adânc, căzând în meditaţie.

— Ei bine, dar tot a zis *ceva.* A spus *de lucru.* Sună ca o glumă, însă probabil că trebuia luat în serios.

Adăugă apoi mai precaut:

— Se pare că v-a trecut iarăşi în rândul sfinţilor, vrând-nevrând.

— Ba bine că nu; eu nici acum nu mă împac cu ideea.

Se încruntă.

— Asta suntem *cu toţii,* ştii bine doar. Corcituri ieşiţi din îmbinarea materiei cu spiritul. Portalurile zeilor în lumea fizică în care Ei nu pot avea altcumva acces. Nişte uşi. El ciocăneşte la uşa mea, cerând să intre. Sondează cu limba ca un amant, stimulând mai sus ceea ce doreşte la alt nivel, mai grosier. Tot aşa cum ar pretinde un amant abuziv şi cu toate astea îşi doreşte să mă deschid şi să mă predau lui, de parcă chiar ar fi un asemenea amant. Şi dă-mi voie să-ţi spun, *dispreţuiesc* o astfel de alegere a metaforelor!

Dy Cabon bătu iarăşi din mâini, înnebunit, la ea. Mai că-i veni să-l muşte.

— Sunteţi o adevărată femeie-fortăreaţă, ce-i drept!

Ea îşi stăpâni un mârâit, ruşinată că îşi lăsase mânia faţă de zeul lui să se reverse asupra creştetului său de om umil.

— Dacă nu cunoşti cealaltă jumătate a enigmei, de ce ai fost pus în postura aia?

— Roina, nu ştiu.

Avu o clipă de şovăială, apoi spuse:

— Poate că somnul e un sfetnic bun în privinţa asta.

Se făcu mic în faţa privirii ei clocotitoare şi încercă din nou:

— Am să mă străduiesc să mă gândesc.

— Aşa să faci!

În capătul celălalt al curţii, Foix şi Liss stăteau acum şi mai aproape unul de celălalt. Foix o ţinea pe Liss de o mână, pe care ea nu şi-o retrăgea, în timp ce îi vorbea cu patos. Ea îl asculta, sub ochiul neîngăduitor al Istei, cu o expresie cu totul şi cu totul naivă pe chip. Ista se ridică brusc şi o strigă la ordinele ei. Trebui să o strige de două ori ca să-i atragă atenţia. Fata se ridică grăbită în picioare, dar zâmbetul îi rămase întipărit pe buze asemeni unui parfum care persistă în aer.

Într-o încercare disperată de a-şi îndeplini rolul

de castelană în prezenţa noilor ei oaspeţi, Lady Cattilara dădu o cină în acea după-amiază, în aceeaşi încăpere în care ea şi doamnele ei o întreţinuseră pe Ista în cea de-a doua ei seară la castel. Arhys era plecat din nou; foarte puţini din ofiţerii lui luară parte la masa festivă, în mod evident, mai mult ca să onoreze o cină frugală, de convenienţă, decât să facă pe curtenii. Cattilara îl aşeză pe Foix cât mai departe de ea, dat fiind şi dreptul lui de a sta lângă Ista, în calitate de actual căpitan al gărzii. În ciuda distanţei, Ista avu impresia că rămăseseră extrem de conştienţi unul de prezenţa celuilalt pe tot parcursul încordatului ospăţ. Conştienţi, dar în mod făţiş indispuşi de prezenţa celuilalt.

În ciuda emoţiei pe care o simţea, dy Cabon oficie rugăciunea de dinaintea mesei cu o discreţie admirabilă, rezervându-se la a cere binecuvântarea divină în termeni vagi, fără insinuări periculoase. Conversaţia începută în vreme ce felurile de mâncare erau trecute din mână în mână şchiopăta. Preotul se refugie din faţa comesenilor, adâncit în mestecatul tacticos al hranei. Cu toate acestea, era numai ochi şi urechi, băgă de seamă mulţumită Ista.

Ista îl descoperi pe unul din ofiţerii mai vârstnici ai lui Arhys, aşezat la dreapta ei, ca un tampon între ea, Liss şi Foix, nevoiţi să se aşeze înspre capătul mesei. Omul era politicos, neintimidat de

rangul ei, dar preocupat. După ce schimbară câteva amabilităţi legate de mâncare şi băutură, el îi spuse:

— Stăpânul ne-a spus că-i greu bolnav. Domnia ta ştiai?

— Da. Ştiu. Am discutat problema asta.

— Adevărat, carevasăzică, văzusem eu că-i palid, că nu mănâncă şi că nu se odihneşte, dar nu mă aşteptam… dacă-i aşa de rău bolnav, n-ar trebui să fie silit să stea în pat?

Privi peste masă la Cattilara ca şi cum s-ar fi gândit la o posibilă alianţă împotriva puternicului său comandant, pentru binele lui Arhys.

— Odihna nu i-ar putea fi de leac pentru ce are el, spuse Ista.

— Mă tem că petrecând atâta timp călare, pe o vreme ca asta, i-ar putea înrăutăţi starea.

— Nu văd cum.

Cattilara, care stătea de-a stânga Istei, o săgetă cu privirea.

— Nu vă ştiam doftoreasă, Roina…

Ofiţerul îşi lăsă vorba în aer, invitând-o pe ea să dezvolte ideea.

— Nu sunt. Din păcate.

— Ba din contră, boscorodi Cattilara plină de ranchiună.

Ofiţerul clipi nedumerit, dar în cele din urmă îşi dădu seama că trebuie să evite un subiect în mod evident insuportabil pentru marchiză.

— Tâlharii din principate nu se avântă de obicei atât de aproape de Porifors, vă asigur, Roina. Dar i-am tocat până la unul în dimineaţa asta, cred că le-am tăiat elanul să mai încerce şi altă dată.

— Aceia sunt ceva mai mult decât tâlhari, cred eu, spuse Ista. Forţe armate, sau cel puţin aşa pretindea livreaua lor, deşi bănuiesc că adevăraţii tâlhari nu s-ar da în lături să se deghizeze. O fi dobândit Sordso Beţivanul o poziţie militară mai răsărită decât cea de până acum, sau credeţi că cineva de la curtea lui ar putea să vă încerce apărarea?

— Nu m-aş fi gândit că Sordso e în stare de aşa ceva, dar într-adevăr, de la nefericita moarte a surorii lui, Umerue, am auzit că s-au petrecut multe schimbări cu el. Va trebui să-i găsim o altă poreclă dacă o tine tot așa.

— Chiar?

Astfel încurajat, bărbatul trecu plin de înflăcărare la adăpostul clevetelilor de curte, evitând să îşi exprime propriile păreri.

— Se spune că a început să se ocupe în serios de armata lui, lucru pe care nu l-a mai făcut niciodată. Şi că a renunţat la băutură. *Şi* că i-ar fi trimis la plimbare pe toţi tovarăşii lui pahar. Şi că, pe nepusă masă, s-a căsătorit cu o moştenitoare din Borasnen. Şi că şi-a mai luat două concubine oficiale, pe care roknarii le numesc neveste ca să evite stigmatul naşterilor nelegitime în zona lor.

Ceea ce nu s-a mai deranjat să facă până acum, căci cu toţii auzisem că sfetnicii lui l-au tot îndemnat să se însoare. Din auzite, pare a fi un suflet reformat de-a binelea. Ca să nu mai spunem că şi energic, deşi probabil că noile lui neveste or să-i vină de hac în privinţa asta. Noi tot tragem nădejde că virtutea lui dusă la extremă n-o să dureze. Nu era rău deloc ca poet; ar fi păcat să-şi irosească talentul.

Ofiţerul rânji scurt.

Ista ridică din sprâncene.

— Ceea ce aud acum nu seamănă deloc cu descrierea pe care mi-a făcut-o Lordul Illvin despre omul ăsta, dar presupun că Illvin nu prea a mai avut ocazia să urmărească transformările din Jokona, sau într-adevăr, în orice altă parte, în ultimele luni.

Bărbatul tresări, întorcându-se cu o mişcare bruscă spre Ista.

— *Illvin* a descris – adică vorbeşte, acum? V-a vorbit, Roina? Oh, astea da veşti îmbucurătoare!

Ista îi aruncă o privire furişă Cattilarei care asculta cu fălcile încleştate.

— Are momente scurte de luciditate. Am vorbit cu el aproape în fiecare zi de când am venit aici. Nu-i nicio îndoială că minţile i-au rămas nezdruncinate, însă este în continuare foarte slăbit. Cred că nu-i nici pe departe scăpat de primejdie, încă.

Spunând acestea, îi întoarse Cattilarei aceeaşi privire săgetătoare.

— Dat totuşi – totuşi – noi ne-am temut că şi-a pierdut minţile definitiv, atunci când am văzut că nu se mai trezeşte. Asta era o pierdere grea pentru Porifors, tot aşa cum braţul de spadasin al lui Arhys… ar fi.

Surprinse privirea ucigătoare a marchizei şi îşi ascunse nedumerirea luând o îmbucătură, apoi alta.

Chinul cinei nu mai fu prelungit decât de un interludiu muzical formal, spre uşurarea Istei. Dy Cabon plecă în odaia lui ca să apuce să se odihnească aşa cum demult nu o mai făcuse, iar Foix îl însoţi pe ofiţerul lui Arhys ca să vadă cu ce putea micuţa lui trupă să ajute Poriforsul în schimbul ospitalităţii primite. Şi, dacă presupunerile Istei în ceea ce îl privea pe Foix erau adevărate, ca să scoată de la omul acela informaţii cât mai adecvate referitoare la defensiva fortăreței şi a cetăţenilor care o locuiau. Următoarea scrisoare a lui Foix către Cardegoss avea să fie probabil extrem de informativă. Ista se întrebă dacă tânărul îi mărturisise Cancelarului dy Cazaril prezenţa creaturii pe care o găzduia în ultima vreme, sau dacă lipsa acelei informaţii ar fi putut fi ascunsă cu dibăcie de abundenţa veştilor pe care i le transmitea.

Capitolul 18

Liss o pieptăna pe Ista înainte de culcare, o sarcină căreia îi era pe plac fetei – Ista bănuia că îi trezea amintiri plăcute de pe vremea când se ocupa de caii din staule – când se auzi un ciocănit sfios la uşa de la anticameră. Liss se duse să răspundă şi reveni după o clipă.

— E unul din pajii Lordului Arhys. Spune că stăpânul lui aşteaptă jos şi că vă roagă să staţi un pic cu el de vorbă.

Ista ridică din sprâncene mirată.

— La ora asta? Foarte bine. Spune-i că am să cobor îndată.

Liss plecă să transmită mesajul, iar Ista îşi dezbrăcă halatul şi îşi puse repede rândul de haine de culoarea lavandei şi pelerina neagră din mătase. Dădu să ia broşa de doliu, care stătea pe masă, avu un moment de ezitare, apoi îşi încheie materialul moale şi negru la piept cu bijuteria, aşa ca mai înainte. Era o ţinută nechibzuită cu care să se înfăţişeze pe dinaintea lui Arhys, se gândi ea. Împreună cu Liss care ducea o lumânare într-un vas de sticlă ca să îi lumineze paşii, ieşi în peristil.

Lordul Arhys stătea la picioarele scărilor, ţinând o torţă ridicată, privind încordat în capul scărilor.

Încă mai purta sabia şi cizmele, arătând de parcă abia se întorsese de pe drum. Ista observă bucuroasă că purta o cămaşă din zale pe sub livreaua cenuşiu-cu-auriu. Aerul nopţii era suav şi încremenit după vipia zilei, iar flacăra radia o lumină clară, căzând peste trăsăturile lui palide.

— Roina, aş vrea să vă vorbesc. Între patru ochi.

Ista îi arătă cu un semn banca din celălalt capăt al curţii, iar el încuviinţă.

— Aşteaptă aici, îi spuse Ista încet lui Liss, iar fata îşi plecă capul ascultătoare şi se aşeză în capul scărilor. Ista coborî şi străbătu pavajul de piatră alături de Arhys. El îi dădu torţa pajului său, dar băiatul nu putea ajunge la firida înaltă de pe un stâlp sculptat, iar Arhys zâmbi scurt şi o luă înapoi ca să o aşeze el acolo. Îl trimise pe paj să îi ţină companie lui Liss. Ista şi el se aşezară pe câte un capăt al lespezii de piatră, care încă nu apucase să se răcească de pe urma arşiţei din timpul zilei. Hăurile înstelate ale cerului, unite deasupra acoperişului dreptunghiular, păreau să înghită lucirea aurie a lumânării lui Liss şi a torţei, fără să mai trimită vreo rază înapoi. Chipul lui Arhys era o umbră poleită pe fondul unor umbre şi mai adânci, însă ochii îi străluceau.

— Încărcată zi ne-au mai adus însoţitorii domniei tale repuşi în drepturi şi alaiul lor, începu el. Două din patrulele mele, cele de la sud şi vest, s-au întors fără nimic de raportat. Două încă n-au venit

şi asta mă preocupă mult.

Şovăi apoi.

— Cattilara nu m-a salutat la venire. E supărată pe mine, cred.

— Pentru că ai plecat cu treburi? O să te ierte, cu siguranţă.

— Nu o să-mi ierte moartea. Am devenit duşmanul ei în toată treaba asta, tot aşa cum sunt şi premiul ei.

— *Asta ai devenit?* Încă mai crede că te poate recupera. Sau măcar să te împiedice să te duci. Nu pricepe, cred eu, efectul devastator pe care întârzierea asta îl are asupra dumitale, fiind orbită de pojghiţa lucrurilor. Dacă e în stare să vadă sufletele care se dezintegrează în vreun fel, nu cred că înţelege natura osândei lor.

— Osândă, respiră el sacadat. Asta e starea în care mă aflu. Asta explică multe.

— Din punct de vedere teologic, cred cu toată convingerea că exact despre asta este vorba, deşi învăţatul dy Cabon ar putea şlefui termenul. Nu cunosc limbajul scolastic, dar am văzut cu ochii mei ce poate să însemne acest lucru. Dumitale ţi s-a retezat legătura care îţi hrănea spiritul din materie, însă ţi s-a închis şi calea către susţinerea divină. Şi cu toate astea, nu din voinţa dumitale proprie, aşa cum sunt de adevărate şi demne de compătimire spiritele ciuntite. Prin amestecul altcuiva. Asta… nu e bine.

El îşi încleştă pumnii neputincios.

— Nu pot să mai continui aşa. Nici măcar nu mă mai obosesc să mă prefac că mănânc acum. Beau doar câteva sorbituri. Mâinile şi faţa şi picioarele îmi amorţesc tot mai tare. Asta am observat abia în ultimele zece zile, mai slab la început, dar e din ce în ce mai rău.

— Asta nu-mi sună deloc bine, îi dădu ea dreptate.

Se opri un moment, apoi spuse:

— Te-ai rugat?

El îşi strecură mâna în mâneca dreaptă, iar Ista îşi aminti de brăţara de rugăciune, împletită cu negru şi gri, ascunsă acolo.

— Nevoia de zei vine şi pleacă în viaţa oricăruia dintre noi. Cattilara a tânjit multă vreme după un copil, eu mi-am adus omagiul… dar dacă Părintele Iernii m-o fi auzit vreodată, nu mi-a dat niciun semn. N-am fost niciodată genul care să mă aştept la minuni, sau să mă amăgesc că aş fi primit vreodată aşa ceva. Tăcerea a fost singurul lucru de care am avut parte drept răspuns la rugăciunile mele. Dar în ultima vreme, mi se pare că tăcerea asta a devenit… tot mai goală. Roina, – privirea lui care scânteia în umbra nopţii, părea să o pătrundă – cât timp mi-a mai rămas?

Ea fu cât pe ce să-i spună, *Nu ştiu.* Dar un răspuns evaziv ar fi mirosit de departe a laşitate. Nicio doftoreasă din Ordinul Maicii n-ar fi fost în

stare să-i răspundă mai bine decât o putea face ea. *Ce ştiu?* Îl studie, atât cu privirea omenească, cât şi prin prisma noii ei sensibilităţi.

— Dacă vine vorba de strigoi, atunci am văzut o sumedenie, dar mai mult din aceia străvechi, nu morţi de dată recentă. Se strâng mănunchi într-un loc. Majoritatea îşi păstrează forma trupului pe care l-au avut în timpul vieţii, pentru două-trei luni după ce mor, însă lipsite de culoare şi de orice emoţie. Timpul îi macină încet. Cam la un an de zile, clarviziunea nu mai poate distinge, de obicei, trăsăturile omeneşti, cu toate că îşi păstrează încă forma unui trup. După mai mulţi ani, ajung un fel de abur alb, din ce în ce mai transparent, apoi dispar. Însă perioada de timp diferă mult de la un caz la altul, bănuiesc eu, în funcţie de tăria de caracter pe care persoana a avut-o la început.

Iar în ce priveşte necazurile celor a căror existenţă se împuţinează de la zi la zi? Arhys era un caz unic din toate pe care le întâlnise ea. Exigenţele asupra spiritului său erau colosale pentru o fiinţă omenească. Cum ar fi putut un duh pustiit şi înfometat să le facă faţă?

Sufletele grandioase ofereau imens de mult, din prea-plinul lor. Dar până şi acelea ar fi trebuit să ajungă la epuizare, fără susţinerea care venea din mâna… Mintea ei evită să continue gândul. Şi-l înfrână. *Zeului lor.*

— Prin urmare, cum arăt eu acum?

— Aproape în întregime lipsit de culoare.

Adăugă reticentă:

— Conturul a început să-ţi dispară.

El îşi pipăi faţa, mai mult dibuind cu mâna şi murmură:

— Ah. Acum încep să mi se limpezească din ce în ce mai multe lucruri.

Rămase tăcut un răstimp, apoi începu să se lovească uşor cu degetele peste genunchi.

— Domnia ta mi-ai spus la un moment dat că îi promiseseşi lui Ias să nu-i vorbeşti niciunui suflet viu despre adevărata soartă pe care a avut-o tatăl meu. Hm. Foarte bine. Iată-mă-s în faţa domniei tale, Roina. Aş vrea să ştiu.

Ista pufni surprinsă.

— Eşti un defensor foarte priceput, pentru un mort. Contralovitura asta ar putea lovi la ţintă, dacă nu te-aş fi minţit de la bun început. Ias nu mi-a cerut niciodată să-i promit lucrul ăsta. Nici măcar nu prea mai vorbea cu mine la vremea aceea. Povestea pe care ţi-am spus-o a fost doar un scut, care să-mi apere laşitatea.

— *Laşitate* nu e un cuvânt cu care te-aş descrie, doamnă.

— Cu toţii învăţăm că e mai bine să facem anumite alegeri în loc să ne lăsăm pradă fricii. Odată cu anii, cu fiecare rană şi cicatrice care trec peste noi, învăţăm lucrul ăsta.

— Atunci îţi cer adevărul acum, în loc de dar

adus la catafalc. Pe care mi-l doresc mai mult decât toate florile de la căpătâi.

— Ah, oftă ea prelung. Da.

Îşi trecu degetele peste ametistele netede, reci şi peste filigranul de argint al broşei de la piept. *Dy Lutez o purta la pălărie. O purta în ultima lui zi de viaţă, îmi amintesc.*

— Ar fi pentru a treia oară în viaţa mea când mărturisesc lucrul acesta.

— Se spune că orice păcat e absolvit după a treia confesiune.

— Ce ştie lumea?

Pufni din nou, mai uşor.

— Eu nu cred asta. Deşi, cei cărora le-am împărtăşit vina mea, au fost numai oameni aleşi, aşa cum cere rangul şi crima pe care am comis-o. Un sfânt în viaţă, un preot cinstit, fiul cel mort al mortului… prin urmare.

Îşi derulase toată istoria în mintea ei de prea multe ori; nu mai avea nevoie de alte pregătiri. Îşi îndreptă spinarea şi începu.

— Toată lumea ştie că tatăl lui Ias, Riga Fonsa, din disperare în faţa pierderii fiilor şi a regatului său înainte de măcelul alianţei Generalului de Aur, şi-a ucis duşmanul într-un ritual de magie a morţii, sacrificându-şi propria-i viaţă pentru a echilibra forţele.

— Asta ţine de istorie, da.

— Puţini oameni ştiu însă că acel ritual a lăsat în

urmă o rămăşiţă, un blestem subtil care a afectat moştenitorii lui Fonsa şi toată lucrarea lor. Mai întâi Ias, apoi, fiul lui, Orico. Teidez. Iselle. Soţia cea stearpă a lui Orico, Sara. Şi pe mine, şopti ea. Şi pe mine.

— Domnia lui Ias nu a fost considerată drept una fericită în Chalion, recunoscu el precaut. Nici cea a lui Orico.

— Ias ghinionistul. Orico impotentul. Poreclele date de plebe nu ating nici pe jumătate adevărul. Ias îşi cunoştea blestemul, ştia ce a stat la originea lui şi ştia care era natura acelui blestem, cu toate că nu i-a dezvăluit asta nici măcar lui Orico, decât pe patul de moarte. În schimb a împărtăşit totul cu Arvol dy Lutez, tovarăşul lui din copilărie, mareşalul, cancelarul, braţul lui cel drept. Probabil tot aşa cum a făcut mai târziu Orico cu favoriţii lui, Ias a încercat să-l folosească pe Arvol ca pe un cleşte cu care să manevreze treburile din Chalion, fără să-şi reverse năpasta asupra lor. Nu că tactica asta ar fi dat roade. Dar i-a servit destul ambiţiilor şi energiei debordante ale lui Arvol dy Lutez. Şi i-a alimentat trufia. Sunt convinsă că tatăl tău l-a iubit pe Ias în felul lui. Ias îl adora şi era complet dependent de judecata lui. Tot Arvol a fost acela care m-a ales pe mine pentru el.

Arhys se trase gânditor de barba tunsă scurt.

— Să înţeleg că zvonurile care mi-au ajuns mie la urechi, răspândite de invidioşi, cum că relaţia lor

ar fi fost mai mult una intimă decât de tovărăşie, nu erau doar o calomnie politică?

— Nu, răspunse ea simplu. Erau iubiţi de ani în şir, aşa cum ştia tot Cardegossul, dar nu se vorbea în afara zidurilor capitalei. Propria mea mamă mi-a spus asta chiar înainte să mă mărit, ca să nu păşesc în toată istoria asta pe nepregătite. Am luat-o ca pe o cruzime din partea ei, la vremea aceea. Acum cred că a fost înţeleaptă. Privind în urmă, cred că a mai fost şi o mână întinsă ca să mă salvez, cu toate că mie mi-a scăpat implicaţia asta la momentul respectiv. Cu toate astea, în ciuda avertismentelor ei nevinovate – pe care, am descoperit eu mai târziu. Lordul dy Lutez a insistat să mi le dea – ca să evite eventuale neplăceri pe care i le-aş fi putut provoca lui, bănuiesc că şi lui Ias – nu am înţeles ce însemna acel lucru. Cum aş fi putut eu – o fecioară romantică, copleşită de ceea ce părea a fi o victorie pe câmpul dragostei, să fiu aleasă drept mireasă de către însuşi riga? Am dat din cap şi-am acceptat, nerăbdătoare să par versată şi rezonabilă.

— Oh, zise el şoptit.

— Aşa că în cazul în care ai considerat-o pe mama ta necredincioasă jurămintelor ei de nuntă, încât să-l primească pe tatăl lui Illvin în patul ei, fii încredinţat că nu a fost prima dy Lutez care să şi le încalce. Bănuiesc că mama ei n-a fost la fel de ageră ca a mea atunci când a pregătit-o pentru

căsătorie. Sau nu la fel de informată.

El ridică din sprâncene, reflectând la spusele ei.

— Asta explică multe… lucruri pe care nu le-am înţeles copil fiind. Am crezut că tatăl meu a alungat-o, de mânie şi umilinţă şi că din cauza asta nu venea pe aici. N-am bănuit niciodată că ea a fost cea care l-a alungat pe el.

— Oh, sunt foarte sigură că Lord dy Lutez a fost profund ofensat de renunţarea ei, spuse Ista. Indiferent cât de justificată a fost. Orgoliul lui l-a împiedicat să se întoarcă, dar simţul lui de dreptate, care i-a adus credibilitate, l-a împiedicat probabil să întreprindă vreun act de răzbunare. Sau poate că a fost ruşinea. Sper.

Adăugă apoi pe un ton sec:

— În orice caz, rămânea cu domeniile ei pe care să şi le adauge la vastele lui proprietăţi, drept compensare pentru lezarea pe care i-a adus-o.

El o cercetă din priviri.

— L-ai considerat un avar.

— Nimeni nu adună atât cât a acumulat el întâmplător. Cu toate astea, nu l-aş numi chiar avar, căci abia dacă mai ştia câte averi deţinea, iar un om lacom îşi ţine socoteala fiecărui bănuţ.

— Cum ai numi atunci ceea ce a făcut el?

Ista se încruntă.

— Consolare, încercă ea în cele din urmă. Acareturile lui erau ca o oglindă fermecată, care să îi reflecte măreţia la care aspira.

— Asta, spuse el după ce digeră vorbele ei, este o judecată aspră, Roina.

Ea înclină din cap concesivă.

— Era un om foarte complex.

Trase aer în piept şi o luă de la capăt.

— Arvol şi Ias nu m-au înşelat ascunzându-mi dragostea lor. M-au înşelat prin faptul că mi-au ascuns adevărul despre blestem. M-am angajat într-o căsătorie necunoscând pericolul în care intram eu sau copiii pe care aveam să-i nasc. Am început să am viziuni atunci când am rămas grea cu Iselle. Zeii, încercând să mă tulbure. Am crezut că înnebunesc. Iar Ias şi dy Lutez m-au lăsat să cred asta. Timp de *doi ani.*

El tresări uşor la auzul înverşunării din vocea ei.

— Asta mi se pare… o mare cruzime.

— *Asta* a fost laşitate. Şi-un *dispreţ* pentru nervii şi demnitatea mea. M-au antrenat în consecinţele secretului lor şi apoi au refuzat să-mi încredinţeze cauza acestuia. Eram o simplă fetişcană, mă înţelegi, nepotrivită să pot o asemenea povară. Deşi nu atât de nepotrivită încât să aduc pe lume copiii lui Ias. În negura aia. Numai că zeii nu m-au văzut ca fiind nepotrivită. Pentru că *la mine* au venit. Nu la Ias. Nu la dy Lutez. La mine.

El îşi răsfrânse buzele.

— Mă întreb acum – după ce au trecut atâţia ani – cât de neimplicat a fost Arvol în toate astea? Ar fi putut să fie singurul erou în armură strălucitoare

care să îl salveze pe Ias, dacă ar fi putut. Ăsta era rolul lui obişnuit. Şi într-adevăr, pentru o vreme, chiar părea că zeii i-au atribuit rolul ăsta lui. Într-un final – oare până şi zeii se impacientează din cauza îngustimii minţii noastre? — însăşi Maica Verii mi s-a arătat, nu în vis, ci într-o viziune, în stare de trezie. Eram prosternată – nu învăţasem încă să fiu circumspectă când venea vorba despre zei. Mi-a spus că blestemul putea fi dezlegat şi luat de pe faţa pământului de un om care şi-ar da viaţa de trei ori pentru năpăstuita Casă a Chalionului. Eu fiind tânără şi înnebunită de grijă pentru copilaşii mei, i-am luat cuvintele în sens prea literal şi-am tras concluzia că Ea a vrut ca eu să născocesc un ritual cumplit ca să îndeplinesc acest paradox.

— Cumplit, e-adevărat. Şi ăăm,….

El îşi încreţi fruntea.

— … paradoxal.

— Le-am spus totul lui Ias şi Arvol şi ne-am sfătuit cu toţii. Arvol, tulburat de plânsetele noastre, s-a oferit să încerce rolul de erou. Ne-am hotărât asupra înecului ca metodă, căci se ştiu oameni care s-au întors din morţi după ce s-au înecat, uneori. Şi nu e o moarte care să te desfigureze. Arvol a studiat-o, a adunat mărturii, a cercetat cazurile unor astfel de victime, atât pierdute, cât şi salvate. Într-o grotă, de la picioarele Zangrelui, am încropit un butoi, frânghii şi un scripete. Altarele tuturor zeilor. Arvol s-a

lăsat dezbrăcat, legat, lăsat la apă cu capul în jos, până ce zvârcolelile lui au încetat, până ce i-am văzut lumina sufletului cu ochiul meu lăuntric.

El dădu să vorbească; ea ridică o mână, ca să nu se pripească cu concluziile.

— Nu. Nu încă. L-am scos afară – i-am scos apa din gât, l-am bătut cu pumnii în inimă, am urlat rugăciuni, până ce a scuipat apa şi a început să respire din nou.

Şi am văzut fisura din blestem.

— Pusesem la cale să înfăptuim acel ritual trei nopţi la rând. În cea de a doua noapte, totul a decurs la fel, până ce a atins apa cu părul şi a icnit să ne oprim, nu mai putea să suporte. A ţipat la mine că încercam să îl asasinez din gelozie. Ias începea să şovăie. Eram zdruncinată, îmi era rău – dar m-am lăsat convinsă de raţiune. Doar era metoda aleasă de Arvol, funcţionase o dată... M-a cuprins jalea de teamă pentru copiii mei şi de frustrare că ajunsesem atât de aproape ca să ratez să îi salvez, eram doar la un pas. De mânie la auzul calomniei lui. Şi pentru că mă lăsase să îmi fac iluzii atât de mari din orgoliu pur şi apoi mi le spulbera atât de josnic din cauza slăbiciunii lui.

Mai spuse doar atât.

— Înţelegi tu, ajunsesem să cred şi eu în imaginea pe care şi-o crease despre el.

În liniştea nopţii, în niscai văgăună de la picioarele castelului, ţârâiau insecte, un zumzet

pătrunzător, subţire, strident. Doar atât se mai auzea. Arhys uitase să mai respire. Organismul lui probabil că pierduse acest obicei. Ea se întrebă oare cât avea până să îşi dea seama şi el de asta.

— L-am scos afară pentru a doua oară. Era mort de-a binelea, şi toate lacrimile şi rugăciunile noastre, regretele şi învinuirile pe care ni le aduceam unul altuia, şi oho, au fost destule din astea, nu l-au mai putut aduce înapoi. Ias rămase convins mai târziu că acuzaţiile de gelozie pe care mi le adusese Arvol erau adevărate; aproape că ajunsesem şi eu să le dau dreptate. Greşeala a fost… a lui Ias pentru că a fost slab şi a mea pentru că am fost nerăbdătoare şi lipsită de înţelepciune. Pentru că dacă Ias mi s-ar fi împotrivit, aş fi cedat, sau dacă mi-aş fi ascultat inima, şi nu mintea şi i-aş mai fi dat timp lui Arvol, cine ar putea spune că după încă o zi, ori o săptămână, ori o lună, nu şi-ar fi făcut curaj din nou? N-am să aflu niciodată lucrul ăsta. Zeii s-au lepădat de mine. Blestemul a rămas, nedezlegat, mai năprasnic ca niciodată în manifestările sale. Până ce s-a ivit un alt om, dintr-o altă generaţie, mai potrivit pentru a-l îndepărta din lume.

Inhală adânc.

— Şi uite aşa am ajuns să-ţi omor tatăl. Dacă tot ai ţinut morţiş să ştii.

El rămase pe gânduri multă vreme, îşi aminti să respire şi spuse:

— Doamnă, cred că asta nu e o confesiune. E un rechizitoriu.

Ea se trase pe spate.

— Pentru Arvol? Da, răspunse ea încetişor, este şi asta. Dacă nu s-ar fi oferit de bună voie, stima mea pentru el ar fi rămas neştirbită. Dacă ar fi murit din prima încercare, ei bine, aş fi crezut că niciun om n-ar fi fost în stare să reuşească, sau că planul meu a fost greşit gândit. Dar ca să demonstreze adevărata posibilitate, iar *apoi să dea greş*… asta m-a zdruncinat până în străfunduri. Nu era, aşa cum aveam să înţeleg mai târziu, o moarte ritualică aceea pe care zeii o ceruseră. Nu stă în puterea nimănui să forţeze un alt suflet să se deschidă într-atât încât să primească intrarea unui zeu în lume. Ceea ce se dorea, era expansiunea sufletului, nu moartea în sine. Arvol dy Lutez a fost un om mare. Dar nu… destul de măreţ.

El privi fix în întuneric. Torţa aproape că arsese până la capăt, deşi în capul scărilor, lumânarea lui Liss încă mai licărea. Fata stătea cu bărbia proptită în mâini, picotind; pajul adormise, făcut covrig la poalele ei.

— Dacă tatăl meu ar fi trăit, spuse el în cele din urmă, crezi că m-ar fi chemat lângă el?

— Dacă şi-ar fi deschis sufletul îndeajuns să reuşească, cred că ar fi devenit destul de mare încât să te cuprindă şi pe dumneata. Cei care au primit în fiinţa lor un zeu, nu mai devin înguşti la

suflet, după câte ştiu eu. Dacă n-a încercat niciodată… mă rog; în orice caz, nu a fost niciodată atât de bicisnic încât să se ferească din faţa sorţii. Aşa că, nu ştiu.

— Mm.

Era un mormăit surd, dar care ascundea o undă de durere totuşi. Aruncă o privire în sus, la cer, citind după stele cât de târziu se făcuse.

— Roina, te reţin din timpul dumitale de somn.

Nu era valabil şi invers. Oare la ce se gândea el în nopţile lungi, de veghe singuratică? Ea înţelese oricum aluzia şi se ridică. Se ridică şi el odată cu ea, costumul lui de luptă scârţâind.

O luă de mână, se plecă pe jumătate şi îşi lipi scurt fruntea rece de dosul mâinii ei.

— Roina, îţi mulţumesc mult pentru ghirlandele astea de adevăr. Ştiu că te-au costat scump.

— Sunt numai nişte spini uscaţi şi amari. Aş vrea să-ţi fi putut face un alt dar de rămas-bun.

Din toată inima mea, atât de îndurerată, tare aş mai fi vrut.

— Nu-mi doresc coroane mai suave.

Liss, văzându-i traversând înapoi curtea, îl înghionti pe paj să se scoale şi veni la picioarele scărilor ca să o întâmpine pe Ista, condusă la braţ de Arhys. Arhys le salută grav şi se întoarse, cu pajul moleşit de somn, lipăind în urma lui. Ecoul paşilor lui îndepărtaţi în pasajul acoperit cu arcade suna ca duduitul înăbuşit al unor tobe.

Trecu multă vreme până ca Ista să adoarmă. În lumina cenuşie a zorilor, i se părea că aude sunetul unor paşi apăsaţi şi mai multe persoane vorbind în şoaptă, dar oboseala o făcu să cadă înapoi pe pernă. Intră abrupt într-un vis urât în care stătea la masă cu Cattilara. Marchiza care arunca văpăi de un violet pal, îşi îndesa oaspetele cu mâncare, până ce Ista îşi simţi pântecele stând să plesnească, şi o făcu să-şi bea minţile, până ce Ista căzu inertă în scaun, nemaifiind în stare să se ridice, cu membrele paralizate.

Numai o bufnitură mai zgomotoasă ce se auzi la uşa din antreu o trezi din bizara detenţie. Răsuflă uşurată să vadă că era în patul ei, cu trupul normal proporţionat, putând să se mişte iar, chiar dacă numai odihnită nu se simţea. După liniile luminoase dintre zăbrelele obloanelor, era ziua în amiaza mare.

Se auziră paşii lui Liss, apoi voci: a lui Foix, profundă şi grăbită, a lui dy Cabon, ascuţită şi agitată. Ista se dăduse deja jos din pat şi îşi trăsese mantaua neagră pe ea când se deschise uşa şi Liss îşi strecură capul înăuntru.

— Roina, s-a întâmplat ceva tare ciudat…

Ista trecu în grabă pe lângă ea. Foix era îmbrăcat pentru zi, cu tunică albastră, pantaloni, cizme şi sabia încinsă la brâu, cu faţa îmbujorată de surescitare; tunica pe care dy Cabon o purta pe

dedesubt stătea pusă şui, cu nasturii din faţă încheiaţi strâmb în butoniere şi cu picioarele goale.

— Roina, spuse Foix plecându-şi capul. Aţi văzut sau auzit ceva în odaia Lordului Illvin sau pe coridor când s-a crăpat de ziuă? Camera dumitale e mai apropiată decât a noastră.

— Nu – sau poate. M-am culcat la loc.

Se schimonosi aducându-şi aminte de visul acela neplăcut.

— Am fost foarte obosită. S-a întâmplat ceva?

— Lady Cattilara a venit în zori cu nişte servitori şi l-au luat pe Lord Illvin pe o targă. Ca să îl ducă jos la templu, să-i facă o slujbă şi să-l consulte doftorii de la templu, chipurile.

— Doftorii de la templu ar trebui să urce ei şi să îl îngrijească în Porifors, părerea mea, spuse Ista tulburată. Lord Arhys s-a dus cu ei?

— Marchizul parcă a intrat în pământ de dimineaţă. Am aflat de toate astea când unul din ofiţerii lui m-a întrebat *pe mine* dacă-l văzusem.

— L-am văzut pe Arhys azi-noapte. A venit să stea de vorbă cu mine jos în curte, pe la miezul nopţii. Liss era şi ea acolo.

Fata încuviinţă. Evident se trezise înaintea Istei – era îmbrăcată şi avea o tavă cu ceaiul de dimineaţă şi pâine proaspătă gata pregătită pe masă – dar nu cu mult înainte, căci părea că atunci auzea şi ea ce se întâmplase.

— Ei bine, continuă Foix. M-am simţit ciudat de

neliniştit – probabil o urmare a coşmarurilor de astă-noapte, ceea ce m-a făcut să mă îndoiesc de calitatea mâncărurilor de la castel, dar în orice caz, mi-am găsit o scuză şi m-am dus jos la templu să văd ce se întâmplă. Lady Cattilara nici măcar nu ajunsese acolo. Am întrebat şi eu pe unu'-altu'. Până la urmă am aflat că poruncise o căruţă cu provizii şi o pereche de cai de tracţiune de la grajdurile garnizoanei de jos din cetate. Nimeni nu ştie ce s-a încărcat în căruţă în afară de acele provizii, cu Goram în loc de vizitiu şi unul din servitori alături de el; au fost văzuţi ieşind pe poarta cetăţii cu cel puţin o oră în urmă, luând drumul de miazănoapte.

Ista inspiră adânc.

— Au mai fost văzuţi de atunci, ea sau Arhys?

— Nu, Roina.

— Atunci i-a luat cu ea. L-a luat pe Arhys şi l-a răpit pe Illvin ca să îşi ţină bărbatul în viaţă.

Privirea lui Foix deveni bănuitoare.

— Credeţi că marchiza a făcut asta? Nu lord Arhys?

— Lord Arhys nu şi-ar abandona niciodată castelul şi poziţia. Nici cu toate plânsetele nevestisii, spuse Ista cu convingere. *De vreme ce e un bărbat mai hotărât decât era Ias. Dar oricum, aşa era orice bărbat din neamul dy Lutez.*

— Dar demonul ei vroia să scape, ne-aţi spus, zise dy Cabon. Dacă o fi reuşit să pună stăpânire pe

ea?

— Atunci de ce să ia atâta calabalâc după ea? întrebă Liss cât se poate de logic. Trupul Doamnei Cattilara şi o casetă cu bijuterii şi un cal iute, i-ar fi mai de folos demonului.

Foix îi aruncă o ocheadă în care se citi o umbră de respect.

— Nu cred că a pus stăpânire pe ea, zise Ista încet. Dar dacă presupunem că demonul ei a convins-o că le-ar conveni amândurora să fugă? Ar avea tot aportul lui în cazul ăsta.

— Ea îşi doreşte să recupereze viaţa bărbatului ei, sau măcar, să prelungească la nesfârşit moartea asta a lui neisprăvită, spuse Foix. La ce i-ar servi să îi urce pe el şi pe Lord Illvin într-o căruţă şi să o ia din loc?

— Ăă, interveni dy Cabon.

Toţi cei din încăpere îşi întoarseră feţele către el.

— Ce e? întrebă Ista cu asprime.

— Ăăm… mă gândesc dacă ceva din ce-aş fi putut spune… Lady Cattilara a venit la mine aseară, după cină. Pentru îndrumare spirituală, am crezut eu. Am discutat despre încurcătura asta cumplită. Biata fetişcană, îi scânteiau lacrimile ca nişte mărgăritare de suferinţă pe obraji.

Ista dădu ochii peste cap.

— Sigur că da. Şi după aia?

— Am încercat să o povăţuiesc şi să o consolez

totodată, să o fac să-i vină mintea la cap şi să-nţeleagă în ce pericol teologic şi-a băgat bărbatul. La fel ca şi pericolul trupesc ce i l-a pricinuit fratelui lui, precum şi primejdia în care-şi pusese propriul ei suflet. I-am spus, dacă încearcă să o rezolve folosind şi mai multă magie demonică nu le-ar fi de leac. Doar un miracol ar putea schimba cursul lucrurilor. M-a întrebat unde se pot întâlni miracolele, pentru întreaga lume, de parcă acestea ar veni din niscai emporiu sfânt. I-am spus, numai sfinţii le-ar putea dirija către noi dinspre zei. M-a întrebat unde se pot întâlni asemenea sfinţi? I-am spus, în tot felul de locuri neaşteptate, în locuri alese, dar şi în cele de rând. Am spus, am crezut că domnia ta, Roina, erai sfânta în mâinile căreia a fost încâlceala asta menită să fie dezlegată. A răspuns, ăm, cu nişte vorbe grele şi nesocotite – pare să te considere duşmanca ei. Am asigurat-o că nu este aşa. A dat de înţeles că orice alt sfânt din lume ar fi mai potrivit pentru sarcina asta şi m-a rugat să trimit după unul, de parcă sfinţii ar fi vraci, pe care să-i obţii de la Templu printr-o misivă. Mă rog, unii sfinţi sunt *şi doftori,* dar nu-i chiar aşa… i-am sugerat că nu prea are şanse să primească vreun alt răspuns de la zei; cei mai mulţi oameni nici nu primesc *vreunul.* Mă tem că nu e prea interesată de adevărurile teologice subtile.

— Vrea o izbăvire ritualică, spuse Ista. *Aşa cum am făcut şi eu pe vremuri.* Să se târguiască ca la

piaţă. Să dea banul şi să ia marfa. Numai că nu-şi găseşte neguţătorul ambulant.

El ridică din umeri.

— Aşa mă tem şi eu.

— Aşa că acum şi-a luat picioarele la spinare cu tot cu morţi şi a pornit în pelerinaj. Să caute o minune. La porunca ei.

— Drumurile sunt foarte nesigure prin partea asta, după cum s-a văzut şi ieri, spuse Foix pe un ton îngrijorat. Lord Arhys nu i-ar da voie în ruptul capului nevestei sale să iasă acum la drumul mare în astfel de momente, indiferent de nădejdea pe care şi-a pus-o ea în drumul ăsta.

— Credeţi că a avut de ales? E numai o targă în căruţă, sau cumva două – amândoi fraţii culcaţi alături ca nişte maldăre de lemne? Demonul ar fi putut să o ajute în treaba asta – cu amândoi pasivi e cu siguranţă mult mai uşor.

Dy Cabon se scărpină în cap.

— Ea e mai îndreptăţită să caute leac pentru Lordul Arhys mai mult ca oricine altcineva. Doar e bărbatul ei.

— Dar Illvin nu e, răspunse Ista tăios. Iar ceea ce-i trebuie lui Arhys e mai mult decât o vindecare. Trebuie să fie aduşi înapoi. Foix, adună-ţi trupa şi caii. Liss, înfășoară-mi genunchii şi pregăteşte-mă de drum. Nu vreau să mi se deschidă rănile.

Dy Cabon spuse:

— Roina, nici domnia ta n-ar trebui să pleci la

drum!

— De acord cu tine, dar Foix nu are autoritatea să-i comande servitorilor Cattilarei să execute un ordin împotriva voinţei lor. Şi cineva trebuie să-i ţină în frâu demonul.

— Cred că aş putea face asta, Roina, spuse Foix. Privi îngrijorat la dy Cabon.

— Poţi să faci faţă în acelaşi timp unei femei înnebunite care ţipă şi plânge?

— Ah, făcu el contemplând imaginea asta insuportabilă. Dumneata poţi?

— Cred că da. *De fapt, abia aştept să o fac.*

— V-aş fi, hm, recunoscător, Roina.

— Bun. Anunţă-i pe ofiţerii lui Arhys… hm.

Îşi miji ochii gândindu-se.

— Bănuiesc că Arhys n-ar vrea se se împrăştie zvonul. Dy Cabon. Dacă nu ne întoarcem în – cât timp, Foix? Două ore?

— Ei au patru cai înhămaţi şi o oră avans – două sau trei ore.

— Dacă nu ne-am întors în trei ore, spune-le ofiţerilor mai în vârstă ce am plecat să facem şi ai grijă să trimită oameni după noi.

Ista se întoarse către Foix.

— Grăbeşte-te. Ne întâlnim în curtea din faţă când o să avem caii înşeuaţi.

El o salută şi o luă la picior. Liss începuse deja să se dezbrace de hainele ei fine, aruncându-şi papucii din picioare. Ista îl împinse pe dy Cabon

care protesta, afară pe uşă.

— Dar ar trebui să merg şi eu cu domnia ta, Roina, strigă preotul. Iar Foix n-ar trebui lăsat nesupravegheat!

— Am nevoie să fii aici. Iar dacă ursul lui Foix o ia razna şi o să aibă nevoie de zgardă, eu sunt mai nimerită să i-o pun.

— Şi mai eşti şi gras şi mergi greu, pluti vocea neînţelegătoare a lui Liss pe fereastră, acompaniată de un bufnit de cizme aliniate pe podea.

Dy Cabon se făcu roşu ca sfecla.

Ista îşi lăsă mâna pe umărul lui.

— Ăsta e un ţinut arid, iar podeţe peste râuri nu prea se întâlnesc. O să mă scuteşti să-ţi port de grijă dacă rămâi aici la adăpost.

El se înroşi şi mai tare, dar făcu nefericit o plecăciune, în schimb, ascultător. Ista îi trânti uşa-n nas şi se grăbi să îşi pună hainele de călărie.

Capitolul 19

Ajunsă în curtea din faţă, Ista se sperie de calul pe care Liss i-l scosese din staul pentru ea. Înalt, de un alb lucitor cu un bot cenuşiu şi moale, coama şi coada ca nişte drapele de luptă din fir de argint – aşa l-ar fi descris în culori poetice Ferda. Murdăria de grajd îi fusese spălată cu grijă de pe valtrap, cu numai câteva urme galbene şterse care nu puteau să nu-i amintească Istei de petele de pe odăjdiile albe ale lui dy Cabon. Calul sforăia şi împungea cu capul înspre ea, privind-o cu ochi mari, întunecaţi, umezi şi prietenoşi.

— Ce-i cu ăsta? întrebă Ista în timp ce Liss îl conducea la butucul de pe care să poată încăleca.

— Mi-au spus că nume lui este Fulg. Prescurtarea de la Isteţ-ca-Fulgul. Am cerut cel mai bine dresat cal din grajduri pentru domnia ta, iar ei m-au rugat să îl scot pe acesta, pentru că de când Lord Illvin a căzut la pat, nu a mai făcut nimic decât să lenevească în staul, a mâncat şi s-a îngrăşat.

— Prin urmare e calul personal al Lordului Illvin? întrebă Ista, petrecându-şi un picior peste spinarea lată a animalului. Calul stătea complet nemişcat în vreme ce ea îşi potrivea uşor genunchii

înfăşuraţi în feşe pe coastele lui şi picioarele în scări.

— Sigur nu e un cal de război.

— Nu, are un alt grajd pentru acela – o bestie drăcoasă roşiatică şi plină de urme de răni, de care nu se apropie nimeni.

Liss se aruncă şi ea pe spatele calului ei şarg de curier, care se tot ferea potrivnic în lături şi încerca să arunce din picioare, dar care se potoli sub mâna ei severă.

— S-a purtat ca un turbat cu o sumedenie de rândaşi. Mi-au arătat ce le-a făcut. Impresionant!

Foix dădu semnalul de plecare cu mâna ridicată, iar el şi Pejar, călare, porniră înainte pe poartă, urmaţi de Liss şi Ista şi apoi de vreo şase oameni, câţi mai rămăseseră din grupul Fiicei.

Se aliniară într-un singur şir ca să coboare cărarea sinuoasă care trecea prin dreptul satului de la poale. Odată ajunşi dincolo de zidurile cetăţii, apucară pe drumul către Tolnoxo pe care venise Ista cu atâtea zile în urmă. Foix stabili un ritm alert, dar care să nu le scoată sufletul companionilor lui când urcau pe pante, mergând la trap la vale, galopând mărunt la drum drept. *Isteţ-ca-Fulgul* părea o poreclă nedreaptă, căci calul era atât de sensibil la cele mai uşoare comenzi din frâu sau din călcâi ale Istei, încât avea impresia că trebuia doar să-şi pună în gând dorinţa ca el să i-o ghicească. Mersul lui la trap era o unduire domoală

şi prelungă, iar când o lua la galop era ca şi cum ar fi fost legănată într-o lectică. Îi mai veni sufletul la loc simţind delicateţea calului, căci păreau să aibă un drum lung şi anevoios înainte, după câte vedea ea, cocoţată în şa. Lord Illvin avea nevoie de un cal de talie mare, cu siguranţă.

Trecând printr-o zonă împădurită umedă de la marginea unui râu, stârniră un roi mare de tăuni, care se abătură, zumzăind ca o pacoste asupra cailor. Ista se schimonosi şi îi plesni pe cei pe care îi ajungea, năpustiţi flămânzi pe coastele mătăsoase ale lui Fulg. Muştele rămaseră strivite dezgustător, lăsându-i dâre de sânge în palmă. Calul gălbui al lui Liss începu să zvârle din copite şi să necheze. Foix privi peste umăr; numai Ista îi văzu licărul violet care-i ţâşni din pumn, însă scârboasele muşte îşi luară zborul de pe animalul lui Liss. De vreme ce se adunau pe cel al Istei, nu prea făcuse nicio scofală, însă cavalcada ieşi la lumină şi lăsară bărzăunii în urmă înainte ca ea să se poată plânge.

Luară în piept un urcuş abrupt pe coasta unei văi şi se opriră să adape caii în satul cu dumbrava de măslini, la vreo cinci mile depărtare de Porifors. Era un umbriş binecuvântat şi lipsit de insecte însetate de sânge. Pejar plecă să afle de la săteni vreo veste despre căruţa pe care o urmăreau. Ista se pomeni alături de Foix în timp ce îşi dezmorţea oasele, în umbra unui trunchi gros de măslin, în

vreme ce caii se adăpau de la râu.

— Tot te mai joci cu muştele? îl luă ea la întrebări cu blândeţe. Am văzut şotia aia. Te rog, încetează, altfel o să fiu nevoită să te spun preotului.

El roşi.

— A fost o faptă bună. Şi-n plus, am vrut să-i fac pe plac lui Liss.

— Hm, făcu ea cântărindu-şi cuvintele. Urmează-mi sfatul şi nu te folosi de farmece ca să-i faci curte. Mai ales, nu ceda tentaţiei de a te folosi în mod *direct* de puterea ta ca să-i obţii favorurile.

După rânjetul lui stânjenit, era perfect conştient de ceea ce vroise ea să-i spună – iar asta nu era pentru prima oară când idea unui soi de vrajă cu efect afrodiziac îi trecuse prin minte.

— Mm.

Ista îşi coborî mai mult tonul.

— Căci dacă faci lucrul ăsta, iar ea află, o să-i distrugă încrederea nu doar în tine, ci şi în propria ei judecată. Nu va mai fi niciodată sigură dacă gândurile sau sentimentele au fost într-adevăr ale ei. O să oscileze în permanenţă, o să cadă pradă bănuielilor, întorcându-şi sufletul pe dos. I s-ar aşterne nebunia pe dinainte. Ai schilodi-o mai puţin şi ai iubi-o mai mult, dacă ai lua un baros şi i-ai strivi picioarele.

Zâmbetul lui încremeni.

— Cum porunciţi, Roina.

— Nu îţi vorbesc ca o regină. Nu îţi vorbesc nici măcar ca cineva care a primit atingerea zeilor. Îţi vorbesc ca o femeie, care a străbătut drumul ăsta până la capăt şi se întoarce ca să atenţioneze asupra primejdiilor. Dacă încă mai ai control asupra a jumătate din raţiunea cu care ai pornit la drum – şi dacă este într-adevăr iubire ceea ce cauţi şi nu doar o mulţumire de sine – ai să-mi dai ascultare aşa cum ar face-o orice bărbat adevărat.

Scurta lui plecăciune de data aceasta, era vizibil mai pătrunsă, iar rânjetul i se şterse de pe buze.

Pejar se întoarse cu vestea că o căruţă şi caii care o trăgeau se opriseră într-adevăr la dumbravă mai devreme, zăbovind la umbră atât cât să deshame şi să adape ambele perechi de cai; căruţa pornise din nou la drum cu nici jumătate de oră mai devreme. Foix făcu o grimasă de satisfacţie şi curmă răgazul pe care şi-l luaseră.

Alte patru mile de mers la trap îi aduseră pe o ridicătură prelungă. În cele din urmă zăriră obiectul urmărit hurducăindu-se pe drum la vale, pierdut în zare, pânza care acoperea căruţa fiind vopsită cu sigiliul garnizoanei de la Porifors, lucind în lumina soarelui. Foix făcu semn trupei sale să înainteze. Scurtară mult din distanţa care îi despărţea înainte ca cineva din căruţă să îi dibuie. Vizitiul, care nu se vedea, biciui perechile de cai, însă animalele stângace de la căruţă, îngreunate de povara pe care o trăgeau, nu putură să facă faţă

cailor rapizi ai urmăritorilor.

Oamenii lui Foix o luară la galop înainte, de fiecare parte a vehiculului care se legăna hurducăind, şi se aplecară să apuce dârlogii cailor din faţă. În vreme ce-şi îndemna calul la deal şi împrejur, Ista auzi vocea Cattilarei protestând cât o ţineau bojocii. Căruţa se opri locului.

Cattilara, îmbrăcată într-un costum elegant de călătorie în nuanţe cenuşii şi aurii, stătea ghemuită pe locul vizitiului, ocărându-l pe Goram, terorizat, care stătea cocârjat, cu ochii aproape închişi, strângând frâiele cailor cu mâini încleştate şi tremurânde. Ista miji ochii în faţa luminii lumeşti şi încercă să îşi extindă vederea lăuntrică cu cea mai mare acuitate de care era în stare, pentru a percepe direct nu prezenţa spiritelor ascunse în materie, ci a spiritelor pur şi simplu. Oare aşa vedeau zeii lumea? Demonul Cattilarei nu era, descoperi cu uşurare Ista, în ascensiune, şi nici dominant, ci încolăcit în ea. Un alt servitor, una din doamnele de companie mai tinere ale Cattilarei şi pajul lui Arhys stăteau chirciţi în spatele căruţei.

Două fiinţe aproape stinse zăceau una lângă alta înăuntru. Chiar şi cu obstacolul material al pânzei şi al lemnului căruţei care se înfăţişau pe dinaintea ochilor fizici ai Istei, era aproape limpede ce căuta ea să vadă. O dungă subţire de foc alb, curgând anevoie dinspre un trup către celălalt; la un nivel de percepţie chiar inferior aceluia, o reţea de

lumină violacee curgând în trei sensuri, canalul vrăjii.

Ea îşi încleştă degetele, iar Fulg se opri şi rămase locului liniştit şi ascultător. Lăsă frâiele să-i cadă pe greabănul lui şi îşi întinse mâinile lăsându-şi spiritul liber să-i circule prin tot trupul. Iar apoi, pentru prima dată, îl lăsă să curgă dincolo de graniţele trupeşti. *Bastardule, ajută-mă! Blestematule!* Nu îndrăzni să încerce să rupă firele inferioare ale vrăjii demonice deocamdată, dar îşi adună puterile şi invocă focul sufletesc. Dâra albă de la Illvin la Arhys se ridică ca o vâlvătaie, asemeni unui acoperiş care ia foc într-o beznă îndepărtată.

Vocea profundă a lui Arhys se auzi dinăuntru, nervoasă ca a unui om trezit din somn:

— Ce-i asta? Illvin…?

Invectivele ţipăte ale Cattilarei se curmară brusc, îşi trase capul înăuntru şi se făcu mică în scaunul ei. Gâfâind, o săgetă cu privirea pe Ista.

În căruţă începu să se audă forfotă: o scârţâitură, călcături de cizmă. Arhys scoase capul afară şi se uită năuc împrejur.

— Pe toţi dracii Bastardului! Da’ *unde* suntem?

O ochire aruncată peisajului binecunoscut îi răspunse în mod evident la întrebare, spre mulţumirea lui, căci îşi întoarse chipul încruntat înspre nevasta-i înlăcrimată.

— Cattilara, *ce-ai făcut?*

De partea cealaltă a căruţei, plin de încordare, Foix respiră uşurat şi trimise un mic semn de mulţumire în direcţia Istei. Pâlpâirea movalie din palma lui se stinse.

Cattilara se întoarse în scaun şi îşi azvârli braţele în jurul coapselor bărbatului ei, implorând cu sălbăticie. Goram se feri din calea ei.

— Domnul meu, domnul meu, nu! Porunceşte-le oamenilor ăstora să plece! Spune-i lui Goram să mâne înainte! Trebuie să scăpăm! E o femeie rea, vrea să-ţi provoace moartea!

El îi mângâie părul cu mişcări mecanice. Îşi roti ochii, rămânând cu privirea asupra Istei care privea cu un aer sumbru.

— Roina? Ce-nseamnă asta?

— Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti, Lord Arhys?

El se încruntă.

— Cattilara mi-a trimis un mesaj urgent să o urmez la grajdurile garnizoanei. Am intrat acolo şi am găsit căruţa asta aşteptând pregătită, apoi – nu mai ştiu nimic.

Se încruntă şi mai tare.

— Soţiei dumitale i-a intrat în cap să te ducă departe şi să caute vindecare oriunde altundeva în afară de Porifors. În ce măsură a fost mânată de demonul ei să facă asta, nu ştiu, dar cu siguranţă că *i-a dat o mână de ajutor.* Illvin a fost luat şi el în mod special, presupun, în calitate de ofiţer cu

aprovizionarea.

Arhys sări ca ars.

— Să dezertez de la comanda castelului? Să părăsesc *Poriforsul? Tocmai acum?*

Cattilara tresări de durere la auzul durităţii vocii lui. Leşinul în lacrimi în faţa lui nu avusese, deocamdată, niciun efect înduioşător. Când îi luă faţa în mâini şi i-o întoarse spre el ca să o privească în ochi, Ista îi observă tendoanele încordate de la mâini, umflate ca nişte funii pe sub pielea lui palidă.

— Cattilara. Gândeşte-te. Fuga asta e o dezonoare pentru jurămintele de credinţă pe care le-am făcut. Faţă de provincarul de Caribastos, de Roina Iselle şi Principele-Consort Bergon – faţă de toţii oamenii mei. Nu-i cu putinţă.

— Ba e cu putinţă. Dacă erai bolnav de, of, orice altă boală. Cineva ar fi preluat oricum funcţia ta. Tu chiar eşti bolnav. Un alt ofiţer trebuie să-ţi preia atribuţiile acum.

— Singurul în care aş avea încredere să preia de la o zi pe alta în asemenea momente de incertitudine, este Illvin.

Avu o clipă de şovăială.

— Ar fi Illvin, se corectă el.

— Nu, nu, nu…!

Ea aproape că începu să-l lovească cu pumnii, apucată de o frustrare şi o mânie paroxistică.

Ista cercetă dârele pulsatile de lumină. *Sunt în*

stare să fac asta! Nu era sigură. *Ei bine, măcar sunt sigură că pot să încerc. Aşadar.* Îşi îndoi în poală palmele materiale şi îşi întinse din nou mâinile spiritului. Ocolind, aşa cum mai făcuse şi înainte, canalele de energie ale demonului, care curgeau pe sub cel de lumină albă, sugrumă legătura dintre Illvin şi Arhys, aproape complet.

Arhys căzu în genunchi; cu buzele desfăcute de şocul acela.

— Dacă îl vrei pe picioarele lui, îi spuse Ista Cattilarei, n-ai decât să îl menţii tu singură, de acum. Gata cu furatul.

— Nu! zbieră Cattilara în vreme ce Arhys se prăbuşise pe jumătate peste ea. Goram îl înşfăcă ca să-i împiedice trupul greu să se răstoarne de pe scaun. Cattilara se holbă la faţa palidă şi bulversată a lui Arhys, nevrând să-şi creadă ochilor. Focul sufletesc i se învolbură în tot trupul şi i se adună în inimă.

— *Da!* îşi spuse Ista în sinea ei. *Poţi să o faci. Fă-o fetiţo!*

Cu un vaier şi o paloare subită în obraji, Cattilara îşi pierdu cunoştinţa. Focul izbucni anapoda din inima ei, împroşcând ici şi colo în zăgazurile vrăjii. Ista întinse iarăşi o mână transparentă. Fluxul se statornici, devenind stabil. Nici prea impetuos, ca să nu-şi secătuiască rezervorul dintr-o dată, nici prea molcom, ca nu cumva să nu-şi nimerească ţelul. Era pur şi

simplu… aşa cum trebuia. Ista verifică din nou cu privirea lăuntrică liniile energetice. O dâră firavă încă se mai prelingea dinspre Illvin, atât cât să menţină contactul. Nu îndrăzni să se atingă de păienjenişul subtil de fire demonice; nu că era în vreun fel sigură că putea să îl rupă, chiar dacă ar fi încercat. Arhys deschise ochii, îşi descleştă maxilarul, se ridică în picioare tremurând, ţinându-se cu o mână de umărul lui Goram.

— Oh, *mulţumescu-ţi*… murmură Foix în tăcerea binecuvântată.

— Nici eu nu eram mai departe de ea, uneori, atunci când am căzut pradă disperării pentru prima dată, îi şopti Ista, amintindu-şi acea perioadă neplăcută. De ce pentru numele celor cinci zei nu mi-a pus nimeni pumnul în gură ca să-i scutesc de toată nenorocirea asta? Poate că n-am să aflu niciodată.

O voce răguşită se auzi din fundul căruţei:

— Pe demonii Bastardului, *acuma* ce naiba se mai întâmplă?

O urmă de uşurare îi lumină trăsăturile lui Arhys.

— Illvin! Acolo!

Se auzi un lipăit de picioare goale; Illvin, îmbrăcat doar cu cămaşa lungă din pânză şi arătând mai mult ca un om trezit prea devreme după o noapte de benchetuială, se împiedică ieşind de sub coviltir şi rămase în picioare, clipind în

lumina strălucitoare a dimineţii, agăţându-se cu o mână de pânza coviltirului ca să nu-şi piardă echilibrul.

Dădu cu ochii de Ista şi se lumină la chip.

— Zevzecule! strigă el încântat.

Salutul acela ciudat, concluzionă Ista într-un târziu, îi era adresat calului, care ciuli urechile şi sforăi, umflându-şi nările cenuşii şi mai că dădu să se mişte din locul în care călăreaţa lui îi comandase să stea.

— Roina, continuă Illvin, salutând-o cu o plecare a capului. Sper că Fulgi-în-loc-de-Creieri v-a fost de folos? Pe toţi zeii, nu s-a gândit nimeni să-i taie din tain?

— E un cavaler desăvârşit, îl asigură Ista. Eu găsesc că arată destul de în formă.

Illvin se uită la Catti, rămasă căzută pe umărul lui Goram care se făcuse mic de tot.

— Ce-are asta? Se simte bine?

— Deocamdată, îl asigură Ista şi pe el şi pe Arhys, care se uita acum la nevastă-sa din ce în ce mai dubios. Eu, ah… i-am impus să schimbe locul cu tine pentru o vreme.

— Nu ştiam că poţi să faci una ca asta, spuse Illvin precaut.

— Nici eu n-am ştiut, până n-am încercat un pic mai devreme. Farmecele demonului nu sunt dezlegate, doar… reîmpărţite.

Arhys, cu chipul împietrit de nedumerire,

îngenunche totuşi şi o luă pe Cattilara în braţe. Illvin îşi pipăi umărul drept şi se încruntă; se încruntă şi mai mult zărind o dâră de sânge scurgându-se din umărul Cattilarei. Se aplecă într-o parte ca să îi facă loc fratelui lui împovărat să se aplece şi să treacă înapoi în căruţă. Ista îi dădu frâiele sale lui Liss şi se caţără din şa în căruţă; Illvin îi dădu o mână ca să o ridice în siguranţă înăuntru.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse ea.

El încuviinţă din toată inima.

— Goram, mai spuse el.

Rândaşul lui se uită la el, cu o privire făţiş liniştită.

— Pune şi întoarce căruţa asta şi dă-i bătaie către Porifors.

— Da, stăpâne, răspunse Goram fericit.

Ista îl urmă pe Arhys şi Illvin înăuntru în vreme ce Foix începu să le dea instrucțiuni oamenilor lui pentru a da o mână de ajutor ca să întoarcă caii de la căruţă. Arhys o aşeză pe Cattilara, cu capul bălăngănind, pe targa pe care tocmai o eliberase el. Colbul plutea în aerul întunecat de sub coviltir, trecând de la lumina strălucitoare de afară, dar ochii Istei se obişnuiră repede cu noile condiţii. Cealaltă slugă, femeia Cattilarei împreună cu pajul se tupilară temători în fundul căruţei printre trei sau patru cufere. Păreau nişte provizii modeste pentru acea călătorie, deşi caseta cu giuvaericale

ale marchizei se odihnea neîndoielnic undeva printre bagaje.

Arhys îl trimise pe servitor şi pe femeie în faţă, să stea cu Goram. Pajul lui, cu ochii măriţi de spaimă, se trase lângă el; îl ciufuli pe băiat ca să îl liniştească, apoi se aşeză cu picioarele în cruciş la căpătâiul nevestei lui. Illvin o ajută pe Ista să se aşeze pe platforma din lemn din faţa celeilalte; ea îşi simţi rănile plesnindu-i pe sub bandaje, în timp ce-şi îndoia genunchii. Illvin dădu să se aşeze cu picioarele cruciş lângă ea, dar deveni conştient de ţinuta lui inadecvată în acea poziţie şi atunci se aşeză în genunchi.

Arhys privi supărat la nevasta lui.

— Nu pot să cred că i-a dat prin cap că aş fi în stare să dezertez de la Porifors.

— Nu cred că s-a gândit, spuse Ista. De unde şi înşelăciunea asta.

Avu un moment de ezitare.

— E un lucru greu, când toată viaţa ta depinde de deciziile altora, iar tu nu poţi face nimic să influenţezi consecinţele.

Căruţa fu întoarsă şi porni alene la drum. Perechile de cai înhămate aveau să fie destul de ostenite după ce aveau să parcurgă înapoi cele zece mile şi mai bine până la castel. Arhys o atinse pe Cattilara pe umărul unde se vedea acum o pată de un roşu închis deasupra rănii de unde se prelingea încet sângele.

— Treaba asta n-o să ţină.

— Trebuie, până ajungem înapoi la Porifors, spuse Illvin neliniştit.

Spunând acestea, îşi întinse braţele şi mâinile, trosnindu-şi umerii, de parcă s-ar fi aşezat înapoi într-un trup de care se dezobişnuise. Îşi verifică strânsoarea pumnului şi se încruntă.

— Nu pot decât să sper că nu s-a iscat zarvă în garnizoană din cauza dispariţiei mele, spuse Arhys.

— De îndată ce ajungem, spuse Ista, trebuie să mai fac o încercare să îl interoghez pe demonul Cattilarei. Trebuie să aflăm ce se pune la cale în Jokona şi, mai presus de toate, cine e în spatele acestor lucruri.

Îi repetă lui Illvin povestea ofiţerului despre prefacerea subită prin care trecuse Sordso cel Beţiv.

— Cât e de ciudat, rămase pe gânduri Illvin. Sordso nu a dat niciodată vreo dovadă de simţ familial.

— Dar o să fim în stare să luăm la întrebări creatura, Roina? întrebă Arhys, care rămase cu ochii pironiţi în jos la Cattilara. Nu prea am avut mare noroc data trecută.

Ista clătină din cap, la fel de îndoielnic.

— Până acum nu am avut la îndemână sfatul Învăţatului dy Cabon. Nici susţinerea lui Foix dy Gura. Am putea să asmuţind un demon asupra celuilalt şi să obţinem un rezultat favorabil. Sau…

ceva la urma urmei. Am să mă sfătuiesc cu preotul la întoarcere.

— Eu am să mă sfătuiesc cu fratele meu atâta vreme cât mai îmi stă în putinţă, spuse Arhys.

— Eu aş cam sta la sfat cu ceva de mâncare, spuse Illvin. Se găseşte ceva prin căruţa asta?

Arhys îi făcu semn pajului său să caute; după ce scotoci printre provizii, băiatul ieşi la iveală cu o halcă de pâine, o tolbă cu caise stafidite şi cu un burduf cu apă. Illvin se aşeză şi se puse să mestece conştiincios, în vreme ce Arhys îi făcea un raport amănunţit al informaţiilor aduse de iscoadele de la Porifors.

— Nu ne mai trebuie decât veşti dinspre nord în concluzie, remarcă Illvin, în timp ce Arhys îşi depăna iute istorisirea. Asta nu-mi miroase a bine.

— Da. Sunt cât se poate de supărat în privinţa celor două grupuri care nu s-au întors încă şi nici n-au trimis vreun curier. Tocmai mă pregăteam să trimit o altă patrulă după ei, când îndatoririle matinale mi-au fost întrerupte atât de neaşteptat.

Arhys se uită exasperat la nevasta care-i zăcea inconştientă.

— Sau poate să mă duc chiar eu.

— Te rog eu să n-o faci, spuse Illvin, frecându-se la umăr.

— Bine… nu. Poate că nici n-ar fi o decizie înţeleaptă în situaţia de faţă.

O privi pe Cattilara cu şi mai multă îngrijorare.

Femeia arăta teribil de lipsită de apărare, ghemuită pe o parte. Lipsită de încordarea vicleană care răzbătuse din fiinţa ei până atunci, frumuseţea ei naturală izbitoare îşi intră în drepturi.

El îşi ridică privirea şi reuşi să zâmbească de dragul Istei.

— Nu vă alarmaţi, Roina. Chiar dacă se apropie forţe nevăzute din direcţia aceea, nu pot să facă mare lucru împotriva Poriforsului. Zidurile sunt zdravene, garnizoana ne este loială, abordarea cu mijloace de asediu extrem de greu accesibilă, iar fortăreaţa stă pe stâncă solidă. Nu poate fi subminată. Ne-ar veni ajutor de la Oby înainte ca asediatorii noştri să aibă timp să îşi întindă tabăra.

— Asta în cazul în care Oby nu este atacat simultan, murmură Illvin.

Arhys privi în depărtare.

— Am stat de vorbă pe îndelete cu notarul de la templu în ultimele zile şi i-am lăsat testamentul meu scris în grijă. Intendentului de la castel i-am încredinţat toate celelalte documente ale mele. Te-am numit executor testamentar şi tutore comun al micuţei Liviana.

— Arhys, spuse Illvin, cu glas înecat de incertitudini. Aş vrea să-ţi pun în vedere că nu există nicio garanţie că eu voi scăpa din toate astea cu viaţă.

Fratele lui dădu din cap.

— Bunicul Livianei devine singurul ei tutore în cazul acesta şi deţinător al tuturor proprietăţilor dy Lutez. Şi într-un caz şi-n altul – dat fiind faptul că nu a rezultat niciun copil din căsătoria mea cu Catti – intenţionez să o redau cu tot cu moştenirea ei ca văduvă, tutelei Lordului dy Oby.

— Cattilarei i-ar păsa de autoritatea mea tot atât de mult pe cât aş vrea eu să mi-o exercit, spuse Illvin. Îţi mulţumesc în numele amândurora.

Arhys încuviinţă înţelegător, cu o grimasă pe chip.

— Dacă tu – dacă – dacă tu n-ai să poţi să preiei în numele Livianei comanda militară a cetăţii Porifors, aceasta va trebui să fie înapoiată provincarului de Caribastos, pentru a fi atribuită unui om pe care el îl consideră în stare să îşi îndeplinească îndatoririle. I-am scris ca să îl pun în gardă… în fine, i-am spus doar că sunt bolnav şi că poate ar trebui să se uite în jurul lui, pentru orice eventualitate.

— Tu ai mereu grijă de toate treburile. Indiferent de cât de neplăcute ar fi, îi răspunse Illvin zâmbind sumbru. Întotdeauna ai căutat să ai faţă de noi toţi o grijă de tată. Mai e vreo îndoială ce zeu aşteaptă să te ia la el? Dar lasă-l să mai aştepte încă puţin, zic eu.

Îi aruncă o privire Istei.

Dar nu-l aşteaptă niciun zeu, se gândi Ista. *Asta înseamnă să fii un spirit ciuntit.*

Arhys ridică din umeri.

— Fiecare zi ce trece mănâncă din mine, aşa cum rod şobolanii dintr-un cadavru. Simt asta acum, din ce în ce mai mult. Deja mi-am prelungit şederea, în chip atât de chinuitor. Roina…

Privirea cu care o ţintuia deveni stânjenitor de pătrunzătoare.

— Mă poţi elibera *dumneata? Pentru motivul ăsta* ai picat din cer aici?

Ista se codi.

— Nu prea ştiu ce pot să fac şi ce nu pot. Dacă sunt hărăzită să pogorăsc minuni, nu asta ar fi prima mea alegere. Şi cu toate astea, e în firea lucrurilor ca nu purtarea omenească să aleagă miracolele. Nouă nu ne rămâne decât să strigăm *da* sau *nu.* Nu ne putem manifesta voinţa decât asupra farmecelor diavoleşti. Nimeni nu încovoaie însă voinţa unui zeu.

— Şi totuşi, interveni Illvin meditativ, Bastardul e pe jumătate demon el însuşi, se spune. Cred că natura lui nu-i pe de-a-ntregul la fel cu cea a restului familiei lui. Poate că nici miracolele lui nu-s deopotrivă?

Ista se încruntă încurcată.

— Nu… ştiu. Mie mi-a apărut mai presus de mine, tot aşa cum mi-a apărut şi Mama lui în viziunea aceea, în urmă cu aproape douăzeci de ani. În orice caz, eu nu am încercat decât să reorânduiesc puterea care circulă între voi trei. Nu

am încercat să rup legăturile din substrat, sau să-l forţez pe demon să acționeze împotriva voinţei stăpânei lui, deşi mi-e foarte clar că ar lăsa totul în urmă şi şi-ar lua zborul dacă ar putea.

— Încearcă acum, spuse Arhys.

Atât Ista cât şi Illvin scoaseră în acelaşi timp sunete de protest, privindu-se.

— Pentru că dacă *nu poţi* să o faci, ar trebui să ştiu şi asta, spuse Arhys calm.

— Dar – nu e cale să verific asta, ci să o fac pur şi simplu.

— N-am sugerat că aş căuta vreo cale să mă dezlegi.

— M-aş teme să nu te osândesc.

— Mai mult decât sunt acum?

Ista privi în lături, căzută în încurcătură. Citi o epuizare sufletească pe chipul lui; de parcă devenea cu fiecare oră ce trecea tot mai dornic să-şi sfârşească chinurile, chiar şi cu preţul uitării pe care o aduce vidul nimicniciei.

— Dar – dacă *nu e asta* sarcina pentru care am fost trimisă? Dacă mă înşel în gândirea mea – din nou? Ar trebui să fiu extaziată dacă mi-ar fi fost dat să te vindec. Nu vreau să mai omor un dy Lutez.

— Doar ai mai făcut-o.

— Da, dar nu prin vrăjitorie. Prin înec. Metoda asta nu ar da roade în cazul tău. N-ai mai tras o gură de aer de cinci minute.

— Oh. Da.

Păru stânjenit şi făcu un efort să inhaleze.

Illvin făcuse ochii mari.

— *Ce* poveste mai e şi asta?

Ista se uită la el, scrâşni din dinţi şi spuse:

— Arvol dy Lutez nu a murit la Zangre sub interogatoriu. Ias şi cu mine l-am înecat din greşeală în cursul unei încercări pe care am făcut-o toţi trei de a pogorî un miracol de dragul Chalionului. Acuzaţia de trădare a fost complet falsă.

Aşadar, devenea din ce în ce mai succintă, exersându-şi povestea.

Illvin rămase cu gura căscată pentru un moment mai îndelungat. În cele din urmă spuse:

— Ah, întotdeauna am crezut că acuzaţia aceea de trădare a fost prost gestionată.

— Ritualul a dat greş pentru că pe Arvol l-a părăsit curajul.

Se opri. Apoi izbucni.

— Şi cu toate astea, aş fi putut salva ceva, măcar la urmă, de-aş fi putut să invoc miracolul vindecării. Chiar şi atunci când zăcea mort la picioarele noastre. Maica sfântă, însăşi zeiţa lecuirii stătea de-a dreapta mea, într-un… unghi al percepţiilor mele. De n-aş fi avut sufletul înecat de mânie, de teamă şi de durere, că nu mai putea niciun zeu să încapă…

Toate cele trei confesiuni pe care le făcuse până în acel moment eludaseră acel codicil, îşi dădu ea

seama. Privi pieziş spre Illvin.

— … sau dacă l-aş fi iubit în loc să-l urăsc. Sau dacă – nu mai ştiu.

Illvin îşi drese vocea.

— Majoritatea oamenilor nu reuşeşte să facă minuni, de cele mai multe ori. Nici nu prea merită să dai socoteală pentru o astfel de nelegiuire.

— Ba a mea merită. Eu am fost chemată, spuse ea clocind mai departe alte gânduri pe măsură ce căruţa înainta. *Acum sunt chemată din nou. Dar pentru ce?*

Îşi ridică privirea către Arhys.

— Mă întreb în ce măsură s-ar fi schimbat vieţile noastre dacă tatăl tău *te-ar fi adus* la curte? Poate că l-am vârât pe un alt dy Lutez în butoi, şi nu pe cel care trebuia.

Ei, *asta da,* viziune.

— Cum era el la douăzeci de ani, poți să-mi spui, Illvin?

— Oh, cam la fel ca acum, răspunse Illvin. Nu la fel de şlefuit sau de antrenat, poate. Nu la fel de lat în umeri.

Un zâmbet fugar îi flutură pe buze, trezindu-i-se amintirile.

— Şi nu la fel de nătâng.

— Nu la fel de mort, mârâi Arhys, încruntându-se la mâinile sale în timp ce şi le întindea şi încleşta iar şi iar.

Vroia să vadă cât era de amorţit? Cât de mult îi

avansase paralizia?

— Pe vremea când eram tânără şi frumoasă, la curte, în Cardegoss…

Când Arhys nu se însurase nici măcar pentru prima oară. Când toate lucrurile erau încă posibile. Ar fi putut să-şi ia un dy Lutez ca amant şi astfel să dea curs falsei calomnii? Şi totuşi blestemul întunecat al lui Fonsa îşi pusese stigmatul asupra oricărei speranţe care înflorea la curtea aceea – oare la ce orori ar fi putut fi supus acel vis dulce, spre ce dezastre ar fi fost atrasă strălucirea tinerească a lui Arhys? Ar fi o alinare adevărată sau una falsă să-i dea de înţeles lui Arhys că Arvol îl ţinuse departe pentru propria lui siguranţă? Îşi stăpâni un fior.

— Era oricum prea târziu.

Arhys clipi nedumerit la ea, neînțelegând implicaţiile vorbelor ei, dar lui Illvin îi scăpă un râset îndurerat.

— Imaginează-ţi că l-ai fi întâlnit pe el înainte să te căsătoreşti cu Ias, atunci, dacă tot îţi pui întrebări de genul: ce-ar fi fost dacă?, o sfătui el sec.

O privi într-un mod ciudat.

— Şi într-un caz şi-n altul, urmările ar fi fost aceleaşi.

Căruţa nimeri cu o roată într-un bolovan şi se clătină, făcând un ocol în afara drumului. Ista privi afară ca să descopere că ajunseseră în sătucul

împrejmuit de ziduri şi că opreau din nou în dumbrava cu măslini ca să adape caii. Soarele ajunsese în crucea cerului, iar ziua devenea tot mai încinsă.

Ista coborî pentru câteva clipe din căruţă ca să-şi dezmorţească picioarele pe jumătate vindecate şi să bea ceva. Liss ducea în continuare calul Lordului Illvin legat de-al ei, adăpându-l la râu. Illvin privi şi el afară cu jind la cal, apoi dispăru dintr-o dată înăuntrul căruţei.

O larmă de voci se auzi de sub coviltir, un soi de ceartă între Illvin, Goram şi servitor. Câteva minute mai târziu, se ivi Illvin zâmbind mulţumit şi îmbrăcat cu pantalonii din piele ai rândaşului şi încălţat cu cizmele servitorului pe sub cămaşa uşoară de pânză. Pantalonii îi erau încinşi în jurul taliei, însă abia îi ajungeau la gambe, dar cizmele compensau restul.

Illvin îşi ceru calul şi rânji satisfăcut în vreme ce îl încăleca. Recunoştinţa pentru că era din nou pe picioarele lui şi se putea mişca după cum îi era pofta se citea limpede pe chipul lui, poate cu atât mai intens simţită, dată fiind clipa trecătoare pe care o furase. O lăsă pe Liss să îl ajute să îşi lungească curelele de la scara şeii, îi spuse ceva de mulţumire, se aşeză în şa şi îi trimise Istei un salut vesel.

Ista răsuflă uşurată văzând că Goram era îmbrăcat acum cu o pereche de pantaloni de pânză

care nu i se potriveau, împrumutaţi evident din rezervele precare din căruţă, cu toate că nefericitul servitor fusese lăsat desculţ. Oamenii Fiicei dădură o mână de ajutor la ridicatul coviltirului pe laturile căruţei, căci zăpuşeala zilei făcea ca aerul sufocant dinăuntru să fie mai greu de suportat decât colbul de pe drum. Nu că Lord Arhys ar fi remarcat vreunul din aceste inconveniente, trebui să recunoască Ista. Porniră din nou. Foix îşi plasă patru din oameni înainte şi doi în spatele căruţei huruitoare, iar Illvin şi Liss mergeau călare de o parte şi de cealaltă, ţinând aproape ca să poată vorbi fără să strige unii la alţii.

La câteva mile depărtare de sat, ajunseră la un deluşor, se legănară de-a lungul povârnişului şi începură să coboare în valea largă deasupra căreia trona castelul Porifors. Dădură ocol unui pâlc de copaci; deodată, Foix ridică o mână. Alaiul micuţ se opri. Illvin se ridică în scări, făcând ochii mari. Ista şi Arhys se ridicară, se duseră în partea din faţă a căruţei şi priviră afară. Arhys îşi dezveli dinţii scrâşnind, dar numai Ista inspiră abrupt, scoţând un zgomot răguşit din gâtul uscat.

Îndreptându-se spre drumul care li se aşternea lor în faţă, dinspre o colină, venea un detaşament numeros de cavalerie. Pelicanii albi ai Jokonei luceau pe tunicile de culoarea verde ca marea. Armurile scăpărau. Vârfurile suliţelor licăreau în lumină într-un şir lung, împungând văzduhul ca

nişte nestemate de pe mantia unui curtean, în pliurile depresionare ale întinderii de pământ.

Capitolul 20

Un geamăt grav îi scăpă de pe buze lui Goram, devenit pământiu la faţă de frică, chircindu-se peste hăţurile cailor.

— Da-ţi-vă înapoi, înapoi, le şuieră Arhys servitorului şi femeii din slujba Cattilarei, împingându-i în spatele lui. Cei se doi se împiedicară şi se lăsară pe vine pe podeaua căruţei. Îl bătu cu mâna pe umăr pe Goram.

— Mână mai departe! Treci prin ei, dacă se poate.

Se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Foix, care încerca să-şi ţină în frâu calul sperios, holbându-se înnebunit înainte şi înapoi.

— Dă-i bătăi!

Foix îi răspunse cu un salut ostăşesc, îşi trase sabia din teacă şi îşi întoarse calul. Cei patru soldaţi din Ordinul Fiicei, care formau avangarda, îşi scoaseră şi ei armele, alăturându-i-se de o parte şi de cealaltă, pregătindu-se să elibereze drumul pentru căruţa care venea din urma lor. Nu puteau vedea cât de mult din oastea jokoniană descinsese deja pe drumul sinuos dinainte, cu toate că numărul lor, aflat în creştere, venind în şir prin arbuştii pitici de pe panta abruptă a văii din stânga

lor, părea să curgă la nesfârşit. Goram dădu bice cailor. Căruţa hurui şi începu să înainteze.

Jokonienii din apropierea lor priviră peste umăr să vadă ce le venea din spate. Strigăte, tot arsenalul de arme fiind pregătit de atac, nechezatul cailor smuciţi în frâu şi îmboldiţi să înainteze.

Arhys o înşfăcă pe Ista de braţ şi o îmbrânci înapoi spre mijlocul căruţei care îi putea oferi cât de cât un adăpost. Şasiul căruţei se izbi într-un obstacol şi se clătină, iar Ista căzu în genunchi înainte să se poată aşeza. Calul de paradă al lui Illvin mergea la trap pe lângă căruţă, rupând apoi ritmul în galopul lui legănat pe măsură ce caii de la căruţă o luară la goană. Illvin se aplecă şi strigă:

— Arhys! Am nevoie de o armă!

Întinse mâna desfăcută către fratele lui, care privea înnebunit împrejur. Illvin se uită înainte.

— Repede!

Înjurând, Arhys înşfăcă singurul obiect ascuţit aflat la vedere, o furcă care fusese legată de o margine interioară a căruţei. I-o întinse lui Illvin care îşi săgetă fratele cu o privire exasperată, dar o înhăţă, rotind-o cu colţii îndreptaţi înainte.

— Mă *gândeam* la o sabie.

— Scuze, spuse Arhys, trăgând-o pe a lui din teacă. Nu-i disponibilă. Am nevoie şi eu de un cal.

Întoarse capul iute înspre Liss, care mergea la galop mărunt de partea cealaltă a căruţei.

— Nu, Arhys! strigă Illvin, acoperind zgomotul hurducăielilor căruţei, al tropotului de copite tot mai impetuoase şi al zbieretelor care se ridicau din faţă.

— Stai deoparte! Bagă-ţi minţile-n cap!

Zicând acestea arătă înspre Cattilara care zăcea inconştientă.

Arhys scutură din cap şi inhală adânc, dar nu pentru că avea nevoie de aer, ci din cauza exasperării, dându-şi seama al cărui trup trebuia supus acum riscurilor bătăliei lui.

— Stai lângă roina! Ah. Uite că-mi soseşte şi sabia…!

Illvin îşi înfipse cizmele de împrumut în coastele calului său bălan; crupa lată a superbului animal se încordă şi acesta zvâcni înainte cu un salt înspăimântător. Cămaşa de pânză i se desfăcu larg de pe trup, fluturând în vânt. Părul, legat în coadă, undui şi-acesta în urma lui.

Ista se apucă cu mâinile de scândurile laterale, cu ochii pironiţi la el şi cu gura căscată. Cu un cal nepotrivit, cu o armă nepotrivită, cu o armură nepotrivită – pe jumătate dezbrăcat era totuna cu o *armură nepotrivită,* nu-i aşa? — urlând ca un nebun… Illvin îşi înfăşură braţul drept în jurul furcii şi îl îndreptă ca pe o lance înspre soldatul jokonian care se pregătea să îl atace de jos, cu sabia ridicată. În ultima clipă, la un impuls ascuns pe care i-l dădu din genunchi, calul alb, masiv făcu

o mişcare într-o parte, năvălind peste animalul jokonianului. Colţii furcii străpunseră de o parte şi de cealaltă încheietura mâinii duşmanului care se pregătea să-şi abată sabia asupra lui. Răsuci, smulse şi înşfăcă, şi imediat Illvin trecu înainte, cu mânerul spadei în cealaltă mână în vreme ce jokonianul se răsturnă din şa, căzând sub copitele cailor gărzilor lui Foix care venea din urmă la galop după ei. Illvin scoase un chiot triumfător şi flutură sabia în aer, dar, cu o privire grijulie la unealta umilă prinsă sub celălalt braţ, se agăţă strâns şi de furcă. Cu toate că atacul lor vijelios îi împrăştiase din calea lor pe jokonieni, risipindu-i de o parte şi de cealaltă a drumului, cei din cavaleria inamică se regrupară imediat în spatele lor şi începură să-i gonească. După toate aparenţele, nu avea nimic în căruţă cu care să arunce în ei, decât patru cufere şi nişte pâini cu coaja uscată, deşi pajul lui Arhys căuta înnebunit prin bagaje după nişte proiectile ceva mai de soi. Femeia Cattilarei se agăţă de trupul nevolnic al stăpânei ei şi începu să se vaite. Galopând pe lângă partea dreaptă a căruţei, Liss îşi scosese pumnalul cel nou, dar părea o armă complet nepotrivită cu care să facă faţă săbiilor călăreţilor duşmani. Arhys se întinse şi o târî pe Ista mai înspre mijlocul căruţei, apoi aşteptă încordat, mişcându-se încoace şi-ncolo, sprijinit într-un genunchi, cu sabia scoasă, gata să ţâşnească în orice parte a căruţei pe care

ar fi încercat să se caţere primul duşman.

Calul cel alb trecu ca o sclipire pe lângă ei, îndreptându-se înspre partea din spate; scăpărând în soare, o sabie se răsuci în aer, aterizând cu un dangăt pe podeaua căruţei. Arhys o împinse cu piciorul către servitorul desculţ, care o înşfăcă recunoscător şi luă o poziţie defensivă în fundul căruţei. Câteva minute mai târziu, calul cel alb îi întrecu la galop prin partea cealaltă, iar Illvin se aplecă să arunce încă o sabie înăuntru. Rânjetul lui trecu în fugă ca o dâră de lumină, în vreme ce răsucea în văzduh furca, repezindu-se încă o dată înainte ca fulgerul.

De pe capra trăsurii, Goram scoase un strigăt. Arhys se aruncă înainte. Ista nu-i văzu decât picioarele în timp ce Arhys îşi făcea vânt şi se arunca asupra unui atacator nevăzut, care alerga pe lângă căruţă. Se mişca în forţă, cu o viteză şi cu o siguranţă desăvârşite. Dar linia albă de foc care curgea dinspre Cattilara înspre el părea să-şi fi dublat intensitatea şi substanţa. *Prea repede,* se gândi cuprinsă de frenezie Ista. *Ea nu poate susţine ritmul ăsta prea mult timp. O să o sece de puteri…*

Roţile căruţei se rostogoliră nebuneşte, luând o curbă strânsă. Ista alunecă pe scândurile aspre, în patru labe, adunând aşchii în palme, rostogolindu-se peste Cattilara pe targa unde zăcea aceasta. Chipul fetei de companie, şiroind de lacrimi, se

umpluse de pete roşii şi albe de căldură şi de frică. În spatele lui Liss, unul din oamenii Ordinului Fiicei se abătu din drum, sângerând şi răsturnându-se din şa, cu calul şchiopătând şi încetinindu-şi goana. Ista încercă să se întoarcă ca să vadă care-i era soarta, dar fu aruncată din nou în timp ce o roată se lovi de o groapă, iar până când îşi recăpătă echilibrul şi ridică privirea, îl pierduse din ochi. Un jokonian care alerga la galop încerca să împungă stângaci cu sabia prin spaţiul dintre latura căruţei şi coviltirul pe jumătate ridicat, iar pajul lui Arhys îi pară lovitura la fel de stângaci, luptând din genunchi cu sabia capturată de Illvin.

O larmă de strigăte şi înjurături în două limbi se auzi din faţă. Un fulger roşu-violet de lumină demonică îi arse retina Istei, care stătea ghemuită privind în jos. Un scrâşnet de fier răsună din spatele căruţei. Vehiculul se clătină, apoi partea din spate-stânga se scutură zdravăn. Cele trei femei se rostogoliră de-a lungul căruţei, claie peste grămadă; până şi Ista scânci. Auzi plesnetul osiei din spate, apoi capătul acela se prăbuşi cu totul, târându-se în urmă. Cu un zbieret, servitorul căzu în afară. Arhys se retrase înăuntru de pe capra vizitiului, reuşind în ultimul moment să evite să o străpungă pe doamna de companie înlăcrimată, cu vârful armei sale.

Se uita cu o privire sălbatică în jur.

— Liss! strigă el.

— Aici!

Calul gălbui ţinuse pasul în partea dreaptă a căruţei, iar acum încetinea odată cu ei.

Tot mai multe strigăte se ridicau din faţă, laolaltă cu sunete de sfărâmături şi nechezatul turbat al unui cal. Căruţa şubrezită încetini, ajunsă pe culmea unui dâmb din drum şi, cu un scrâşnet, se poticni, venind de-a valma. Arhys îşi lăsă sabia, înşfăcă trupul flasc al nevesti-sii, scoţând-o afară şi punându-i-o în braţe lui Liss, luată prin surprindere.

— Ia-o, ia-o! Goneşte, dacă poţi. La Porifors.

— Da, da! îl susţinu şi Ista.

Calul lui Foix trecu ca o săgeată prin faţa ochilor Istei, alunecând pe copitele din spate, înfrânat brusc. Ista arătă cu degetul în jos.

— Foix, demonul tău a făcut asta?

— Nu, Roina!

Foix se sprijini în oblâncul şeii ca să se uite la ea; avea ochii larg deschişi. Umbra ursului nu era strânsă în el, ci ridicată pe picioare, cu capul clătinându-i-se ameţit dintr-o parte în alta.

— Roina…? strigă Liss cu o voce răguşită şi nesigură, luptându-se să-şi apuce mai bine povara amorţită.

— Da, ia-o pe Cattilara şi du-te, altfel suntem pierduţi cu toţii! Foix, du-te cu ea, ajută-le să străbată!

— Roina, nu pot…

— *Du-te!*

Zbieretul pe care-l scoase Ista aproape că-i sparse plămânii. Amândoi caii o luară din loc. Legănându-se în trecere, sabia lui Foix împroşcă o ploaie de picături închise la culoare şi umede. Ţipete, sunete hârşâite de fiare, şuieratul unei arbalete şi plesnetul unei săbii grele înfipte în carne – a cui? — îşi găsiră ecou în urechile Istei. Auzi deopotrivă ecoul copitelor cailor lor pierzându-se în depărtare, fără să încetinească sau să se abată din drum.

Ista se căţără ca să se agaţe de partea din spate a locului vizitiului şi să arunce o privire peste aceasta. Aruncată de-a latul drumului, pe dinaintea lor, era o lectică mare, acoperită cu draperii din pânză verde, cusută cu franjuri aurii. Unul din caii din faţă de la căruţă făcu un salt în faţă, lovind din copite, prinzându-şi picioarele din faţă între scândurile şi scoabele din spate ale litierei. Aşchiile din lemn îi sfâşiaseră pielea. Celălalt cal din faţă era căzut, sângerând şi scoţând sunete înfiorătoare. O mână de cărăuşi, în uniforme verzi cu firet greu, erau împrăştiaţi împrejur, ţipând şi urlând, cei care încă mai puteau merge încercând să îi ajute pe camarazii lor răniţi. Trei dintre ei încercau să stăpânească calul care sărea în două picioare şi să tragă un om care gemea de sub sfărâmături.

Aceştia coborâseră probabil pe jumătate panta care ducea la albia râului, acolo unde drumul făcea ultima cotitură înspre Porifors. De n-ar fi fost obstacolul acela groaznic, îşi dădu seama Ista, ar fi putut foarte uşor să treacă prin capul coloanei inamice, cu toate că dacă erau în stare să-şi întreacă inamicul după aceea, era o întrebare care rămânea deschisă.

Goram rămăsese înţepenit, cu mâinile-n aer; Ista îi urmări privirea îngrozită îndreptată către un soldat jokonian care stătea în mijlocul drumului cu o arbaletă întinsă, ţintind spre rândaş. Un altul şi apoi altul alergară, până când căruţa fu înconjurată de vreo duzină de bărbaţi, cu degetele încordate, şi chiar tremurânde, gata să tragă.

Un soldat jokonian se furişă precaut şi îl trase pe Goram jos de pe lada lui. Goram se împiedică în drum şi rămase în picioare, cu braţele înfăşurate în jurul trupului, neputând să-şi astâmpere scâncetele. Soldatul se întoarse să o apuce pe Ista şi să o care jos din căruţă. Ea nu opuse rezistenţă, ca să poată merge pe picioarele ei. Arhys ieşi pe ladă şi rămase locului o clipă, cu sabia scoasă, dar neclintit. Bărbia începu să-i tremure dând cu ochii de arbaletier. Ridică un colţ al gurii într-un surâs ciudat, trecându-i prin minte probabil cât de puţin l-ar fi putut afecta acele mici săgeţi lucitoare, dacă ar fi ţinut să se arunce într-un atac, spre consternarea – spre consternarea curmată – a

duşmanilor lui. Dar zâmbetul îi deveni amar, şi dinţii încleştaţi, în timp ce i se perindară prin minte restul consecinţelor. Încet-încet, îşi coborî vârful lamei.

Un arbaletier îi făcu semn să arunce arma. Arhys cercetă cu sânge rece săgeţile ţintite asupra Istei şi se conformă. Sabia căzu cu un zăngănit peste pietrişul drumului. Un jokonian o înşfăcă, iar Arhys păşi de bună voie jos, de pe ladă. Urmă un moment îndelung în care soldatul jokonian se abţinu – sau se temu – să îl prindă.

Alţi doi cărăuşi înveşmântaţi în uniforme verzi ajutară o femeie mărunţică, care arăta zguduită, îmbrăcată în mătăsuri de un verde întunecat, să iasă de sub baldachinul sucit al lecticii. Ista fu scuturată de un fior.

Vederea ei lăuntrică îi dezvălui un suflet cum nu-i mai fusese dat vreodată să vadă. Arunca umbre tulburi şi clocotea în culori intense între zăgazurile trupului femeii, din ce în ce mai întunecate înspre centrul fiinţei ei, până ce Ista avu senzaţia că privea într-o fântână neagră în miez de noapte. Neagră, dar nu şi goală. Linii uşor colorate radiau din puţul fără fund în toate direcţiile, o plasă încurcată care se contorsiona şi pulsa şi se aduna în mai multe noduri. Ista fu nevoită să se scuture de imaginea aceea copleşitoare pe care clarviziunea i-o înfăţişa, ca să se poată concentra asupra învelişului exterior al femeii.

Pe dinafară, aceasta era o amestecătură bizară de podoabe delicate, bătrână şi searbădă. Era cu puţin mai înaltă decât Ista. Părul creţ, lipsit de luciu, castaniu-sur, îi era împletit în stilul urzit curtenesc roknar, legat cu şiraguri de giuvaeruri sclipitoare în chip de floricele. Era pământie la faţă, cutată de riduri, nemachiată, nepudrată. Purta o rochie din nenumărate voaluri, brodată cu fir de aur şi mătase scânteietoare, înfăţişând păsări încrucişate. Trupul de sub acele straie era subţire, cu sânii lăsaţi şi pântecele atârnând. Avea gura pungită şi plină de răutate. Ochii, de un albastru spălăcit, când se îndreptară în cele din urmă asupra Istei, o sfredeliră. O mistuiră.

Un ofiţer tânăr, călare pe un cal care sărea nervos încoace şi-ncolo, se apropie; îşi înfrână calul şi coborî lângă femeie, lăsând din mâini frâul, care fu înşfăcat de îndată de un soldat ce se grăbi să îi dea ajutor. Ofiţerul privi fix la Ista, arătând ca pironit de groază. Rangul lui înalt se cunoştea mai degrabă după aurul şi pietrele scumpe care-i împodobeau harnaşamentul calului, decât după sofisticărelile propriilor sale veşminte, însă purta peste piept o cocardă verde, festonată cu fir aurit, decorată cu pelicani albi. Pometii înalţi îi înnobilau chipul frumos, delicat, iar părul împletit strâns era auriu, lucind în lumina de foc a amiezii. Sufletul lui… era cufundat într-o ceaţă de un violet intens care se întindea până la marginile trupului său.

Au un vrăjitor de partea lor. Originea puterii strălucitoare şi haotice care făcuse să plesnească scoabele osiei de la căruţă şi aruncase în aer roţile din spate părea să fi fost descoperită de ochiul lăuntric al Istei, căci culoarea dinăuntrul lui încă mai pulsa şi tremura, ca o reacţie dureroasă sau o reverberaţie. Cu toate astea, chiar în momentul în care ea îl cerceta cu privirea, lumina demonică părea să se restrângă în el, retrăgându-se.

Pajul şi doamna de companie, agăţându-se unul de celălalt, erau înghiontiţi afară din spatele căruţei cu vârful spadei şi obligaţi să stea lângă Arhys. Marchizul le făcu un semn din ochi, abia văzut, ca într-o încercare de a-i linişti, după care îşi întoarse privirea către bătrână şi ofiţer. Illvin şi oamenii Fiicei parcă intraseră în pământ. Se împrăştiaseră? Fuseseră prinşi? Ucişi?

Ista îşi dădu seama ca era îmbrăcată cu un costum de călărie simplu, fără podoabe sau însemne ale rangului ei şi că era stacojie la faţă de sudoare şi praf. Mintea ei începu să alerge, făcându-şi socoteli, bine-cunoscute de-acum. Putea trece drept o doamnă de companie sau o servitoare? Să ascundă atacatorilor adevărata valoare a capturii pe care puseseră mâna ca să pună la cale o evadare, profitând de lipsa lor de atenţie? Ori puteau să o arunce în ghearele trupelor lor drept o bucăţică ieftină, ca să fie chinuită, iar apoi să se lepede de ea, aşa cum se

întâmplase cu servitoarea bogătaşei aceleia din Rauma?

Ofiţerul-vrăjitor îl zări pe Goram, căscând pentru o clipă ochii, apoi mijind privirea, îngândurat. Poate chiar… îl recunoscuse. Era căzut pe gânduri, dar nu derutat. *Îi poate vedea sufletul devastat al lui Goram. Şi cu toate astea, nu e surprins. Băr*batul îşi petrecu privirea asupra lui Arhys, iar pe chipul lui se citi uluiala.

~ Mamă, femeia radiază o lumină teribilă, iar paznicul ei e un mort! ~ îi spuse el în roknară femeii de lângă el.

El o privi pe Ista şi mai intens, tot mai temător, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva *ea* era făcătoarea minunii înspăimântătoare, care îl trezise pe Arhys din morţi. De parcă şi-ar fi imaginat că Ista mai ascundea alţi străjeri sau morţi vii, gata să se ridice din praful de pe drum, de sub picioarele lor.

Asta nu poate fi nimeni alta decât Văduva Principesă Joen, îşi dădu seama șocată Ista. *Şi Principele Sordso.* Tânărul zvelt care stătea drept în faţa ei, numai a beţiv nu arăta acum. Şi totuşi – Sordso să fi fost în trupul acela ager? Lumina demonică părea să aibă controlul absolut asupra lui. El făcu un pas înapoi; femeia îl apucă de braţ, înfigându-şi cu sălbăticie degetele.

~ Poartă în ea un zeu, suntem pierduţi! ~ strigă el din ce în ce mai îngrozit.

~ Ba nici nu poate fi vorba, ~ îi şuieră femeia la ureche. ~ Ce vezi tu nu sunt decât nişte urme. Abia de e în stare să-şi concentreze puterea de a vedea. Sufletul ei e sufocat de cicatrici şi urme ale distrugerii. Se teme de tine. ~

Cel puţin asta era cu siguranţă adevărat. Ista avea gura uscată şi îşi simţea capul greu; i se părea că pluteşte în derivă pe o mare mişcătoare, cuprinsă de panică.

Femeia îşi miji ochii albaştri, scăpărând de sentimentul triumfului.

~ Sordso, uită-te la ea! E chiar Ista, aşa cum ne-a fost descrisă! Jumătate din prada după care am venit ne-a picat în gheară! Ăsta-i un dar zeiesc de-a binelea! ~

~ E dureros să o priveşti! ~

~ Ba nu-i deloc. Poţi să pui mâna pe ea. Am să-ţi arăt. Pune mâna pe ea acum! ~

Strânsoarea ca o gheară îl scutură pe tânăr de braţ.

~ Nimiceşte-o! ~

Una din funiile de lumină care se roteau, ţâşnind din pântecele ei negru se aprinse ca para focului. Capătul îndepărtat al acesteia, observă Ista, se termina în trupul lui Sordso, ca un cordon ombilical scârbos.

Tânărul îşi umezi buzele; lumina violetă îi inundă din nou tot corpul şi se intensifică. Ridică o mână, folosindu-se de constituţia densă a materiei pentru

a direcţiona o forţă care nu avea nimic de a face cu materia. O strălucire orbitoare movalie îi ieşi clocotitoare din palmă şi se înfăşură în jurul Istei ca un şarpe constrictor.

Mai întâi îi cedară genunchii, îndoindu-i-se sub ea şi aruncând-o în praful drumului. Rănile acoperite de cruste îi plesniră toate deodată, iar ea îşi simţi sângele şiroind şi îmbibându-i bandajele bătucite, pătate de sudoare, care i se slăbiseră. Şira spinării părea să i se disloce os cu os şi se aplecă în faţă neputincioasă. Noduri îngrozitoare de durere convulsivă începură să o apese sub fiecare omoplat. Mai că-şi simţea şi măruntaiele desprinzându-i-se, dacă nu o fi fost doar efectul groazei teribile pe care o simţea. Zări cu coada ochiului buzele lui Arhys, desfăcându-i-se în barbă, ochii întunecându-i-se de disperare, în timp ce ea se prăbuşea sub ochii celor adunaţi acolo, fără un motiv aparent pe care să îl perceapă ei cu ochii lor pământeşti. Ea încercă să se prindă cu mâinile ca să nu cadă, dar braţele îi amorţiră şi ele. Capul i se îngreuna tot mai tare, şi abia dacă mai putea să îl întoarcă pe o parte, aşa încât să dea cu obrazul moale şi nu cu gura flască de pietrişul ascuţit şi praful drumului.

~ Vezi? Aşa vor cădea întreg Chalionul şi Ibra înaintea noastră. ~

Vocea lui Joen mustea de satisfacţie. Ista vedea papucii ei verzi de mătase, ieşindu-i de sub poale,

şi cizmele lustruite ale lui Sordso. Cizmele aveau un tremur nervos. Ceva mai încolo, destul de vag. Ista auzi suspinele înăbuşite, schimbătoare ale lui Goram. Din fericire, ţipetele calului rănit încetaseră; poate că un om cu suflet îi tăiase beregata. *Poate că un om cu suflet o să mi-o taie şi pe-a mea.*

~ Recunosc, ~ continuă undeva deasupra capului Istei vocea Principesei Joen, ~ nu pricep misterul omului mort... ~

Păşi, târându-şi papucii prin pietriş, apropiindu-se de Arhys. Ista descoperi că nici măcar nu mai putea geme. Abia de mai clipea; o lacrimă i se scurse de pe o geană, căzând în colbul drumului, sub nasul ei.

De pe culmea de deasupra răsunară dintr-o dată strigăte. Ista avea capul întors în cealaltă direcţie, privind de pe coama drumului, jos în vale. De jur împrejurul şi-n spatele ei, cizmele bărbaţilor începură brusc să se târşească prin praf. Auzi o săgeată de arbaletă zbârnâind şi îşi ţinu răsuflarea de teamă pentru Arhys. Tropot de copite. *Multe* copite bătând, căţărându-se, coborând de pe creasta de deasupra lor. Un chiot nebun se auzi din senin, iar ea recunoscu o voce dragă.

Sordso gâfâi. Cizmele lui scrâşniră pe prundiş; mârâind, luă pe sus acei papuci verzi, care dispărură din câmpul vizual al Istei. Paşii lui se împleticiră trecând prin faţa Istei; copitele cailor

din apropiere scurmară pământul. Ista reuşi să-şi întoarcă puţin capul. Calul prinţului, cu Joen în rochia ei complicată, atârnând ciudat în şa, era mânat înainte la trap de un cărăuş care-l trăgea de hăţuri după el, privind înspăimântat înapoi, în susul culmii.

Se auzi o lovitură grea. Greutatea invizibilă, asemeni unei mâini uriaşe care o strivea pe Ista la pământ, slăbi. Şuierul aspru al sabiei lui Sordso în timp ce era trasă afară din teacă, îi sfâşie auzul Istei, care tresăltă, iar în cele din urmă, îşi întoarse capul în partea cealaltă. Un arbaletier fusese destul de neglijent încât să-l scape din vedere pe Arhys pentru un moment, iar marchizul era acum încleştat într-o încăierare cu acesta. Câţiva arcaşi din apropiere trăseseră în sus, iar acum îşi încordau arcurile din nou, înnebuniţi. Arhys smulse un pumnal din teaca bărbatului cu care se lupta şi îl aruncă într-o parte exact la timp ca să pareze lovitura lui Sordso. O lovitură cu fierul spadei, mai precis. O lumină violetă se adună în palma lui Sordso. O propulsă în faţă.

Linia arzătoare violacee trecu prin Arhys fără vreun efect, ca să se îngroape în ţărâna din spatele lui. Sordso scoase un strigăt surprins şi se trase înspăimântat înapoi, ca o ripostă la pumnalul care aproape îi smulse sabia din strânsoarea pumnului. Paşii lui împleticiţi se transformară în goană.

Asupra lor, se năpusti ceea ce părea a fi o

avalanşă de cai. Arcaşii jokonieni fură doborâţi într-o parte, călcaţi în copite de caii care năvăliseră. Se încrucişară săbii şi fură aruncate suliţe, manevrate de oameni în tunici cenuşii cu desene aurii, care răcneau. Lângă obrazul Istei, se iviră din senin şi dansară o pereche de copite de proporţiile unor farfurii de cină. Trei picioare cabaline prelungi aveau o culoare alb mătăsoasă, cel de-al patrulea era scăldat în sânge.

— Ţi-am adus calul pe care-l doreai, se auzi de undeva de sus, laconică, vocea lui Illvin, din pricina efortului care-i tăiase răsuflarea. Dincolo de vesela împrăştiată, altă pereche de copite scrâşni şi alunecă prin praf. Iar apoi, pe un ton alarmat:

— Pe toţi zeii! *E rănită?*

— Legată prin vrajă, am impresia, îi şopti Arhys.

Îngenunche lângă Ista, o cuprinse cu mâinile lui reci, moarte, dar primitoare. Se ridică cu ea în picioare şi o săltă şi mai sus, în braţele fratelui său. Căzu cu un icnet, amorţită, pe burtă, în poala lui Illvin.

Illvin trase o înjurătură şi o apucă printre fuste de o coapsă ca să o proptească pe cal. Mugi peste umăr la cineva, nu la Arhys.

— Adu-l pe Goram!

— Se regrupează! strigă Arhys. Fugi!

Nu prea mai era nevoie de palma grea pe care o plesni de crupa calului ca să-i zorească în drumul lor; animalul se întorcea deja în loc. Se avântară în

josul pantei, departe de drum. Sursa sângerării aceleia abundente apăru sub nasul legănat al Istei, sub forma unei tăieturi adânci care-i crestase spata lui Fulg, gâlgâind. Pământul fugea sub ei ameţitor. Calul şovăi, clătinându-se cu totul; Illvin se trase cât putut de mult în spatele şeii, strângând-o de pulpă tot mai tare, ca într-o menghină. Pe neaşteptate, se pomeniră alunecând la vale pe panta abruptă a dealului într-un nor împroşcat de praf şi pietre, picioarele din faţă ale calului cedând; calul se lăsă aproape cu totul pe pulpele din spate. Illvin chiui iar. Ca nişte bice, crengile tufişurilor o plesniră şi o zgâriară pe Ista pe obraji. La cel mai mic dezechilibru, s-ar fi pomenit toţi trei daţi de-a rostogolul cu capul în jos, cu oasele sfărâmate şi măruntaiele zdrobite…

Alunecarea continuă se isprăvi nu într-un dezastru, ci într-o baie sălbatică de stropi de-a curmezişul râului micuţ de la Porifors. Alţi cai galopau acum în jurul lor. Illvin îi slăbi coapsa din strânsoarea crâncenă şi o bătu uşor peste fund ca să o liniştească.

Ista descoperi că îşi redobândea controlul asupra propriului corp şi scuipă un amestec de apă de râu însângerată şi mizerie. Ce se întâmplase cu prinţul vrăjitor? Atenţia îi fusese distrasă de la ea, era evident. *Deocamdată.* Odată ce redevenise stăpână pe ea, din nefericire, o năpădiră tot soiul de senzaţii.

— Cred că sunt pe cale să vărs, murmură ea pe grumazul năclăit de sânge al calului.

Pentru o clipă binecuvântată, se opriră. Illvin se aplecă, îşi înfăşură braţele lungi în jurul ei, şi o ridică în capul oaselor, ca să o aşeze în poala lui. Fără vlagă, îşi petrecu şi ea braţele în jurul torsului lui osos şi lipicios de sudoare, care se căznea la rândul lui să respire. Cămaşa lui de noapte se pierduse undeva pe drum, laolaltă cu furca. Avea gura plină de sânge. Părul negru, în şuviţe îi rămăsese răvăşit peste faţă. Trupul lui viu era înfierbântat de efort. Dar nu avea răni serioase, se convinse ea pipăindu-l.

El îşi ridică mâna, la fel de tremurătoare, la faţa ei, ştergându-o uşor de cine-ştie-ce amestecătură păcătoasă de sânge de cal, sudoare şi murdărie i-o mânjea.

— Dragă Is’ – Roina, eşti rănită?

— Nu, asta-i numai de la bietul tău cal, îl linişti ea, gândindu-se că sângele îl neliniştise. Sunt un pic zdruncinată.

— Un pic. Ah, făcu el, ridicând din sprâncene, iar buzele i se rotunjiră într-un nou surâs.

— Cred că am să mă umplu de vânătăi pe burtă de la călătoria asta.

— Oh.

O frecă uşurel şi stângaci pe abdomen.

— Aşa-i. Îmi pare rău.

— Nu te scuza. Ce-ai păţit la gură?

Îşi ridică un deget ca să-i atingă buza zdrelită.

— E de la capătul unei săgeţi.

— Au.

— Mai bine decât vârful unei săgeţi, crede-mă.

Purceseră la drum din nou. El aruncă o privire peste umăr. Erau acum pe un drum lăturalnic, un fel de potecă, care străbătea partea opusă a râului, de la drumul principal. Alţi soldaţi în livrele cenuşii mergeau călare în jurul lor.

— E un moment prost să rămâi pe-afară. Coloana aceea jokoniană pe care am depăşit-o noi e una din cele trei care vin să blocheze intrările în castel în momentul ăsta, după cum spun iscoadele. Nu au fost zărite dispozitive de atac cu ei, încă. Poţi să te ţii de mine, dacă o luăm la galop?

— Sigur că da.

Ista se ridică şi mai dreaptă în şa, îşi trase cu mâna părul care-i intrase în gură, nu era sigură al cui era. Îl simţi pe Illvin încordându-şi picioarele, iar calul cel alb se lansă direct în goana lui prelungă, legănată.

— Unde-ai găsit întăriri? gâfâi ea, agăţându-se şi mai tare de pielea lui alunecoasă, ca să nu alunece în salturile calului.

— Domnia ta mi le-a trimis, mulţumesc frumos. Cumva ai şi darul profeţiei? I-am întâlnit venind încoace chiar atunci când mă duceam în goană înapoi către Porifors ca să-i adun.

Ah. Atunci dy Cabon îi îndeplinise porunca. Un

pic mai devreme, însă Ista nu avea de gând să îl mustre pentru asta.

— E vorba numai de un simţ al prudenţei care şi-a primit răsplata. Că veni vorba: i-ai văzut pe Liss, Cattilara şi Foix? Am încercat să îi trimitem înainte.

— Da, au trecut prin mijlocul nostru în vreme ce suiam pieptiş creasta dealului ca să lovim în flanc trupa jokoniană. Ar trebui să fie la adăpost dincolo de ziduri de-acum.

El mai aruncă o privire în urmă, dar nu-şi înghionti calul să gonească mai iute, de unde Ista trase concluzia că deocamdată hăitaşii lor îi mai slăbiseră. Calul îşi domoli pasul, suflând din ce în ce mai greu; Illvin se lăsă moale în şa, lăsându-l să meargă la pas.

— Ce s-a întâmplat acolo pe drum? întrebă el. Ce te-a doborât la pământ? Solomonie, e-adevărat?

— Adevărat. Sordso cel Beţiv a devenit acum Vrăjitorul Sordso, se pare. Cum s-a ales cu demonul acela nu-mi dau seama. Dar sunt de acord cu tine – vechiul demon al răposatei sale surori ar trebui să ştie. Dacă vom fi nevoiţi să îl înfruntăm pe Sordso în luptă… magia demonică are bătaie lungă, ştii cumva? Nu-ţi bate capul, am să-l întreb pe dy Cabon. Mă întreb dacă Foix ştie din cele ce-a încercat el până acum? Nu l-aş trece cu vederea.

— Trei vrăjitori, ne-a raportat Foix. Cel puţin, spuse Illvin. Sau cel puţin aşa a crezut că dibuieşte

în rândul ofiţerilor jokonieni.

— Ce? făcu Ista ochii mari.

Se gândi la încâlceala de linii ciudate care emanau ca un cuib de şerpi din pântecele Văduvei Principese Joen. Una îşi înfipsese colţii în Sordso, fără îndoială.

— Ar putea fi mai mulţi de trei.

O duzină? Douăzeci?

— Ai văzut mai mulţi vrăjitori?

— Am văzut ceva. Ceva foarte nefiresc.

El se răsuci din nou ca să privească în urmă.

— Ce vezi acum? întrebă Ista.

— Nici urmă de Arhys, deocamdată. Al naibii omu' ăsta! Întotdeauna trebuie să fie el ultimul rămas în via – ultimul rămas pe-afară. I-am spus că asemenea acte de bravadă nu-şi au locul în cazul unui comandant responsabil. Are efect asupra băieţilor, cu toate astea, recunosc că are. Pe dracii Bastardului, are efect până şi asupra *mea,* iar eu ştiu mai bine… ah.

Se întoarse, iar un rânjet sinistru de uşurare trecătoare îi ridică un colţ al gurii sângerânde. Îşi lăsă calul la pas şi se încruntă; calul şchiopăta clar, acum. Însă castelul Porifors se contura deasupra capetelor lor. Câţiva soldaţi rătăciţi, rămaşi în urmă se retrăgeau spre porţile oraşului dinspre terenul deschis din jurul acestuia. Strigătele refugiaţilor sunau încordate, dar nu panicate.

Arhys li se alătură la trap pe un cal jokonian,

probabil obţinut de Illvin în acelaşi mod convenabil ca şi colecţia de săbii. Pajul lui, alb la faţă ca hârtia, stătea în spatele lui, stăpânindu-şi lacrimile curajos. Ochiul clarvăzător al Istei cercetă linia palidă de foc sufletesc care picura în inima marchizului; era limpede, Catti trăia încă, oriunde s-ar fi aflat. Lumina curgătoare se subţiase, îşi pierduse impetuozitatea terifiantă de mai devreme, dar era încă destul de consistentă.

Goram, se bucură Ista să vadă, era agăţat în spatele altui soldat, iar tânăra înnebunită din slujba Cattilarei, în spatele unui al treilea. Cât despre servitorul desculţ, nici urmă de el. Arhys îşi salută fratele cu gestul lui obişnuit, tot aşa cum şi reîntoarcerea lui era una obişnuită; privind-o pe Ista, deveni grav şi îngrijorat.

— Ar fi cazul să intrăm, propuse Illvin.

— N-am nimic împotrivă, îi răspunse Arhys.

— Bun.

Caii lor obosiţi se căţărară pe drumeagul sinuos către porţile castelului şi apoi în curtea din faţă.

Liss alergă în salturi să o ia în primire pe Ista în timp ce Illvin o lăsa jos; veni şi Foix, ca să-şi ofere braţul. Ea se sprijini de el recunoscătoare, de vreme ce alternativa ar fi fost să cadă grămadă.

— Roina, lăsaţi-ne să vă ducem în odaia domniei voastre – începu el.

— Unde aţi dus-o pe Lady Cattilara?

— E aşezată în pat, în dormitorul ei, cu femeile

ei care o îngrijesc.

— Bine. Foix, găseşte-l pe dy Cabon şi urmaţi-mă acolo. Acum.

— Eu trebuie să mă ocup de apărare, spuse Arhys. Am să vin şi eu de îndată ce am să pot. Dacă am să pot. Illvin…?

Illvin îşi ridică privirea, fiind prins într-o discuţie cu un rândaş pe care-l instruia cum să se îngrijească de calul lui rănit.

Privirea lui Arhys scăpără în treacăt spre curtea interioară, acolo unde îşi aveau el şi soţia lui odăile.

— Fă ce ai de făcut.

— Oh, da, se schimonosi Illvin şi se întoarse să o urmeze pe Ista.

Însufleţirea sălbatică, care îl întărise în timpul încleştării de pe drum, se pierdea de-acum. Şchiopăta ca şi calul lui, rigid şi istovit, în timp ce treceau pe sub arcadă înspre curtea cu fântână.

Capitolul 21

Iatacul Cattilarei avea acelaşi aer de refugiu feminin ca atunci când a intrat Ista acolo, în prima ei zi la Porifors. De data asta totuşi, femeile din slujba Cattilarei erau mai curând supărate, decât primitoare: ori neliniştite şi scandalizate ori speriate şi simţindu-se vinovate, în măsura în care fuseseră părtaşe la planul ei de evadare. Se uitau cu ochii căscaţi de groază la starea răvăşită în care se afla roina, plină de sânge, cu răsuflarea întretăiată şi buzele strânse. Ista le concedie până la una fără drept de apel, deşi poruncindu-le să aducă apă de spălat, băuturi şi mâncare pentru Illvin – şi pentru restul alaiului ei, care pornise pe nepusă masă dis-de-dimineaţă, numai cu o înghiţitură de ceai şi pâine, sau nici atât.

Illvin se duse la ligheanul Cattilarei şi stoarse în el un ştergar ud; se uită la Ista şi i-l întinse politicos mai întâi ei. Murdăria roşiatică pe care şi-o şterse de pe faţă era înfiorătoare. Nu era numai sânge de cal, îşi dădu ea seama în timp ce-şi muia uşor zgârieturile. Illvin clăti şi stoarse din nou cârpa, apoi îşi şterse şi el faţa însângerată şi trunchiul brăzdat de urme de murdărie, după care primi o cană cu apă de băut de la Liss, sorbind-o

dintr-o suflare. Păşi apoi lângă Ista ca să se uite la Cattilara, întinsă pe pat, îmbrăcată tot cu hainele de călătorie. Mâneca dreaptă îi fusese scoasă, iar în jurul rănii uşor vizibile de la umăr avea legată o compresă.

Era drăgălaşă ca un copil adormit, neîntinată; era doar un pic mânjită pe un obraz. Dar pe chipul ei arăta ca o decoraţie elegantă. Illvin îşi plimbă degetul în jurul ochilor ei care acum erau încercănaţi.

— Cu siguranţă trupul ei e prea plăpând ca să-l susţină atât pe Arhys cât şi pe ea însăşi.

Iar el ar fi trebuit să ştie asta. Ista îi cercetă obrajii scobiţi şi coastele care-i ieşeau în afară lui Illvin.

— Nu pentru mai multe săptămâni sau luni. Dar pentru câteva ore sau zile… cred că e rândul ei. Şi ştiu de cine se poate lipsi cel mai uşor cetatea Porifors în momentele astea.

Illvin făcu o grimasă şi privi peste umăr auzind uşa deschizându-se. Foix îl conducea înăuntru pe dy Cabon care arăta mort de îngrijorare.

— Slavă zeilor, sunteţi salvată, Roina! spuse preotul pe un ton cordial. Şi Lady Cattilara la fel!

— Îţi mulţumesc şi eu, Înţelepciunea ta, spuse Ista, pentru că mi-ai respectat cu credincioşie poruncile.

El privi la silueta tăcută a marchizei, plin de nelinişte.

— Nu cumva a fost rănită?

— Nu, nu e rănită, adăugă Ista reticentă. Încă. Dar am silit-o să-i dea din vigoarea sufletului ei lui Arhys o vreme, în locul Lordului Illvin. Acum trebuie să îl silim cumva pe demonul ei să vorbească. Nu ştiu dacă i-a fost stăpân sau sclav lui Umerue, dar sunt convinsă că a fost martorul – sau mai degrabă creaţia – lucrărilor necurate ale Văduvei Principese Joen. Illvin avea dreptate ieri: nu are cum să nu cunoască ce pune la cale ea de vreme ce face parte din lucrarea ei. Cu toate că se pare că i-a scăpat... din lesă.

După ce mai reflectă, ajunse la o concluzie încurajatoare.

— Aşadar puterea lui Joen nu este de neînlăturat.

Dy Cabon se uita la ea nedumerit şi alarmat, iar Ista îşi dădu seama într-un târziu că tot ce spunea ea nu avea nicio noimă pentru el. Illvin îşi încreţi fruntea înaltă deopotrivă de mirat; o întrebă prudent:

— Ai spus că Joen pare mai neomenească decât Sordso. Cum aşa?

Cu vorbe împleticite, Ista încercă să descrie viziunea ei lăuntrică despre văduva principesă, căreia îi sondase adâncimile sufletului atât de fulgerător şi de îngrozitor, acolo, lângă lectica ei sfărâmată şi a Prinţului Sordso, posedat de o prezenţă demonică. Despre cum îi dislocase parcă

oasele, focul demonic al lui Sordso.

— Demonii se făceau mereu mici în prezenţa mea până acum, deşi nu ştiu de ce. Nu ştiam nici că sunt atât de vulnerabilă în faţa lor.

Privi neliniştită la Foix.

— Lucrurile astea pe care ni le spuneţi sunt tare ciudate, medită dy Cabon scărpinându-şi faldurile bărbiei.

— Regula e că un demon nu poate huzuri decât pe seama unui singure fiinţe. Nu mai e loc pentru alţii. Iar demonii nu se acceptă de obicei între ei, chiar şi în vecinătate, darămite în acelaşi trup! Nu ştiu ce forţă i-ar putea struni pe toţi în felul ăsta, în afară de însuşi zeul lor.

Ista îşi muşcă buza, adâncită în gânduri.

— Ceea ce mişuna în Joen nu arăta ca ceea ce avea Sordso. El părea posedat de un demon obişnuit, ca al Cattilarei sau al lui Foix, doar că era ascendent în loc să fie aservit – ca al lui Catti atunci când l-a lăsat să iasă la suprafaţă pentru interogatoriu, atunci, iar noi cu greu l-am putut face să intre la loc. Demonul era cel care-i răspundea lui Joen, nu fiul ei.

Trăsăturile lui dy Cabon se schimonosiră în timp ce rumega dezgustat amănuntul acela.

Ista privi la Foix, care stătea în spatele lui şi arăta şi mai neplăcut surprins. Arăta la fel de muiat de sudoare şi de murdar de la corvoada de dimineaţă ca fiecare dintre ei, dar cel puţin, părea

să fi scăpat de răni deschise.

— Foix!

El tresări.

— Roina?

— Poţi să mă ajuţi? Vreau să îi aduc sufletul Cattilarei înapoi în trup şi lumina demonică în zona capului, ca să vorbească şi să răspundă fără să pună stăpânire pe ea. Fără să îi permit să rupă urzeala care îl menţine pe Arhys. Ăsta nefiind un moment propice ca să-l las fără viaţă pe comandantul de la Porifors… Şi mai mult decât e deja.

— O să aşteptaţi până ce Lord Arhys e gata, atunci, Roina, ca să-i eliberaţi sufletul? întrebă Foix curios.

Ista scutură din cap.

— Nu ştiu dacă asta e menirea mea, sau cel puţin dacă aş reuşi în caz că încerc. Mă tem să nu-l transform într-un strigoi, tăindu-i legătura cu zeii definitiv. Cu toate că soarta lui atârnă de un fir de păr acum.

— Să aşteptăm până *suntem* pregătiţi, mai bine, murmură Illvin.

Foix se încruntă privind la Cattilara.

— Roina, sunt pregătit la ordinele voastre să fac tot ce-mi stă în putinţă, dar nu înţeleg ce vreţi de la mine. Eu nu văd nici focuri, nici lumini. Domnia ta le vede?

— N-am văzut nici eu la început. Tot ceea ce

simţeam era doar o rafală de senzaţii, de fioruri, de intuiţii, de vise.

Ista îşi întinse degetele şi încleştă pumnul.

— Apoi zeul mi-a deschis ochii asupra tărâmului Său. Oricare ar fi realitatea, ochiul meu lăuntric o vede acum ca pe un desen de lumini şi umbre, de culori şi linii. Unele lumini atârnă ca o plasă, altele curg ca un şuvoi puternic.

Foix clătină din cap uluit.

— Atunci cum ai făcut cu muştele şi cu calul care s-a împiedicat? îl întrebă Ista cu răbdare. Nu percepi nimic, poate prin alte simţuri? Poate auzi în schimb? Sau poate ţi s-a dezvoltat simţul tactil?

— Eu – ridică el din umeri – doar mi-am dorit să se întâmple. Ba nu – mi-am *impus voinţa.* Mi-am desenat evenimentele limpede în minte şi i-am dat ordin demonului, iar lucrurile s-au întâmplat pur şi simplu. M-am simţit… ciudat totuşi.

Ista îşi muşcă degetul, cercetându-l cu privirea. Apoi, într-un impuls, păşi în faţa lui.

— Apleacă-ţi capul, îi porunci ea.

Cu o faţă surprinsă, făcu precum îi spusese. Îl apucă de tunică şi îl împinse şi mai jos.

Stăpâne Bastard, împărtăşeşte-ţi harul. Sau nu. Blestemată fie-ţi privirea!

Îşi apăsă buzele pe fruntea plină de broboane a lui Foix.

Ah. Da.

Ursul gemu de durere. Fulgerător, o lumină

violetă intensă păru să se aprindă în ochii căscaţi ai lui Foix. Ista îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi; el se clătină dar rămase drept. Un foc alb, abia văzut, păli pe fruntea lui.

— *Oh.*

Îşi atinse locul acela şi privi cu ochii cât cepele în jurul lui, la toţi cei adunaţi, cu gura căscată.

— Asta vezi dumneata? Tot timpul?

— Da.

— Cum se face că nu te prăbuşeşti atunci când încerci să mergi?

— Ajungi să te obişnuieşti. Ochii spiritului învaţă, la fel ca şi cei ai trupului să distingă ceea ce iese din comun, ignorând restul. Poţi să vezi fără să observi şi mai apoi poţi să *ajuţi.* Am nevoie să mă ajuţi cu Cattilara acum.

Dy Cabon îşi umflă buzele, impresionat şi alarmat; îşi frecă nesigur mâinile.

— Roina, asta ar putea să-i facă mult rău lui…

— La fel ar putea şi sutele de soldaţi jokonieni care strâng rândurile acum spre Castelul Porifors, Învăţate. Te las să judeci singur ce pericol e mai presant în clipa asta. Foix, eşti în stare să vezi…

Spunând acestea, se întoarse ca să-l descopere holbându-se la propria lui burtă cu o fascinaţie oripilată.

— Foix, la ordinele mele!

El înghiţi cu noduri şi îşi ridică privirea.

— Ăm, da, Roina.

El se uită chiorâş la ea.

— Domnia ta te poți vedea?

— Nu.

— Poate că e mai bine. Sunt o grămadă de scântei care împroaşcă din trupul dumitale – cu margini tăioase, înţeleg acum de ce se crispează demonii în prezenţa domniei tale…

Ea îl luă ferm de mână şi îl conduse la marginea patului Cattilarei.

— Priveşte acum. Vezi lumina demonică făcută ghem în trupul ei? Şi focul alb care-i ţâşneşte din inimă înspre cea a bărbatului ei?

Foix trasă o linie imaginară cu mâna de-a lungul dungii albe, dovadă suficientă a nou dobânditelor sale percepţii.

— Acum uită-te sub şuvoiul acela, la canalul pe care îl susţine demonul.

El privi în lungul dârei de foc, apoi la firişorul care încă îl mai ţinea pe Lord Illvin legat de Cattilara.

— Roina, nu cumva curge cam *repede?*

— Ba da. Aşa că nu avem prea mult timp la dispoziţie. Hai să vezi ce poţi face tu.

La fel cum procedase şi înainte, începu să facă pase cu mâinile deasupra trupului Cattilarei, apoi, din curiozitate îşi lăsă mâinile în lături şi făcu un exerciţiu de voinţă. Era mai uşor să facă focul cel alb să i se supună folosindu-se de obiceiurile materiei, însă mâinile fizice nu-i erau de fapt

necesare pentru ce avea ea de gând să facă, descoperi ea. Focul sufletesc al Cattilarei se concentra în dreptul inimii, revărsându-se în afară la fel ca înainte. Ista nu încercă să intervină în ritmul cu care Arhys îşi trăgea substanţa din acea energie. Cel puţin, atâta timp cât ritmul acela era menţinut, ştia că el era… pe picioare, oriunde s-ar fi aflat.

— Acum, Foix, încearcă să dirijezi demonul înspre capul ei.

Cu o privire destul de şovăielnică, Foix se mişcă în jurul patului şi o apucă pe Cattilara de picioarele desculţe. Lumina din el se aprinse; Ista avu impresia că aude ursul urlând ameninţător. În trupul Cattilarei, lumina demonică pluti în sus. Ochiul lăuntric al Istei cercetă firele întreţesute care-l ţineau în viaţă pe Arhys şi încercă să înfăşoare o astfel de legătură în jurul gâtului Cattilarei. Stratagema ţinea; focul sufletesc curgea la fel ca mai înainte, dar oare în cazul demonului era la fel?

Evident că era, pentru că ochii Cattilarei se deschiseră brusc, sclipind de o lucire tăioasă care-i era străină marchizei. Însăşi forma feţei păru să i se preschimbe, când muşchii de sub piele îi deveniră încordaţi.

— Nerozilor! icni ea. V-am spus să fugiţi, iar acum e prea târziu! Mânia ei s-a abătut asupra voastră. O să fim luaţi cu toţii înapoi, degeaba ne

mai văităm acum!

Glasul ei era gâfâit şi întrerupt, căci îşi forţa plămânii fără să-şi poată controla vorbirea cu gura.

— Ea? întrebă Ista. Principesa Joen?

Demonul încercă să dea din cap, descoperi că nu putea şi în loc de asta, coborî pleoapele Cattilarei încuviinţând. Illvin îşi trase în tăcere un scaun de cealaltă margine a patului şi se aşeză în el, sprijinindu-se într-un cot, cu ochi atenţi. Liss se retrase neliniştită ca să se aşeze pe un cufăr lângă un perete.

— Am văzut-o pe Joen stând în mijlocul drumului, spuse Ista. Dintr-un puţ adânc săpat în vintrele ei păreau să viermuiască o *duzină* şi mai bine de şerpi de lumină. La capătul fiecărui şarpe se află un vrăjitor?

— Da, şopti demonul. Aşa ne supune pe toţi voinţei ei. Suntem supuşi cu toţii unei singure voinţe. Ce tare doare!

— O asemenea panglică de lumină se sfârşeşte în Prinţul Sordso. Vrei să spui că femeia aia şi-a năpăstuit *propriul* fiu cu un demon?

Pe neaşteptate, demonul scoase un râset amar. Forma pe care o luase faţa Cattilarei părea să se schimbe iar.

~ În sfârşit! strigă creatura în limba roknară. ~ El o să sfârşească ultimul. Întotdeauna şi-a preferat fii. Noi, fiicele eram o dezamăgire amarnică pentru ea. Generalul de Aur n-ar putea supravieţui prin

noi, desigur. Noi nu eram decât nişte pioni pe seama cărora să se târguiască în cel mai bun caz, doar o corvoadă – sau nutreţ de dat la animale în cel mai rău caz… ~

— Asta e vocea lui Umerue, şopti Illvin înverşunat şi exasperat. Nu aşa cum ni s-a înfăţişat la Porifors, ci aşa cum am prins-o eu odată, la Hamavik.

— De unde strânge Joen stihiile astea? întrebă Ista.

Glasul demonului îşi schimbă timbrul, vorbind din nou în limba ibraneză.

— Le-a furat din infern, de unde altundeva?

— *Cum?* întrebă dy Cabon.

Se aplecă peste umărul lui Foix la picioarele patului, făcând ochii mari. Nereuşind să ridice din umeri, demonul făcu un gest cu acelaşi înţeles, făcând-o pe Catti să ridice din sprâncene.

— Bătrânul demon a făcut şmecheria asta în locul ei. Am fost şterpeliţi din focul gheenei, aşa fără judecată proprie, legaţi în hăţurile ei, hrăniţi şi antrenaţi…

— Hrăniţi în ce fel? întrebă Illvin cu o voce din ce în ce mai temătoare.

— Cu suflete. Asta face parte din felul în care reuşeşte să ţină în frâu atâţia dintre noi; îi creşte lăsându-i să-şi tragă seva din alte suflete decât al ei. La început din animale, servitori, sclavi, prizonieri. Apoi, pe măsură ce Joen a învăţat

subtilităţile acestei tehnici, din alte ţinte alese înadins pentru înţelepciunea sau pentru harurile lor. Ne lăsa în trupurile lor până ce ajungeam să devorăm toate lucrurile pe care ea vroia să le ştim, apoi ne smulgea din trupul gazdelor din nou. Până când eram pregătiţi să punem stăpânire pe cei mai buni vrăjitori-sclavi. Pregătiţi chiar să ne împerechem cu o prinţesă! Dacă era o prinţesă îndeajuns de dispreţuită.

— Goram, tună Illvin. A fost şi rândaşul meu, Goram, o astfel de fiinţă posedată? A ajuns mâncare pentru demoni?

— El? Oh, da. Era un căpitan de cavalerie chalionez, avem impresia. Dar nu ne-a servit nouă drept nutreţ. Ea ne-a dat mai întâi o cinteză, apoi o fetiţă servitoare. Apoi pe cărturarul acela chalionez, pe preceptor. Ne-a lăsat să-l devorăm din cap până în picioare, de vreme ce tot urma să fie executat pentru că urma căile Bastardului. Apoi pe curtezana jokoniană. Ea s-a împăcat mai bine cu cărturarul decât ne-am fi aşteptat, împărtăşind aceeaşi fascinaţie pentru bărbaţi. Joen o dispreţuia chiar pentru priceperea de care a încercat să o lipsească, aşa că a lăsat-o în viaţă şi cu minţile rătăcite, ca să-şi ia soarta în piept pe străzi.

Dy Cabon şi Illvin păreau la fel de îngreţoşaţi amândoi; Foix avea chipul golit aproape de orice expresie. Dy Cabon interveni:

— Vrei să spui că Principesa Joen îşi smulge

demonii din trupurile posedate în timp ce sunt încă în viaţă? Îi separă de sufletul victimelor aşa cum făcea sfânta din Rauma?

— Demonul schiţă un rânjet neplăcut.

— Taman pe dos. Pentru Joen scopul era să lege, nu să separe. Când eram sătui, ne scotea, sfâşiind sufletele celor pe care îi încălecasem. Luând ceea ce îşi dorea pentru noi, lăsând ravagii în urmă. Este deopotrivă de dureros pentru ambele părţi, credeţi-ne, deşi i-a folosit să ne ţină într-un dezechilibru permanent şi să ne facă sclavii ei, credem.

Ista nu era sigură de ce demonul devenise dintr-o dată atât de deschis, dar era hotărâtă să mai insiste atâta timp cât era în toane bune.

— Demonul cel *bătrân,* repetă ea. Ce-nseamnă asta?

— Ah. E moştenirea lui Joen, răspunse demonul. Acum vorbea cu glasul cărturarului, îşi spuse Ista. Era precis şi tăios, iar ibraneza pe care o vorbea avea un accent curat nativ provenind de undeva din zona centrală a Chalionului, cu totul altfel faţă de vorbirea nordică, dulce a Cattilarei. Nu că tânăra marchiză ar fi vorbit în asemenea fraze lungi, elaborate.

— Să-ţi spunem toată tărăşenia? Duşmanii duşmanului nostru nu ne sunt prieteni. Şi cu toate astea, de ce nu? Doar ştiţi ce ne aşteaptă, nu-i aşa? Netoţilor.

Vorba asta din urmă fusese spună pe un ton, în mod ciudat, lipsit de patimă.

Aşteptă ca trupul să-şi găsească suflul şi continuă:

— În zilele glorioase ale Generalului de Aur, oamenii din Arhipelag se înghesuiau care mai de care după avansări în rang la curtea lui şi după prăzi de război pe câmpurile lui de luptă. Printre aceştia se afla un vrăjitor bătrân, bătrân, care se îndeletnicise vreme îndelungată cu magia demonică în insule, printre cvadrieni, trăind nesimţit şi nevăzut printre ei. Demonul lui era şi mai vechi; avea douăsprezece vieţi acumulate în el. Haosul şi dezastrul războiului promis îi atrăgea ca un parfum. A fost o greşeală imensă, căci Leul din Roknar era iubit de însuşi Tatăl şi era înzestrat cu multe calităţi divine, printre care clarviziunea.

— Bătrânul vrăjitor a fost găsit, acuzat, condamnat şi ars pe rug. Cu toată dibăcia aceea uriaşă acumulată în timp, vechiul demon a sărit din trupul muribund al celui care-l găzduise, sustrăgându-se precauţiilor pe care le luaseră preoţii cvadrieni. Cu toate astea, nu putea să sară atât de departe ca să fie în siguranţă, aşa că a ales drept nouă gazdă pe cineva pe care Generalul de Aur nu avea să o pună pe rug – fiica lui de trei ani, Joen.

— Prinţesa Joen a fost vrăjitoare timp de atâţia ani? strigă uluit dy Cabon.

— Nu chiar, răspunse demonul cu un surâs fugar, amar, fluturat pe buzele Cattilarei.

— Generalul de Aur a turbat de mânie şi de durere. S-a rugat la zeul lui, dar a primit alt dar în schimb. Părintele Iernii l-a hărăzit cu puterea de a încapsula demonul, de a-l reduce la stare latentă în trupul fetiţei. Asta a şi fost intenţia Leului, atunci când a cucerit Chalionul, pentru a pune mâna în mare taină pe un sfânt al Bastardului, în cazul în care putea găsi un asemenea sfânt, pentru a extirpa demonul în siguranţă din fiica lui, potrivit ritualurilor cvinteriene interzise lor. Apoi a plecat la război. Dar prin măreaţa lucrare de sacrificiu a Rigăi Fonsa, Leul din Roknar a murit înainte să-şi poată duce la capăt planurile, sau să se întoarcă. Principatele dezbinate au păşit într-o nouă generaţie în care s-au purtat războaie la hotar cu regatele cvinteriene. Iar demonul anihilat a aşteptat să-i moară victima, ca să poată ieşi din nou în lumea pământească. Vreme de 50 de ani a aşteptat. Numai că în urmă cu vreo trei ani, s-a întâmplat *ceva.* Învelişul în care era ţinut a cedat, dezlănţuind demonul în trupul lui Joen. Nu în copilul maleabil pe care şi-l alesese. Ci în femeia aspră, hotărâtă, acră şi pusă pe războaie.

— Cum? întrebă dy Cabon.

— Da, interveni şi Illvin. Cum să ţină timp de jumătate de secol şi apoi să cedeze? Doar dacă nu a fost eliberat…

— Ştiu eu cum, spuse Ista, simţindu-şi mintea febrilă, scăldată de o satisfacţie ca de gheaţă. Cred că aş putea preciza chiar şi ziua şi ora la care s-a întâmplat. Am să vă spun imediat. Dar şşt, lăsaţi asta. Apoi ce s-a întâmplat?

Demonul îşi coborî pleoapele în faţa ei cu un soi de respect.

— Joen s-a pomenit într-un mare impas atunci. Deţinea regenţa lui Sordso împreună cu cei doi duşmani apropiaţi, generalul Jokonei şi fratele defunctului ei soţ. Sordso era un june beţivan şi ursuz care îi ura pe toţi. Generalul şi unchiul lui conspirau să îi vină de hac lui Sordso şi să îl instaleze pe unchi-său pe tronul Jokonei, în locul lui.

— Ah, făcu Illvin pe un ton nefericit. *Atunci* am vrut eu să mă ridic asupra Jokonei. Ce moment extraordinar de sincronizat ar fi fost, tocmai atunci când se pregătea lovitura de la palat… oh, în fine.

— Joen era înnebunită, continuă demonul. Credea – sau se convinsese singură – că străvechiul demon era o moştenire de la tatăl ei, acordată în taină, ca să se ridice taman într-un moment nefericit ca acela pentru a-şi salva nepotul de trădători. Aşa că l-a ascuns în continuare şi a început să înveţe de la el. Bătrânul demon era încântat să vadă că avea aşa un elev isteţ şi a învăţat-o de toate, gândindu-se că foarte curând avea să întoarcă sorţii în favoarea sa şi să o

încalece. A subapreciat puterea de fier a voinţei ei, deşi temperată de o furie înăbuşită timp de patru decade. A ajuns în final mai mult decât sclavul ei.

— Da, şopti Ista. Înţeleg.

— Coregenţii lui Joen au fost primii duşmani asupra cărora şi-a îndreptat atenţia. A fost uşor pentru că erau atât de apropiaţi, bănuim. Unchiul, ei bine, a murit încet. Generalul a avut parte de o soartă mai puţin delicată şi în timp scurt a devenit cel mai înfocat susţinător al lui Joen în absolut orice.

— Joen este cvadriană, căzută în păcatul blasfemiei, după preceptele lor morale, spuse dy Cabon, crispându-se la faţă consternat. Dar un cvadrian păcătos nu e totuna cu un bun cvinterian. Ea n-are cum să deţină cunoştinţele teologice corecte ca să stăpânească toate stihiile în afară de orice primejdie, darămite o întreagă cohortă!

— Aşa e, şopti Ista, nu are cum.

Demonul-Catti vorbi mai departe:

— Demonii ei înlănţuiţi au devenit curând mai mult decât salvarea lui Sordso pentru ea; erau deacum bucuria ei. În sfârşit, în sfârşit, acum îşi putea exercita voinţa şi putea sili pe oricine să îi asculte porunca, şi asta cu zâmbetul pe buze. Familia ei nu a fost cea de pe urmă, ci prima care a căzut sub jugul ei. Mai puţin Sordso.

Vocea şi limba în care vorbea demonul se schimbă iar.

~ M-a luat cu forţa când am refuzat să mă mărit cu un nobil bastard cvinterian şi i-am văzut ochii lucind de satisfacţie când a făcut-o. Nu a precupeţit nimic ca să ne facă să ne supunem ei, până la cel mai mic amănunt. Cu excepţia lui Sordso, puiul ei de aur. Oh, mi se umple inima de bucurie chiar şi aşa moartă cum sunt, să aflu că în cele din urmă nu l-a cruţat nici pe fratele meu, Sordso. ~

Buzele lui Catti – ale lui Umerue – se întinseră într-un rânjet sălbatic.

~ Doar l-am prevenit să nu se pună cu ea. M-a ascultat? Bineînţeles că nu! Hah! ~

— Cattilara a spus că ai fost trimis să corupi Poriforsul, îi spuse Ista demonului. Prin urmare, presupun că amestecul curtezanei…

De partea cealaltă a patului, Illvin căzuse pe gânduri, pe chipul lui citindu-se un amalgam de amintiri, regrete şi oroare. Ista se întrebă dacă acele suflete, pe jumătate digerate se contopeau cu toate într-o singură minte – ori aveau să fie întotdeauna oarecum separate?

— Pe Illvin sau pe Arhys te-a instruit mama ta să-l legi de tine? întrebă Ista. Sau pe amândoi?

Pe buzele lui Umerue apăru un surâs suav.

~ Pe Lord Illvin. Părea a fi de ajuns la început. Dar când am pus ochii pe Arhys… De ce să ne hotărâm la acela care nu era cel mai bun, la al doilea la comandă şi la toată intriga aceea

complicată şi uzurparea şi revolta care avea să urmeze, când puteam atât de simplu şi plăcut să distrugem Poriforsul de la cap în jos? ~

Adăugă apoi în ibraneză:

— Lord Arhys, da.

Şi-apoi:

— Arhys. Da. Mm.

Şi mai apoi, suspinând într-o limbă complet necunoscută:

— *Ah.*

Se pare că a fost o decizie unanimă, murmură Illvin pe un ton sec.

— Servitoarea, prinţesa, curtezana şi nu mă îndoiesc că şi cărturarul. Toţi au fost puşi pe jar de cum au dat cu ochii de el. Mă întreb dacă nu o fi fost şi pasărea aia tot femeie? Dacă era aşa, probabil că i-aş fi picat în gheare. Şi uite-aşa planul lui Joen s-a dus de râpă prin nişte farmece mult mai vechi pe lumea asta decât magia demonică.

Cu vorbele astea, îşi încreţi fruntea pe jumătate amuzat, pe jumătate îndurerat.

— Ce noroc pe capul meu!

Figura lui exprima numai durere acum. Pentru o clipă, sfârşeala imensă din sufletul lui răzbi la suprafaţă, ca şi cum întreaga greutate a lumii îi încovoia umerii. Apoi o străfulgerare trecu prin ochii lui întunecaţi şi îşi îndreptă spinarea.

— Prin urmare, cum a fost stăpânul ăsta al demonilor eliberat din lunga lui detenţie? Ai spus

că ştii, Roina.

— Pot doar să presupun. Este momentul în care s-a petrecut – nu vă daţi seama? Acum trei ani, de Ziua Fiicei, blestemul Generalului de Aur a fost ridicat de peste Chalion şi de pe Casa mea: toate darurile divine risipite, pervertite au fost spulberate şi luate înapoi de zei prin sfântul lor ales. Şi dacă totul s-a recuperat în ziua aceea – pesemne că asta a inclus şi puterea încapsulării.

Privirea lui Illvin se întâlni cu cea a lui dy Cabon; preotul încuviinţă meditativ.

Ista cugetă:

— Mă întreb, dacă Arvol cu Ias şi cu mine am fi reuşit să dezlegăm blestemul în urmă cu douăzeci de ani, oare lui Joen i s-ar fi hărăzit demonul ei cu două decade mai devreme? Şi oare care dintre ei ar fi urcat la putere atunci?

Dy Cabon privi în jos la Cattilara cu o expresie de curiozitate teologică mută.

— Eu mă întreb dacă acţiunile aceluiaşi maestru-vrăjitor roknar sunt de vină pentru explozia aceea de energii malefice de care a suferit Chalionul în zilele lui Fonsa...?

Scutură din cap ca să alunge acele elucubraţii istorice, de vreme ce îşi dădu seama probabil că exodul cu care se confruntau ei în acel moment devenise deodată mult prea actual şi real.

De ce ne povesteşte nouă creatura toate astea? se întrebă Ista. Ca să işte panică şi haos printre cei

din jurul ei? Ca să-şi împrăştie propriul necaz? Privi în jur la indiferenţa lui Foix, la îngândurarea lui dy Cabon, la concentrarea vicleană a lui Illvin. Dacă ăsta era planul demonului, nu dădea roade. Poate că îşi însuşise pur şi simplu destul din firea omenească, încât să-i facă plăcere să se lamenteze în faţa unui auditoriu atent. Poate că după ce i se dusese pe apa sâmbetei dorinţa de a-şi lua zborul, cu ultima suflare şi în ciuda firii sale solitare, îşi căuta aliaţi.

Uşa se deschise; speriată, Ista tresări întorcându-se. Lord Arhys intră şi o salută plin de respect. Fu bucuroasă să vadă că era îmbrăcat din nou cu cămaşa de zale. Măcar el n-avea cum să se încingă în armura sa. În urma lui veniră slujnicele aducând cu ele tăvi, o privelişte binevenită, şi Goram, destul de refăcut, încărcat cu un maldăr de haine şi echipamente de luptă ale lui Illvin.

Însoţitorii Istei se repeziră la bucatele de pe tăvi, fără să mai fie poftiţi. Arhys păşi până la marginea patului şi se uită la nevasta lui, cu o expresie pustiită. Demonul îl privi la rândul lui, dar fără să spună ceva. Ista speră că nu Cattilara era cea care-l privea cu atât alean. Apoi se întrebă dacă nu cumva şi ochii ei aveau aceeaşi expresie, când îşi oprea privirea asupra lui.

— E trează? întrebă Arhys, frângându-şi mâinile bulversat. Atunci cum se face că eu…?

— Cattilara doarme, îi spuse Ista. I-am dat voie

demonului ei să vorbească prin ea. Ceea ce a şi făcut.

— Ce s-a mai întâmplat afară, Arhys? întrebă Illvin printre înghiţituri hulpave de carne învelită în pâine şi sorbituri de ceai rece în timp ce era îmbrăcat de rândaşul lui.

— În jur de o mie cinci sute de soldaţi jokonieni, estimează iscoadele mele. Câte cinci sute în fiecare detaşament. Cele două iscoade care mi s-au întors, vreau să zic. De vreme ce asediatorii au strâns cercul în jurul fortăreţei, mi-am pierdut nădejdea în privinţa celorlalţi doisprezece pe care i-am trimis în recunoaştere. N-am mai pierdut niciodată atâţia cercetaşi.

— Au tunuri cu ei? întrebă Illvin cu gura plină cu pâine, înfigându-şi un picior într-o cizmă proprie pe care Goram i-o ţinea să se încalţe, aşezat în genunchi.

Cizmele servitorului zăceau acum aruncate într-o parte. Or fi fost încălţările unui mort? Nu se putea şti deocamdată.

— Nu mi s-a raportat aşa ceva. Căruţe cu provizii, da, dar nimic mai mult.

— Ha!

Arhys se uită la Ista. Ea nu-şi putea da seama ce exprima faţa ei, dar el încercă să arboreze o mină liniştitoare.

— Porifors a mai înfruntat asedii şi-nainte, Roina. Zidurile cetăţii sunt întărite şi acelea – am

trimis acolo jos două sute din oamenii mei, iar jumătate din bărbaţii din cetate sunt foşti soldaţi din garnizoană. Suntem legaţi prin tunele de ei ca să putem reîmprospăta întăririle. Cum a fost, Illvin, acum cinsprezece ani când Vulpoiul din Ibra ne-a trimis trei mii de capete să ne ia cu asalt? Le-am ţinut piept jumătate de lună, până când dy Caribastos şi dy Tolnoxo – tatăl actualului provincar – ne-au eliberat.

— Nu cred că Jokona trimite dispozitive de asalt asupra noastră de data asta, spuse Illvin. Cred că iese la atac cu vrăjitori.

Îi relată pe scurt fratelui său mărturia demonului. Pe măsură ce vorbea, Goram, palid, în schimb hotărât, îi pieptănă cu îndemânare părul pe spate şi i-l prinse strâns la ceafă, apoi îi scutură haina de zale, gata să îl îmbrace.

— Dacă nebuna aia de Joen trage după ea mai mult de o duzină de vrăjitori, concluzionă Illvin aplecându-se ca să-şi îmbrace zalele, poţi să fii sigur că o să-i asmută asupra noastră. Dacă nu din răzbunare pentru fiica ei pierdută, atunci pentru a da o lovitură Chalionului şi ca să întoarcă întreaga linie de atac pe care Marchizul dy Palliar o plănuieşte împotriva Borasnenului. O lovitură timpurie şi puternică; iar dacă are sorţi de izbândă, ca să urmeze o nimicire a zonei centrale şi de nord a Chalionului înainte ca forţele lui Bergon şi Iselle să fie ridicate la oaste aşa cum trebuie… eu aşa *aş*

face, dacă aş fi în locul jokonienilor. Vreau să zic, dacă aş fi doar nebun, nu şi pro*st.*

Arhys rânji scurt.

— Nu prea văd care din ofiţerii de stat major ai lui Sordso sunt atare oameni în momentul ăsta.

— Cooperanţi, observă Ista înnegurată. Gândesc la unison.

Illvin făcu o grimasă, iar la o bătaie uşoară pe umăr din partea lui Goram, întinse o mână pentru ca rândaşul să îi fixeze o platoşă pentru antebraţ.

— Arhys, continuă Ista pe un ton imperios. În ciuda stării ciudate în care te afli, nu poţi vedea dincolo de lucruri, corect?

— Nimic din ceea ce descrii domnia ta, nu, Roina. Dacă s-a petrecut o schimbare, atunci e în rău pentru că nu mai văd nici cât vedeam înainte. Nu am vederea înceţoşată sau slabă, ci golită de culoare. Doar că acum văd mai bine pe timpul nopţii; aproape la fel de bine ca ziua.

— Aşadar n-ai văzut, adică nu ai simţit, lovitura pe care a încercat-o Lord Sordso asupra ta, când v-aţi încleştat în drum?

— Nu… dumneata ce ai văzut?

— Lumina aceea intensă care indică magia demonică a ochiului meu lăuntric. Un fulger arzător de ceva. Sau în orice caz, era limpede că Sordso a crezut că va avea efectul unui astfel de fulger. Dar a trecut prin tine fără să te vatăme, de parcă nici nu erai acolo.

Amândoi îşi întoarseră privirile către dy Cabon care îşi desfăcu mâinile durdulii într-un gest nesigur.

— Într-un fel, nici nu este prezent. Nu în felul în care sunt sufletele vii, nici măcar aşa cum sunt demonii. Adevăratele stafii ciuntite sunt rupte de orice realitate, de lumea materiei şi de cea a spiritului deopotrivă.

— Atunci înseamnă că este imun la farmece? începu Ista. Şi cu toate astea, vrăjitoria care-l menţine în mişcare acum… Cărturare, nu înţeleg.

— Am să meditez la asta…

O încâlceală de linii violete de lumină se revărsă dintr-o dată în toată odaia, scăpără, apoi se stinse. Foix sări cât colo. După o clipă toţi cei prezenţi făcură la fel în timp ce vasele cu ceai, vin sau apă se deşertară sau se sparseră ori se sfărâmară în bucăţi. Cana din argilă a lui Illvin i se desfăcu în mâini în timp ce şi-o ridica la buze, iar el făcu câţiva paşi înapoi ca să nu i se verse peste tunica cenuşie brodată cu auriu.

— Vrăjitorii lui Joen sunt pe poziţii acum, se pare, spuse Ista sec.

Foix se răsuci în loc cu ochii măriţi de groază; înlăuntrul lui, umbra ursului se ridicase în două picioare, arătându-şi colţii.

— Pentru ce fac asta? În semn de ameninţare? Dacă tot sunt în stare să facă *asta,* de ce nu ne varsă maţele la toţi sau de ce nu ne sfarmă

capetele ca să termine mai repede?

Dy Cabon ridică o mână tremurătoare.

— Demonii liberi nu pot ucide direct…

— Demonul aducător de moarte al Bastardului o face, spuse Ista. L-am văzut făcând asta.

— Acela e un caz aparte. Demonii *liberi,* cei care au scăpat în lumea materiei… ei bine, ăştia ar *putea înce*rca să ucidă în mod direct, dar – moartea pregăteşte un suflet pentru a-şi primi zeul. Dacă sufletul alege să intre pe acea uşă în acel moment sau nu, este o problemă de voinţă, însă în acel moment, uşa se deschide de ambele părţi. Iar demonul devine vulnerabil, căci ar putea fi prins din nou.

— Şi de aceea sar în lături atunci când *victima* le este ucisă… spuse Foix.

— Da, dar folosind magia pentru a ucide, se creează o legătură între vrăjitor şi victimă. Se presupune că efortul şi clocotul acela prin care trece vrăjitorul sunt, de asemenea, extreme de dure.

Făcu o pauză gânditor.

— Bineînţeles, dacă un vrăjitor foloseşte magia pentru a-ţi arunca, ca mânat de streche, calul peste buza unei râpe, sau prin orice altă metodă indirectă pentru a-ţi provoca moartea, riscul nu este acelaşi.

Un soldat gâfâind cu sufletul la gură, înveşmântat cu livreaua binecunoscută, în cenuşiu

şi galben, se năpusti pe uşă.

— Lord Arhys! Este un sol jokonian la poartă şi cere să poarte tratative.

Arhys inspiră adânc printre dinţi.

— Avertisment, într-adevăr. Înştiinţare. Ei, uite că mi-au captat toată atenţia acum. Illvin, Foix, Învăţate dy Cabon – Roina – vreţi să mă însoţiţi? Vreau să vă am în preajmă şi să vă cer sfatul. Dar rămâneţi în spatele crenelurilor, fără să fiți văzuţi, atât cât se poate.

— Da.

Ista făcu o pauză ca să elibereze legătura de la gâtul Cattilarei şi ca să fie sigură că demonul va rămâne liniştit. Foix privi în tăcere, oprindu-se lângă umărul Istei ca pentru a proteja-o. Liss nu fusese numită în lista lui Arhys, dar se ridică şi ea, cu braţele încrucişate şi umerii căzuţi, de parcă încerca să se facă mică şi neobservată.

Grăbindu-se cu paşi mari spre uşă în urma lui Arhys, Illvin se opri deodată şi înjură.

— Butoaiele!

Arhys întoarse capul; cei doi se priviră în ochi. Illvin îşi bătu fratele pe umăr.

— Am să verific şi apoi vin să te găsesc, deasupra porţii.

— Grăbeşte-te Illvin.

Arhys le făcu semn tuturor celor dinăuntru să îl urmeze; Illvin se întoarse în direcţia opusă pe coridor şi o luă la fugă.

Capitolul 22

Traversară curtea cu flori şi urcară scările interioare în urma lui Arhys. Deasupra porţii, era un parapet proeminent care ieşea în afara zidurilor. Arhys trecu în grabă pe lângă arcaşii lui risipiţi de-a lungul pasarelei pentru santinele, se urcă pe creasta zidurilor şi rămase cu picioarele depărtate, privind în jos. Ista scoase şi ea capul printre creneluri.

La dreapta, acolo unde drumul făcea o cotitură către Oby, îi văzu pe jokonieni ridicându-şi tabăra într-o dumbravă de castani, dincolo de raza de acţiune a săgeţilor sau a catapultei. Se întindeau corturi şi se aliniau caii în şiruri. În capătul celălalt al pâlcului de copaci, nişte corturi mult mai mari, din pânză verde, erau ridicate de servitori, unii din ei purtând aceleaşi uniforme ca şi cărăuşii lecticii. La stânga, în josul văii de-a lungul râului, se revărsa o altă coloană, ameninţând zidurile oraşului. În urma acestora, câţiva soldaţi mânau deja câteva oi şi vite prădate, direct în gheara tovarăşilor lor de tabără, un fel de cină pe copite.

În depărtare, terenul de ţară arăta decepţionant de liniştit – părăsit, spera Ista; numai vreo două hambare sau clădiri îndepărtate păreau să fi luat

foc, pesemne locaşuri de rezistenţă temporară, disperată. Duşmanul nu dăduse foc – sau cel puţin nu încă – la câmpuri şi la grâne. Oare se aşteptau să pună stăpânire pe acestea în deplină siguranţă până la vremea recoltei? Cea de a treia coloană ocupa probabil terenul din spatele castelului, de-a lungul râpei.

Podul mobil era ridicat, porţile castelului – închise. Pe cealaltă buză a hăului arid care se căsca la picioarele zidului cetăţii, ofiţerul jokonian însărcinat să poarte tratativele aştepta în picioare, cu capul descoperit. Flamura albastră, ce indica însărcinarea care-i fusese atribuită, atârna pleoştită de suliţa din mâna lui în arşiţa după-amiezii. Era flancat de două străji ţepene, purtând livrele verzi peste cămeşile de zale.

Când ofiţerul însărcinat cu negocierea îşi ridică chipul în sus, Istei i se tăie răsuflarea. Era acelaşi interpret pe care îl întâlnise în ceea ce mai rămăsese din armata invadatorilor care se retrăgea de la Rauma. Prin urmare, noua lui îndatorire o fi fost o recompensă sau o pedeapsă? El nu o observă, aşa cum era, pe jumătate ascunsă în nişa zidului; dar era destul de limpede după felul alarmat în care căscă ochii, că îl recunoscuse pe Arhys, nebunul care mânuia sabia în aşa fel că aproape îi luase gâtul atunci, în trecătoarea aceea. Figura împietrită a lui Arhys nu lăsă să se înţeleagă dacă îl recunoscuse şi el.

Jokonianul îşi umezi buzele şi îşi drese vocea.

— Sunt trimis sub steagul tratativelor din partea Prinţului Sordso către Castelul Porifors, începu el într-o ibraneză limpede, pe ton strigat.

Apucă strâns coada lăncii cu flamura albastră, aşa cum ar apuca cineva un scut, şi lovi cam tare cu capătul ei, în pământul sterp de la picioarele lui. Se considera un lucru destul de grav să tragi într-un sol, unul care probabil urma să fie criticat aspru de tovarăşii şi de comandanţii lui mai târziu. Oricum slabă consolare din punctul de vedere al mesagerului.

— Iată care sunt revendicările prinţului de Jokona…

— Nu te pune pe gânduri, cvadriene – îl întrerupse Arhys pe o voce tărăgănată – că prinţul vostru a devenit un vrăjitor posedat de demoni? Ca un om evlavios ce eşti, n-ar trebui mai curând să-l trimiţi pe rug decât să-i dai ascultare?

Străjile nu schiţară nicio mişcare, iar Ista se întrebă dacă nu fuseseră cumva aleşi tocmai pentru că nu cunoşteau ibraneza. După grimasa care trecu pe chipul ofiţerului-negociator, poate că simţise că duşmanul avea dreptate, dar îi replică tăios:

— Se spune că *dumneata* eşti mort de trei luni. Trupele dumitale nu-şi fac grijă că ascultă ordinele unui cadavru ambulant?

— Nu prea, spuse Arhys.

Nu luă în seamă murmurul uşor al arcaşilor lui, adunaţi ciotcă în spatele lui. Privirile pe care şi le schimbară trecură printr-o gamă de expresii, de la neîncredere la panică şi apoi la revelaţie, apoi un flăcău scoase un *Ooh.*

— Înţeleg că asta v-ar putea pune *pe voi* în dificultate. La urma urmei, cum m-aţi putea ucide? Chiar şi unui vrăjitor i s-ar putea părea un paradox neplăcut.

Cu un efort vizibil, ofiţerul-negociator îşi concentră atenţia din nou la textul lui.

— Aceştia sunt termenii pe care îi propune prinţul de Jokona. O veţi preda pe văduva roină Ista imediat, ca ostatică, în semn de cooperare. Toţi ofiţerii şi soldaţii din garnizoană vor depune armele şi vor ieşi în marş pe poartă, în semn de predare. Faceţi asta, iar vieţile voastre vor fi cruţate.

— Ca să devină mâncare pentru demoni, cumva? bolborosi dy Cabon, ghemuit, privind printr-o despărţitură a zidului departe, pe drum.

Ista nu se putu abţine să nu reflecteze la ce soartă milostivă s-ar mai fi putut aştepta în mod firesc un preot din ordinul Bastardului, prins într-un astfel de conflict, din partea unor oşti cvadriene înrăite.

— Haida de, jokonianule, chiar vrei să-mi irosesc scuipatul pe tine? întrebă Arhys.

— Rogu-te, Lord Arhys, păstrează-ţi saliva. Aflu

că asemenea lichide vor fi greu de găsit în curând.

Lord Illvin se căţăra pe parapet exact la timp ca să audă acest schimb de cuvinte şi zâmbi amar. Aruncă o privire fugară peste capul Istei, făcându-şi o idee asupra felului în care îşi aşezase duşmanul tabăra. Arhys privi în jos la el; Illvin se sprijini cu umărul de zid, la picioarele fratelui lui şi se uită în gol, peste curtea de la intrare. Cu o voce scăzută, aşa încât să nu răzbată până la jokonieni, îl înştiinţă.

— Au pus stăpânire pe amândouă rezervoarele. Curge apa din ele ca prin ciur. I-am pus pe oameni să care cu căuşul, cu fiecare găleată pe care o găsesc, şi încercăm să căptuşim rezervoarele cu pânză groasă ca să încetinim scurgerea. Dar nu e a bine.

— Sigur, îi răspunse murmurat Arhys.

Ridică apoi glasul la ofiţerul-negociator:

— Refuzăm, bineînţeles.

Solul privi în sus cu o satisfacţie sinistră de vreme ce acela era evident răspunsul aşteptat.

— Prinţul Sordso şi Văduva Principesă Joen sunt mai milostivi decât meritaţi. Vă dau răgaz de o zi să vă reconsideraţi poziţia. Am să vin din nou mâine ca să primesc un alt răspuns din partea voastră. Doar dacă nu cumva ni-l trimiteţi voi mai întâi – desigur.

Cu o plecăciune, începu să se retragă, într-o manieră ciudată, acoperit de cei doi străjeri. Se

retrase aşa o bună bucată de drum până îndrăzni să se întoarcă cu spatele.

După toate aparenţele, nu primise numai răspunsul aşteptat, ci şi rezultatul dorit.

— Şi-acuma ce se întâmplă? întrebă dy Cabon cuprins de griji. Un asediu? Chiar or să aştepte o zi?

— Nu m-aş aştepta să o facă, spuse Arhys sărind de pe parapet, înapoi pe pasarelă.

— Ne vor lua cu asalt, da, spuse Ista. Dar nu cred că o vor face trupele lor. Pun prinsoare pe orice vreţi voi că Joen vrea să se joace cu noile ei jucării. Porifors este prima ei ocazie de a-şi pune la încercare cohorta ei de vrăjitori într-un război deschis. Dacă rezultatele îi vor fi pe plac…

O linie violacee, deşi numai una de data aceasta, îi străfulgera privirea lăuntrică. Cele mai multe arcuri strunite, de-a lungul pasarelei santinelelor zvâcniră deodată, zbârnâind. Vreo doi oameni se văitară, ciupiţi de corzile arcurilor, în mişcare de recul. Mai puţin o arbaletă încordată care cedă. Săgeata propulsată se înfipse în coapsa celui de lângă el; omul ţipă şi căzu peste pasarelă, izbindu-se de dalele din curte şi rămânând nemişcat. Oripilat, tovarăşul lui se holbă la arbaletă, o azvârli cât colo de parcă îl frigea la mână şi se aruncă după tovarăşul lui prăbuşit.

Un alt fulger, mai întunecat, străbătu văzduhul.

— Acum ce se mai întâmplă? bombăni Foix

nelinişţit, uitându-se cu ochi mari la coloana de arcaşi îngroziţi.

Unii dintre ei îşi scotoceau deja la centură după corzi de rezervă, pomenindu-se cu ele sfâşiate în mâini.

Câteva clipe mai târziu, peste acoperişurile curţilor interioare ale castelului, începu să se umfle un nor de fum.

— Foc la grajduri, spuse Illvin, vocea lui laconică sunând în contradicţie cu saltul brusc pe care îl făcu înainte. Foix, am nevoie de tine, te rog!

Apucă grăbit în jos pe scări, sărind câte trei deodată cu picioarele lui lungi.

Acum începe cu adevărat, se gândi Ista, cu stomacul făcut ghem.

Liss făcuse nişte ochi cât cepele.

— Roina, pot să mă duc şi eu cu ei? icni de spaimă ea.

— Da, du-te, o învoi Ista.

Fata ţâşni ca din arc. Orice mână dibace era bine venită… Mai *rămân eu. Se* dăduse jos de pe zid, cel puţin.

Trecând în fugă pe lângă el, Arhys îi strigă:

— Doamnă, n-aţi vrea să aveţi grijă de Cattilara?

— Sigur că da.

O însărcinare pe măsură. Sau poate că Arhys, ca un comandant prudent ce era, vroia doar să-i ştie pe toţi cei care erau de prisos, adunaţi la loc sigur.

Le găsi pe doamnele Cattilarei ca apucate de

streche; după ce Ista le puse la punct, zarva lor măcar fusese redusă la istericale înăbușite. Cattilara zăcea în continuare neschimbată, cu excepţia chipului ei, a cărui carnaţie moale se strângea acum pe oase. Lumina demonică era strânsă ca un nod în interiorul ei, neîncercând – deocamdată – să se lupte pentru a prelua controlul. Ista răsuflă neliniştită, dar se asigură că focul sufletesc continua să curgă înspre Arhys, fără oprelişti.

Toată după-amiaza, Ista făcu o droaie de incursiuni prin odăile marchizei ca să verifice efectele diverselor valuri de lumină vrăjitorească care îi iritau percepţiile. Numai acel prim asalt de amploare asupra proviziilor de apă părea să fi fost orchestrat în mod desăvârşit. După aceea, atacul deveni haotic, reflectat de propriile sale efecte. Oamenii cădeau şi-şi frângeau oasele. Caii salvaţi din clădirea staulelor cuprinsă de flăcări, sloboziţi în curtea în formă de stea, dărâmaseră o galerie, nechezând şi lovind din copite. Odată cu pilaştrii, căzu şi un cuib de viespi, iar trei oameni muriră în ţipete, înecaţi şi cu convulsii de la înţepături; alţii fură doborâţi şi răniţi de caii înnebuniţi din cauza înţepăturilor acelor insecte.

Alte focuri, mai mici, izbucniră în alte curţi. Puţina apă care mai rămăsese se împuţina văzând cu ochii. Cea mai mare parte din carnea

depozitată, indiferent de felul în care fusese conservată, începu să putrezească şi să se imputǎ; pe pâine şi pe fructe începu să crească mucegai verde care părea să se întindă văzând cu ochii, în stocurile de făină înfloriră larve de gărgăriţa cerealelor. Fâşiile de piele şi funiile de fibre putrezeau şi se destrămau în mâinile oamenilor. Oalele începură să crape. Pardoselile se fărâmau. Zalele şi armele începură să ruginească cu viteza cu care roşesc fetele tinere.

La toţi cei care suferiseră de malarie, accesele de febră recidivară violent; încântătoarea sală de mese a Cattilarei fu curând ocupată cu oameni întinşi pe tărgi, gemând, arzând, tremurând şi aiurând. Dy Cabon se văzu nevoit să ajute la îngrijirea suferinzilor şi, în scurt timp, a muribunzilor. Până seara, feţele soldaţilor şi ale servitorilor pe lângă care trecea Ista, îşi schimbaseră expresia din încordare şi spaimă în şoc, năuciţi şi goliţi de viaţă.

La căderea soarelui, Ista se căţără în turnul de la miazănoapte, cel mai înalt, să estimeze daunele. Mirosind toată a fum şi şchiopătând, după ce fusese călcată pe picioare de copitele cailor turbaţi, Liss urcă încet în urma ei. Un bărbat în tunică cenuşiu cu auriu, urcă şi acesta mătăhăind din urma lor ca să arunce un braţ de pietre într-o grămadă care tot creştea, lângă metereze, schimbă nişte mormăieli neliniştite cu doi tovarăşi ale căror

arcuri, nestrunite, diforme, zăceau aruncate într-un colţ, apoi se întoarse şi coborî bocănind pe scările în spirală.

În lumina molcomă a apusului, întinderea pustie părea straniu de frumoasă şi de liniştită. În dumbrava de castani, tabăra bine organizată a jokonienilor părea să petreacă pe cinste; singurele focuri erau dâre subţiri de miresme îmbietoare care se ridicau din vetrele focurilor unde se gătea. Adunaţi în mici cete, călăreţii lor colindau împrejurimile, patrulând, ducând mesaje – pe distanţe scurte, din câte îşi dădea seama Ista. Veneticii purtau cu toţii tunici de culoarea smaraldului.

Oraşul, de după zidurile din vale, arunca şi acesta dâre de fum, dar unele urâte şi negre. Având ceva mai mult acces la apă spre deosebire de castelul care încununa fruntea dealului, orăşenii împiedicaseră pârjolul să se împrăştie până în acel moment. Însă siluetele răzleţe pe care Ista le vedea înaintând temătoare pe străzi şi pe alei, erau ţepene de oboseală. Oamenii din spatele zidurilor erau ghemuiţi, sau abia se mai mişcau, sau zăceau, ca şi cum se aşezaseră ca pentru a trage un pui de somn, sfârşiţi de trudă. Sau erau morţi.

Nişte paşi grei se târşâiră pe scările de piatră, iar Ista se întoarse şi dădu cu ochii de Lord Illvin ieşind pe platforma turnului, cărând un sac de pânză micuţ, cenuşiu şi unsuros. Nici măcar lumina

roşiatică a apusului nu reuşea să îl facă să arate decât palid şi murdar. Cenuşa şi sudoarea se amestecaseră şi fuseseră şterse, lăsându-şi dâre ciudate cu dosul mâinii, când încercase să îşi înlăture funinginea din ochi. Renunţase la cămaşa de zale şi la tunica arsă cu multe ore în urmă, iar cămaşa simplă din pânză pe care o purta acum, împestriţată cu găuri mici negre făcute de scântei, era pe jumătate lipită de el.

— Ah, făcu el cu o voce care parcă venea din fundul pământului. Iată-vă!

Ea îşi plecă capul în semn de salut; el veni lângă ea şi împreună priviră în jos la prăpădul din Porifors, dincolo de zidurile exterioare solide şi descurajant de goale.

Întreg complexul de grajduri fusese ars până în temelii. Şindrile înnegrite brăzdau tot locul şi maldăre din ţiglele distruse ale acoperişului le împroşcau ca sângele. Deocamdată nu se mai înălţa niciun foc, dar unul din colţurile corpului de clădire în care se afla bucătăria era şi acela înnegrit şi prăbuşit. Curtea în formă de stea era vraişte – una din galerii era dărâmată, fântâna goală şi înfundată cu mizerie. Caii erau priponiţi pe una din laturi; spinările lor arătau ciudat, alungite în formă de romb, văzute din acel unghi. Cei care se mai vedeau, umblau zoriţi şi agitaţi.

— L-ai mai văzut pe dy Cabon în ultima vreme? îl întrebă Ista pe Illvin.

El dădu din cap.

— Încă mai e pe baricade în sălile cu răniţi. Avem tărgi împrăştiate prin trei odăi acum. Vreo şase băieţi tocmai s-au îmbolnăvit de dizenterie. Fără apă de spălat, nici n-o să mai fie nevoie de demoni care să împrăştie *asta* prin fortăreaţă. Arză-i-ar focul Bastardului! În ritmul ăsta, Sordso o să fie în stare să ia cu asalt Poriforsul mâine numai cu şase ponei, o scară de frânghie şi un cor de copii de la un templu cvadrian.

Scrâşni din dinţii albi care contrastau cu chipul înnegrit.

— Oh, făcu el întinzându-i traista aceea. N-ai vrea nişte carne de cal friptă? Nu-i stricată. Încă.

Ista o luă la ochi, îndoită.

— Nu ştiu. E Fulguşor?

— Nu. Din fericire.

— Nu… acum, mulţumesc.

— Ar trebui să-ţi păstrezi forţele. Numai zeii ştiu când o să mai putem mânca din nou.

El căută o bucată şi o morfoli conştiincios.

— Liss? — îi întinse el sacul fetei.

— Nu, mulţumesc, rosti şi fata ca un ecou slab al Istei.

Nereuşind să-şi urmeze propriul sfat, trecu sacul mai departe din mână în mână foştilor arcaşi, deveniţi acum aruncători de pietre, care îl acceptară cu mulţumiri murmurate şi ceva mai puţină repulsie. Se auzi o pârâitură în vreme ce o

altă şipcă de la grajduri cedă şi se prăbuşi într-un nor de funingine. Illvin se întoarse către latura interioară a turnului ca să privească în gol din nou la dezastrul acela.

— Asta a fost numai o zi. Mai puţin de o zi. Pe lacrimile Bastardului, oare ce s-o alege de noi într-o săptămână?

Ista se sprijini pe lespedea încălzită de soare, cu braţele care îi tremurau, de cât se rugase.

— Eu am adus nenorocirea asta asupra voastră, a tuturor, spuse ea pe un ton scăzut. Îmi pare rău.

El ridică din sprâncene; rămase sprijinit într-un cot lângă ea, privind-o.

— Nu sunt convins că poţi revendica onoarea asta, Doamnă. Lucrurile stăteau prost aici cu mult înainte să ajungi în mijlocul nostru. Dacă prezenţa dumitale nu i-ar fi momit pe jokonieni să atace acum, poţi fi sigură că ar fi lovit într-o lună-două – într-o fortăreaţă ai cărei comandanţi pricepuţi aveau să fie morţi şi putreziţi, sau poate mai rău, şi nimeni nu ar fi putut explica potopul de grozăvii care s-ar fi abătut aşa din senin, peste cetate.

Ista îşi frecă fruntea, care o durea.

— Aşa că de fapt nu suntem siguri că prezenţa mea contează în vreun fel, doar dacă în felul ăsta mă predau ca ostatică şi îi servesc drept chezăşie lui Joen. Poate.

Se uită la pietrele din pavajul rânduit în forme geometrice, acolo jos. *Există alte căi ca să evit să*

devin ostatică.

El îi urmări privirea, iar ochii lui se îngustară într-o încruntătură pătrunzătoare. Întinse două degete şi îi întoarse bărbia cu blândeţe către el.

— Pentru *mine* contezi, spuse el. Orice femeie care poate trezi un bărbat dintr-un somn de moarte cu un sărut, merită să fie privită din nou, cred eu.

Ista pufni cu amărăciune.

— Nu te-am trezit cu un sărut. Eu doar am dislocat şi redirecţionat şuvoiul focului tău sufletesc, aşa cum am procedat mai târziu cu Cattilara. Sărutul acela a fost doar… o slăbiciune din partea mea.

Un zâmbet uşor îi arcui buzele.

— Parcă ziceai că a fost un vis.

— Uh… *Oh.*

Într-adevăr, aşa spusese. Zâmbetul acela îi arcui buzele şi mai tare, înnebunind-o. Îi spuse:

— Un impuls stupid, în cazul ăsta.

— Haide, credeam că a fost un impuls foarte inspirat. Te subapreciezi, doamnă.

Ista se înroşi.

— Mă tem că n-am talent la – înghiţi în sec – flirturi. Când eram tânără, eram prea nătângă. Acum că am îmbătrânit, am ajuns o fiinţă ştearsă.

Prea nătângă atunci, prea nebună mai apoi, prea ştearsă, prin urmare, prea târziu.

— Nu sunt genul ăsta. Atâta tot.

— Serios?

Se întoarse în loc, se sprijini de creasta zidului şi îi ridică mâna, cu un aer foarte curios. Un deget înnegrit de funingine începu să-i urmărească striaţiile de murdărie din palmă.

— Mă întreb de ce? Se spune că sunt un om inteligent. Ar trebui să înţeleg, dacă îmi dau silinţa să studiez un pic. Să trasez planul de amplasament al Fortăreţei Ista, să marchez apărarea…

— Să găseşti punctele nevralgice?

Hotărâtă, îşi trase mâna înapoi.

— Ei bine, ar fi o groază de lucruri de studiat.

— Lord Illvin, nu e nici momentul, nici locul pentru aşa ceva!

— Aşa e. Abia mă mai ţin pe picioare de obosit ce sunt. D'apăi să mă mai înalţ la aşteptări.

Urmă un moment de tăcere.

Buzele lui îi dezveliră dinţii albi.

— Ha. Am văzut cum ţi-a tresărit un colţ al gurii, atunci.

— Ba nu-i adevărat.

Îi tremura acum, fără să vrea, amintindu-şi de pasărea din cuib.

— Oh, şi mai bine – îmi zâmbeşte de sus!

— Ba *nu.*

— Poeţii vorbesc despre speranţa care se naşte din zâmbetele femeilor, dar mie zâmbeşte-mi de sus în fiece zi, şi mi-e de ajuns.

Nu se ştie cum, degetul lui ajunsese să îi mângâie din nou palma, conturându-i fiece muşchi

al mâinii ei. Îşi dori să îi maseze aşa umerii, picioarele, gâtul, orice locşor care o durea. Şi o dureau toate.

— Parcă spuneai că Arhys e marele seducător din familia voastră.

Încercă să-şi adune puterile şi să-şi retragă mâna din nou, şi nu reuşi.

— Ba deloc. N-a sedus nicio femeie în viaţa lui. Au căzut toate singure peste el în ambuscade. Nu fără motiv, ţi-o garantez.

Schiţă un zâmbet.

— Ăsta-i dezavantajul de a fi partenerul de luptă al celui mai bun om de arme din Caribastos. Întotdeauna am pierdut. Dar dacă aş da vreodată cu ochii de cel de-al *treilea* spadasin de elită din Caribastos, atunci acela ar avea mari probleme cu mine. Arhys a fost întotdeauna cel mai bun la orice puneam noi mâna să facem. Dar e un singur lucru de care sunt destul de sigur că eu pot să-l fac, iar el nu.

Numai masajul lui era de vină; îi adormi vigilenţa. Spuse fără să se gândească:

— Ce?

— Să mă îndrăgostesc de tine, dulce Ista.

Ea îşi smulse mâna din mâinile lui. Mai auzise alintul acela, dar nu de pe *acele* buze.

— Nu-mi spune aşa.

— Înverşunată Ista?

Ridică din sprâncene.

— Arţăgoasă Ista? Furioasă, morocănoasă, supărată Ista?

Ea pufni; el se destinse, iar buzele i se răsfrânseră într-un nou zâmbet.

— Ei, aş putea fără îndoială să învăţ să îmi aleg cuvintele.

— Lord Illvin, fii serios.

— Desigur, spuse el pe neaşteptate. La porunca domniei tale, Roina.

Făcu o scurtă plecăciune.

— Sunt destul de bătrân şi-am adunat destule regrete. Am făcut şi eu greşelile mele, unele – zise el cu o grimasă – sunt într-adevăr groaznice, după cum ştii. Dar apoi au fost acele lucruri mărunte şi uşoare – săruturile pe care nu le-am dat, şi dragostea despre care n-am vorbit, pentru că nu era nici momentul, nici locul – iar apoi, pentru care n-am mai avut nici şansa… Sunt regrete surprinzător de dureroase, pentru cât sunt ele de mici. Cred că toate şansele noastre se împuţinează în noaptea asta. Aşa că am să-mi reduc regretele – oricât de scurt ar fi timpul – cu unul, cel puţin…

Se aplecă mai aproape. Fascinată, ea nu bătu în retragere. Braţul lui prelung își găsise cumva cale în jurul umerilor ei dureroşi. O cuprinse în îmbrăţişarea lui. Era destul de înalt, gândi ea; dacă nu-şi apleca capul pe spate, avea să se pomenească cu nasul turtit de pieptul lui. Îşi ridică privirea.

Buzele lui erau la gust ca funinginea, ca

sudoarea sărată şi ca cea mai lungă zi din viaţa ei. În fine, aveau gust şi de carne de cal, dar măcar era carne de cal proaspătă. Ochii lui negri luciră printre pleoapele plecate, în timp ce ea îi înconjură cu braţele spinarea ascuţită şi îl trase înspre ea. Ce fuseseră vorbele acelea cinice pe care i le azvârlise lui dy Cabon – *simulând mai sus ceea ce doreşte la alt nivel, vulgar…?*

Câteva minute mai târziu – prea multe? prea puţine? — îşi ridică capul, depărtându-se un pic de ea, ca şi cum ar fi vrut să o privească fără să fie nevoie să se uite cruciş. Zâmbetul lui uşor era acum lipsit de orice umbră de ironie, dar nu şi de satisfacţie. Ea clipi şi făcu un pas înapoi.

Liss, care era aşezată cu picioarele cruciş, sprijinită de parapetul din partea cealaltă a platformei, privea în sus la ei cu gura căscată. Cei doi soldaţi nici măcar nu se mai prefăceau că se uită după jokonieni. Privirile lor pironite, erau ale unor oameni care contemplau o faptă vitejească cu care ei n-ar fi încercat să rivalizeze, cum ar fi să înghiţi flăcări sau să urci primul pe o scară de asediu.

— Momentul, murmură Illvin, vine atunci când ştii să profiţi de el. Eu n-am de gând să mai zăbovesc în ceea ce te priveşte.

— Aşa carevasăzică, şopti Ista.

Nu putu să nu dea atâta crezare galanteriei lui; pietrele păreau dintr-o dată o soluţie mult mai

puţin atractivă pentru starea jalnică în care se afla. Asta fusese intenţia lui, n-avea nicio îndoială.

În clipa aceea, o pată de culoare violet închis îi întunecă viziunea, iar Ista întoarse capul ca să îi urmărească traiectoria. De undeva de jos, se auzi un răcnet. Oftă, prea ostenită ca să mai încerce să dezlege misterul.

— Nici nu vreau să mă uit.

Illvin întoarse şi el capul la auzul acelui răcnet. Pentru că nu-şi mai lungise gâtul nici el, ca să vadă, îi împărtăşi lehamitea, sătul şi el de atâtea orori. Dar apoi îşi întoarse privirea la ea, mijind ochii.

— Ai întors capul înainte să se audă ceva, observă el.

— Da. Am imaginea atacurilor vrăjitoreşti ca a unor străfulgerări de lumină. Ca nişte trăsnete micuţe, care zboară de la sursă la ţintă, sau ca nişte săgeţi de foc care lasă dâre în urma lor. Nu pot să le disting, să-mi dau seama ce efect vor avea numai uitându-mă la ele, cu toate astea; toate îmi par cam la fel.

— Poţi să distingi vrăjitorii de oamenii obişnuiţi numai privindu-i? Eu nu pot.

— Oh, da. Atât demonul Cattilarei, cât şi cel al lui Foix îmi apar ca nişte forme de umbre şi lumină, închise în graniţele propriilor lor suflete, care, de vreme ce sunt amândoi în viaţă, sunt îngrădite de trupurile lor. Demonul lui Foix încă mai păstrează

forma unui urs. Sufletul sfâşiat al lui Arhys se târâie în urma lui, de parcă s-ar strădui să ţină pasul cu el.

— De la ce distanţă poţi vedea dacă o persoană este posedată?

Ea ridică din umeri.

— Cât bat cu ochiul, bănuiesc. Nu, mai departe de atât: căci ochiul meu lăuntric percepe formele spiritului dincolo de materie, dacă sunt atentă şi mă concentrez, şi poate dacă închid ochii ca să evit suprapunerea de imagini. Corturile, zidurile, corpurile, toate sunt transparente în ochii zeilor şi a celor care împărtăşesc vederea divină.

— Ce poţi să-mi spui despre puterea de percepţie a vrăjitorilor?

— Nu ştiu exact. Foix nu părea să aibă destulă, înainte să i-o împărtăşesc pe a mea, dar duhul lui nu este unul deprins cu astfel de lucruri.

— Aha.

Rămase tăcut pentru o clipă, părând a fi din ce în ce mai absent.

— Vino încoace.

O luă de mână şi o făcu să se aplece pe partea vestică a turnului, care dădea înspre dumbrava de castani.

— Crezi că poţi să estimezi exact care e numărul vrăjitorilor lui Joen, dacă te străduieşti? Cei din tabăra ei, uitându-te de aici?

Ista clipi.

— Nu ştiu. Aş putea să încerc.

Trunchiurile copacilor erau cufundate acum într-o umbră cenuşie, deşi vârfurile lor mai luceau încă în lumina aurie a apusului târziu. Focurile de tabără scânteiau printre frunzele copacilor, lăsând să se întrevadă pătratele şterse ale numeroaselor corturi. Vocile unor bărbaţi răzbăteau destul de departe încât să fie auzite de pe metereze, deşi nu destul de clar ca să se poată distinge ce spuneau în limba roknară. În capătul celălalt al dumbravei, pâlcul de corturi mari, verzi, gătite cu flamuri bătătoare la ochi, luminau ca nişte felinare verzulii de la lămpile care fuseseră aprinse înăuntru.

Ista trase adânc aer în piept, încercând să se adune, îşi lărgi percepţiile, închizând ochii. Dacă le putea simţi prezenţa lui Joen şi a lui Sordso de aici, puteau oare să o detecteze şi ei pe ea? Iar dacă Joen o putea simţi... mai luă o gură de aer, îşi alungă gândul acela înspăimântător, şi îşi deschise hotărâtă sufletul încă o dată.

Mai bine de vreo cinci sute de lumini sufleteşti plăpânde se mişcau ca licuricii printre copaci – soldaţii jokonieni şi ajutoarele lor de tabără, dând zor să îşi îndeplinească sarcinile obişnuite. Un alt roi de suflete lucea cu o lumină ceva mai puternică, mult mai violentă şi mai dispersată. Da, acelea erau firele, şerpii, care vălureau prin văzduh din acele spirale risipite care se adunau toate într-un punct întunecat, năucitor. Chiar în timp ce le

scruta, liniile se încrucişau după cum se mişcau în spaţiu posesorii acestora, trecând ca nişte jurubiţe toarse din nişte caiere imateriale, care nu se înnodau sau încurcau.

— Da, îi văd, îi spuse ea lui Illvin. Unii s-au oprit exact lângă Joen, unii sunt împrăştiaţi peste câmp.

Mişcă din buze în timp ce număra.

— Şase cuprind corturile comandanţilor, doisprezece sunt dispuşi în linie pe dinaintea dumbrăvii, cei mai aproape de Porifors. Optsprezece cu totul.

Se aplecă mai tare, se întoarse pe jumătate înspre râu şi spre cea de a doua tabără a jokonienilor instalată lângă oraş şi închise ochii încă o dată. Apoi se întoarse cu totul împrejur, înspre bivuacul celei de-a treia oşti care se stabilise pe creasta râpei către capătul castelului, tăind drumul spre Oby şi controlând valea superioară.

— Toţi vrăjitorii par să fie în tabăra principală lângă Joen. Nu văd panglici care să se întindă înspre celelalte tabere. Da, bineînţeles. E firesc ca ea să-şi vrea toţi vrăjitorii cât mai aproape posibil, sub ochii ei.

Îşi sfârşi turul şi deschise ochii din nou.

— Cei mai mulţi dintre vrăjitori par să fie adăpostiţi în corturi. Unul stă sub un copac şi priveşte direct încoace.

Nu-i vedea corpul fizic, printre frunze, dar putea

spune sub care copac se afla.

— Hm, făcu Illvin, privind în gol peste umărul ei. Foix poate să-i deosebească? Care om e vrăjitor şi care nu?

— Oh, da. Adică, vreau să spun că acum poate. A văzut lumina necurată odată cu mine atunci când s-au spart cănile – şi apoi, stând pe zidul turnului când a început restul prăpădului.

Privi peste umăr la expresia încordată, plină de îngrijorare a lui Illvin. Avea ochii îngânduraţi, o ipostază care nu prea părea să-i fie pe plac.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc… că după spusa ta, Arhys pare să fie imun la farmece, iar vrăjitorii nu par să fie imuni când sunt trecuţi prin sabie. Aşa cum a dovedit Cattilara pe pielea bietei Umerue. Dacă Arhys s-ar putea apropia de ei, doar de ei şi totuşi să poată în acelaşi timp să îi evite pe ceilalţi o mie cinci sute de jokonieni dimprejurul Poriforsului…

Inhală adânc şi se puse în mişcare.

— Liss.

Fata tresări.

— Lord Illvin?

— Du-te şi caută-l pe fratele meu şi roagă-l să ne însoţească aici. Adu-l şi pe Foix, dacă poţi să-l găseşti.

Ea încuviinţă, cu ochii un pic mari, se ridică de jos şi plecă cu paşi iuţi pe scara în formă de melc a turnului. Illvin îşi fixă privirea asupra taberei

Prinţului Sordso şi a Principesei Joen ca şi cum ar fi memorat fiecare detaliu. Ista se sprijini încurcată lângă el, cercetându-i profilul devenit dintr-o dată absent şi rece.

El îşi întoarse privirea către ea şi îi zâmbi în chip de scuză.

— Mi-a venit o idee. Mă tem că ai să crezi despre mine că sunt un om destul de zăpăcit.

Nu *aşa* l-ar fi descris ea, dar îi întoarse un zâmbet uşor, încercând să îl liniştească.

Mult prea curând, răsunară paşi pe scări. Arhys îşi făcu apariţia în lumina limpede a crepusculului, urmat de Liss şi Foix. Arhys nu arăta mai cadaveric decât ceilalţi oameni din Porifors în momentele acelea, dar chipul lui era lipsit de acele dâre de sudoare obişnuite pe feţele celorlalţi. Foix arăta o indiferenţă care-i masca epuizarea. Îşi petrecuse după-amiaza încercând cu stângăcie să desfacă efectele vrăjilor peste tot în castel, dar fără prea mulţi sorţi de izbândă. Dy Cabon etichetase efortul lui ca inutil pentru mai multe motive teologice pe care nimeni nu stătuse să le asculte şi cu toate astea, îi ceru în genunchi ajutorul lui Foix când descoperi că nu mai putea face faţă cu bolnavii.

— Arhys, vino încoace, spuse Illvin.

Fratele lui veni lângă el, lângă parapetul din partea de apus.

— Zeii ne sunt martori că ştim fiecare palmă de pământ din terenul ăsta. Roina spune că sunt

numai optsprezece vrăjitori în total în haita lui Joen. Vreo doisprezece dintre ei în faţa taberei, pe-acolo… – mâna lui trasă un arc în văzduh – alţi şase în corturile comandanţilor, o zonă mai bine păzită, presupun. Dacă-i încercuim în mai mulţi oameni, am putea să-i dovedim, numai să o facem destul de rapid. Câţi vrăjitori crezi ca ai putea să treci prin sabie?

Arhys ridică din sprâncene.

— Atâţia la câţi aş putea ajunge, bănuiesc. Dar mă îndoiesc că ei or să stea cu mâinile-n sân în timp ce noi pornim în galop înspre ei. De îndată ce s-ar gândi să ne răpună caii, am şi ajunge să ne luptăm pe jos.

— Dar dacă ne-am hotărî să atacăm pe întuneric? Ai spus că vezi mai bine pe întuneric decât orice alt om.

— Hm, făcu Arhys cu privirea tot mai intens aţintită în întuneric.

— Roina Ista – se întoarse grabnic Illvin către ea – şi unde dispăruse toată drăgălăşenia aia cu *Dulce Ista* acum? Ce se întâmplă când este ucis un vrăjitor ţinut în lesă?

Ista se încruntă. Cu siguranţă întrebarea era una retorică.

— Ai văzut şi singur. Demonul, împreună cu orice parte din sufletul gazdei lui pe care a digerat-o, sare într-o nouă gazdă la care poate ajunge. Trupul moare. Care e soarta părţilor rămase din

sufletul acelei persoane, nu ştiu.

— Şi mai e ceva, spuse Illvin cu vocea încărcată de emoţie. Lesa e ruptă. Sau cel puţin – demonul Cattilarei a scăpat de sub control odată cu moartea lui Umerue. Mai mult de atât: în momentul acela, demonul eliberat devine duşmanul răzvrătit al lui Joen, încercând să zboare cât mai departe de ea. Câţi demoni ar putea Joen suporta să-i fie rupţi de sub control – sărind la întâmplare în gazde nepregătite, sau chiar întorcându-se împotriva ei – înainte să fie forţată să se retragă în neorânduială?

— Dacă n-o avea cumva alţii de rezervă, gata să fie mânaţi în frâu, ca o pereche de cai odihniţi, spuse Arhys.

— Nu, răspunse Ista încetişor. Nu cred că poate. Toţi ar trebui să fie acolo, legaţi în plasa ei, altfel ar zbura – ferindu-se unii de alţii dacă nu de ea. Dacă e să ne luăm după mărturia lui Umerue, i-au trebuit lui Joen trei ani ca să-şi dezvolte reţeaua asta, pentru a aduce fiecare fiecare vrăjitor-sclav la o iscusinţă desăvârşită, dobândită prin acumularea de calităţi alese, furate. Fără o altă vizită prin cine ştie ce uşă dosnică a gheenei pe care ar putea-o deschide demonul ei, mă îndoiesc că i-ar putea înlocui. Iar ceea ce ar obţine la început n-ar fi decât un potop de furii neştiutoare, fără minte, fără formă. Ştim că şi ea face risipă; nu poate fi un proces bine controlat, nu atunci când ai de a face cu însăşi esenţa haosului. Deşi... demonul

Cattilarei se teme să nu fie prins la loc; dacă asta n-o fi cumva vreo obsesie filială de-a lui Umerue, atunci înseamnă că îi şi poate prinde iar. Nu ştiu cât de repede ar putea Joen să facă aşa ceva.

— Cu câţiva demoni eliberaţi care să zboare care încotro, ar fi mai greu pentru ea, bănuiesc, spuse Illvin.

Arhys se sprijini cu cotul de un perete din piatră şi privi fix la fratele lui.

— Te gândeşti la o ieşire de sub asediu. O vânătoare de vrăjitoare.

— Aha.

— Nu se poate. Eu aş fi rănit cu siguranţă – iar Catti ar fi nevoită să-mi îndure rănile.

Illvin privi în depărtare.

— Mă gândeam că roina ar putea să te lege din nou de mine. De data asta, aşa cum eram înainte.

Ista protestă cu glas înăbuşit:

— Îţi dai seama ce ar însemna asta? Rănile lui Arhys ar fi ale tale.

— Da, mă rog… înghiţi Illvin. Dar şi Arhys ar fi în stare de ceva mai mult decât ar bănui duşmanii lui. Poate că ar putea să stea lângă mine doftori sau moaşe, ca să îmi lege rănile pe măsură ce s-ar ivi. Câştigând ceva timp în felul ăsta.

Arhys se încruntă.

— Şi apoi? La cel mai mic suspin al tău, să taie legătura? Şi să-mi returneze rănile dintr-o dată?

Ista încercă să nu lase ţipătul ce-i clocotea în gât

să iasă la suprafaţă.

— Să te las captiv într-un corp ciopârţit care nu se poate nici vindeca, nici muri?

Arhys răspunse nedesluşit:

— Nu prea mai am atâtea simţăminte în trupul ăsta... Poate că n-am să rămân captiv. Poate – îşi ridică ochii cenuşii, captivanţi pentru a-i întâlni pe ai ei, iar sclipirea neaşteptată care-i apăru în privire o înspăimântă până în străfunduri – poate aş fi eliberat.

— Întru nimicnicie? Nu! spuse Ista.

— Chiar nu! spuse şi Illvin. Eu mă gândisem la o ieşire, la o raită primprejur şi apoi întoarcerea la Porifors. Ceilalţi ar pleca cu tine ca să te păzească şi să-ţi elibereze calea către vrăjitori. *Şi* să se asigure că te întorci.

— Mm.

Arhys fixă cu privirea amurgul care se lăsa.

— De câţi oameni crezi că ar fi nevoie?

— O sută ar fi foarte bine, dar nu avem atâţia. Cincizeci ar putea reuşi.

— Nu avem nici cincizeci. Illvin, nu avem nici douăzeci, nu călare.

Illvin se ridică de pe parapet. Entuziasmul îi pieri de pe faţă.

— Douăzeci sunt prea puţini.

— Prea puţini ca să plece? Sau ca să se întoarcă?

— Dacă sunt prea puţini ca să se întoarcă, atunci sunt puţini şi ca să plece. Eu n-aş putea cere un

astfel de lucru nimănui, dacă nu aş pleca şi eu şi n-aş fi reţinut de nevoie aici.

— Numai într-un fel, spuse Arhys.

Privirea lui devenea tot mai încordată, tulburându-i pe ceilalţi.

— Ne stingem aici, oră de oră. Mai rău – Lord dy Oby va veni în grabă mare să ne scape. N-a fost niciodată un molâu, dar de dragul fiică-sii nu o să întârzie. Fără să fie pus în gardă în privinţa înşelăciunii demonice pusă la cale de Joen, o să-şi conducă trupele direct în capcană.

— Nu are cum să ajungă aici mai devreme de poimâine, cel mai curând, spuse Illvin.

— N-aş fi atât de sigur. Dacă mesagerul trimis astăzi a fost capturat de filtrul jokonian şi n-a mai apucat să ajungă la Oby, o să afle imediat, pentru că ştiu că avertizările despre ambuscada în care au căzut Foix şi preotul i-au ajuns la urechi. Fortăreaţa din Oby este deja în picioare.

Cuta dintre sprâncenele lui Arhys se adânci.

— Şi de asemenea, cu cât aşteptăm mai mult, cu atât ne agravăm situaţia.

— Asta cu siguranţă pare să fie adevărat, admise Illvin.

— Ah, îşi coborî Arhys vocea, e cea mai urâtă situaţie în care aş putea să mă aflu. Oamenii noştri mor acum fără să ridice o spadă sau fără să fie trasă o săgeată. Până la lăsarea întunericului mâine seară, în ritmul ăsta, forţele lui Sordso or să

poată colinda în voie printr-un castel populat numai de cadavre, imobile în afară de unul singur. Iar eu aş fi lăsat să mă confrunt cu acelaşi duşman – singur şi fără sprijin.

— Ah, făcu Illvin, cutremurat.

— Nu v-aţi gândit la consecinţe? Mă surprinde, Roina – se întoarse către Ista – sunt condamnat să fiu un mort viu, acum. Eliberându-mă de corpul ăsta nu mi-ar schimba condiţia. Să isprăvim cu asta atâta timp… atâta cât mai pot să o fac cu onoare. Şi cu folos.

— Arhys, nu poţi să-mi ceri asta.

— Ba da. Pot.

Vocea lui tună şi mai imperioasă.

— Şi nu mă poţi refuza.

Ista tremura gândindu-se la ceea ce îi propunea, cât şi la ceea ce avea el în minte. Soarta aceea solitară era cursul logic al evenimentelor, fu nevoită ea să recunoască.

— Arhys, nu, asta înseamnă sinucidere curată, protestă Illvin.

— Sinucigaş este un om care-şi doreşte moartea. Eu mă uit retrospectiv la a mea. Eu am depăşit etapa asta, cred. Dacă trebuie să mă supun riscului ăstuia, atunci trebuie s-o fac cât mai curând. Pe întuneric, înainte de răsărit.

— În noaptea *asta?* spuse Illvin.

Până şi el, care venise cu ideea acestui plan, părea îngrozit, văzând cum se accelera ritmul

lucrurilor.

— Chiar în noaptea asta. Am fost împinşi cu forţa în defensivă, iar jokonienii nu stau cu ochii pe noi în situaţia de şoc în care ne aflăm, ca să se angajeze într-o ripostă. Dacă zeii s-au arătat vreodată darnici cu mine, lăsându-mă să am un avantaj pe câmpul de luptă, îţi jur că ăsta e.

Illvin îşi desfăcu buzele, dar nu scoase niciun sunet.

Arhys zâmbi uşor şi se întoarse din nou ca să arunce o privire asupra dumbrăvii de castani, în lumina tot mai slabă. Deşi poate că nu era la fel de slabă pentru el, îşi aminti Ista.

— Deci, cum aş putea găsi vrăjitorii ca să nu irosesc timp măcelărind oameni obişnuiţi?

Foix îşi drese vocea.

— Pot să-i văd eu.

Lui Liss, care şedea în spatele lor pe jos, lângă perete, cu picioarele cruciş, i se tăie răsuflarea.

Arhys se uită la Foix.

— Ai vrea să mă însoţeşti, dy Gura? Facem o pereche bună. Cred că tu eşti cel mai puţin vulnerabil la atacurile vrăjitoreşti, decât orice alt om de aici.

— Eu… daţi-mi voie să inspectez terenul.

Foix se apropie şi el de creasta zidului şi se sprijini de acesta, fixând cu privirea tabăra. Ista văzu după felul în care închidea şi deschidea ochii că punea la contribuţie vederea interioară pentru a

măsura ameninţarea aceea.

Arhys se întoarse către Ista.

— Roina, crezi că faci faţă? Nici Illvin, nici eu nu vom fi în stare să vorbim cu dumneata – trebuie să ne bizuim pe judecata dumitale ca să înnozi sau să dezlegi legăturile dintre noi.

Mi-e teamă în toate chipurile. Trupeşte. Vrăjitoreşte. Moral. Dar mai ales în cel din urmă.

— Cred că l-aş putea elibera pe Illvin de legătura cu tine, da. Dar ce facem cu Cattilara?

— Aş vrea să o cruţ, spuse Arhys. Las-o să doarmă.

— Ca să se trezească văduvă? Nu sunt sigură că va fi în stare să ierte o asemenea trădare. Poate că e într-adevăr tânără şi prostuţă, dar nu e niciun copil şi nici nu va mai fi vreodată copil. În orice caz, trebuie să fie lăsată să se trezească şi să mănânce, ca să îţi poată da forţă şi să nu cedeze, fără să fie vina ei.

Illvin spuse:

— Mă tem că dacă îşi dă seama de toate astea, o să o ia razna. Şi mă îndoiesc de asemenea că demonul ei va fi de partea noastră.

Stelele începeau să îşi facă apariţia, deasupra capetelor lor. La orizontul de vest, dâre pufoase de nori trandafirii deveneau cenuşii. Atâta frumuseţe nepăsătoare în lumea materiei…

— Trebuie să cântăresc bine cum să procedez cu Cattilara, spuse Ista. *Se pare că nimeni altcineva*

nu e dornic să o facă.

Din umbrele care se accentuau tot mai mult, Foix rosti:

— Lord Arhys, dacă vă hotărâţi să plecaţi călare, am să vă însoţesc. Dacă roina vă predă comanda asupra mea.

Ista şovăi preţ de trei bătăi de inimă ucigătoare.

— Îţi dau drumul.

— Vă mulţumesc, Roina, pentru cinstea asta, rosti Foix pe un ton formal.

— Vino, îi spuse Arhys lui Illvin. Hai să vedem dacă au mai rămas ceva harnaşamente nedistruse în tot castelul, care să se potrivească în această vânătoare ciudată. Foix, urmează-ne!

Zicând acestea, o apucă înspre scări.

Illvin se întoarse cu paşi mari ca să apuce mâna Istei, ridicându-i-o la buze.

— Ne vedem în curând.

— Da, şopti Ista.

O strânse mai tare de mână şi se duse.

Capitolul 23

Era aproape de miezul nopţii când Arhys se duse să se odihnească în odăile lui, aşa încât, Cattilara, de cealaltă parte a uşii, să poată fi trezită ca să mănânce. Pajul său îi scoase cizmele, dar numai atât, iar apoi se aşeză la picioarele patului pentru a-i veghea somnul. Ista se gândi că băiatul, ostenit cum era, avea să adoarmă pe podea în nici cinci minute. Arhys se întinse pe pat, cu ochii mari şi întunecaţi în lumina singurei lumânări din odaie.

— Fii blândă cu ea, o rugă el pe Ista. A trebuit să îndure mult prea mult.

— Am să procedez cum cred că e mai bine, îi replică Ista.

Arhys îi aprobă cuvintele cu un semn din cap. Illvin fu cel care, supraveghind acele dispoziţii înainte de noaptea de veghe, plină de evenimente, care avea să vină, ridică bănuitor dintr-o sprânceană în vreme ce se retrăgeau.

— Fii atentă şi cu ea şi cu demonul ei şi nu mă refer la ceea ce a vrut Arhys să zică, murmură el. După afurisita aia de escapadă cu căruţa, cred că nu are niciun scrupul ca să-şi atingă scopurile.

— Am să fac, repetă Ista, cum cred că e mai bine.

Îi lăsă pe Foix şi pe Liss să treacă înaintea ei în iatacul Cattilarei şi îi închise uşa în nas, uşor, dar ferm.

Cea mai nătângă dintre femeile Cattilarei tocmai aducea tava cu mâncare. Expresia descompusă de pe chipul ei, dar şi grija cu care aşeză bucatele jos, îi demonstrară Istei că înţelegea cât valora mâncarea aceea. Ista îi făcu semn să se retragă şi să se aşeze pe un cufăr. Liss rămase lângă Ista în vreme ce aceasta se apropie de patul Cattilarei.

— Foix, stai la picioarele ei. Fii cu ochii pe demon, îl îndrumă Ista.

Foix încuviinţă din cap şi făcu întocmai. Istei îi părea rău că era nevoită să îl mai folosească şi la treaba asta, când era atât de scurs de vlagă, de-abia mai putând să se ţină pe picioare. Avea mare nevoie să se odihnească câteva ore înainte de ieşirea pe care o puseseră la cale. Dar Joen o învăţase să se poarte cu mare băgare de seamă când era vorba despre demoni.

Ista îşi evocă puterea de a vedea dincolo de lucruri şi strânse pumnul în jurul focului sufletesc care ţâşnea din inima lui Catti, reducându-l la un firicel de legătură cu Arhys. Ista îşi imagină expresia lui scursă de viaţă în odaia alăturată şi i se strânse inima. Umbra demonului se zvârcoli agitată, dar nu o provocă pe Ista să-şi exercite puterea de control. Cattilara făcu ochii mari şi inspiră brusc. Se ridică dintr-o dată în capul

oaselor, apoi se legănă, ameţită. Liss îi îndesă o ceaşcă cu apă în mână. După lăcomia cu care bău, apăsându-şi-o de buzele uscate, Ista îşi dădu seama că nu prea se grăbiseră cu hrana. Liss duse tava pe o măsuţă de la marginea patului şi trase pânza care o acoperea. Era o carne simplă de vânat, uscată, aşezată pe o adunătură de resturi strânse de prin alte farfurii.

Catti îi aruncă Istei o privire ucigătoare peste cană, coborându-şi apoi ochii la tavă.

— Ce-i asta? Mâncare pentru slugi? Sau pentru prizonieri? În halul ăsta a fost stăpâna de la Porifors detronată de uzurpatoarea ei, de-acum?

— Este tot ce-a mai rămas din ce a fost mai bun şi nestricat în cămară, hrană păstrată pentru tine. Suntem înconjuraţi acum de o armată de jokonieni şi ţinuţi sub asediu de o haită de vrăjitori. Magia lor demonică macină în bucăţi totul înăuntrul acestor ziduri şi le scuipă apoi asupra noastră. Nu mai este niciun strop de apă. Carnea foieşte de viermi. Jumătate din curţi sunt arse, o treime din cai zac morţi. Oamenii mor în seara asta pe capete din pricina unor boli şi răni fără să fi ajuns în raza săgeţilor trase de trupele lui Sordso şi Joen. Noua metodă a lui Joen de a purta acest război este ingenioasă, crudă şi dă rezultate. Aşa că mănâncă pentru că asta este singura masă pe care o va lua Arhys în seara asta.

Cattilara scrâşni din dinţi, dar cel puţin o făcu

muşcând din pâinea uscată.

— Am fi putut fugi. Ar fi trebuit să fugim! L-aş fi putut duce pe Arhys acum la 40 de mile distanţă în clipa asta şi-am fi scăpat de toate astea. Afurisită să fii căţea fără minte!

Foix şi Liss tresăriră la auzul acelei insulte, dar Ista ridică o mână ca să-i potolească.

— Arhys nu ţi-ar fi fost recunoscător pentru asta. Şi la cine te referi când spui *am fi putut,* care *noi?* Măcar eşti sigură de glasul cui vorbeşte din capul tău acum? Mănâncă!

Catti rodea din mâncare, cu graţie, dar prea mânată de foamea cu care se trezise pentru a risipi mâncarea. Liss îi dădu în continuare apă, căci trăsăturile veştejite ale Cattilarei trădau starea de deshidratare în care ajunsese. Ista o lăsă să mestece şi să înghită câteva minute, până când începu să încetinească ritmul.

— Mai târziu, în noaptea asta, începu Ista iarăşi, Arhys va pleca într-o ieşire riscantă de sub asediu, o miză de care depinde salvarea noastră, a tuturor. Sau va muri încercând.

— Vrei ca el să moară, bolborosi Catti. Îl urăşti. Mă urăşti şi pe mine.

— Te înşeli şi într-un caz şi-n altul, deşi mărturisesc că îmi cam vine să te plesnesc câteodată. Acum, de exemplu. Lady Cattilara, eşti soţia unei căpetenii de oşti şi fiica unei alte căpetenii de oşti. Nu se poate să fi fost crescută

aici, în partea asta de lume, la hotarul ăsta cumplit, şi să fii atât de răzgâiată.

Cattilara îşi feri privirea, poate pentru a-şi ascunde o umbră de ruşine de pe faţă.

— Războiul ăsta prostesc se prelungeşte de când lumea. Aşa se va tărăgăna şi de acum înainte. Dar odată ce Arhys s-a dus, e dus *pentru totdeauna.* Şi tot binele din lume se duce odată cu el. Zeii or să-l ia, iar pe mine mă vor lăsa cu o grea pierdere şi îi blestem!

— Eu i-am înjurat ani la rând, spuse Ista sec. Şi pe bună dreptate!

Cattilara era furioasă, înnebunită, frământându-se în chinuri covârşitoare. Oare îşi pierduse raţiunea cu totul?

Dar oare ce mai e real acum în tot coşmarul ăsta pe care-l trăim cu ochii deschişi? Ce mai e raţional? E absurd ca tocmai eu, dintre toate femeile, să pretind altora o judecată sănătoasă.

— Mestecă mai departe.

Ista îşi îndreptă spinarea ostenită, îşi încrucişă braţele la piept.

— Am o propunere pentru tine.

Cattilara o străfulgeră cu o privire bănuitoare.

— Poţi să accepţi sau să refuzi, dar s-ar putea să nu mai ai alternative. Seamănă mai degrabă a minune. Arhys porneşte în noaptea asta împotriva vrăjitorilor lui Joen. Illvin s-a oferit să-i primească rănile, până la moarte. Mi se pare că două trupuri,

care să-i dea putere braţului cu care se luptă Arhys şi care să-i poarte rănile, pot să îl ducă mai departe decât unul singur. Poate că e tocmai culmea aceea de care e nevoie, acel amănunt care poate face diferenţa dintre izbândă şi înfrângere. Poţi să faci parte din încercarea asta sau poţi fi exclusă.

Înspăimântat, Foix spuse:

— Roina, Lordul Arhys n-ar vrea aşa ceva!

— Sigur, răspunse păstrându-şi cumpătul Ista, nimeni altcineva nu-ţi va permite să faci alegerea asta, Cattilara.

— Nu puteţi face asta pe la spatele lui! spuse Foix.

— Eu am fost împuternicită să îndeplinesc acest ritual. Acum e o discuţie între femei, Foix. Taci. Cattilara – îşi trase din nou răsuflarea Ista – văduvă eşti deja şi vei rămâne, dar durerea pe care o vei purta toată viaţa ar putea fi altfel, după cum vei alege în seara asta.

— Cum ar putea să fie mai bine? mârâi Cattilara.

Lacrimile îi curgeau şiroaie acum.

— Fără Arhys, totu-i scrum.

— N-am spus mai bine. Am spus altfel. Ai putea să accepţi partea care îţi revine, sau ai putea să nu faci nimic şi lucrurile vor trece peste tine. Dacă nu îţi vei da aportul, iar el dă greş, n-ai să ştii niciodată dacă ai fi putut să schimbi lucrurile. Dacă accepţi să fii părtaşă, iar el este doborât – atunci ai să ştii la fel de bine. Arhys te-ar fi protejat în faţa

unei asemenea alegeri, aşa cum face un părinte cu copilul lui iubit. Dar Arhys se înşeală aici. Eu îţi dau posibilitatea unei alegeri, acum, când ne dăm cu toţii ultima suflare. El încearcă să te cruţe de noaptea asta. Eu mă gândesc la nopţile tale din următorii douăzeci de ani. Nu-i nimic greşit sau corect în toate astea. Dar a venit vremea să luăm decizii, iar posibilităţile se irosesc în fiecare clipă ca apa care piere din Porifors.

— Eşti convinsă că va muri în lupta asta, scrâşni Cattilara.

— E mort de trei luni de zile. Eu nu m-am luptat cu moartea lui, ci cu osânda lui. Şi am pierdut. În viaţa mea, am privit doi zei în ochi şi m-a durut ca arsura fierului roşu, aşa încât am ajuns să nu mă mai tem aproape de nimic pe lumea asta. Dar îmi e teamă de lucrul ăsta, mă tem pentru el. În noaptea asta, va fi pe buza prăpastiei care duce la moarte, la moartea cea veşnică şi nimic nu-l mai poate scoate din hăul acela. Nici zeii nu-l mai pot salva dacă va cădea.

— Alegerea de care-mi vorbeşti nu-i niciun fel de alegere. Oricum tot moare.

— Nu: poate muri în mai multe feluri. Tu ai avut parte de el mai mult decât orice altă femeie aflată în viaţă. Acum se întoarce roata. Fii sigură că într-o zi se va întoarce şi pentru tine. Cu toţii suntem egali în faţa morţii. El se duce primul, dar nu oricum. Nici singur, căci va avea o escortă

numeroasă de jokonieni, cred.

— Aşa va fi dacă o să le dau şi eu de furcă, mugi Foix.

— Da. Îţi închipui că nu numai un singur om este iubit aşa ca Arhys? Tu ai ocazia să îl laşi pe Arhys să plece împăcat, cu mintea limpede şi fără piedici, ca să se poată concentra asupra sabiei care e simbolul lui. N-am să-ţi permit să îl trimiţi de-aici hărţuit şi înnebunit, abătut şi îndurerat.

Cattilara mârâi:

— De ce ar trebui să-l las în braţele morţii – sau ale zeilor, sau ale tale, sau ale altcuiva? Este *al meu.* Toate viaţa mea este a lui.

— Atunci ai să rămâi goală pe dinăuntru toată viaţa, tânjind după el, când nu o să mai fie.

— Nu eu sunt vinovată de tot dezastrul ăsta! Dacă lumea ar fi făcut aşa cum am crezut eu de cuviinţă, toate astea ar fi fost evitate. Toată lumea e împotriva mea…

Bucatele dispăruseră de pe tavă. Oftând, Ista îi atinse legătura şi redeschise încă o dată canalul. Cattilara se cufundă înapoi în somn, afurisind. Curgerea focului sufletesc din inima lui Catti era molcomă şi împiedicată, dar avea să ajungă pentru următoarele câteva ore.

— Aş fi vrut să-i dau ocazia să-şi ia rămas-bun, spuse întristată Ista. Comentariile Lordului Illvin despre săruturi reţinute şi vorbe nerostite mi-au rămas în minte.

Foix, cu o figură îngrozită, spuse:

— Comentariile *ei* către Lord Arhys, pentru moment, ar rămâne mai bine nerostite, cred eu.

— Aşa am judecat şi eu. Zeilor, de ce am fost trimisă la curtea asta? Du-te, Foix, fă bine şi odihneşte-te cât mai poţi. Asta e cea mai grabnică îndatorire a ta acum.

— Da, Roina.

Îi aruncă o privire lui Liss.

— Ai să vii să ne conduci? Mai târziu?

— Da, şopti Liss.

Foix dădu să mai spună ceva, păru să-şi dea seama că gâtul nu-l mai ajuta deloc, dădu din cap şi se retrase cu o plecăciune.

Ista se duse şi ea într-un târziu să se întindă în odăile ei preţ de câteva ore. Tânjea după un somn tihnit, fără vise, se temu de coşmaruri, dar în orice caz, nu reuşi decât să moţăie, tulburată de zgomotele agonizante care răzbăteau printre zăbrelele de la fereastra ei, dintr-un castel care se năruia în jurul lor. Într-un târziu Liss, trasă la faţă şi luminată de un ciot de lumânare înfipt într-un suport de alamă, al cărui glob de sticlă era făcut cioburi pe undeva, veni să o trezească. Ista era deja trează şi îmbrăcată. Veşmântul sumbru de doliu se jigărise şi începuse să se roadă, dar mantia neagră se asorta cu starea ei de spirit şi cu umbrele acelei ore târzii.

Liss o urmă, ţinând ridicată lumina firavă, în vreme ce Ista ieşi pe uşă în peristil. Coborî trei trepte pe scara goală şi se opri. I se tăie răsuflarea.

Un bărbat înalt, sumbru, stătea cu două trepte mai jos de ea, aşa încât chipul lui era la acelaşi nivel cu al ei, exact în poziţia în care îl sărutase pe Arhys cel mort, cu o jumătate de viaţă în urmă în acel loc. Faţa şi forma lui nu aveau un contur clar; se gândi că semăna un pic cu Arhys, un pic cu Arvol şi ceva mai mult cu tatăl ei mort, cu toate că Baocia fusese un bărbat de statură scundă şi mai planturos. Cât despre Ias, se gândi că nu prea semăna cu el.

Era îmbrăcat asemeni unui ofiţer de la Porifors, în zale şi cu tunică cenuşiu-cu-auriu; însă zalele luceau, iar tunica era netedă şi fără cusur, broderia de pe ea sclipind ca focul. Avea părul şi barba încărunţite, tăiate scurt aşa cum le purta şi Arhys, curate şi frumoase. Lumina tremurândă a lumânării nu i se reflecta pe chipul ridicat, nici în profunzimile nesfârşite ale ochilor lui; aceştia străluceau însă cu o lumină proprie, radiantă.

Ista îşi înghiţi un nod din gât, îşi ridică bărbia. Îşi încordă genunchii.

— Nu *Te* aşteptam aici.

Părintele Iernii o salută cu mişcare gravă a capului.

— Toţi zeii sunt prezenţi pe toate câmpurile de bătaie. Ce părinţi nu ar aştepta nerăbdători la uşa

lor, uitându-se iar şi iar pe drum, atunci când copilul lor e aşteptat să vină acasă dintr-o călătorie lungă şi primejdioasă? La fel ai aşteptat şi tu la uşă, şi cu folos, şi în zadar. Înmulţeşte acel zbucium sufletesc de zece mii de ori şi ai milă de mine, dulce Ista. Căci copilul meu cu suflet mare a întârziat şi s-a pierdut pe drumul ăsta.

Rezonanţa profundă a vocii lui păru că-i face coşul pieptului să vibreze şi oasele să-i sune. Abia dacă mai putea respira. O pânză de lacrimi îi încețoșă vederea şi se rostogoli din ochii ei neclintiţi.

— Ştiu asta, Tată, şopti ea.

— Îl strig dar vocea mea nu ajunge până la el. Nu poate vedea lumina aprinsă la fereastra mea, căci este despărţit de mine, orb şi surd şi bâjbâind, fără să aibă pe nimeni care să îi arate calea. Dar tu poţi să ajungi la el, în bezna în care e. Iar eu pot să ajung la tine, prin bezna ta. Aşa că ia acest fir ca să îl tragi după tine prin hăţişul ăsta în care eu nu pot pătrunde.

Se aplecă şi o sărută pe frunte. Buzele lui o arseră ca un fier îngheţat. Temătoare, întinse mâna şi îi atinse barba, aşa cum făcuse cu Arhys în ziua aceea, gâdilând-o ciudat şi moale în palmă. Când îşi înclină capul, îi căzu o lacrimă ca un fulg de zăpadă pe dosul mâinii, apoi se topi şi dispăru.

— Voi fi un conducător spiritual în numele Tău, acum? întrebă ea, ameţită.

— Nu; vei fi poarta mea.

Îi zâmbi enigmatic, o fâşie albă de lumină în noapte, asemeni unui fulger care-i străbătu simţurile, iar mintea ei năucită alunecă de la ameţeală la *orbire.*

— Am să-l aştept acolo, încă ceva vreme.

Făcu un pas înapoi, iar scara fu goală iar.

Ista rămase zdruncinată. Locul acela de pe dosul mâinii ei, spălat de lacrima lui era rece ca gheaţa.

— Roina? o strigă Liss, care se oprise cu mare băgare de seamă în spatele ei. Cu cine vorbiţi?

— Ai văzut un bărbat?

— Ăă… nu?

— Îmi pare rău.

Liss ridică lumânarea.

— Aţi plâns.

— Da. Ştiu. Nu-i nimic. Hai să mergem. Cred că ar fi bine dacă m-ai ţine de braţ până coborâm scările.

Curtea de piatră, arcada, curtea în formă de stea cu caii care se odihneau şi poarta din curtea de la intrare se întunecară. Liss o ţinu de braţ tot drumul, încruntându-se simţind cât de tare tremura.

În lumina torţelor, curtea din faţă era înţesată de oameni şi cai. Cele mai multe vase cu flori erau sparte, căzute de pe ziduri sau răsturnate, împrăştiindu-şi pământul uscat. Plantele cu frunze suculente erau zdrobite, florile cele mai fragede,

veştejite şi căzute ca nişte verdeţuri puse pe foc. Cei doi pomi palisaţi de lângă peretele din faţă aruncau umbra unor frunze uscate în arşiţa fără pic de briză a nopţii, căzând una câte una peste o grămadă de petale putrede.

Foix fu primul care o văzu venind; întoarse capul şi rămase cu gura căscată. Fără îndoială că avea în jurul ei un nimb de lumină zeiască, chiar în acel moment, când tocmai fusese atinsă. *Şi port o povară pe care am fost atât de serios însărcinată să o duc la capăt.* Îşi aruncă un ochi peste curte, îi descoperi pe Arhys şi Illvin, dar atenţia îi fu distrasă de calul pe care cei doi îl priveau. De la distanţă.

Era un armăsar murg, înalt, cu bot prelung, ţinut de trei lachei, lac de sudoare. Era legat la ochi pe sub căpăstrul la care era potrivită o zăbală adâncă şi curbată. Unul din lachei îi ţinea buza de sus strânsă în timp ce animalul se smucea. Dăduse urechile pe spate şi necheza mânios, dezvelindu-şi dinţii lungi şi galbeni şi azvârlind din picioare. Illvin se ţinea la depărtare de el, arătând mâhnit.

Ista veni lângă el şi spuse:

— Lord Illvin, ştii că armăsarul e posedat de un spirit primar?

— Tocmai ce m-a informat şi Foix în privinţa asta, Roina. Asta explică *multe* în legătură cu calul ăla.

Ista privi încordată printre pleoape la umbra

movalie, contorsionată, din trupul animalului.

— Crede-mă, pare să fie unul mic, neformat şi fără minte.

— Asta explică şi mai multe. Pe dracii Bastardului! Mă gândeam să-i împrumut blestemata asta de bestie lui Arhys. Cenuşiul lui pătat a ologit, laolaltă cu jumătate din caii care ne-au mai rămas – o răbufnire de plăgi care au înflorit cu o viteză nefirească la copitele cailor, şi sper ca Arhys să poată transmite mulţumirile noastre cât mai curând vrăjitorului jokonian căruia i-o fi dat prin cap *treaba asta.*

— Ăsta-i un cal de luptă deosebit de bun?

— Nu, dar nimănui nu o să-i pese dacă Arhys îl va duce la moarte. De fapt, cred că rândaşii chiar speră că aşa se va întâmpla. Zeii mi-s martori că eu am încercat, dar fără izbândă.

— Hm, făcu Ista.

Înaintă; cei doi lachei care ţineau de cap animalul chiţăiră în semn de protest. Ea îşi miji ochii, întinse mâna spălată de lacrima zeului şi o puse pe fruntea armăsarului. Un semn micuţ în şase colţuri îi arse pielea, imaculat ca zăpada în ochii ei pământeşti, o scânteie intensă în faţa ochiului ei lăuntric.

— Scoateţi-i legătura de la ochi!

Rândaşul aruncă o privire oarecum disperată la Illvin, care dădu din cap aprobator dar îşi trase sabia din teacă şi o ţinu cu latul lamei în afară,

privind încordat.

Calul avea ochii căprui închis cu pupila violacee. Cei mai mulţi cai aveau ochii în felul acela, îşi aminti Ista, dar de obicei fără acea lucire profundă. Ochii rămaseră ficşi privind-o, apoi se rostogoliră peste cap. Ista îl privi fix la rândul ei. Dintr-o dată animalul se linişti. Ista se ridică pe vârfurile picioarelor, îl înşfăcă de o ureche şi îi şopti:

— Poartă-te frumos cu Lord Arhys. Ori am să te fac să-ţi *doreşti* să-ţi fi vărsat maţele, să te fi spânzurat cu ele şi să te fi dat de mâncare la zei.

— La câini, o corectă lacheul care îl ţinea de căpăstru.

— Şi la câini, adăugă Ista. Scoate-i căpăstrul şi ţine-te deoparte!

— Doamnă…?

— E-n regulă.

Lacheul se dădu înapoi. Tremurând, calul ciuli atent urechile şi îşi arcui gâtul ca să-şi plece supus capul în dreptul pieptului Istei. O împunse scurt cu capul, lăsându-i o dâră de păr roşcat pe mantia neagră şi rămase liniştit de-a binelea.

— Faci adesea asemenea lucruri? se arătă interesat Illvin, apropiindu-se.

Cu mare băgare de seamă, întinse o mână pricepută şi bătu animalul uşor pe gât.

— Nu, suspină Ista. A fost o zi de experienţe inedite.

Illvin era îmbrăcat simplu, cu pantaloni de in şi

cu cămaşa ciupită de scântei, pregătit pentru rolul ce urma să îi revină. Arhys arăta atât de mult ca atunci când îl văzuse ea pentru prima dată că i se tăiase răsuflarea. Doar că zalele şi tunica nu-i erau pătate de sânge. Deocamdată. El îi zâmbi grav apropiindu-se de ea.

— O vorbă, Roina, înainte să plec. Două vorbe.

— Câte îţi doreşte inima.

El îi vorbi cu voce scăzută:

— Mai întâi îţi mulţumesc că mă porţi către o moarte mai bună. Una mai puţin ruşinoasă, meschină şi stupidă ca prima de care am avut parte.

— Oamenii noştri ar putea totuşi să-ţi dea socotelile peste cap, îi spuse Illvin morocănos.

De partea cealaltă a curţii, doar o duzină de oameni îşi înşeuau şi ei caii. Pejar era printre ei; avea chipul încins de febră, observă Ista. Ar fi trebuit să stea întins pe o targă în loc să încerce asta. Apoi se întrebă câţi oameni din Porifors mai erau încă în stare să meargă, la momentul acela.

Arhys îi zâmbi scurt fratelui său şi se abţinu să se contrazică cu el, să îi corecteze părerea, ori să îi ia acel firicel de speranţă. Se întoarse către Ista.

— În al doilea rând, vă cer un hatâr.

— Orice îmi stă în putere.

El o fixă cu ochii lui limpezi cu o intensitate penetrantă; ea se simţi ţintuită.

— Dacă acest dy Lutez reuşeşte să moară demn

în seara asta, fie ca moartea lui să întărească ceea ce nu a fost dus până la capăt în urmă cu atâţia ani. Fie ca victoria pe care aş putea-o câştiga să şteargă acel abandon vechi şi rece. Iar domnia ta să fii lecuită de rana îndelungată pe care ţi-a provocat-o un alt dy Lutez.

— Oh, făcu Ista.

Nu îşi îngădui să izbucnească în plâns; mai avea de îndeplinit o îndatorire.

— Am şi eu un mesaj pentru tine.

El ridică din sprâncene; părea un pic surprins.

— N-a răzbătut niciun curier prin blocada jokoniană de o zi încoace. Ce mesager e ăsta care a ajuns la dumneata?

— Tocmai L-am întâlnit pe scări. Iată mesajul!

Înghiţi un nod care i se pusese în gât.

— Tatăl tău te cheamă la curtea Lui. Nu e nevoie să-ţi faci bagaje; du-te înveşmântat în glorie, aşa cum te afli. El aşteaptă nerăbdător la uşa palatului Său să te întâmpine şi a pregătit un loc la înalta Lui masă, la dreapta Lui, alături de cei aleşi, cu suflet mare şi mult-iubiţi. Adevărat grăiesc. Apleacă-ţi capul!

Cu ochii mari, uluit, el se supuse. Ea îşi lipi buzele de fruntea lui, de pielea palidă, nici rece, nici caldă, nelucitoare de sudoare. Gura ei păru să lase un cerc micuţ de gheaţă care scotea aburi în aerul greu al nopţii. O nouă dâră apăru în ochii ei lăuntrici, un firicel subţire, cenuşiu, luminos, ca o

coardă întinsă ce îi lega. *Este o linie e a vieţii.* Ista ştiu cumva atunci că acel fir se putea întinde până la capătul pământului fără să se rupă. *Oh.*

Mişcată, îşi duse până la capăt întregul ritual, sărutându-i fiecare mână, apoi aplecându-se la picioarele lui şi atingându-i la fel, cu buzele, fiecare cizmă. El se scutură o clipă ca şi cum ar fi încercat să o facă să-şi schimbe atitudinea, dar mai apoi rămase nemişcat, permiţându-i acel gest. O prinse de mâini şi o ajută să se ridice în picioare. Ea îşi simţi genunchii tremurând ca piftia.

— Cu siguranţă, îi şopti el cuprins de evlavie, că suntem binecuvântaţi.

— Da. Pentru că ne dăm binecuvântarea unul celuilalt. Fii pe pace. O să fie bine.

Se retrase ca să îl lase pe Illvin să îşi îmbrăţişeze fratele. Illvin îl ţinu apoi pe Arhys de umeri şi privi zâmbind încurcat în acei ochi ciudat de triumfători, care păreau să privească înapoi la el, cu răceală şi de la mare depărtare. Pe buzele reci îi răsări un surâs blând, totuşi. Illvin se întoarse să îl ajute să încalece pe acel armăsar roşcat, înduioşător de ascultător, să îi verifice chingile, scările de la şa şi tot harnaşamentul pentru ultima oară, apoi îl bătu cu palma pe piciorul îmbrăcat în piele, cu un gest familiar. Se trase deoparte.

Ista se uită în jur cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, simţind o usturime şi o descoperi pe Liss stând lângă calul lui Foix. Acesta era deja călare. O

salută pe Liss cu gestul specific ordinului Fiicei, ducându-şi mâna la frunte. Ea îi răspunse cu salutul curierilor, bătându-se cu pumnul uşor în dreptul inimii. Întâlnind privirea Istei, Foix o salută şi pe ea; ea îi răspunse cu semnul încincit al cvinterienilor.

Cei doisprezece oameni ai micuţei companii deznădăjduite a lui Arhys încălecară la îndemnul lui rostit cu o voce gravă.

Nimeni nu vorbea prea mult.

— Liss, începu Ista, dar se înecă şi tuşi ca să îşi dreagă vocea. Liss, începu ea din nou. Urmează-mă. Trebuie să ajungem în turn.

Atât Liss cât şi Illvin o însoţiră, apucând către pasajul acoperit cu arcade. În spatele lor, Ista auzi porţile castelului Porifors deschizându-se cu un scârţâit, zăngănitul metalic al lanţurilor podului basculant trimiţând ecouri printre florile care mureau. Illvin merse cu spatele câteva clipe, privind pierdut în bezna străbătută de firul de lumină, dar Ista se abţinu să se întoarcă.

Capitolul 24

Cu toată durerea de picioare, Ista se căzni să urce treptele înguste ale turnului, bâjbâind cu mâna peretele curbat, din piatră aspră şi dădu peste un careu de lumină la care nu se aştepta. Şiruri întregi de lumânări erau rânduite la picioarele zidurilor parapetului în părţile dinspre miazănoapte şi miazăzi, înfipte chiar în picăturile de ceară scurse, cu flăcări limpezi şi neclintite în atmosfera încremenită a nopţii. Arşiţa părea să urce în valuri către cerul înstelat, dar pe de altă parte, aerul din turn era mai puţin închis şi îmbâcsit decât cel din curtea de la intrare.

Odată ce ajunseră şi ei în turn, platforma deveni neîncăpătoare. Ista supraveghe pregătirile pe care le poruncise şi răsuflă uşurată. De o parte, Lady Cattilara, înveşmântată într-o mantie, stătea culcată în tăcere pe o saltea de paie, acoperită cu un cearşaf. O altă saltea, de asemenea acoperită cu aşternuturi vechi, era goală şi aşezată alături de ea. Femeia care cosea rănile, venită cu coşul ei, Goram, Înţeleptul dy Cabon, cu odăjdiile acum cu adevărat soioase, aşteptau cu toţii nerăbdători. Trebuia să se descurce doar cu acele ajutoare, aşa puţine cum erau; cei câţiva doftori şi acoliţi ai

Mamei rămaşi în viaţă în oraşul asediat de la poalele fortăreţei, erau doborâţi de febră, sau mai rău, şi oricum nu putuseră fi trecuţi prin tunelurile prăbuşite pentru a veni în ajutor celor aflaţi în castel.

Ieşind din întunericul scărilor, Illvin îşi făcu mâna streaşină la ochi în faţa lucirii acelor lumânări.

— Roina, ai să poţi răzbate întunericul cu privirea ca să poţi urmări drumul fratelui meu?

— Nu de ochii ăştia am să mă folosesc ca să îl urmăresc. Iar slujitorii tăi vor trebui să te poată vedea.

Ea întinse mâna şi atinse, ca să se asigure, firul cenuşiu imaterial ce părea să fie tors din inima ei şi se pierdea în bezna ce se căsca la picioarele lor.

— N-am să-l mai pierd acum.

El mormăi ceva nedesluşit, consimţind oarecum neconsolat spusele ei, trase aer adânc în piept şi se aşeză pe saltea. Lăsându-şi sabia deoparte, îşi scoase cămaşa ciuruită de scântei şi pătată de sudoare, apoi îşi suflecă crăcii pantalonilor. Goram îl ajută să îşi scoată cizmele, îşi întinse picioarele lungi şi se culcă pe spate, cu o expresie nu atât reculeasă, cât mai degrabă ţeapănă, privind în sus la stele cu ochi mari şi negri. Pâlcuri de nori, o umezeală îndepărtată, traversară bolta smălţuită de stele ca nişte fulgi cenuşii.

— Sunt gata.

Vocea îi era uscată, dar nu doar din lipsa apei, se gândi Ista.

Din castelul de la picioarele lor, auzi păcănitul slab al lanţurilor podului rabatabil care era tras la loc, încetişor, şi un zornăit de harnaşamente însoţit de tropot de copite, îndepărtându-se de ziduri, pierzându-se în depărtare. Firul cenuşiu se mişca în hăul întunecat de sub ei, asemeni unui fir întins dintr-o undiţă, în cârligul căreia se prinsese o ştiucă.

— Nu avem prea mult timp. Trebuie să începem.

Se lăsă în genunchi între cele două saltele.

Illvin îi luă mâna şi şi-o apăsă pe buze. Ea îl mângâie pe fruntea lucioasă, retrăgându-şi mâna. Se reculese, îşi alungă din minte imaginile materiale care o tulburau şi evocă urzeala de lumini şi umbre prin care tărâmul spiritului i se înfăţişa acum. Avu bănuiala că zeii o simplificaseră pentru ea şi că realitatea din spatele acesteia era încă mai ciudată şi mai complexă. Dar asta i se dăduse; trebuia să-i fie îndeajuns.

Desfăcu nodul pe care îl legase în jurul firicelului alb care izvora din inima lui Illvin, deschizând larg canalul acela de energie. Focul sufletesc se revărsă în afară, unindu-se cu şuvoiul domol, posac al Cattilarei, şi se vărsă în noapte, înfăşurându-se în jurul firului cenuşiu dar fără să îl atingă. Chipul lui Illvin se scurse de viaţă, rămânând imobil, ca de ceară, iar ea se cutremură.

Se întoarse şi privi cum dormea Cattilara. Demonul se zbuciuma sub coşul pieptului ei fin. O presiune enormă se propaga în locul acela, tinzând să răbufnească cu puterea unui cataclism. Următoarea sarcină a Istei era cu adevărat primejdioasă, primejdioasă pentru fiecare din cei implicaţi, dar nu putea să dea înapoi. Atâtea suflete erau încercate în această călătorie…

Ea strânse legătura Cattilarei, propulsând focul sufletesc dinspre inimă înspre cap. Demonul încercă să urmeze aceeaşi traiectorie. Ea îşi aşeză mâna stângă, înnobilată de omătul lacrimii zeului, pe clavicula Cattilarei, privi pierdută, fascinată, la lucirea aceea cenuşie pe care degetele ei începuseră brusc să o împrăştie. Demonul se strânse iar, ţipând înspăimântat de un pericol nou. Cattilara deschise ochii.

Încercă să sară în capul oaselor, dar îşi dădu seama că trupul ei era în continuare paralizat.

— Tu! strigă ea la Ista. Blestemate, dă-mi *drumul!*

Ista răsuflă încordată.

— Arhys e plecat călare acum. Vai de duşmanii lui, căci moartea călare pe un cal posedat se abate asupra lor prin întuneric, cu tăiş de sabie şi foc. Mulţi or să îl însoţească în drumul lui către donjonul Tatălui în noaptea asta, cu sufletele sfâşiate ca nişte stindarde de război, ivite în urma paşilor lui. Trebuie să faci o alegere acum. Ai să-l

ajuţi sau ai să-i pui oprelişti în această ultimă incursiune?

Cattilara smuci din cap înainte şi-napoi într-o agonie a refuzului.

— Nu! Nu! Nu!

— Însuşi zeul îi aşteaptă venirea, însăşi suflarea Lui sfântă înclină cumpăna în aceste momente. Inima lui Arhys se avântă în mâna Tatălui său asemeni unei păsări mesagere. Chiar dacă ar putea fi târât înapoi acum, şi-ar petrece tot restul vieţii, şi cred că nu va fi prea mult timp, aplecat pe fereastră, tânjind după ultimul lui cămin. Nu ţi-ar fi recunoscător. Nu te-ar putea iubi, cu inima întreagă înrădăcinată într-un alt tărâm. Cred că ar putea chiar ajunge să te urască, cunoscând măreţia pe care i-ai interzis-o. Pentru ultima dată, ultima clipă şi alegere, gândeşte-te nu la ceea ce îţi doreşti tu, ci la ceea ce el vrea; nu la divinitatea ta, ci la zeul lui, mai mare peste toţi.

— Nu! zbieră Cattilara.

— Foarte bine.

Ista întinse mâna să desfacă legătura, cu un ochi la demonul îndărătnic, răzvrătit.

Cattilara întoarse capul într-o parte şi şopti:

— Da.

Ista se opri, expirând. Murmură:

— Aşa că mă rog ca zeii să mă audă măcar pe mine, şi să las acest *da* şoptit să se ridice deasupra acelui *nu* strigat, ca să urce până la tărâmul

încincit. Cum voi fi eu auzită, aşa te voi asculta şi eu pe tine.

Înghiţi anevoios.

— Ţine-ţi demonul în frâu. Nu ne va fi uşor.

— O să doară tare? întrebă Cattilara.

Privirea ei o întâlni pe cea a Istei într-un sfârşit. Glasul ei ar fi fost aproape neauzit, de n-ar fi fost liniştea aceea de pe terasă. Nu foşnea nici măcar un pliu din veşmintele privitorilor rămaşi în picioare.

Da, nu, habar nu am.

— Da, așa cred. Tot ce se naşte, cunoaşte durerea.

— Oh. Bine.

Îşi întoarse chipul iar, dar nu în chip de refuz. Ochii îi erau umezi, dar faţa neclintită, de parcă ar fi fost tăiată în fildeş.

Ista îşi ridică mâna, dar nu era nevoie de intervenţia ei. În vreme ce chipul Cattilarei se goli de viaţă, focul cel alb ce izbucnea din inima ei se înteţi, ca să se amestece cu şuvoiul din pieptul lui Illvin într-un torent, mugind şi năpustindu-se peste parapet. *Iată, nu mergi singur, Arhys. Inimile celor două fiinţe pe care le iubeşti cel mai mult, sunt alături de tine acum.* Nădăjdui ca trupul lui să primească efuziunea lor ca pe o exaltare, la capătul celălalt al liniei albe.

Se ridică şi se apropie în grabă de parapet, făcându-le semn celorlalţi să fie pregătiţi cu

tampoane, cârpe şi bandaje cu care să îi lege strâns pe cei doi, în caz că erau răniţi. Îşi încordă privirea în întuneric, cărările se întindeau ca nişte panglici cenuşii, spaţiile deschise se adunau asemeni unor plăpumi înfăşurate în negură deasupra unui pat nestrâns, copacii din dumbravă erau negri şi tăcuţi. Câteva focuri de veghe ardeau în tabăra duşmanului, iar călăreţi jokonieni patrulau încetişor încoace şi-ncolo, feriţi de bătaia săgeţilor. Un ghem de umbre mişcătoare ajunse la pâlcul de copaci, alunecând printre patrule.

Privirea ei scăpără cu toată forţa celorlalți ochi, urmând şuvoiul cel alb şi firul subţiratic cenuşiu acolo unde se mişcau cele douăsprezece scântei sufleteşti, în spinarea petelor mai puţin strălucitoare ale sufletelor cailor lor. Lucirea cenuşie a lui Arhys era distinctă, umbra dublată de nuanţa violetă a lui Foix era şi mai şi. Văzu limpede, prin toate materiile mişcătoare care se aşterneau între ei, atunci când Arhys dădu pinteni formei aprinse de prezenţa demonică a calului său, pornind la galop. Se apropie cu iuţeală de o lumină statică, în culori vrăjitoreşti, ca un uliu care se năpusteşte asupra prăzii luate pe nepregătite.

— Îl puteţi vedea pe Foix? îi răsună la ureche vocea întretăiată a lui Liss.

— Da. Este călare, alături de Arhys.

Ţipetele de groază nu răzbătură până sus la ele, decât atunci când primul cort fu doborât. Pe

măsură ce tot mai multe strigăte şi scrâşnete de oţel spintecau noaptea, patrulele călare se întoarseră şi o luară la galop înapoi spre tabără. Brusc, şarpele de foc vrăjitoresc se întinse şi plesni. Un gâlgâit albăstrui de foc sufletesc împunse văzduhul, despărţindu-se – chiar sub ochii Istei – de o fâşie violetă, care se deplasă cu viteză, târând în urma ei fâşii ale sufletului, ca nişte zdrenţe fâlfâind, sfâşiate. Şuvoiul albăstrui se contorsionă în agonie şi se stinse *altundeva.* Fâşia violetă căzu pe pământ, prefăcându-se într-o scânteie sufletească undeva la picioarele copacilor; atât primitorul, cât şi demonul căzură laţi la pământ în acel şoc impetuos. Însă şarpele nu se mai regeneră.

— Ăsta-i unul, spuse Ista cu voce tare.

Atacatorii nu scoteau nici strigăte, nici ţipete, mişcându-se într-o tăcere sinistră, hotărâtă. Pata obscură dintr-un alt cort, adăpostind capul unui alt şarpe colorat, se mişcă încoace şi-ncolo, se scutură şi se prăbuşi. Vrăjitorul jokonian îşi adună puterile ca să-şi lovească atacatorul, Ista văzu fulgerul magiei demonice trecând prin Arhys şi auzi vaierul vrăjitorului surprins şi îndurerat, retezat de tăişul sabiei. Se gândi că *lovitura* aceea vârtoasă, fluidă din depărtare ar fi putut fi o decapitare. O altă dungă violacee se separă de un alt jet de lumină albă. Cuprinsă de şoc şi dându-se de-a berbeleacul, pata violetă căzu la nimereală într-un cal care era

mânat înspre încăierare de un soldat din cavaleria jokoniană. Animalul se împiedică, sări într-o parte, îşi răsturnă călăreţul şi se roti ca să o ia la goană nebună pe drumul către Oby. Şarpele eliberat păru să îl caute de parcă ar fi încercat să plesnească, dar mai apoi se retrase, dezintegrându-se într-un şuvoi de scântei.

— A căzut şi-al doilea, spuse Ista.

Din pâlcul de copaci, se aprinse o flacără tremurătoare, aurie şi strălucitoare – un cort luase foc. Dincolo de dumbravă, se aprindeau lumini în corturile mari si verzi ale comandanţilor. Ista nu avu nicio îndoială că acei vrăjitori, adormiţi atunci când căzuse prima lovitură asupra lor, erau în picioare acum, zgâlţâiţi de Joen dacă nu îi trezise zgomotul. Cât de rapid puteau jokonienii luaţi prin surprindere să îşi organizeze apărarea? Contraatacul? Un alt jet de foc sufletesc, lipsit de demon, de data aceasta, îi arse retina. Vreun soldat duşman de rând ucis, sau vreunul din voluntarii sfidători ai lui Arhys? În ochii zeilor, îşi dădu ea seama, era totuna. Toate naşterile prin moarte erau acceptate deopotrivă în acel tărâm.

— Trei, numără ea, în vreme ce atacul forţa liniile inamice.

— Câştigăm? gâfâi Liss.

— Depinde de ceea ce consideri pradă.

La cel de-al patrulea cort, atacatorii dădură de bucluc în cele din urmă. Trei şerpi vrăjitori se

combinaseră cumva în acel loc. Poate că Arhys era în mod ciudat invizibil pentru ei, căci îl aleseseră pe Foix drept ţinta atacurilor lor. Bineînţeles – probabil că îşi imaginau un alt vrăjitor drept sursa celor mai mari primejdii pentru ei, luându-l pe Foix drept nucleul sau capul loviturii inamice. Lumini sufleteşti baleiau întunericul, ţâşneau, se învârteau pe dinaintea percepţiilor năucite ale Istei. Ursul fu doborât, mugind, sub o reţea de foc. Însă al patrulea şi al cincilea şarpe fură decapitaţi, cu trupurile ca nişte panglici, plesnind cu furie în chinurile morţii înainte să se desfacă în fărâme într-un şuvoi aureolat. Din cortul îndepărtat care pâlpâia cu o lumină verde, Ista auzi o femeie scoţând zbierete înfiorătoare, însă cuvintele în roknară erau nedesluşite din cauza distanţei şi a mâniei cu care erau proferate.

— Cred că l-au dovedit pe Foix, spuse Ista.

În spatele ei, se auziră trei icnituri.

— Ajutor! ţipă femeia care cosea rănile.

Albă la faţă, Liss se întoarse val-vârtej şi se aşeză la postul ei, alături de Cattilara.

Atât pe coapsa dreaptă a Cattilarei, cât şi pe cea a lui Illvin, se desfăcură răni lungi, spintecate. Pentru o clipă, se văzu muşchiul roşu-maroniu, pulsând, o fâşie palidă de tendon, apoi rănile gemene fură înecate în sânge. Cusătoreasa, împreună cu Liss, Goram şi dy Cabon se grăbiră să tamponeze şi să lege fiecare tăietură pentru a

încetini şuvoiul de sânge.

Da. Da, îşi spuse Ista în sinea ei. Strategia ei dădea roade. Pe un singur primitor, tăietura de sabie ar fi pătruns până în profunzime. Rănile înjumătăţite nu erau la fel de cumplite. Aproape că izbucni în hohote de râs, chiar dacă era mâhnită, închipuindu-şi uluiala celui care îl luase cu asalt pe Arhys, care cunoştea după impactul loviturii, după lama care pătrunsese până la os şi după cum i se urcase zvâcnetul în braţ, cât de tare lovise, şi cu toate astea, rana se închidea văzând cu ochii… într-adevăr, bocetul sălbatic care răsuna acum până sus, din dumbravă, putea fi chiar al acelui om. *Credeaţi că vă abătuserăţi toate ororile de coşmar asupra cetăţii Porifors şi că eraţi feriţi de orice. Acum, uite cum vă întoarce Poriforsul favorurile. Ne ţinem tari. Ne ţinem tari.*

Încă puţin.

Se întoarse din nou încercând să dibuiască cu privirea pe sub copaci. Putu observa înaintarea lui Arhys în goana calului peste câmp după sunetele de groază, se gândi ea, pe măsură ce duşmanii o luau la sănătoasa urlând pe dinaintea chipului său livid şi a lamei sale aducătoare de moarte. Şi după puhoaiele de foc incandescent care se ridicau în urma lui. Căzuse de pe cal; nu era sigură când se întâmplase una ca asta. Trăgea nădejde că încă nu rămăsese singur, fără măcar un tovarăş rămas care să îi păzească spatele.

Cred că e singur acum.

O izbitură umedă se auzi în spatele ei. Aruncă o privire înapoi şi îşi văzu ajutoarele zorind să apese tampoane pe stomacul lui Illvin şi al Cattilarei. *Asta a fost o săgeată de arbaletă.* Se întrebă dacă Arhys o smulsese să o arunce înapoi duşmanilor lui uluiţi, ori şi-o lăsase înfiptă ca pe o emblemă. Ar fi fost o lovitură mortală, pe orice alt om, în orice alt moment. În curând se vor înteţi. *Pe toţi zeii, un dy Lutez chiar ştie să moară de trei ori; şi de trei ori înmulţite cu trei, de-i nevoie.*

Căzu în genunchi în spatele parapetului, agățându-se de piatra zidului.

Îi părea că un gheţar imens şi negru, un baraj de gheaţă din sufletul ei, se topea, de parcă pârjolul a o sută de veri se pogorâse asupra lui într-o oră. Plesnind, desfăcându-se în bucăţi. Şi că în lacul de apă verde îngheţată, adânc de o milă şi lat tot de o milă, care îl ţinea la suprafaţă, se iscară valuri-valuri ce băteau dintr-un mal într-altul, de la suprafaţă până în cele mai adânci străfunduri, tulburând apele. *Ţi-am dat binecuvântarea în curtea de la poartă. Dar şi tu mi-ai dat binecuvântarea ta. Am făcut schimb de mântuiri. Păzească-ne cei cinci zei în încercarea asta prin care trecem împreună în zorii acestei zile. Voi toţi cei cinci aţi putea să ne veneraţi. Dar cred că şi noi ar trebui să ne plecăm copleşiţi în faţa voastră.*

— Şapte, zise ea cu voce tare.

În acel moment, se întâmplă ceva. O ezitare, o retragere. Prea multe, mult prea multe scântei sufleteşti învolburându-se împrejurul acelei flăcări cenuşii. *Acum e împresurat, fără ieşire. Zecile de duşmani care fugeau mâncând pământul, acum alergau înspre el, încurajaţi de numărul lor covârşitor, cutezând să îl doboare.*

În mijlocul duşmanilor tăi, Părintele tău ţi-a pregătit un festin, la o masă la care s-a aşezat şi tatăl tău cu mult timp în urmă. Iată că vine…

O altă *lovitură,* urmată de alta. Din spatele ei, Liss strigă cu o voce ascuţită:

— Doamnă, sunt prea multe răni care se deschid! Trebuie să-i puneţi capăt!

Dy Cabon bolborosi şi el împiedicat:

— Roina, amintiţi-vă că i-aţi promis Lordului Arhys că Doamna Cattilara va trăi…!

Iar un anume zeu gras, în alb, mi l-a promis pe Illvin mie, dacă nu cumva L-am luat drept altcineva. Dacă supravieţuim şi unul şi altul. Un iubit dăruit de zeu, insistent şi îndrăzneţ ca un motan vagabond, frecându-se de mine, împotriva voinţei mele, ca să îmi intre ingraţii. Dacă sunt în stare să îl hrănesc.

Aruncă o privire peste umăr. Trupul lui Illvin se zdruncină, săltând de pe saltea din pricina forţei transferate a unei lovituri masive înfiptă în spatele lui Arhys, iar Goram, înnebunit, îl rostogoli pe o parte ca să ajungă la tăietura roşie. Mâna albă a

Cattilarei se despică pe jumătate din încheietură, iar Liss sări ca să îi oprească sângele care ţâşnea.

Acum. Oh, da, acum. Ista îşi încleştă mâna în jurul torentului de foc alb care îi trecea pe lângă umăr. Fluxul fu stăvilit dintr-o dată. Unde brutale de şoc năvăliră în ambele direcţii, din strânsoarea pumnului ei. Canalul violet se zgudui. Focul cel alb, tovarăşul constant al ochiului ei lăuntric de atâtea zile în şir, se stinse.

O ezitare înăbuşită în tăcere: apoi, din dumbrava umbroasă, un muget grotesc de triumf isteric se ridică din gâturile a jumătate de sută de jokonieni.

Digul de gheaţă explodă. Un zid de apă se ridică, se încovoie şi se sparse, tunând, înaintând, izbind malurile, despicându-i cu un bubuit asurzitor pieptul din ce în ce mai mult, spălându-i şi împroşcându-i bolovanii adunaţi acolo de o viaţă, balastul, gunoiul putrezit şi închegat. Fierbând, ieşind la suprafaţă cu un muget, Ista îşi desfăcu larg braţele, deschise gura şi dădu drumul acelui tumult.

Firicelul cenuşiu, aproape pierdut din ochi printre flăcările acelea violente, se întări, ajungând o funie încordată. Începu să se retragă prin noua breşă deschisă în ea, repede, tot mai repede, până când păru să fumege, ca o fibră încordată până la refuz, pe cale să se prefacă în scrum şi flăcări. Pentru o clipă, sufletul lui Arhys, uimit, agonizând, în extaz, trecu *prin* al ei.

Da. Suntem cu toţii, fiecare fiinţă vie, porţi de trecere între două tărâmuri, cel al materiei care ne dă naştere, şi cel al spiritului întru care ne naştem prin moarte. Arhys a fost separat de propria lui poartă şi şi-a pierdut calea de întoarcere pentru totdeauna. Aşa că mi-a fost dat mie să i-o împrumut pe a mea pentru puţin timp. Dar un suflet atât de mare are nevoie de un portal imens; aşa că dărâmă-mi porţile şi sparge-mi zidurile larg şi treci prin ele liber, cu voia mea. Şi rămas bun!

— Da, şopti Ista. Da.

El nu privi înapoi. Dat fiind acela spre care privea înainte, Ista nu fu câtuşi de puţin surprinsă.

S-a îndeplinit voia ta, Mărite. Sper să găseşti că s-a înfăptuit bine ceea ce s-a înfăptuit.

Nu auzi nicio voce, nu văzu niciun chip luminat. Dar i se păru că simte o mângâiere pe frunte, iar durerea de acolo, care-i pulsase ore în şir, de parcă ar fi avut capul prins strâns într-o bandă de fier, încetă. Sfârşitul durerii era ca un cântec de moarte al unei păsări.

Şi chiar se auzea cântecul matinal al unei păsări, îşi dădu ea seama ameţită, aici, pe tărâmul fermecător al materiei, un tril voios, nepăsător care se ridica din tufişurile de sub zidurile castelului. Fulgii cenuşii ai norilor dintre stelele ce începeau să pâlpâie, se îmbrăcau chiar atunci într-o tentă de trandafiriu aprins, culoare ce se strecura de la răsărit la apus. Un firicel plăpând de lumină

de culoarea lămâii contura orizontul la răsărit.

Illvin gemu. Ista se întoarse şi îl găsi stând în braţele lui dy Cabon, trăgându-şi de pe el bandajele îmbibate de sânge de pe trupul nevătămat. Îşi desfăcu buzele uluit, înţelegând dimensiunile dezastrului, preschimbându-se la rândul lui într-o culoare stacojie, la fel cum se prelingea culoarea înapoi pe pământ.

— Pe toţi zeii.

Îşi înghiţi o răbufnire de mânie.

— A fost urât la sfârşit. Nu-i aşa?

Nici nu mai încăpea discuţie.

— Da, spuse Ista. Dar s-a sfârşit de-acum. S-a dus, e-n siguranţă.

Din dumbrava de sub ei, Ista ştiu cumva că jokonienii înnebuniţi de frică, începuseră să hărtănească trupul lui Arhys în bucăţi, dezmembrându-l, îngroziţi că ar mai fi putut totuşi să se readune şi să se scoale împotriva lor din nou. Ea nu găsi că merita să-i spună asta lui Illvin în acel moment.

Cattilara zăcea în partea ei, ghemuită. Plângea cu suspine neauzite, gângăvite, nemaiputând să-şi tragă suflarea, strângând în pumn buretele care îi oprise sângerarea de pe abdomen, atât de tare încât sângele i se scurgea ca o spumă printre degete. Femeia pricepută la cusut răni o bătu uşurel, cu stângăcie şi în zadar pe umăr.

Lumea se întunecă în jurul Istei, de parcă zorile,

înspăimântate de întreaga scenă, se retrăgeau din nou, dincolo de orizont. Colindându-i prin minte, asemeni unui drumeţ întâmplător, o Voce îi grăi: cunoscută, ironică şi covârşitoare.

Cuvântul meu. A devenit încăpător în locul ăsta dintr-o dată, nu-i aşa?

— Ce cauţi aici acum? Credeam că ăsta devenise câmpul de bătălie al Tatălui tău vitreg.

Tu ai fost cea care m-a chemat. Haide, haide, nu poţi să negi: te-am auzit şoptind în colţul ăla.

Ea nu mai ştia dacă era în stare să mai simtă vreo emoţie şi pentru asta. Mânie nu, în niciun caz. Apatia ei imaterială putea fi ori seninătate, ori şoc. Însă Bastardul era cu siguranţă un zeu pe care să îl abordezi cu precauţie.

— De ce nu-mi apari în faţă?

Pentru că sunt în spatele tău, acum.

Glasul deveni cald şi amuzat. Apăsarea unui burdihan imens părea să-i dogorească spatele, odată cu o implicaţie obscenă a vintrelor lipite de fese şi apăsarea unor mâini late pe umerii ei.

— Ai un abject simţ ai umorului, spuse ea abia auzit.

Da, dar şi tu prinzi înţelesul fiecăreia din glumele Mele. Sunt topit după femeile cu ureche fină.

Odată cu vorbele astea, îi simţi răsuflarea în ureche.

Ar trebui să ai şi o limbă iscusită care să se

potrivească cu urechile astea, ţi-o jur.

Ista simţi că-i ia foc gura.

— De ce mă aflu *eu* aici?

Ca să încununezi victoria lui Arhys. Dacă eşti în stare.

Şi vocea dispăru. Întunericul se disipa în lumina palidă, vărgată de razele răsăritului. Se pomeni căzută în genunchi, pe paviment, sprijinindu-se de braţele neliniştite ale lui Illvin.

— Ista? Ista! o striga el la ureche. Roina, dragă, nu băga spaima într-un biet cavaler despuiat. Spune-mi ceva, da?

Ea clipi şi deschise ochii înceţoşaţi. Era de fapt un cavaler aproape dezgolit, descoperi ea dezamăgită. Zdrenţele pătate de sânge ale pantalonilor lui de pânză îi stăteau încă boţite în jurul coapselor. Era oricum o înfăţişare magnifică a dezordinii, într-adevăr, cu părul lui negru, mătuit, căzut într-o încâlceală sălbatică peste faţă şi pe umeri, transpirat şi mânjit de funingine, duhnind şi vărgat în dungi roşii. Dar toate cicatricile erau vechi, vindecate şi palide. Pufni uşurat când o văzu că se uita la el şi îşi aplecă gâtul să o sărute. Ea se feri de buzele lui cu palma.

— Stai puţin, nu acum.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— Ai auzit ceva? Sau ai văzut pe cineva?

— Nu, dar pot să jur că tu ai auzit şi-ai văzut.

— Ce, n-ai jura mai degrabă că sunt nebună?

— Nu.

— Şi totuşi tu nu vezi lumini zeieşti, nu auzi voci. De unde ştii că-i adevărat?

— Am văzut faţa fratelui meu atunci când l-ai binecuvântat. Şi pe a ta când ţi-a dat binecuvântarea lui. Dacă asta e sminteală, am să o iau la sănătoasa după ea, pe drum la vale, aşa dezbrăcat cum sunt şi în picioarele goale.

— Am să păşesc încet.

— … Bun.

O ajută să se ridice în picioare.

Liss întrebă neliniştită:

— Roina, ce s-a ales de Foix?

Ista suspină:

— Foix a fost doborât printre mulţi soldaţi şi vrăjitori. Nu i-am văzut sufletul ridicându-se, nici demonul luându-şi zborul. Mă tem că a fost luat prizonier, probabil rănit şi el.

— Asta… nu-i a bună, spuse dy Cabon, rămas îngenuncheat lângă salteaua lui Illvin.

Scrâşnea din dinţi, cu o mimică nervoasă.

— Credeţi că… Joen poate să-l priponească şi pe el alături de cohorta ei?

— Cred că da, dacă ar avea timp. Ce nu ştiu eu e cât timp i-ar putea el rezista.

Pe toţi zeii, nu vreau să mai pierd un băiat.

— Nu-i a bine deloc, fu de acord cu ei Illvin.

Nici nu-şi termină bine vorbele, ridicându-se drept, când se auzi un ţipăt; era vocea lui Goram:

— Lady Catti! Nu!

Ista se răsuci împrejur. Cattilara era în picioare, cu mantia însângerată căzându-i amplu împrejur. Avea ochii căscaţi şi gura larg deschisă. Lumina demonică din mâna ei îi invadase tot trupul, pulsând cu putere.

— Demonul urcă la suprafaţă! strigă Ista. A pus stăpânire pe ea. Prinde-o, n-o lăsa să scape!

Fiind mai aproape, Goram încercă să o apuce de mână. O lumină puternică îi scăpără în palmă, iar ea o împinse cu forţă către el. Goram căzu şi vărsă. Ista se clătină pe picioare îndreptându-se către Cattilara, păşind între ea şi capul scărilor. Cattilara înaintă, apoi se feri, ducându-şi mâna pavăză la ochi. Se uită împrejur înnebunită. Îşi încordă genunchii şi făcu un salt către zid.

Liss ţâşni şi o înşfăcă de gleznă. Cattilara se zvârcoli, mârâind şi o trase pe Liss de păr. Illvin sări cu paşi elastici, şovăi preţ de o clipă, cât măsură din priviri distanţa şi o lovi cu precizie, razant, de o parte a capului. Ea se poticni, dându-se cu câţiva paşi înapoi, pe jumătate buimăcită.

Ista alergă cu paşi mărunţi şi căzu în genunchi lângă ea. Părea să îi vizualizeze demonul ca pe o tumoare ce-şi împrăştia tentaculele în tot trupul Cattilarei. Încolăcindu-se ca o viţă parazită în jurul arborelui spiritului ei, secătuind-o de puteri şi de viaţă şi de lumină. Punând stăpânire pe cele mai alese trăsături complexe de personalitate, limbă,

cunoaştere şi memorie, pe care nu era în stare să le dobândească de unul singur, dat fiind haosul fundamental al naturii sale.

Oh. Acum am înţeles cum să o fac.

Îşi întinse mâinile spiritului şi ridică demonul, trăgând totodată tentaculele ce se încăpăţânau să rămână agăţate de sufletul Cattilarei. Veni împotrivindu-se, zbătându-se cuprins de panică, asemeni unei creaturi marine, scoasă din ape. Ista întinse o mână materială, cu degetele răşchirate în chip de sită şi împinse la loc fărâmele atârnate din sufletul Cattilarei, ca şi cum ar fi dărăcit o lână, până când rămase numai cu demonul în mână. Şi-l ridică îndoielnică în dreptul feţei.

Da, spuse Vocea. *Aşa. Haide!*

Ea ridică din umeri, îşi îndesă demonul în gură şi îl înghiţi.

— Şi acum? Ai de gând să duci metafora asta până la capăt, aşa încât să aibă şi o noimă? Cred că Te-ar caracteriza perfect.

Am să te scutesc de asta, dulce Ista, spuse Vocea, pe un ton extrem de amuzat. *Dar îmi place şi mie simţul tău abject al umorului. Cred că o să ne înţelegem de minune, ce părere ai?*

Nu era nicio fisură în spiritul ei învelit în platoşă pentru ca demonul să se strecoare înăuntru, să se agaţe, să rămână; şi asta nu doar din cauză că era umplută de prezenţa divină. Simţi demonul încolăcindu-se îngrozit, trecând de cealaltă parte a

sufletului ei. Pe tărâmul spiritului. În mâinile Stăpânului său. Se duse.

— Ce se întâmplă cu fărâmele celorlalte suflete amestecate în el? întrebă ea îngrijorată.

Dar Vocea dispăruse iar, sau cel puţin nu mai vroia să răspundă.

Cattilara stătea chircită pe lespezile terasei, suspinând şi sughiţând cu gemete frânte.

Illvin îşi drese glasul în chip de scuză şi îşi scutură braţul.

— Demonul a încercat să te arunce în braţele morţii pentru a-şi recăpăta libertatea, îi spuse el.

Ea îl privi uluită, cu chipul răvăşit. Cu o voce spartă, îi răspunse:

— Ştiu. Mi-aş dori să fi reuşit.

Ista le făcu un semn cusătoresei, lui Goram şi lui Liss, chemându-i înspre ea.

— Duceţi-o în pat, într-un pat adevărat şi chemaţi-i femeile să aibă grijă de ea. Vedeţi ce alinare mai puteţi să îi aduceţi în castelul ăsta pustiit. Să nu o lăsaţi singură sub nicio formă. Am să vin la ea când am să pot.

Îi petrecu până în capul scărilor în formă de melc, iar Cattilara, prea ostenită ca să mai poată plânge, se sprijini de braţul femeii, refuzând atingerea lui Liss.

Ista se întoarse şi îi găsi pe Illvin şi pe dy Cabon aplecându-se îngrijoraţi peste parapetul dinspre răsărit, iţindu-se la tabăra jokoniană în lumina tot

mai intensă. Foia de activitate, pe jumătate ascunsă în umbra copacilor. Încă se mai ridicau firicele de fum din corturile care arseseră. Un cal înşeuat, răzleţit, fugi la trap de un bărbat care încerca să îl prindă; înjurăturile lui în roknară răzbăteau slab prin aerul umed al zorilor. Ista îşi lungi gâtul, trăgând nădejde, dar nu era armăsarul roşcat al lui Illvin.

— Până la urmă ce s-a întâmplat, Roina? întrebă dy Cabon, holbându-se în jos, cu o mutră perplexă. Am câştigat sau am pierdut?

— A fost o vânătoare măreaţă. Arhys a ucis şapte vrăjitori înainte ca ei să îl doboare. S-a împiedicat la al optulea. Cred că era o vrăjitoare. Mă întreb dacă o fi fost tânără şi frumoasă, iar el nu şi-a putut duce îndatorirea la capăt cu destulă uşurinţă?

— Ah, făcu Illvin trist. Asta ar fi pieirea lui Arhys, fără îndoială.

— Poate. Jokonienii şi-au dat seama ce puţini la număr erau ai noştri, iar atunci s-au raliat cu toţii împotriva lui. Însă demonii eliberaţi s-au răspândit care încotro; Joen nu a mai pus iar stăpânire pe niciunul.

— Păcat că nu mai avem încă doi ca Arhys ca să ducă treaba până la capăt, spuse Illvin. Poate că ar trebui să încerce acum oameni obişnuiţi.

Scutură din umeri şi se încruntă.

Ista clătină din cap.

— Joen ne-a rănit, iar acum am rănit-o şi noi pe ea. Dar nu am învins-o. Încă mai are unsprezece vrăjitori pe care îi joacă pe sfori şi o armată abia atinsă. E mânioasă; îşi va spori îndoit asaltul, fără să cruţe nimic.

Dy Cabon se prăbuşi pe marginea parapetului, cu umerii lui grei, căzuţi.

— Atunci înseamnă că Arhys s-a sacrificat în zadar. Suntem pierduţi.

— Ba nu. Arhys a câştigat bătălia pentru noi. Nu trebuie decât să întindem mâinile şi să o culegem. Nu m-ai întrebat ce am făcut cu demonul Cattilarei, Învăţate.

El ridică din sprâncene şi se întoarse către ea.

— Nu l-ați legat înlăuntrul ei, ca până acum?

— Nu.

Ista îşi dezveli dinţii într-un rânjet care îl făcu să dea înapoi.

— L-am mâncat.

— Ce?

— Nu te uita aşa la mine; asta-i metafora folosită chiar de zeul tău. Am pătruns în sfârşit misterul celui de-al doilea sărut al Bastardului. Ştiu cum îşi îndeplinea sfânta din Rauma sarcina de a mătrăşi demonii din lumea asta, înapoi la căpetenia lor. Pentru că se pare că vicleşugul ăsta a căzut în seama mea de data asta. Darul de despărţire al lui Arhys, sau mai degrabă, ceva ce a devenit cu putinţă datorită lui.

Se cutremură, cuprinsă de o amărăciune căreia nu îndrăznea să-i dea curs.

— Illvin.

Vocea ei era acum ascuţită, imperioasă; îl trezi cu brutalitate din lâncezeala îndurerată care părea să fi pus stăpânire pe el, în timp ce se lăsase cu toată greutatea pe zid şi privea în gol. Ista îşi aduse aminte că el pierduse o cantitate îngrijorătoare din propriul sânge în ultima oră, pentru un om atât de sleit de forţe cum era deja. Se amestecase cu al Cattilarei, era împrăştiat în băltoace închegate pe terasa din turn. Rănile i se închiseseră, de parcă nici n-ar fi fost, mai puţin şirurile de cruste ce acopereau găurile de ace, legate cu fir, de pe umăr. El se uită la ea, clipind moale, ca o bufniţă.

— Care e cea mai uşoară şi mai eficientă cale posibilă prin care aş putea să ajung faţă în faţă cu Joen?

Fără să se gândească, dar plin de inteligenţă, răspunsul lui veni simplu:

— Să te predai.

După care căscă ochii la ea înspăimântat şi se plesni peste buze de parcă tocmai îi scăpase o broască râioasă pe gură.

Capitolul 25

Ista tocmai terminase să se spele, sau cel puţin să se şteargă, cu jumătate de cană de apă şi nişte cârpe, când Liss se întoarse în apartamentul lor. Ţinea strâns în braţe un morman de veşminte albe, împingând uşa odăii cu o răsucire din şold.

— Astea sunt cele mai de soi din ce avea Cattilara şi din ce au putut găsi femeile ei în grabă, anunţă ea.

— Bun. Pune-le pe pat.

Ista îşi încheie mantia neagră şi se apropie ca să le studieze. Nu fusese o baie în adevăratul sens al cuvântului, însă cel puţin atingerea pielii sale mai puţin lipicioase de o îmbrăcăminte curată ar fi putut să pară mai puţin deranjantă.

— Cum îi mai merge marchizei?

— Acum doarme. Sau e inconştientă. Sincer, nu prea ştiu sigur, uitându-mă la ea. E lividă, pământie la faţă.

— Şi într-un caz şi-n altul, e mai bine aşa. Sângele pe care l-a pierdut în turn îi aduce un serviciu acum, poate, în somnul ăsta vlăguit.

Ista se apucă să scotocească prin maldărul acela de rufe. Un rând de rufărie din pânză de culoarea smântânii proaspete, garnisit cu un sofisticat

model ajurat, părea să aibă tivul destul de scurt încât să nu se împiedice în el. O mantie delicată albă, brodată cu fir argintiu, care dădea greutate şi balans poalelor, era un veşmânt purtat la festivităţile de Ziua Bastardului. Necunoscuta cusătoreasă înzestrase cumva, cu un şarm remarcabil, stofa pufoasă din care erau închipuiţi şoricei dănţuind şi corbi.

— Perfect, murmură Ista, ridicând piesa aceea de îmbrăcăminte.

Observă că îi dispăruse scânteia de pe mâna stângă, deşi semnul de gheaţă îi rămăsese pe piele.

— Milady, ăă… nu e un pic *provocator* să vă daţi pe mâna unor cvadrieni, purtând culoarea specifică Bastardului?

Ista aruncă un surâs îndârjit.

— N-au decât să-şi închipuie asta. Mesajul real al acestui veşmânt e unul pe care nu mă aştept să-l întrevadă ei. Hai, fuguţa acum. Leagă-mi fundele rochiei la spate strâns, te rog.

Liss făcu întocmai, încorsetând bustul graţios. Ista îşi trase pe deasupra mantia, îşi scutură mânecile largi şi şi-o strânse la piept cu broşa de doliu, din ametist în montură de argint. Semnificaţia acelei bijuterii de familie se schimbase, avea ea impresia, de mai bine de şase ori de când intrase în posesia ei. Toată jalea ei de dinainte se stinsese complet în noaptea ce trecuse. Astăzi o purta, cuprinsă de o nouă suferinţă

sumbră pentru Arhys şi pentru cei care plecaseră alături de el. Toate cele ce aveau legătură cu ea trebuiau reînnoite în ceasul acela.

— Acum părul, o instrui ea pe Liss, aşezându-se pe o băncuţă. Ceva rapid şi care să arate îngrijit. Nu am de gând să mă înfăţişez în faţa lor ca o nebună scoasă dintr-un gard, sau dintr-o căpiţă de fân şi lovită de trăsnet.

Zâmbi aducându-şi aminte de ceva.

— Leagă-l într-o coadă împletită.

Liss înghiţi cu greu un nod şi începu să-i perie părul. Şi îi spuse pentru a patra sau a cincea oară de când dăduseră zorile în turn:

— Aş vrea să mă fi luat şi pe mine cu domnia ta.

— Nu, spuse Ista cu regret. În mod normal, ai fi mult mai în siguranţă ca slujnică a celei mai valoroase ostatice, decât să rămâi într-o fortăreaţă pe cale să se năruie. Dar dacă ar fi să nu izbutesc în ceea ce încerc să fac, Joen te-ar transforma în nutreţ pentru demoni, ţi-ar fura mintea şi amintirile şi curajul în folosul ei. Sau te-ar lua la schimb pentru vrăjitorii – sclavi pe care Arhys i-a ucis azi-noapte şi mi te-ar da înapoi, dar nu ca slujnică credincioasă, ci ca gardianul ei. Sau poate mai rău.

Iar dacă Ista izbutea… nu avea nici cea mai vagă idee ce s-ar fi putut întâmpla după aceea. Sfinţii nu erau mai imuni ca vrăjitorii, aşa cum predecesoarea ei, răposata sfântă din Rauma – nu

mai era în stare să stea drept mărturie în sensul acela.

— Ce-ar putea fi mai rău?

Mângâierile prelungi ale periei se opriră.

— Credeţi că i-a înrobit pe Foix şi pe ursul lui? Deja?

— Am să ştiu peste o oră.

Istei îi veni în minte pe neaşteptate ceea ce putea fi *mai rău,* de-ar fi căzut Liss în mâinile lui Joen. *Acel* lucru era într-adevăr desăvârşit, o uniune profană a două inimi: să i-o dea pe Liss ursului lui Foix ca să o devoreze şi să lase afecţiunea lui Foix pentru ea să îl ducă pe culmile disperării de groază şi inimă rea în timp ce sufletele lor s-ar preface într-un amalgam… Apoi se întrebă a cui minte era mai întunecată, a lui Joen, care ar face un asemenea lucru, sau chiar a ei, să îi atribuie lui Joen o asemenea blestemăţie. *Se pare că nici eu nu sunt o persoană de treabă la urma urmei.*

Foarte bine.

— Sunt nişte panglici pe-aici. Să le prind şi pe ele în coadă?

— Da, te rog.

Ritualul acela plăcut, familiar al întinsului de păr şi al împletitului continuă repede, la spatele Istei.

— Dacă găseşti vreo cale cumva, vreau să evadezi de aici. *Asta* e cea mai mare îndatorire pe care o ai faţă de mine acum, să fii mesagerul meu.

Să dai de veste mai departe despre tot ceea ce s-a întâmplat aici, chiar de te-ar lua lumea drept nebună. Lord dy Cazaril o să te creadă. Cu orice preţ, să răzbeşti până la el.

În spatele ei se aşternu tăcerea.

— Spune, „îţi promit, Roina”, o instrui ea cu hotărâre.

Urmă o şovăială încăpăţânată, apoi o şoaptă:

— Îţi promit, Roina.

— Aşa.

Liss legă strâns şi ultimul nod al panglicii; Ista se ridică. Papucii albi de mătase ai Cattilarei nu i se potriveau Istei, dar Liss îngenunche şi îi puse o pereche de sandale albe, drăguţe care se potriveau destul de bine, legându-i fundele în jurul gleznelor.

Liss o conduse până în odaia din faţă, deschizând uşa care dădea în peristil făcându-i loc să treacă.

Lord Illvin stătea rezemat de perete afară, cu braţele încrucişate. Se părea că găsise şi el o jumătate de cană de apă în care să se îmbăieze, pentru că în ciuda faptului că mai mirosea încă destul de tare, mâinile şi faţa proaspăt rasă erau acum spălate de sânge şi murdărie. Era îmbrăcat în culorile de doliu curtenesc, în pânzeturile uşoare potrivite pentru acea vară nordică: cizme negre, pantaloni negri de in, o tunică neagră fără mâneci care scotea în evidenţă liniile subţiri ale unui paspoal de culoarea lavandei, o eşarfă din brocart

liliachiu cu ciucuri negri, înfăşurată în jurul taliei. În arşiţa amiezii, se descotorosise de povara unei mantii liliachii, fără mâneci, deşi Goram se foia neliniştit încoace şi-ncolo cu veşmântul înfăşurat pe braţ. Goram îi aranjase stăpânului său părul, pieptănat pe spate, în împletitura aceea elegantă cu care îl văzuse Ista pentru prima oară; coada neagră lucioasă care îi cădea pe spate era legată cu un şnur ca levănţica. Illvin luă poziţie de drepţi văzând-o şi schiţă un soi de plecăciune curtenească, scurtată de ameţeala provocată de pierderea masivă de sânge, bănui Ista.

— Ce-nseamnă asta? întrebă ea suspicioasă.

— Cum, dar nu te-am crezut grea de cap, scumpă Roina. A ce seamănă?

— Nu mergi cu mine.

El îi zâmbi de sus.

— S-ar reflecta extrem de ciudat asupra onoarei cetăţii Porifors dacă aş trimite-o pe regina mamă a întregului Chalion şi Ibra în captivitate fără măcar un însoţitor.

— Asta am spus şi *eu,* mormăi Liss.

— Comanda fortăreţei a căzut în seama ta, protestă Ista. N-ai cum să o abandonezi acum.

— Porifors este scena unui măcel. A rămas prea puţin aici de apărat şi prea puţini oameni cu care să o poţi apăra, deşi aş prefera să ascund aspectul ăsta faţă de Sordso pentru încă ceva timp. Tratativele pentru transferul dumitale din

dimineaţa asta ne-au câştigat ore preţioase de întârziere, pe care nu le-am fi putut cumpăra nici cu preţul sângelui. Aşa că dacă asta e să fie ultima ieşire de sub asediu a cetăţii Porifors, o reclam prin dreptul ce mi se cuvine. Prin logica nefericită a împrejurărilor, în *ultima* idee proastă ce mi-a venit, n-aş putea să te însoţesc doar ca să îmi îndrept strategia la jumătatea saltului. Dar o asemenea logică nu are şanse de câştig aici.

— Faptul că mergi şi tu nu ar schimba urmările.

— Ştiu.

Descumpănită, îl cercetă.

— Nu cumva, cuprins de ideea unui miracol, ai de gând să îl aduci înapoi pe fratele tău?

— N-am putut să o fac niciodată; nu văd de ce aş încerca să o fac acum. Nu.

O luă de mână şi îi desenă în palmă cerculeţe mângâietoare cu degetul mare.

— În tinereţe, mi-am făcut ucenicia în ordinul zeului meu, dar mi-a lipsit chemarea. N-aş vrea să ratez de două ori aceeaşi chemare. Mă rog, nici nu prea văd cum aş putea, când o să mă lovească în moalele capului şi o să ragă la mine. *La ordine!* pe o voce tunătoare care ar zgudui şi grinzile unei case. Mi-am irosit anii bărbăţiei fără rost, deşi destul de bine în serviciul fratelui meu, din lipsa unei orientări mai bune. Acum am o orientare mai bună.

— Doar pentru o oră, probabil.

— O oră mi-ar fi de ajuns. Dacă e ora corectă.

Pajul lui Arhys care fusese dat uitării, păşi în curtea de piatră şi strigă de la picioarele scărilor:

— Roina? Au venit după domnia ta la poarta din dos.

— Vin acum, îi strigă ea cu blândeţe.

Şovăi, încruntându-se la Illvin.

— Au să te lase barem jokonienii să vii cu mine?

— Or să fie destul de bucuroşi să le pice în gheară un alt prizonier de rang, fără să-şi dea prea mult silinţa. Şi de altfel, este deghizarea perfectă prin care aş putea să iscodesc prin tabăra lor şi să le socotesc forţele.

— Cât crezi că ai să o poţi face pe iscoada ca prizonier?

Se uită chiorâş la el.

— În ce te-ai deghizat?

El strâmbă din buze.

— Într-un laş, scumpă Ista. De vreme ce au să creadă că te trădăm pe tine disperaţi să ne salvăm proprietatea, aşa că au să creadă că m-am agăţat de tine ca să-mi salvez pielea.

— Nu cred că o să le treacă prin minte aşa ceva.

— Cu atât mai bine pentru sărmana mea reputaţie în cazul ăsta.

Ea clipi, începând să-şi simtă capul ameţit.

— Dacă dau greş, au să te transforme în nutreţ pentru demoni. Un adevărat banchet pentru nişte vrăjitori-ofiţeri jokonieni. Poate chiar pentru

Sordso însuşi.

— Ah, dar dacă izbuteşti, Roina! Te-ai gândit ce vei face după aceea?

Ea îşi feri privirea, stânjenită de privirea lui întunecată, insistentă.

— Ce va urma nu mai e treaba mea.

— Exact cum mă gândeam, spuse el pe un ton triumfător. Şi mă mai acuzi pe mine că mă gândesc la lucruri nelumeşti! Şi cu asta mi-am încheiat pledoaria. Mergem?

Se pomeni cu mâna aşezată pe braţul lui în vreme ce încerca încă să se hotărască dacă era convinsă sau doar confuză. El o conduse jos pe scări de parcă mergeau la un soi de procesiune, o nuntă sau o încoronare sau o zi de sărbătoare, sau într-un ring de dans din palatul rigăi.

Iluzia se sfârşi destul de curând, în vreme ce îşi croiau drum printre dărâmăturile şi carnagiul din curtea în formă de stea – alţi doi cai zăceau morţi şi se umflau acolo în dimineaţa aceea – prin umbra pasajului de sub arcade şi în haosul din curtea de la intrare. Vreo doisprezece oameni se adunaseră ciorchine pe ziduri în văzul ambasadei jokoniene, aproape toţi oamenii rămaşi din garnizoană, care se mai *puteau* ţine pe picioare.

Două turnuri scunde îşi scoteau burţile în afară în fiecare capăt al zidului frontal al curţii de la intrare, dând posibilitatea unui foc încrucişat deasupra porţii exterioare. Alţi câţiva soldaţi şi o

figură puhavă binecunoscută, în haine străine, aştepta lângă turnul din partea stângă care adăpostea poarta din dos. Ista şi Illvin, urmaţi de Goram şi Liss, se opriră în acel loc.

— Cărturare, îl gratulă Ista pe dy Cabon cu o înclinare a capului.

Acesta îşi lepădase odăjdiile caracteristice ordinului său, nu că trenţele lui albe n-ar fi fost destul de încinse ca să ia foc până atunci, şi era îmbrăcat într-un potpuriu de echipamente de împrumut care în mare parte nu-i venea. În orice altă culoare în afară de alb, observă Ista.

— Roina.

Dy Cabon înghiţi în sec.

— Înainte să plecaţi… am vrut să vă cer binecuvântarea.

— În cazul ăsta ne-am întâlnit numai bine; înainte să plec, am vrut să-ţi cer acelaşi lucru.

Se ridică pe vârfurile picioarelor, se aplecă peste burdihanului lui, care îi atârna acum jalnic, şi îl sărută pe frunte. Dacă lumina zeiască îi transmisese vreun mesaj acestuia, atunci fusese prea subtil chiar şi pentru ochiul ei lăuntric să poată fi descifrat. El înghiţi din nou şi îşi puse mâna deasupra sprâncenelor ei. Oricare o fi fost blagoslovirea aceea ceremonioasă la care se gândise, nu se putu abţine şi izbucni în lacrimi: nu reuşi decât să rostească înecat „Bastardul fie cu noi!”

— Şş, şş, îl consolă Ista. O să fie bine.

Ori cel puţin, cât de bine putea să fie în împrejurările date. Îl cercetă îndeaproape. Orele de nesomn, petrecute cu cei îmbolnăviţi prin vrajă, cu toate pretenţiile lor imposibile de la aşa-zisele lui puteri, îl răvăşiseră destul de rău. Ritualul însângerat din turnul de la miazănoapte fusese şi mai chinuitor pentru el. Zeul lui, se gândi Ista, îi măcinase adânc sufletul şi îl exploatase într-atât, încât mai că-i făcuse şi lui o spărtură, apăsându-l aşa de mult, stând să-i plesnească, deşi lui nu prea îi trecuse prin minte asta. Zeii ori avuseseră un noroc chior că reuşiseră să mâne asemenea catâri, cum erau ei doi, pe drumul către Porifors, ori îşi dăduseră extrem de mult silinţa… *Mă întreb dacă dy Cabon n-o fi cumva ce-a de a doua lor breşă?*

Pe toţi zeii – s-ar fi putut oare ruga ca el să-i ia acea povară de pe umeri? Ideea aceea o zgudui şi clipi ca să îşi limpezească mintea. Avea oribila convingere că răspunsul era *da. Da. Da!* Să lase răspunderea pentru acel dezastru să treacă în seama altcuiva, nu asupra ei, nu *din nou* asupra ei…

Numai că şansele de supravieţuire şi reuşită ale lui dy Cabon, nemaivorbind de un eşec, îi păreau şi mai limitate decât ale ei. Îşi reprimă un impuls de a sări în braţele lui şi de a-l ruga să-i ia locul. Nu.

Am plătit pentru locul ăsta. M-a secătuit preţul pe care l-am plătit pentru asta. N-am să renunţ

pentru nimeni altcineva.

— Vino-ţi în fire, dy Cabon, ori şterge-o de aici, murmură Illvin, încruntându-se. Plânsul ăsta al dumitale o tulbură.

Dy Cabon înghiţi iarăşi cu noduri, căutând să-şi recapete sângele rece.

— Scuze. Scuze. Îmi pare atât de rău că numai din cauza greşelilor mele ai ajuns aici, Roina. N-ar fi trebuit să pun stăpânire peste pelerinajul domniei tale. A fost o mare îndrăzneală.

— Da, mă rog, dacă n-ai fi fost dumneata, zeii ar fi trebuit să trimită pe altcineva să facă aceleaşi greşeli. *Cineva care s-ar fi poticnit pe drum încoace.* Dacă faptele dumitale *mi-au servit,* atunci rămâi o dovadă vie pentru asta. Ordinul dumitale va trebui să cunoască adevărul despre toate cele întâmplate, într-un fel sau altul.

El dădu din cap cu înflăcărare, apoi se opri, ca şi cum ar fi găsit dezlegarea ei mai greu de digerat decât s-ar fi aşteptat. Se înclină şi apoi îşi reluă postura demnă, cu fruntea îngândurată.

Illvin îşi scoase sabia şi i-o încredinţă lui Goram.

— Ţine-mi asta până mă întorc. N-are rost să-i dau arma tatălui meu lui Sordso, drept cadou, decât dacă e-ndreptată cu vârful înainte.

Goram se plecă, înclinându-şi capul şi încercă să se ţină calm, însă trăsăturile i se crispară.

Ista o îmbrățișă pe Liss, care, cu o căutătură aruncată lui dy Cabon, reuşi să nu plângă în faţa ei.

Apoi se pomeni cu Illvin la braţ, călăuzind-o prin întuneric, într-un pasaj îngust de sub turn. Poarta se deschise, lăsând lumina să intre, iar un soldat gemu şi ridică cu greutate ceva ce căzu cu o bufnitură înăbuşită, apoi se trase într-o parte, făcându-le loc celor doi să treacă.

Lucrul acela se dovedi a fi o placă îngustă, pe care bărbatul o aruncase peste marginea ascuţită a şanţului de apărare din faţa zidului castelului. Illvin şovăi, iar Ista se întrebă dacă nu cumva se gândea la toate nenorocirile căzute la întâmplare peste Porifors cu o zi în urmă şi dacă podul improvizat nu era şi acela legat prin vrajă. Însă el îi trimise un zâmbet scurt şi încurajator peste umăr şi păşi sprinten peste podeţ. Acesta se îndoi îngrijorător la mijloc, dar nu se rupse.

Ista aruncă o privire către emisarii jokonieni care se strânseseră în faţa porţii ca să-i accepte capitularea. Erau adunaţi vreo doisprezece călăreţi – cei mai mulţi dintre ei soldaţi, împreună cu trei ofiţeri. Ista îl recunoscu imediat pe Principele Sordso. Translatorul-ofiţer îl însoţea călare, trădându-şi agitaţia. Celălalt ofiţer, un bărbat mătăhălos, cu pielea de culoarea bronzului şi păr de o culoare oţelită, era şi acela un vrăjitor înrobit, văzu Ista după lumina demonică dominantă care îi reflecta prin piele. La fel ca şi în cazul lui Sordso, o panglică răsucită de lumină îi radia din pântece, îndreptându-se către corturile verzi din depărtare.

Tot aşa priponită era şi femeia călare, sau mai degrabă femeia care şedea, după obiceiul roknar, în spatele unui servitor, aşezată cu picioarele într-o parte pe o şa căptuşită şi cocoţată pe crupa calului, având picioarele sfios dispuse pe un mic suport. Vrăjitoarea purta veşminte de curte, cu trenă, şi o pălărie cu boruri largi, legată sub bărbie cu panglici de un verde întunecat. Era mult mai tânără ca Joen, dar nu arăta a făptură feciorelnică, şi nici nu era vreo frumuseţe. Se uita insistent la Ista.

Ista păşi în urma lui Illvin, ţinându-şi ochii îndreptaţi spre chipul lui şi nu la hăul întunecat de sub ea, care fusese căptuşit intenţionat pe fund cu stânci ascuţite şi sticlă spartă lucitoare. Picioarele îi alunecară în sandalele Cattilarei, acoperindu-i-se de sudoare. Illvin întinse mâna să o prindă, cu o strânsoare fermă, şi o trase în picioare pe pământul prăfos de pe celălalt mal. Pe neaşteptate, placa fu trasă cu o smucitură înapoi, hârşindu-se de poarta din dosul castelului, care se închise astfel cu un plesnet.

Femeia se apropie. Chiar în momentul în care Ista o privi la rândul ei, lumina demonică din ea păli, până ce Ista se pomeni zgâindu-se doar la pielea şi la îmbrăcămintea femeii. Doar la expresia unei feţe, nu la nuanţele unui suflet. Istei i se tăie suflarea şi se uită din nou la Sordso. Acum nu i se mai arăta decât ca un tânăr cu păr auriu, călare pe

un cal negru care juca nervos din copite. Niciunul din vrăjitori nu-şi duse mâna la ochi, ferindu-se de strălucirea orbitoare a luminii divine, împrăştiate de Ista, nici demonii nu se crispară în trupurile lor – *nu mai vedea* niciun demon în lăuntrul lor.

Mi-a fost furată vederea lăuntrică. Am orbit. Mai era ceva ce lipsea. Apăsarea zeului de pe umerii ei, care o făcuse să înainteze plutind ca într-un vis, din dimineaţa aceea însângerată petrecută în turnul de nord, pierise şi ea. În urma ei, se ţesea doar o tăcere goală. Imens de goală, tot aşa cum imensitatea umpluse întreg spaţiul până mai adineauri. Încercă cu frenezie să se gândească la momentul în care simţise pentru ultima oară mâinile zeului pe umerii ei. Era sigură. Fusese cu ea în curtea de la intrare, atunci când vorbise cu dy Cabon. *Crezuse* că El o însoţise chiar şi atunci când păşise pe scândura aceea aruncată peste prăpastie. *M-a părăsit când am coborât de pe pod.* Ochii materiali, atât de inutili, i se înceţoşară de groază şi sentimentul pierzaniei. Abia mai putea răsufla, de parcă pieptul i-ar fi fost încorsetat în funii grele. *Cu ce-am greşit?*

~ Cine-i ăsta? ~ întrebă Principele Sordso, arătând înspre Illvin.

Vrăjitorul cu pielea de bronz îşi îndemnă calul alături de cel al prinţului şi se uită surprins în jos la Illvin, care îi întoarse o privire calmă.

~ Cred că e însuşi Ser Illvin dy Arbanos,

Înălţimea Voastră – fratele bastard al Lordului Arhys, năpasta de la hotarele noastre. ~

Sordso ridică din sprâncenele lui blonde.

~ Noul comandant de la Porifors! Ce caută aici? Întreabă-l unde e cealaltă femeie. ~

Spunând acestea, gesticulă înspre interpretul lui.

Ofiţerul veni mai aproape de Illvin.

— Tu, dy Arbanos! Înţelegerea a fost pentru regina-mamă şi fiica marchizului de Oby, spuse el în ibraneză. Unde e Lady Cattilara dy Lutez?

Illvin îl gratulă cu o plecăciune uşoară, ironică. Din ochii lui scăpărau luciri negre de gheaţă.

— S-a dus după bărbatul ei. Când l-a simţit că moare azi noapte, în timp ce privea din turn, s-a aruncat de pe ziduri şi şi-a încredinţat durerea stâncilor din vale. Zace acum aşteptând să fie îngropată atunci când vă veţi retrage, după cum ne-a fost învoiala, şi vom putea ajunge la cimitirele noastre. Am venit eu în locul ei şi pentru a-i sluji Roinei Ista drept gardian şi însoţitor. De vreme ce, odată ce v-a văzut armiile şi disciplina lor îndoielnică, roina nu a mai dorit să îşi aducă slujitoarele printre voi.

Interpretul se încruntă surprins, şi nu numai la insulta aceea insinuată. Le repetă veştile lui Sordso şi celorlalţi. Vrăjitoarea îşi înghionti călăreţul să o aducă mai aproape.

~ E-adevărat? ~ întrebă ea.

~ N-aveţi decât să vă uitaţi şi voi după ceea ce căutaţi de fapt, – spuse Illvin, cu o plecăciune în direcţia ei. ~ N-aş crede că Prinţul Sordso nu e în stare să recunoască rămăşiţele propriei lui surori, Umerue, de la distanţa asta, dacă ea ar mai fi încă... în fine, vie *nu* e chiar cuvântul potrivit, acum, nu-i aşa? Dacă încă mai sălăşluieşte în trupul Cattilarei între acele ziduri. ~

Interpretul tresări, deşi Ista nu putea fi sigură dacă fusese surprins de mesajul lui Illvin, ori de limba în care era rostit. Sordso, ofiţerul cu pielea ca bronzul şi vrăjitoarea se întoarseră cu toţii către Porifors, pe faţa lor citindu-se concentrarea, îndreptându-şi atenţia spre înlăuntru.

~ Nimic, – şopti Sordso după o clipă. Nu mai e.~

Vrăjitoarea îl ţintui pe Illvin cu privirea.

~ Ăsta ştie prea multe. ~

~ Biata mea cumnată e moartă, iar creatura pe care *voi* aţi pierdut-o, v-a scăpat din gheară, – spuse Illvin. ~ Putem să trecem peste povestea asta odată? ~

La un semn din partea prinţului, cei doi soldaţi descălecară. Mai întâi îşi luară toate precauţiile şi îl verificară pe Illvin să nu aibă lame ascunse în eşarfă şi în cizme; el le suportă atingerile cu o privire dezgustată şi plictisită. Tot trupul i se încordă atunci când unul din soldaţi se apropie de Ista şi se destinse numai atunci când bărbatul îngenunche la poalele ei albe.

— Trebuie să-ţi lepezi încălţările, îi strigă interpretul. Ai să mergi desculţă şi cu capul descoperit în prezenţa Augustei Mame, aşa cum se cade unei femei mai puţin însemnate, care mai e şi o eretică cvinteriană pe deasupra.

Illvin ridică bărbia şi îşi încleştă fălcile. Oricare ar fi fost obiecţiile pe care era gata-gata să şi le facă auzite, strânse din dinţi şi tăcu. Era o subtilitate interesantă, remarcă Ista, faptul că nu-i ceruseră şi lui Illvin să-şi dea jos cizmele[1]. Deosebirea care se făcea între ei doi nu reuşi decât să scoată în evidenţă neputinţa lui de a-i lua apărarea.

Mâinile fierbinţi şi grosolane ale bărbatului atinseră fundele pe care Liss tocmai i le strânsese în jurul gleznelor. Ea rămase neclintită, dar nu se împotrivi. El îi scoase sandalele uşoare din picioare şi le aruncă într-o parte. Se ridică apoi în picioare, făcu câţiva paşi înapoi şi se urcă din nou pe cal.

Sordso veni lângă ea, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Scoase un rânjet sinistru la ceea ce văzu – sau poate la ceea ce nu văzu. În orice caz, nu se temu să îi întoarcă spatele, căci îi făcu cu asprime un semn să vină din urma calului său în procesiunea care se alcătuia. Illvin încercă să îi ofere braţul, dar ofiţerul cu pielea smeadă îşi

[1] „To die with one's boots on", expresie idiomatică des întâlnită mai ales în epoca medievală, făcând aluzie la soldaţii care mor în timpul serviciului, i.e. „a-şi da duhul luptând".

trase sabia şi o îndreptă către el ca să îl facă să treacă în spatele ei. Mâna lui Sordso se ridică şi căzu ca un semnal, iar ei se puseră în mişcare, luând-o de-a dreptul prin ţinutul secetos şi plin de asperităţi.

Ista nici nu mai conştientiză dogoarea amiezii orbitoare ca alama prin care mergea împiedicată. Căută pe bâjbâite prin adâncimile minţii, dar înăuntrul ei nu mai găsi decât o beznă adâncă. Invocă blesteme mute către Bastard. Apoi, rugi tăcute. Nu primi niciun răspuns.

Oare vrăjitorii jokonieni făceau asta? Învingeau un zeu pe tărâmul materiei? Cu siguranţă că *acei* adversari nu puteau copleşi *acel* zeu…?

Nu era un eşec al zeului, atunci, ci al ei; porţile spiritului ei se închiseseră cumva din nou, distrus şi prăbuşit înăuntru, înăbuşit cu bolovanii fricii, mâniei, umilinţei, negării noului pasaj de trecere care fusese lărgit…

Făcuse o greşeală, o greşeală monstruoasă, undeva în ultimele minute care zburaseră pe nesimţite. Poate că ar fi trebuit să îi încredinţeze această sarcină, să îl încredinţeze pe zeu în mâinile lui dy Cabon la urma urmei. Poate că prin faptul că l-a ţinut pentru ea, comisese un act de vanitate sfruntată, o vanitate uriaşă şi fatală. Ce aroganţă fără margini să îşi închipuie că o asemenea sarcină îi fusese menită *ei!* Cine ar fi fost atât de nătâng încât să-i încredinţeze *ei* sarcina asta!

Zeii. În două rânduri. Era nedumerită, cum de putea o entitate enormă ca aceea să să înşele atât de enorm. *Doar ştiam eu că nu pot să mă încred în ei. Şi cu toate astea, iată-mă – o iau de la capăt…*

Pietrele ascuţite de pe drum îi muşcau picioarele. Procesiunea o luă într-o parte înspre dumbravă, cotind printr-un loc îngust plin de nămol negru în care caii îşi afundară copitele şi care duhnea a apă stătută şi a urină de cai. Urcară o pantă uşoară. Auzea în urma ei pasul prelung al lui Illvin şi respiraţia lui sacadată, gâfâiala aceea întreruptă dezvăluind mai mult din slăbiciunea lui decât i s-ar fi putut citi vreodată pe chip. Dumbrava i se ivi înainte, iar umbra acesteia părea o uşurare binecuvântată din calea soarelui care o bătea în cap.

Ah. Nu era chiar o binecuvântare până la urmă. Nici nu-i aducea vreo uşurare. Mărşăluiră până trecură pe lângă un loc plin de morţi. Aşezaţi înadins în partea stângă a drumului lor, de parcă ar fi fost martori ai acelei procesiuni, erau trupurile bărbaţilor din Porifors ucişi în noaptea din urmă, în incursiunea lui Arhys. Toţi erau despuiaţi de haine, rănile le erau expuse pentru a hrăni muştele verzi care bâzâiau în jurul lor.

Ista privi în vârful şirului de siluete cadaverice şi numără. Opt. Opt din cei paisprezece care plecaseră călare împotriva a o mie cinci sute. Şase din ei probabil că erau încă în viaţă pe undeva, în

tabăra jokoniană, în momentul acela, răniţi şi luaţi prizonieri. Trupul musculos al lui Foix nu era printre formele acelea ţepene. Al lui Pejar era.

Se uită iar şi refăcu socoteala: *cinci încă mai trăiesc.*

Era şi un al nouălea aici, dar nu era un trup. Mai mult o... grămadă. În spatele acelui teatru al măcelului era o suliţă înfiptă în pământ, cu capul desfigurat al lui Arhys expus în vârful cozii, privind oarecum peste tabăra jokoniană. Ochii aceia, odată atât de seducători, fuseseră scoşi de vreun soldat înnebunit de frică care căutase să se răzbune pe învelişul acela gol.

Prea târziu. Era plecat înainte să ajungi tu aici, jokonianule. Picioarele ei desculţe se împleticiră într-o rădăcină şi icni de durere.

Mărind pasul, Illvin o prinse în braţe înainte să se împiedice şi să cadă cu capul înainte.

— Ne momesc. Nu te uita, îi spuse el printre dinţi. Să nu leşini. Sau să vomiţi.

El arăta de parcă era gata să facă şi una şi alta, cu toate astea. Înfăţişarea lui era la fel de pământie ca a oricăruia din acele leşuri, cu toate că privirea lui scăpăra aşa cum nu-i mai fusese dat Istei să vadă pe chipul unui om.

— Nu-i vorba despre asta, îi şopti ea. M-a părăsit zeul.

El ridică din sprâncene, consternat şi năucit. Ofiţerul cu pielea ca bronzul, cu sabia scoasă, le

făcu semn să meargă înspre marginea îndepărtată a dumbrăvii, dar nu îl forţă pe Illvin să se despartă de ea. Poate că şi ea arăta de parcă era gata să cadă în nesimţire.

Se gândi că judecata lui Illvin privind *momirea* lor era corectă. Dacă oricare din ei reuşise să-şi ascundă vreo putere nenaturală – sau vreo putere de orice fel – acea expunere de cadavre ar fi putut foarte bine să o scoată la iveală din lăuntrul lor, lovind cu furie şi în zadar spre satisfacţia duşmanilor lor. De-ar fi fost vreo vrăjitoare sau vreo spadasină, se jură că prinţul n-ar fi supravieţuit acelui rânjet dispreţuitor pe care i-l aruncase peste umăr atunci când se împiedicase trecând pe lângă rămăşiţele lui Arhys. În prezenţa unei sfinte decăzute, jokonienii erau în siguranţă, se părea.

— Aveau de gând să o pună pe Catti să treacă pe lângă asta, murmură Illvin şoptit. Să-şi mai adauge o victorie pe răboj, şi de mi-ar hărăzi zeii să fiu eu acela care să adune…

Spunând acestea nu încetă să-şi mute privirea de la un cort la altul, trasând calea distrugerii din noaptea precedentă, făcând un bilanţ al stării în care se aflau oamenii şi caii pe lângă care treceau. Şiroaie argintii îi alunecau pe chip la vale, dar nu catadicsea să şi le şteargă, sub privirile câtorva zeci de soldaţi batjocoritori, care se înghesuiau să privească micuţa lor paradă. Ista nu cunoştea

destulă roknară ca să traducă insultele, dar Illvin ştia fără îndoială. Mârâitul lui de zăvod continuă:

— Nu se pregătesc să strângă tabăra. Se pregătesc de asalt. Ne surprinde? Ha. Un lucru e sigur – habar nu au cât de slabi am devenit. Altfel s-ar pregăti să ţopăie…

Încerca oare să-și abată atenţia de la pângărirea cadavrului fratelui său? Ea se rugă ca acel tertip să îl ajute. Încercă să îşi extindă percepţiile ciuntite în căutarea unui suflu divin, oriunde. Nimic. Joen şi Sordso aşezaseră capul lui Arhys în calea ei ca un simbol al propriului ei eşec, o lovitură de baros dată disperării ei. *Mă întreb dacă Arvol dy Lutez s-a simţit la fel de prădat ca şi mine în momentele astea, atunci când a atins cu părul apa pentru a doua oară?*

Şi totuşi simbolul se întorcea sub picioarele duşmanilor ei, căci amintirea unei înfrângeri era de altfel şi amintirea unui triumf. O prezenţă în absenţă. *Ciudat.*

Zeul poate fi absent, dar eu sunt încă prezentă. Poate că asta e o însărcinare pentru materia densă, să facă ceea ce ştie să facă mai bine materia: să persevereze. Aşa că… inspiră adânc şi continuă să meargă.

Ajunseră în faţa celui mai mare cort verde. Una din părţile acestuia era rulată în sus, scoţând la iveală ceea ce părea a fi nimic altceva decât o sală de tron ambulantă. Pe pământ erau întinse scoarţe

groase. În spate se întindea un podium pe care se sprijineau două scaune sculptate şi decorate cu frunze de aur şi o sumedenie de perne erau împrăştiate pe jos pentru şezuturile de rang mai mic. Verdele întunecat, pios al văduviei aşezate şi sumbre era peste tot, întrecând chiar şi verdele marin al armatei jokoniene, iar Ista nu urî nicicând mai mult acea culoare.

Văduva Principesă Joen, înveşmântată în alte rochii, dar la fel de complicate, căzând în straturi ţepene, decât cele pe care le purtase când – pe toţi zeii, era tot pe vremea aceea, doar cu o zi înainte, atunci când se întâlniseră pe drum? – stătea în jilţul cel mic şi mai jos din cele două. Doamnele ei de companie îngenuncheaseră pe pernuţele acelea, iar o femeie ştearsă, cu un chip de lună plină care ar fi putut fi o altă fiică de-a ei, se ghemuise la picioarele sale. Ista nu putea spune câte dintre ele erau vrăjitoare. Câte o duzină de ofiţeri aşteptau supărător, la ordin, de o parte şi de alta. Ista se întrebă dacă toţi cei unsprezece demoni ţinuţi în lesă, care supravieţuiseră, erau prezenţi la această… demonstraţie.

Doisprezece. Foix stătea ţeapăn printre ofiţerii jokonieni. Era lovit şi tăiat pe faţă, dar spălat şi îmbrăcat din nou în strai jokonian şi cu tunică verde, brodată cu pelicani albi în zbor. Avea o expresie confuză, zâmbetul îi era ciudat, forţat şi nefiresc. Ista nici nu avea nevoie de vederea

pierdută ca să fie sigură că un alt şarpe lucitor plutea dinspre femeia aflată pe postament înspre el, iar colţii acestuia erau înfipţi adânc în pântecele lui. Illvin trecu şi el cu privirea peste Foix, iar dinţii i se încleştară, dacă era cu putinţă, şi mai tare.

Posibilităţile de a-i ispiti cu cruzime erau nenumărate. Din fericire poate, timpul nu era la fel de nelimitat. Ofiţerul cu părul de culoare oţelită îi făcu un semn Istei să înainteze în mijlocul covoarelor, în centrul acelui cadru restrâns la puterii, pe dinaintea lui Joen. Illvin fu oprit cu un vârf de sabie, la câţiva paşi înapoi, în spatele umărului drept al Istei, iar ei îi păru şi mai rău că nu putea să-l vadă atât cât o vedea el. Se întrebă ce pecete finală de umilinţă i se pregătise.

Oh. Desigur. Fără umilire. Control. Umilirea de afară avusese scopul de a mulţumi trupele lui Sordso, înţepate de incursiunea lor nocturnă. Femeia de aici era mai practică.

Ista clipi, uitându-se la Joen pentru prima oară fără a fi clarvăzătoare, fără ameninţarea uriaşă şi întunecată a demonului care o privea din pântecele ei ca o groapă adâncă şi neagră precum smoala în care puteai să cazi pentru totdeauna. Fără demonul ei, era doar... o femeie îmbătrânită, micuţă şi acră. Una care nu putea să impună respect sau să ceară loialitate cu sila; una căreia îi puteai scăpa cu uşurinţă. Mică. Pe toţi zeii, dar şi ea era mică la stat, iar toate posibilităţile ei se

strânseseră în lăuntrul ei: singura ei resursă, forţa. O voinţă încăpăţânată fără un scop al minţii.

Mama Istei umpluse pe vremuri căminul lor cu autoritatea ei, de la un capăt la altul. Soţul Provincarei domnise peste Baocia, însă în propriul lui castel chiar şi el trăise la mila ei. După ce moştenise tronul tatălui său, fratele mai mare al Istei găsise că era mai uşor să-şi mute cetatea de scaun pentru a scăpa de o copilărie permanentă în casa mamei lui, decât să încerce să pretindă să conducă de acolo. Cu toate astea, chiar şi în cele mai rele momente ale sale, bătrâna Provincară îşi cunoscuse limitele şi nu îşi alesese un spaţiu mai mare decât cel pe care îl putea domina.

Ista avea impresia că Joen încerca să domine Jokona cu autoritatea ei aşa cum o femeie domina un cămin şi prin aceleaşi tertipuri; şi *nimeni* nu se putea întinde atât de departe. Într-o lume nelimitată de spaţiu nesfârşit, cineva se putea mişca prin propria-i voinţă, însă la nevoie trebuia să părăsească locul în favoarea voinţei celorlalţi. Nici măcar zeii nu controlau totul. Oamenii îşi înrobeau trupurile unii altora, dar voinţa mută a sufletului era sacră şi inviolabilă în faţa zeilor, mai mult ca orice altceva. Joen îşi acapara sclavii dinăuntru înspre afară. Ceea ce le făcea Joen duşmanilor ei se putea numi război; ceea ce le făcea propriilor ei oameni era un sacrilegiu.

Prinţul Sordso îşi ocupă tronul cel înalt,

aruncându-se în scaun cu o obişnuinţă a trupului care nu fusese încă eradicată de noua lui disciplină demonică. Rânji, privind în jurul încăperii.

Privirea ucigătoare a mamei sale căzu asupra lui, iar el se ridică drept în scaun, atent.

Privirea Istei fu din nou atrasă de prinţesa cu faţă rotundă de la picioarele lui Joen. Fata părea să aibă în jur de paisprezece ani, dar oprită din creştere pentru vârsta ei, cu degete butucănoase şi scurte şi ochi ciudaţi ca ai acelor copii născuţi la o vârstă târzie, a căror naştere întrista, lipsiţi de inteligenţă şi care, de cele mai multe ori, nu trăiau prea mult. Era o prinţesă care avea să nu părăsească căminul mamei sale pe calea căsătoriei, făcută într-o ţară îndepărtată. Joen își lăsă mâna pe capul ei, dar nu ca să o mângâie, iar Ista se gândi: *Se foloseşte de fată ca de un spaţiu depozitar al demonului. Sufletul propriei sale fiice e transformat într-un grajd pentru demon.*

Demonul pe care are de gând acum să mi-l transmită mie.

Joen rămase în picioare, înfruntând-o pe Ista. Într-o ibraneză cu accent pregnant, spuse:

— Bun venit la porţile mele, Ista dy Chalion. Sunt Mama Jokonei.

Mâna ei se desprinse de capul fetei şi se desfăcu în direcţia ei, cu degetele răşchirate.

Zeul se dădu în vileag în fiinţa Istei.

Puterea celui de-al doilea văz izbucni din nou în

mintea Istei ca un fulger orbitor, mai strălucitor ca speranţa, revelând un peisaj înfiorător. Văzu totul dintr-o singură ochire: cei doisprezece demoni, liniile învârtejite şi trosninde ale puterii, sufletele în agonie, călătorul dens, întunecat, încolăcit al lui Joen. Cel de al treisprezecelea demon, învârtindu-se sălbatic prin văzduh înspre ea, trăgând după el inima sa malefică.

Ista deschise fălcile într-un rânjet sinistru şi îl înghiţi pe loc.

— Bun-venit la porţile *mele,* Joen din Jokona, spuse Ista. Eu sunt Gura Iadului.

Capitolul 26

O undă de lumină străbătu cordonul de un violet întunecat întins între Joen şi Ista, iar culoarea şi strălucirea acestuia părură să se intensifice. Să fi avut Joen un prim impuls al şocului, cel de a-şi întări legătura? Pentru o clipă de confuzie, Ista se întrebă care era femeia pescar şi care era peştele. Apoi simţi demonul crud zbătându-se, cuprins de panică, trecând clar în mâinile Bastardului, ascunse în ea.

Ai prins în cârlig un zeu, Joen. Acum ce te faci? Era ca şi cum cambuza unui vapor aruncase un cârlig puternic pe un continent, vrând să îl tragă departe după sine.

— Poartă în ea zeul-demon! zbieră Joen. Omorâţi-o acum!

Gata. Ajunge...

Şi totuşi, chiar în timp ce Joen striga, timpul păru să se întindă în percepţiile Istei ca mierea rece, căzând de pe o lingură într-o dimineaţă de iarnă. Nu se gândi că ar fi putut să se întindă la infinit.

De unde să încep? întrebă Ista Prezenţa din lăuntrul ei.

Începe din mijloc, răspunse El. *Restul va veni de*

la sine.

Ea îşi desfăcu mâinile materiale, lăsându-şi-le pe cele spirituale să curgă de-a lungul corzii violete. Să intre în trupul lui Joen prin acel canal. Să înfăşoare acea materie întunecată şi să o tragă înspre ea. Aceasta veni împotrivindu-se, răbufnind şi scuipând, împrăştiind şuvoaie de umbre violacee muşcătoare, ca o apă care se risipeşte. Îi arse mâinile imateriale ca vitriolul şi icni de durerea aceea neaşteptată, care părea să o lovească exact în miezul fiinţei ei, reverberând până pe margini, la fel cum şocul unei răni imense se împrăştie într-un corp. Creatura era foarte compactă şi hidoasă. Şi imensă. Şi străveche, de veacuri, putrezită cu timpul.

E hidos.

Da, spuse zeul. *Nu te abate. Sfârşeşte-i lupta lui Arhys.*

Mâinile materiale ale Istei erau prea încete ca să se mişte odată cu voinţa ei explozivă. Doar cu mâinile spiritului, pieptănă şuviţele desprinse din sufletul lui Joen, încurcate printre cele ale demonului. Cu toate astea, oricât de repede se mişca ea, Joen întinse tentacule de foc alb îngheţat, cuprinzând demonul iarăşi şi trăgându-l înapoi. Demonul scoase ţipete stridente.

Dă-i drumul, o îndemnă Ista. *Lasă-l să plece şi apleacă-te către îndatoriri mai demne. Chiar şi acum, ai de ales.*

Nu! îi replică mental Joen. *E harul meu, marea mea şansă! Nimeni n-o să mi-l smulgă cu forţa, iar tu mai puţin ca oricine! În netrebnicia ta nu ţi-ai putut nici măcar ţine fiul în viaţă! Al meu îşi va câştiga locul meritat; i l-am promis!*

Ista se înfioră, însă Prezenţa o sprijini:

Dacă nu vrea să rămână, va trebui să vină şi ea, grăi El. *Continuă!*

Încercările tale greşite de a impune ordinea nu fac decât să nască un dezastru şi mai mare, îi spuse Ista lui Joen. *Chinuieşti şi distrugi tocmai acele suflete care doreşti să evolueze şi să te iubească. Ai alte daruri mai adevărate, chiar şi aşa zădărnicite cum au fost. Renunţă, găseşte-le pe acestea şi continuă-ţi viaţa.*

Focul biciuitor era limpede un ţipăt de negare. Ista nu putu discerne în el nici cea mai slabă şoaptă de acceptare.

Aşadar…

Ista îşi apropie uriaşul demon violet şi negru de buze şi îl îndesă înăuntru. Păru să se întindă şi să se strâmbe în trecere, scrâşnetul lui sinistru preschimbându-se în durere în gura ei şi în foc, atunci când îi trecu prin gâtlej. *Sunt multe suflete înlăuntru,* îşi dădu ea seama. *O sumedenie de bucăţi din nişte suflete vechi, digerate laolaltă şi întinate. Sufletele morţilor şi ale celor morţi de veacuri. Ce-i de făcut pentru ele?*

Morţii ne aparţin Nouă; alegerea lor trece

dincolo de chemarea ta. Sufletele celor care încă sunt în viaţă, sfâşiate de timpuriu în vreme ce ei sunt încă prinşi pe tărâmul aparenţelor, pe acelea ţi le încredinţăm.

Şi asta? întrebă Ista. Sufletul viu şi incandescent al lui Joen, împletit cu al demonului, trecea prin ea acum. Îşi înfigea ghearele în ea şi o ardea.

Trece din mâinile tale într-ale Mele.

Nu e acelaşi lucru cu osânda strigoilor. Într-adevăr, focul cel alb părea să urle, împroşcând prin urechile Istei. *Dar nu e nici tămăduirea paradisiacă.*

Nu, glăsui El cu amărăciune. *Asta înseamnă împotrivire. Aşa că va trece împreună cu demonul ei în locul destinat nefiinţelor.*

Ista avu viziunea unui gol straniu, lipsit de dimensiuni, imaginea aceea se scursese probabil din mintea Lui înspre a ei: un bazin învolburat de energie demonică, fără fiinţe, fără minţi sau voinţe sau cântec sau vorbire sau amintiri sau orice alt dar nobil – gheena Bastardului. Un rezervor al distrugerii în formă pură. Vărsând din acel bazin în lumea materială – curgere subţire controlată. Întorcându-se în el —un torent schimbător. Ţinând în cumpănă viaţa lumii exact la jumătatea drumului dintre moartea încinsă, care e haos, şi moartea rece, care e încremenire. Înţelese în cele din urmă de ce înlănţuirea demonilor lui Joen o iritase, la un alt nivel faţă de ameninţarea directă asupra cetăţii

Porifors. Era posibil ca un astfel de vârtej de haos să-şi fi creat propria ruptură între cele două tărâmuri, una pe care până şi zeii ar fi putut să fie grăbiţi la culme să o repare la loc? Atâta preocupare divină într-un singur locşor…

O oarecare atenţie umană M-ar mulţumi până peste poate, murmură Vocea. Nu-i confirmase, dar nici nu-i infirmase ori negase bănuiala, remarcă Ista. *Adu-mi şi restul confraţilor rămaşi, dulce Ista, cât de iute poţi. Fără îndoială că e nevoie să exersezi până să ţi se dea mâna.*

Prin urmare, prima mea încercare este de fapt… o duzină dintr-un foc? Durerea care o ardea în stomac îi dădea senzaţia că fusese nevoită să înghită plumb topit. Odată cu lucrul acela îngreţoşător, diform?

Ei bine, spuse afabilă Vocea, uite cum stau lucrurile: dacă rezişti încercării ăsteia, niciun alt demon rătăcit pe tărâmul materiei nu o să mai prezinte o provocare împovărătoare pentru tine de-acum înainte…

Ista se gândi la o sumedenie de obiecţii, începând cu *Ce vrea să însemne, dacă?* dar îşi înfrână acel impuls. Să se ia la harţă cu acea Prezenţă nu avea decât să o ameţească de cap la nesfârşit şi să îi dea Lui satisfacţie.

N-ai să mă părăseşti din nou? întrebă ea suspicioasă.

Nu te-am părăsit nici înainte… nici tu pe Mine,

după cum am băgat de seamă. Perseverentă Ista.

Îşi concentră din nou vederea lăuntrică înspre exterior. Încercarea de a vedea zeul cu acei ochi se dovedise a fi la fel de zadarnică ca şi cum ar fi încercat să-și vadă propria ceafă. Joen avea gura căscată, i se rostogoliseră ochii peste cap, trupul i se prăbuşea. Undeva sub coşul pieptului, Ista simţi că prima explozie de durere se diminua acum, căci zeul trăgea demonul străvechi şi pe stăpâna acestuia ce-şi înfipsese ghearele în el, înapoi pe tărâmul Său. În urma demonului, dar alergând către ea şi nu către Joen, veneau smucindu-se şi zbătându-se un mănunchi de douăsprezece funii luminoase încâlcite, încolăcite, în vreme ce demonii se zvârcoleau legaţi de acestea, încercând să fugă de prezenţa temută a zeului lor. Trupurile omeneşti în care erau adăpostiţi se puseseră în mişcare sub biciurile turbate ale călăreţilor lor.

Câte unul pe rând sau toţi deodată? Ista îşi întinse mâinile spiritului şi trase de una din acele funii la întâmplare, alunecând cu palmele ei uşoare de-a lungul acesteia până la demonul din trupul uneia din doamnele de companie ale lui Joen. Acesta era unul bine cultivat, înglobând părţi din trei sau patru suflete distincte, răsucite în interiorul său. Focul alb al sufletului gazdei aflate în viaţă era mai uşor de întrevăzut, iar ea îl pieptănă, trimiţând bucăţi imperfecte din el, înapoi în trupul femeii. Ista înghiţi demonul. Spinarea

femeii se arcui şi începu să se prăbuşească. Demonul trecu prin ea în mâinile zeului cu mai mare uşurinţă de această dată, aproape instantaneu.

Odgoanele astea. Le recunosc. L-am adus pe Arhys în siguranţă la ţărm noaptea trecută cu unul asemănător.

Ne-au fost furate Nouă cu mult timp în urmă. Demonul n-ar fi putut să le zămislească, înţelegi. Glasul era plin de mânie, deşi numai reflexia cea mai slabă a sa răzbi până la Ista, altminteri ar fi strivit-o.

Ista se întinse după o altă funie, repetând gestul de smulgere şi cernere. Era un bărbat, unul din ofiţeri; gura acestuia se desfăcuse în încercarea de a ţipa. *Nu reuşesc să le cern cum trebuie. Nu-mi iese bine.*

Eşti strălucită, o asigură Glasul.

Nu-mi iese perfect.

Aşa se întâmplă cu toate lucrurile prinse în capcana timpului. Eşti strălucită, în orice caz. Ce bine de Noi că suntem însetaţi mai degrabă după suflete măreţe decât după unele fără cusur, altfel ne-ar arde gâtlejul şi am rămâne cu buza umflată în corectitudinea noastră perfectă. Continuă, aşa cu imperfecţiuni, luminoasă Ista.

Urmă altul şi apoi altul. Demonii curgeau înspre ea, prin ea, mai repede, însă era fără îndoială o treabă murdară. Următorul demon era a lui Sordso

şi era cea mai complexă plămădire pe care o întâlnise Ista vreodată. Strat peste strat, sufletele şi talentele altora erau întrepătrunse în focul sufletesc agonic şi contorsionat al tânărului. Era o ţesătură ciudat de încântătoare. Ista avu impresia că putu discerne fărâme de soldaţi, cărturari, judecători, spadasini şi asceţi. Toate virtuţile binecunoscute ale Generalului de Aur, adunate şi concentrate: modelul rafinat al bărbăţiei desăvârşite. Era înfiorător. Cum de putea o creatură plămădită din atâtea suflete să fie atât de rece şi lipsită de suflet?

Nu era nici urmă de poet. Nici măcar o frântură.

Bucata asta de suflet de aici e diferită, îşi dădu ea seama, în timp ce unul din acele fragmente începuse să-i curgă printre degete.

Da, spuse zeul. *Omul acela trăieşte încă, pe tărâmul materiei.*

Unde? Nu cumva…? Să încerc să…?

Da, dacă crezi că poţi să înduri asta. O să fie neplăcut.

Ista înfăşură peticul acela de întuneric şi îl dosi în mintea ei. Zvâcnea acolo, fierbinte şi dens. Undeva, dincolo de marginea vederii ei materiale, ofiţerul jokonian cu pielea ca bronzul îşi ridică sabia, începând să o răsucească în aer. O formă neagră în mişcare era Illvin, care începuse să se mişte cu – ba nu, după – el. Ista nu luă în seamă acele lucruri şi continuă cu cernutul. Gura lui

Sordso se deschidea într-un urlet mut, dar nu al unui om care era deposedat. Putea fi mânie. Ar fi putut fi triumf. Ar fi putut să fie sminteală.

Apoi următoarea funie, apoi… cea de pe urmă.

Îşi ridică privirea, atât pe cea materială, cât şi pe cea lăuntrică la Foix, cuprins de o paloare cadaverică, în livreaua lui verde, stând printre ofiţerii jokonieni speriaţi. Umbra violacee din el nu mai avea forma ursului, ci îi era întinsă neuniform în tot trupul. Părea să se crispeze în faţa ei, dar şi să o privească cu fascinaţie.

Ea cântări acel ultim cordon într-o mână imaterială. Îl ridică în dreptul buzelor. Muşcă din el.

Foarte bine, spuse Glasul.

Oh. Ar fi trebuit să cer voie?

Tu eşti portalul meu către tărâmul materiei. Uşierul numit al unui domn nu dă fuga la el de fiecare dată să-l întrebe dacă fiecare cerşetor, fie el în zdrenţe sau în mătăsuri, ar trebui acceptat sau trimis la plimbare. Altminteri ar sta chiar el de strajă la porţi. Uşierul trebuie să facă uz de propria-i judecată.

Judecata mea? Dădu drumul capătului funiei. Acesta se trase cu un plesnet înapoi la Foix, iar el era liber. Sau… ceea ce ajunsese Foix acum, era în libertate.

Chipul lui Foix tresări; îşi desfăcu buzele, le strânse. Apoi, după o clipă goală, şi le întinse iarăşi

în acel zâmbet oribil, încordat de acceptare desăvârşită. Falsitate falsă; perfidie schimbată în aerul lui. *El nu e atât de complicat pe cât pare.*

Ista era prea puţin conştientă de ţipetele şi tumultul care izbucniseră în tot cortul. Vocile se stinseră şi se îndepărtară, diminuându-se, chipurile erau din ce în ce mai obscure. Se îndreptă spre Glasul acela care o aducea într-o stare de transă.

Păru să fi ajuns la uşa propriei sale fiinţe şi privi dincolo. Senzaţia copleşitoare de culoare şi frumuseţe, un desen şi o complexitate de lucruri, muzică şi cântece, toate de o infinită măiestrie, îi tulburară simţurile. Se gândi cât de confuză îi părea lumea unui nou născut, care nu ştia nici să numească ceea ce vedea şi nu avea nici măcar ideea numelor. Copilul începea, se gândi Ista, cu chipul şi sânul mamei şi de aici îşi lărgea universul – într-o viaţă întreagă nu putea ajunge la capătul tuturor lucrurilor.

Asta e o lume mai măreaţă şi mai ciudată decât cea care a dat naştere sufletului meu, dar chiar şi lumea materiei îmi depăşea puterea de înţelegere. Cum aş putea să încep acum?

Ei bine, Ista, spuse Glasul. *Rămâi sau pleci? Nu poţi să zăboveşti la nesfârşit în cadrul uşii mele ca o pisică, știi doar.*

Nu am cuvinte pentru toate astea. Aş vrea să-mi văd chipul.

Dintr-o dată se pomeni într-o încăpere aerisită, ca o odaie de la Porifors. Se uită repede în jos şi fu uşurată să descopere că i se dăduse nu numai un trup, vindecat şi lipsit de dureri, ci şi haine – care aduceau mult cu cele pe care le purta, doar că erau curăţate de toate petele şi drese de rupturi. Se uită în sus şi se cutremură.

De data asta, avea chipul şi trupul lui Illvin. Era o versiune sănătoasă a lui, cu o constituţie robustă, chiar dacă era tot înalt şi zvelt. Veşmântul de curtean era brodat cu fireturi albe, cingătoarea din mătase, teaca sabiei şi inelul cu pecete îi luceau. Părul, pieptănat pe spate în împletituri roknare şi coada lungă şi groasă care-i cădea pe spate erau complet albe. Adâncimile infinite ale ochilor lui spulberau orice iluzie de omenesc, chiar dacă sticlirea lor întunecată îi aminteau de omul acela.

— Mi-ar fi plăcut, recunoscu ea cu voce stinsă, să văd cum arată Illvin cu păr alb.

— Atunci va trebui să te întorci şi să mai aştepţi o vreme, răspunse Bastardul. Vocea nu era cu mult mai profundă şi mai bogată în inflexiuni ca cea a originalului; ba chiar împrumutase cadenţele lui nordice.

— Ai vrea să îţi încerci şansele, bineînţeles; până când va albi el, ai să mai ai vreuna?

Trupul şi chipul lui se preschimbă într-o sută de ipostaze ale lui Illvin la o sută de vârste posibile, drept sau încovoiat, slab sau gras, chel sau nu.

Râsul de pe buzele lui rămase neschimbat, cu toate astea.

— Mi-aş dori… asta.

Nu era limpede nici măcar pentru Ista dacă gestul ei îl indică pe zeu sau pe om.

— Pot să intru?

Zâmbetul lui se îndulci.

— Alegerea îţi aparţine, Ista mea. Aşa cum tu nu mă refuzi, n-am să te refuz nici Eu. Şi totuşi am să te aştept, dacă alegi drumul cel lung spre casă.

— Aş putea să mă pierd pe drum.

Îşi întoarse privirea. O mare de linişte îi umplu fiinţa. Nici urmă de durere, de groază, de regret. Imensa lor absenţă părea să lase loc pentru… ceva. Ceva nou, ceva la care nu mai visase până atunci. Dacă prin asta trecuse Arhys, nici nu era de mirare că nu privise înapoi.

— Aşadar, aşa arată moartea mea. De ce oare m-am temut de ea?

— Vorbind acum ca un expert, nu mi-ai făcut impresia că te-ai temut prea mult de ceva, spuse el cu asprime.

Ea privi în urmă.

— Paradisul ar trebui să însemne ceva mai mult decât încetarea durerii, dar, oh, mie deja mi se pare de ajuns. Ar putea ca data viitoare să… doară?

El ridică din umeri.

— Odată ce te întorci pe tărâmul materiei,

protecţia pe care ţi-o pot oferi eu e limitată, iar graniţele ei, din păcate, nu exclud durerea. Moartea asta ţi-o poţi alege. Următoarea s-ar putea să nu mai fie la alegerea ta.

Surâse fără să vrea.

— Vrei să spui că m-aş putea regăsi la aceeaşi poartă în următorul sfert de oră?

El oftă.

— Chiar sper să nu. Ar trebui să dăscălesc un alt uşier. Chiar îmi creasem fantezii cu o roină pentru o vreme.

Ochii lui scânteiară.

— La fel face şi măreţul meu Illvin. Mi s-a rugat pentru tine, la urma urmei. Gândeşte-te puţin la faima mea.

Ista se gândi la faima Lui.

— E îngrozitoare, remarcă ea.

El nu făcu decât să rânjească, acel rânjet binecunoscut, furat, care-i făcea inima să stea în loc, dezvelindu-şi dinţii.

— Ce dăscălire? mai spuse ea, simţindu-se dintr-o dată arţăgoasă. Nu mi-ai explicat nimic niciodată.

— Să te dăscălesc pe tine, scumpă Ista, ar fi ca şi cum aş încerca să învăţ un şoim să-şi urmărească prada. Ar fi posibil cu un mare efort, însă cineva s-ar alege cu o pasăre cu o mare durere de picioare şi pusă pe harţă, precum şi cu o aşteptare plictisitoare în vederea cinei. Cu o aripă amplă ca a ta, e întotdeauna mai simplu să mi te scutur de pe

încheietura mâinii şi să-ţi dau drumul să zbori.

— Mare povară, mârâi Ista.

— Nu. Tu nu. Mai mult ca sigur, te dai peste cap şi te plângi până la jumătatea drumului către fundul prăpastiei, dar până la urmă îţi întinzi aripile şi te redresezi.

— Nu întotdeauna, zise ea cu voce tot mai scăzută. Prima oară n-a fost aşa.

El înclină din cap într-un gest de încuviinţare argintie.

— Dar nu Eu ţi-am fost şoimar la vremea aceea. Noi doi ne potrivim, să ştii.

Ea îşi feri privirea, plimbându-şi-o în jurul încăperii aceleia ciudate, perfecte, ireale. Era o anticameră, se gândi ea, o graniţă dintre înăuntru şi afară. Dar care era poarta fiecăreia dintre aceste două lumi?

— Sarcina mea. S-a încheiat?

— S-a încheiat şi încă foarte bine, copilul meu adoptiv, credincios şi molcom.

— Am ajuns prea târziu pentru orice. Pentru iertare. Pentru iubire. Pentru zeul meu. Chiar şi pentru propria mea viaţă.

Dar îşi plecă capul uşurată. Se simţea bine că *se încheiase.* Însemna că toate aveau un sfârşit.

— M-au omorât jokonienii, aşa cum a poruncit Joen?

— Nu. Nu încă.

Zâmbind, păşi către ea şi îi ridică bărbia. Îşi

plecă gura înspre a ei la fel de îndrăzneţ cum o făcuse Illvin în după-amiaza aceea – cu o zi în urmă? — în turn. Doar că gura Lui nu avea gust de carne de cal, ci de miresme, iar în ochii Lui nu se citea nesiguranţa.

Ochii lui, lumea întreagă, simţurile ei, începură să tremure.

Profunzimile infinite se transformară în nişte ochi negri înroşiţi de un plâns isteric. Mireasma se prefăcu în uscăciune, o carne sărată, apoi redeveni înmiresmată, apoi din nou carne. Liniştea dulce se preschimbă în zgomot şi în ţipete, iar apoi în tăcere, apoi iarăşi în larmă. Senzaţia de plutire deveni o apăsare zdrobitoare, durere de cap, sete, care se îngemănară în schimb, ca o binecuvântare.

Am impresia că El îşi ridică piciorul de pe pisică şi o împinge să ia singură o hotărâre. Nu avea nicio îndoială că încă mai putea ezita în jurul acelei cizme, în oricare din cele două direcţii. Iar cât priveşte direcţia pe care El şi-o dorea, era limpede. Acel *Nu încă* tulburător îi arăta măcar că El nu o dirija înapoi într-un trup străpuns de săbii. *Bastardul mă manipulează în toată povestea asta, afurisitul!* Se simţea foarte bine, proferând injurii la adresa zeului ei. Era un zeu pe care ar fi putut oricând să îl afurisească, şi cu cât ar fi fost mai neobișnuite invectivele, mai dihai ar fi rânjit El. Foarte potrivit într-adevăr pentru credincioasa Ista.

Tremurul acela încetini, se opri la gura cuprinsă de uscăciune, la greutate şi apăsare, la zgomot şi durere. La nişte ochi umani, îndrăgiţi, înnebuniţi, clipind des. *Da.*

Şi în continuare, zeul meu trişează. Scosese acel castron cu smântână, înainte chiar să deschidă uşa şi ştiuse foarte bine. Zâmbi şi încercă să tragă aer în piept.

Illvin îşi retrase limba care-i sonda frenetic gura şi şopti cu răsuflarea tăiată:

— Trăieşte, o zeilor, respiră iar!

Apăsarea aceea zdrobitoare, descoperi Ista, erau braţele lui Illvin, înfăşurate în jurul ei. Ea privi în sus printre ramurile copacilor, la cerul albastru şi la chipul lui, aplecat asupra ei. Avea faţa înroşită de căldură şi crispată de groază, iar o dâră subţire de sânge împroşcat în stropi i-o brăzda dintr-o parte în alta. Ea ridică o mână vlăguită şi pipăi boabele roşiatice şi fu uşurată să descopere că nu păreau să fie ale lui.

Şopti printre buzele uscate, învineţite:

— Ce s-a întâmplat?

— Asta mă rugam să poţi să-mi spui domnia ta, spuse Foix cu o voce răguşită.

Ea privi în sus şi-l zări deasupra lor. Era încă îmbrăcat cu livreaua şi zalele jokoniene şi stătea într-o poziţie convingător ameninţătoare deasupra aşa-zişilor lui prizonieri. Ea şi Illvin erau aşezaţi pe pământ, nu departe de corturile verzi ale

comandanţilor. Foix era alb la faţă, dar se părea că nu împrejurimile jokoniene era cele care îl bulversau.

— Aţi fost aduşi în cort, continuă Foix pe un ton mai coborât. Aveaţi aspectul unor oameni… de rând. Neajutoraţi. Apoi, dintr-o dată zeul s-a arătat în flăcări în domnia ta, aşa de sclipitor că am orbit pentru o clipă. Am auzit-o pe Joen strigând să fii ucisă.

Pe braţul ei, strânsoarea lui Illvin se crispă şi mai tare.

— Când mi-am recăpătat vederea, continuă Foix, privind împrejur, prefăcându-se că îi veghează, toţi demonii din cort păreau să se îngrămădească în domnia ta, ca un metal încins tras printr-o matriţă. Te-am văzut înghiţindu-i pe toţi, la fel şi sufletul lui Joen. S-a terminat într-o clipită.

— Mai puţin unul, murmură Ista.

— Eh. Ăă. Da, a urmat asta. Am simţit când m-ai eliberat din hăţurile lui Joen. Aproape că am dispărut din cort cu viteza fulgerului, dar mi-am venit în simţiri tocmai la timp. Prinţul Sordso şi alţi ofiţeri îşi scoteau săbiile – pe toţi zeii, scrâşnetul acela de fier părea să dureze la nesfârşit. Încheieturile degetelor lui Sordso erau albite.

— Am încercat să intervin între tine şi ei, îi spuse Illvin cu glasul înecat de emoţie.

Se frecă la nas şi clipi.

— Da, spuse Foix. Cu mâinile goale. Te-am văzut

făcând un salt – nu ar fi ajutat prea mult. În schimb Sordso se învârti şi o hăcui pe Joen.

— Era moartă deja atunci, murmură Ista.

— Am văzut. Începea să cadă din picioare, însă furia lui a prins-o exact la… ţanc. Sau ceva de genul ăsta. A lovit-o cu putere, s-a învârtit în loc şi s-a prăvălit pe spate de pe postament. Jumătate din vrăjitorii eliberaţi fugeau care încotro, dar jur că cealaltă jumătate avură aceeaşi idee ca şi Sordso. Era una din femeile lui Joen care scosese cuţitul şi se îndrepta spre corpul ei chiar în momentul în care se prăbuşea. Nu sunt sigur dacă ştia sau îi păsa că era moartă – vroia numai să-i cadă în mână. Toată lumea se înghesuia şi ţipa, pornindu-se în toate direcţiile. Aşa că am sărit în faţa domniei tale şi a lui Illvin şi am strigat „Înapoi, prizonieri!”, fluturându-mi sabia.

— Al naibii de convingător! mormăi Illvin. Mai că era să sar pe tine. Numai că aveam mâinile ocupate.

— Ai căzut, Roina. Te-ai… făcut pur şi simplu pământie la faţă, ai încetat să mai respiri şi te-ai făcut grămadă. Am crezut că muriseşi, căci sufletul dumitale pierise din faţa ochilor mei, ca un felinar stins. Illvin a încercat să te ridice din nou – n-am îndrăznit să îl ajut – l-am lăsat să te târască afară, prefăcându-mă că stau de pază lângă el. Cei mai mulţi dintre jokonieni au crezut şi ei că ai murit, cred. Ucisă de propria vrajă, un soi de magie a

morţii ca un fel de poveste a lui Fonsa şi Generalul de Aur, care se repeta iar. Aşa că ăă... mai stai nemişcată câteva minute, aşa, până ne gândim ce facem mai departe.

Nu era o propunere prea grea de urmat. Să urmeze orice alt fel de indicaţii în momentul acela i-ar fi venit greu. Illvin se uita pierdut la ea, arătând ca un bărbat ale cărui săruturi tocmai îi sculaseră iubita din morţi şi care acum era prea speriat să se mişte de teamă să nu împrăştie miracole neaşteptate în toate părţile. Ista zâmbi ameţită de încurcătura savuroasă în care se afla.

— Demonii s-au dus cu toţii, îl înştiinţă ea, cu un glas vag, ca prin vis, în caz că încă se mai îndoiau. Era ceea ce trebuie să fac şi am făcut-o. Dar Bastardul m-a lăsat să vin înapoi.

În locul în care se afla atunci, îi trecu ei prin minte – stând pe pământul tare, în mijlocul unei tabere vrăjmaşe, înconjurată de câteva sute de jokonieni cât se poate de vii şi de agitaţi. *Ce simţ abject al umorului!* Timpul ei fusese un interludiu nesfârşit, dar pentru toţi ceilalţi, îşi dădu ea seama, doar câteva minute trecuseră din momentul sfârşitului sângeros al lui Joen. Însă oricât de lipsiţi de înaltul lor stăpân erau, nu toţi ofiţerii inamici aveau să rămână confuzi prea multă vreme. Era greu să îi mai fie teamă acum, în dulcea binecuvântare pe care continua să o simtă, dar reuşi să aibă o străfulgerare de prudenţă blândă.

— Cred că trebuie să plecăm acum. Chiar acum.

— Poţi să mergi? întrebă Illvin nesigur.

— Tu poţi? întrebă şi ea curioasă să afle.

Să se târască, acum, se gândi că ar fi trebuit să se târască în starea lui actuală, curios de slăbită. Ar fi trebuit să fie în pat, se pronunţă ea. Al ei, de preferat.

— Nu, murmură Foix. Trebuie să o târâm iar. Sau să o purtăm în braţe. Poţi să mai continui să te prefaci că eşti moartă încă puţin, Roina?

— Oh, da, îl încredinţa ea şi se cufundă înapoi recunoscătoare în strânsoarea braţelor lui Illvin.

Illvin refuză categoric să o târască, pe motiv că i-ar fi zdrelit şi mai rău picioarele care îi sângerau deja, iar să o care în braţe se dovedi a fi dincolo de puterile lui. Avu loc o ceartă scurtă, la care Ista, ca un cadavru ce era, refuză să ia parte, ceartă care se sfârşi când Foix îl ajută pe Illvin să se ridice pe picioarele debile, cu ea răsturnată cu josul în sus pe umărul lui, cu mâinile şi braţele bălăngănindu-i-se într-un mod care aducea destul de bine cu un leş. Îi aduse aminte de călătoria ei în şaua lui Fulguşor. Încercă să nu zâmbească la amintirea aceea, pe motiv că ar fi fost o lipsă de caracter din partea ei. Veşmântul ei alb era împroşcat uniform cu sânge, o continuare, bănui ea, a aceluiaşi jet de sânge care trecuse peste faţa lui Illvin. Putu să bănuiască sursa şi se cutremură.

Se îndepărtară cu paşi împleticiţi.

— Fă la stânga, îl dirijă Illvin. Nu te opri.

Mai mulţi soldaţi jokonieni fugiră înspre ei; Foix îşi îndreptă vârful sabiei înspre cortul comandanţilor şi strigă, ~ Grăbiţi-vă! E nevoie de voi! ~ Soldaţii se grăbiră înspre locul pe care aşa-zisul lor comandant îi direcţionă.

Illvin murmură printre dinţi:

— Foix, oi fi vorbind tu fluent roknara de baltă, dar te rog să laşi propoziţiile mai lungi de o silabă în seama mea. Livreaua aia nu poate să ţină loc de orice.

— Bucuros, îi răspunse Foix abia auzit. Ia-o direct pe acolo. Aproape că am ajuns la cai.

— Chiar îţi închipui că or să ne lase să ne ducem şi să furăm cai? îl întrebă Illvin.

Respiraţia lui hârâită sună mai dubios decât faptul că se încontra cu Foix. Ista pândi în jos printre ochii întredeschişi să observe gărzile care hoinăreau la umbra copacilor. Câţiva oameni stăteau şi se zgâiau la zarva din jurul corturilor verzi.

— Da.

Foix se bătu peste livreaua verde.

— Sunt un ofiţer jokonian.

— Te bazezi pe mai mult de atât, remarcă Ista, cu un ton aproape la fel de detaşat ca al lui Illvin.

— Da, de ce eşti atât de sigur că n-or să ne oprească şi n-or să ne ia la întrebări? întrebă Illvin, cu un ton de nelinişte strecurat în glas în timp ce

câteva capete se întoarseră să îi urmărească.

— Tu ai oprit-o şi ai luat-o la întrebări pe Prinţesa Umerue?

— Nu, nu la început. Dar ce are a face asta?

Ista îngăimă de la şoldul lui Illvin:

— Am zis bine ce-am zis mai devreme. Mai există un vrăjitor rămas în tabără. Este de partea noastră, în orice caz. Mi s-a părut o idee bună. Zeul nu a avut nimic împotrivă.

Illvin se încordă, întorcându-se să se holbeze, bănuitor, la Foix.

— Au mai rămas doi, spuse Foix. Sau un vrăjitor şi o vrăjitoare. Dacă asta e încadrarea potrivită pentru Domnia Ta, Roina. Nu sunt sigur.

— Nici eu. Ei, am să-l întreb pe dy Cabon, îi răspunse ea afabil.

— Corect, spuse Foix. Să nu vă apucaţi să faceţi ceva prea aiurea, totuşi. Aş prefera să nu încerc nimic care să bată la ochi, căci are şi îndrumarea pe piste false limitele ei.

— Adevărat, murmură Illvin.

Mai făcură câţiva paşi.

— Ei bine, spuse Foix, oprindu-se înaintea cailor, aveţi vreo preferinţă, maestre?

— Orice cu şa şi căpăstru.

Fu ales un cal pentru ei. La capătul şirului de cai, un armăsar de talie mare, hidos, de culoarea castanei, îşi ridică deodată capul şi necheză bucuros. Începu să-şi legene crupa dintr-o parte

într-alta, stânjenindu-i pe ceilalţi cai legaţi nu prea aproape de el. Cu urechile ciulite, aproape că începu să danseze în timp ce se apropiau de el, dând din cap, sforăind.

— Pe ochii Bastardului, Roina, poţi să-l faci pe monstrul ăsta să se potolească? bălmăji Foix. Au început oamenii să se uite la noi.

— Eu?

— Pe dumneata te vrea.

— Lăsaţi-mă jos, atunci.

Illvin aşa făcu, lăsând-o să-i alunece din braţe în picioare, privind-o în ochi cu o figură cercetătoare care o făcu să se simtă, pentru o clipă, la fel de bine ca şi cum i-ar fi dat un sărut, apoi o ţinu să nu cadă, întinzându-i braţul. Fu nespus de bucuroasă pentru braţul întins.

Se apropie de animalul posedat, care-şi plecă capul din nou şi îşi culcă botul pe corsajul ei însângerat într-un chip ce aducea a supunere, dragoste sau demenţă. *Ea* îşi trecu privirea pe deasupra lui, fascinată. Încă mai purta zăbala aceea curbată. O duzină de tăieturi îi crestau trupul, dar începeau deja să se vindece cu o viteză nefirească.

— Da, da, îi murmură ea mângâietor. Stai liniştit. Unde s-a dus el tu nu poţi să mergi. Ai făcut tot ce-ai putut. E bine, acum.

Încercă să se scuture din starea aceea de moleşeală şi reverie, spunându-i lui Illvin:

— Cred că mai bine încalec eu pe ăsta. Dacă nu vrei să vină după noi, scâncind să-i sară inima din piept.

Se ridică pe vârfuri şi aruncă o privire de-a lungul spinării ascuţite a animalului.

— Găsiți-mi o şa totuşi, mai spuse ea.

Foix şterpeli o şa dintr-o grămadă aşezată ceva mai departe de animale, iar Illvin îi strânse chingile în timp ce Foix alese alţi doi cai.

— Cum îl cheamă? îl întrebă ea pe Illvin în timp ce el îşi făcea mâinile căuş ca să o ridice în şa.

Părea a fi o distanţă foarte lungă de la pământ, tipică pentru caii lui. Îşi aşeză poalele stângaci în şaua aceea militară şi îl lăsă pe Illvin să îi aşeze cu mâinile lui calde, picioarele în scări.

Illvin îşi drese glasul.

— N-aş vrea să spun. Este, ăă… vulgar. N-a fost niciodată calul unei doamne. De fapt nu a fost niciodată calul cuiva sănătos la cap.

— Oh? Tu l-ai călărit doar.

Bătu animalul uşor cu palma pe gâtul sinuos; calul întoarse capul şi îi adulmecă picioarele goale.

— Ei bine atunci, dacă e să fie calul unei doamne de acum înainte, probabil că ar trebui să poarte alt nume. Demon i se potriveşte.

Illvin ridică din sprâncene la ea şi peste buzele lui încordate flutură un mic rânjet.

— Drăguţ.

Se întoarse să-şi ia în primire propriul cal,

ezitând un pic ca să-şi adune forţele înainte să se arunce în şa. Se aşeză cu un geamăt care-i trădă osteneala. Printr-o înţelegere tacită, porniră împreună peste câmpul care mărginea dumbrava, la pas egal. Undeva în dumbravă, luase foc ceva; Ista auzi plesnetul mocnit al focului şi oameni strigând după apă. Cât amar de haos, atât natural cât şi supranatural, se dezlănţuise asupra jokonienilor prin moartea lui Joen?

Nu se uită în urmă.

— La stânga, îi spuse Illvin lui Foix.

— Nu vrem să ocolim dincolo de câmpul lor vizual, peste movila aia care se ridică la nord?

— În cele din urmă, da. E o viroagă aici care o să ne ascundă mai curând. Mergi încet, totuşi, e posibil să fie patrulată. În orice caz, aici mi-aş trimite eu oamenii.

Simulacrul acela ţinu. Zgomotul strident al taberei rămase în urma lor, iar ţinutul de ţară începu să îmbibe văzduhul de o altă după-amiază, una liniştită, somnoroasă, exagerat de călduroasă, una care nu se abandonase războiului, vrăjitoriei, zeilor şi nebuniei.

— Cu cea mai apropiată ocazie, îi spuse Ista lui Illvin, trebuie să îl aduci pe Goram la mine.

— Orice doreşti, Roina.

Illvin privi peste pământul pe care îl străbăteau, întorcându-se în şa.

— Să încercăm să dăm un ocol înapoi pe la

Porifors? întrebă Foix, urmărindu-i privirea căzută peste vârfurile copacilor de lângă mormanul de stânci din depărtare. O buclă de fum murdar se mai ridica încă de undeva din ea.

— Cred că aş putea să reuşesc să vă aduc înăuntru la lăsarea întunericului.

— Nu. Dacă ne asigurăm că valea e liberă, am de gând să răzbat până la marchizul de Oby.

— Nu ştiu dacă roina poate să meargă călare atâta, spus Foix, imaginându-şi-o nu numai pe Ista, ci pe amândoi căzând din şei în orice clipă. Sau crezi că ai să-l întâlneşti pe drum?

— N-o să fie pe drum. Dacă este acolo unde mă aştept eu să fie, avem cel puţin zece mile de străbătut. Iar dacă el n-o să fie acolo, iscoadele lui au să fie în curând.

Coborâră în vâlceaua aceea, unde descoperiră aproape imediat patrula jokoniană, aşa cum prezisese Illvin. Între turnura neaşteptată a drumului lor, veşmântul de ofiţer al lui Foix şi îndemânarea lui vrăjitorească menită să întunece minţile, harnaşamentelor lor jokoniene şi roknara curtenească spumoasă şi arogantă a lui Illvin, lăsară în curând detaşamentele de pază, în urma lor, făcând plecăciuni şi ciondănindu-se. Illvin le răspunse nefericiţilor soldaţi cu semnul împătrit cvadrian, lipindu-şi degetul gros de limbă în chip de scuză tăcută adresată celui de-al cincilea zeu, de îndată ce dispărură din nou din raza vizuală al

jokonienilor. Îşi înghiontiră caii la pas mai iute.

Illvin mergea înaintea lor, căutând orice adăpost pe care-l puteau oferi acele locuri, cursuri mărunte de apă, crânguri şi pădurici, cotind înspre nord şi est. Făcuseră mai bine de patru sau cinci mile înainte să se oprească ca să bea apă şi să-şi adape şi caii. Cu toate că multe dâre de fum întunecau încă văzduhul albastru din spatele lor, cetatea Porifors se pierduse în zare după nişte creste joase, domoale.

— Îţi mai poţi hrăni ursul? îl întrebă Ista pe Foix după ce acesta conteni să îşi afunde capul în râu.

El se ridică pe vine şi se încruntă.

— Nu chiar aşa cum o făceam înainte. Joen ne-a făcut ceva. Sper că n-a fost ceva mârşav.

— Părerea mea e, spuse Ista cu băgase de seamă, că aţi fost uniţi într-un tot unitar în urma ultimelor întâmplări, mai repede decât aţi fi făcut-o voi singuri. Fără ca niciunul din voi să devină dominant sau înrobit, aţi fuzionat. Pentru că, am impresia, demonul nu ţi-a furat sufletul şi nici tu nu i-ai exploatat puterea. Aţi convieţuit liber.

Foix păru încurcat.

— Întotdeauna mi-a plăcut să dau de mâncare la animale…

— Să te separ acum de el depăşeşte puterile mele – sau nevoia ta actuală. Ai dobândit un statut teologic ciudat, dar am impresia că nu e şi unic. Uneori m-am întrebat de unde vin vrăjitorii

templieri. Acum ştiu. Bănuiesc că misiunea sfintei din Rauma era să cântărească cine ar fi putut duce o astfel de putere fără să cedeze. O să fie nevoie să te pregăteşti în cadrul ordinului Bastardului, probabil. Sunt convinsă că ordinul tău te va putea elibera, dacă o voi cere eu.

Foix se crispă la faţă:

— Eu, un acolit al Bastardului? Nu cred că tatăl meu o să fie prea încântat. Sau mama. Mi-o şi închipui, dând explicaţii prietenelor ei. Au!

Rânji fără să vrea.

— Abia aştept să văd ce faţă o să facă *Ferda,* totuşi…

Îi aruncă o ocheadă vicleană.

— Şi dumneata o să iei lecţii la fel, Roina?

Ea zâmbi:

— O să îmi iau preceptori, Foix. O femeie de rangul meu poate să ceară preceptori, care să mă asiste atunci când o să am nevoie. Cred că o să am nevoie cât de curând, iar lor n-o să le fie prea moale.

Amintirea lui Ferda şi speranţa de a afla veşti de la fratele lui, învinse dorinţa lui Foix de a o menaja pe Ista şi fu chiar el acela care strânse animalele şi îşi îndemnă tovarăşii să purceadă din nou la drum.

— Împăturește-ți livreaua aia şi îndeas-o într-o desagă, îl sfătui Illvin, aşezându-se în şa. Cu voia Bastardului, următoarele iscoade care or să ne iasă în cale ar putea fi foarte bine cele ale lui dy Oby.

Vrăjitor templier în devenire sau ce-oi fi tu, o săgeată de arbaletă nu ţi-ar prinde prea bine la sănătate.

— Ah. Da, spuse Foix şi se zori să facă întocmai.

Illvin trase cu ochiul la armăsarul lui murg, care o ducea pe Ista cu o gingăşie desăvârşită, de-ar fi putut ţine o ceaşcă cu apă în mână fără să o verse, şi clătină din cap uluit, de parcă din toate minunile la care asistase în ultima vreme, asta era cea mai inexplicabilă.

— Poţi să rezişti? o întrebă el. Nu mai e mult.

— După ce-am parcurs mila *aceea,* să mai merg câteva nu înseamnă nimic, îl asigură ea. Mă temusem că zeul mă părăsise, dar se pare că doar se ascunsese înăuntru.

Şi m-a lăsat să-L duc în spate. Era doar una din glumiţele Bastardului, hotărât lucru, faptul că i se arătase înainte de asta în chip de bărbat mătăhălos. Ştiuse oare? Până şi ea, care dăduse ochii cu trei dintre ei, nu putea bănui limitele preştiinţei zeilor.

— Erai neagră din cap până-n picioare, spuse Foix. Acum înţeleg. Vrăjitorii jokonieni nu te-ar fi adus după ei în prezenţa lui Joen arătând ca un soi de vas cuprins de flăcări sfinte. Dar când te-ai aprins…

Foix tăcu. Ista se gândi că nu era un om care să-şi găsească greu cuvintele; dar începu să înţeleagă de ce spusese Lordul dy Cazaril că numai poezia

putea să pătrundă înţelesul lumii divine. Într-un târziu, Foix reuşi să spună:

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Mă bucur că am văzut. Dar dacă ar fi să nu mai am parte niciodată de asta, ar fi bine.

— Eu n-am putut să văd, spuse Illvin pe un ton încărcat de regrete. Dar am văzut când au început să se întâmple acele lucruri, destul de bine.

— Mă bucur că ai fost acolo, spuse Ista.

— N-am făcut mare lucru, oftă el.

— Ai fost de faţă. Asta înseamnă imens de mult pentru mine. Şi apoi a fost sărutul acela. Nu a fost un lucru chiar atât de neînsemnat.

El roşi.

— Scuzele mele, Roina. Eram înnebunit. Mă gândisem să te aduc înapoi din morţi, aşa cum mi se pare că ai făcut şi tu pentru mine odată.

— Illvin?

— Da, Roina?

— Chiar m-ai adus înapoi.

— Oh.

Continuă să meargă lângă ea în tăcere un răstimp. Dar pe faţă i se furişă un zâmbet, pe care nu şi-l putu reţine.

Într-un târziu, privi în sus şi se ridică în scări, adunându-şi puteri noi nebănuite.

— Hah, şopti el.

Ista îi urmări privirea. Îi luă o vreme până să discearnă fumul alb uşor al unor focuri cuminţi, ce

semnalau o tabără ascunsă pe cursul de apă ce se deschidea la picioarele lor. Şi nu erau puţine focuri. Îşi continuară drumul de-a lungul crestei care înconjura o cotitură uşoară şi atunci avură o privelişte şi mai bună asupra taberei. Sute de oameni şi cai, mai mult de câteva sute – nu le putea estima numărul, pe jumătate ascunşi cum erau.

— Oby, spuse Illvin cu satisfacţie. A ajuns taman la ţanc. Dar le mulţumesc zeilor că nu a fost mai rapid.

— Bun, răsuflă uşurată Ista. Treaba mea s-a terminat.

— Într-adevăr, iar noi îţi suntem recunoscători că ai făcut o treabă pe cinste, fără de care am fi fost cu toţii morţi într-un fel oribil şi nefiresc până acum. Eu, pe de altă parte, încă mai am o mie cinci sute de jokonieni ordinari de îndepărtat din împrejurimile cetăţii Porifors. Nu ştiu dacă Oby avea de gând să aştepte zorile, dar dacă atacăm mai repede…

Ochii îi scânteiară într-un fel binecunoscut, când aruncând ochiri agere, socotind oamenii din vale, când privind în gol; Ista se abţinu să îl întrerupă.

O patrulă se apropie la galop de ei.

— Ser dy Arbanos! strigă cu surprindere căpetenia grupului, făcând semne înnebunite către Illvin. Pe toţi zeii, eşti în viaţă!

Călăreţii se grupară în jurul lor în chip de escortă plină de zel şi îi însoţiră cu iuţeală în acea

parte a taberei, în care se vedeau corturi la umbră, acolo unde comandanţii lor îşi instalaseră fără îndoială cartierul general.

O voce răsună dintre copaci şi o siluetă cunoscută ţâşni din umbra verde.

— Foix! Foix! Slavă Fiicei! alergă Ferda către ei; Foix se aruncă din şa ca să-şi îmbrăţişeze fratele nerăbdător.

— Ce-i cu oamenii ăştia? o chestionă Illvin pe căpetenia din slujba lui dy Oby, făcând semn cu capul înspre un grup de călăreţi necunoscuţi în negru şi verde.

Călăreţii se traseră la o parte, dând la iveală o adunătură de oameni apropiindu-se pe jos, unii alergând, unii mergând mai încet şi cu decenţă, toţi strigând-o pe nume pe Ista.

Ista rămase cu privirea fixă, sfâşiată între bucurie şi spaimă.

— Să mă cruţe Bastardul, e fratele meu dy Baocia, spuse ea uluită. Şi dy Ferrej şi Lady dy Hueltar şi Preoteasa Tovia cu tot alaiul.

Capitolul 27

Lordul dy Baocia şi Ser dy Ferrej veniră în fruntea grupului care dădu năvală peste Ista. Armăsarul roşcat îşi lăsă urechile pe spate, necheză şi pocni din dinţi şi amândoi bărbaţii se traseră înapoi cu câţiva paşi.

— Pe toţi zeii, Ista, ţipă dy Baocia, abătându-şi atenţia pentru o clipă, ce *cal!* Cine a fost nebunul care te-a urcat pe o fiară ca asta?

Ista îl bătu uşurel cu palma pe Demon pe gât.

— Mi se potriveşte foarte bine. Îi aparţine Lordului Illvin, într-un fel, dar bănuiesc că va deveni un cal de dar definitiv.

— Din partea ambilor lui stăpâni, pare-se, murmură Illvin.

Aruncă o privire peste tabără.

— Roina – Ista – dragostea mea, trebuie mai întâi să-i fac o dare de seamă Marchizului dy Oby.

Pe chipul lui se citi hotărârea.

— Fiica lui e în continuare închisă în Castelul Porifors, dacă zidurile rezistă încă aşa cum mă rog să reziste.

Împreună cu Liss şi dy Cabon, se gândi Ista şi îşi uni şi ea rugăciunile cu ale lui. Avea sentimentul că zidurile erau încă în picioare, dar singura ei

certitudine era doar aceea că Goram trăia; şi nu ar fi fost prima oară când s-ar fi înşelat.

— Cu veştile pe care le aducem, continuă Illvin, mă aştept ca trupele lui să pornească în mai puţin de un ceas. Mi se strânge inima când mă gândesc ce zvonuri i-au ajuns la urechi până acum cu privire la soarta fratelui meu. Sunt multe de făcut.

— Zeii să te-nsoţească. Din toate poverile pe care le ai pe cap, eu sunt cea mai uşoară acum. Oamenii ăştia or să mă cocoloşească şi-au să-mi abată gândurile, dacă îi cunosc bine.

Îi mai spuse pe un ton sever:

— Să ai grijă şi de tine. Să nu mă faci să vin iar după tine.

Un rânjet îi trecu ca un spectru peste buze.

— M-ai urma până în iadul Bastardului, vrăjitoare scumpă?

— Fără să şovăi, acum că ştiu drumul.

El se aplecă în şa, îi luă mâna şi i-o ridică la buze. Îl apucă la rândul ei de mână, ducându-i-o la buze şi îl muşcă uşor de încheieturile degetelor pe ascuns, făcându-l să-i sticlească ochii. Cu îndărătnicie, îşi dădură drumul unul altuia.

— Foix, îl chemă Illvin, vino cu mine. Este nevoie urgentă de mărturia ta.

Dy Baocia se întoarse plin de solicitudine către Foix:

— Ţie trebuie să îţi mulţumesc, tinere, pentru salvarea surorii mele?

— Nu, Provincare, spuse Foix, adresându-i un salut politicos. Ea a fost cea care m-a salvat pe mine.

Dy Baocia şi dy Ferrej se holbară la el oarecum prostiţi. Ista deveni conştientă de tabloul bizar pe care probabil îl înfăţişau: Foix, livid de osteneală, purtând echipament jokonian, Illvin cu ochii adânciţi în orbite, duhnind şi arătând ca o sperietoare de ciori în cel mai elegant costum de doliu curtenesc; iar ea într-o rochie de sărbătoare boţită, împroşcată cu sânge închegat, cu picioarele goale, învineţită şi zgâriată, cu părul răvăşit, completând impresia de demenţă generală.

— Ai grijă de roina, îi spuse Foix lui Ferda, după aia vino la cortul lui Oby. Avem poveşti ciudate şi importante de povestit.

Îl plesni uşor pe fratele lui pe umăr cu mâna şi se întoarse ca să-l urmeze pe Illvin.

Văzându-se neameninţat pentru o clipă de straniul fugar al Istei, Ferda se apropie de gâtul lui Demon să o ajute să descalece. Ista era năucă de oboseală, dar se ţinu cu hotărâre dreaptă.

— Ai grijă să fie îngrijit cum se cuvine calul ăsta teribil. L-a purtat pe Lord Arhys cu credinţă astă-noapte. Fratele tău a mers şi el în acea mare ieşire de sub asediu şi a îndurat prizonieratul şi un abuz dureros. Are nevoie de odihnă, dacă ai să poţi să-l convingi să o facă în toată nebunia asta. Suntem cu toţii în picioare din zorii zilei de ieri, am fost

hăituiţi, asediaţi... şi altele mai rele. Lord Illvin a pierdut foarte mult sânge azi-noapte. Ai grijă să i se dea de băut şi de mâncare imediat, măcar atât.

După ce făcu o pauză, mai spuse:

— Iar dacă încearcă să plece călare în starea în care se află, te rog pune-l la pământ şi urcă-te pe el. Deşi cred că are destulă minte şi el.

De îndată ce calul fu dus din preajma lor de un soldat al lui Oby, dy Ferrej sări dintr-o dată asupra Istei, smulgând-o practic din mâinile lui Ferda.

— Roina! Am fost îngrijoraţi de moarte pentru siguranţa dumitale!

Şi nu fără temei, adevărul era.

— Ei bine, sunt dincolo de orice pericol acum.

Îl linişti, bătându-l uşor cu palma pe mâna care i se încleştase de braţ.

Lady dy Hueltar veni şi ea ţopăind, braţ la braţ cu Preoteasa Tovia.

— Ista, Ista, drăguţo!

Dy Baocia se uita încordat după Illvin.

— Acum că v-aţi găsit cu toţii, cred că aş face bine să mă prezint la Oby şi eu.

Se sili să afişeze un zâmbet confuz către Ista.

— Da, da, aşa.

— Ţi-ai adus şi trupele tale, frate? întrebă Ista.

— Da, cinci sute călare, tot ce-am putut să adun în grabă atunci când oamenii ăştia au dat năvală la mine, fluturând misiva ta îngrijorătoare.

— Atunci, neapărat prezintă-te la sfatul lui Oby.

Gărzile tale ar putea avea şansa să-şi câştige banii cu care îi plăteşti. Chalionul îi e dator Castelului Porifors… cu multe, dar mai ales cu eliberarea şi asta cât mai repede cu putință.

— Ah.

Îi luă pe Ferda şi pe dy Ferrej şi dădu fuga după ceilalţi bărbaţi, pe jumătate curios, pe jumătate, bănui Ista, nerăbdător să scape de anturajul acela inoportun.

Chestiunea explicaţiilor propriilor tribulaţii în faţa lor, fără să pară o nebună care bătea câmpii, descoperi ea, putea fi amânată – posibil pe termen nelimitat – întrebându-le pe ele cum călătoriseră. O simplă întrebare ca de pildă aceea *„Cum de-aţi ajuns aici atât de curând?”* provocă un răspuns care dură până ajunseră la corturile lui Baocia şi mai bine de atât. Cei cinci sute de călăreţi, descoperi Ista, fuseseră urmaţi de ceea ce arăta ca o sută şi mai bine de servitori, lachei şi slujnice, din alaiul celor douăsprezece doamne de la curţile din Valenda şi Taryoon ce o însoţiseră pe lady dy Hueltar în misiunea ei personală, de a o aduce pe Ista acasă.

Mai mult sau mai puţin însărcinat cu schimbul acestora, dy Ferrej era pe pedepsit bună dreptate, hotărî Ista. Că-i luase doar o săptămână să le aducă până aici cu căţel cu purcel de la aşa distanţă, în loc de o lună, era aproape un miracol în sine, iar respectul pe care i-l purta ea, niciodată

scăzut, mai crescu încă puţin.

Ista le tăie excesul de zel cerând apă pentru spălat, mâncare şi un loc de dormit, în aceeaşi ordine; Preoteasa Tovia, întotdeauna mai practică decât cele mai multe din însoţitoarele Istei, cu ochii la petele de sânge de pe veşmântul ei, o susţinu. Bătrâna doftoreasă reuşi să se descotorosească de toată lumea, mai puţin de două femei, propriul ei ajutor de acolit şi Lady dy Hueltar, din cortul în care o îndrumă pe Ista pentru îmbăiat şi tratament. Ista fu nevoită să recunoască, era plăcut şi liniştitor să aibă acele mâini familiare în jurul ei, care să-i oblojească rănile cu unguente şi bandaje. Şi acul curbat de cusut al Toviei era foarte fin şi ascuţit, iar mâinile ei umblau cu iuţeală în faţa sarcinii de care se fereau toţi, aceea de a drege pielea, acolo unde era nevoie.

— Ce păcatele mele sunt vânătăile astea? întrebă Preoteasa Tovia.

Ista îşi lungi gâtul să-şi vadă dosul coapsei, acolo unde arăta tămăduitoarea. Cinci pete vineţii se întindeau în jurul locului aceluia. Ea îşi răsfrânse buzele într-un surâs şi se răsuci ca să îşi întindă propriile degete printre ele.

— Pe toţi zeii, Ista, strigă Lady dy Hueltar oripilată, cine a îndrăznit să umble cu tine în felul ăsta?

— Astea sunt de… ieri. Când m-a salvat Lord Illvin de trupele roknare de pe drum. Ce degete

lungi şi minunate are! Mă întreb dacă nu cumva cântă la vreun instrument muzical. Va trebui să aflu.

— Lord Illvin e individul acela înalt care a venit cu tine? întrebă suspicioasă Lady dy Hueltar. Trebuie să-ţi spun, nu mi-a plăcut deloc modul acela direct în care ţi-a sărutat mâna.

— Nu? Ei, era grăbit. O să-l fac să mai repete, până îşi îmbunătăţeşte tehnica.

Lady dy Hueltar păru ofensată, însă preoteasa Tovia, cel puţin, pufni uşor.

Ista fu aşezată într-un cort sub supravegherea unui rând de doamne, dar se sculă imediat ca să tragă cu ochiul afară, în ciuda cămăşii de noapte cu care era îmbrăcată, la auzul unui ropot de copite răsunând în timp ce părăseau tabăra. Era o oră târzie de amiază; într-o zi lungă de vară ca aceea, cavaleria lui Oby avea să descindă asupra cetăţii Porifors, având câteva ore de lumină rămase la dispoziţie pentru lucrarea ce o aveau de înfăptuit. Momentul acela, se gândi Ista, era cum nu se putea mai nimerit. Confuzia maximă, tulburarea şi disperarea trebuiau să se fi răspândit în rândul forţelor jokoniene de la negrele evenimente de la prânz, iar şansele la care nădăjduia deocamdată conducerea lor pricepută – mai ales din obişnuinţele de ascultare oarbă, apăsătoare, impusă cu forţa de Joen – erau slabe.

Se lăsă înduplecată de cei care o iubeau să

treacă la culcare. Cu toate că Ista pe care credeau ei că o iubesc, bănui ea, era una imaginară, o femeie care existase numai în minţile lor, parte din ea o efigie, parte un rezultat al obişnuinţei.

Gândul acela nu o descurajă cu totul, acum că ştia pe cineva care o iubea pe Ista aceea adevărată. Adormi cu gândul la el.

Ista se trezi din nişte vise urâte care nu erau, după cum bănuia ea, în întregime ale ei, după vocile de femei care se încontrau.

— Lady Ista doreşte să doarmă, după tot chinul îndurat, spunea Lady dy Hueltar cu hotărâre. N-am să permit să fie deranjată în continuare.

— Nu, răspunse Liss pe un ton încurcat, roina o să vrea să afle vorbă de la Porifors. Am pornit dinainte de a se crăpa de ziuă să-i aducem veşti, pe cât de repede am putut.

Ista se ridică somnoroasă din aşternuturi.

— Liss, strigă ea. Aici sunt!

După câte se părea, dormise toată noaptea aceea scurtă de vară; era de ajuns.

— Acuma uite ce-ai făcut! spuse Lady dy Hueltar cu necaz.

— Ce?

Nedumerirea lui Liss era sinceră; ea nu avea anii de instructaj ai Istei în descifrarea modului de exprimare aluziv al doamnei sale de companie, ajunsă de acum la o vârstă respectabilă. Ista

traduse cu pricepere indignarea ei prin *N-aveam de gând să plec la drum astăzi, iar acum va trebui să o fac, fir-ai a naibii, fato!*

Ista descoperi că nu putea să sară din patul ei de campanie. Reuşi în schimb să se ridice de-a binelea in picioare înainte ca tenda cortului ei să se dea la o parte şi să lase înăuntru o lumină plină, aurie, şi rânjetul lui Liss. Ista o îmbrăţişă; fata o îmbrăţişă şi ea. Rânjetul şi prezenţa lui Liss erau de ajuns pentru veştile pe care le aştepta. *Porifors e salvat. Nu mai fuseseră morţi devastatoare peste noapte.* Restul amănuntelor putea să le afle pe îndelete, în orice ordine, aşa cum îi parveneau.

— Stai jos, spuse Ista fără să-i dea drumul la mâini fetei. Spune-mi totul.

— Lady Ista trebuie să fie îmbrăcată înainte să primească audienţe, spuse Lady dy Hueltar neînduplecată.

— Excelentă idee, spuse Ista. Chiar te rog să te duci să îmi găseşti ceva de îmbrăcat. O rochie de călărie.

— Oh, Ista. N-ai să pleci călare nicăieri *astăzi,* după tot ce-ai pătimit! Trebuie să te odihneşti.

— De fapt, interveni Liss, marchizul dy Oby a trimis nişte ofiţeri să se îngrijească pentru ca tabăra să fie strânsă şi mutată la Porifors, cât mai repede posibil. Ferda aşteaptă cu câţiva din oamenii fratelui dumitale, să te escorteze pe drum, Roina, de îndată ce eşti pregătită. Doar dacă nu

preferi să mergi într-o căruţă cu bagajele şi servitorii.

— Cu siguranţă că o să vrea să meargă în căruţă cu noi, spuse Lady dy Hueltar.

— Tentant, minţi Ista, dar nu. O să merg pe calul meu.

Lady dy Hueltar pufni mâhnită şi se retrase.

Ista continuă să-i vorbească nerăbdătoare lui Liss:

— Ai să râzi de noul meu cal. Mi-a încăput în mână ca pradă de război, cred, deşi aş putea să îl conving pe Illvin să mi-l ofere în dar la curte, ceea ce o să-l amuze. E armăsarul roşu, cel năbădăios a lui Illvin.

— Acela posedat de stihia aia rătăcită?

— Da, a făcut o pasiune subită pentru mine şi se înjoseşte în cele mai îngrozitoare feluri, cu totul şi cu totul ciudate pentru un cal. Ai să-l găseşti schimbat aproape total, că de nu, dă-mi de ştire mie şi am să bag spaima zeului lui în el din nou. Dar spune mai departe, dragă Liss.

— Ei bine, castelul şi cetatea sunt în siguranţă, iar jokonienii puşi pe goană sau luaţi prizonieri – cei mai mulţi dintre ei au fugit către miazănoapte, dar ar mai putea fi încă unii rătăciţi, pitiţi prin împrejurimi.

— Sau poate chiar rătăciţi, spuse Ista pe un ton sec. N-ar fi pentru prima dată.

Liss chicoti.

— L-am capturat pe Principele Sordso şi întreaga lui suită, lucru care l-a încântat pe Lord Illvin şi pe Marchizul dy Lutez până peste margini. Se spune că prinţul şi-a pierdut minţile. E-adevărat că l-aţi vrăjit ca să puneţi mâna pe văduva principesă?

— Nu, spuse Ista. Tot ce am făcut a fost să îndepărtez vraja care îl împiedica să facă chiar el lucrul ăsta. Cred că a fost un impuls sălbatic din partea lui, pe care l-a regretat curând. Joen murise înainte ca sabia lui să apuce să o lovească; Bastardul i-a luat sufletul. Mă întreb dacă Sordso ar fi fost mângâiat sau plin de regrete să afle lucrul ăsta? Ar trebui să-i spun în orice caz. Continuă. Ce s-a întâmplat cu Cattilara şi cu zdravănul nostru preot?

— Ei bine, am privit cu toţii de pe ziduri cum v-au luat jokonienii. Apoi s-a făcut linişte pentru o vreme, după care am auzit un vuiet groaznic la corturile acelea mari şi verzi, dar nu puteam pricepe ce se întâmpla. Lady Cattilara ne-a luat prin surprindere pe toţi. După ce dumneata şi lord Illvin aţi fost luaţi ostatici, sau aşa am crezut cu toţii, s-a ridicat din pat. Le-a pus pe doamnele ei să apere zidurile, de vreme ce aproape toţi bărbaţii erau prea bolnavi să se ţină pe picioare până în clipa aceea – se pare că au un concurs de tras cu arcul aici, iar vrăjitorii jokonieni nu le distruseseră arcurile cu care se întrec în competiţia aceea.

Unele doamne s-au dovedit destul de pricepute în trasul la ţintă. Nu aveau puterea să străpungă zalele, dar am văzut-o pe însăşi Lady Catti trimiţând o săgeată în ochiul unei căpetenii jokoniene. Învăţatul dy Cabon a stat cu ea – se jura că Porifors nu o să cadă atâta timp cât ea era castelană. Eu, am aruncat cu pietre – dacă arunci una de pe un turn destul de înalt, loveşte destul de tare atunci când aterizează pe ţintă, chiar dacă nu arunci cu putere.

Ne-am dat seama că jokonienii ne cercetau doar, dar i-am muşcat până au început să sângereze, cu toate astea. Cred că n-am fi putut să rezistăm la un asalt hotărât, dar i-am descurajat să încerce să escaladeze zidurile din prima – iar apoi era prea târziu, căci forţele marchizului de Oby i-au lovit şi i-au măturat de acolo. Lady Catti era chiar minunată când i-a deschis porţile tatălui ei. Am crezut că o să se prăbuşească şi o să izbucnească în plâns când a luat-o în braţe, căci el plângea, dar în schimb ea a fost neclintită.

— Ce se aude de Goram?

— Ne-a ajutat să apărăm zidurile. Era epuizat şi avea febră în dimineaţa asta, motiv pentru care lordul Illvin nu l-a trimis la dumneata, asta mi-a spus să-ţi spun. Din moment ce mergi şi dumneata la Porifors în dimineaţa asta, nu avea rost să îl pună pe Goram să bată cale întoarsă preţ de zece mile, ca să te întâlnească aproape în acelaşi timp.

— Foarte bine s-a gândit. Da. Am să pornesc de îndată.

Privi în jur; Lady dy Hueltar se năpustea înapoi în cort, conducând o slujnică ce ducea un braţ încărcat de haine.

— Ah, bun.

Mulţumirea îi dispăru când văzu rochia pe care i-o scutura slujnica; una cu voaluri fine de mătase, potrivită pentru a se arăta la curte, în culori verzi ca fierea, tipice văduvelor.

— Asta nu-i rochie de călărie.

— Bineînţeles că nu, dragă Ista, spuse Lady dy Hueltar. E ca să o porţi la micul dejun pe care ai să îl iei cu noi toți.

— Am să înghit o ceaşcă de ceai şi o îmbucătură de pâine, dacă lucrul ăsta e aşa de greu în tabăra asta şi am să încalec îndată.

— Oh, nu, făcu Lady dy Hueltar, corectând-o pe un ton sincer. Masa e aproape gata. Aşteptăm cu toţii nerăbdători să sărbătorim revenirea ta printre noi, aşa cum se cuvine.

Festinul avea să dureze două ore, estimă Ista, poate trei.

— N-o să se simtă lipsa dacă e o gură mai puţin la masă. Voi trebuie să mâncaţi înainte să ridicaţi tabăra; nu o să fie irosită mâncarea.

— Ei, hai, Lady Ista, fii rezonabilă.

Ista coborî tonul.

— Eu plec. Dacă n-ai să-mi aduci hainele pe care

ţi le-am cerut, am să o trimit pe Liss prin tabără să mai ceară. Şi dacă n-o să primesc nimic, o să plec în cămaşă de noapte. Sau dezbrăcată, dacă trebuie.

— Aş face eu schimb de haine cu dumneata, Roina, se oferi Liss de îndată, uluită de imaginea aceea din urmă.

— Ştiu că ai face asta, Liss, o bătu Ista împăciuitoare pe umăr.

Lady Hueltar sări cât colo jignită, sau poate pentru a se apăra.

— Lady Ista, n-ar trebui să fii atât de impulsivă!

Coborî tonul, devenind secretoasă.

— Doar nu vrei să creadă lumea că ai dat iar în patima *vechilor probleme,* la urma urmei.

Ista fu tentată, pentru o clipă primejdioasă, să verifice cu câtă putere magică o înzestrase Bastardul. Dar ţinta era prea măruntă şi nedemnă, jalnică în felul ei. Sicofantă înnăscută, Lady dy Hueltar îşi croise traiul în modul cel mai comod posibil, în ultimele două decenii, în calitate de companioană a Provincarei, bucurându-se de o indispensabilitate închipuită şi de statutul pe care i-l acordase augusta ei patroană. Era limpede că îşi dorea ca existenţa aceea plăcută să nu ia sfârşit; şi era posibil, cu condiţia ca Ista să ia locul mamei sale şi modul ei de viaţă. Exact ca înainte, într-adevăr.

Ista se întoarse către slujnică.

— Fetiţo – adu-mi nişte haine de călărie. Albe,

dacă poţi să găseşti, sau orice altă culoare, dar în orice caz, nu verzi.

Fata rămase cu gura căscată de panică; se uită când la Ista, când la Lady Hueltar, prinsă între două autorităţi în conflict. Ista miji ochii.

— Dar *de ce* oare trebuie să mai mergi la Porifors? întrebă Lady dy Hueltar.

Faţa ei, brăzdată de riduri, se schimonosi, aproape să izbucnească în lacrimi.

— Având trupele fratelui tău care să ne escorteze, am putea în definitiv să pornim către Valenda chiar de aici!

Trebuia să se gândească bine în ceea ce o privea pe Lady dy Hueltar, hotărât lucru, căci într-adevăr, în anii îndelungaţi petrecuţi în serviciul mamei sale, dobândise un respect însemnat. Dar în clipa aceea, Ista vroia să încalece şi să plece. Îşi descleştă dinţii şi spuse cu blândeţe:

— Din pricina funeraliilor, dragă Doamnă dy Hueltar. Or să îngroape morţii astăzi la Porifors. Este datoria mea solemnă să particip. O să doresc să îmi aduci o ţinută corespunzătoare, când o să ajungeţi şi voi.

— *Oh, pentru funeralii,* spuse Lady dy Hueltar iluminată şi uşurată. Funeraliile, oh, desigur.

O însoţise pe Provincară la o sumedenie de astfel de ceremonii. *Părea* să fi fost singura lor distracţie în ultimii ani, presupuse Ista la rece, deşi nu se putea gândi la un alt gen de distracţii pentru

ele. Însă Lady dy Hueltar înţelegea funeraliile.

Pe astea n-o să le poată înţelege. Dar nu conta. Pentru momentul acela, cel puţin, rolul ei obişnuit îi părea confirmat şi sigur. Bătrâna doamnă se însenină într-o clipită.

De fapt se înduplecă chiar să se ducă şi să caute un costum de călărie pentru Ista, în timp ce Liss plecă să îl înşeueze pe Demon, iar Ista înghiţea la repezeală nişte ceai cu pâine. Culoarea costumului cafeniu pal chiar dădea bine în spatele armăsarului castaniu, se gândi Ista, aşezându-se într-un final în şa. Călătoria urma măcar să-i mai dezmorţească trupul înţepenit. Avea o durere de cap persistentă, dar ştia care era cauza; iar leacul se găsea la Porifors. Ferda făcu un semn trupei sale baociene, iar Liss i se alătură Istei. Purceseră la drum prin văzduhul strălucitor al dimineţii.

Un schimb de oameni din slujba lui dy Oby căra dărâmăturile de la porţile cetăţii Porifors în timp ce alaiul Istei intră pe porţi. Ista îi privi muncind, încuviinţând mulţumită. Reconstrucţia avea să fie un proiect de mai lungă durată, dar cu atâtea ajutoare, cel puţin curăţirea locului avea să fie mai degrabă dusă la îndeplinire.

Curtea de la intrare era deja măturată. Florile ologite din cele două sau trei ghivece rămase intacte pe perete chiar păreau să-şi ridice capetele iar; Ista era recunoscătoare în sinea ei, în toată

zăpăceala şi larma aceea, cineva păstrase puţină apă şi pentru ele şi se întrebă mâna cui o fi fost. Caisului şi migdalului, deşi pe jumătate dezgoliţi, nu le mai cădea frunza. Nădăjdui că aveau să îşi revină.

Putem face mai mult decât să tragem nădejde, îşi dădu ea seama şi se gândi la plantele acelea. *Trăiţi. Prin voia Bastardului, vă poruncesc.* Dacă gândul acela le dăduse copacilor o vigoare aparte, nu se vedea; avu încredere totuşi că rezultatele finale nu aveau să se dovedească o ciudăţenie.

Istei îi tresăltă inima văzându-l pe Lord Illvin grăbind pasul prin coloana cu arcade. Era spălat din cap până în picioare, cu părul împletit din nou, curat îmbrăcat ca ofiţer al fortăreţei Porifors; părea chiar să fi furat şi câteva ore de somn. Mai scundul şi rotofeiul dy Baocia păşea alături de el, gâfâind să ţină pasul. De partea cealaltă a lui du Baocia, Învăţatul dy Cabon tropăia şi el, făcându-i nerăbdător din mână. Spre uşurarea ei, Goram, cu o înfăţişare ostenită, venea imediat în urma lor.

Cu mare băgare de seamă, Goram apucă de căpăstru calul, aruncând o căutătură bănuitoare la vederea noii supuşenii a animalului. Ista alunecă din şa în braţele ridicate ale lui Illvin, strângându-l şi ea tainic până ajunse să pună piciorul pe pământ.

— Salutare, Ista, spuse dy Baocia. Te simţi, ăă, bine acum?

Avea o expresie uluită, aşa cum ar fi avut orice căpetenie care dăduse o raită în interiorul zidurilor Castelului Porifors în acea dimineaţă. Zâmbetul pe care i-l arăta nu era nici pe departe la fel de ambiguu ca cele cu care era obişnuită Ista; de fapt, avea impresia că toată atenţia lui era concentrată asupra ei. Se simţea tare ciudat.

— Mulţumesc, frate, sunt bine; un pic obosită, dar cu siguranţă mai puţin ostenită decât cei mai mulţi de aici.

Îi aruncă o privire lui dy Cabon.

— Cum o mai duc suferinzii?

— N-a mai murit nimeni de ieri de la prânz, slavă celor cinci zei!

Îşi făcu semnul încincit, cu o recunoştinţă sinceră.

— Câţiva dintre ei chiar s-au pus pe picioare, deşi cred că restul or să aibă o convalescenţă îndelungată, ca după orice boală stranie. Cei mai mulţi au fost transportaţi jos în oraş şi daţi în grija celor de la templu sau a rudelor lor.

— Mă bucur să aud asta.

— Foix şi Lord Illvin ne-au povestit faptele şi miracolele ce le-ai înfăptuit ieri în corturile jokonienilor, graţie Bastardului. E adevărat că ai murit?

— Nu… sunt sigură.

— Eu sunt, murmură Illvin.

Mâna lui nu vruse să-i mai dea drumul mâinii ei;

se ţineau strâns.

— Am avut o viziune foarte stranie pe care promit să ţi-o relatez într-un moment mai puţin presant, Cărturare.

În orice caz, avea să-i împărtăşească unele fragmente din acea viziune.

— Cu toată groaza pe care aş fi simţit-o, mi-aş fi dorit şi eu să fiu martor la scena aceea, Roina! M-aş fi socotit şi eu binecuvântat mai presus ca oricine din ordinul meu.

— Oh? Ei bine, aşteaptă o clipă, atunci. Mai am o însărcinare care mă apasă. Liss, te rog ia-mi calul. Goram, vino încoace.

Cu o figură încurcată şi vlăguită, Goram se supuse, tândălind către ea şi făcându-i o mică plecăciune intimidat, din cap.

— Roina.

Îşi frământa mâinile neliniştit şi îi aruncă o privire rugătoare stăpânului său. Illvin îşi miji ochii îngrijorat şi o fulgeră din ochi pe Ista.

Ista se uită încă o dată lung la găurile din sufletul lui Goram, îşi puse mâna pe fruntea lui şi îi turnă un şuvoi neaşteptat de foc incandescent în acele spaţii negre. Focul împroşcă cu sălbăticie noile îngrădiri, apoi se sedimentă încetişor, ca şi cum ar fi căutat nivelul potrivit. Ea răsuflă uşurată, simţind că apăsarea neplăcută din cap îi pierise.

Goram căzu cu bufnet şi cu picioarele încrucişate pe bolovanii de pe jos, cu gura căscată.

Îşi îngropă faţa în mâini. După o clipă, începură să-i tremure umerii.

— Oh, spuse el cu o voce îndepărtată.

Începu să plângă – în urma şocului, presupuse Ista, dar şi a altor reacţii mai complicate. Visele ei din noaptea trecută îi revelaseră nişte indicii.

— Lord Illvin, frate, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Căpitanul Goram dy Hixar, fostul comandant al cavaleriei Rigăi Orico, din serviciul Lordului Dondo dy Jironal. Aflat mai de curând în serviciul, chiar dacă involuntar, lui Sordso din Jokona, un maestru de scrimă şi de călărie. Într-un fel.

Goram ridică privirea din plânsul lui zguduit, cu faţa împietrită. Împietrită, dar nu moartă: trăsăturile lui păreau să se contureze ferm odată cu mintea refăcută din interior.

— I-ai înapoiat amintirile şi judecata? Dar, Ista, e minunat! strigă Illvin. Acum îşi poate regăsi familia şi căminul în sfârşit!

— Ceea ce este el, rămâne de văzut, murmură Ista. Dar sufletul îi aparţine acum pe de-a întregul.

Ochii cenuşii oţeliţi ai lui Goram îi întâlniră pe ai ei, şi pentru o clipă, îi susţinură privirea. Erau plini de uimire şi un tumult de alte emoţii; ea se gândi că una din ele nu avea cum să nu fie durere. Clătină din cap grav înspre el, înţelegându-i toată starea. El îi răspunse cu un clătinat smucit din cap.

— Cărturare, continuă ea, ai vrut să fii martor şi iată ţi s-a îndeplinit dorinţa. Te rog, ajută-l pe

Căpitanul dy Hixar să meargă înapoi în odăile sale. Are nevoie de tihnă, pentru că până o să-şi pună ordine în gânduri şi în amintiri, mintea lui rămâne destul de neliniştită. Adu-i alinare spirituală… dar să nu fie într-un moment neprielnic, ci numai atunci când va fi pregătit.

— Aşa am să fac, Roina, spuse dy Cabon, făcându-şi cu vioiciune semnul încincit. Am să fiu onorat.

Îl ajută pe Goram – dy Hixar – să se ridice în picioare şi îl conduse de acolo, prin pasajul acoperit cu arcade. Illvin se uită pierdut în urma lor, apoi îşi întoarse ochii întunecaţi şi îngânduraţi la ea.

Baocia o întrebă cu voce pierită:

— Ista, ce s-a întâmplat adineauri?

— Principesa Joen, prin demonul ei, avea obiceiul de a prăda bucăţi folositoare din sufletele altor oameni pentru vrăjitorii ei. Printre mulţi alţii, şi de la prizonierii de război. Prinţul Sordso era marea ei creaţie şi era plin de asemenea fragmente. Când demonul lui Sordso a trecut prin mine ieri, zeul mi-a dat harul de a recunoaşte şi de a reţine partea căpitanului dy Hixar, întreţesută printre celelalte suflete şi de a i-o înapoia aici. Este o parte din sarcina pe care Bastardul a lăsat-o în seama mea, să vânez demonii răzleţiţi prin lume, să îi culeg din cârca gazdelor lor şi să îi trimit din nou în Iadul Lui.

— Sarcina asta… a luat acum sfârşit, da? întrebă el încrezător.

Sau, mai curând îngrijorat. Privi în jur la rămăşiţele castelului Porifors.

— Ieri s-a întâmplat, aşa-i?

— Nu, mă aştept ca ăsta să fie doar începutul. În ultimii trei ani, Joen a dezlănţuit o puzderie de stihii. Acestea s-au risipit în toate cele cinci Principate şi prin regate, cu toate că cea mai mare parte a lor rămâne concentrată probabil tot în Jokona. Femeia care avea chemarea asta înaintea mea a fost ucisă în Rauma. Nu este deloc o… însărcinare uşoară la care trebuie să te înhami când înveţi să o faci. Asta dacă l-am înţeles eu bine pe zeu – căci are o plăcere nebună să fie ambiguu şi să vorbească în cimilituri – cred că a vrut un succesor care să fie mai bine păzit în ceea ce promite să devină, ah, o perioadă dificilă din punct de vedere teologic.

Lui Illvin îi sclipiră ochii, ascultând vorbele ei. Murmură:

— Acum înţeleg eu mai multe.

— Mi-a spus că nu doreşte să mai dăscălească un alt uşier, adăugă Ista, şi că s-a gândit multă vreme la o roină. Astea au fost întocmai vorbele Lui.

Făcu o pauză ca să scoată în evidenţă această ultimă frază.

— Eu sunt chemată. Vin. *Iar voi puteţi fie să daţi*

o mână de ajutor, fie să mă împiedicaţi, fie să vă feriţi din calea mea. Am de gând să îmi alcătuiesc un soi de curte itinerantă, micuţă şi adaptabilă; îndatoririle mele către zeu vor continua probabil să fie istovitoare. Secretarul meu – de îndată ce voi numi unul – şi al tău, vor trebui să se ocupe în scurt timp să îmi trimită renta ce mi se cuvine, căci mă îndoiesc că îndatoririle mele mă vor aduce înapoi la Valenda.

Dy Baocia rumegă spusele ei pentru o clipă, apoi îşi drese vocea şi spuse precaut:

— Oamenii mei ridică tabăra lângă izvorul din partea de răsărit a castelului; vrei să te odihneşti acolo, Ista, sau te întorci în odăile tale de aici?

Ista îşi ridică privirea la Illvin:

— Asta o să hotărască castelana de la Porifors. Dar până va avea fortăreaţa răgaz să îşi revină, n-am să o împovărez cu tot alaiul meu numeros. Am să mă odihnesc în tabăra ta pentru o vreme.

Illvin înclină scurt din cap, în semn de apreciere pentru delicateţea ei, iar toate lucrurile nespuse se citiră în gestul acela: *până ce morţii vor fi îngropaţi.*

Fratele ei se oferi să o conducă până la corturile lui, de vreme ce se îndrepta şi el tot într-acolo, iar Illvin îi făcu o plecăciune formală de bun rămas pentru scurt timp.

— Îndatoririle mele de azi nu suferă amânare, îi şopti Illvin, dar mai târziu, va trebui să discutăm

chestiunea unei gărzi potrivite care să te însoţească cu acea curte itinerantă a dumitale.

— Prea bine, îi răspunse ea. Şi alte numiri, de asemenea.

— Şi chemări.

— Şi acelea.

Pejar şi cei doi tovarăşi ai lui din ordinul Fiicei fură îngropaţi în afara zidurilor cetăţii Porifors în după amiaza aceea. Ista şi toată suita ei au însoţit cortegiul, învăţatul dy Cabon i se înfăţişase Istei abătut, ceva mai devreme, să-i spună că în timpul oficierii serviciilor religioase – şi nu erau altele mai bune ca ale sale, după părerea Istei – nu avusese animale sacre care să arate acceptul zeilor; cele aparţinând propriului templu al cetăţii Porifors erau suprasolicitate şi se spunea că erau înnebunite de cererile din timpul acelei zile.

— Învăţate, îl mustră ea cu blândeţe. Nici nu avem nevoie de animale. Sunt eu aici.

— Ah, făcu el, legănându-se. Oh. De vreme ce ai fost făcută sfântă iar – bineînţeles.

Ea îngenunche, acum, în lumina soarelui lângă fiecare siluetă înfăşurată în giulgiu, îşi puse mâna pe fruntea fiecăruia şi se rugă să primească semnele. În ritualurile de la templele cele mari, cum era cel din Cardegoss, fiecare ordin aducea în chip de ofrandă câte un animal sacru, potrivit la culoare şi sex zeului sau zeiţei pe care îi

reprezenta, animal dat în grija unui rândaş-acolit care să ştie să umble cu acesta. Animalele erau trimise pe rând la catafalc, iar după comportamentul lor, preoţii interpretau în faţa rudelor îndoliate care zeu luase sufletul celui mort, şi prin urmare, înspre care zeu trebuiau îndreptate rugăciunile – şi, deloc întâmplător, pe altarul cărui ordin trebuiau aduse ofrandele materiale. Ritualul aceia aducea consolare celor vii, sprijin pentru Templu, şi uneori, anumite surprize.

Se întrebase adesea ce simt animalele antrenate pentru această îndatorire. Se linişti când îşi dădu seama că nu trebuie să treacă prin experienţe halucinante: ci doar o siguranţă mută. Pejar şi primul dintre tovarăşii lui fură luaţi de fiica Primăverii, pe care o slujiseră cu atâta credincioşie, simţi Ista de prima dată, şi aşa transmise şi ea mesajul. Ultimul bărbat, descoperi ea, era altminteri.

— Ciudat, le spuse ea lui Ferda şi Foix. Părintele Iernii l-a luat pe Laonin. Mă întreb dacă a fost de dragul curajului cu care l-a însoţit pe Arhys în ultima lui călătorie – sau dacă are vreun copil pe undeva? Nu era însurat, nu-i aşa?

— Ăă, nu, spuse Ferda.

Se uită la odăjdiile albe ale lui dy Cabon şi înghiţi simţindu-se stânjenit pentru devotul cel mort.

Ista se ridică de la marginea mormântului.

— Atunci te însărcinez să afli şi să vezi dacă acel copil, în caz că trăieşte, este bine îngrijit. Am să îi scriu de asemenea şi Sfântului General dy Yarrin. O să primească o pungă cu bani din partea mea, cu care să poată fi crescut şi să ceară un loc printre ai mei atunci când va fi mare, dacă va dori.

— Da, Roina, spuse Ferda.

Îşi şterse apoi ochii pe ascuns cu dosul mâinii.

Ista dădu din cap mulţumită. Ca un soldat conştiincios ce era, nu putea să dea greş în acea însărcinare, era convinsă.

Locul rezervat celor morţi, în dumbrava umbroasă, avea o privelişte plăcută către râu; se mai săpau multe alte morminte, iar alţi oameni îndureraţi, prieteni şi rude ale celor ucişi, priviseră ritualul adunării lor. Ce zvonuri circulau în privinţa ei în Porifors, nu prea ştia, dar într-o oră, asupra lui dy Cabon se abătuseră o mulţime de petiţionari umili, ce implorau milă morţii lor, din partea sfintei de viţă domnească.

Drept urmare, Ista îşi petrecu ziua până la căderea serii, condusă de Liss şi dy Cabon de la mormânt la mormânt, raportând soarta sufletelor celor morţi. Erau mult prea mulţi, dar sarcina aceea nu era la fel de interminabilă ca dezastrul pe care vrăjitorii lui Joen l-ar fi abătut peste acel Chalion, de n-ar fi fost opriţi prin sacrificiul celor de la Porifors. Ista nu refuză pe nimeni din cei care îi cerură ajutorul, căci era limpede, nici ei nu o

refuzaseră pe ea. Fiecare persoană îndoliată părea să aibă o poveste de spus despre mortul său; nu că ar fi aşteptat altceva din partea ei decât să asculte, îşi dădu ea seama într-un sfârşit. Să participe. *Roina, uite-l pe omul acesta; fă-l să trăiască în mintea domniei tale aşa cum trăieşte în ale noastre; căci pe tărâmul aparenţelor, el supravieţuieşte acum doar în amintirea noastră.* Îi ascultă până simţi că o dor urechile şi inima.

Întorcându-se la corturile fratelui său, după căderea nopţii, căzu doborâtă pe patul de campanie, şi ea tot ca un mort. Pe măsură ce se lăsa noaptea, îşi repeta iar şi iar numele, figurile, frânturile din viaţa acelor oameni. Cum de putea mintea zeilor cuprinde toate poveştile astea pe de-a întregul? *Căci Ei îşi amintesc perfect de noi.*

Într-un sfârşit, epuizată, se întoarse pe o parte şi adormi.

Capitolul 28

Funeraliile lui Arhys avură loc a doua zi, la micuţul templu din oraşul Porifors, de parcă tocmai murise un nobil de la hotar, ca oricare altul, într-o luptă obişnuită. Provincarul din Caribastos venise şi el cu trupele sale, prea târziu să ridice armele, dar la timp ca să poarte pe umeri racla închisă ermetic, împreună cu dy Oby, dy Baocia, Illvin, Foix şi unul din ofiţerii cei mai bătrâni ai lui Arhys. Era cea mai demnă escortă pe care o putea avea.

Animalul sacru de acum, simbol al Părintelui Iernii, era un ogar cenuşiu bătrân, cu părul periat până căpătase un luciu argintiu, special pentru acea ocazie; s-a aşezat îndată lângă catafalc, atunci când acolitul îl aduse şi nu mai putu fi mişcat din locul lui de pază după aceea. Illvin, care vorbea fără cusur de obicei, era acum palid şi gâtuit. Nu reuşi decât să zică *A fost un om cu suflet mare,* cu o voce împietrită, apoi păşi înapoi lângă Ista. Era limpede că orice altă rugăminte de a ţine o cuvântare l-ar fi făcut să izbucnească în plâns. Ca să îl cruţe, dy Oby şi dy Caribastos luară ei iniţiativa de a adresa oraţiile cuvenite celor adunaţi, enumerând faptele de vitejie cunoscute ale răposatului cu care se înrudeau sau care le era

vasal.

Lady Cattilara era şi ea palidă şi tăcută. Nu vorbea prea mult cu Illvin şi nici el cu ea, limitându-se la schimburile de cuvinte necesare, referitoare la lucruri practice. O relaţie de prietenie, propriu-zisă, nu mai putea să fie niciodată între ei; dar sângele pe care şi-l amestecaseră atunci în vârful turnului, gândi Ista, le adusese destul respect reciproc care să reziste în timp. Cu fălcile încleştate, Cattilara chiar reuşi să-i adreseze o înclinare politicoasă din cap Istei. Pentru fiecare din ei trei, ritualul de doliu era un rămas bun de prisos, mai mult o povară socială de îndurat, decât un prilej de despărţire.

După îngropăciune şi masa de pomenire, bărbaţii cu poziţie militară îl traseră pe Illvin deoparte, în conclav. Lady Cattilara împachetă pe sponci câteva lucruri, îşi lăsă doamnele să se descurce cu restul şi plecă călare sub escorta unuia din fraţii ei, cu destinaţia Oby. Nu avea să ajungă mai devreme de căderea nopţii; dar Ista, amintindu-şi de spaima ei la Zangre după moartea lui Ias, înţelese foarte bine dorinţa Cattilarei de a nu mai dormi încă o noapte în patul ei matrimonial gol. Cattilara ducea cu ea, pe drumul de răsărit, o inimă îndurerată, dar nu şi greutatea urii, mâniei sau culpabilităţii care să îi schilodească sufletul odată cu asta. Ce ar putea umple acel gol până la urmă, Ista nu ştia – însă simţea că nu putea fi

împiedicată.

A doua zi dis-de-dimineaţă, lord Illvin veni la Ista în tabăra lui dy Baocia. Urcară împreună poteca de deasupra râului, în parte pentru priveliştea care cuprindea atât Castelul Porifors cât şi valea pe care o străjuia, iar pe de altă parte, ca să se lepede de aşa-zisele însoţitoare ale Istei, mai puţin în formă ca Liss. Illvin îşi întinse galant mantia pe o stâncă pentru ca Ista să se poată aşeza. Liss colindă prin preajmă, uitându-se cu jind la un stejar ispititor cu coajă grunţuroasă, în care rochia o împiedică să se cocoaţe.

Ista făcu un semn din cap arătând la cingătoarea lui Illvin, unde atârnau acum cheile lui Arhys şi ale Cattilarei.

— Provincarul dy Caribastos ţi-a confirmat comanda cetăţii Porifors, după câte văd.

— Deocamdată, cel puţin.

— Deocamdată?

El privi lung de-a lungul crestei, acolo unde contraforturile cetăţii se ridicau dintre stânci.

— E ciudat. M-am născut – am trăit aici aproape toată viaţa – şi cu toate astea n-am fost niciodată stăpân aici, nici nu m-am aşteptat să devin stăpân. Astăzi îi aparţine nepoatei mele, Liviana – o fată de nouă ani care trăieşte la jumătate de provincie mai încolo. Totuşi e casa mea, dacă există un astfel de loc. Posed şase domenii mici în Caribastos, nişte

rămăşiţe moştenite de la mama mea – dar sunt doar nişte pământuri, pe care nici nu prea le-am vizitat. Cu toate astea, Porifors are nevoie de apărare neapărat.

— Din partea ta – neapărat?

El ridică din umeri.

— Este cea mai importantă fortăreaţă de la hotarele astea.

— Cred că hotarul ăsta e pe cale să se mute.

El scoase un rânjet scurt.

— E-adevărat. Lucrurile se precipită în sfatul nostru. Eu le precipit. N-am nevoie de calităţile lui Arhys ca să îmi dau seama că ăsta e un avantaj al momentului şi al şansei care nu trebuie irosit.

— Aşa cred şi eu. Mă aştept ca Marchizul dy Palliar şi Cancelarul dy Cazaril să apară pe porţile de la Porifors într-o săptămână. Dacă scrisorile fratelui meu şi ale lui dy Caribastos şi ale lui Foix – *şi ale mele* – nu îi aduc aici, atunci nu sunt bărbaţii pe care îi credeam.

— Or să înţeleagă, crezi? Aici, acum, e momentul să întoarcem strategia lui Joen împotriva jokonienilor – şi să lovim, pe neaşteptate, în Jokona atâta vreme cât este fărâmiţată şi să întoarcem flancul de la Visping – iar campania ar putea fi întreprinsă chiar înainte de momentul în care era aşteptată să înceapă.

— Nu trebuie să fii clarvăzător ca să întrevezi asemenea urmări, spuse Ista. Dacă merge, dy

Palliar va fi fără îndoială copleşit de laude pentru marea lui strategie.

Illvin aruncă un rânjet răutăcios.

— Biata Joen, nici măcar nu i se recunosc meritele. Ar fi trebuit să fie general.

— Ar fi trebuit să fie orice altceva în afară de păpuşarul frustrat care a fost nevoită să fie, încuviinţă Ista. Ce se va alege de Sordso? Nu cred că este chiar smintit, cu toată smiorcăiala şi pupăturile pe care mi le-a dat pe poalele rochiei, când am trecut pe lângă el ieri, în curtea de la intrare. Sufletul lui îi aparţine acum, deşi o să mai treacă vreme până o să-şi piardă minţile.

— Da, nici nu poţi şti dacă ne-ar fi mai de folos ca ostatic, sau să-i dăm drumul ca să fie un conducător foarte prost.

— Vorbea de o vocaţie religioasă şi despre o convertire la credinţa cvinteriană, de fapt. N-am idee câtă vreme o să-l ţină toanele astea.

Illvin pufni.

— Poate că o să înceapă să scrie poezii mai acătării după toate astea.

— Nu m-ar mira.

Zidurile de apărare ale castelului se ridicau puternice şi palide în lumina strălucitoare, ascunzând pagubele care erau drese pe dinăuntru; Ista auzi un ecou slab de ciocan.

— Până când viitorul soţ al Livianei va veni la domnia cetăţii Porifors, o să devină un braţ mort şi

liniştit pe cursul unei ape, aşa cum e Valenda. Locul ăsta şi-a câştigat pacea, cred.

Îi aruncă o privire lui Illvin care zâmbea în jos la ea.

— Două lucruri îmi trec prin gând în clipa asta.

— Numai două?

— Două mii, însă astea două sunt cele mai importante. Unul ar fi acela că micuţa mea curte hoinară are nevoie de un majordom regal: un ofiţer competent şi experimentat, de preferat unul care cunoaşte împrejurimile, ca să-mi călăuzească drumul şi să mă apere.

El ridică din sprâncene încurajator.

— Celălalt e că Marchizul dy Palliar va avea nevoie de un spion priceput, un ofiţer care cunoaşte Jokona şi pe jokonieni, mai bine ca oricare altul, care să scrie şi să vorbească atât roknara elevată, cât şi pe cea vulgară, care să aibă cufere pline cu hărţi şi planuri ale teritoriilor, ca să-i fie sfetnic în strategiile sale din regiunea asta. Tare mă tem că aceste două funcţii se exclud una pe cealaltă.

El îşi duse gânditor un deget la buze.

— Aş putea să amintesc faptul că, s-a întâmplat din motive independente de unele minţi militare de aici, ca orice armată ce-şi doreşte în prezent să mărşăluiască spre miazănoapte, să aibă mare, mare nevoie de un remediu împotriva vrăjitorilor, pe care să îl aibă la îndemână. În caz că se mai

ivesc şi alţi inamici vrăjitori în campania asta. Resursele destinate protecţiei unei astfel de sfinte-vrăjitoare nu vor fi precupeţite. Aşa că majordomul sfintei şi spionul mareşalului s-ar putea să nu se regăsească lucrând chiar atât de departe unul de altul.

Ista ridică din sprâncene.

— Hm? Poate… Asta în cazul în care e foarte bine înţeles faptul că sfânta nu slujeşte Chalionului, nici măcar Templului, ci zeului, şi trebuie să se îndrepte încotro o trimite zeul. Să meargă în aceeaşi direcţie cu corturile mareşalului pentru o vreme, dar nu în ele. Ei bine, dy Cazaril va înţelege partea aceasta; şi cred că i-o va putea inocula şi lui dy Palliar; da, numai el ar putea.

El privi gânditor la drumul din vale.

— O săptămână, crezi, până or să sosească?

— În zece zile cel mult.

— Aha.

Degetele lui prelungi zornăiră cheile de la cingătoare.

— Între timp… de fapt bătusem drumul până aici ca să te invit să îţi iei în primire camerele de la Castelul Porifors din nou, acum, că ne-am mai pus ordine în lucruri. Dacă doreşti. Vremea se pare că se va schimba, judecând după cum bate vântul; s-ar putea să avem un pic de ploaie bine-venită până mâine seară.

— Nu în fostul iatac al lui Umerue, sper.

— Nu, l-am găzduit pe Prinţul Sordso şi pe gardienii lui acolo.

— Nici în cel al Cattilarei.

— Dy Caribastos şi suita lui au ocupat întregul hol.

Îşi drese vocea.

— Mă gândeam la cele pe care le-ai avut până acum. Din capătul holului care dă în odaia mea. Deşi… mă tem că nu e spaţiu destul ca să le găzduim şi pe doamnele tale.

Ista se strădui să nu-şi întindă un rânjet pe faţă, sau cel puţin nu unul foarte evident.

— Mulţumesc, Lord Illvin, aş fi încântată.

Ochii lui negri scânteiară. Tehnica de sărut al mâinii se îmbunătăţea fără discuţie, cu cât exersa mai mult, se gândi ea.

Ista îşi trimise rândurile recuperate de straie, aduse de la Valenda, înainte; chiar şi fără cele alese şi serioase în tonuri de verde, potrivite unei văduve, pe care le lăsă în corturile fratelui său, avea să o scutească de a împrumuta haine pe viitor. Ceva mai târziu, dy Baocia o escortă din tabăra sa. Foix o însoţi, în calitate de gardian, schimbând cu uşurinţă statutul cu cel de curtean.

Transformarea lui dy Baocia nu se dovedi la fel de uşoară, dar în linii mari, părea să accepte noua ipostază a Istei destul de bine, credea ea. Evită discuţiile despre partea aceea neplăcută cu

înghiţitul demonilor, rareori amintea de zeu, dar se preocupa la aspectele practice ale noii ei vocaţii cu o atenţie satisfăcătoare privind detaliile.

— Trebuie să stabilim dimensiunile gărzii tale personale, observă el în timp ce treceau porţile de la Porifors. Prea mulţi or să-ţi secătuiască punga, dar prea puţini s-ar putea dovedi o falsă economie.

— Cât se poate de adevărat. Nevoile mele, mă aştept să difere în funcţie de locul în care mă voi afla. Adaugă asta pe lista discuţiilor cu majordomul meu; el o să hotărască cel mai bine de ce este nevoie în zonele astea.

— Majordomul o să-ţi servească şi de dresor de cai, aşa cum a făcut-o pentru răposatul lui frate? Sau să îţi recomand pe cineva?

— Îndatoririle lui Ser dy Arbanos vor fi prea solicitante. Mă gândesc la un alt om, cu toate că nu sunt sigură că va accepta. S-ar putea să mă întorc la tine pentru recomandări, în caz contrar.

— Cum, doar nu te gândeşti la dy Gura, în cazul ăsta? o chestionă dy Baocia.

Foix făcu o mică plecăciune încântătoare.

— Sau la bunul lui frate?

— Ferda este solicitat pentru apropiata campanie, de vărul lui. Mareşalul dy Palliar, şi trebuie să plece în scurt timp să i se alăture. Chiar şi în calitate de ofiţer la curtea mea, Foix va trebui să se deplaseze destul de mult cu treburi la Templu; dar îndatoririle unui dresor de cai sunt

zilnice. Nu prea sunt sigură ce titlu să-i ofer lui Foix. Vrăjitor regal? Dresor de demoni?

— Aş fi perfect mulţumit să reţin titlul de ofiţer-devot, Roina, interveni în grabă Foix, cu o voce un pic alarmată, apoi o privi printre pleoapele apropiate, văzându-i zâmbetul reţinut.

— Am să-ţi găsesc îndeletnicirile mai întâi, iar titlul mai târziu, spuse Ista. O să ai nevoie de ceva impunător, atunci când o să vizităm alte curţi, ca să-ţi menţii înaltul statut cu care să-mi faci cinste.

Pe buzele lui flutură un zâmbet satisfăcut.

— Cum porunceşti, Roina.

Ocoliră curtea de piatră şi urcară în peristil; Ista îşi reţinu un fior, urcând pe treptele pe care dăduse odată ochii cu un zeu. Din cadrul uşii deschise a camerei sale duble, pluti o voce bine cunoscută, dar neaşteptată.

— Nu te vrea pe tine, spunea Lady dy Hueltar cu voce gravă. Nu are *nevoie* de tine. Acum sunt eu aici, şi te asigur, că sunt mult mai familiarizată cu toate cerinţele ei decât o să fii tu vreodată. Aşa că dă fuga înapoi la grajduri, sau de unde ai venit. Afară, afară!

— Doamnă, nu se poate, răspunse Liss pe un ton nedumerit.

Foix ridică din sprâncene, apoi se încruntă, sumbru. Ista îi făcu semn să aibă răbdare şi intră brusc în odaie, cu bărbaţii în urma ei.

— Ce-i cu cearta asta? întrebă Ista.

Obrajii doamnei dy Hueltar se împurpurară; şovăi, apoi trase aer în piept.

— Tocmai îi explicam fetei ăsteia necioplite că acum dacă tot ai sfârşit cu pelerinajul ăsta pripit, dragă Ista, o să ai nevoie din nou de o doamnă de companie mult mai adecvată. Nu o fată de la staule.

— Dimpotrivă, am foarte mare nevoie de Liss.

— Nu este potrivită să fie o doamnă de onoare pentru o roină. Nici măcar nu-i o doamnă.

Liss se scărpină în cap.

— Ei, asta cam aşa e. Nici nu prea mă pricep la lucruri de astea sofisticate. Eu sunt bună la parcurs distanţe călare, în viteză.

Ista zâmbi.

— E-adevărat.

Zâmbetul i se crispă un pic, în timp ce analiza scena pe care o întrerupse. Chiar îşi imaginase Lady dy Hueltar că putea să o păcălească pe Liss să îşi ia tălpăşiţa, să o gonească făcând-o să creadă că ea s-a dispensat de serviciile fetei?

Lady dy Hueltar făcu un gest de nervozitate sub privirea rece a Istei.

— Acum că te-ai mai calmat, Lady Ista, cu siguranţă că e timpul să începem să ne gândim să ne întoarcem în siguranţă la Valenda. Bunul tău frate aici de faţă ne va împrumuta o escortă mai adecvată pentru călătoria de întoarcere, sunt sigură.

— Nu mă întorc la Valenda. Am să urmez armata în Jokona să vânez demoni pentru Bastard, spuse Ista. Siguranţa nu prea are nicio legătură cu treburile neplăcute ale zeilor.

Buzele i se răsfrânseră, dar nu prea mai era zâmbet ceea ce se citea pe figura ei acum.

— Nu ţi-a explicat nimeni nimic, dragă doamnă dy Hueltar?

— Ba *eu* i-am zis, spuse Liss. De câteva ori.

Îşi coborî vocea, spunându-i Istei în taină:

— Nu-i nimic. Am avut şi eu o stră-mătuşă care nu prea mai înţelegea asemenea lucruri la vârsta ei, sărăcuţa.

— Ba eu *nu* sunt bătrână, începu Lady dy Hueltar pe un tremolo, apoi se opri. Şi o luă de la capăt:

— E mult prea periculos. Te rog să te gândeşti mai bine, dragă Ista. Milord dy Baocia – în calitate de cap al familiei acum, eşti în măsură să insişti să fie mai rezonabilă!

— De fapt, observă Ista, el este capul familiei de un deceniu şi jumătate.

Dy Baocia pufni şi îngăimă abia desluşit:

— Îhî – oriunde altundeva în Baocia, mai puţin la Valenda…

Ista luă mâna doamnei dy Hueltar şi o aşeză ferm pe braţul fratelui său.

— Sunt sigură că eşti foarte obosită, dragă doamnă, că ai venit atât de departe, atât de

repede, fără să fie atâta nevoie. Dar fratele meu te va conduce în siguranţă înapoi acasă mâine – sau poate chiar în seara asta.

— Deja mi-am adus lucrurile aici...

Ista aruncă un ochi la grămezile de bagaje.

— Servitorii or să le mute înapoi. O să vorbesc cu tine ceva mai târziu, dy Baocia.

Cu câteva aluzii extrem ele delicate, Ista îi dirijă pe amândoi afară pe uşă. Văzându-şi spulberată ultima speranţă de sprijin din partea lui dy Baocia, Lady dy Hueltar îşi luă tălpăşiţa împreună cu el, într-un val de exasperare reciprocă şi arătând dărâmată.

— De unde a *apărut* femeia aia? întrebă Foix, clătinând mirat din cap.

— Am moştenit-o.

— Condoleanţele mele.

— O să se descurce. Fratele meu o să-i găsească alt colţişor cald în familia noastră; nu o să-i fie pe plac la fel ca o casă de rang mai înalt, dar poate că o să aibă ceva satisfacţii lăudându-se cu gloria ei apusă. Nu pot să spun că a huzurit pe seama altora, să ştiţi, într-un fel anume, chiar se poate face utilă. E trist totuşi, că distruge singură recunoştinţa care i s-ar cuveni ca răsplată.

Foix îi aruncă o ocheadă lui Liss, a cărei expresie arăta un pic întărâtată, şi spuse:

— Cred că recunoştinţa mea e un pic mărginită, mă tem.

Liss îşi scutură coada împletită:

— Nu are importanţă.

— Încerca să te convingă că te dădusem afară? întrebă Ista.

— Oh, da. Chiar se înfuriase când am făcut pe proasta şi nu îi pricepeam aluziile.

Colţurile buzelor lui Liss tresăriră nervos, apoi se lăsară în jos.

— E adevărat totuşi că nu sunt o doamnă de neam mare.

Ista zâmbi.

— Mă aştept să ne întâlnim cu cei de la curtea Isellei şi a lui Bergon până la anul – în Visping, dacă nu chiar mai devreme. Moment în care, la cererea mea şi pentru dârzenia ta, ai să fii ridicată de fapt la rang nobil –Sera Annaliss dy… cum se numeşte satul acela năpădit de oi, că am uitat?

Liss şopti:

— Teneret, Roina.

— Sera Annaliss dy Teneret, doamnă de onoare a reginei-mame Ista. Sună destul de demn, ce părere ai, Foix?

El zâmbi mânzeşte.

— Aha – cred că mamei mele o să-i placă destul de mult. Ei, dar numai Bastardul ştie că trebuie să am şi eu ceva de dat la schimb ca să fiu de nasul ei, adică, al Bastardului.

— Ah, aspiri şi tu la o ascensiune socială, carevasăzică! Ei bine, nu e imposibil; anul ăsta va

oferi tinerilor ofiţeri multe oportunităţi de avansare, bănuiesc.

Foix îi făcu o reverenţă curtenitoare lui Liss:

— Pot să sper, domniţă?

Liss îi aruncă o ocheadă zâmbind viclean şi începu să-şi facă de lucru prin odaie ca să pună lucrurile Istei în ordine.

— Mai întrebă-mă încă o dată la Visping, tinere credincios.

— Aşa am să fac.

Ista îl puse pe dy Cabon să-l aducă la ea pe Goram, în curtea de piatră. Se aşeză la umbra coloanelor, pe banca unde vorbiseră prima oară şi analiză diferenţele.

Goram dy Hixar era îmbrăcat tot ca un lacheu, tot scund la stat, cu picioarele crăcănate şi cu barba la fel de încărunţită. Scăpase în schimb de cocoaşa de ţestoasă; se mişca acum legănat, ca un spadasin. Şi încordat. Plecăciunea lui politicoasă era îndeajuns de suplă pentru orice curtean de provincie.

— Învăţatul dy Cabon ţi-a spus, cred, cum că am nevoie de un dresor de cai, nu? începu Ista.

— Ba da, Roina.

Dy Hixar tuşi ca să-şi alunge răguşeala şi îşi înghiţi saliva în prezenţa ei. Goram, se gândi ea, ar fi scuipat cât colo.

— Eşti în stare să iei în primire însărcinarea

asta?

El făcu o grimasă.

— Lucrul în sine, da. Însă, Roina… nu sunt sigur că domnia ta a înţeles ce eram eu înainte. Acum. De ce nu am fost răscumpărat.

Ea ridică din umeri.

— Căpitan de cavalerie, spadasin, mercenar, fost ucigaş, distrugător de vieţi – nu doar pe ale duşmanilor, ci şi pe ale prietenilor – să continui? Genul acela de individ ale cărui oraţii funerare ar fi pe tema *Ei, bine că am scăpat de el.*

El se cutremură.

— Nu văd nicio nevoie să mă mai confesez dumitale.

— Nu. Am văzut.

El îşi feri privirea.

— Toate păcatele mele ispăşite… e ciudat, e-un lucru tare ciudat, Roina. Iertarea păcatelor cuiva e considerată de obicei un miracol zeiesc. Dar zeul domniei tale mi le-a trimis pe toate înapoi. Rândaşul Goram… a fost un om de o sută de ori mai bun decât va fi vreodată Goram dy Hixar. Eram o plăcuţă nescrisă, adusă – salvată, fără vreun merit personal – ca să trăiesc trei ani alături de cei mai buni oameni din Caribastos. Nu doar cei mai buni spadasini – cei mai buni oameni, înţelegeţi?

Ea dădu din cap.

— Înainte nici nu ştiam că o astfel de viaţă e posibilă. Nici nu vroiam să ştiu. Aş fi luat în

batjocură virtuţile lor şi aş fi râs. Lord Illvin a crezut că eram copleşit de bucurie atunci când am căzut în genunchi în faţa domniei tale, în curtea de la poartă. Nu veselia m-a doborât. Ci ruşinea.

— Ştiu.

— Nu vreau să fiu… cine sunt. Eram mai fericit înainte, Roina. Dar toată lumea crede că ar trebui să înalţ rugăciuni de mulţumire.

Ea îi răspunse cu un surâs ironic.

— Să fii convins că eu nu-s unul dintre ei. Dar – sufletul tău îţi aparţine acum, să faci ce vrei cu el. Suntem cu toţii, absolut fiecare din noi, propriile noastre lucrări; ne punem sufletele pe tavă în faţa Patronilor noştri la sfârşitul vieţii, aşa cum un meşter îşi prezintă lucrările zămislite de mâinile sale.

— Dacă-i aşa, atunci eu sunt prea stricat, Roina.

— Nu eşti o lucrare săvârşită pe de-a întregul. Ei sunt Patroni exigenţi, dar nu cred că unii pe care să nu-i poţi mulţumi. Bastardul mi-a spus cu gura Lui…

Lui Dy Cabon i se tăie respiraţia.

— … că zeii nu îşi doresc suflete fără cusur, ci suflete mari. Cred că negura nepătrunsă e locul în care creşte măreţia, aşa cum florile cresc din pământ. Nu sunt convinsă, sincer să spun, că măreţia poate să înflorească fără asta. Ai primit atingerea divină ca toţi cei de aici: nu-ţi pierde încrederea în tine pentru că nici zeii nu şi-au

pierdut-o.

Ochii lui cenuşii mohorâţi se înroşiră, lucind plini de lacrimi.

— Sunt prea bătrân să o mai iau de la capăt.

— Ai mai mulţi ani înainte decât Pejar, care era pe jumătate mai tânăr, şi pe care l-am îngropat afară, lângă zidurile astea cu două zile în urmă. Stai la mormântul lui şi dă-ţi duhul bocindu-ţi vremea scurtă care ţi-a rămas. Dacă îndrăzneşti.

El tresări la auzul vocii ei oţelite.

— Îţi dau ocazia unui nou început onorabil. Nu-ţi garantez cum se va sfârşi. Unele încercări mai dau greş, dar nu la fel de sigur ca sarcinile neîncepute vreodată.

El scoase un oftat prelung.

— Atunci… dacă lucrurile stau în felul ăsta şi ştiind ceea ce dumneata ştii despre mine – adică mai mult decât am mărturisit vreodată cuiva, mort sau viu – sunt omul domniei tale, dacă mă vrei, Roina.

— Mulţumesc, Căpitane. Am să te vreau. În calitate de dresor de cai, ai să primeşti ordine de la majordomul meu. Cred că o să ţi se pară un comandant îngăduitor.

Goram zâmbi uşor la auzul acelor vorbe şi îşi luă rămas bun.

Dy Cabon rămase în picioare lângă ea o clipă, uitându-se după el pe când ieşea din curte.

Arăta tulburat.

— Ei, Cărturare? Ce părere ai despre mărturia la care tocmai ai asistat?

El oftă.

— Să ştiţi că treaba asta cu harul divin nu înseamnă… ăă… atâta plăcere *cum cre*deam eu, atunci la Valenda când am plecat la drum. Eram grozav de incitat, în sinea mea, să fiu eu cel ales ca să înfăptuiesc voia zeului.

— Eu doar am încercat să-ţi spun, atunci în Casilchas.

— Da. Cred că pricep mai bine, acum.

— Va fi nevoie şi de un sacerdot la curtea mea, să ştii. Dacă tot sunt pe cale să devin un laic devot al Ordinului Bastardului, într-un fel, cred că mi te-ai potrivi numai bine. Cel mai probabil e că vom călători prin cele Cinci Principate. Dacă aspiri cu adevărat la martiriu, aşa cum mi-au dat de înţeles primele dumitale predici, ai putea să mai ai o şansă.

El se făcu stacojiu la faţă.

— Pe toţi zeii, dar alea erau nişte predici idioate.

Inspiră adânc.

— Aş fi mulţumit să mă lepăd de partea cu martiriul. Cât despre restul – am să vă răspund cu *da,* Roina, cu dragă inimă. Chiar dacă n-am avut vise revelatoare. Mă rog, *mai ales* că n-am avut niciun fel de vis revelator. Nu sunt sigur că mi le mai doresc.

Şovăi şi mai spuse cu o voce plină de alean

schimbător:

— Mi-ai spus sigur... L-ai privit cu adevărat în faţă în visele domniei tale? În visele aievea?

— Da, zâmbi Ista. Odată, a luat chipul şi asemănarea dumitale ca să-mi vorbească. Se pare că acel *Cineva* nu te crede nedemn să îi porţi culorile, Cărturare, de vreme ce a purtat, la rândul Lui, aparenţa dumitale.

— Oh.

Dy Cabon clipi mărunt, meditând la vorbele ei.

— E-adevărat? Chiar? Pe zeul meu!

Clipi din nou. Când îşi luă rămas bun de la ea, mai avea încă gura întinsă până la urechi.

Seara, după cină, când soarele apuse şi stele albe se ridicară pe cerul de cobalt aşternut deasupra curţii de piatră, Lord Illvin urcă scările şi ciocăni la uşa Istei. Liss îl primi în anticameră cu o plecăciune prietenoasă, îndoindu-şi genunchii. Cu o privire extrem de amuzată, el îi întinse mâna Istei.

— Uite. Am găsit astea crescute în caisul din curtea de la poartă, chiar acum, în trecere.

Liss trase cu ochiul.

— Sunt caise. E şi firesc că n-au unde să crească... în altă parte, nu?

Se fâstâci.

Fructele erau mari şi viu colorate, cu o tentă roşiatică, cu o coajă de un auriu închis. Aplecându-se să privească, Ista îşi umflă nările, adulmecând

parfumul lor puternic.

— Miros tare frumos.

— Da, dar… nu e vremea lor. Mama a plantat pomul acela când m-am născut eu, iar migdalul pentru Arhys. Ştiu când trebuie să se coacă, le-am privit toată viaţa. Nu şi de câteva luni încoace. Mai sunt încă nişte flori nescuturate, cu toate că jumătate din frunze au căzut. Astea două erau ascunse printre puţinele care se mai ţineau încă pe cracă – le-am văzut întâmplător.

— Ce gust au?

— Mi-a fost cam teamă să muşc din ele.

Ista zâmbi.

— N-o fi anotimpul lor, dar cred că nu sunt o nenorocire. Cred că ar fi putea fi un dar. O să fie bine.

Deschise uşa de la iatacul ei, dându-i vânt cu un picior.

— Intră. Hai să le încercăm.

— Ăă, făcu Liss. Eu pot să rămân la vedere, dacă lăsaţi uşa deschisă, dar nu cred că o să am cum să nu aud.

Ista îi făcu lui Illvin un semn din cap, înspre uşa dinăuntru.

— Scuză-ne un moment.

Neputând să îşi stăpânească un zâmbet, îi răspunse cu o plecare curtenitoare a capului şi trecu înăuntru. Ista trase scurt uşa în urma lui şi se întoarse către Liss.

— Nu cred că ţi-am explicat încă *celălalt* set de reguli pentru doamnele discrete de companie…

Spunând astea, o şi făcu, în termeni clari, succinţi, dar în general politicoşi. Ochii lui Liss se aprinseră ca stelele de afară, ascultând-o cu atenţie. Ista fu uşurată, deşi nu surprinsă, că Liss nu păru nici nedumerită, nici şocată. Nu se aşteptase totuşi nici să fie *entuziasmată.* Se pomeni trasă înăuntru, iar uşa se închise ferm în urma ei, chiar înainte să îşi termine discursul.

— Cred că o să mă duc să mă aşez pe scări pentru un timp, Roina dragă, se auzi Liss strigând de dincolo de uşă. E mai răcoare. Cred că o să rămân acolo *ceva mai mult timp.*

Ista auzi şi uşa exterioară închizându-se.

Illvin râdea pe înfundate. Îi întinse unul din cele două fructe; ea îl luă, cu mâna tremurând un pic, atunci când îi simţi degetele trecând întâmplător peste ale ei.

— Ei bine, spuse el, ridicând fructul la gură. Hai să muşcăm amândoi, atunci…

Ea muşcă în acelaşi timp cu el. Caisa avea un gust la fel de minunat după cum arăta şi mirosea, şi în ciuda încercărilor ei de a mânca cu eleganţă, se pomeni cu bărbia picurându-i de zeamă. Se şterse uşor.

— Vai de mine…

— Ia, spuse el, venind mai aproape, dă-mi voie să te ajut…

Sărutul dură destul de mult, jucându-i-se prin păr cu degetele mirosind a caisă. Când se opriră ca să-şi tragă răsuflarea, ea făcu o remarcă:

— Întotdeauna m-am temut că numai printr-o intervenţie divină aveam să îmi găsesc *eu* un iubit… cred că am avut dreptate.

— Nţ, nţ, uită-te la tine, dulce-amăruie, Ista. O sfântă, o vrăjitoare, o regină mamă a regatului Chalion – Ibra, care stă de vorbă cu zeii, atunci când nu-i huleşte – ar fi nevoie de un bărbat maniac de îndrăzneţ să se *gândească* la tine la modul acela vulgar… Asta-i bine. O să mă scape de rivali.

Ea nu se putu abţine şi chicoti. Se auzi pe ea însăşi şi râse de mirare, de bucurie, de uluială. Îi gustă şi el râsetele, ca şi cum ar fi fost caise făcătoare de minuni.

Şi mă temeam că n-am să ştiu cum să o fac.

El era înalt şi superb, în unduitul prelung al tunicii negre şi al pantalonilor şi al cizmelor, dar arăta şi mai bine fără ele, se gândi ea în vreme ce-l trăgea alăturea, pe patul ei. În noaptea aceea călduroasă nu mai era nevoie nici de cearşafuri, nici de pleduri. Ista lăsă aprins un sfeşnic cu două braţe, cu atât mai bine ca să privească darul zeului.